

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

X 429

יהוה

197.82

PHMATIKON

SIVE

VERBORUM GRAECORUM ET NOMINUM VERBALIUM TECHNOLOGIA

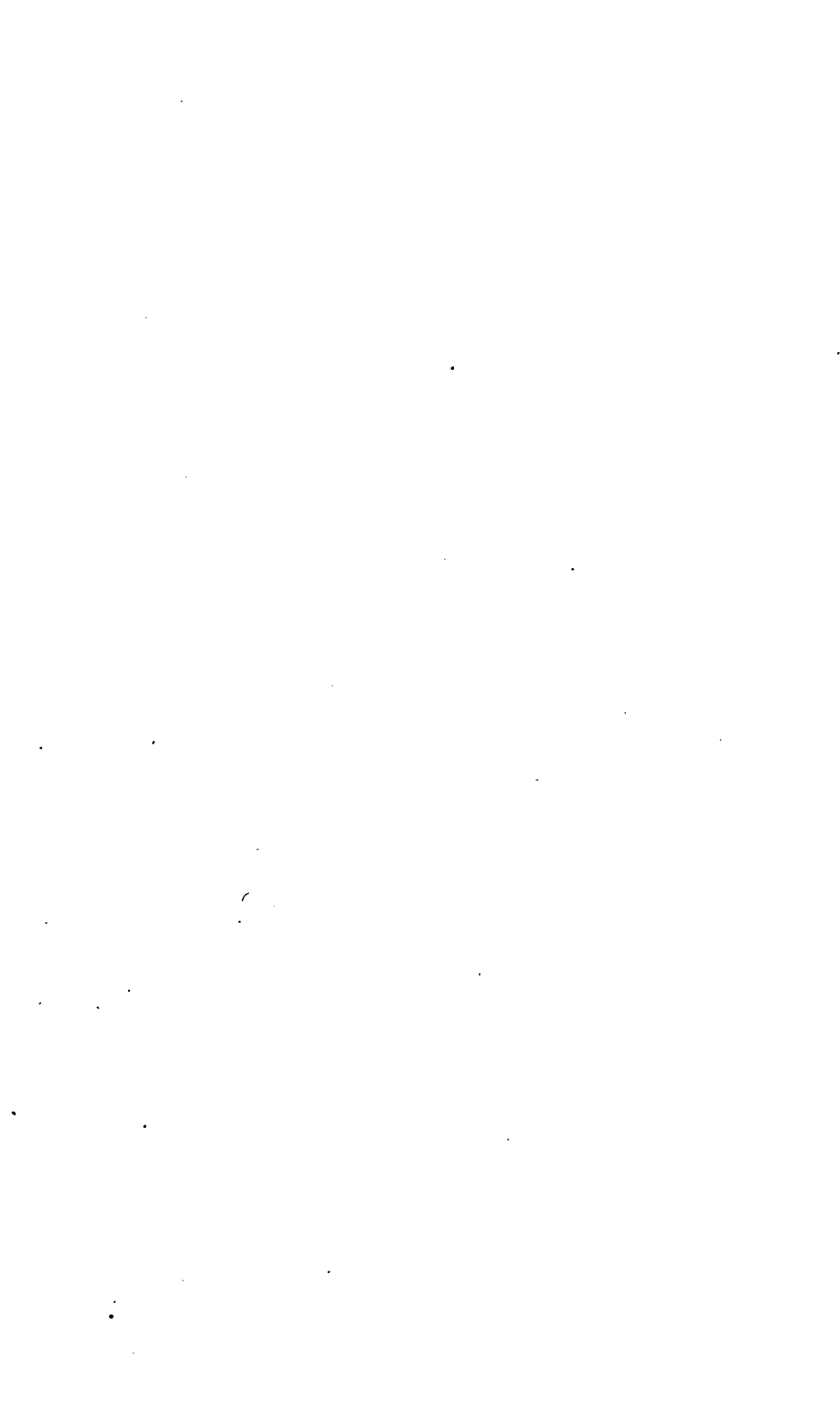
SCRIPSIT

CHR. AUGUSTUS LOBECK.

REGIMONTH 1846.

SUMTU FRATRUM BORNTRAEGER.

LONDINI APUD D. NUTT. PARISIIS APUD A. FRANCK. AMSTELODANI
APUD J. MUELLER ET SOC.

VIRO ILLUSTR

AUGUSTO SEIDLER

AMICITIAE ERGO

ULTRA QUINQUAGINTA ANNOS PERPETUATAE

D.

VIRO ILLUSTR

AUGUSTO SEIDLER

AMICITIAE ERGO

ULTRA QUINQUAGINTA ANNOS PERPETUATAE

D.

stris ille mathematicus, cui nuper Bruggenses, ut emarcescentem popularis sui memoriam refoverent, honestissimo urbis loco publice statuam posuerunt. In Operum ejus, quae Albertus Girardus edidit, parte quarta p. 122. sermo injicitur de vocabulis mathematicorum propriis, eoque loco ille disputat contra eorum opinionem, qui francogallicam linguam ut ceteris rebus abundantissimam ita etiam fingendis terminis, qui dicuntur, technicis omnium aptissimam ducerent. Quod tantum abest ut concedat ut eam natura mendicam plerisque peregrinis et ascitis uti pertendat. Et per hanc occasionem graeci sermonis stirpes monosyllabas e lexicis, ut profitetur, conquisitas ordine enumeravit. Illam tamen copiam I. H. Vossius ad Virg. Ecl. I. 49. ad summas angustias redegit linguam graecam, latinam atque germanicam e duabus quasi radicibus *geo* (*γελνομαι*) et *feo* (*φύω*) effloruisse pronuntians. Et postea altius evolavit Antonius Schmidt (*Organismus der griechischen Sprache* 1836) constituitque omnium graecarum dictionum fontem et principium esse literam epsilon; quo nihil subtilius magisque aerium excogitari potest. Viam vero a Stevino initam persequutus est Adamantius Corais sed alia ratione. Is enim in Prolegg. Atact. p. 29. omissa illa stirpium inquisitione diversarum linguarum vocabula, quae in lexica relata sunt, ad numerum revocavit, itaque invenit in vetere Academiae Parisiensis dictionario undetriginta millia septingenta duodecim contineri, in Johnsoniano triginta sex millia septingenta octoginta quatuor, in linguae armeniacae vocabulario quinquaginta, sed in

thesauri Stephaniani editione Londinensi centum quinquaginta millia; Johannes vero de Ton. p. 4. scribit Herodianum in Catholica accentum sexaginta millium vocabulorum constituisse, quo numero certum est vix quartam partem totius summae contineri. Desunt enim omnia quae operis lex et ratio excludit hoc est quae generatim unam sequuntur tenoris regulam. Horum autem copia multo maxima est, ex synthetis, parasynthetis et paragogis omnis generis conflata; id quod unicuique apparebit qui modo unius nominis *οἶκος* propagines et traduces perustraverit. Equidem centum octoginta reperi; horum autem vix decima pars ita comparata est ut ab Herodiano tractari potuerit; quis enim sibi persuadeat eum nominatim praecepisse quo accentu scribenda sint *οἰκέω, οἰκίζω, οἶκημα, οἶκησις, ἔποικος, συνοικίς* et cetera talia? Praeterea si quis immensam copiam voluminum, quae jam ante Augusti tempora in bibliothecis Alexandrinis reposita sunt, cum paucitate scriptorum, qui ad nos pervenerunt, contulerit, hinc facile, quanta pars vocabulorum in perpetuum abolita sit, existimare poterit.

Hoc autem tanto literarum graecarum naufragio fieri non potuit quin multae etiam stirpes vocabulorum absumerentur, non solum illae abditae et primigeniae, quas Etymologi conjectura venantur, sed etiam adultae omnibusque partibus expletae. Horum vestigia impressa sunt derivatis, quae nobis antecedentium ignaris sine principio nata videri debent similiaque naturis illis quas Plinius

H. N. X. 87. *ex non genitis gigni dicit.* Sed multo saepius fit ut indagato, quod probari possit, etymo tamen haereatur ob eam causam quia cum derivatione aliqua incessit vel figurae vel significationis mutatio, cujus causa parum clare apparet. Id autem aliquanto rarius fieret si, quas leges Graeci in derivando sequuti sint, cognitum esset accuratius. Sed quum quatuor sint artis Grammaticae partes, una anagnostica sive de prosodia, altera de declinatione nominum verborumque, tertia syntactica, quarta consimilis ei, quam physiologi morphologiam nuncupant, harum partium nulla quidem sic ut debet elaborata est sed minimos profectus habuit postrema. Huic inopiae ut quantum possem mederer, complures libros edidi de formatione vocabulorum eodemque consilio in hoc volumine verba primitiva et derivata nominumque verbalium genera praecipua exsequutus sum. Neque vereor ne rem inutilem et doctorum studiis indignam suscepisse videar. Nam si natura nobis prospectum ad ipsa sermonis incunabula praeclusit, at certe incrementa ejus et perfectionem haud dubiis vestigiis indagare possumus. Instituti autem mei ratio quo facilius perspici possit, huic praefationi subjunctus est elenchus capitum sive dissertationum, quarum pleraeque jam ante complures annos programmatum academicorum loco editae sunt. Postrema pertinet ad explicandam quaestionem, cujus in tractatu verborum saepius mentio incidit, de commercio quod inter vocabula sensuum intercedit. Universis vero inscripti commune nomen Technologiae, etsi hoc non solum for-

matio continetur, in qua ego substi, sed etiam declinatio et constructio, quae jam saepe tractatae sunt in Artibus Grammaticorum ipsaque hujus libri brevitatis unicuique indicat a me tractatas non esse. Et alioqui de titulis librorum hominumque scrupulosius quaerere jam dudum desuevimus. In *adnotamentis*, quae singulis libri primi paragraphis supposita sunt, verborum praescriptorum formas simplicissimas conjectura exquirere conatus sum. Atque in hac parte viae, quae per nebulas et praecipitia emetienda est, unam duces habemus analogiam, quae ubi deficit, hariolandum est aliquando, nec tamen ita ut veterum plerique solent vocabula confingentes apocalyptica et utopica. Quanquam quisnam nostrum non suam Utopiam habet? aut ubi tandem a turba quotidianarum rerum requiescere possumus nisi in illa aetherea regione, ubi Etymologia dominatur hoc est veri professio nullis carceribus circumscripta, et Analogia non illa scholae moderatrix sed vitae publicae privataeque?

Scrips. Regimontii Prussorum Cal. April.

A. MDCCCXLVI.

Elenchus Dissertationum.

L. I. De verbis primitivis.

Cap. I. de verbis puris	Diss. I. p.	1
„ II. „ „ labialibus	„ II. „	32
„ III. „ „ gutturalibus	„ III. „	49
„ IV. „ „ dentalibus	„ IV. „	71
„ V. „ „ liquidis	„ V. „	110

L. II. De verbis paragogis.

P. I. de circumflexis.

Cap. I. de verbis in $\overline{\epsilon\omega}$	Diss. VI. p.	143
„ II. „ „ in $\overline{\alpha\omega}$	„ VII. „	153
„ III. „ „ in $\overline{o\omega}$	„ VIII. „	159
„ IV. de confusione terminationum	„ IX. „	163
„ V. de diectasi	„ X. „	173
„ VI. de verbis in $\overline{\mu\iota}$	„ XI. „	180

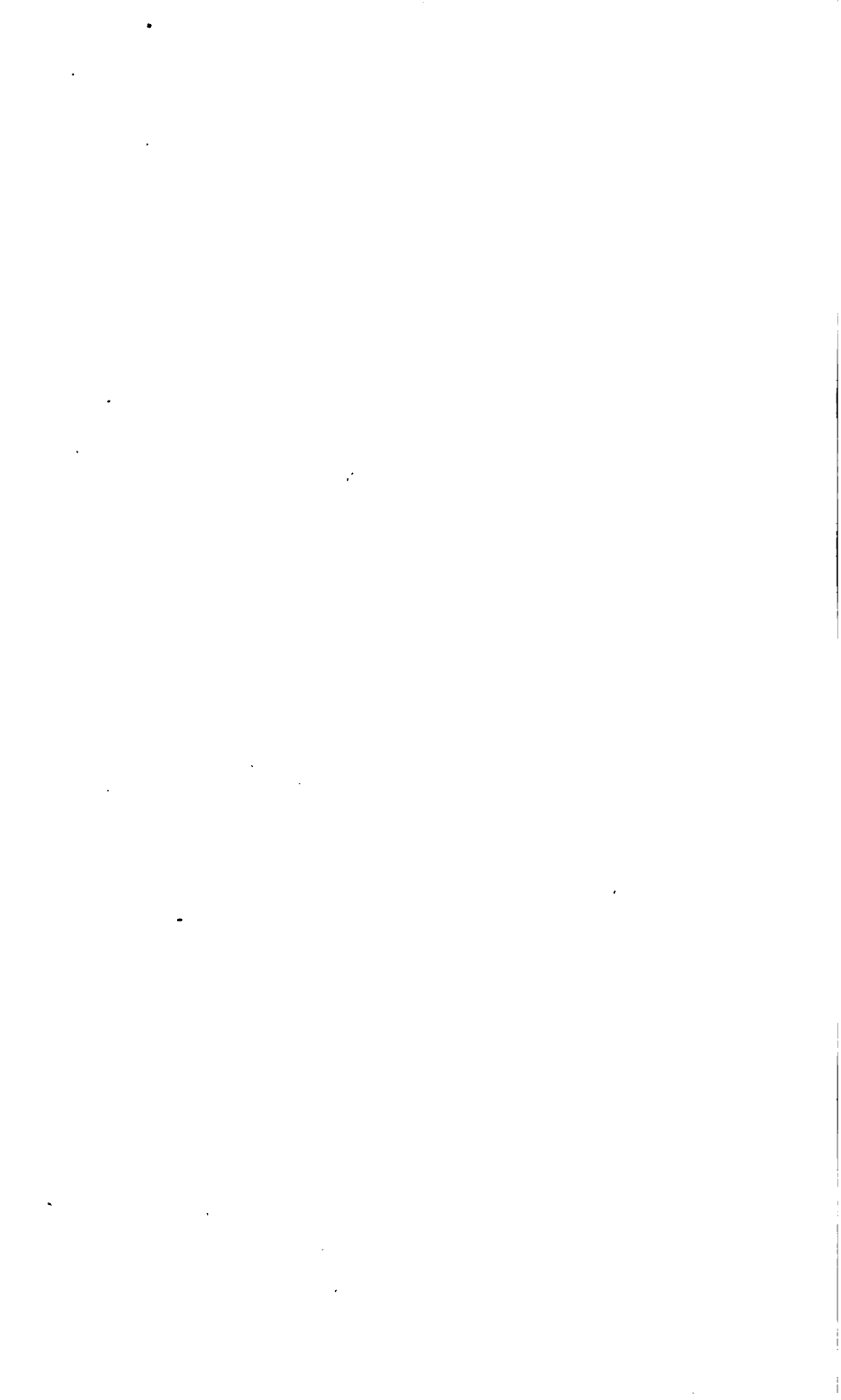
P. II. de barytonis.

Cap. I. de puris	„ XII. „	194
„ II. de dentalibus	„ XIII. „	216
„ III. de guttur. et liquidis	„ XIV. „	233
„ IV. de verbis in $\overline{\sigma\sigma\omega}$, $\overline{\sigma\chi\omega}$, $\overline{\pi\tau\omega}$	„ XV. „	240

L. III. De nominibus verbalibus.

P. I.	de nominibus I. decl.		Diss. XVI.	p. 253
P. II.	de nominibus II. decl.		„ XVII.	„ 274
P. III.	de nominibus III. decl.			
	Cap. I.	de nomin. neutr. in $\bar{o}\zeta$		„ XVIII. „ 290
	Cap. II.	de nomin. in $\bar{\omega}$		„ XIX. „ 317
P. IV.	de vocabulis sensuum eorumque confusione		„ XX.	„ 329

LIBER PRIMUS
DE
VERBIS PRIMITIVIS.

CAP. I.

De verbis puris.

Quemadmodum pictura a monochromatis orsa est sic verborum structura a monosyllabis. Sed horum perpauca inveterarunt, quorum exempla infra subjiciam. Plerisque aut praepositae sunt literae auxiliares aut interpositae aut etiam syllabae accreverunt paragogicae partim ad evitandam soni exilitatem partim ut dirimeretur significationum diversarum sub una voce conjunctio. Ita quam rarum est in nominibus ut casibus obliquis nullus antecedit nominativus, tam non rara sunt verba defectiva; sed plerumque nescimus utrum primae positionis usus sensim intermissus an nunquam tentatus fuerit; quis enim speret omnia ad nos pervenisse integra? Sed non minus consentaneum est, ad fingendum futurum aut praeteritum non opus fuisse praesenti ad usum accommodato; nam satis erat si modo species ejus adumbrata in animo resideret; oblata vero utendi necessitate pro ea substitutam esse expressiorem et distinctiorem. Illa igitur, quae non leguntur in scriptis veterum sed a Technicis rationes seminales sequentibus finguntur, thematica nuncupamus et paradigmatica ut δάω, σέω, πίω, χύω, a quibus non solum tempora verbalia nata sunt sed etiam verba usitata et nomina. Et ut nominum thematicorum duas species esse statuimus, unam cui auctoritas deest ut Λωδών, ὕσμιν, alteram cui ratio ut κλάς, Μόψου v. Parall. 166. sq. sic etiam verba ab usu amandata sed usitatis paria et similia, qualia sunt χάω, λάβω, discernimus ab iis quae nihil sui simile habent ut ἄδω, φίλω. Illa obsoleta dici possunt; haec insolita et enormia sunt. Usitatorum vero tres numerantur species, una simplex et principalis φάω, altera concreta φαίνω, tertia paragoga φαείνω.

§. I. Incipiamus igitur a simplicibus, quorum terminationem praecedit alpha: ἄω, βᾶω, γράω, δράω, ζᾶω, θᾶω, θλάω, κάω, κλάω, κνάω, κράω, κτάω, λάω, μάω, μνάω, νᾶω, πάω, σμάω, σπάω, τάω, τμάω, σχᾶω, φᾶω, φλάω, χράω, ψᾶω. Hic nihil ex Hemsterhusiana analogia admixtum est, qua illectus Valckenarii fervor juvenilis verborum species protulit prodigiosas et inauditas ¹⁾ neque ex Philoxeni fabrica monosyllabica, quam adumbravi in Parall. Dissert. II. §. I. sed quae hac in tabula proposita sunt, eorum aut praesens extat aut imperfectum sive activae formae sive passivae. ²⁾ Primum erat ἄω, cui EM. 174, 40. duas tribuit significationes futuro duplici ἄω τὸ πνέω, οὗ ὁ μέλλων ἀήσω, καὶ ἄω τὸ κοιμῶμαι, οὗ ὁ μέλλων ἀέσω, sed verbum haud dubie unum est vicinas halandi sive respirandi et dormiendi notiones complexum. ³⁾ Nec tamen reperitur ἄω dormio sed modo infinitivus ἀέσαι inusitato ἀέω accommodatus, quod transiit in Ἀέσκω κοιμῶμαι Hes. Quin etiam praesens ἄω spiro non legitur nisi consona auctum Ζάει πνεῖ Hes. praeter subjunctivum ἄησι Oppian. H. III. 67. quem Goettlingius ad Hes. Th. 675. ἀῆσι scribendum putat; sed imperfecto, quod EM. 23, 53. Suid. s. Ἀήθεσον inter quatuor ἀναύξητα referunt, utitur Apollonius Arg. (ἄε) et Ἄετο ἔπνει Hes. quanquam hoc etiam ad ἄεμαι (ἄημαι) referri potest ut futurum ἀήσω (καταήσομαι) ad ἀέω, cujus locum invasit ἄημι. Diversum est verbum ἄω satio, cujus temporis nihil legitur praeter infinitivum ἄμεναι et passivum ἄσεται pro ἄται. Sed tertium ἄω τὸ βλέπω, unde EM. ἀάω natum dicit, teste caret. ⁴⁾ Eorum, quae a consona

1) Ex iisdem fontibus manarunt Wytttenbachii commenta ad Plut. de Aud. Poet. p. 235. ζᾶω ζέω ζῶω ζῶω etc.

2) Parilitatis causa plerumque activam formam posui.

3) Virg. Aen. IX. 326. *toto proflabat pectore somnum; ἔπνον βαρὺν ἐκφυσῶντιες* Theocr. XXIV. 46. *mollem spirare quietem* Propert. I. 3, 7. quod a somno ad somnia transtulit Sophocles ἡδύπνοα ὀνειράτα El. 480. Hesychius Εὐαδῆς εὐπνοῦς, Περιαιδείς περιπνοῦι v. Parall. 156.

4) Ex Hesychii glossa Ἄσας βλάψας ἔβλαψας Σοφοκλῆς, non satis liquet poetam aoristo ἄσα conveniens praesens ἄω posuisse.

ordiantur, primum est βάω, cujus superant modi obliqui: βᾶτε, quod Matthiae falso doricum facit, προβάοντε ut in antiquis libris II. XII. 277. scriptum fuit, προβῶντες et infinitivus de quo ambigit EM. 187, 43. τὸ βᾶν, εἰ μὲν ἐκ τοῦ βῆναι ἢ βᾶναι, συγκοπή⁵⁾ ἐστίν. Εἰ δὲ τὸ θέμα ἐστὶ βῶ, τὸ ἀπαρέμφατόν ἐστι βᾶν. Indicativus reduplicationem accepit βιβῶ. Secundum est γράω τὸ ἐσθίω, unde ἔγραε, πολύγραος et alia. Suspectum vero Δάειν κακούργειν Hes. quod per diphthongum scribit Eustathius p. 70, 38. δηλώ (δηλέομαι) παρὰ τὸ δαίω. Δεδάεσθαι quosdam praesens reduplicatum putasse ut γεγάνονται adnotavi ad Buttm. 38. Δρῶ τέσσαρα σημαίνει, τὸ κρατῶ, ἐξ οὗ δράκτυλος καὶ δακτύλος, τὸ ὑπηρετῶ, ἐξ οὗ δραπέτης, τὸ βλέπω, ἐξ οὗ ὑπόδρα, τὸ πράττω EM. 285, 38. Horum primum nihil aliud est quam thema verbi δράσσομαι ab usu repudiatum. Δρῶ τὸ ὑπηρετῶ idem est quod δρῶ τὸ πράττω, nam δραστήρης ὑπηρετῆται Hes. δραπέτης vero neque hinc derivatum est nec unde Apollonius sumit de Adv. 549. τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ ὄρῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν καὶ τὸ δραπέτης ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότης, uterque novitium usum sequuti quo δραπέτης dicitur pro ministro, sed ab homonymo δρῶ, cujus memoria penitus abolevisset nisi hinc profecta essent δρασκάζω, ἀποδιδράσκω et quod Atticistae repudiant ἀποδρῶ v. ad Buttm. 125. Ad verbum δρᾶν τὸ βλέπειν infra recurram C. III. §. 2. Sequitur ζάω, de quo dicere supervacaneum duco, et θάω significatione duplici: Θάοντα θεωροῦντα Hes. et θάω τὸ θηλάζω καὶ ἀμέλω Schol. Od. IV. 89. sed hujus modo infinitivos novimus Θῆσαι θρέψαι θηλάσαι Hes.⁶⁾ et homericum θῆσθαι, quanquam hoc Athenaeus IX. 396. ad

5) Apocopen significat. Sic et EM. 321, 38. et Choerobosc. Epim. in Psalm. T. III. 124. αἱ συγκοπαὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσουσι, δῶμα δῶ. Schol. Od. V. 537. ποτὴ δύναται ἀπὸ συγκοπῆς εἶναι (pro πότις). Schol. II. II. 443. τὸ κάρη κατὰ συγκοπήν ἐστίν ἐκ τοῦ κάρηνα. Βᾶν pro βῆναι valde dubito num quis dixerit nisi per jocum ut πῖν, quo Buttmannus mendosum φῶν in Parmenidis versu defendere conatur. Id jam removet Karstenus ad v. 64. Βρῶν est vox nutricularum et infantium. Πῶ cum Meinekio Anall. 131. huc referri nolum.

6) Forsitan θῆσαιτο scripserit optativum aoristi.

Θέω refert διὰ τὸ ἐντίθεσθαι τὰς θηλὰς εἰς τὰ στόματα τὰ βρέφη, vel potius quia lactentes uberibus adhibentur; quod si praeferimus illa nutriendi et sugendi significatio secundaria est, proprie autem θῆσαι dicitur τὸ μαστῶν προσαρμόσαι τέκνα Eur. Ion. 162. Ἔθησεν ἐθήτευσεν et Θήσατο ἐδούλευσεν Hes. clarum est eandem habere originem cum nomine θῆς, cujus rationem explicare studui in Parall. p. 47. — Θλάω perduravit, sed de θράω nihil superest praeter aoristum θρήσασθαι in Philetæ versibus et nomen θράνος παρὰ τὸ θρήσαι ὃ ἐστὶ καθῆσθαι Schol. Arist. Plut. 545. Eust. 1400, 24. Trium insequentium κάω, κλάω, κνάω, exempla nota sunt. Κρῶσι βοῶσι Theognostus affert, unde derivatum est κράζω et compositum Ἄκρης ἄφρονος Hes. id quod ἀκραγῆς significat. 7) Aliud est κράω τὸ κεράννυμι, quod non extat nisi auctum κικρῶ ἐγκικρῶ. Perfecti ἔκτακα simile praesens offert Hesychius Κτῆν κτᾶναι φρονεύειν sed oblato uti vereor, nam κτᾶν vitiatum, κτᾶναι non interpretandi causa appositum sed germana scriptura videtur a κταίνω, unde κτάντης et ἔκταγκα. Κτάομαι commune omnibus, Doriensium vero proprium est λάω τὸ θέλω. Homericis λάε et λάων alii videndi significationem tribuunt, quam consonum λεύσσω habet, alii vociferandi, 8) unde λάλη et λάλος derivata esse ut a φάω φαλός lucidus, nonnulli τὴν τοῦ λαβεῖν ἢ ἀπολαύειν vel ἀπολαυστικῶς ἔχειν ut Helladius Photii p. 868. et haec triplex potestas apparet etiam in concretis Λαίω τὸ βλέπω Theognost. 9, 13. Λαίειν φθέγγεσθαι Hes. et in tertio his certiore λιλαίεσθαι cupere. Pro μῶ, quod EM. ex Epicharmo affert, Ahrensius Dial. Dor. 448. suspicatur μῶται scribendum esse in forma media, cujus exempla pervulgata sunt v. §. 7. activae, quae in perfecto μέμαε residet, reduplicatio accessit μαιμῶ. — Pro Μναῶ

7) Plena vox erat ἀκραῆς ut ab ἄω ἀλιαῆς, δυσαιῆς, et a similibus ἀιναῆς, ἀκροφαῆς, περιφαῆς, ἀκραῆς, ζακραῆς Hes. quod plerumque ζακρηῆς scribitur, a κερᾶω αὐτοκρηῆς et εὐκραῆς. Hujus alpha necessario longum est ex syncope ut Δικραῆς δικέφαλος, ceterorum nonnulla brevia habent.

8) Λαήμεναι φθέγγεσθαι Hes. et cum φιλήμεναι conferri potest et cum τιθήμεναι.

μνηστεύεται Hes. cujus accentus vitium arguit, corrigitur *μνάμνηστεύεις* ex Od. XVI. 431. sed *Μνώμνήσκω* Photius et Suidas ⁹⁾ quanquam ne hoc quidem primitivum est sed *μάω*. Quomodo enim *recordari* non solum pro meminisse dicitur sed etiam pro cogitare, sic graeca verba notiones recordandi, appetendi, ambiendi inter se communicant: *ἐμνώοντο φόβοιο* Hom. *φυγῆς ἐπεμαίετο* Timo Sexti c. Phys. I. 57, 565. *μήστωρε φόβοιο* Hom. *ὁ τῶν μηχανημάτων μνήστωρ* Anonymus Suidae s. h. v. id est *ἐπιστήμων*, ut ille ait, vel *ἐπιστάτης* sive *ἐπιμελητής*, cui synonymon est *μνήμων*, ut omittam propria *ὑπερμήστρα* et *ὑπερμνήστρα* v. Verheyk. ad Anton. Lib. c. XVII. — Ab usitato *νάω* derivatum est *ναέτωρ πολύδῶρος* Hes. et alia. Bibreve *νάς* pro *νάϊε* substituebat Zenodotus II. XIII. 172. sed cognoscitur modo ex derivatis: *τοῦ νάσθη τὸ θέμα νάω ἐξ οὗ καὶ ναέτης* Eust. 971, 50. et indidem *Νατῆρες ὑπηρέται* Hes. id est *οἰκέται* ut a *βάω βατήρ*, et femininum *Ναίτειρα οἰκοδέσποινα* domnaedia ut a *δαίτης λαγοδαίτης*. ¹⁰⁾ *Πάω*, unde nonnulli Panis nomen ductum putant id est pastoris v. Parall. 138. fundamentum est duorum verborum, quae prosodia distinguuntur, *πάσασθαι τὸ ἐσθίειν*, cui affine est *rappare*, et *πάσασθαι* possidere unde *πᾶμα*, *πᾶσις*, *παμπησαία παρὰ τὸ πῶ τὸ πτῶμαι* Sch. Aesch. Sept. 802. cf. Parall. 428. ut et alia verba pascendi *βόσκω*, *τρέφω*, *φέρβω* non raro significationem possidendi accipiunt. *Πτάω* sive *πταίω*, unde *παπταίνω* repetunt Sch. II. IV. 200. ita extabuit ut aegre agnoscat in

9) Hic repugnantia loquitur *τὸ μνώ οὐκ ἔστι περισπώμενον· οὐδὲ γὰρ ἔχει ἐντέλειαν· ἀλλ' ἐπεὶ μονοσύλλαβόν ἐστιν, ἐξ ἀνάγκης περισπᾶται*, sed delendum est *οὐκ*. *Μνάω* est *τὸ ἐντέλες*, *μνώ* affectum. Arcadius p. 164. *τὸ βοάω βαρύνεται καὶ τᾶλλα ὡς ἐντέλειαι τῶν περισπωμένων* et p. 165. *αἱ ἐντέλειαι τῶν περισπωμένων βαρύνονται χρυσόω* etc. Suidas istud *μνώ* fortasse ex epimerismis sumsit sed Photium alicubi legisse oportet.

10) Similius equidem non novi ac si quis *ναίτειρα* suaserit, non dissuadeam. *Νάεδρα* *δέσποινα* aeolicum videtur pro *νάειρα* idque a *νάω* propagatum paragoge bisyllaba ut *Δάειρα* *δαήμων* *ἐμπειρος*, nisi haec est nominis proprii interpretatio, cui simile *Νάειρα* v. Prolegg. 263. et *λάειρα* Parall. 211.

laconico Ἰμπάταον ἔμβλεψον Hes. hoc est ἔμπτασον, quod ne ad πετώ, ut interpretes, referamus prohibet alia glossa Ἰγκατάπαον ἐγκατάβλεψον. Hinc igitur emergit duplex scriptura πάω et πτάω, utraque tenuem sortita pro aspirata φάω ut φανός et πανός, altera aucta epenthesi dentalis, cujus exempla infra ponam; cum πάω (φάω) forsitan cognatum sit ἔμπαιος id est sciens ἔμπειρος et ἐμπάζεσθαι respectum habere, ἔμπαστήρ testis oculatus; namque testes praecipue vocantur ἱστορες, ἰδυῖοι, γνῶσται, cognitiores, unde colligi potest ἔμπαστήρ proprie spectatorem et animadversorem significare. ¹¹⁾ A πτάω profectum est παπταίνω et auctius παπταλάω, a φάω (unde φάεα oculi, φάηκες ὀφθαλμοί Hes.) synonymon παμφαλάω, quod quum Schol. Apoll. II. 127. sic interpretatur μετὰ πτωήσεως βλέπειν, ut Schol. II. XIV. 101. ἀποπαπτανέουσι explicat περιβλέψουσι καὶ πτωηθήσονται, ad primitivum πτάω (πτήσσω, πτοιά) referre videtur, cui affine est πταώτης κατεπτηχώς Hes. ut a πάομαι πάτορες κητόρες Phot. πηρός ὁ ἐπικτητός συγγενής Schol. II. III. 163. et laconicum Παώτης συγγενής οἰκεῖος Hes. Ceterorum pars maxima demonstrationem non desiderat. Sed verbi σάω, unde Schol. Hes. Scut. v. 3. et EM. σόω conversum dicunt, certum exemplum non suppetit. Ἀνάστα γίνεται ἀπὸ τοῦ σιῶ EM. cui syllaba accessit ἱσιῶ. Τάω huc inserendum videbatur propter imperativum τῆ ἀπὸ θέματος τοῦ τῶ Sch. Od. VIII. 447. quod Blomfieldius ad Callim. p. 399. Grammaticis remittit τῆ scribendum ratus. Propius suspicioni est alterum τάω, quod illi ex σάω (σῆθω) conversum volunt ut nomen τηλία ex σηλία, ἀλευρότησις ex ἀλευρόσησις. Τμάω in hunc numerum retuli ob solum participium Τμώμενος τεμνόμενος Suid. Τράω non legitur nisi reduplicatum; Τεθρᾶσθαι ὠχεῦσθαι Hes. positum videtur pro τετρησθαι eo intellectu quo Aeschylus dixit ἐρᾷ μὲν ἀγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα et poetae ludicri τρυπᾶν Romanique deam quandam conjugalem nuncuparunt *Pertundam*. Duo sunt verba quae iisdem literis actiones diversas

11) Μάρτυς ὁ μάρψας καὶ εἰδὼς τὸ ἀληθές EM. quod non defendam.

declarant, unum oblitteratum φάσαι τὸ φονεῦσαι Phot. s. Πρόσφατος, cujus est aoristus reduplicatus Παφών κτεινας Hes. ut ab ἀπαφάω ἀπαφών, et perfectum πέφαιται, alterum φάω οὗ εὔρηται παρατατικὸς ἐν χρήσει Eust. 1728, 7. hoc est homericum φάε cum modis obliquis προφάησι Maxim. v. 22. φῶντα λάμποντα Hes. φάουσα Arat.¹²⁾ quae significatio clarendi et clarandi verbo φαίνω insignita est, altera vero declarandi transiit in φάσκω et φημί¹³⁾ sed in Odys. VI. 200. per diu φᾶσθε obtinuit pro φάσθε, quod Tyrannio reposuit, hodieque φᾶσθαι pro φάσθαι legitur Apollon. III. 384. προφᾶσθαι ap. Hesych. Ejusdem verbi φάω aoristus est Πέφη ἐφάνη, similis illis qui a nostris syncopati vocantur, ἔβη, ἔσβη, ἔσκλη, et, si veterum vestigia premimus, a simili praesenti φῆμι ducendus. A communi θᾶλξ non diversum videtur φᾶλξ, sive obscoenum intellectum habet ut ap. Lucianum ἀναφᾶλξ καὶ βλιμάζειν id est θᾶλβειν depsero, sive pro conviciari dicitur κακοῖς πᾶσιν ἡμᾶς φᾶλῶσιν h. e. conterunt ut ἀράσσειν κακοῖς et alia verba tundendi v. ad Aj. v. 724. ipsumque θρᾶίειν i. q. θρᾶνεῖν ab Hesychio exponitur λοιδορεῖν. Sed quae idem offert Ἀποφλάσαι ῥογῆσαι, Φλασμός τυφος, Φλασμένος τετυφωμένος, declinata sunt a verbo onomatopoetico φλάζω, quo derelicto Graeci retinuerunt παφλάζω et παφλάσματα ἀλαζόνες λόγοι Phryn. App. 60. Trisyllaba cognovimus duo, ἐάω et ἰάομαι, nisi haec quoque paragogis adnumerare praestat, illud quidem ab ἔω (ἔημι) missum facio, sino, hoc a themate unde ἰαίνω ut βιάομαι a βία.

§. 2. Bisyllaborum multa statim ab initio iota receperunt γαίω, δαίω, μαίομαι, ναίω, παίω, πταίω, ραίω,

12) Factitivum φάω nonnulli intulerunt Il. VI. 322. τόξα φῶων id est φαιδρῶνων pro τόξ' ἀφῶων, et cum hoc Eustathius 1782, 20 confert φῶς φῶως.

13) Πέφαιται pro πέφανται scriptum est in parodia Theognidis Philostr. Soph. I. 5, 486. Φήματα Hesychius dupliciter interpretatur δηματα et φάσματα. Πρόφατος Pind. Ol. VIII. 21. nonnulli pro πρόφατος acceperunt; ἀπρόφατος modo ἀπροφώνητον et ἀπροφάσιστον significat, modo ἀπροόρατον. Περὶ ὧν ἦδη πέφανται Hippocr. de Cord. p. 491. T. I. pro ἀποπέφανται incertum an pro πέφαιται, εἰρηται.

quorum nonnulla tempora obliqua mutantur a prima specie velut *Μάσσαι* (*μάσσαι*) *ζητῆσαι* Hes. Id enim non ad *μάσσω* pertinet sed ad *μάω* (*μαίομαι*) cujus futurum Aristarchus posuit II IX. 394. *γυναῖκά γε μάσσεται* hoc est *ζητήσαι*, quam significationem habent derivata *ματεῖν*, *μάτευν* sive *μαστεύειν*. Nec aliunde natus est aoristus *μάσασθαι*, quem Schol. Od. XI. 591. interpretatur *ἐφάψασθαι*, nam ad ea, quae quaerimus, manum protendimus ut contingamus, et activum *μάσσαι τὸ δῆσαι*¹⁴⁾ *φασὶν Αἰολεῖς* Steph. s. *Μασσαλία*, eandemque significationem obtinet *ἄψαι*, *ἀμματῖσαι*.¹⁵⁾ Ex quatuor illis, quibus diphthongus ita infixus est ut nunquam statione cedat, unum *πταίω* EM. 694, 5. a *πέτω* (*πίπτω*) repetit, equidem ex *παίω* ortum putabam Proll. 88. unde compositum *ἐμπαίειν* non solum illidere sed etiam offendere, impingere significat mutaturque interdum cum *ἐμπταίειν* ut *συμπαίειν* cum *συμπταίειν*. *Παίειν* ipsum nihil ante se habet, nec sequar Elmsleji sententiam ad Acharn. 835. *παίειν μάζαν* cognatum esse verbo *πάσασθαι*, sed potius id quod Schol. alio loco adnotavit v. 686. *παίειν λέγουσι τὸ πᾶν ὀτιοῦν συντόνως ποιεῖν*¹⁶⁾ illique conferam Hesychii glossas *Ἐκρούειν ἦσθιεν*, *Λακόμεναι φαγέσθαι* (post *λακκόπλουτος*) et latinum *cibicida*. Ab his, quae absolvi, verbis, *καίω* et *κλαίω* hanc dissimilitudinem habent, quod Attici pro diphthongo substituerunt alpha longum; nam primitivorum vocalem brevem fuisse indicium quaecumque praebent aoristi *ἔκλαε*, *ἐκάη*, et futura *κάσω*, *κλαύσομαι*. Duo sunt verba in eodem genere dicendi dupliciter figurata; nam *κνάω* dicitur et *κναίω*, sed hoc rarum inventu extra synthesisin *ἀποκναίω*, *διακναίω*, eaque non tam propriam radendi quam

14) Hinc fortasse *μαργάς* ὁ *δεσμός* interposito rho ut a *μαίομαι* appeto *μάργος* insane cupidus, et *μανθάκης δεσμός* *χόρτου* Prolegg. 313. hoc est merges.

15) *Μαματίδες ἀναδενδράδες* Hes. *Ἀμμαξίς ἢ ἀναδενδράς* παρὰ τὸ *ἀμμάξαι* (hoc est *ἀμματῖσαι*) *ἀναδεσμοῦνται γάρ* EM. ab *ἄμμα* unde *ἀμμάξαι* et *ἀμμάξαι* h. e. suspendere, strangulare.

16) *Παῖάν* ἐκ τοῦ *παίω* τὸ *θεραπεύω* Schol. Arist. Plut. 636. East. 1275, 1. a plagoso quodam ludi magistro excogitatum videtur verberum vim medicam salubriter experto.

obtundendi et incommodandi significationem habent; tum *νάω* et *ναίω νήχομαι* Hes. quibus fluendi et natandi significatio contextitur ut *νήχετο αίματι γαῖα* et *ύδατι νᾶε* v. ad Buttm. 249. ut Latini quoque dicunt *arva natant* amnibus pro manant. De hoc autem disputatur utrum alpha natura anceps habeat an, ubi syllaba longa opus sit, *ναίω* scribi oporteat v. Schol. Od. IX. 222. et ad Apoll. I. 1146. neque id dirimitur obscura Eustathii adnotatione p. 1625, 53. *τὸ νάω καθ' Ἡρακλείδην συστέλλει τὸ ᾠ* etc. Hic autem in Homeri loco pro *νάων*, quod omnes usque ad Wolfium ediderunt, *ναῖον* probasse videtur ideo quod *νάω* alpha breve habere putaret ad exemplum ceterorum hujus conjugationis verborum *ἄε, λάε, φάε, ἔγραε, ἔχραε*. Ac si verbi *ἄάω* primitivum ponimus *ἄω*, nescio an huic quoque alpha tribuendum sit breve ob eam causam quod nomen *ἄτη* interdum iambi mensuram habet et quia verbum *ἄτεῖν* similiter conformatum est ut *βατεῖν* *betere*, *δατεῖν*, *φθατεῖν*, *χατεῖν*, quae omnia a brachysyllabis derivata sunt. Hyperdissyllabum unum est idque reduplicatum *λιλαίομαι*.

Verborum in *ανω* desinentium simplicissimum est *αῦω*, cujus multiplices significationes ab uno fonte manant *ἄω* halo; primum clamandi, cui apta sunt *Ἄβα ἡ βοή, Ἄβώρ φωνή* et longius deducta *ἄελλαι φωναὶ παρὰ Σοφοκλεῖ* EM. *αὐδῆ* et *ἄυτή*. Secundum est *αῦω* dormio Nicand. quod Eustathius litera aeolica auctum dicit; tertium *αῦω ἐναύω* inflammo hoc est ignem sufflo, quas significationes flandi et inflammandi complectitur *πρήθω*, nec diversum *αῦω* sive *αῦω* ¹⁷⁾ sicco; nam ventus quae afflat siccatur. Hinc pendet *ἄυτη* et *ἄυμός*, ab incendendi aitem verbo ducta sunt *πύρανος* et *βαῦνος*, quod quasi *παρετυμολογεῖ* Eratosthenes *μέσον ἐξαύσατο βαῦνον*, ab *αῦω* dormio fortasse *σούβαννοι* et *σοοβαύβαλοι* *σῶν κοιμητήρια*. Eustathius 1547, 57. *αῦειν κυρίως τὸ καίειν· καὶ τὸ ὀπτῆσαι ἐξαῦσαι λέγουσι. Πλάτων ἐν Ἐορ-*

17) Sch. Od. I. 272. *αῦω τὸ φλογίζω ψιλοῦται, αῦω δὲ ξηραίνω δασύνεται*. Sed Sch. A. ad II XI. 461. *αῦειν ἐπὶ τοῦ φωνεῖν ψιλῶς, ἐπὶ δὲ τοῦ ξηραίνειν δασύνεται· ἔστι γὰρ σύνθετον, scilicet ex alpha privativo et ὕω humecto!*

ταῖς (Meinek. T. III. 628.) ὁ δὲ τὸν ἐγκέφαλον ἐξαύσας καταπίνει. Καὶ Ἀλκμάν τὴν μοῦσαν καταύσεις ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεις. Καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἄψασθαι αὔσαι λέγεται κατὰ τοὺς παλαιούς, cui adstipulatur Anecd. Bekk. 464. αὔσαι βοηθῆσαι (scr. βοῆσαι) καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἄψασθαι. Sed hae satiandi et tangendi significationes aliis assignatae sunt verbis αὔσαι et ἄψασθαι, quae ab αὔσαι longius dissident. Syntheton vero ἐξαύσας quum manifesto positum sit pro ἐξελών, quumque καταύσεις cum καθαιρήσεις congruat, προσαὔσαι cum προσᾶραι, utrumque retuli ad simplex αὔω ab homophono, quod sicco, clamo, dormio significat, longe discretum viciniusque verbis αἶρειν et αἰρεῖν v. ad Aj. p. 358. ¹⁸⁾ — Γλαῦω pro γλαύσω dictum esse uno illo EM. loco parum comprobatur, quare quod in cod. Hesychii post Ἐνεγκοῦσαν legitur ἐνεγλανκώς, in Thes. minus recte ad ἐγγλαῦω refertur. Una comprehendam sex verba vulgaris notae: ἀπολαύω ex iisdem radicibus natum quibus λαβεῖν et λάξεσθαι, θραύω ἀπὸ τοῦ θρῶ EM. 380, 20. cujus vocalis simplex inhaeret nominibus θράσις ἢ θραῦσις Hes. θραγμός fragor, θραμβός καπυρός id est fragilis, aridus ¹⁹⁾ sed θρώω ipsum, quod Macrobius ponit de Verb. 723. non legitur; tum ψαύω, χναύω, χραύω, quae tramite aperto a ψάω, κνάω, χράω progressa sunt, sextumque παύω ab inusitato πάω, cujus memoriam refricat aoristus novitius ἐπάην Anecd. Bekk. 1324, b. et laconicum Ἀμπάζονται ἀμπαύονται Hes. Quod vero in EM. affertur δαύω τὸ καίω παρὰ Σιμωνίδη μηρίων δεδανυμένων (Schneidewin. p. 125.) hoc exemplo non magis approbatum est quam καύω consequitur ex perfecto

18) Cum Sophocleo illo πρὶν πυρὶ θερμῶ πόδα τις προσάουση, si quis contulerit Apollinar. Ps. XC. 24. μήποτε σὸν πόδα λαῖ καθάψης, non dubium habebit hujusmodi locis Grammaticos inductos esse ut αὔσαι et ἄψασθαι synonyma dicerent.

19) Καπυρός et εὐθρυβής a scriptoribus saepe copulata sunt. Ab eodem θραύω profectum est θραυρόν ῥάγανον θραυόμενον Hes. ubi τραγανόν scribendum id est cartilagosum v. Prolegg. 182. His quae de καπυρός scripsi p. 273. adde Arcad. 72, 4. τὰ εἰς υρος, πάρσυρος, δίτυρος etc. ubi πάσσυρος reponendum, cujus adverbium est πασσύρωσ, et διάπυρος.

κέκασμαι. Hesychius et Photius exhibent *Ναύειν ῥεῖν ἰκετεύειν*, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν (οἱ ἰκετεύοντες) et *Ναύει λίσσεται*. Illam fluendi significationem obtinuit *νάειν*, alterius indicium fortasse eruat aliquis ex Hesychii loco *Ναυστήρες οἱ οἰκέται*, pro hoc scribens *ικέται*. Sed quum *ναῦλον* vocetur τὸ ἐνοικητήριον Poll. consentaneum videtur *ναυστήρας* dictos esse τοὺς ἐνναέτας hoc est domesticos et familiares, quo nomine comprehenduntur οἱ οἰκέται servi v. §. I. Idem qui caetera largitur *Φαύειν ποιεῖν* hoc est, puto, *φανερὸν ποιεῖν*. Eustathius 1728, 7. ἐκ τοῦ φάω πλεονασμῷ τοῦ ἢ φάω αἰολικῶς, cujus aoristum ἔφανσε Helladius p. 868. adnotavit nescio unde sumtum; in Eur. Rhes. 312. pro ἐξώστης Ἄρης ἔφανσε λαίφη, nisi praestaret codicum scriptura ἔθρανσε, saltem mutato accentu scribi deberet ἔφαυσε eo intellectu quo Homerus dixit ἐν δ' ἄνεμος προῆσεν μέσον ἰστίον conjunctis flandi et inflammandi notionibus. Διαφάειν et φαῦσις recepit sermo vulgaris, sed futurum ἐπιφάσει in N. T. et ἡμίφανστος praesens usitatum habent φάσσω. Trisyllabum unum est *λάειν*, pro quo Sappho *δαύειν*, Nicander *αὔειν* dixit.

§. 3. Secundae classis haec sunt: *ἔω, ἕω, βδέω, δέω, ζέω, θέω, θρέω, κέω, κλέω, νέω, ξέω, πλέω, πνέω, πρέω, ρέω, τρέω, φλέω, φρέω, χέω*. Verbo substantivo prima positio deest, ἀλλ' ἐξ ὑπομνήσεως εἶπομεν τοῦ δευτέρου ἀορίστου²⁰) καὶ τοῦ ἕω ὑποτακτικοῦ Epim. Cram. I. 132, 18. eademque apparet in *ἔον eram, ἐόντες* etc. Verbi aspirati, quod in *ἔμαι* transiit, formam nativam regenerant modi transversi *καθοίμην, κάθου* Cram. II. 381. quodque huic connexum est *ἔμαι*, futurum ἔσω, ἀνέσω, sumsit ab *ἕω*, sed praesens ἀνέονται addubatur. Ex uno Hesychio notum est *Βλεῖ βλίσσει ἀμέλγει* (post *Βλεφαριδες*) et *Καταβλέει καταπίνει*, quo verbo etiam *Καταβλέθει* exponitur, utrumque autem Hemsterhusius pro *καταβάλλει* accepit. Id qui conveniat non intelligo, sed a *βλέω* (*βλίω βλίτω*) derivatum arbitror

20) Participium *ἔων* aut *ἀλόγως* acui dicunt p. 163. aut non praesentis esse sed aoristi ἦον p. 150. et 151. idemque de *ἰών* decernunt.

hirudinis ²¹⁾ sive sanguisugae nomen *Βλέτυς* ἢ *βδέλλα* Hes. nam *βδάλλειν* et *βλίττειν* synonyma sunt ²²⁾ et ut *ἴτυς ἀπο τοῦ ἴω* Didym. ad Hes. Scut. 314. et *κλιτίς* a *κλίω* (*κλίνω*) sic a *βλέω* derivari potuit *βλέτυς* sive *βλετύς*. — *Δέω τέσσαρα σημαίνει, τὸ δεσμεύω, τὸ φοβοῦμαι ἐξ οὗ δέος, τὸ πρέπω ἐξ οὗ δεῖ πρέπει, τὸ ἰκετεύω* EM. 350, 39. sed pro secundo receptum est *δίω δείδω*. Idem: *Θῶ σημαίνει τὸ τίθῃμι, τὸ τρέχω καὶ τὸ βλέπω Ἔργα θεόν*, cujus exempli auctor incognitus sed subscriptor est Hesychius *Καταθέοιτο βλέποι*, post quod uno interposito articulo *καταθεῶτο* legitur suo utrumque loco. Prima significatio probatur verbis homericis *προθέουσι* et *τιθεῖ*, secunda probationis non indiget. *Θρέομαι* poetis reservatum et huic uni tempori adstrictum est succedente in vicem derivato *θροέω*. Verbo *κέω*, e quo *κεῖμαι* per ambages deducitur, Apollonius usus est de Adv. 553. adversus eos disputans qui *ἀκέων* participium esse staterent verbi *ἀκέω* — *ἀλλ' ἀσύστατον τὸ ῥῆμα βαρυνόμενα γὰρ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῶ ε παρεθρευόμενα, διαύλλαβα μέντοι ῥέω, κέω*. Sed dubito an is, quum usitata sub manum essent, *πνέω* vel quidvis potius quam *κέω* posuerit, cujus participium modo *κέων* apud Homerum invenitur et imperativus *Κάκη κάθεινδε Λάκωνες* Hes. id est *κατάκει* ut Vossius perspexit; saepius vero *κεῖω* legitur et *κακκεῖω* ²³⁾ cum aoristo *Κεῖε τέθνηκε*, *Κεῖαι τὸ κοιμηθῆναι* Hes. s. *Ὀρεσκόοις*. Medium *κέομαι* familiare est scriptoribus ionicis, nec alienum sermoni epico. Alio per-

21) Ut a testu testudo, sic hoc fortasse ab εἶαρ quasi εἰαροπάτις.

22) Nic. Al. 506. *βδέλλα ἀμελγόμεναι χρὸς αἶμα* Schol. ἀντὶ τοῦ πιέζουσαι id est θλίβουσαι sive βλίτουσαι. Et *ἀμέλγειν* non solum de lacte dicitur sed etiam de melle *κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας* id est βλίσας Anth. VI. 329.

23) *Κεῖω μέλλοντα οὐκ ἔχει ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια, διὸ χρᾶται τῶ ἐνεστώτι ἀντὶ τοῦ μέλλοντος* Schol. Od. III. 396. *Cetera similia* dicit ea quae iota investitum habent ut *πνέω*, *κλεῖω* (celebro) cujus futurum quidem est *κλήσω*, non *κλεισω* ut in codd. Apoll. Arg. III. 993. legitur, sed verbale *κλειτός* ut *ῥειτός* v. Parall. p. 350. *Ἵπνον κακελόντες* Apollinaris Ps. LXXV. 9. praesentis loco usurpavit.

tinēt participium Od. XIV. 425. κόψε σχίζη δρυὸς ἦν λίπε κείων, quod nonnulli veterum καίων interpretati sunt, alii rectius σχίζων, eademque dubitatio de κεάζω fuit, quod utriusque connexum est, Od. XV. 322. πῦρ νηῆσαι διὰ τε ξύλα δανὰ κεάσαι, ubi Schol. καῦσαι ἢ σχίσαι²⁴⁾ nec minus de εὐκέατος V. 60. utrum εὐσχιστον significet an εὐκαυστον, quo effugitur prothysteri species. Praefero tamen prius, quia in lignis scindendis plus operis et artificii est quam in incendiis ipsumque thema cognosci arbitror ex nomine κέδματα hoc est rupturae sive κεάσματα v. Corais ad Hippocr. p. 345. tum etiam ex κέαρνον Prolegg. 280. χίδρον et χέδροψ ibid. 291. compositisque εὐκέανος et ἰθυκτέανος ib. 180. quod litteram tau recepit ut κτείς²⁵⁾ κτηδών et κτιδών. Alterum κέω incendo, adoleo, a quo Grammatici aoristum κῆαι sive κῆαι derivatum putant, nomenque θυοσκόος ὁ τὰ θύη κέων Eust. 1905, 27. et πυροσκόος, argutuli quidam impertiverunt Homero II. XXIV. 168. πολλοὶ γὰρ κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες Schol. BL. τινὲς ἀντὶ τοῦ κεκαμένοι ἦσαν, ubi non κεκασμένοι, ut Bekkerus, sed κεκαυμένοι scribendum, κέατο autem ex illorum opinione pro ἐκέκειντο accipiendum a verbo κείω (καίω) κέκειμαι ut κεκλίεται a κλείω declinatum putant.— Κλέομαι saepius legitur; κλέω, de quo dubitabat Matthiae ad Alcest. 461. apud Hesychium, ἔκλεον in Apoll. Arg. v. ad Buttm. 221. et pro Κικλαίει καλεῖ, quod ille post Κίλων posuit, scribendum videtur κικλεῖ reduplicatione auctum ut κικρῆν, κικρῆν. Verbi κρῶ, ἀφ' οὗ κρείων καὶ εὐρυκρείων Eust. 1603, 10. formam primigeniam refert participium θεμισκρέων Pind. Νέω constat habere quatuor significationes nandi, nendi, cumulandi, eundi et totidem formas vicarias

24) Hesychius Κεάσαι σχίσαι καῦσαι. Facilis est Trilleri correctio κλάσαι, sed ex ante dictis patet καῦσαι retineri posse. Χεῖρε κεάσας pro σχίσας, ἀποταμών Apollonius usurpavit III. 378. Εὐκῆλον δρῶν in Ionis versu dubium fuit utrum εὐκαυστον an εὐσχιστον significet Phot.

25) Οἱ μέσοι ὀδόντες καλοῦνται καὶ κτέρες, ὅτι διαιροῦσι τὴν τροφήν Poll. II. 91.

νήχω, νήθω ²⁶⁾ νηέω ²⁷⁾ νίσσομαι v. ad Buttm. 249. unde derivatum νόστος iter epsilon primitivi repraesentat. Simplicis πλέω (πλήθω) memoria impressa est adjectivo πλέος plenus et prisco plentur Fest. Hinc compositum εμπλείουσα πόσις οἴνης i. q. πλήρης seu πολλή Nic. Al. 626. sed πιμπλεῦσα Hes. Th. 880. similis est dorici γελεῦσα ab ionico πιμπλέω, unde compositum ἐμπιπλέω aliquoties apud Herodotum et Hippocratem pro ἐμπιπλάω, quod et numero exemplorum et auctoritate codicum superat v. Buttm. 274. et Dissert. XI. §. I. Pro ἔπρεσε Hesiodi codd. praebent ἔπρεε, cui convenit substantivum πρηδών ut κλέω κληδών. Verbi ῥέω fluo simile ῥέω dico (ἔρω) modo ex derivatis cognoscitur Ῥήσαντο ἐψηφίσαντο Hes. Ῥησκόμενον λεγόμενον Phot. εἰρημένος ἐκ τοῦ ῥῶ ῥήσω Eust. 1570, 27. ῥήτρα et reor, ratio λόγος. — Φθει θνήσκει Hes. extra seriem positum ideoque suspectius est; Φθήσονται φθαρήσονται facilem correctionem habet φθίσονται, tertium Φθειής φθαρείης, nisi ille subiectivum φθίης in Homeri loco interpretatus est optativo, ad ἔφθην referri oportet ut βλείης ad ἔβλην et eodem Συμφθείς συντριβείς ut βλείς, nam συμψηθείς, quod Albertius optat, vulgato nimis discrepat. Quod restat, nominibus φθόη et φθόνος non necesse est subdere verbum φθάω, nam omicron non semper ex epsilo nasci documento sunt ζόη, κνόη, χλόη, χροά, θοίνη, κνοῦς, χνοῦς. — Verborum, quae disserimus, nonnulla auctoritate poetica aut iota ad se receperunt,

26) Anecd. Cram. I. 290. τὸ παρ' Ἡσιόδῳ νεῖ ἐκ τοῦ νήθω συγκέκοπται· οὐ γὰρ ἔστιν ἐν χρήσει τὸ νῶ. Plerique istorum fingunt quae non sunt; hic in contrariam partem peccat.

27) Hujus primitivum dupllicem habuisse videtur significationem, propriam cumulandi, congerendi, et translata satiandi unde Νησόμεθα κορεσθησόμεθα Hes. νόστος ἢ τροφή, σπέρματα νόστιμα et πολύνοστα alibilia v. Schneider. ad Theophr. T. III. 685. Similiter ἀφέλλειν verrendi et exaggerandi, augendi significationes comprehendit. Schol. Od. XX. 149. κορήσατε σαρώσατε καὶ ἀντίφρασιν ὡς καὶ τὸ σάρον ὄφελμα καλεῖται οὐκ αὐξόν τι ἀλλὰ τὸνναντιον παραιρούμενον. Imo in utroque spectatur coaccervatio et cumulatio; nam purgamenta in eundem acervum converuntur. Hinc Σαρμός σωρός et Σύρη πλήθος Hes. a conjugatis σάρω σύρω.

ζειώ, θειώ, κλειώ, χρειώ, aut epsilon ut δεύομαι, aut vicissim utrumque, modo eadem significatione, χείω et χεύω, modo diversa Στείοντες ιστάμενοι et Στεῦτο ἐβεβαιουῦτο, si Grammatici id recte ad στέω στεύω referunt v. ad Butt. p. 6. Sed sunt etiam quae diphthongum in perpetuum obtinuerunt, κλειώ, σειώ, εῦω, γεύω, δεύω, λεύω, νεύω, σεύω, φλεύω. Δειομένη δεισομένη Hes. pro διομένη positum videtur per antichronismum.

§. 4. Vocalem eta Herodianus *Μον.* 43, 20 uni adstringit verbo et ei poetico: οὐδὲν εἰς ᾧ βαρύτονον δισύλλαβον τῷ ἡ παραλήγει ἀλλὰ μόνον τὸ δῆω. Τὸ γὰρ ἐκήου (scr. ἔκηα οὐ) παντῶς ἐνεστῶτα τὸν κῆω²⁸) αἰτήσει ὡς ἀπαιτεῖ Φιλόξενος· ἡ δὲ τοιαύτη παράληξις ἢ περισπωμένη ἐστὶν ὡς τὸ θῆω, νῆω· εἰ δὲ βαρυνομένη, εἴη πάντως καὶ διαλέκτου ὡς τὸ πῆω παρὰ Βοιωτοῖς καὶ παλῆω, παρ' Αἰολεῦσι τὸ ἀδικῆω, τὸ τε κλήω ἐκ τοῦ κλαίω (κλειώ). De iota disserit Theognostus p. 146. τὰ διὰ τοῦ ἰω δισύλλαβα βαρύτενα διὰ τοῦ ἰ γράφονται, ἴω ὅπερ καὶ περισπᾶται ἐξ οὗ καὶ ἴημι, μνίω τὸ ἐσθίω, τίω διαφορεῖται περὶ τόνον οὐ περὶ γραφήν, λίω δ' καὶ αὐτὸ διαφορεῖται γεγονὸς ἀπὸ τοῦ λῶ λιῶ τὸ θέλω, πῖω ἀφ' οὗ πίσω καὶ πιπίσκω, ψίω. Σημειωτέον τὸ εἴω τὸ πορεύομαι, ubi ne κλειώ et σειώ per negligentiam praetermissa videantur, canonem inserenda sunt verba quae in Epim. I. 401. II. 329. Etym. Gud. 529. leguntur μὴ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ἰ (ut σειώ) μηδὲ ἀντιπαρακείμενον ἔχοντα τὸ ο (κλειώ κλοιός) etc.²⁹) Pro ἴω ille affert ἀνίεις II. V. 879. quod alii ἀνιείς

28) Blochius ἐκήου retinens κῆω corrigit; sed si quis ἐκήομην dixit sicut ἐκῆον olim apud Homerum legebatur, tamen ex secunda persona ἐκήου non κῆω sequitur, unde ἐκηοῦ foret, sed κῆω, quod nonnulli Grammaticorum haud improbant: κίω τὸ πορεύομαι, κείω τὸ κοιμῶμαι, κῆω τὸ καίω EM. 515, 6. Cram. I. 241. Sic Wolfius II. VII. 408. scripsit κατακῆμεν sed Herodianus haud dubie sic ut nunc editum est κατακαίμεν. Ejus verba τὸ γὰρ ἐκήου etc. Dindorfius in Thes. Vol. IV. 1539. D. sic corrigit τὸ γὰρ ἐδῆου — δηῶ. Sed ad hunc locum, ubi de terminatione ηω agitur, non pertinet δηίω δηῶ.

29) Omisi cautionem non necessariam μὴ παρ' ἐνεστῶτα ἢ μέλλοντα παρηγμένα, quo significantur θείω, βείω, βρωσεῖω.

vel ἀνίης scripserunt, et legerat haud dubie ξύσιον apud Homerum et quae libri Herodotei magna constantia tuentur ἀπίει II. 96. ἐξίει II. 17. VI. 20. κατίει V. 16. μετίει II. 70. VII. 59.³⁰⁾ ἀπίει Hippocr. de Sem. 375. δίει de Hum. 129. ἐξαρίει de Nat. Hom. 358. T. I. συνίει de Morb. II. 233. etc. Secundum varie scribitur apud Glossographos μίειν, μνίειν, καταμνίειν, μνείειν et μειῖν, quibuscum μιστύλλειν connexum videtur et quae Eustathius 135, 12. huic apponit μικρόν, μείον, μινός, nam comedendi et comminuendi notiones apte cohaerent. Δίω non invenitur nisi interpolatum λίπτω, sed ut a Grammaticis fictum putemus non facile permittunt Arcadii verba: τὰ εἰς ᾧ καθαρὸν ἔχοντα ἰ ἐκτεταμένον βαρύνεται, λίω, ψίω etc. et de hoc quoque fortasse nimis scrupulose iudicat Eustathius 1071, 4. ψιάς ἀπὸ τοῦ ψίω ἀφῆρητον θέματος, unde declinatum est Ψῖσαι ψωμίσαι ποτίσαι Phot. et ψίεται apud Lycophronem vocali longa quae in ψίζω brevis est cf. Meinek. Anall. p. 93. ψιλὸς παρὰ τὸ ψῶ, ὄθεν καὶ καταψίω EM. Δίω τὸ διώκω, quod additur in Cram. II. 329. fortasse praeteritum est quia δίει aoristus esse putatur verbi δείω EM. 273, 8. Et ἴω quoque huc recipi poterat propter participium ἴων et optativum ἴοιμι etc. sed Προσίει προσεγγίζει Hes. fortasse in subjunctivos mutari oportet. Verum desunt plura; non solum βλίω, de quo EM. 201, 35. ita loquitur ut non finxisse videatur, ζίω τὸ ζητῶ EM. et μίσασθαι μιτώσασθαι Poll. VII. 31. Phot. sed etiam atticum πρίω, epicum κίω, praeterea χλίω quo Aeschylus utitur, nec aspersionem quod in Nic. Al. 62. γέντα βοὸς περιφλιδῶντος ἀλοιφή duo codd. praebent περιφλιοντος ut χλίω dicitur et χλιδάω, αῦω et αὐδάω. Praesens πίω non reperitur nisi in glossa ad Buttm. 276.³¹⁾ allata sed πίομαι natura praesens videtur ut ἔδομαι et φάγομαι. Σίοντα

30) Alia attulit Schweighaueserus ad I. 180. et syncopae nomine defendit, nam ut αἰτέο et φοβέαι sic etiam λει dici pro λείει. At nemo dixit ποίει pro ποιέει vel simile quid.

31) Herodiani locum, quem attingi p. 277. recte interpretatur Meinek. Com. II. 471. Num praesens πίομαι jure impugnet III. 315. dubito.

Anacreon usurpavit pro *σείοντα* metri causa ut videtur Bergkio Fr. XLVII. Trisyllaborum quae Arcadius et Theognostus proponunt, duo modo mentione digna sunt *ἔσθίω* et *ἄίω*, illud ab *ἔσθω*, hoc ab *ἄω* propagatum significatione duplici, una halandi, quae in homerico *φίλον ἄϊον ἦτορ* et in paragogo *θυμὸν ἄϊσθων* cernitur, altera vulgari audiendi, quam primitivo vindicat Hesychius *Ἄετε ἀκούετε* et *Ἄετται* (sic) *ἀκούεται*. Ac si *πνέω*, *πεπνυμένος*, *πνεῦμα*, *ψυχή*, *anima*, *spiritus*³²⁾ cogitatione complectimur, de affinitate verborum spirandi, audiendi et sentiendi vix ulla relinquatur dubitatio. Neque hoc solum contenderim sed etiam hoc amplius, *αὔω* clamo et *ἄίω* audio quasi reciproca vel, ut expresse dicam, correlativa esse non secus quam *κλέω* (*καλιῶ*) et *κλύω*, unde *θεόκλυτος* compositum et *θεοκλυτεῖν* i. q. *θεὸν ἐπικαλεῖσθαι*, eademque familia contineri obsoletum *αὔς*, *auris*, *audio*, *αἰσθάνομαι*, cujus locum saepe obtinet *ἐπαίω* intelligo. Quia tamen *ἄίω* a significatione primitivi *ἄω* longe discessit, haec merito separantur ab *ἔσθίω* *ἔσθω*, quae specie modo differunt. Ac si *οἶομαι* et *ὄσσομαι* non temere congruunt v. Dissert. IV. §. 4. *οἶω* quoque ab imperfecto quodam et ineffigiato *ὄω* provenisse et iota, ut et Hermannus censuit de Emend. Gramm. p. 43. natura breve habere veri simile est. Alia nobis subjicit Herodianus π. Μον. 46. τὰ εἰς $\bar{\omega}$ εἰ λάβοι ἐπέκτασιν τοῦ \bar{i} περισπᾶται, *χαριῶ*, *ἔρευθιῶ*, *φλεγιῶ*, ἀλλὰ μόνον τὸ *ἔσθίω* οὐχ ὡς τινες οἶονται ἀπαιτεῖ θέμα τὸ διδειῶ· εἰ δὲ καὶ ἀπαιτήση, ἔκ παρακειμένου εἴη γενόμενον, ubi post *ἔσθίω* scribendum est *βαρύνεται*· τὸ δὲ *δειδίε* οὐ πάντως ἀπαιτεῖ θέμα *δειδίω* etc. Cur autem ita statuatur, apparet ex libro de dichronis p. 298. T. III. ubi hyperdisyllaba in $\bar{i\omega}$ praeter *ἔσθίω* iota longum habere dicit *κυλλίω*, *ἀλλίω*, *μηνίω*, *ιδίω*, *κονίω*· *ἐφυλαξάμη* δὲ σύνθετα διὰ τὸ *αἰτιῶ* (scr. *αἰτίω*) *τὴν τε ἔλλειψιν τοῦ ζ̄* διὰ τὸ *μασιῶ*. Τὸ δὲ *δειδίω* οὐ *ρητόν*· τὸ δὲ *κηκίω* ἔκ *διπλασιασμοῦ*, de quibus dissentit Arcadius 164. τὸ *διδίω* καὶ *κηκίω* (*κηκίω*) *δεδιπλασίασται*· ille enim *δειδίω*, si om-

32) *Θρήκια ἀήματα* Aesch. Agam. 1392. animae Thraciae Horat. Od. IV. 12.

nino recipiendum sit, ex perfecto reflexum dicit more syracusano. Pro *Ἐψίονται ἀκολουθήσουσι* Hes. placet Musuri correctio *ἔψείονται* forma verbi desiderativa ut *ὀψείω*.

§. 5. Verborum in *ow* bisyllaborum Arcadius et Theognostus nullum exemplum promunt, unum Schol. A. ad Il. VI. 500. sed dubitanter: *γόν ἀντὶ τοῦ γόν συνεστάλη ἢ ἀπὸ βαρντόνου*. Ex EM. 238, 23. cognoscitur illam fuisse Apollonii sententiam, Herodianum vero ad aoristum inclinasse. Choeroboscus Epim. in Psalm. p. 58. EM. 244, 6. *γῶ τὸ φωνῶ ἀφ' οὗ τὸ γεγωνῶς*, neque aliter sentit Coraes ad Plut. T. II. 465. qui et *βοᾶν* et novitium *γοάζειν* ad *γῶω* refert. Eadem controversia est circa Hesiodium *λόεσθαι*, quod Passovius *λοέσθαι* scribi vult licet praecedat illo loco praesens *ἔσθαι*, idemque in Scolio XXI. *λοεῖ* corrigit pro *λόει*, Buttmanus vero censet duplicem fuisse praesentis speciem *λώω* et *λοέω*, unde *λῶντο* et *λῶοντο* in Callimachi hymno dorico. In tertia circumflexorum classe Byzantii doctores cum trisyllabis *άλῶ*, *ἀρῶ*, *ὀμῶ* etc. referunt etiam *βῶ βόσω* EM. 147, 45. Theodos. 191. Eust. 1723, 15. sed modo ob nomina *βόσις* et *βοτόν*, et *πτῶω* propter *πέπτωκα* Anecd. Bachm. II. 357. Iustius huc reposuissent *διδῶ*, cujus secunda et tertia persona non solum poetae utuntur antiqui et scriptores ionici sed etiam Theophrastus Caus. IV. 12, 4. sed pro *Ὁ δῶν ὁ δούς* Hes. jam Porsonus ad Phot. Praef. p. XII. ed. Lips. emendavit *ὀδῶν ὀδούς*. *Ζόειν* apud Theocr. XXIX. 20. aliosque poetarum legitur, quos Buttmanus nominat; *ζῶε ζῆ ζῆθι* Hes. Quod idem affert *Ζούσθω ζωννύσθω*, ad homonymum *ζῶω* pertinet, cujus vestigia omnia abolita sunt. EM. 460, 14. *θῶ τὸ εὐωχοῦμαι, ὁ μέλλων θῶσω, ἀφ' οὗ Δωριεῖς θῶσθαι*, qui infinitivus ex Aeschylo ipso affertur, *θῶσσομαι* ex Epicharmo v. Ahrens Dial. dor. 343. activi verbi exempla desunt praeter *θῶξαι*, quod ille ad *θῆγω* refert. Sed suppetit copia conjugatorum *θῆσθαι*, *εὐθηνεῖν*, *θοίνη*. *Κρούω* pro *κρούω* legitur in cantico Laconum Arist. Lys. 1253. *Νένωται* apud Anacreontem et Sophoclem Herodianus in EM. 601, 20. dubitat utrum ex *νενόηται* contractum an a *νόω* declinatum sit: *ἔστι γὰρ νῶ ἕημα τρίτης συζυγίας*. *Δημό-*

κριτος φηγὶ θεά³³) νοῦνται. Pro Κών εἰδώς Hes. Salmasius corrigat κῶν · magis ad seriem convenit (nam sequitur Κράα-
νον) κῶων sive participium verbi, quod paragoγο κοῶ con-
cessit, sive proprium de quo Schol. II. XIX. 53. Κῶων—
παρὰ τὴν σύνεσιν. His apponam Κέγνεται τέτρωται, Κε-
γνῶσθαι τεθραῦσθαι τετρῆσθαι Hes. quod Schneiderus et
Coraes in Stochasm. ad Plat. T. III. p. 4. in κέκνεται trans-
mutant, sed injuria; nam κνάω κνάπτω γνάπτω ejusdem
sunt familiae. EM. 699, 51. πῶ ῥῆμά ἐστι παρ' Αἰολεῦσιν
οἶον Χαῖρε καὶ πῶ, ὅπερ λέγεται καὶ πῶδι ὡς ζῆθι καὶ
ζῶθι, sed hujus quoque notitia nulla est nisi ex declinatis
πέπωκα, πέπομαι et nominibus πότος, πόσις, quibus adjuncta
sunt potus macroparalecton ut a γνώω notus, et fortasse
posca. Ab homophono quodam πῶω Coraes Atact. II. 122.
derivatum putat πῶμα operculum, cujus etymon non extat, et
quo Graeci nostrae memoriae utuntur ἐμπῶνειν boucher ob-
turare. Sed Σόεις σῶζεις Hesychius praebet et subjunctivum
Homerus tribus ejusdem libri locis improbatum tamen Aristar-
cho, qui σαῶ vel σοῶ praetulisse dicitur v. Spitzner. ad IX.
393. Ab homonymo σῶω (σεύω) compositum est Ἀποσοῦν
ἀφορμῆν Hes. (post ἀποσύρειν) qui etiam διεσοῦτο (omiss.
Thes.) et συσοῦσθαι (post συνσ.) enotavit ex σόεσθαι con-
tractum ut Eustathius dicit p. 26, 46. p. 1792, 3. Buttmannus
vero sic ut λοῦσθαι ex syncope ortum censet. His omnibus
celebratius est χῶω, quod Attici ipsi paragoγο χῶννυμι prae-
tulerunt; sed huic similia ζῶννυμι, ῥῶννυμι, σῶννυμι, τρῶν-
νυμι, χρῶννυμι in usu dominantur obscuratis primitivis ῥῶω,
χρῶω etc. χῶω ipsum cum χέω fundo et fodio (fovea) co-
gnatum esse perquam credibile est; nam χοῦς et χῶμα sive
γαῖα χυτή dicitur terra effossa, ἐκχοῖζειν effodere, χυδαῖος
futilis, nec fel a χολή diversum duco, licet adversetur Doe-
derlinus Synon. T. V. 120. Trisyllabum quod idem para-
gogum non sit, nullum superest; nam ἐνώω, unde scriptor
lexici de Spir. 217. ἐνοσις derivatum dicit, nihilo probabilius

33) Φρηγὶ θεῖη vel (τὰ) θεῖα correxi in proecdosi; alia proponit
Mullachius in Fragm. Democr. p. 361. qui Herodiani librum περὶ πα-
θῶν Democrito donavit.

est quam ἐνόθω, unde Eustathius nomen illud ortum putat. Diphthongorum usus non admodum late patet. Theognostus p. 95. et 148. τὰ διὰ τοῦ ὑω διὰ τοῦ υ γράφεται — πλὴν τοῦ οἴω τὸ νομίζω. Arcadius 165: τὰ εἰς οἴω περισπᾶται εἰ μὴ διάστασις γένοιτο ὡς οἴω ὅτιω. Ὁ δὲ οἴω ἐνεστώς τοῦ οἴσω οὐκ ἐν χρήσει. Pro φλοῖω in Plutarchi loco, quo Karstenius ad Emped. p. 253. scripturam mendosam defendit, restituendum est φλύω, quodque in Thes. affertur ἀλοῖω ex Diogenis loco recte exterminavit Valckenarius. In οἴω duo exeunt bisyllaba λούω et κρούω, quorum primitiva λώω et κρώω supra attingi. Τρούεται ξηραίνεται Hes. pro τρύεται dictum videtur a Laconibus vel Boeotis, quorum dialecto Grammatici homericum δρούω assignant. Pro ἀποκόψμεν οὔατα II. XXI. 445. Eustathius narrat antiquitus ἀπολούσεμεν i. q. κολούσειν scriptum fuisse ac Cyprios λοῦσον vocare τὸ κολοβόν, quo fortasse Apionum aliquis illectus est ad fingendum verbum λούω. Idem 1792, 5. addit σοῦω ἐκ τοῦ σόω γενόμενον, οὗ παράγωγον λαοσσόος Ἄρης καὶ τὸ λακωνικὸν ἀπεσσούα ἤγονν ἀφώρμησεν, verum hoc doricum est pro ἐσσύη ut ἐφύη, ἐβρύη, a praesente ineffabili σέω vel σύω.³⁴⁾ De ἀκούω duae sunt sententiae; Valckenarius ab ἄκω acuo productum putat more paragogae ut ὄρω δρούω, κόλος κολούω et μολούω. Schneiderus vero confert κοῦν, quod Glossographi ἀκούειν πυνθάνεσθαι νοεῖν interpretantur.

§. 6. Verba in ὑω exeuntia, quae communis consuetudo ascivit, haec sunt: ὑω, βλύω, βρύω, βύω, δύω, θύω, κλύω, κνύω, κύω, λύω, μύω, ξύω, πτύω, ρύω, τρύω, φλύω, φύω, quibus accedit Γνύων νωθραίνων Hes. ab adjectivo νωθός debilis et a verbis Γνυπόντι ἀσθενοῦντι, Γνυπεῖν ἀσθενεῖν, Κατεγνυπωμένως νωθραῖως Hes. Phot. non longe secretum v. Prolegg. 107. et Δύουσιν ἀπορῥέουσι, cui adminiculum praebet Δύα κρήνη Hes. et his vicina videntur δέω irrigo, δέσσα ἢ ὑγρασία, διερός, διαίνω, Ἐνδιές ἐνυδρον Hes. Hujus autem classis non tanta est copia quanta videtur. Nam βλύειν

34) Ahrens Dor. 147. ἀπέσσα reponit sed ἀποσιῆναι pro ἀποθανεῖν dici non probat; ἀπέσβη sic dicitur et Ἀπέσκη ἀπέθανε Hes. Vulgato tamen patrocinator Anecd. Bekk. 422. ἀπεσσούα ἀπέλιπεν.

et βρούειν usus arbitrio magis distincta sunt quam naturae v. ad Aj. p. 93. et 96. idemque βλύδιον dicitur et brodium v. Has. ad Leon. p. 489. Ypsilon saepe ex epsilo natum esse docet Schol. B. ad II. III. 97. Cram. Epim. I. 229. κλέω κλύω, ξέω ξύω, ῥέω ῥύω, χέω χύω, quorum primum cum vocali significationem quoque mutat, cetera praeter ξύω ficta sunt propter tempora obliqua χῶσαι et alia inclinamenta; Apollonius de Adv. 611. *παρὰ τὸ σύω τὸ σύδην ὅπερ ἐσχημάτιστο ἐκ μεταθέσεως τοῦ εἰς τὸ υἱ παρὰ τὸ σέω ἀφ' οὗ καὶ τὸ σόον (scr. σόος). Καὶ τῷ ῥέω τὸ ῥύω παράκειται ἀφ' οὗ τὸ ῥυδόν, καὶ χύω χυδόν.* Quippe nullum est in εδην adverbium nisi compositum (ἀνέδην). Eustathius p. 595. 19. *ὡς θῶ θύω, ῥῶ ῥύω, οὔτω πνώ πνώω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀμπνύνθην et imperativus ἄμπνυε Hom. 35)* Hujus primum exemplum est θύω τὸ ὄρμῳ, quod plenius dicitur θύνω et θυνέω, non se junctum illud a θέω et vocabulis hinc derivatis θοός, θοῦρος = δρηητικός, θοηρός = τεταραγμένος, μανίη τεθωμένος Nonn. XLVII. 606. λύσση τεθωμένος Opp. Hal. I. 557. μαινὰς θοάζουσα Eur. Tro. 349. θοάζει μαινεται, et σωάδδει παραληρεῖ Hes. cui praejacet nomen σοῦς ἢ ὄρμη et huic verbum (σέω) σεύω, unde ἔσσυμαι, σύμενος et resumto theta θύμενος in Pratinæ versu v. ad Buttm. 201. ἐκθύμενος ταχύς Hes. Haec autem verbo θέω quam propinqua sint et per se patet et magis etiam ex Hesychii glossa Ἐθυιεν ἐμαίνετο ἔτρεχεν. Quaeritur vero idemne sit verbum θύω τὸ θυμιῶ, cui cohaerent suffio, fumus, fimus, an diversum. Nomina quidem utrinque derivata θυμός et θύμος sive θύμον, et verba θύνω et τύφω quantum distent, latet neminem. Nihilo secius eruptio scaturiginis 36) fumi et odoris, qui e rebus fragrantibus efflatur, 37) et popularum quo-

35) Apud Quintum est imperfectum ἄμπνυε modo correpta media IX. 470. modo producta I. 599. X. 62. nisi ἄμπνυει scripsit vel ἄμπνυτο.

36) Ἵθωρ ἀνέθυε Callim. δάπεδον αἵματι θυε Hom.

37) Ἀπυθύσει ἀποπνεύσει, Ἀπυθύσομεν ἐκπνεύσομεν, Ἐκθύωσιν ἐκζέσωσιν Hes. θυμός ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς Plat.

que ³⁶⁾ ad illam notionem τῆς ὀρμῆς referri potest, neque adeo absurdum videtur θύειν generatim significare motus ciere, cum impetu ferri, sed idem etiam transitive dici de iis qui fumum cient. Sin aliter est, non video quid relinquatur nisi ut sumamus hoc θύω, cui θύος appositum est, cum illo θάω θῶσθαι connexum esse ea ratione qua θοίνη et θυσία Sch. Aesch. Prom. 530. Clare vero cernitur cognatio verborum κνάω et κνύω, ξέω ἐπὶ ξύλων, ξύω δὲ ἐπὶ σαρκός Thom. θρέω et θρύω τὸ θορυβῶ Cram. II. 20, 25. unde θροῦς, θρῦλος, ἐντρουλλίζω insurro v. Fritzs. ad Thesm. 340. Παφλάζω παρὰ τὸ φλέω ὃ καὶ φλύω Suid. ἀφλοισμός τινὲς παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω Sch. II. XV. 607. ἀφλοισμός ἀφρός Suid. quibus omnibus subest notio exuberantiae et affluentiae. Eaque non evanescit in paragogo φλυδούμενος τῆς πρώτης συζυγίας ἐκ τοῦ φλύω τὸ ἀναζέω Cram. II. 422. quod et Suidas affert ex Lyc. 35. ubi Hercules calido humore circumfusos φλοιδούμενος τινθῶ λέβητος ἐστάλαξε κόμας. Id Scholiasta interpretatur φλογιζόμενος magis ex circumstantia quam ex natura verbi, nam proprie significatur διαρδέων, μαδῶν, similiterque ustrinae (εὔστραι) ubi sues aqua candenti glabrantur, modo μαδιστήρια vocantur modo φλογίστραι, nec tamen εὔειν et μαδίσειν idem valent. Interim quoniam caloris humidi et aridi par est effectus, concedamus oportet verbum φλύειν a fluore, in quo proprium habet domicilium, translatum esse ad ardorem et flagrantiam ut Aristophanes dixit ὁ κεραυνὸς ζῶντας περιφλύει h. e. ἐξ ἐπιπολῆς καίει Sch. Nubb. 305. Hinc autem si cogitationem traducimus ad Herodoteum τείχεα περιπεφλευσμένα πυρὶ, haud procul erit quin φλέω, φλύω, φλεύω et φλέγω non voce solum sed etiam potestate convenire dicamus. Duorum themata tradit EM. τρύω ἐκ τοῦ τρῶ (tero) quod confirmant synonyma τέρετρον τρύπανον terebra, et Στιῶ στύω στυλὸς ὡς χῶ χύω χυλός. Trisyllabum nullum est quod sine ulla

36) Ἐκθύματα ἐξανθήματα Hes. ἐκφύματα ἐξανθήματα Zonar. ac plerisque locis ἐκθύειν erumpere et ἐκφύειν enasci sine sensu discriminis permutari possunt. Φόα (φραά) ἐξανθήματα Hes. pro φραά i. e. φύματά.

dubitatione in numero primitivorum reponi possit praeter *ποιπνύω*, quanquam id quoque non nativum sed reduplicatum est pro *πνέω* vel *πένω* (*πένομαι*). *Ὀδύω*, cui Schol. Od. IX. 446. et alii tempora defectiva *ὠδύσατο* et *ὠδῶδυσται* appendunt tanquam licio, nusquam reperitur et sunt qui ad *δύη* referant. De *ἀρύω*, *ἐρύω*, *ἡμύω*, *ὠρύομαι* disseretur eo loco qui est de prothesi.

§. 7. Verba sextae conjugationis veteres nimis exigue unius formulae angustiis includunt: *ἐκ τοῦ πλέω πλώω καὶ ἐπανξήσει πλώω* Schol. B. ad II. VI. 291. *χέω χῶω*, *ζέω ζῶω*, *τρέω τρώω*, *δέω δῶω*, *σέω σῶω* Theognost. 149. quibus Schol. I. 324. imprudenter addit *δῶησι*, Choeroboscus *γνώωσι* et *δῶωσι* Dict. II. 885. Gram. IV. 380. EM. 237, 27. 39) Illorum unum est, cujus duplex forma increbuit *πλέω* et *πλώω*, 40) nam *πικρὰ νόω πνώοντες* Apollinar. Ps. CV. 6. et quod pro *χόλον ἀμπνείων* II. 9. in fine Edit. Paris. adnotatum est *ἀμπνώων* auctoritatis parum habet. De *χῶομαι* consensisse videtur Aristarchus quum id multis locis pro *συγχέομαι* valere adnotaret v. Lehrs. Arist. 147. Quod si minus probatur, tamen *χολοῦσθαι* et nomina *χόλος*, *χολή* plerique a *χέω* derivata censent quia ira effervescentibus bilis diffundi dicitur: *χολή ὑπερέβλυσεν αἰνή* Quint. V. 324. non ita multi a colore simili *τῆς χλόης* Eust. 46, 6. ac *bilis viridis* (*χλωρά*) nominatur a Celso. Tertio *ζῶω* pro *ζάω* praeter scriptores doricos 41) et ionicos Aristaenetus quoque ac Lucianus usi sunt sed in uno optativo *ζῶοις*, quem Gram-

39) Hic perperam editum *γνώω τῆς ἕκτης συζυγίας τῶν περισπωμένων* pro *βαρυτόνων*.

40) Verbi *πλώω* duplex est amplificatio et non rarus utriusque penes eosdem usus; Aretaeus Sign. Diut. I. 14. *ἐμπλώειν* ut saepe Herodotus, sed *ἐμπλέειν* Sign. Acut. II. 8, 53. *Πλεῖον* Orph. A. 1041. *πλώωσι* 497. *ἀναπλείοντες* 1044. *ἐπιπλώοντα* 1201. *παραπλώων* Coluth. 211. *ἐπιπλώουσα* Maneth. I. 143. *ἐπιπλείωσι* Arat. 293. et sic saepius poetae epici in arsi thesique non sine multiplici librorum discrepantia v. Jacobs. ad Anth. p. 575. De Euripidis inconstantia v. ad Buttm. 280. Fritsch. ad Thesmoph. v. 878.

41) Stob. Ecl. Tit. XLVIII. c. 63. p. 332, 32. et c. 65. p. 334, 40. Tit. LXXIX. c. 52. p. 460., 48.

matici aoristo ζήσεως praeferunt Cram. IV. 208. v. Bast. ad Aristaen. p. 733. ζώοιμι Apollon. Synt. III. 24, 250. Homericum μνώοντο affectumne sit an ab integro μνώομαι derivatum in deliberationem venit v. Diss. XI. §. 5. Pro σοφὰν ἐπεβῶετο τέχνην Bion. VII. 2. recepta est Salmasii correctio ἐπεμῶετο vulgati similior quam quod alii asciverunt ἐπεμαίετο sed dubia tamen propter cod. Flor. scripturam ἐπεβαίνετο et quia verbi μῶω exempla non satis certa sunt; nam μῶεο apud Epicharmum Ahrensius p. 349. codicum indicibus in μῶσο demutavit v. Meinek. Anall. 134., pro Καταμῶσας καθείς ἔνεκα τοῦ ζητεῖν παρὰ τὸ ματεῦειν⁴²⁾ ὡς περ καὶ τὸ καταματούμενος Galen. Gloss. Foësius καταμάσας, Dindorfius Thes. IV. 1141. καταμηλώσας substituit, quorum omnium apud Hippocratem nihil legitur sed saepius ἐσμῶσασθαι, ἐσματέεσθαι et καταματέεσθαι id est digitum vel specillum explorandi causa inserere; μῶσθαι in Theogn. v. 771. ex μῶεσθαι contractum videri potest ut Ῥῶσθαι σπουδάξειν Phot. ex ῥῶεσθαι⁴³⁾ sed necesse non est; nam indicativum μῶμαι recordantibus facile accidit ut obscurata integri μάομαι memoria pro μᾶσθαι furtim se insinuaret μῶσθαι. Percelebre est ῥῶομαι, cujus activam formam ponit Moschopulus ad Hes. Opp. 99. ζῶ κοινὸν ἀφ' οὗ ζῶω παρὰ ποιηταῖς ὡς πλώω, ῥῶω, pro quo mendose ὄρῶω scriptum est.⁴⁴⁾ Alii fingunt ῥῶω ut πλώω, quia verbis sextae classis futurum abjudicant Eust. 49, 1. atque hujus prototypi, quod ab ὄρω (ᾠρετο) potius quam a ῥεῶ ortum videtur,⁴⁵⁾ lineamenta

42) Rectius scripsisset ματεῖν, sed germanum etymon est μᾶν id est μάεσθαι. Μῶ, si Epicharmus sic scripsit, μῶμενος et μῶνται, quae Ahrensius ex Tragicis et Euphorione affert, non dorica sed usitato modo contracta sunt, sed Σῶμαι ἔρω Λωρεῖς Hes. pro σῶμαι σοῦμαι.

43) Ῥῶσται ἴσται Hes. vel perfectum est pro ἔρῥῶται vel potius praesens ῥῶται pro ῥῶεται.

44) Orph. Arg. 1208. οὐκ ἀπίθησε νεὼς ἰθύντωρ Ἀγκαῖος, ἀνέτριχε δ' αἰψ' ἀγορούων· codd. ἀνέτριψε δ' αἰψ' ἀγορώων, Hermannus ἀναβῶων δ' αἰψ' ἀνέτριψε. Donec ῥῶω inventum fuerit, praefero ἀνέτραπε δ' αἰψ' ἀνακρούων ut Apollon. IV. 1651. νῆα ἀνακρούεσπον ἔρειμοῖς. Correptio attica ante κρ illi non insolita est.

45) Congruit Hesychius Ῥῶμα ὄρημα.

sequitur Ἀρῆοιή ἀρῆωστιά Erotian. tanquam ab adjectivo ἀρῆος ut συσσοίη, ἐλαφοσσοίη. Proxima sunt σώω, cui σώζω successit, homonymumque σώομαι, quo Apollonius pro σέομαι usus est, et τρώω τὸ τιτρώσκω. Ζυῶσαι πατάξαι, quod Eustathius 217, 29. ex Aelio affert, pro συμῆσαι positum est ut Ψῶσαι θάλασαι Hes. pro ψῆσαι. nam ψῆν per θάλαπειν explicatur v. ad Greg. 549. non quo haec sit propria hujus verbi potestas sed quia mulcendo et fovendo amorem testificamur.

§. 8. Vocalis principalis quanta sit in his verbis inconstantia exempla hic proposita docent, nec latuit priscos magistros: νῶ τὸ νῆθω καὶ ἐπὶ πρώτης συζυγίας καὶ ἐπὶ δευτέρας, quarum hac Herodotus utitur, illa Attici v. Meinek. Com. Fragm. II. 556. De altero κῶ agitur Gram. I. 291. νῶ τὸ δέω ὄπερ καὶ πρώτης καὶ δευτέρας ἐστὶ συζυγίας. A protoclito derivatum est νόα ἢ πηγῆ Hes. 46) et νότος, νοτίς, νοτία, ab altero νασιπόδες i. q. νηξιπόδες, ab utraque verbi forma ναῦς et νεῦς v. Parall. 124. confusis nandi et navigandi notionibus. 47) Νάω cumulo alicubi pro νέω νηέω scriptum esse testatur Photius Νῶντος σωρευόντος. Homericum κνῆ, quod EM. ad κνῆμι refert quasi aoristum ut τλῆ, Heraclides narrat nonnullos κνέε scripsisse, fortasse ad evitandum continuos spondeos αἴγειον κνῆ τυρόν, quos perhorrescens Muellereus de Cycl. p. 144. κνάε corrigit. Cum ἔκνη et similibus conferendum est quod Herodianus in EM.

46) Ambigua est ejusdem adnotatio Ναῦς ποταμός utrum de proprio loquatur an de appellativo. Nam et *Rheni* nomen proprie fluvium significat et graecum Ἄναυρος torrentem a verbo νέειν Sch. Apoll. I. 9. In Paus. VIII. 38, 7. causa nulla erat cur Ναῦς in Ψοῦς mutaretur; nam νέω et δέω idem valent; νέει ἢ τοῦ αἵματος ἐπιρροή Aret. Cur. Acut. II. 6, 106.

47) Νεῖ πλεῖ Hes. Et vicissem πλεῖν dicitur pro νεῖν ut inclytus ille urinator Σκύλλος ὑποπλεύσας πελάγεσσι Anth. IX. 296. quo loco Planudes ὑποπλώσας scripsit; nec solum de animantibus sed etiam de inanimatis νέκυσ ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ πλώετο Nonn. VI. 281. ἐπλεε πήληξ XXXIX. 244. quo intellectu Homerus πλώειν dicit. Ἐπλεεν ὕδωρ (Alphei) pro manare dictum est Anth. IX. 536. et ἀλτπλοα τεύχεα nonnulli interpretantur ὑπὸ θαλάσσης ἐπιπλεόμενα id est ἀλτῆδουτα cf. Hecker. Comment. de Anthol. p. 21.

344, I. memorat τοῦ νό παρατατικὸν ἔνων ἔνης ἔνη καὶ πλεονασμῷ ἔνην simile homerico ἔννεον. Sed pro Κνεῖ κόπτει Hes. series κνη̄ poscit. Κτέομαι Herodoti codices praestant. Sed κτέω occido, quod Grammatici ex subjunctivo κτέωμεν exsculpserunt, non majoris pretii est quam βέω et φθέω, quibus eadem ratio subest. Τεῖν ζητεῖν Hes. congruit cum τῆ̄ (τάε) tende (manum) et τητῶν τὸ ζητεῖν, quod ab illo reduplicatum dicunt EM. Pro Χρεῖ δεῖ Hes. fortasse χρέει scribendum, nam χρέω, χρέομαι, ἀποχρέω scriptoribus ionicis doricisque usitatum est. Postremo quia Aeoles pro φησί dixerunt φατί sed pro ἦσί ἦτέ ut ἦτη et τίθητι, Technici concludunt φημί secundae conjugationis esse, ἦμί primae v. Ahrens. Dial. Dor. 138. 4*) Nunc ad alias vocalium sermonem transferam. Pro δῆω Alcaeus Fr. LXXXVII. δέω scripsit veterumque aliqui Homeri verbum πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι Od. VIII. 352. acceperunt pro δήοιμι id est εὐρίσκοιμι, ἐπιζητοῖμι. Ac porro ἀπὸ τοῦ δῆω Ἀρίσταρχος τὸ δέελον τὸ εὐρετόν Sch. II. X. 466. hoc autem adjectivum commode refertur ad δαῆναι, cujus a significatione non multum aberrat doricum Δατέν ζητεῖν Hes. Quippe ut βάω βατέω, πάω πατέω (πατέομαι) χάω χατέω, μάω κατεμματέω et alia ante dicta v. §. 2. sic cum δάω scio consistit δατέω sciscitor, nisi forte illud δατέν pro δητεῖν positum est, hoc autem pro ζητεῖν ut δᾶλος pro ζῆλος, quod Kuesterus h. l. adhibet. Iota cum alpha et epsilo commutant ψάω et ψίω, λάω, λίω et reduplicatum λιλέω, epsilon cum ypsilo φλέω τὸ ἀναδίδωμι καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ε φλύω Epim. Gram. I. 429. Pindaricum κέχλαδα nititur praesenti quodam χλήδω, quod ad χλάω referendum erit ut μάομαι μῆδομαι. Pro χλάω autem substitutum est χλίω, quod quam arcte cum φλέω cohaereat, paullo post ostendam. Χράω et χρίω χρώννυμι quantumvis significatione discrepent, tamen unam stirpem habere cognoscitur ex compositis, ἐγχράω, ἐγχραύω, ἐγχρίω,

48) Φθελή φθάση Hes. scriptura modo differt a φθήη. Etym. Gud. 576. ψωμός παρα τὸ ψῶ ὡς ζῶ ζωμός· τὸ δὲ ψῶ πρώτης συζυγίας ἐστὶ, ψῶ ψεῖς ψεῖ. Si nihil aliud argumenti habuit praeter nomina ψωμός, ψεδνός, ψεκάς, plus dixit quam probare potuit.

ἐγγρίμπτω, quibus eadem est reddita impingendi notio. Sed quam promptus sit per omnes sonos vocis cursus, maxime apparet ex derivatis. Namque synonyma sunt ψακάς et ψιάς, ψιά et ψήφος, ψιλός, ψηρός et ψεδνός, nam ψηδνός dici non potuit quia ἠδ non praemittuntur consonis. Ita vocales ultro citroque commeant partim commutandae significationi, alias nulla palam causa. Quo loco non praetereunda est literae iota vel epenthesis vel exaeresis. Etenim φιαρός EM. a φάος repetit, quod hoc facilius accipimus quia Hesychius φαρῦναι, φαρῶσαι et φιαρῦναι eodem verbo λαμπρῦναι explicat. Et quod idem refert Χνιαρώτερα χνοῦτερα (scr. χνωιδέστερα vel εὐχνοῦτερα) certe a χνοῦς derivatum est, hoc autem a verbo κνάω, unde κόνις terra friata (ut ψαμμός a ψάω frio) et κνωῖς sive χνοῦς.⁴⁹⁾ Μνιαρός μαλακός ἡδύς Hes. nihil aliud videtur quam μνιαρός exemta vocali, quae primitivo μνίος⁵⁰⁾ muscus penitus infixta est, eandemque exaeresis speciem praebet Μνάριον τὸ κάλλυντρον Hes. hoc est spongia deletilis; sed eam vocalem non natura inesse apparet ex synonymo μνοῦς. Haud perinde facilis est dijudicatio adjectivorum λαρός et λιαρός, χλαρός et χλιαρός, de quorum et significatione et derivatione Grammatici incredibiliter discordant. Λαρός ἡδύς ἀπολανοτικός ἀπὸ τοῦ λάω τοῦ θέλω Sch. Apoll. I. 659. Sch. II. XVII. 572. Λιαρὸν γλάγος τὸ λιπαρὸν Sch. Opp. Hal. II. 405. οὖρος λιαρός ἢ χλιαρός ἢ ὀμαλός ἀπὸ τοῦ λείον τὸ ὀμαλόν Sch. Od. V. 268. λιαρός ὑπνος ἢ ὁ θερμός ἢ ὁ ἡδύς πᾶρὰ τὸ λαίνω πλεονασμῷ τοῦ λ, ἢ ὁ λαρός πλεονάσαντος τοῦ ι κατὰ τοὺς παλαιούς Eust. 974, 27. qui hoc nomine significat Scholiastam ad Il. XIV. 164. Τὸ λιαρός οὐκ ἀπὸ τοῦ χλιαρός, ὡς τινες, ἀλλὰ παρὰ τὸ λίω τὸ προθυμοῦμαι EM. 872, 32. cui consentit Theognostus p. 147. τὸ λίω καὶ λιῶ ἀπὸ

49) Μωρίλη ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων Phot. Idem sonum significat qui friando efficitur, vulgo autem de lanugine dicitur; χνοῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν εἴποις ἄν Poll. X. 38.

50) Latini, qui nullam vocem a mn ordiuntur, omiserunt graecum ny; terminatio huic sermoni propria est μνῖα musca, βρούον bruscum, φραιός fuscus. Substantivo μνίον appositum est adjectivum μνίος ὀ απαλός Theogn. μνοῖον τὸ μαλακόν Hes.

τοῦ λῶ γέγονεν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ λιαρόν.⁵¹⁾ τὰ γὰρ προσηνῆ θελητά. Postremo Schol. Pind. Pyth. IX. 66. χλιαρόν ἀντι τοῦ χλιαρόν κατὰ συναίρεσιν, qui exaeresin dicere veritus est quia χλιαρός primam syllabam producit, χλιαρός saepius corripit. Quid in his sentiis falsum sit facilius est dicere quam quid verum. Si rem ad leges etymologicas revocamus, nihil quidquam obstat quominus λαρός a λάω productum statuamus ut a ράω ραρός, a χλίω vero χλιαρός ut φλύω φλυαρός v. Prolegg. 257. Sed significationis causa λαρός et quod Pindarus usurpavit χλιαρός magis cum χλιαρός convenit quod a tepore transfertur ad res quae cum suavitate ad sensus affluunt. A χλιαρός oriri potuisse λιαρός demonstrant verba ab Hesychio relata Ἐλιάνθη ἐχλιάνθη, Ἀεληται τεθέρμανται. Sed hic res in eum deducta est locum ut aliquid de consonantium affectionibus dicendum sit.

§. 9. Primum tropae exemplum sumam ab EM. 200, 43. βλιμάζω παρὰ τὸ θλίβω ὡς καὶ βλύω λέγεται παρὰ τὸ φλύω. Horum utrumque suos habet et proprios terminos neque tamen ita disjunctos ut alterum pro altero substitui non possit; in Anth. VII. 351. φήμην στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος, sed in proximo epigrammate 352. γλώσση ἀθεμιστίον ἔβλυσεν ὕβριν, antiquiores vero, quos nominavi ad Buttm. 381. ὕβριν ἀποφλύσαι. Δάω τὸ καίω (v. §. 2.) propter primitiva δάω (δαίω) et αῦω ambigitur utrum ad prothesin referri oporteat an ad enallagen. Verum aperta hujus signa prae se ferunt Ζεύω τὸ γεύω καὶ ζεύσασθαι τὸ γεύσασθαι EM. non diversum fortasse a δεύω irrigo, διερός, δύη v. §. 6. quandoquidem sapor et ὀπός succus et re et voce conveniunt.⁵²⁾ Vocalis quam laxa fuerit, arguit nomen Γέσμα γεῦμα Hes. et latinum gustus, degunere, jejunos, jentare. Testatius est φλᾶν ἀπτικόν, θλᾶν ἐλληνικόν

51) Quae proxime sequuntur verba ὡς καὶ τὸ χαλῶ χαλερόν removenda sunt ad finem adhibita correctione ἢ παρὰ τὸ χαλάω χαλαρόν. Sic enim Schol. Pind. P. IX. 65. χλιαρόν φησι τὸ πολὺ καὶ κεχαλασμένον.

52) Hesychius Χυμοί γεύσεις, Χυμός στέλος, saliva autem pro sapore dicitur.

Moer. quorum illud apud Atticos non habet significationem comprimendi sed in dialecto dorica et aeolica, Suidas Ἀπαστος ἄγευστος οἶον ἄμαστος ἀμάσητος, illud a πάσμαι πατέσμαι, hoc a verbo unde Μάματα βρώματα Hes. et μαμμῶν ἐσθίειν Phot. Haec scriptura modo differre confirmat Stephanus Ἀμαζόνες ὅς νῦν Σαυροματίδας καλοῦσιν — ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Σαυροπάτιδες παρὰ τὸ σαύρας πατεῖν. Nec improbabilis est Berkellii opinio Mysos animalium esu abstinentes non καπνοβάτας nominatos fuisse sed καπνοπάτας quasi καπνὸν σιτουμένους, aut certe beta illius nominis valere pro pi ut Delphi τὸ πατεῖν βατεῖν ⁵³⁾ καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν λέγουσι Plut. Quaest. Gr. 292. E. Hinc in cogitationem incurrunt tria verba, quae supra in transcurso adspeximus, φλέω, φλίω et χλίω. Παρὰ τὸ φλέω τὸ ἀναπέμπω φλόη καὶ χλόη Suid. s. h. v. et EM. 812, 43. τὴν χλωρότητα καὶ τὸ ἄνθος φλόον προσηγόρευσαν καὶ Διονύσιω Φλοίῳ θύουσι Plutarch. Symp. V. 38 ⁵⁴⁾ φλίος ὁ Διόνυσος διὰ τοῦ ι, τινὲς δὲ διὰ τῆς ει EM. 539, 32. ut Φλειῷ Bacchae nomen Nonn. XXI. 80. per iota vero Φλιοῦς παρὰ τὸ φλεῖν ὃ ἐστὶν εὐκαρτεῖν Steph. Φλεήσιον τὸ Φλιάσιον πεδῖον EM. 796, 5. cf. Prolegg. 432. Quomodo Liber pater, sic etiam Libera appellata est Φλοιά v. Aglaoph. p. 402. et mater utriusque Δημήτηρ χλόη. His concinit Nymphae italiceae nomen Chloris eram quae Flora vocor; corrupta latino nominis est nostri litera graeca soni Ovid. Fast. V. 195. quae corruptio, si sic appellare libet, in Graecia nata est; concinunt etiam adjectiva Φλιαρά χλιαρά Hes. et appellativum Χλοδὴ ἢ ἔκλυσις idem significans quod χλιδὴ ἔκλυσις καὶ μαλακία EM. 872, 32. atque verba Φλύεται ὑγραίνεται, Διαφλύοντα ὑγραίνοντα cum paragogis, quae idem Hesychius affert, Χλοιδᾶν διέλκεσθαι καὶ τρυφᾶν, Χλοιδῶσι θρύπτονται, Φλυδᾶν διαχεῖσθαι, quae omnia dicuntur de rebus molliter fuis et diffluentibus ritu herbarum laetius pullantium.

53) Hoc ex etymo βαίνειν, pro quo sermo plebejus πατεῖν recepit v. Hemsterh. ad Plut. v. 1000.

54) Metathesi differunt φλόος flos ac φελλός, et insuper prosthesi Πολύσφελμος πολύφλοος Hes.

Verbi πτύω multiplex cognoscitur variatio; Theocritus enim επιφθύζω dixit summutatis antistoechis; Hesychius producit Φύττει πτύει, Φυττόν πτύελον, cui Latini substituerunt *spuo* cf. Prolegg. 92. consonam duplicem in partes, unde coaluit, resolventes sed ordine inverso ut Aeoles σκίφος, σπέλλιον, άσπίνθιον, Latini pro ξέω scabo, pro ἰξός viscus sive viscum, nec diversae stirpis videntur σπαλίων testudo et ψαλῖς fornix. Denique labialem prorsus praeteritam esse colligitur ex substantivo σίαλον⁵⁵⁾. Cum πτύω ψύττω conferri potest πτερόν ψίλον v. ad Phryn. 435. et quae Hesychius praebet exempla ψίσις άπώλεια id est φθίσις, ψείρω φθειρώ⁵⁶⁾, ψινάς pro φθινάς, Ήψίσθη άπέθανε i. q. έφθίσθη, quod nisi eodem verbo explicuisset, eum verbum ψίειν liberius interpretatum esse crederem, sicut conjugata συμψηθῆναι et συμψισθῆναι conteri ponuntur pro perire v. Schleusner. Thes. V. T. Tom. V. 173 sq. Psi et xi alternat Μεσόψηρον ήμίξηρον, quibus quae subtexta sunt verba ψάω et ξέω, actiones inter se similes declarant.

CAP. II.

De verbis quorum character est labialis.

§. 1. Mirum est unde Hesychius arripuerit Άβεις έχεις, quod alii verbum latinum esse putant, alii nomen. Graecorum verborum unum duo prima literaturae elementa ante terminationem habet βλάβω obsoletum illud unoque vetere exemplo βλάβεται testatum. Epsilon duo acceperunt σέβω et φέβω Choerobosc. Cram. II. 137, 18. totidem altera iota longum θλίβω et τρίβω, nam λίβω et στίβω ex dittographia orta; nec plura ypsilon θρύβω (omiss. in Th.) Michael. Ephes. in Arist. de Memor. p. 130. a. et κρύβω v. ad Phryn.

55) Pro σίαι πιῆσαι Hes. non solum πτύσαι ut Salmastius jubet, sed etiam σίσαι scribendum videtur synonymon verbi ψύσαι ut σίτια ψίτια et ψύτια.

56) De hoc controversiam movet Ellendtius meus, in Lex. Soph. T. II. 976. *Hesychiē, inquit, locum Ψείρει φθειρει satis bene emendavit Wakefieldus ψεί ρεί φθίνει. scribendum autem ψῆ.*

317. Ceterae vocales se non sistunt. Diphthongorum unam admittit Choeroboscus Dict. III. 17. et 98. Cram. II. 203. EM. 454, 5. τὰ εἰς β̄ λήγοντα ἐνὶ φωνήεντι παραλήγεται πλὴν τοῦ ἀμείβω, στείβω, εἴβω, λείβω. In β̄ non purum exeunt ῥέμβω, στέμβω, ἀτέμβω, φέρβω, στίλβω triaque ab Hesychio asservata Κάμβω παύομαι pro κάμπτω positum alicubi intellectu eo quo considentes κάμπτειν κῶλα vel γυῖα dicuntur v. Hermann. ad Hec. 1052. alterum (post Τελώρως) Τέλβεσθαι μεμψιμοιρεῖν ἐπικαλεῖν, tertiumque Ἀθέλβει διηθεῖ, quod et ἀτέλγω scribitur eoque proxime accedit ad verbum ἀμέλγειν, quicum communem obtinet significationem sugendi colandique id est liquoris exprimendi. Cum τέλβεσθαι concinit ἀτέμβειν ὅπερ οἱ νεώτεροι οὐκ ἐπὶ τοῦ στερίσκεσθαι ἤκουσαν ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέμψεσθαι Sch. Apoll. II. 56. sed antiquior significatio tribuitur paragogo ἀπὸ τοῦ ἀτῶ EM. Apud Hesychium Ἐθάμβη ἐξεπλάγη, unde Buttmanus II. 195. verbum θάμβω exsculpebat, vel ἐθάμβει scribendum est vel ἐθάμβησε vel ἐθαμβήθη, nec minus convenit aoristus doricus ἐθάβη. Nam ut a δάω (δαίω) profectum est Ἐκδάβη ἐξεκαύθη, sic a θάω (θάπω, τάφω) duci potuit ἐθάβη.

Adnotamentum. Labialis non omnibus hisce verbis nativa est; nam θλίβω manifesto ex θλάω ortum, θρύβω ex θραύω, τρίβω sic ut τείρω tero trivi cum τιτρώ et τρύω cohaeret; Τρύειν κατατρίβειν et Τρυπᾶν τρίβειν Hes. Latiniq̄e ξέω (ξάω) mutarunt in scabo, ὄρουώ Pamphylīi in ὄρούβω Eust. 1654, 20. Ita credibile fit στείβω unde στοιβή ut culcita a calco, cum verbo σῆλαι eo cognationis nodo contineri quo germanica *stehen* sive antique *stan*, *stapfen*, *stumpfen* στουμπίζειν, *stopfen* στουμπώνειν stipare, neque dispari ratione conjuncta sunt βαίνειν βατεῖν πατεῖν. Στέμβειν veteres quidem interpretantur κινεῖν, adjectiva ἀστεμφής, ἀστεμβακτος i. q. ἀκίνητος a στρέφω composita dicentes Sch. Theocr. XIII. 36. Cram. I. 16. cui sententiae aliquantum momenti accedit ab epitheto ἀστεμφής ποδάγρα Anth. VI. 296. nam idem est ποδοστράβη. Sed ex eo quod στέμβειν pro ὑβρίζειν, στεμβάζειν pro λοιδορεῖν dici tradunt, quem intellectum στόβος et ἐπιστοβεῖν habent, alia subnascitur

conjectura a *στείβειν* natum esse *στέμβειν* proculcare, proterere et *ἀστεμφής* cum alpha pleonastico copulatum ut *ἀστεροπή* proprie significare *σιπιτόν* inculcatum, spissum, compactum, denique firmum et immobile ut *σιβαρός* et *stipulum* apud veteres firmum dicebatur Fest. ¹⁾ Pro beta autem quam facilis sit aspiratae successio cognoscitur ex synonymis *στόβος* et *στόμφος*, *στέμφυλα* et *στούππια*, sic enim posteriores appellarunt fraces v. Moschopul. in Agapet. in Fabric. Bibl. Gr. T. XII. 306. Neque conditio mutatur si quis *ἀστεμφής* sic accipiat ut *ἀστυφέλικτος* cum alpha privativo junctum. *Σέβω* unde *σεμνός* derivatum est ut ab *ἔρεβος ἔρεβενρός ἔρεμνός*, Wyttenbachius ad Plut. de Aud. poet. p. 278. ad *σεύω σοβέω* refert, cujus propago est *σοβαρός* eadem significatione qua *σεμνός*. Verbum *ἀμείβω* notum est per *εν* scriptum esse, *Ἀμεύσασθαι περαιώσασθαι, Παραμεῦσαι παρελθεῖν* Hes. etc. ²⁾ quorum principium Coraes in imperativis novellae Graecitatis *ἄμει* (age) et *ἄμετε* (agite) sibi agnoscere videtur ad Isocr. p. 277. ad Plut. T. V. 407. sed potius in latino *meo*, *migro*, *muto*, *mutuus μοῖτος* delitescit. Vicissitudo significationum, quas Latini diversitate declinationis distinxerunt *fugare* et *fugere*, apud Graecos diversis notata est consonis; nam *φέβω* (*φέβομαι*) factitivum est, *φένγω* neutrale — *ὁ δὲ Ἀρίσταρχος σσημειώται ὅτι φόβος ἐπὶ τῆς φωνῆς* (Lehrs. Arist. p. 89.). Utroque antiquius forsitan fuerit *φάω παιφάσσω* motum trepidum significans, unde *φάψ* et *φάσσα* columba, quae prae ceteris *τρήρων* id est trepida vocatur; a *φέβω* *φοβή* coma vibrissans, alias *σοβή* dicta a *σεύω* ut vibrissae pilinarium qui spiritu moventur ³⁾. Sed duobus *λείβω* et *κρύβω* consona mutabilis quidem inest

1) Unde Haschkius (*Verfass. des Serv. Tull.* p. 133.) cognoverit vocalem primam hujus vocabuli longam esse non video; ex verbo *στῆρο* non sequitur.

2) Pro *Ἐξημεῦσαι ἀποκινῆσαι* scribendum est *ἐξημεῦσαι ἀποκινῆσαι*. Praesens *ἀμεύω* non extat nec simplex nec compositum. *Διαμέστας ἐξαλλάκτης* jam Hemsterhusius ad *ἀμέω* revocavit.

3) Coraes ad Isocr. p. 61. *φέω* prius dictum esse quam *μεύγω* *φέβω* colligit ex eo quod hodie *στρεύγω* dicunt pro *σιερώ*, *τελευγῶ* pro *τελῶ* et similiter *κλέγω*, *πτέγω*, *καύγω* pro *κλαίω* etc.

(λειμών, κρύφω) nec tamen ut demonstrari possit nativam non esse. Eorum, quae terminationem non puram habent, unum ῥέμβω cum στρέφω et significatione congruit et forma, recteque Schol. II. XIV. 413. nomini στρόμβος arponit tanquam synonymum ῥόμβος turbo, cui simillima rota magica ῥύμβος nuncupatur et στρόφαλος v. Boisson. ad Marin. p. 122. Quodsi στρέφω et ῥέμβω ab ultima stirpe στρέω torqueo repetimus, cujus vestigia ostendit στόρνη strophium et στρεύω v. C. III. §. 1. literam $\bar{\mu}$ interpositam dicamus necesse est, qua ratione nonnulli ἀτέμβω ex ἀτέω extitisse suspicantur. Στίλλω nescio an aliquid commercii habeat cum στίλη stilla, στιλπνὴ ἔερση Hom. lucida gutta Ovid. Fast. IV, 522. σταλαγεῖν μαρμαρύσσειν Hes. — Φέρβω procul dubio pro φέρω receptum est, unde φέρμα τὸ γέννημα Sch. Aesch. Suppl. 693. φέρσαι τὸ γενῆσαι Sch. Eur. Phoen. 802. ubi Valckenarius φέρσαι corrigit contra regulam. Nam verba hujusmodi non declinantur ultra imperfectum nisi literam beta praecedit diphthongus $\bar{\epsilon}\iota$ ut λείβω λείψω ἔλειψα Macrob. de differ. verb. p. 724. εἰφθῆ εἴβηται Hes. καταστεῖψαι Sophocl. etc. sed ἀτεμβόμενος solum praesens habere animadvertit Sch. Apoll. II. 56. cetera imperfectum non excedere docet Herodianus in libro de Aclitibus Gram. IV. 338. II. 412. Choerobosc. Epim. p. 62. et 498. quare σεσημειώται τὸ ἐσέφθη παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ Πλάτωνι et ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐῤῥέμφθην p. 17. et 498. Ῥεμφθῆναι tamen Hesychius alicubi legit idemque Σέψασθαι σεφθῆναι θανμάσαι. Sed plerumque haec tempora formantur a σεβίζειν et σεβάζειν.

§. 2. In puris secundae classis praeter ionicum τράπω alpha non reperio sed saepissime epsilon ἔπω, ἐνέπω, βλέπω, δρέπω, λέπω, πρέπω, ῥέπω, σκέπω, τρέπω. Nam Hesychii glossa Κλέπει πορεύεται (πονηρεύεται?) ἐπιθυμεῖ ἔξαπαταῖται quo pertineat, ex parte tantum perspicitur ex Sch. Od. XXII. ἐπίκλοπος ὀρεκτικός, κλέπτειν γὰρ τὸ ἐπιθυμεῖν (τῶν ἀλλοτριῶν) et ex latino *clepere*. Eta duo habent σήπω et Θήπει ψεύδεται, Θήπων κολακῆων θανμάζων, unde τέθῆπα pendet. Iota unum et id soli Hesychio testatum Σίπει νύσσει, Κνίπειν (κνίπειν) σείειν νύσσειν, quibus paullo post accedit σκνίπτει, similisque est nominis discrepantia σκίψ et

σκήψ, sed σκίμπτω, quod Matthiae ad Hec. 64. cum σκίπω confert, totum diversum est. Diphthongus duobus se insinuavit λείπω et ἐρείπω, quod et ἐρίπω scribitur Apollon. Synt. III. 31, 277. ἐρίψαι καταρδίψαι, ἐρίψιμα πτώσιμα Hes. Ceterae vocales non emergunt. Terminationis non purae sunt θάλπω, λάμπω, ἔλπω, μέλπω, ἔρπω, τέρπω, πέμπω. Hesychius adjicit Κάρπειν πλήττειν, Κάρπεσθαι καθαίρειν, quarum significationum neutra propria et primaria videtur sed potius ea quae in latino carpere et calvere id est vellere ⁴⁾ apparet; nam decerpendo et stringendo purgantur immunda, et purgandi verbum transfertur ad verberationem Ἐκάθηρε ἔτυπτε Hes.

Adnotamentum. Etiam horum verborum multa labialem extrinsecus acceperunt. Θήπω enim a θάω ortum, de quo dixi in Parall. p. 47. Βλέπω et λεύσσω γλαύσσω, quae EM. 652, 5. recte componit, antiquum λάω cognatione attingunt. Τρέπω verto, cui vicinum est στρέφω torqueo, non adeo longe distare a τρέω tero unde Τέρεσσειν ἐτόρνωσε Hes. infra faciam clarius. ῥέπω cum ῥέω consociasse videntur Grammatici qui περιρῥηδής interpretantur περιρῥυείς, ⁵⁾ nam ab hoc περιρῥεπής vix quidquam differt et inclinata labentibus et defluentibus simillima sunt, sed alii περιερῥυμένος et περιρῥαγείς reddunt, quod aequae quadrat. Λέπω a λύω profectum esse, quia liber (λέπος) de arbore delibretur sive reluatur J. Scaligeri fuit opinio, de qua existimet quod quisque velit ⁶⁾. Ad explanandum σκέπω Schneiderus

4) Hinc calvus i. q. vulsus, cavillus, cavillari et longiore ambitu calumniari a propria significatione vellendi translata ad vexationem, obtrectationem; neque alium intellectum habet carinare.

5) Parall. p. 156. ubi addam Προςκλήδης καλεσάμενος Hes. in adverbium προςκλήδην mutandum esse, et apud eundem pro Ἐπικλενύσας λάθρα ἀπελθών scribi oportere ἐπεκλινήσας ut ἐκλινῆσαι et διακλινήσας dicitur pro διαφυγεῖν. Adverbia saepe participiis explicari ostendi in Parall. 156. et sic pro Ἐνραβώς ἐγγράφας Hes. scribendum esse patet ἐγγράφω.

6) Erotianus Ἐκλαπήσεται ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφῆσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτιάδῃ (n. XVII.) φήμαίς οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπήναι, quae fortasse sic scribenda φήμ' οὖν ἐγώ

fingit cascum quoddam σκέω, unde σκευή⁷⁾, σκιά, σκιοός, σκηνή arcessit neglecta Hesychii glossa Κέω σκέψαι, quae tamen, ut nunc est, nullum usum praebet. Nec multum confido Buttmani conjecturae πρέπω a πέρω repetentis Lexil. I. 19. Έπω et ένέπω tam simplici natura constant ut nihil ulterius quaeratur. Σκνίπω sive σκνίπτω cum κνάω κνίζω cohaeret. Jam ut ad illa veniam, quae duabus innituntur consonis, θάλπω cum θαλυκρός, άλκυρός et cum άλέα (Parall. 12. et 127. Prolegg. 345.) tantam habet significationis similitudinem ut pro cognato haberi possit. Μέλω Pindarus παρετυμολογεῖ quum dicit μολπή μελέων Ol. X. 99. Λάμπω quin a λάω λεύσω γλαύσω defluerit, non dubium habetur, nec raro in unum confluent utrinque derivata λαμπρός et λευκός v. Jacobs. ad Anth. 559 sq. Latini verbi *carpere*, quod graeco κάρπω apposui, brevior forma extat *carere* id est carminare vel, ut germanice dicitur, *kardaetschen* a cardis, quibus ad eam rem utuntur lanarii. Hinc sursum euntes ad commune his omnibus deducimur primitivum κείρω, cui Latini addiderunt labialem ut κρούω crepo, σκάλλω scalpo et fortasse Graeci ipsi, si κρῶβος et κρωβλον sive κρωπίον falx sive securis recte huc referimus. Τέρπω Philoxenus attigit in libro de sermone Romanorum EM. 737, 20. οἱ ἀρχαῖοι τὰ μὲν ἀηδῆ καὶ λυπηρὰ ἀπὸ τῶν ψυχρῶν ὠνόμασαν, τὸ στυγεῖν ἀπὸ τῆς Στυγὸς ἤπερ ψυχρότατον ἔχει ὕδωρ, καὶ τὸ φόβος κρούεις· ἀπὸ δὲ τῶν θερμοῦν τὴν τέρψιν θαλωρηὴν ἔλεγον καὶ τὸ τέρπεσθαι λαίνεσθαι⁸⁾. Hic ergo non

(—) βροτῶν etc. dico igitur omnes hinc progenitos esse, hoc est ex ovo primigenio quod in Avv. 695. celebratur. Sed quid tandem est illud apud Hesychium λαπῆναι λαπισθῆναι? A λάπω glutio fortasse; nam λαπίτρια dicitur ἡ θέλουσα εὐωγεῖσθαι, λαπίεσθαι autem τὸ ἀλαζονεύεσθαι, heluationi vero conjuncta esse solet divitiarum et potentiae ostentatio et jactantia, unde est illa Cleonis in Arist. Eqq. 354. oratio θύνεια θερμὰ καταφαγῶν — κασαλβάσω τοὺς στρατηγούς, λάβρακας καταφαγῶν Μηησίους κλονήσω etc.

7) Hanc qualemcunque conjecturam stabilit quodammodo nomen σκεοθήκη in Inscr. Corcyr. n. 1838. b. et σκεάζειν in Tenia n. 2344.

8) Sch. Pind. P. IX. 65. τὰ ἀπηνῆ τοῖς ψυχροῖς παραβάλλουσι, τὰ δὲ προσηνῆ τοῖς θερμοῖς διὰ τὴν γενομένην διάχυσιν. Hesychius Ἄω διαχέω θερμαίνω· τὰ γὰρ προσηνῆ τοῖς θερμοῖς παρέβαλλον.

solum *τέρπω* a *θάλλω* sed utrumque a *θέρω* arcessivisse videtur, unde *θάρσος* repeti solet. Et quam arcte haec inter se contingant apparet ex Julian. Or. VIII. 243. *θαλπωρὴ καὶ τέρψις* et Christod. Ecphr. 166. *θάλλετο χάρατι θυμός*. Alii tamen diversam ingressi sunt viam: *τέρπεσθαι μετάθεσις ἐστὶ παρὰ τὸ τρέπεσθαι* EM. 753, 39. scilicet quia ἡ ἡδονὴ ἐκτρέπει τοῦ δέοντος Sch. II. XIV. 314. vel quod ἀπάγει τῶν λυπηρῶν Sch. II. XIX. 513. quod quodammodo defendi potest comparatione synonymi *ἐξαλλάττειν*. Hoc enim Phrynichus Ecl. 363. pro *τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην* dici testis est cf. Orell. Suppl. ad Nicol. Dam. p. 7. Attamen argutius videtur. Sed etiamsi *τέρπω* et *τρέπω* natura diversa sint, tamen fieri potuit ut aliquis pro *τρέπω* trajectis consonis diceret *τέρπω*, quomodo Hesychius accepit *Τερπώμεθα τρεπώμεθα*, et ut contraria metathesi *τέρπω* verteret in *τρέπω* id quod ab Homero saepius factum esse statuunt Scholiographi et consentit Buttmannus. Neutrius tamen rei documenta habemus indubia; nam neque Hesychii auctoritas sat gravis et homericorum locorum sententia controversa est. 9) Alioqui pro *τρέπω* dici potuisse *τέρπω* apparet ex derivatis *ἄτραπος* et *ἄταρπος*, *ἄτροπος* et *ἄταρπώ* Parca Sch. Od. VII. 197. Hinc deducor ad ultimum hujus generis *ἔρω* serpo et repo, et ad similem utriusque linguae discrepantiam in *ταρίο ἀρπάζω*, cujus primigenia forma *ἄρω* colligitur ex participio *ἀρπαμένη* aoristis asigmatis *εἶλα*, *εἶπα*, *ἦνεγκα* adnumerando et ex nominibus *ἄρπη* hirpus et *irpex* v. Scalig. ad Varr. IV. 95.

§. 3. Tertiam labialium quae in exitu habent, pleraque pura sunt, duo per alpha *γλάφω* et *γράφω*, quinque per *ε* quae Theognostus enumerat p. 138. *δέφω*, *στέφω*, *στρέφω*, *τρέφω*, *ψέφω*, tacite praetervectus *ἔρέφω*, fortasse quia primam vocalem praepositivam esse putavit v. Diss. de Prothesi c. II. Praesens *νέφω*, quod nostri Grammatici receperunt, Herodianus in libro de Conjugationibus inscripto inusitatum

9) Nimis inepte illa conjectura transfertur ad Od. VII. 279. *χωρός ἀτερπής* — *ὅθεν οὐκ ἦν τραπήνη καὶ ἐκρυγεῖν* et ad *τερπικέραυτος ὁ τοὺς ἐναντίους τῶ κεραυνῷ τρέπων* Sch. II. VIII. 1.

fuisse docuit sed hinc fluxisse perfectum *νένοφα* Theogn. I. c. Cram. III. 395. Eust. 127, 32. Ex penetralibus literaturae Hesychius protulit *Ψέφει δέδοικε λυπεῖ φροντίζει, Καταψέφει κατασκοπίζει· ψεφὰς γὰρ τὸ σκότος, Ἀψεφής ἀφρόντιστος, ἀμελής,* ¹⁰⁾ quae significationes facile inter se conciliari possunt; nam *συννεφής* et *συννεοφώς* dicitur de tristi et meditabundo v. Kayser. ad Philostr. Soph. 324. — *Τὰ διὰ τοῦ ἡφω̄* *δισύλλαβα δύο, τὸ μὲν διὰ τοῦ ἠ νήφω, τὸ δὲ διὰ τῆς εἰ νείφω τὸ χιονίζω* Theogn. I. c. quod quum rectius *νίφω* scribatur ¹¹⁾ nec satis fidei habeat Hesychii scriptura *Δειφόμενος ψηλαφήσας*, unum relinquitur illius terminationis specimen *ἀλείφω*. Praeter *νίφω* duo leguntur sed pariter dubia *γρίφω* et *κνίφω*, illud in Hippocr. Prorrh. I. 171. T. I. *ἀλγήματα πρὸς ὑποχόνδριον γραφόμενα*, pro quo veterum nonnulli, ut Galenus refert in Comm. I. 127. T. XVI. *γραφόμενα* scripserunt, codices autem Flor. et Med. *γραφώμενα* praebent, sed barytonon *γρίφω* vel *γρίπω* confirmat Hesychius *Γεγριφώς ταῖς χερσὶν ἀλωῶν*, qui aut *ἐλών* scripsisse videtur aut *άλων*, cujus forma media *Ἀλοῦνται κρατοῦνται* ab Hesychio affertur, activam Etymologi thematis loco ponunt. Quippe capiendi significationem habent *γριπεύς* piscator, *γριπίζειν* piscari et universe capere, *γρίπισμα* captura sive lucrum, *δυσγρίπιστος* Ephraem. Caesar. 3312. in Maji Nov. Script. T. III. homo tenax vel nimius in captando lucro. His jam Salmasius de Mod. Us. p. 353. contulit germanica *greifen, griepen, to gripe*, et porro apponenda videntur herciae nomina *κράφα* et *ἀγρίφη* v. Prolegg. 295. et *ἀγγρίφιον* harpago aliudve instrumentum hamatum quod Co-raes Atact. I. 8. cum praepositione compositum putavit; qui-

10) Diversum huic *ψέφω* Theognostus p. 13, 11. interpretatur *κνω̄πω* propter *ψόφος*, puto.

11) *Νείφω* διὰ τῆς εἰ, ἐξ οὗ *νέφος*, σημαίνει τὸ βρέχω· *νίφω* τὸ *χιονίζω* διὰ τοῦ ἠ Sch. A. ad II. I. 420. sed etiam hoc saepe per *εἰ* scribitur v. Interpr. ad Thuc. III. 23. ad Paus. VIII. 19. 2. Jacobs. ad Anth. p. 67. idque Bekkerus Phot. Bibl. CCXXIII. 348. (212) sine codd. edidit pro *νίφω* ut Falckenburgius Nonn. Dion. XIX. 83. fortasse ex Paraphr. IV. 175. ubi *νείφω* idem significat quod *σπείρω*.

bus omnibus convenit participium *γραφόμενα*, quod Hippocratis enarratores *σπασμωδῶς συνελκόμενα* interpretantur. Alterum legitur in Herod. π. Μον. 43, 33. *ἐρεῦθω ἐρευθιῶ, κνήθω κνηθιῶ*, *κνήθω κνιθιῶ*. Sed suspicio est ne tertium exemplum, quod EM. 116, 15. in enumeratione similium omittit, ex dittographia natum aut *κνήθω* scribendum sit ut in Gloss. *Prurit κνήθει*, ubi quod Piersonus ad Moer. 41. reponit *κνήθει*, ob diversitatem significationis parum convenit. Subsequitur *ρόφειν ὡς γράφειν καὶ ῥόφουσι ὡς γράφουσι* Aelius Dionys. ap. Eust. 1430, 37. sed hoc in aoristum cessit v. ad Aj. p. 181. Adn. 10. In *υφω* tria exhibet Theognostus l. c. et Theodosius Gramm. p. 72, 28. *γλύφω, στύφω, τύφω* totidem omissis *δρύφω, κύφω, κρύφω*. De primo Eustathius p. 1295, 30. *δρύπτω καὶ δρύφω διαφορεῖται*, sed hujus auctores nulli nisi Lexicographi: *Ἀποδρύφω ἀποδέρω*, Suid. *Δρύφειν περαίνειν, Δρυφόμενοι περαινόμενοι* Hes. ubi non admodum necessaria videtur Dindorfii correctio *δέφειν δεφόμενοι*, quandoquidem *δρύπτειν* non longe abest a *δρέπειν*, quod ad concubitum transferri apparet ex Aeschyleo *ἄμοδροῦπα νόμιμα* id est nuptiae, quibus puellae crudae prae-florantur *δρέπονται*, et ab eodem *δρύφειν* productum est *δρυμάττειν*, quod Pollux inter verba futuendi refert. Homericum *ἀμφιδρύφη* EM. praesenti adscribit, alii aoristo; nec certius *Περιδρύφη ἀποξέση* Hes. Secundum *κύφω* seculis semibarbaris increvit v. ad Aj. p. 450. tertii imperfecto poetae posteriores utuntur aoristi vice. *Ῥύψαι ῥοφῆσαι, Ῥύπται οἱ ἀναῤῥοφοῦντες* praesens habent *ῥίφω* inusitatum ut *ῥόφω*, cui similem sorbentis sonum exprimit *ῥοιβδῶ*. Litera *ω* hoc genus non intrat; raro diphthongi, *νείφω*, de quo dictum est, *οἶφω*¹²⁾ et *δλούφω*, quod Hesychius s. *Διολουφῶν* atticum perhibet.¹³⁾ Non pura reperiuntur tria, *ἄλφω*, cujus exempla

12) Gramm. Cram. I. 330. τὰ ἀπὸ τῆς οἰ ἀρχόμενα ἔχοντα μεταξὺ σύμφωνον, εἰ μὲν παρὰ ὀνόματος ἤ, περισπῶνται — εἰ δὲ μὴ οὕτως ἔχει, βαρύνεται οἶχω, οἶφω, ἀφ' οὗ τὸ ἄριστα χωλὸς οἶφει. Sed hoc plerumque οἶφῶ scribitur.

13) Apud eundem pro *Κατώξα περιέξανα* scribendum est *κατώλοψα*.

omnia dubia sunt praeter Ἐξάλφεις εὐρίσκεις,¹⁴⁾ ὄμφω et κάρφω.

Adnotamentum. Jam ut de formatione dicam, tribus illis, quae tenui quodam soni et significationis discrimine distincta sunt, γράφω, γλάφω, γλύφω, veteres Eust. 1504, 19. commune assignant principium γράω id est rado rodo; quod non improbabile dixerim. Neque falli videntur qui δέφω cum δεύω διερός comparant consonam adventiciam putantes. Eandemque literam dubito an στρέφω non propriam habeat; mutatur certe in agnatis στραβός¹⁵⁾ et στρένω v. C. III. §. I. penitusque evanescit in στέρωψ, quod equidem simplex esse arbitror ut μέρωψ (μορτός) a στέρω sive στρέω ductum cum significatione torti et volubilis; certe στέρωψ λιγνός apud Sophoclem nihil differt a λιγνός στρόβιλος in Dosiadae Ara I. v. 5. quod epitheton pluribus verbis explanat Apollonius I. 438. λιγνός πορφυρέαις ἐλίκεσσι ἀΐσσουσα id est gyros agens, *wirbelnder Rauch.*¹⁶⁾ Τύφω non incommode aθύω fumigo repetas. Οἴφω et ὀπυίω fortasse paronyma sunt ab ὀπή hoc est ab ea corporis parte unde scorti epitheton βορβορόπη ductum est. Cetera omnes eruendi etymi conatus eludunt. Eorum quae duas in exitu consonas habent, unum μέφομαι ex comparatione nominis μῶμος posteriorem foris assumtam habere colligitur; priorem alterum ὄμφω unde compositum ποτόμφει Hesychius explicat προσόζει et ὀμφή ὀδμή πνοή. His enim literam μ extrinsecus insinuatam esse

14) Grammatici etymon literae primae tractantes modo ἀλφεῖν scribunt, modo ἄλφειν Apollon. Synt. I. 3. p. 13. et al. apud Goettling. ad Theodos. 207.

15) Στρεβλόν οἱ παλαιοὶ στραβόν λέγουσιν Eust. 206, 30. hinc strebulus et stribligo, quod in Gloss. tortiloquium exponitur.

16) Etiam στεροπή sive ἀστραπή tortum aliquid significare declarat Hesychius vocabulis στροπή, στροφή et στορτιά (quasi stortium dicas) unum subjiciens interpretamentum ἀστραπή, ἰgneus vertex quem fulmen vocant Lucret. VI. 297. Eamque speciem exprimit στεροπῆς ἔλικες Aesch. Prom. 1085. et πυρὸς βόστρυχος id est fulmen ἐλικτῶ βοστρύχῳ προσεμφερές Athen. X. 453. E. Αἱ τοῦ καπνοῦ περιστροφαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς πλόκαμοι Poll. II. 27. πλεκτάνη καπνοῦ Arist. Avv. 1717.

argumentamur ex similibus γραμφεύς pro γραφεύς, βομφεῖς ἱμάντες οἷς ῥάπτεται τὰ ὑποδήματα, ὄμπνη ἢ τροφή, unde ὄμπnios et ὄμφύνω (αὖξω) provenerunt cum ops, opimo, ὄφέλλω communitate stirpis connexa; ad ultimum homonymon ὄμφή, quod aliter ὄψ et ὄσσα dicitur ¹⁷⁾ ab ἔπω (εἰπεῖν) declinatum esse in confessum venit. Nec multum abest quin verbum defectivum Ὠψατο εὖξατο proprie de vociferatione precantium et obtestantium dictum esse putem. Hinc credibile fit ὄμφω illud, quod pro ὄζω valet, primitus ὄφω pronunciatum esse vel ὄπω additoque consueto complemento ὄπτω. Unde quam facilis fuerit in ὄζω vel, ut Lacones dixerunt, ὄδδω transgressio, perspicitur ex vicissitudine similibus νίφω, νίπτω, νίζω, νίσσω. Postremo ὄσφραίνομαι sigma ab ὄσδω, labialem ab ὄμφω propagasse videtur; tertia consona ad terminationem primitivi ὄσφρα pertinet ut in ἔδρα, ἴδρις, ἴδρώς, τέφρα παρὰ τὸ τύφω EM.

§. 4. Verborum labialium pars magna a primigenia forma descendit ascitu literae mysticae; quare hoc loco congregabo omnia quae in πτω excidunt, etsi non omnium origo demonstrari potest. Primum ordinem tenent ἄπτω, βάπτω, βλάπτω, γνάπτω, δάπτω, θάπτω, κάπτω, λάπτω, ῥάπτω, σκάπτω, στράπτω. Epsilon praefinita pauciora sunt κλέπτω, πέπτω, σκέπτομαι. Nam δρέπτω a poetis assumitur tantummodo producendae syllabae causa v. Jacobs. ad Anthol. 644. Hermann. ad H. H. in Cer. 425. λέπτω mendose scriptum pro λέπω v. Meinek. ad Com. T. II. 575. et T. III. 16. ut pro πέπτω saepe πέπτω, συμπέπτω, quod antiquioribus ignotum fuisse concedimus Heraclidae Eust. 54, II. πέψαι ἀπὸ τοῦ σεσιγημένου ἐνεστῶτος τοῦ πέπτω. Per η unum effertur σκήπτω. Per iota ἴπτω ¹⁸⁾ κνίπτω, λπίτω, νίπτω, χρί-

17) Ἡλιος πανόμφιος Quint. VI. 626. non ut Ζεὺς πανόμφιος dicitur sed pro πανωπήεις vel omnituens.

18) Theogn. p. 137. τὰ διὰ τοῦ ἰπτω πίντω, ῥέπτω, ἴπτω, λπίτω, ἴπτω τὸ βλάπτω, ὅπερ φιλοῦται· ἐπὶ γὰρ τοῦ πετῶ δασύνεται καὶ περσιπᾶται, quo distinguuntur tria verba ἴπτω thema commenticium verbi ἴπταμαι, secundum ἴπτω τὸ βλάπτω, tertium ἴπτω, quod Hesychius asservavit Ἰμψαι ζεῦξαι i. q. ἄψαι.

πτω, πίπτω, ῥίπτω, quorum duo postrema communi usu trita sunt, caetera minus; τοῦ ἰάπτω ὁ ἐνεστώτης μόνος εὐρίσκειται· ὁ γὰρ ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ἔπτω γέγονε κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α̅ EM. 464, 6. Cram. I. 211, 4. quibus hoc declarari videtur, praesentis unam esse speciem ἰάπτω, aoristi duplicem ἴαψε et ἴψατο. Κνίπτω in nostris libris non reperitur sed auctum σκνίπτω, ἀποσκνίπτω, διασκνίπτω. Λίπτω solis poetis concessum, χρίπτω apud Hippocratem, Herodotum, Aretaeum legitur saepius modo sic scriptum modo χρίμπτω, nec repudiarunt rhetores posterioris aetatis v. Ruhnken. ad Tim. p. 105. In ὄ Theognostus p. 137. duo affert κόπτω καὶ ὄπτω τὸ βλέπω, cujus media forma περιόπτεισθαι usus est Apollonius Synt. IV. 3, 308. Moschopulus vero in Dict. Att. duo duntaxat tempora usitata esse dicit ὄψομαι et ὄμμαι, sed et aoristi exempla allata sunt ad Buttm. 258. Plura per υ̅, γλύπτω Anecd. Bachmann. T. II. 294. nisi hoc fluxit ex vitiosa scriptura Eur. Tr. 1297., γρύπτειν γρυποῦσθαι συγκάμπτεισθαι Hes. δύπτω, δρύπτω, θύπτω τὸ τυφλῶ (scr. τυφῶ) Theognost. p. 138. θρύπτω, κύπτω, κρύπτω, ῥύπτω, τύπτω. Ultimae vocalium duo sunt exempla θῶπτω et σῶπτω, nam quod Zonaras et Cyrillus proponunt Λῶπτω (cod. λῶπω) πηδῶ et quae Hesychius offert Δρώπτειν διακόπτειν, διασκοπεῖν,¹⁹⁾ Ἡρώπτει σῶπτει, pari omnia obscuritate obvoluta latent. Nonnulla tres in exitu consonas constipant, μάρπτω, σκίμπτω, χρίμπτω. Diphthongorum usum coartat Choeroboscus p. 199. et 249. τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα ἐνὶ φωνήεντι παραλήγονται πλὴν τοῦ ἀνερείπτω, sed hoc fictum ex aoristo ἀνηρείψαντο et ἀνερείψαμένη, cui praepositio addit significationem simplici contrariam. Nam ut μύειν significat τὸ καμμύειν, ἀναμύειν vero, quod in Thes. omissum, τὸ ἀναβλέπειν Suid. et δύειν mergere se, ἀναδύειν emergere, σφάλλειν ad casum dare, ἀνασφάλλειν resurgere, eodem modo ἐρείψαι est dejicere,

19) Δρώπτειν si pro σκοπεῖν dictum est, a δρᾶν derivatum videtur, de quo dixi in Parall. 118. si pro διακόπτειν, cum δρύπω δρύπτω cohaeret.

ἀνερεΐψαι ²⁰⁾ sustollere et in altum levare. Duarum syllabarum numerum quae egrēdiuntur, aut paragoga sunt ut χαλέπτω et alia quae in libri secundi parte altera proferentur, aut aliqua affectione contacta, aut in utramvis partem inclinata. Ita *ιάπτω* Schol. Prom. 365. ex *ἴπτω* dilatatum censet et ex his Doederlinus Synon. T. V. 63. *icio* et *jacio* nata putat, sed pro diversitate significationis idem et ad *ἄπτω* traduci potest v. ad Aj. v. 700. et ad *ἴω ἴημι* ut *ιάλλω*. Nec dubium quin *κολάπτω* principium habuerit monosyllabum, sive id *κόπτω* fuit, unde *κόλαφος* v. Prolegg. 292. sive illud ex quo *κοῖλος κοιλαίνω* coelum. Si *ἐρέφω* epsilon prostheticon habere conceditur, de synonymo *ἐρέπτω* *siremps lex esto*; alterum *ἐρέπτω* ²¹⁾ carpo sunt qui cum *ἀρπάζω* et germanicis *rassen rupsen* cognatum existiment; et huc etiam Schol. II. XX. 234. aoristum *ἀνερεΐψασθαι* referunt probante Matthiae Gramm. I. 579. Epenthesi syllabica adaucta sunt *σκηρίπτω* pro *σκήπτω*, et *σκηρίπτω* pro *σκήπτω*, prosthesi vero *ὀλόπτω* pro *λέπτω*. Verbi *καλύπτω* stirps relucere videtur ex adverbio *calim* sive *clam* et verbo *celare*, nec multum differunt *κάλυξ*, *κέλυφος* et quod Schol. Arist. Plut. 27. subjicit *κλέπτῃς ἀπὸ τοῦ καλύπτω ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ*. Paragogis adnumerari oportet *σκολύπτω*, si a *σκόλον* sive *σκῦλον* derivatum est; ut in Lex. Rhet. ap. Eust. 952, 9. dicitur: *σκολύπτειν τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα*, nec aliter statuendum si a *κόλος* et *κολούειν*, quo verbo Hesychius in illo interpretando utitur. In Nic. Ther. 229. ubi de serpente loquitur *γλώσση λιχμάζων νεάτην σκολύπτεται οὐρήν*, planius est quod Schol. h. l. scriptum invenit *σκολίνεται curvatur*, sed ad analogiam accommodatius foret *σκολιάνεται* a *σκολιός* ductum ut *πελιαίνεσθαι*, *ὠρριάνεσθαι*.

Adnotamentum. Literam τ praeter *πίπτω* ascitam habent omnia quorum originem aliquatenus perspicimus, unum mediae subjunctam *βλάπτω*, cetera tenui vel aspiratae ut *κλέπτω*, *δρέπτω*, *ἄπτω*. Duo autem cum eo quod consona

20) In Orph. Arg. 292. *ξυγὸν ἀνερεΐψασθε πόνον* nescio an *ἀναρρέψασθε* scribendum sit.

21) Activa forma *ἐρέπτω* usus est Nonnus XL. 306.

fulciuntur etiam vocalem mutant *ἐνέπω ἐνίπτω, ῥέπω ῥίπτω* ²²⁾ EM. 704, 57. Theodos. Gramm. 72, 33. unde pendunt nomina *ἐνοπή ἐνιπή, ῥοπή ῥιπή*, eoque modo non sonus solum ingravescit sed significatio quoque. Sch. Od. XII. 266. *ἐνιπή ἢ διὰ λόγων ἐκπληξίς ἀπὸ τοῦ ἐννέπειν*. Eust. 1387, 32. *τὸ μὲν ἐννέπειν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς λέγειν, τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐνίπτειν καὶ ἐνίσσειν τοῦτο οὐ δηλοῖ*, qua ratione ἴσχω differt ab ἔχω, neque opus est diversa comminisci etyma. ²³⁾ Aliud hujus duplicis tropae exemplum praebent *δρέπω δρύπτω, θήπω θώπτω*. Sunt vero etiam quae utramque consonam assumptam habeant *δάω (δαίω δαίζω) δάπτω ὡς κνάω κνάπτω* Eust. 615, 10. *αὖω ἄπτω* incendo, neque fide alienum *θώπτειν* et *τεθηπέναι* a *θάω* originem trahere v. Parall. p. 47. et 127. *Θάπτω* παρὰ τὸ *θῶ* EM. 442, 56. quod confirmare videtur Schol. II. XXIV. 83. *Λάκωνες τὸ θάπτειν τιθήμεναι φασί*, et nomen *θήκη sepulcrum* cf. Parall. 426. sed pugnat cum ceteris exemplis, quae alpha in stirpe habent. Nec satis facit Hemsterhusii consilium ad Xenoph. Eph. p. 202. *veteri lingua θάβειν, θάπειν, θάφειν, θάπτειν nihil aliud est quam terra obruere*, nam hoc totum conjectatione nititur. Sed fortasse Hesychius adjectivum *ἄθαπτος* ex vero interpretatus est *ἄκαστος* proprieque dicitur illud *πυρὶ θάπτειν* igni concremare a *τύφω* ut *bustum τύμβος*, quod EM. a *τύφω* repetit, unde *Θύψας καύσας, Ὑπεξέθυπτο κέκαντο* Hes. ²⁴⁾ qua ratione ejusdem glossa *Τοῦφος τάφος* defendi poterit ab Ahrensii correctione *τύφος* pro *τάφος* de Dial. Dor. 126. manetque verbi memoria in novitio Latinorum sermone *stufa* (etûve) id est hypocaustum, vaporarium, nostroque *stofen*, quod est culinae vocabulum significans lento igne coquere. Vocales autem $\bar{\alpha}$ et \bar{v} in formatura vocabu-

22) Philostr. Imagg. I. 2, 766. *καθεύδει τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ στέγνον ῥίψας*.

23) Ruhnkenius *ἐνίπτω* ab *ἴπω* ortum putabat, cujus unicum exemplum *Ἐξίπεται ἐκπιέεται* Hes. tollitur Kuesteri correctione *ἐξίποῦται*. Nec simile videtur *νεικέιν*, quod Buttmannus illi comparat. *Βάζειν* quoque modo dicere, modo male dicere, increpare significat.

24) *Κατέθυψας περιέπνευσας* Hes. Vossius scribi jubet *περιέκασας*. Propius est *περιέφλευσας*.

lorum permutari quam non sit insolitum, dicam alias. Cum *θῶ θάπτω* Eustathius 1746, 15. comparat *κῶ κνάπτω*, *βῶ βάπτω* τὸ ἐμβιβάζω, *ῥῶ ῥάπτω* τὸ εἰς ῥῶσιν ἄγω²⁵⁾ adscripto Herodiani nomine, cui non omnia concedimus sed modo primum. *Λάπτω* non aliunde pendere sed sonum naturalem canum bibentium exprimere videtur; nonnulli tamen rimantur altius. *Λάων* οἱ μὲν βλέπων, οἱ δὲ λάπτων τῇ γλώσσῃ Hes. Verbi *σκάπτω* etymon vocalius fuisse colligimus ex mobilitate consonarum finalium: *Καιετός ὄρυγμα* id est *κάπετος*, *Σκάλλοντες σκάπτοντες*, *Σκαλὶς σκάφιον* id est *σκαπάνη* Hes.²⁶⁾ Verbi *κάπτω* traditur thema scholicon *κάπω* τὸ πνέω ἐξ οὗ *κάπος* τὸ πνεῦμα καὶ *καπνός* Eust. 541, 45. sed *κάπος* non magis legitur quam *κάφος* et *καφέω*, a quo perfectum *κεκαφηώς* derivatum dicit p. 1281, 38. id autem e *κέκαφα* ortum volunt per anadromen ut *δουπέω* a *δέδονπα* Sch. II. V. 698. Sed Herodianus pro anadrome substituit tropen consonae tenuis in aspiratam: *κεκαπηώς* γάρ φησι τὸ ἀνάλογον Eust. 561, 12. fortasse ob eam causam quia tenuis apparet in *καπύσσω*, aspiratae vero nullum est certum indicium; nam *κέκηφε τέθνηκε* Hes.²⁷⁾ ad *κῆπω* referendum potius quam ad *κῆφω* ac nescio an eodem trahendum sit quod post *καπνωμένους* legitur *Καπνοόν τὰ πνέοντα*, a Musuro autem in *καπνότα πνέοντα* conversum est; etenim aoristus esse videtur *καπόντα* ex serie scriptus. *Κνάπτω* sive *γνάπτω* a *κνάω* ortum jam attuli. Et a simili principio natum esse *κάμπτω* sive *γνάμπτω* cognosci licet ex nominibus, quibus significatio curvi subest, *γόνυ γνύξ γνύπετος*, *κνήμη* suffrago, *κνημός* anfractus, *γναθμός*, *γνώθος*. Sed primigenia forma mire variata est; Epim. Gram. I. 103. τὸ *κάμπτω* *σύνηθες* τοῖς παλαιοῖς λέγειν, *δπερ ἐν*

25) Sic etiam Anecd. Bekk. 766.

26) De duabus consonis initialibus ad extremum sigma remansit solum: *τσαπιον* τὸ *λισγάριον* Schol. Theocr. IV. 10. et *σαρρα* *σκαφίον* Gloss. Graecol. quod superest in linguis romaniceis *sape*, *zappa*.

27) Idem *Ἐγκάπτει* *ἐκπνεῖ*, ubi *εγ* scriptum est pro *εκ* ut *Ἐγγλαφῆναι* *ἔγγλυφῆναι* EM. *ἔγγονος* pro *ἐκγονος* et similia v. Butt. Gram. p. 17.

συνθέσει ἄνευ τοῦ $\bar{\mu}$, ἀνεγράφη καὶ ἐπέγραψε. Haec syntheta apud Homerum quidem in omnibus libris per $\bar{\mu}$ scribuntur sicut simplex γνάμπτω et γναμπτός et quae posteriores poetae hinc composuerunt ἄγναμπος, πολὺγναμπτος etc. Sed eam literam necessariam non esse arguit παραγράψας Coluth. 239. quod codd. praebent pro παραγράμψας praeteriectus et adjectiva Ἄγκναπος ἀκατάκλαστος, Ἐγκαπῆ ἐπικάρσια, cui quae deest consona, eadem carent κάμπτω, γαμπός (γανός) γαμφήλη παρὰ τὸ κεκάμφθαι Sch. II. XIII. 200. χαμός sive χαβός hamus, camurus. Μάρπτω veteres modo ad ἄρω revocant, modo ad μάρη ἢ χεῖρ, et aoristo μαπτέειν literam $\bar{\rho}$ exemtam esse volunt Sch. Hes. Scut. 231. Nostra sententia primitivum est μάω μαίομαι, unde μάσασθαι ἐφάψασθαι Sch. II. XVII. 564. et ἀπροτίμαστος ὁ ἀνέπαφος Sch. II. XVI. 564. XIX. 263. Huic se insinuavit labialis ut θάω θήπω, δράω (ἀποδιδράσκω) δράπων δραπέτης et insuper rho ut σπανός σπαρνός, κυκῶν κυρκανῶν et id genus alia.²⁸⁾ Sic igitur natum est Μάρψαι συλλαβεῖν et cum metathesi Βράπτειν ἐσθίειν, τὸ στόματι ἔλκειν ut μορτός βροτός. Κλέπτω et κρύπτω, quae interdum idem valent²⁹⁾ num qua inter se et cum Κλῶδις κλέπτῃ Hes. affinitate devincta sint, res disputabilis est. Σκέπτομαι Hemsterhusius cum σκέπω, Schneiderus cum specio conciliat. Verbi χρέμπτομαι prima stamina continet latinum *screo*. Αἰπτω unde creverit apparet ex perfecto λελίμαι. Nonnullorum utraque species inveteravit κνάω σκνίπτω³⁰⁾ χρίω χρίπτω, δύω δύπτω. Πίπτω vero a thematico πέτω ortum, unde ἔπετον et πότμος casus, quae ultra Schol. II. IX. 2. fingit πέω (nisi

28) Ἀφόρδιον τὸ ἀφόδευμα Sch. Nic. Al. 139. θύρσος παρὰ τὸ θύω Epim. Gram. I. 201. ut θύσθλα, Ταρφεύς κτεριστής pro ταφεύς, Στορβάζειν pro στοβάζειν Hes. etc. quorum si Doederlinus in Synon. II. 53. recordatus fuisset, non negasset a spuo duci potuisse *spurcus*, cui prorsus convenit *sputatiliticus* ἀπόπτυστος.

29) Κλέπτουσα γάμον Pind. Ol. VI. 60. Schol. κρύπτουσα explicat; ἀγλαῖην ἔκλεπτε Anth. I. 10. v. 63. pro ἔκρυπτε, *clepere se* pro κρύπτεσθαι Seneca dixit.

30) Σκολῆ ψώρα Hes. sive recte scriptum est sive pro σκίψ vel σκνίψ, certe non aliam stirpem habet quam κνήφη et κνύος scabies.

πέτω scripsit) ad explicandum *θεσπέσιος*. Synonyma sunt et ejusdem stirpis *Θραῦσαι* *Θρύψαι* Hes. *Θρύπτεσθαι εἰς Θραύσματα* Plut. Placc. Phil. IV. 119. *Νίπτω ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ ῥέω* Epim. Gram. I. 291. hoc est a *νέω*, quod alibi approbavi. Synonymon *ῥύπτω* unde ortum ceperit, a Suida comperimus *Ἀποῤῥύει ἀποῤῥύπτει ἀπονίπτει*, quod si verum est *ῥεῖν* et *ῥύπτειν* sic inter se juncta sunt ut fluere et luere lavare. Verbi *γρύπτειν* forma principalis emergit ex aoristo *ἔγρυπτον* et ex adjectivis *γρυπός ὁ ἐπικεκαμμένην τὴν ῥῖνα ἔχων ῥυβὸν γὰρ τὸ ἐπικαμπές παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι ἦτοι ῥαιβόν* EM. Ex tribus autem labialibus cur modo hoc inserta sit, modo illa et quae sit cujusque verbi maxime propria et quasi originalis, res omnium involutissima est. Pro *Θρύπτω*, *κρύπτω*, *κάμπτω* posteriores substituerunt *Θρύβω*, *κρύβω*, *κάμβω*, Romani *cambio* et *campso* ἀπὸ τοῦ *κάμψαι* Priscian. X. 52, 510. *gamba ἡ καμπτή τοῦ σκέλους* Veget. sed tenuis remansit in *campus*, cujus graecam originem indicat Hesychius: *κάμπος ἵπποδρόμος Σικελοί*, ubi aut *ἵππόδρομος* scribendum aut potius *καμπός* id est eques, qui equum gyros variare cogit, a *κάμπτειν* flectere unde *flexumines* appellati sunt.³¹⁾ Ibidem Romani *λάπτω* mutarunt in *lambo*, *κύπτω* in *cubo*, alias servata tenui *clepo*, *repo*, apo *apiscor* id est *ἐφάπτομαι* contingo assequor v. ad Aj. p. 313. eademque remanet in graeco *ἀπάτη* v. Prolegg. 370. sed aspiratae cedit in reduplicato *ἡπαφον* (ut *ἡκαχον*) et *ἄφαρ* ἀπὸ τοῦ *ἄπτω* Sch. Od. II. 169. Nec solum *systoechas* mutant sed etiam gutturalem substituunt *πέπτω* coquo, *τρέπω* torqueo (*trapetum* = torcular) *λείβω* liquo (limpidus liquidus) *λείπω* linquo, *ἔπω ἐνέπω*, *ἔπομαι* sequor, insecor, inquam v. Santen. ad Terent. Maur. p. 226. *φλίβω* fligo.³²⁾ Et hujus modi antithesis in graeco sermone exempla sunt *Μάρψαι συλλαβεῖν* et *Βράξαι συλλαβεῖν δακεῖν καταπιεῖν*, *Βρακεῖν συνιέναι* (animo com-

31) *Ἀκαμπιόδρομοι οἱ εὐθεῖς (δρόμοι) καμποὶ δὲ ἐν οἷς ἀπεδέδεικτο καμπή ἢ περιέθειον* Hes.

32) Ninguo fortasse a *νίζω* ut *stinguo* a *σιζω*. Sin a *νέρω*, id unicum est mutatae in gutturalem aspiratae exemplum; plerumque media substituitur: *scribo*, *glubo*, *sorbeo*; interdum tenuis: *carpo*, *sculpo*.

prehendere) *Βρακείς* (ut *δρακείς*) *συνείς* et cum hyperbato, quod paullo ante notavi, *Δυσβράκανον*³³) et *Δυσβάρκανον* *δυσκατανόητον*, quibus omnibus communis est notio comprehendendi sive id manu fit, sive ore, sive animo, quomodo *γρικεῖν* sive *γρυκεῖν* dicitur pro intelligere v. Ducang. tractum a propria significatione capiendi, quae in *γριπεῖν* residet, ad intelligentiam ut *συναρπάζειν* et *συλλαβεῖν*. Ex eodem genere transgressionis sunt *Στύψαι στυγγάσαι*³⁴) *Συνστύψαι σκυθρωπάσαι*, *Συνέστυβεν συνεσκυθρώπακε frontem contraxit*, et nomina *ὄπιλος ὄκταλλος* oculus, *δρέπανον* *Δρέπανον* *Δράκανον* et alia in Parall. 124. Nonnunquam *πτ* et *σσ* commutantur *πέπτω πέσσω*, *ἐνίπτω ἐνίσσω*, *κόπτειν* et *Κοττεῖν* (*κόττειν*) *τύπτειν* Hes. quibuscum cohaerent *κόσσος*, *ὄτοβος*, *κότταβος*, quater.

CAP. III.

De verbis quorum character est gutturalis.

§. I. Huic operis parti praestruam tanquam fastigium illustre definitionem Herodiani π. Μον. 22. οὐδὲν εἰς γ καθαρόν δισύλλαβον πρὸ τέλους ἔχον δίχρονον συνεσταλμένον βαρύνεται· σημειῶδες ἄρα τὸ ἄγω, quo edicto excluduntur *τάγω τὸ τείνω* Sch. Lips. ad Π. I. 591. *τράγω*, *θίγω* aliaque hujus moduli, quae compendiorum scriptores fabricati sunt. Idem praecipit sed angustius Αrcadius 151, 5. sic ut in cod. Havn. scriptum est τὰ εἰς γω τῷ α παραληγόμενα ὑπερδισύλλαβα περισπᾶται, *σμαραγῶ*, *πλαταγῶ*, *λαλαγῶ* καὶ καθόλου τὰ ἔχοντα τὸ α, *ἀργῶ*, *παταγῶ*.¹⁾ Τὸ δὲ ἄγω

33) *Βράκανον* τὸ *λάχανον* videtur latinum brassica, *Βράσκη κράμβη*, *Κράμβη* *δάφανος* καὶ *ἔτιρα* *λάχανα* Hes.

34) Idem Hesychius *Συνεστυφωμένοι συνεσκυθρωπακότες* et *Στύξαι συναγαγεῖν*, quod proprie de sapore styptico dicitur sed translatum est ad animi contractionem; *στύξαι* καὶ *γελᾶσαι* joca atque seria agere Anth. IX. 186.

1) Disyllabum opus est *σπαργῶ* vel simile. In Schol. Od. II. 67. ἀπὸ τοῦ ἄγω γίνεται τὸ ἄγμαι scribi oportet ἀπὸ τοῦ ἀγῶ (ἀγῶμαι) quod Arcadius *καταπλήγομαι* interpretatur. Hinc est substantivum *ἄγμα* Suet. Gramm. c. III. ubi *ἄγασμα* corrigunt.

βαρύνεται. Idem p. 152. τὰ εἰς γῶ φύσει μακροῦ παραλη-
γόμενα τρώγω, φάγω, τμήγω etc. pro secundo non φεύγω
scribere potuit ut in cod. legitur sed vel φρύγω vel φύγω.
Trisyllabum φάγομαι Byzantii magistri una cum ἔδομαι,
πίομαι inter futura σεσημειωμένα referunt. Regula autem
non solum de hac terminatione valet sed in universum nulla
sunt verba quae alpha breve in penultima pura habent ante-
cedente et succedente consona simplici, perpauca crassioris
structurae βλάβω, γράφω, φθάνω, nam plerumque assumitur
consona auxiliaris δάκνω, ἄπτω. Ac ne longum quidem
alpha reperitur; nam pro ἄγω frango receptum est ἄγνυμι
et postea κατάσσω. Trisyllaba ἀράγειν et σαλάγειν vitio
contacta esse monui in Prolegg. 304. Creber vero secundae
vocalis usus λέγω, στέγω, φλέγω, ψέγω et syllabae prosthe-
ticae accessu aucta ἀλέγω, ὀρέγω. His quae sunt in con-
finio posita, producantur ab Herodiano l. c. p. 45. et Theo-
gnosto p. 139. θήγω, λήγω, τμήγω, ἀρήγω, quibus Arcadius
p. 151. addit κεκλήγω καὶ πεπλήγω ἀπὸ τῶν παρακειμένων
γεγονότα. Nemo illorum novit σμήγω τὸ καθάιρω, quod
Epimeristes Cram. II. 393. et Grammaticus de Quant. p. 319. 2)
ex novitia consuetudine arripuit pro σμήγω, neque πήγω,
quod Passovius recepit propter ἐνεπήγετο Aesop. Fab. CXLIX.
Schaeferus autem rectius ad ἐνεπάγομαι refert; nam ἐμπήγω,
quo nunc Graeci utuntur, ne Du Cangius quidem recepit;
pro παραπλήγον ἐκπλήττον Hes. Vossius literarum ordinem
sequens scribendum censet παραπλήττον. In ἰγῶ unum
πνίγω, nam λίγω τὸ ὑμῶ EM. 565, 9. ficticium est, semi-
barbarum σμίγω quod codices Herodoti l. 127. VI. 14. VII.
40. offerunt et Grammatici, quos nominavi in Parall. 414.
iota longum habere pronunciant Herodiano, ut arbitrator, assensi
nullum esse huiusmodi verbum brachyparalecton; quin etiam
Apollinaris imperativo θῦγε pro trochaeo usus est θῦγ' ὀρέων
καὶ καπνὸν ἄδην σκοτοειδέα τεύξεις Psalm. CXLIII. 13. pro
verbis Psalmi αἶψαι τῶν ὀρέων καὶ καπνισθήσονται. Quae

2) Quod hic addit σεσημειώται θίγω τὸ πλησιάζω, καθήριον θίγη
τοῦ ὄρους λιθοβολεῖται, sumsit ex Exod. XIX. 13. κἄν θηριον—λιθο-
βοληθήσεται.

iota excipit vocalis, ab hac terminatione segregata est Heraclidae canone regio quem postmodo praedicabo C. V. §. 1. In *υγω* unum est quod altius radices egit *φρύγω* frigo. Pseudoherodianus quidem affert *νύγω ἔνυγον* Gram. III. 268. et huic succurrit Hesychius *Νύγει τῷ κέντρῳ πλήττει*, quod colorem sanum habet ut *φρύγω φρύττω*, sed testatum non est. Idem et Theognostus II. 24, 20. *τρύγει ξηραίνει* et *Ἐτρυγεν ἐξηράνθη ἐπὶ λίμνης*, quod mire congruit cum Nicandri verbis *τρύγη δ' ἐνὶ πυθμένι λίμνης* hoc est *ξηρασία* Ther. 368. ubi Schneiderus suspicatur olim scriptum fuisse *ἐτρύγη δ' ἐνὶ πυθμένι λίμνη*; Arcadius p. 81. *τρυγητός τὸ τρυγόμενον* haud dubie *τρυγώμενον* scripsit; nam p. 151. nulla proponit nisi perispomena *τρυγῶ* et *στρυγῶ*, et Hesychius non *Σύγει στρέφεται* scripsisse videtur, sed *στρεύγει* vel *στρυγεῖ ἀποστρέφεται*. *Ψύγω* seculis citerioribus obrepit.— *Ἄνο εἶσιν εἰς ὠγω δισύλλαβα βαρύτονα τρώγω καὶ σμώγω* EM. 721, 30. Gram. I. 390. quorum postremum Theognosto l. c. reddendum pro *τρώγω*, nisi is *φώγω* posuit, quo Epicharmus usus est pro *φώγνυμι*. *Ἄνώγω* praetermittitur ut trisyllabum nec nativum sed ab *ἄνω* productum ut *ἀνάσσω* Eust. 1784, 40. Diphthongi characterem praecedunt complures *ὄγω*, *στρεύγω*, *φεύγω*, *ἐρεύγω* et *ἐπείγω*, quod Arcadio pro *σπείρω* retribuendum p. 152, 3. ubi de trisyllabis agitur; consonae vero nullae nisi liquidae et eae modo post epsilon et iota, *Γέλγει βαπτίζει χρωματίζει* Hes. quod ne cum *τέγγει* commutemus retinemur sequente *Γέλγη βάμματα*, tum *ἀμέλγω*, *ἀμέργω*, *στέργω*, *ἔργω* sive *εἶργω*, *τέγγω*, *φέγγω*, *φθέγγομαι*, *σφίγγω*, *μίσγω*, quod unum esse literae sigma mediam antecedentis exemplum adnotat Herodianus l. c. p. 22. Suspectum vero est *τέργω* v. Prolegg. 516. Alias vocales liquidae praemissas non reperio praeter infinitivos *σπάρξαι*, quod in H. Hom. legitur pro *σπαργανῶσαι*, et ignobile *Ψόγξαι ἀκοῦσαι* Hes. Nam *δμόργω* Eustathius p. 1151, 8. inusitatum esse dicit; item *κλάγγω* perinde ut *λίγγω* p. 1119, 60: neque obstat latinum *clango*, quod proxime ex themate expressum ut frango, tango, pango etc. v. Diss. IV. §. 2. not. 5. *τάγγω* ranceo Schneiderus ostendit quam parum firmitudinis habeat.

Adnotamentum. In hoc numero plura sunt quae *gamma* in progressu formationis accepere, ac certissime quidem *τηγήω*, cujus elementa sunt *τημ*, quae dirimuntur in *τέμ—ω*, cohaerescunt vero ante longam vocalem *τηῆσις* ut *κάμνω* et *κέκμηκα* etc. *Θήγω* a *θέω* *θοός* natum esse Buttmanus censuit Lexil. II. 65. et multis seculis ante eum EM. 450, 17. probatque nominum *ὄξύς* et *ὠπύς*, *acutus* et *acupediis* vicinia formae et significationis. *Σμώγω* si recte se habet, certe primitivum habet *σμάω* ut *σμήγω*, *σμιώγω*, cujus metaschematismus recentior videtur *σμώγω* ut *σμήγω*, *ψύγω*. *Φώγειν* veteres ad *φάω φάω τὸ καίω* referunt, unde *φῶδες* et *φάουγγες τὰ ἀποκαύματα* v. Eust. 962, 42. hisque Vossius in Etym. adjungit latina focus, focillo, fomes, favilla, Favonius. *Σπάρξαι* illud homericum non ultra *σπεῖρα* sive *σπεῖρον* deduci potest (*σπειροῦν σπαργανοῦν* Eust. ad Dion. 1153.) sed quod Hesychius indagavit *σπάρξαι σπαράξαι*, a puro *σπάω* profectum. 3) *Φλέγω* flagro fulgo (fulgeo) cognatum videtur cum *φλεύω* aduro et *Φλασμός τυφος* Hes. nec ita longo intervallo separatum a *φέγγω*, sic ut *βή* vox ovium et *βληγή* balatus, *πετάννυμι πατάνη* et *πλατύς* latus, *πλάστιγξ* lanx, 4) *ὄλοφυγδών* et *φλυκτίς ὄλοφλυκτίς* nulla re magis differunt quam literae liquidae accessu et recessu; nec desunt adeo qui *φλύω*, unde *φλυκτίς* natum putatur v. Sch. II. XXI. 361. EM. 796. et *φύω*; unde *φοά ἐξάνθημα* Hes. propinqua cognatione conjuncta dicant forte conspirante He-

3) *Σπαργῶσα σπαρατιομένη* Timaeus in Lex. *Σφαργαεῦντο διετίνοντο ἰσπαράσσοντο* Schol. Od. IX. 390. uterque ex etymo interpretatus; proprie enim illa verba significant *σφυγμόν* sive pulsum et palpitationem arteriarum, quae ex spasmo sive tentigine existere solet, sed vulgo dicuntur de mammis et uberibus lacte distentis et turgentibus. Primitivi loco pono *σπᾶν*, unde *σπαργᾶν* ductum videtur, quod Pollux I. 230. cum *ὄργᾶν* conjungit tanquam synonymon. Smpliciorum formam refert *Σφριαὶ ὄργαλ* Hes. expletam *σφριγᾶν* id est turgere *ἀκμάζειν*, quod nos dicimus *strotzen*. Ejusdem significationis sed primitivo propius est *Σφυδῶν ἰσχυρός εὐρωστος* et *Διασφυδῶσαι αὐξήσαι ἀπὸ τοῦ σφύζειν*.

4) Lanx quae in mensa apponitur, *πατάνη* nominatur, lanx librae *πλάστιγξ*, utrumque a latitudine, *παρὰ τὸ πλατεῖα εἶναι*, *πλάστιγξ* δὲ ἢ *μάστιξ* *παρὰ τὸ πλήσσειν* EM.

sychio Ἐπέφλυσε βλαστῆσαι ἐποίησε. Τρώγω παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ τρωῶ EM. 770, 40. cui Lexicographi nostri credere non abnuerunt, quia τρωκιά, τρωγάλια et τραγήματα proprie vocantur bellaria quae rodimus et conterimus. 5) Ex Hesychii glossa Ψιῆναι ψέξαι Schneiderus cogere volebat ψέγω quoque gamma non nativum habere. Ἐρεύγειν nonnunquam idem valet quod ἐξεργᾶν et Hesiodi verbum βιότοιο ἐρεύμενος Moschopolus interpretatur ἐρευγόμενος sed aliam, ut Hermanno videtur, sequutus scripturam v. ad Buttmann. p. 102. De verborum φεύγω et φέβομαι cognatione et ortu supra dixi. Παρὰ τὸ φῶ τὸ λάμπω γίνεται φέγγω καὶ φθέγγω EM. neque fide abhorret homerico φάω, cui φαίνω substitutum est, affine esse thematicum φάω quod in φημί transiit. Φρώγω torreo nescio an cum τρώγω illo componi possit quod ad θέρω referri solet. Ζεύγος παρὰ τὸ ζεύγω ὡς τεύχω τεῦχος EM. 409, 48. sed consideratior Schol. Soph. v. 24. ζεύγω ἄχρηστον, ζεύγνυμι δὲ ἐν χρήσει, quod numerali δύο annexum videtur sicut Boeoti δυγόν dixerunt pro ζυγόν. Nec sine usu fuerit conferre Δνοχοῖ πωματίζει Hes. et ζύγαστρον operculum capsae ipsaque capsula παρὰ τὸ ἐζυγᾶσθαι. Δύσγω ἀποδύω Hes. unde natum sit ante oculos est. His igitur verbis gutturalem non innatam sed insertam esse aut certum aut non improbabile est. Fit etiam ut gutturales et inter se permutentur et cum antistoechis; ἀρήγειν et cum verbis ἀρκεῖν, ἀλαλκεῖν et cum nomine oblitterato ἄρος, quod Eustathius ὄφελος interpretatur, aliquid similitudinis habet; τέγγω tinguo ut Hermannus statuit Opusc. II. 221. cum τήκω, quod a neutrali tabeo ita prope abest ut tabes non aptius reddi possit quam τηκεδών. Pro ἀθέλδω percolo in EM. et Anecd. Bekk. Meinekios in Fragm. Com. II. 830. ἀθέλβω scribendum censet, quod Hesychius interpretatur διηθῶ eodem loco afferens Ἀθέλγειν ἀμέλγειν, quorum verborum propinquitatem prius declaravi.

5) Τρώγειν οὐ τὸ ἐσθίειν ἀλλὰ τὸ τραγήματα ἐσθίειν Anecd. Bekk. 114. Hinc derivatum τρώγλη idem significat quod τρήμα, τρήμη, τρώμη, τρυμαλιά. Eustath. 1532, 8. ἐκ τοῦ τρωῶ ὀνοματοποιημένου γέγονε τὸ τρώγω καὶ τρώω καὶ τρύχω. In Callim. Dian. 113. διχοστασίη τρώγει γένος Schol. exponit τρύχει atterit.

Nec diversa sunt ἀμέργω v. Bernhardy ad Dion. p. 590. et ὀμόργνυμι. His enim omnibus una subest actio mulcendi et stringendi, prout usus venerit, remissior intentiorve. Itaque ubera mulgentur (ἀμέλγονται) frondes stringuntur (ἀμέργονται) cf. Wernick. ad Tryph. p. 305. *) Eodemque vergit θέλγειν delinire, debilitare v. Nitzsch. ad Odys. X. 213. Quo minus mirum Hippocratis interpretes verbum ἀθέλγεσθαι modo per θηλάζεσθαι sive ἐκθλίβεσθαι explicare, modo per παρίεσθαι et ἐκλύεσθαι, quo etiam latinum exsugere transfertur, neque disconvenit Phavorini interpretamentum διηθαΐσθαι. Σφίγγω, quod Schol. II. XVII. 372. cum σφήν confert, pressius accedit ad σφήξ et σφηκῶσαι, Ἐσφηκωμένος ἐσφιγμένος Sch. II. XVII. 52. Hes. Phot. σφήκιωμα τὸ ἐσφιγμένον Phryn. App. 64. σφιγκτήρι σφηκῶσατο Nonn. XXV. 505. nec improbabile illud φιμός ἀπὸ τοῦ σφίγγω EM. 795, 20. σφήν autem cum σχίζω findo componendum videtur. Στρεύνεσθαι non ex στραγγεύεσθαι ut Eustathius ait p. 1441, 60. contractum sed ex στρέφεσθαι natum est, quo EM. illud declaravit, proprieque significat vertere sese et circumagere, tum tergiversari et cessare, id quod latine dicitur *strigare*; στραγγεύεσθαι vero a nomine verbali στράγγξ, hoc a στρέγγω στρέφω derivatum; Didymus in Schol. Apoll. IV. 1058. στρενγόμενος καταπονούμενος ἢ προσδιατρίβων· ὄθεν καὶ στράγγξ ἢ κατὰ βραχὺ πρόεσις τοῦ ὕδατος—καὶ ἡ στραγγουρία id est lotium substillum sive urina *tortuosa* ut Plinius vocat. 7) Hinc vero nata verba paragoga στραγγίζειν, quod Hesychius exponit πιέζειν, et στραγγεύομαι πιέζομαι Sch. Arist. Nubb. 132. atque nomina στραγγάλη, germanicum *Strang*, Galen. de Comp. sec. Locc. II. 571. T. XII. στραγγαλία ἢ συστροφή, στραγγαλίζειν συστρέφειν Hes. ἀστράγαλος verticillus ὡς

6) In Leonidae Epigr. XCV. in Meinek. Del. p. 135. χωρίτης λιμώνιον ἄνθος ἀμέρσας τύμβον σιφείω Scaliger recte scribit ἀμέρξας. Sed in Agamestoris versu, quo vulgatam defendit Iacobsius ad Anth. P. p. 353. πῦρ Ἀχιλλεῖα χεῖλεος ἀπάμερσε (privavit) nullo modo ferri posset ἀπάμερξε.

7) ἢ κατὰ στράγγα οὔρησις Galen. De fin. Med. p. 425. T. XIX. cui similis menstruorum στραγγὴ κάθασις Soran. de Muliebr. p. 213. et 267.

οἶον ἀστράβαλος ἐναλλαγῆ τοῦ β Eust. 1289, 52. Labialis re-
redit in στραβός et ἀστραπή retento alpha quod a στράφω
manavit. Verbi στρεύεσθαι formam exiliorem magisque
primitivam oblivioni exemit Sch. Od. XII. 351. ubi vulgato
στρεύεσθαι (κατὰ στράγγα ἐκρεῦσαι) in cod. Harl. adscri-
ptum est γράφεται στρέγγεσθαι, cui persimile est nomen
στλεγγίς⁸⁾ sive στελγίς strigil et verbum stringere, quod
Varro LL. VI. 10, 79. a στραγγάλισαι repetit; stringere au-
tem et στρέφειν, quantumvis natura discrepent, tamen effectu
conveniunt; nam et volvendo constringimus laxa solutaque
et ductim premendo, id quod e vocabulis perspicitur germa-
nicis *anziehn* et *straffmachen*. Quemadmodum vero a στρέ-
φω provenerunt στρόφος, στρόβος, στρόβιλος, sic a στρέγγω
adjectivum τρογγύλος συνεστραμμένος, στρόφιον τρογγύλη
ζώνη Hes. Et haec consonae finalis mobilitas suspicionem
praebet prima verbi elementa fuisse στρ vel τρ vocali ver-
satili. Nam στόρνη cingulum, cuius synonyma sunt στρόβος
et στρόφιον, secundum analogiam ad στέρω referri debet et
τόρνος ad τέρω, unde τέρετρον terebra; quae quum rotando
perforet, facilis hinc patet aditus ad verbum τρῆσαι et το-
ρεῖν. Non alia ratio est latinorum tores et torques (στρε-
πίός) torqueo, torcular⁹⁾ quod etiam trapetum dicitur et
graece τροπήιον a τρέπω, cuius verbi magna est cum
στρέφω societas. De his neminem fore arbitror qui nobis-
cum magnopere dissentiat. Num vero etiam στύφω huic fa-
miliae inserere licebit? Obversantur quum maxime adjectiva
στρυφνός, στριφνός et σιφρός.¹⁰⁾ Choeroboscus Cram. II.

8) Στλεγγίς scriptum est in Schol. Plat. p. 324. ed. Bekk. στρε-
γίδες in omnibus codd. Artemid. I. 64.

9) Στρίμοξ ξύλον ἐν ταῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἐκθλιψιν
Hes. hoc est prelum sive tignum quo cochlea torcularis adducitur.
Hodie pressuram στρίωμα vocant, premere στριμώνειν et στύφειν
i. q. στρύφειν, quod pro στρέφειν successit.

10) Quartum addit Hesychius Στυφρόν στερέμνιον, quintum Στυ-
μνός σκληρός Arcadius, et στυφελός huc refertur ab Eustathio 845, 60.
ubi στυφελίζει interpretatur τὸ στρυφνός ἢ ἐστυμμένος ἐλλασσειν, cui
consentiens EM. 732, 12. στυφελίζειν contendit cum στροφαλλίζειν, nec
tamen omittit utrumque ad στύφος sive στύπος referri posse. Vinum
austerum et crucium σταγῶν στυφελή vocatur Anth. IX. 561.

258. EM. 730, 23. *στριφνόν τὸ σφιγκτὸν καὶ στερεόν διὰ τοῦ ἰ· παρὰ τὸ στύφω γέγονε τὸ στρυφνός πλεονασμῷ καὶ στριφνός κατὰ τροπήν* et graviore auctore usus Eustathius 1913, 44. *τὸ στρυφνός ἐκ τοῦ στύφω παρ' Ἡρωδιανῷ καὶ μεταθέσει στριφνός.* Hic in trivio versamur etymologiae. *Στιφρός* et *στριφνός* idem esse declarat Moeris eo quod hoc minus atticum esse iudicat; nec video cur Jacobsius adversus eat ad Philostr. p. 604. nam utrumque de corporibus spissis compactisque dici constat. *Στιφρός* autem Arcadius *συνεστραμμένος* interpretatur. Haec igitur conjecturam ad *στρέφω* inclinant. Sed animum distinet vicinia adjectivorum *στιπτός* et *στιβαρός*, quibus eadem vis, origo diversa est. Utrunque vero Photius sejungit *στρυφνός* his verbis *στιφρόν τὸ πεπηγός, στρυφνόν δὲ πρὸς τὴν γεῦσιν* hoc est de sapore aspero dici; quo ad etymon longe diversum *στύφω* revocamur; ¹¹⁾ namque *αὔστηρόν τὸ στύφον καλεῖται, τὸ στρυφνόν δὲ ἐπιτεταμένον ἐστὶν αὔστηρόν* Galen. de Meth. Cur. IV. 7. p. 298. T. X. Pro Herodiani tamen sententia afferri potest quod antea dixi, *στρέφω* a constringendi significatione non multum abesse et eandem habere *στύφω*, nam τὰ *στύφορτα* *συνάγει καὶ σφίγγει* Galen. de Simpl. I. 161. T. XII. ¹²⁾ quodque apud Romanos *pressus*, *strictus*, *adductus* fere tantumdem valent, quia corpora laxa, ut modo dicebam, nunc torquendo comprimimus, nunc manu presse superinducta aliove onere imposito. Denique concedo fieri posse ut *στρέφω*, *στύφω*, *στρυφνός*, *στριφνός* ab uno quodam themate profecta sint, cujus similitudo apparet in gothico *treihan* (drehen) nec procul abest a graecis *στερεός*, *στερέμιος*, *στέριφος* id est adstrictus. Haec veri similia videri possunt; illud autem pro

11) *Στρυφνόν τὸ ὑ μακρόν ἀπὸ τοῦ στύφω, τῶν ἄλλων τῶν εἰς γος μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου συνεσταλμένον ἔχόντων τὸ δέχρονον* Draco p. 83. quod si verum est, *στριφνός* brevem penultimam habet. *Στιφρότης* in Timoclis versibus T. III. 607. a longa orditur.

12) Schol. Nic. Th. 892. *τὰ μύρτα στύφα ἐστὶ καὶ τῆ στυφότητι δεσμεῖ καὶ φημοὶ τὸν λαιμόν.* *Στυφότης* pro *στρυφνότης* scriptum est in cod. Nemes. de Nat. Hom. IX. 196. *Στιφρός* et *στρυφνός* concertant in codd. Aristot. H. Ann. II. 17. p. 508, 32. *στιφρός* et *στριφνός* Probl. VIII. p. 387, 20. et saepe alibi v. Jacobs. ad Philostr. p. 263.

certo sumamus licet *στρέφω* et *στρεύγω* leni soni inclinatione res neque easdem neque valde dissimiles significare. Neque secus est sententia de *λήγειν* desinere et *λέγειν* sedare, unde compositum *καταλέγειν* quasi factitivum est verbi *κείσθαι*. Sed *σμήχω* et *σμάχω*, *ψήχω* et *ψώχω* si quid inter se differunt, id subtilius est quam quod a nobis perspicui possit. Nunc dicam de altera gutturalium.

§. 2. In *ακω* exeuntia si qua protulit prisca aetas, ea omnia ad oblivionem reciderunt: *ἄκω* (*ἀκαχμένος*) *δάκω*, *μάκω*, *πτάκω*, nec solum trilatera, ut sic dicam, sed etiam *δράκω*, *ἀμπλάκω*. *Πλάκω*, unde Schol. Theocr. VII. 18. adjectivum *πλακερός*: declinatum dicit, aut doricæ dialecto proprium est ut *τράφω* etc. aut pro ficto habendum; alii quidem illo loco *πλοκερός* scribunt. Verbi *διάκω* unde Buttmanus Lexil. I. 218. *διάκονος* et *διάκτορος* nata putat, nec pes nec *vola* apparet. Ergo jure Theognostus p. 139. verborum in *κω* desinentium enumerationem orditur ab iis quae *ε* in penultima habent: *πλέκω*, *τέκω*, *κρέκω*, *δέκω*, quo omissio Arcadius p. 152. addit *πέκω* et sic ille fortasse scripserat pro thematico *τέκω*. Quanquam ne *πέκω* quidem in praesenti invenitur. *Έκω* et *άέκω* etymologicæ ficta sunt. Hyperdisyllaborum, quae Arcadius adjicit p. 152. ¹³⁾ unum *δλέκω* paragoge productum, alterum *έρέκω* τὸ *σχίζω* nullo teste firmatum, tertium *ένέκω* utut congruens derivatis *ένήνοχα* et *ήνεκής* ¹⁴⁾ tamen ficti simile est; nam *Κατενέκουσι έρχονται* Hes. vel ob hanc causam in suspitione ponimus quod *καταφέρειν* non ita ut *καταίρειν* et *κατάγειν* dici solet pro *κατέρχεσθαι*. *Άλέκω*, quod Critici in Anth. effinxerunt, et illi ignotum fuit et si EM. cognitum habuisset, ab hoc potissimum *άλέξω* ortum putasset, non ab *άλλκω* *άλλξω* p. 59, 17. Sed revisam ad Theognostum: τὰ εἰς *ηκω* *σπάνια*, *τήκω*, *δήκω* *έξ* οὗ τὸ *δαγκάνω*, *ήκω* *δπερ* *έν* *τοῖς* *παθητι-*

13) Eadem pagina l. 25. pro *σαλκω* scribendum est *φαλκω*, unde *Έμφαλκωμένος περιπελεγμένος* Suid.

14) *Διενεξίς*, *επένεξίς*, *εἰσένεξίς*, *προένεξίς* Anecd. Bekk. 743. 756. apud posteriores modo leguntur et ea saepe per *γξ* scripta.

κοῖς διὰ τοῦ ι γράφεται, omisso novitio' στήκω Herodian. Epim. 129. et thematico λήκω, a quo Schol. II. XV. 25. aoristum λάκε et Schol. Aesch. Sept. 169. paragogum λακάζω, Eustathius 1263, 4. participium λεληκώς repetit sed ipsum inusitatum dicit, et omnino non reperitur nisi epenthesi auctum λάσκω aut alio deflexum ληκῶ. Ac ne δήκω quidem, quod Schneidewinus (*Beitr. zur Kritik der Lyr.* 104.) Hipponacti restituit, alios auctores habet quam Grammaticos. Arcadium, Herodianum Epim. p. 20. Sch. Od. I. 391. et EM. 260, 56. v. ad Buttm. 142. In ικω usum est ἴκω, nam ἴκω non aspiratum unde nonnulli προῖξ, προῖκτης et καταπροΐξομαι compositum putant, evanuit; δίκω ab Herodiano positum l. c. unde δίσκος id est jaculus manavit v. Sch. Eur. Phoenn. 640. ut a πέκω πέσκος, tantummodo ex aoristo ἔδικον relucescit. Πίκειν ξαίνειν Hes. scriptura modo differt a πείκειν, nec fide dignum Νίκειν λιμῶν, et adjunctum huic nomen Νικλον λίκνον. De homerico κρίκε dixi in Parall. 408. Δόκω Grammatici ponunt ad explicandum δόξω EM. Cram. II. 88. In υκω unum novimus βρύκω, nam ἐρύκω idem est atque ἐρύω cum epenthesi, μύκω hypotacticum, cujusmodi etiam Τύκω ἐτοιμάζω Hes. esse videtur ut Ἀποθύκειν ἀποτυγγάνειν, quod H. Stephanus reposuit pro ἀποθύκειν. In ωκω paritur unum Ῥώκομαι ὀργίζομαι Hes. quod a βρύκομαι specie modo differre apparet ex sequentibus Ῥωκῶσα βρύκουσα τοὺς δδόντας et Ῥώχειν βρύχειν τοῖς ὀδοῦσι. Diphthongorum duas fert haec terminatio ει et ευ. Nam quod Phavorinus affert Διαφαίκειν διαφαίνειν, sumtum est ex Hesychii loco dubio Διαφαίκωσι διαφαίνειν (sic). Arcadius affert p. 152. πείκω et δείκω τὸ δεικνύω, quorum illud non alibi legitur quam apud poetas epicos, alterius auctor nullus. Sed constat εἶκω ἐκ τοῦ παρεπομένον τὸ θέλω EM. 297, 10. hoc est ab illo ἔκω, unde plerique participiale ἐκόν derivatum putant Arcad. 176. Sch. Hesiod. Scut. 354. velificante Sophocle Oed. C. 172. εἶκοντες ἃ δεῖ κοῦκ ἄκοντες, nec dubitanter Apollonius de Pron. p. 73. τὸ ἐκόν δασύνεται κᾶν ἀπὸ τοῦ εἶκω ἐσχηματισμένον ἦ. Quo sumto εἶκω epsilon sic ut πείκω magis nativum habet quam iota, quod in

aeolica forma Γῖξαι χωρῆσαι Hes. praeualet. ¹⁵⁾ At homonymi verbi, unde ἴκελος extitit, primitiva forma videtur ἴκω iota brevi, cui corroborando modo sigma adhibitum est ἴσκω id est εἰκάζω, modo epsilon εἴκω ut θέσκελος, θείκελος. Hunc ad numerum accedunt trisyllaba ἐρείκω frendo, quod cum ῥήγνυμι frango comparatur nec minus cum ἐρέχθω ¹⁶⁾ et ἐνεικω, cujus unicum quod Buttmannus ex Hesiodo affert exemplum *συννεύειται*, Goettlingius adversus Hermannum tuetur auctoritate Grammatici in EM. τὸ ἐνεικω βοιώτιον. Duorum vero, quae Matthiae subiecit, unum ἐνεικῆ prorsus inutile ad probandum, alterum ἐνεικέμεν II. XIX. 194. ¹⁷⁾ paullo aptius est; id enim ne aoristo priori adscribamus terminatio prohibet; nam οἰσέμεν certe formam secundi sequitur, quodque Sch. II. XXIII. 663. dicit ἀξέμεν παρὰ τὸ ἄξαι, non eam vim habet ut illud aliter accipiamus atque ἄξετε. Si quis autem ἐνεικέμεν infinitivum aoristi secundi dixerit, adversantem sibi habebit Eustathium, qui ἐνεγκεῖν dici affirmat neque vero ἐνεικεῖν p. 1145, 62. ac profecto quod unicum erat contrarium exemplum ἐνεικοι II. XVIII. 147. nunc scribitur ἐνεικαί. Quamobrem nisi illo loco ἐνεγκέμεν substituimus, quod in libris aliquam multis legitur, manebit ἐνεικω inconcussum, neque aliunde expediri potest bajulorum nomen προῦνεικος Eust. 963, 48. de quo disserui in Aglaoph. 1325. nam ut ab aoristo ἐνεικαί ducatur Choerobosco Cram. II. 251. non concedimus v. Dissert. XIV. Verbum diphthongo *εν* praefinitum cognovimus unum idque parum accurate Δεύκει φροντίζει Hes. cui simile ἐνδυκές et ἐνδυκώς a Grammaticis exponitur ἐπιμελώς Sch. Nic. Th. 261. Sch. Apoll. I. 883.

15) Herodianus ap. Stephanum s. Οἶκος et Choerobosco Gaisf. T. III. 77. οἶκος παρὰ τὸ εἴκω τὸ χωρῶ, cujus ex sententia οἶκος proprie significat χάρον et verbum εἴκειν idem quod χωρεῖν id est cedere, locum dare, ut Soph. Phil. 463. εἰάν θεός πλοῦν ἡμῖν εἴκη Schol. explicat συγχωρῆ. Et nos dicimus εἰηράμεν pro concedere.

16) Schol. II. XIII. 441. ἐρεικόμενος σχιζόμενος δησσόμενος, ὅθεν ἐρειγμός καὶ ἐρεικτόν. Schol. Oppian. I. 714. ἐρείκω διφθόγγως· ἀνεράνη γὰρ τὸ εἰ ἐν τῷ ἐρέχθω.

17) Schol. Vict. I. c. ἐνεικέμεν ὡς λαβέμεν παρὰ τὴν ἐνεικῶν μετοχὴν καὶ ῥῆμα τὸ ἐνεικω.

ipsumque a κῆδος repetitur Sch. Od. VII. 256. inepte quidem sed tamen ut pateat inter δεύκειν et φροντίζειν, ἐπιμελεῖσθαι aliquid intercedere commercii. Δεύκω, de quo EM. 260. 56. δείκω (δεικνύω) ἐκ τοῦ δεύκω τὸ βλέπω τροπῇ τοῦ υ εἰς τὸ ι, Grammatici excogitasse videntur ad explicandum adjectivum ἀδευκές, quod alii pro ἀγλευκές accipiunt, alii pro ἀφανές παρὰ τὸ δεύκω id est δείκω, vel pro ἀδόκητον ἐκ τοῦ δέκω Sch. Od. IV. 489. VI. 273. Eust. 1506, 3. quorum nihil satis tutum est. Δεικνύειν cum τίκτειν cognatum esse nonnulli colligunt ex similitudine germanicorum zeigen et zeugen, quibus pondusculum adjicit Hesychius Τίξον δεῖξον. Consonas kappa nullas sibi antecedere patitur nisi liquidas, ac ne has quidem sine aliquo delectu; lambda uni ἔλκω inhaeret, namque φέλκω Buttmannus fabricatus est ad expediendam adjectivi φολκός originem Lexil. I. 246. litera μ re ipsa excluditur, neque ν apparet nisi in ῥέγκω et quibusdam perreconditis: Καγκομένη ξηρὰ τῷ φόβῳ et Λάγκει ἐώκει Hes. Κένκει (sic) πεινᾶ Phot. quorum primo Albertius καγκαινομένη substituit, nec tamen incredibile est quosdam pro καίω dixisse κάγκω ut πολυκαγκῆς πολύξηρος EM. alterum vix commemorassem nisi animo obversaretur ἐναλίγκιος, quod jam pridem miraculo fuit, et germanicum leikan (gleich) v. Proll. 142. Tertio Schleusnerus apponit non minus nebulosum κερχεῖ πίνει, mihi occurrebat proverbium κίγκλου πτωχότερος, quia mendicus et famelicus eodem loco sunt. Nec facile quis expediet Hesychii locos Ἐπιζύγκουσα ἐπικλείουσα μύουσα, Ἐπιζυγκλεῖν ἐπισκαρδαμύττειν ἐπιστένειν ἐπικατακλᾶν, Ζυγκλεῖ μύει, ὄρμᾶ, σκυθρωπάζει, quarum interpretationum pleraeque cum Ζικνῶσαι σκυθρωπάσαι et στυγνάσαι conveniunt. Sed haec missa facio. Ἀλάκω subjunctivum esse jam veteres perspexerunt v. Schol. II. IX. 605. quare in Quinti loco, quem attuli ad Butt. VII. 267. οὐπω δῆμα ἔργα οἶδας ἃ τ' ἀνθρώποισιν ἀλάκουσιν κακὸν ἤμαρ reponendum est homericum ἀλέξουσιν. Liquidarum quarta in uno residet δέρκομαι. In σκῶ plurima excidunt, quorum pars maxima a puris orta per epenthesein βάω βάσκω (vado) φάσκω, κατακικλάσκω, τρύσκω, ἐνδιδύσκω, τιτρώσκω etc. v. ad Butt. 60., alia ab obsoletis ducta χάσκω, θνήσκω,

πιπίσκω, βόσκω. Nonnullis vero kappa nativum est, a δέκομαι δειδίσκομαι, quod Homerus pro δεξιούσθαι, inferiores pro δεικνύναι usurpant, a τυκεῖν (τεύχειν, τυχεῖν) τιτύσκομαι, ¹⁸⁾ quibus simile videtur λακεῖν λάσκειν sive βλάσκειν τὸ λέγειν Hes. ¹⁹⁾ nisi libet utroque ponere antiquius λάε, quod idem interpretatur ἐψόφησε, ἐφθέγγετο. Sunt etiam quae dentalem stirpi insitam in sigma verterint κλώθω — κλώσκω, βάζω — βάσκω τὸ λέγω, ἐπιβιβάζω — ἐπιβιβάσκω, εἶδω — ἴσκω, cujus sigma Herodianus ad II. XVI. 41. ex futuro εἶσω influxisse censet; qua via hodie non utimur sed olim trita fuit: βάσκω παρὰ τὸ βῶ βήσομαι EM. 190, 40. ῥύσκομαι ²⁰⁾ ἀπὸ τοῦ ῥύσω μέλλοντος ὡς θνήσω θνήσκω πλεονασμῷ Eust. 1373, 35. De ἴσκει, si pro ἔλεγε valet, dubitatur utrum κ acceperit pro π ἴσπε (ἔμισπε) an Graeci opinandi et dicendi hoc est cogitandi et cogitata eloquendi notiones una percusserint forma, sicut opinari de aliquo pro loqui Sueton. Octav. LXVII. hodieque ut Coraes ait Atact. T. II. 116. λέγω et εἶπω pro puto dicitur, ac jam Lucianus in Lucio §. 23. et 56. haec verba ad tacitas asini sui meditationes transfert ἄξιον θανάτου εἰπών, φανεῖσθαι λέγων, sicut Theocritus I. 50. de vulpecula loquens τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν φατί, neque hoc solum sed vulgo quoque φάσκειν pro οἴεσθαι usurpatur, denique Nonnus XLII. 315. δόλω δόλον ἄλλον ἐπέφραδε dixit pro ἐπιφράσατο, verbumque autumo ambiguae esse potestatis Gellius docet XV. 3. qua in re nescio an etiam verborum λέγω et ἀλέγω ratio habenda sit, quorum alterum λόγον ἐνδιάθετον significat, alterum προφορικόν; eodemque εἶρω et reor non incommode trahemus. Eorum quae Hesychius promit, unum Μίσκει ἄρ-

18) Λύσιν καμάτοιο τιτύσκων Maxim. v. 278. ἔργα τιτυσόμενα i. q. τεύχουσα Quint. VI. 155.

19) Eustath. 1208, 40. τὸ λακεῖν οὐδέποτε ἐπὶ ἀνθρωπίνης κυριολεκτεῖται φωνῆς, εἰ μὴ παρὰ τοῖς τραγικοῖς.

20) Hoc solo nititur imperfecto ῥύσκειν, quod Thierschius Gramm. §. 210. p. 341. minus apte cum paragogo ζωννύσκετο componit. Si illud a ῥύομαι declinatum est, unum sibi simile habet μνάσκετο Od. XX. 294. sed idem pro ῥύτο (ἔρτυ) accipi potest ut δύσκει.

χει, pro desperato relinquendum; alterum Ἐνθύσκει ἐντυγχάνει ad τυχεῖν referendum videtur, pro quo alicubi θυκεῖν dictum esse indicium praebet supra allatum ἀποθυκεῖν, eodemque conspirant Συνθύξει συναντήσσει et Τύσσει ἰκετεύει, sicut ἄντεσθαι et ἀντιβολεῖν obviam eundi et supplicandi significationes complectitur. Diphthongos huic terminationi denegat Herodianus ad II. XI. 799. et EM. 272, 12. Ἰσχοτες Ἀρίσταρχος διὰ τῆς εἰ, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις ἢ διαίρεσις ὁρᾶται ἔτσκω. Ἀλεξίων δὲ διὰ τοῦ ι μόνον συνεσταλμένον· καὶ γὰρ δὲ συγκατατίθεμαι τὸ μὴ δύνασθαι τὰ διὰ τοῦ σκω ἔχειν διαφθογγον ἐκφωνουμένην ὅτι μὴ τὴν διὰ τοῦ υ πιφασκω. Ὁ δὲ λόγος παραιτεῖται τὴν αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ μιμναίσκω καὶ θναίσκω. Suidas Δαίω — διδάσκω ἀποβολῆ τοῦ ι, ἐπειδὴ τὰ εἰς σκω κοινολεκτούμενα οὐ θέλουσι διαφθογγον ἔχειν, quare etiam πιφασκω omittitur in Epim. Gram. I. 151. epicis quidem tragicisque minime insuetum sed communi tamen usui exemptum v. Muetzell. de Theog. 220. Vocalium longarum priorem duo habent vulgo recepta θνήσκω et μιμνήσκω,²¹⁾ praetereaue θρήσκω νοῶ et ῥήσκω λέγω, quae Photius et Hes. suppeditant, poeticumque κικλήσκω et novitia ἐκβλήσκω, ἐπιβλήσκω. In ωσκω octo κλώσκω i. q. κλώθω Hes. ῥώσκω in uno Hippocratis loco,²²⁾ φώσκω διαφώσκω et ἐπιφώσκω, quae interdum per αν scribuntur v. Inttp. ad Herod. III. 86. reduplicatum γιγνώσκω et quae ex synaeresi orta sunt βρώσκω sive βιβρώσκω, θρώσκω, τρώσκω ab eodem principio unde verba perforandi τρῆσαι et τορεῖν.²³⁾ Inusitata sunt πλώσκω ἀπὸ τοῦ πλώω Epim. I. 343. quod fortasse ipse aliter scripsit πλώζω, et πτώσκω unde Eustathius 484, 2. πτωσκάζω repetit ut ab ἀλύσκω

21) Ὑπομνήσκω Orph. H. 77, 6. sed in Anacr. Fr. LXIX. pro ὅστις μνήσκειται εὐφροσύνης corrigendum est μνήσεται (sic in proecdosis scripsi; Bergkio in Poett. Lyr. n. 94. μῆσεται placuit) pro μιμνήσκομαι Nonn. XVI. 159. μιμήσομαι.

22) De Cord. p. 485. T. I. ὅπως ἡ καρδία θάλληται (πάλληται?) ῥωσκομένως.

23) Ἐκτριώσκειν fortasse proprie significat ἐκ τρώμης sive τρύμης ἐκβάλλειν ut ἐκτριπᾶν τὸ ἐκ τρύπης ἐξελεθεῖν.

ἀλύσκάζω. Vocales ancipites ante hanc terminationem mensuram ab ea, quam primitiva habent, non diversam habere modo accentus declarat βάσκε, φάσκε, modo dialectus ἀποδιδρήσκω, ²⁴⁾ modo utrumque πρᾶσις, πιπρήσκω, cujus primitivum περάω vocalem brevem habet sed producitur contractione ut in πράσσω. Idemque causae fuit cur suppressa vocali brevi, quae in μολεῖν, τορεῖν, θορεῖν et vorare apparet, succederet longa βλώσκω, τιτρώσκω etc.

Adnotamentum. Jam anticipata ob certas causas magna parte eorum, quae de insitione consonae characteristicae dicenda habebam, pauca restant. Κρέκω et κρόκη nemo dubitat quin verbo κρούω adhaereant, ex quo denominata sunt instrumenta telae et musicae κερκίς ²⁵⁾ κρόταλον, κρούπαλον, κρέμβαλον, crepitaculum. Δέρκω (ἐκδέρκω libri nonnulli II. XXIII. 447.) Apollonius de Adv. 519. repetit a δράω τὸ βλέπω, unde Δρατοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ EM. ὑποδρώμενος ὑφορώμενος Orion 157, 7. ὑποδρασία ὑποψία Hes. adverbiumque ὑπόδρα expers consonae quam ὑποδράξ cum verbo δρακεῖν partitur. ²⁶⁾ Qua ratione autem δρακεῖν cum δράω connexum est, eadem δακεῖν et δάπτειν copulatur cum δάω δαίω τὸ μερίζω Eust. 857, 54. et καταπτακεῖν cum πτάω sive πτέω, unde καταπτήτην pro κατεπτηξάτην, et porro ἀπλακεῖν cum πλάω, cujus vestigia infra demonstrabo. Praesens utriusque aoristi si quis secundum analogiam quaerat, non aptius inveniet quam πτήκω et πλήκω sed recepta sunt πτήσσω et πλήσσω. Kappa discretivum nonnunquam in aspiratam vertitur δέκομαι δέχομαι, ῥέγκει ἀττικῶς ῥέγγει ἑλληνικῶς, Βρύκειν ἀττικῶς βρύχειν ἑλληνικῶς. Moer. qui sine dubio non ignoravit mordere et frendere etsi natura conjuncta et effectu paria sint tamen non omnibus locis com-

24) Simpliciter uti videtur Schol. II. XI. 799. εἶσω εἶσκω ὡς μεθύσω μεθύσκω, δράσω δράσκω, unde derivatum est δρασκάζω ut λάσκω λασκάζω.

25) Κερκίδος κρότοι Lycophr. 277. σπαθίοις πηνίσματα κρούειν Anth. VI. 283. Κρέκοντα κερκίζοντα, Κρεγγμός κροῦσις Hes.

26) Hujus tamen adverbii consona finalis ad formationem pertinere potest ut γόνυ γνύξ, ἄντα ὑπαντάξ, σύρω ὑράξ, περι πέριξ, κουρά κουράξ.

mutari posse cf. Ellendt. Lex. Soph. I. 323. Et τεῦξαι τε-
 τυκεῖν τυχεῖν ab eodem principio orsa in exitu discrepant.
 Alias asciscit consonam expletivam, vel ν δάκνω, vel τ τίκτω,
 πέκτω pecto et ex graeco πλέκω plecto et plico v. Parall.
 103., sed homonymum plectere, quod in passivo dici solet,
 Vossium recte ad πλήγω referre existimo. Sigma characteri
 antepositum veteres a futuro sumtum putant kappa per pleo-
 nasmum addito, sed eodem jure contendendi poterit θνήσκω et
 alia id genus sigma pleonasticum habere et kappa a perfecto
 derivatum ad modum praesentium syracusanorum πέφηνκα
 etc. aut etiam utramque litteram impositivam esse ut πτ in
 δύπτω, σθ in βιβάζω, exceptis iis quae kappa nativum
 habere constat ut δείκνυμι et δειδίσκομαι, quanquam hujus
 quoque etymon vocale indicare videtur Sch. Od. VI. 242. τὸ
 δέατο ἀντὶ τοῦ ἐδόκει ἀπὸ τοῦ δέω δέω. 27) Hoc ut su-
 meret adduxit eum adjectivi ἀδευκές interpretatio vulgaris
 ἀδόκητος. Nobis satis est δέω, cui proximum ponimus δέκω
 manum protendo vel ad δεῖξιν, vel ad δεξιῶσιν, vel ad δέ-
 ξιν, unde translata sunt δόξα, cujus significationi homericum
 δέατο quasi prolusit, et προσδοκία. Δεδίσκομαι vero, quod
 plerumque δεδίσσομαι scribitur 28) veri similis est a δίομαι
 extitisse. Ἔϊσκω sive ἴσκω significationis causa magis ad
 εἶκω (εἰκάζω) inclinat; nec tamen improbamus Schol. Od.
 XIX. 203. ἴσκε ἀπὸ τοῦ εἶδω. Nam si a capite arcessi-
 mus, εἴσασθαι, εἰκέναι, ἴσος, ἴκελος sive εἴκελος et quod
 J. Scaliger huic comparat aequus, quaeque hinc manarunt
 syntheta ἀεικής, ἀειδής, αἰδνός, αἰδελος, αἰδηλος, tam si-
 mili inter se sunt colore ut unius etymi temperamenta vi-
 deantur kappa et delta alternantibus. 29) Trope vocalium

27) Hic in memoriam incurrunt obscurissimae Hesychii glossae Με-
 ταδεῦσαν μετάνοιαν, Μεταδήα μεταμελέτη. Numne fuit Μεταδεῦσαν
 μετανοήσαν (ut μεταδόξαν et μεταμέλον) Μεταδήα μεταμέλεια?

28) Δεδίσκομαι Arist. Lys. 564. Maltby, quia alibi non legitur, in
 δεδίσσομαι mutat; in H. H. in Merc. 163. a Criticis illatum est, nec
 legitur Stob. Ecl. Ph. I. 12. unde Heindorfius profert ad Plat. Phaedr.
 p. 245. B.

29) Σφαίρη εἰδόμεαι pro εἰοικα Anth. XIV. 58. ἰκτὸν τὸ εἰκότος
 Theogn. 15, 32. ἴσος τινές διὰ τῆς εἰ ἀντὶ τοῦ ὁμοίος ἐπεὶ καὶ εἰσάμενος

partim ad significationem pertinet μακών, ἔμυκον, μηκᾶσθαι, miccire, qua de enallage infra dicam, partim ad vocem modo: δύο θέματα εἰσιν ἧκω καὶ ἔκω σεσηγημένον δέ scil. τοῖς κοινοῖς Sch. Od. V. 194. ³⁰) Verum haec mutabilitas nulla re una magis cognoscitur quum ex verbo oblitterato, cujus varias species producit Hesychius omnibusque significationes reputandi, noscendi observandique et cavendi subjicit Θράσκειν ἀναμιμήσκειν, Θρήσκω νοῶ, Θρώσκω γνώμα (sic) Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι ³¹) et nomina Θρέσκη ἢ πάντα εὐλαβουμένη, Θρησκος (Θρησκός) εὐσεβής, quorum illi verbum Θρέσκω praestructum fuisse ostenditur aoristo Ἐθρέξατο ἐφυλάξατο ἐσεβάσθη, ut a similibus oriuntur futura et aoristi βλώσκω ἔβλωξα, ἀλύξω, διδάξω et ἰλάξομαι. ³²) Ab altero derivatum est Θρησκεία religio hoc est proprie iterata lectio vel, ut Cicero ait, reputatio et observatio praecipue eorum quae ad cultum deorum pertinent uno nomine εὐσέβεια et Θρησκεία. ³³) Thema si poscitur, ad grammaticam rationem nihil interest utrum Θέρω ponatur an Θρέω, nam illius vestigia manent in Θέραιψ Θερραπεία, quod a Θρησκεία perpaulum distat; alterius formae notitiam habuit Scholiographus Eur. Med. 51. qui Θρεομένη exponit συννοου-

ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθεῖς Sch. II. XXIII. 132. Pro αἰειδής id est αἰδῶνός. sive ἀόρατος Aratus posuit αἰεικής, quod vulgo deformis significat — οὐκ αἰεικής ἀλλὰ φαινός v. 586.

30) Πῖδαξ παρὰ τὸ πηδᾶν ὡς ἧκω ἔκω EM. 671, 9. Schaeferus ad Demosth. T. I. 278. not. suspicatur ἧκω ex verbi ἔημι perfecto obsoleto ἧκα (εἶκα) reflexum esse, nec dissentit Matthiae p. 593.

31) Quod addit τινές δὲ ἀντὶ τοῦ ὀρῶσαι κατὰ τὸ πληθυντικόν, suspicionem affert scripturae ancipitis ΘΡΩΣΚΟΥΣΑΙ, quod Callistratus pro dativo accipiebat Θρωσκούσα γνώμα, alii pro nominativo pluralis Θρώσκουσαι γνώμα vel γνώμα.

32) Hoc ignoravit Choeroboscus Gaisf. II. 489, 26. Cram. I. 103. EM. 231, 40. τὰ διὰ τοῦ σκω ἄκλιτα ἀπὸ παρακειμένου πλην δύο Θνήξω καὶ ἀλύξω· τὸ γὰρ διδάξω ἀπὸ τοῦ διδάχω ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὀνόματος διδαχῆ ὡς σιναχῆ, λαχῆ.

33) Ciceronis originationem confirmant graeca verba legendi ἀναγνώσκειν, ἀνανέμειν, ἀναλέξασθαι, quae omnia habent significationem recognoscendi et reputandi; Ἀνελέγεται ἀνεπόλει Suid. ipsumque intelligere a legendo.

μένη falso quidem sed tamen ut verbi *θρέω* fidem faciat; et magis etiam Hesychius *Ἐνθρεῖν φυλάσσειν*, cui Ruhnkenius ad Hes. Theog. 903. correctione mparum probabilem nec porro necessariam adhibet *ἐνωρεῖν* nemini lectum. His nescio an adjungi possit *Τερθρεῖν τηρεῖν σκοπεῖν* Hes. quod reduplicati simile videtur et *Τερθρεία γοητεία ἢ περιπάθεια* Tim. Lex. hoc est superstitio religioni, ut Cicero eodem loco declarat, vicina; postremo ab eodem *θρέω* producta suspicor *Θραινομένη προορῶσα*, quod ex serie literarum substitutum est pro *θρανομένη*, et *Θρώσσει φοβεῖται* hoc est reveretur et respectat, neque est unde nomen *θρωσμός* commodius derivari posset, si id locum significaret unde prospectus est. quod veterum aliqui crediderunt, ut Photius *θρωσμός τόπος ἀφ' οὗ (ἔστι) θορεῖν ὅ ἐστι θεάσασθαι* ubi duae sententiae colligatae sunt, una probabilior ἀπὸ τοῦ *θορεῖν*, altera jam pridem deserta ἀπὸ τοῦ *θρεῖν* hoc est *καθορᾶν* sive *θεωρεῖν* ut ab aliis dicitur. Sed gradum referre oportet.

§. 3. Epim. Cram. I. 275. τὰ εἰς *χω* λήγοντα δισύλλαβα βαρύντονα τῷ α καθαροῦ παραληγόμενα σπάνια εἰσι, τὸ ἄχομαι καὶ μάχομαι· καὶ ταῦτα δὲ ἄχρι τοῦ παρατατικῆς κλίνεταιαι, cui canonis in Etym. Gud. 382, 7. Herodiani nomen subscriptum est. Nec praesto sunt trisyllaba nisi derivata *λάχω*, *στενάχω*. In Theognosti parapemate p. 139. primum locum obtinent *βρέχω*, *δέχω*, *ἔχω*, *τρέχω*, *λέχω*, quod fictum est propter *λέχος λέξασθαι*. Secundum *νήχω*, *σιμήχω*, *τρήχω* ἐξ οὗ *τε-τρήχει δ' ἀγορή*, *ψήχω* p. 140. quibus Arcadius p. 153. et Epimer. Cram. I. 229. II. 325. assuunt *λήχω* ἀφ' οὗ τὸ *ἔλαχον* (καὶ *λάξομαι*). Nec magis usitatum est *βρήχω* unde *Ἐβεβρήχει ἐπήχει* Hes. conjugatum aoristo *ἔβραχε*, ut *ἔλαχον εἴληχα*. Prorsus incomperta sunt *Ἀποσήχειν ἀποδιώκειν* Hes. et *Ἀπόσεσθεν* (sic) *τοὺς ὄρμους τοῦ μετάλλου· ἀποσέξαι τὸ διασεῖσαι καὶ κινῆσαι* Anecd. Bekk. 205. quorum illud cum *ἀποσεύειν*, alterum cum *ἀποσεῖν* aliquatenus congruit. In *ιχω* EM. 516, 12. unum memorat *γλίχω*³⁴⁾ et alio loco 526, 7. *ἀπόστειχε* (*ἀπόστιχε*) *δεύτερος ἀόριστος προστακτικός καὶ ἀπόφασθε ἀπὸ τοῦ ἐφάμην*, cavere videtur ne

34) Activa forma utitur Tzetzis Chil. VII. v. 267.

quis hoc a φῶμαι, illud a σίχῳ deflexum putet; nec dubium quin Arcadius p. 153. τὰ εἰς χῳ παραληγόμενα μακρᾷ σίχῳ, τύχῳ, ψύχῳ, τρύχῳ, λείχῳ, γλίχῳ scripserit στείχῳ, τεύχῳ ut Choeroboscus Gaisf. II. 590. Σίχουσι βαδίζουσι Hes. a Dindorfio editum est Soph. Ant. 1129. et legitur hoc saepe in codd. Herodoti I. 9. II. 76. IX. 11. 58. et 61. saepissime in cod. Pal. Anth. quamvis repugnante metro v. Hecker. Comment. de Anth. 174. et omnino non certius videtur quam Ἴδονται φαίνονται, Ἰρεται ἢ εἶρεται συνάπτεται, Λίπαι ἀπολείπει Hes. Λίχων ἀντὶ τοῦ λείχων Lex. Albertii ad V. Λίττον. 35) Pro μηχῳ τὸ οὐρῳ Excc. Gram. T. IV. 191. scribendum est δμίχῳ, cujus solus extat aoristus: τὸ ὤμιξεν ὡς ἀπὸ βαρντόνου τοῦ δμίχῳ ἐστὶ Choerobosc. Dict. II. 590. v. ad Aj. p. 180. Ἀπὸ τοῦ κίῳ γίνεται κίχῳ βαρντόνον καὶ κίχῳ περισπώμενον καὶ κίχημι παράγωγον EM. sed illud thema semiperfectum est aoristi Κίξαντες ἐλθόντες, Κίξατο εὔρον ἔλαβεν Hes. ut Κιχίς καταλαβών et venire dicitur atque invenire i. e. consequi. Τριῦν illorum, Ἀρίχεται, Ἀρόχεται et Ὀριχᾶται, quae Hesychius eodem modo interpretatur γλίχεται ἐπιθυμεῖ, indubia est cum ὀριγνᾶσθαι societas sed correctio difficilis. Ψίχῳ ab Eustathio 1071, 5. fingitur ex nomine φίξ ut στίξ ἐκ τοῦ στείχῳ σίχῳ Sch. Lips. ad II. III. 266. Omicron omnino in paralexi non reperitur. Nam quod Schol. Od. IV. 222. dicit καταβρώξεις per ὄ longum scribendum esse si significet καταφάγη, brevi vero si καταπίη ἀπὸ τοῦ βρόχῳ, id ad verum redigit Eustathius 1719, 57. βρόχῳ θέμα ἀχρηστον τοῦ ἀναβρόξειεν, ἐξ οὗ καὶ ὁ βρόχος καὶ βροχθίξειεν, et pro illo nunc scribitur καταβρόξεις quia βιβρώσκω futurum facit βρώσομαι a themate βόρῳ quod conjunctius videtur verbo mordendi βρούκῳ, καταβρούκῳ, altero βρόχῳ magis ad glutinandi significationem inclinante, quam Zenodotus perfecto ἀναβέβροχε tribuit II. XVII. 54. id est

35) Ex eo quod Scholio Od. IV. 277. περίστειξας περιήλθες ἀπὸ τοῦ σίχῳ in cod. Harl. adscriptum est Ἀρίσταρχος βραχέως, non apparet eum praesens σίχῳ sumsisse pro usitato sed potius a στείχῳ declinatum putavit adhibita systole ut Schol. II. XV. 704. Cram. I. 222. κεκλιμένοι περικλειόμενοι συνέσταιται ὡς τὸ περιστίξας.

ἀναπέπικε ³⁶⁾). In νχω quatuor exeunt, quae Theognostus recenset: βρύχω, σμύχω, τρύχω, ψύχω et trisyllabum ὀρύχω. Nam pro Ἀμύσχεσθαι ξέειν τὰς σάρκας Hes. et quod Stephanus huic supponit ἀμύσσεσθαι, praestat ἀμύσσεσθαι scribere, nihiloque tutius Τύχουσι τεύχουσι. Totidem in ωχω: ῥώχω τὸ βρύκω τοῖς ὁδοῦσι Hes. ubi βρύκω idem significat quod βρύχω, sed in Sorani c. 89. p. 206. περὶ ῥωχμοῦ καὶ βηχός verbum ῥώχοντος τοῦ παιδίου διὰ τὸ πολὺ τὸ φλέγμα συλλέγειν non stridorem dentium significat sed graviolem et sonantiolem animae meatum, qualis pituitosis esse solet, id quod germanice dicitur *roecheln* vicinum ῥόγγω et ῥωχιμῶ sive ῥωγιμῶ, nam in utroque vacillant libri Aret. Sign. Acut. I. 6. p. 9. Sign. Diut. I. 11, 103. Cetera notiora sunt σμώχω i. q. σμύχω, ³⁷⁾ ψύχω τὸ τρίβω παρὰ τὸ ψῶ Sch. Arist. Ran. 493. quod ionice dicitur σώχω. Sed Μώχεται φθονεῖ Hes. pro σμύχεται dictum videtur; nam id proprium invidentibus, ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ φθόνον ὑποσμύχειν εἴληπται Eust. 781, 35. Sequitur ut diphthongorum exempla proferam: τὰ εἰς χω τῆ̄ εἰ διφθόγγω οὐ παραλήγεται πλὴν τοῦ στείχω καὶ λείχω EM. p. 253, 20. 516, 5. Cram. I. 245. et 416. totidemque ευ habent τεύχω et εὔχομαι, nisi accipimus quod Hesychius praebet Λεύχεται κοιμᾶται. Unum οι ut ab Herodiano discimus Epim. 253. τὰ διὰ τοῦ νχω διὰ τοῦ ν γράφεται πλὴν τοῦ οἴχομαι, quare pro στοιχώ Theodos. p. 70, 40. στοιχῶ scribendum. Et consonantium: ἄγχω, ῥέγχω, ἐλέγχω ³⁸⁾ ἄρχω, ἔρχομαι, κέρχω, σπέρχω, πάσχω, ἴσχω.

Adnotamentum. Quatuor hujus ordinis verborum νήχω, σμήχω, ψήχω, τρύχω primitiva statum tenuerunt νέω

36) In Epigr. de naufrago, quem κῆτος ἀπέβροξεν ἄχρῃς ἀπ' ὀμφαλιῶν in Meinek. Del. 134. praefero quod Plan. scripsit ἀπέβροξε *demordit* ut μύραινα ἀλιῆς ἐμβρούξασα Nic. Ther. 824. a βρύκω ut καταβρύκω. Ac vicissim in Anth. VII. 624. θάλασσα νῆα ἔβροξε aptius fuerit ἔβροξε glutivit.

37) Schol. Arist. Thesm. 389. et Hesych. ἐπισμύχειν ἐπιτρίβειν. σμῶξαι γὰρ τὸ πατάξαι, ἐνθεν σμῶδιξ. EM. σμῶνη ἢ τοῦ ἀνέμου πληγὴ ἀπὸ τοῦ σμῶ.

38) Κέγγει ἐπιδάκνει Hes. praetermisi cum aliis aequae ignotis.

sive *νάω* ³⁹⁾ *σμάω, ψάω, τρύω*. Eustathius p. 1635, 64. addit *τρῶ τρέχω ὡς βρῶ βρέχω*, quorum prius confirmatur quadamtenus compositis *ἐντρεχής, κακεντρεχής*, in quibus significatio *versatilis* inest, et latino *trepidare* id est *festinare* et *discurrere*. Verbi *βρέω* indicium unde sumserit nescio, sed ut Philoxenus ἀφρός a φρέω Anecd. Bekk. 877, 19. sic ille ὄμβρος fortasse a βρέω (*βρύω, βλύω*) deductum putavit ⁴⁰⁾ omicro vacanter addito ut ὄβριμος a βρι. Γλίχομαι et λίπτω ut a Grammaticis eodem verbo ἐπιθυμῶ explicantur, ita unum principium habent thematicum *λίω*, unde *λείχομαι*, ac ne *λείχω* quidem hinc secludere audeam in tanta convenientia adjectivorum *λίχνος* et *λιμβός*. Cum *τρῶ τρύχω* Eustathius 1277, 8. confert *σμῶ σμύχω*, quod pro *σμήχω* positum est in Anth. V. 254. *μή με μάστιξ κατασμήξη* pro *κατασμήξη*. Plerique vero distinguunt *σμήχω τὸ καίω, σμήχω δὲ καθαίρω* Sch. Theocr. III. 17. neque ex eodem semine nata putant sed *τοῦ σμύξαι, ὃ καὶ τύφασθαι καλεῖται, τὸ θέμα σμύζω ἢ σμύσσω ἢ σμύγω* ⁴¹⁾ Sch. II. IX. 654. Ut ilius foret scire quare Aristarchus II. XII. 411. maluerit *πυρὸ σμώχοιτο* scribere quam *σμήχοιτο*, librosne sequutus an quia diversam utrique significationem tribueret. Eundem verbo *πάσχω* originem puram *πάω* assignasse et ab hoc homericum *κακὰ πολλὰ πέπασθε* derivatum putasse suspicatus sum ad Butt. p. 25. Hinc *πάθος* proficisci potuit ut a *μάω μάθος*, et porro *παθεῖν* novitiumque *πανθάνειν* v. Coraes ad Heliod. p. 341. qui praesens *πήθω* ponit ut Herodianus Eust. 1663, 12. et Heraclides 1832, 2. uterque perfectum *πεπαθύια* sequuti. Et Scholiastes Aristot. p. 85. b. 42. *πηρός παρὰ τὸ πήθω πήσω, ὡς ἐκ τοῦ ὀκνήσω ὀκνηρός*, pro quo rectius

39) Haec vulgo significant fluere, manare, *νήχομαι* natare, sed interdum miscentur *Νατεῖν νήχεσθαι* Hes. *προσένηχε θάλασσα* pro *προσέρξει* Theocr. XXI. 18. *unda natans* Manil. III. 52. *ναύπους* et *ναυσίπους* pro *νηξίπους*.

40) Gloss. Graecol. *Βροχή πλυνία, Imbricitur βρέχεται*.

41) Ὑποσμυγεῖ ἀνιῶ Hes. barytonum fuisse videtur; *ἐπισμυγεῶς* ἀπὸ τοῦ *σμήχω* Sch. Od. IV. 672.

attulisset *νάω νηρός.*⁴²⁾ Futuro *πήσω* congruens aoristus *πήσας ἀντί τοῦ παθών* Sch. Agam. 1624. defenditur ab Hermanno ad Nubb. 1122. alii *πταίσας* corrigunt; *Πήσασθαι μέμψασθαι* Hes. quid sit, non exputo; sed *πῆμα* nihil aliud est quam *πάθημα* Anth. V. 236. *Τανιαλέης ἀχερόντια πῆματα ποιηῆς* a prototheto *πάω*, quod assumpto theta (*πάθω*) duplici ratione ad usum accommodari poterat vel productione vocalis *πήθω* vel interpositione consonae *πένθω*, cujus ex similitudine ficta sunt *πείσομαι* et *πέπονθα*. Verum idem *πάω* in *πήχω* produci poterat ut *σμάω σμήχω* etc. et utramque aspiratam explendis verbis puris adhibitam esse documentum praebet aeolicum *πλήχω ἀντί τοῦ πλήθω* Gram. I. 149. id quod etiam in declinatione nominum observatur *ῥοριθός ῥοριχος*. Sed pro *πήχω* Graecis collibuit *πάσχω* dicere retento alpha primitivo additoque futurae vice sigma ut *ἔχω ἴσχω*, cujus proprium futurum est *σχήσω*, *μίγω μίσγω*, *λέγω λέχος λέσχη*. Cetera quae in §. 3. exhibui consonam penitus infixam habent sed pleraque mutabilem *βρύχω βρύκω*,⁴³⁾ *ῥέγγω ῥέγκομαι* aliaque supra dicta; quo accedit variatio vocalis praecipue in onomatopoeticis *βραχεῖν*,⁴⁴⁾ *βραγγῆν*, *βεβρυχῆναι*,⁴⁵⁾ *βρυχᾶσθαι*, *βρυχανᾶσθαι* *βραυκανᾶσθαι* rugire, in quibus nihil firmi et solidi praeter *ρ* et gutturalem; ea quasi statumina vocis. *Τεύχειν* Passovius cum *τεκεῖν* cognatum putat, ut Doederlinus Synon. III. 54. parare et parere, nec minus *τεκεῖν* cum *τέκμαρ*, quod comprobatur Herodianus π. Μον. p. 32. *τέκμωρ* literam *μῦ* insiticiam habere

42) Indidem est *πωρός* ὁ τυφλός Suid. *ταλαίπωρος* i. q. *τληπαθής* *παρά τὸ πωρεῖν τὸ πενθεῖν* et *πωρητύς* v. Hemsterb. ad Plut. v. 33. Bernh. ad Suid. l. c.

43) *Ὀδόνητα ὀξὺν ἐπιβρύκουσα* Anth. VII. 433. *Βρύχειν τοὺς ὀδόντας οὐ τρῖζειν* Thom. v. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 323.

44) Schol. II. XIII. 181. *βράχε ὀνοματοποιήθηκε ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν ὑδάτων ἐντεῦθεν καὶ τὸ βρέχειν ὀνόμασται*. Hoc jure impugnat Buttmanus Lex. II. 121. *Βραχεῖν* de sonitu aquae Apollonius usurpavit, non Homerus.

45) *Βεβρυχῆναι καὶ ὀνοματοποιῶν ἀπὸ τοῦ βλύζειν ἢ βρύειν* Enst. 939, 25.

affirmans. ⁴⁶⁾ Id mihi assensione non indignum, illud prope certum videtur verbi τεύχω facio formam primigeniam ostendere nomen τέκτων faber. Nec diversis radicibus orta duco τεῖχος, τοῖχος et paries.

CAP. IV.

De verbis dentalibus.

§. 1. Arcadius p. 155. πᾶν εἰς δῶ λῆγον ἔχον τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν μετὰ βραχείας οὐ βαρύνεται ἀλλὰ περισπᾶται, σταφιδῶ, ὁμαδῶ· τοῦτο καὶ ἀπὸ βαρντόνου, ubi post ὁμαδῶ, quod nunquam gravatur, excidit κελαδῶ—τὸ γὰρ κελάδων ἐτέρῳ λόγῳ βαρύνεται Cram. I. 21. et ante ἀπὸ desideratur ὡς, caeteroqui illud a nostra causa alienum est quippe paragogum ut κελαρούζω. Et distinctius paullo post τὰ εἰς δῶ δισύλλαβα, εἰ ἔχει τὸ α (καθαρόν) ἐν τῇ πρὸ τέλους, περισπᾶται, φραδῶ. Unde elucet ἄδω τὸ κορεννύω EM. 164, 31. ἄδω ῥῆμα δοτικῆ (id est ἀνδάνω) Suid. βάδω Eust. 637, 5. χάδω 502, 11. veterum ipsorum iudicio non pro usitatis habita sed more scholae conformata esse. Duo mediae formae verba affert Hesychius Λάδομαι γνώμην τίθεμαι et Ἄδεται πίμπλαται κοπιᾶται, quorum alterum penitus ignotum, alterum aut trisyllabiae nomine excusatum ut ὄθομαι aut doricum est pro ἠδεταί, quod vulgo delectatur, proprie autem satiatur significat. Etenim ab eodem verbo ἄω satio manant vocabula ad speciem diversa, re sibi contigua, quoniam satietas modo voluptatem affert modo taedium atque pigrorem; ἄδος satietas, ἄδμα δόγμα (placitum) Hes. ἦδω oblecto, ἀδέω defetiscor, ἄση taedium, Γάσσα ἠδονή, quibus congenerata videntur latina fastus, fastidium. In Hesychii loco Σχαλίδες δι' ὧν σχάδουσι τὰ δίκτυα αὐτ στατίζουσι scribendum aut σχαλιδοῦσιν. — Τὰ διὰ τοῦ εἰς δῶ δισύλλαβα βαρύντονα ἔδω, μέδω,

46) Νύμφαι ἐκ Λιῶς τειγγεῖναι Alc. Fr. LXVIII. nonnulli τετογγεῖναι scribunt; pontus fecit Dionen i. e. peperit Pervig. Ven. v. 11. ut φύω et flo; Arabia ubi absinthium fit Plaut. δρύες φύοντι Theocr. VII. 75.

πέδω, σκέδω Theognost. 140. quorum unum *ἔδω* a scriptoribus medicinae ionicis retentum, *μέδω* poeticum est, thematicum *σκέδω σκεδάννυμι*, mendosum *πέδω* pro *ρέδω τὸ πράττω*, quod usitatis *ρέζω* et *ἔρδω* supposuerunt, vel pro *ψέδω φροντίζω* Hes. quanquam hoc quoque dubium est et quia nusquam legitur et ob similem verbi *ψέφω* interpretationem v. C. II. §. 3. — Tria quae eta habent numerat Epim. Gram. II. 325: *κήδω, μήδω, ἦδω*, quod in EM. 372, 27. deest. — Verba in *ἰδω* tacite excludit Arcadii canon in principio hujus paragraphi propositus. Pro *Ἰδονται φαίνονται* Hes. scribendum *Εἶδονται* vel *ἴδονται*, pro *Κνίδοντες κνίδη μαστιγοῦντες* jam alii *κνιδοῦντες* correxerunt, quodque in Cram. I. 423. et EM. 812, 32. traditur *χλίδω βαρύτονον καὶ χλιδῶ περισπῶμενον*, magistri confinxisse videntur ut thema haberent praeteriti *κεχλιδῶς, κεχλιδέναι*, quod ad praesens *χλιδάω* pertinet sicut *μεινδῶς* ad *μυδάω*, et illa ab Hesychio suggesta *Πεφλοιδέναι τὸν φλοιδὸν ἀποβαλεῖν* ad *φλοιδάω*, *Ἐφλιδεν διέρρηεν ἐρρήγγυνεν* ad *φλιδάω*, quod idem *σίηπομαι* interpretatur, et *Κέχλοιδεν διείλκετο* id est *diffluxit, (ἐθρύπτετο, ἐχανουῖτο)* ad *χλοιδᾶν διείλκεσθαι τρυφᾶν* et *Φλυδᾶν διαχεῖσθαι*, in quibus labialis et gutturalis eundem locum occupant. *Ψίδω τὸ λυπῶ καὶ κτυπῶ* Theognost. p. 13, 11. falso scriptum pro *ψέδω*, quod et *ψέφω* dicitur. ¹⁾ *Λίδω* apud scriptores infimae aetatis legitur non dissimile imperfecto *ἔιδων* in H. H. v. Buttm. Gram. I. p. 509. *ἄιδων* pro *αἰδων* in Inscript. boeoticis Ahrensius de dial. aeol. p. 171. defendit dialecti proprietate. *Τὸ ἐρείδω ὁ Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι διὰ τοῦ ἰ γράφεται· ἀλλ' οὖν ἡ παράδοσις διὰ τῆς εἰ οἶδε γεγραμμένον* Choerobosc. Dict. 571. — Quae sequitur vocalis huic terminationi derogata est: *τὰ εἰς δῶ παραληγόμενα τῷ ο̄ περισπᾶται σποδῶ* etc. Arc. 155. In *ῶδω* unum exit obsoletum fere *ἴδω τὸ λέγω* Hes. ²⁾ Diphthon-

1) In nominibus quae in *δῶν* terminata genitivum in *ωνος* mittunt, Theognostus II. 31. refert *ψίδων* v. ad Aj. p. 169. adnot.

2) Hinc et *ἕμνος* derivatum putat Proculus Phot. CCXXXIX. 522. nec multum distant *ἕθλος*, *ἕλλειν λέγειν θρυλλεῖν*, *Φυλλεῖν ἀδολεσχεῖν* Hes.

gorum tres reperiuntur αἶδομαι, ³⁾ εἶδω, φεῖδω, δεῖδω quod a Theognosto p. 140. in hoc recensu praeteritum est, duoque trisyllaba αείδω et ἐρείδω; quae sola esse testatur Choeroboscus Epim. in Psalm. 123. EM. 21, 15. εὔδω, σπεύδω, ψεύδω. Verum οἶδω, quod Matthiae profert ex Hippocr. Epid. VII. 690. T. III. ὀδύνη ἐς κρόταφον ἐγένετο—οἶδετο ἢ κεφαλῇ ὀπισθεν revincitur illo Arcadii testimonio: τὰ εἰς δὴ παραληγόμενα τῷ ὀ περισπᾶται, σποδῶ, οἰδῶ, ἀοιδῶ (ἀοιδιῶ) nec convenit Hippocratis ad usum qui ᾤδεις dicere solet, ac ne aptum quidem est sententiae quae ὠθέετο requirere videtur sed in codd. εἶδεται et ἦδεται scriptum est pro ἐρείδεται fortasse. Verborum non purorum unum ab alpha orditur ἄρδω, ex quo Eustathius 1318, 32. ἄλδω extitisse censet; unde Nicander ἐναλδόμενος composuit; simplex non reperi nisi quod Brunckius Arist. Nubb. 283. χθῶν καρπὸς ἀλδομένη substituit pro ἀρδομένη, et Spitznerus Observ. ad Quint. p. 226. ἄρουρα ἀλδομένη ἀνέμοισι pro ἀλθομένη, crebro autem derivata ἀλδέω, ἀλδαίνω, ἀλδήσκω alendi significatione praedita, quam etiam verbo ἄρδω attributam esse Hermannus ostendit ad Arist. l. c. Pluribus epsilon inest ἔλδω, μέλδω, quae ultra imperfectum declinari negat EM. 232, 18. τένδω, σπένδω, μέρδω, ἀμέρδω, πέρδω, nihil vero simile doricorum ἔέδδω, πλάδδω.

Adnotamentum. Pro illa Eustathii opinione de cognatione verborum ἄρδω et ἄλδω hoc dici potest eundem fluvium modo Ἄρδησκον nominari modo Ἄλδησκον v. Bernhard. ad Dion. p. 597. Ἄρδω et nomen fontis Ἀρέθουσα Stephanus ab ἀρῶ (ἄρω) τὸ ποτίζω deductum dicit v. ad Butt. p. 62. *) quibus ἔρση adjiciunt παραλόγως δασυνόμενον Eust. 991, 27. et Buttmannus adeo in Lexil. II. 170. fingit verbum ἔρδω. Koenius vero ad Greg. 220. αλο, ἀλδήσκω,

3) Φαίδει ὄψει Hes. a φαῖδομαι ut videtur. Ejusmodi certe fundamentum habet Φαίδων proprium et φαίδιμος.

4) Hic pro νεμέθω operae dederunt ἐμέθω. Herodian. π. Μον. p. 13. Ἀρέθουσαι πᾶσαι κρηναὶ καλοῦνται ἀπὸ τοῦ ἄρδην (ἄρδην) ἴσως σχηματισθεῖσαι. Alpha et epsilon miscuerunt Cretenses ἀέρσαν dicentes τὴν δρόσον Hes.

ἄσος et Ἄλις a primitivo ἄω profecta censet, quo significat procul dubio illud unde ἄσαι *satiare* declinatum est cum adjectivis ἄατος id est insatiabilis et ἄνατος, quod veteres varie interpretantur sed commodissime ii qui ἀπλήρωτον. ἀκόρεστον, ἀναύξητον reddunt παρὰ τὸ ἄλδω τὸ αὐξάνω EM. cui contra positum est ἄλιόν τὸ πολὺ Hes. sicut a verbo synonymo τροφὴ κῦμα et τροφόμενα κύματα id est adulta. Ἔλδεσθαι alii cum ἐθέλειν componunt EM. cui similem potestatem habet δήλεσθαι, alii cum ἐλεῖν Sch. Od. III. 418. Μέλδω fortasse cognationem habet cum μαλάσσω, quod ipsum dentalem recipit sed aspiratam μαλθάσσω, μάλθη, sicut Proculus ad Hes. Opp. 522. et Hesychius τένθης a τένδω accessunt, hoc autem Eustathius ex ἔδω factum opinatur p. 773, 38. p. 1837, 42. 4) Sed Sch. Arist. Pac. 1009. παρ' Ἡσιόδῳ τινὲς δοκοῦσιν ὀρθῶς γράφειν τένθει διὰ τοῦ θ et sic idem ad Nubb. 1201. τένθειν τὸ ἐσθίειν. Diversum illi Μέλδειν ἐπιθυμεῖν Hes. non dubito quin pro μέλειν curare valeat, unde μεληδῶν et μελεδαίνω manarunt. Σπένδω παρὰ τὸ σπείω EM. quod idem a πῖω repetere videtur Σπείσαι παρὰ τὸ πῖσαι ποτίσαι, sed de neutro persuadet; σπείδω dialecti Siciliensis proprium fuisse dicitur indeque ortum futurum σπείσω. Πέρδω cum latino pedere et graeco βδεῖν βδόλος (paedor, foetor) eam similitudinem habet ut ρ insertum videatur. Verbum ἀμέρδω plerique consentiunt propriam habere significationem privandi et hinc translatum esse ad privationem lucis. Equidem sequor Moschopulum Sched. 145. ζαμερδνή· ἢ τῆς Ἀθηνᾶς ἀσπίς ἢ ἄγαν λάμπουσα· μέρδειν γὰρ παρὰ ποιηταῖς τὸ μαρμαίρειν et Schol. Eur. Hec. 1004. μέρδω τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς μαρμαίρω καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀμέρδω, nisi quod hoc alpha non privativum esse puto sed pleonasticum. Ἀμέρδειν igitur proprie significat fulgere, et quia *splendor quicumque est acer adurit saepe oculos* Lucr. IV. 3. aciemque praestringit, hinc etiam hebe-

5) Hoc loco cum τένθης ὁ λῆγος καὶ τένθη ἢ λιχνεῖα connectit et alia parasitorum convicia et θυράπαξ, quod nescio an θυράσπαξ scribendum sit hoc est ὅς ἄλλων θυράς ἀσπάξεται, sive ut Homerus dicit δαιτῶν ἀπολυμαντήρ ὅς πολλῆσι φλιῆσι παραστῆς θλίφεται ὄμους Od. XVII. 221.

tare (blenden) ὄσσε ἄμερδεν ἀύγῃ χαλκείῃ Hom. quod Archytas dixit μαρνανίαν προστιθέναι ⁶⁾ similiterque Nonnus V. 485. ὀφθαλμοὺς ἀμάρυσσεν ἑμοὺς ἀντιώπιος αἴγλη. Dehinc traducitur ad hebetationem corporum fulgentium ut καπνὸς τεύχεα ἀμέρδει, sicut latine *speculum hebetari*, *fulgor excaecari* dicitur et nostra in consuetudine *blinded Silber*. Atque haec notio obscurandi voce signata est propria ἀμαυρός, ἀμαυροῦν et μαυροῦν, quae contraria sunt verbis μαρμαίρειν, μαρμαρέος, μαῖρα, quamvis ab eadem stirpe progenita. Quemadmodum vero vocabula sensuum saepissime inter se permutantur, ita ἀμέρδειν dicitur etiam ἐπὶ φωνῆς λαμπρᾶς καὶ διαφανοῦς ὡς σμερδαλέον κονάβησαν Porphyg. ad II. XIII. 341. et σμερδαλέον βοῶν aures clamoribus exsurdare. Et postremo quidquid vel ad aspectu vel auditu percellit, σμερδόνον dici coeptum est et σμερδαλέον—δεινὸν γὰρ καὶ φοβερόν τὸ ἄγαν λαμπρόν Porphyrius ait l. c. Atque his rationibus ad dubitandum adducor ne μέρδω τὸ κωλύω καὶ βλάπτω Hes. et ἀμέρδειν illud, quod de lucis erectione dicitur, diversum sit ab ἀμέρσαι expertem reddere, cujus origo est a μείρεσθαι. Sed absolvam quod restat. Δεῖδω παρὰ τὸ δεῖω πλεονασμῷ τοῦ δ̄ Gram. I. 123. II. 193. Δεῖδω si quid sibi affine et conjunctum habet, id certe non est εἶδω τὸ ἐπίσταμαι Sch. II. I. I. sed αὐδή Schol. in Dion. Gramm. 709. cui quod vulgo affingunt thema ἄω (αὐώ) idem aptum erat ad progignendum ἄδω et paragogum ἀεῖδω contractum in ἄδω, ut ἀεικῆς αἰκῆς, sed iota subscripto quia alpha in schola pro longo accipitur. Ἐρεῖδω syllabatim crevisse Buttmannus Lexil. I. 120. ex nomine ἔρμα non sine ratione colligit; thema vero quodnam fuerit, ἔρω an quod illi placet ἔρδω, nemo definiat. Ἐδω veteres recte ad ἄω satio referunt v. §. I. Μήδομαι, quod nonnulli ex μέδομαι mutatum volunt ⁷⁾ facilem habet cum μάομαι conciliationem.

6) Eustath. 936, 3. ἀμέρδειν τὸ ἀμαυροῦν καὶ ἀποστρεῖν τοῦ μέρδειν ὃ ἐστὶ τοῦ βλέπειν, οὗ ἐναντίον τὸ ζιμέρδειν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ ἄγαν βλέπειν, quo ex loco in Thes. perperam affertur τοῖς Ἀχαιοῖς,

7) Πλεῖσαι πρὸς βάρβαρα ῥῥλα μέδονται Orph. Arg. 90. nihil differt a μαλονται, βουλευονται. Μηστο ἐβουλεύσατο Hes. ubi μήσατο temporē verbi magis quam ordinē literarum convenit.

Εὔδω et *εὐνή* non longe distant ab *αὖω* dormio Nicand. *Σπεύδω* si Schneiderus recte iudicat a *σπεῖν* productam esse, et hujus consonam insiticiam haberi oportet et synonymi *σπέρχειν*. Prisci illi *σφεδανός* et *σφοδρός* hinc orta putant Sch. II. XVI. 372. *) *Ψεύδω* et *ψύθος* iidem cum *ψιδυρίζω* componunt, quod onomatopoeticum esse. Pro *ἀθέλδεται* *διηθεῖται*, quod in Anecd. Bekk. affertur e Dioclis fabula, Meinekus *ἀθέλβεται* scribendum suspicatur, sed eodem tamen modo est in EM. *ἀθέλδεται* *διηθεῖται* καὶ *ἀτέλγειν* τὸ *ἀμέλγειν*, quae sine dubio omnia idem valent hoc est mulgeo v. C. III. §. 1. *Ἔρδω* et *ἔργον* fortasse duas modo litteras a natura ingeneratas habent, eas quae in *ἐρέσσω* (*agito*) *ἱπηρεῖτης* *ἔριθος* comparent v. Prolegg. 365.

§. 2. Terminationum, quae verbis mutis concessae sunt, feracissima est *ζω*, adeo quidem ut complura reperiantur quae omnia eadem elementa habeant intellectu diverso, velut quae primo se offerunt aditu *ἄζω* sive *ἄζομαι* aspiratum et duo non aspirata *ἄζω* sicco et *ἄζω* anhelo nullo inter se soni differitate nisi posterius, ut ex *ἄάζω* contractum, alpha longum habet, quod ii credidisse videntur qui *ἄσθμα* scripserunt v. Parall. 75. sed repugnat vetus auctor: *Τρύφων* τὸ *α* πρὸ τοῦ *ξ* καὶ *ψιλοῦσθαι* καὶ *βραχύνεσθαι* ἀξιοῖ Moschopol. Opusc. p. 33. *Λάζω* δύο σημαίνει τὸ λαμβάνω καὶ τὸ ὑβρίζω Schol. Hec. 65. Cetera catervatim addam sejunctis, quantum fieri potest, sonorum naturalium imitamentis, *βλάζω* *μωραίνω* Hes. quod mihi neque cum *βλάξ* (*μαλακός*) neque cum imitativo *blatire* quidquam commercii habere sed idem quod *πλαδῶν* valere videtur hoc est proprie mucere, tum per similitudinem hebere, quomodo *βλαδαρός*, *βλέννα*, *μύξα* et *λέμφος* dici solent; *κλάζω* τὸ *διασχίζω* Hes. a *κλάω* fortasse, nisi potius verbum facticium est stridorem serrae

8) *Ἡρόδοτος* τὸ *θερμότερον* *σπεύδειν* *ἀσπαιρειν* *ἔφη* Eust. 416, 34. quo ad *σπάω* et *σφαδάζω* referimur. Ex Schol. II. XI. 165. *σφεδανόν* οἶον *σφενδονηδόν* *Ἀρίσταρχος*, discimus hunc etiam nomen *σφενδόνη* ad hanc stirpem retulisse.

exprimens ut *πρίων κλάζει τε πρίει τε* Oppian. Hal. V. 203. ⁹⁾ hinc ad scindendi notionem translatum; et tritiora *πλάζω, σκάζω, στάζω, σφάζω, σχάζω, φράζω, χάζομαι*. Onomatopoeica sunt *βάζω, βαβάζω* et *βιβάζω*, unde Hipponax *ἐμβιβάσας* pro *ἐμβοήσας* duxit, *βράζω, γλάζω, κλάζω, κράζω, ράζει* *τρώγει ἐπὶ κυνῶν ἀπὸ τοῦ ἤχου* Hes. et Gram. II. 465. (ubi perperam *ραίζω* scriptum) *σπάζει σκύζει Ἀχαιοί* Hes. *ἀρράζω, καχλάζω* et *παφλάζω*. Tertio loco promam quae Grammatici inclinamenti quibusdam verbalibus praestruunt, *κάζω τὸ κοσμῶ, ράζω τὸ ραίνω, τάζω τὸ ταγίω, φλάζω* cui EM. 403, 47. aoristum *ἔφλαδον* ab Aeschylō positum subjicit, et *χλάζω* unde Eustathius 723, 49. *κέχλαδα* Pindaricum repetit, quod quia alpha longum habet, aptius est praesenti *χλήδω* ab analogiae norma non alieno sed derelicto praeter perfectum *κεχληθέναι ψοφεῖν* Hes. Trisyllaba vero, quae neque reduplicatione aucta neque sonis naturalibus assimilata sunt, paragogis adnumeranda videntur, *κολάζω* eadem qua *κολούω* stirpe progenitum et *λιάζω*, quod Schol. Lyc. 21. a *λύω* propagatum dicit sed probabilius est eidem fundamento superstructum esse ut *λιχάζω*, quod eandem devertendi et declinandi significationem habet activam et neutralem: *ἀλίαςτος παρὰ τὸ λιάσαι εἰς φρυγὴν τρέψαι* Schol. Orest. 1466. *ἐκλιχάζει ἐξορμῶν ποιεῖ, ἐκσοβεῖ* Hes. *ῥιζόθεν οἶα λόφος τις ὑποτιμηθεῖς ἐλιάσθη* Apollinar. Ps. CXL. 17. et pariter de abruptione saxi *ὑπαιλίχαζεν ἐκ πέτρας ὑπεχώρει* Hes. quorum propria est significatio obliquandi, *πλαγιαζέειν, ἀποσιμοῦν* i. q. *ὑπαναχωρεῖν* v. Corais ad Heliod. 113. a *λίξ πλάγιος* v. Parall. 105. cui *λέχριος* et *λοξός* successit; sed gutturalem a prima origine abfuisse indicio est *λιάζειν*. De *διάζομαι* certatur simplexne sit an compositum. Simplicitati quidem favet augmentum *ἐνεδιάσθη, δεδιάσται*, et ut ab *ἀμφὶ ἀμφιάζω*, ab *ἀντί ἀντιάζω*, ita concedi potest ut a *διά* declinatum sit *διάζεσθαι*, proprieque significet per-

9) L. III. 314. *κλάζει ὀρμὴ* Schol. exponit *τρώζει* significans stridorem lineae piscatoriae cui similis chorda lyrae *ὑποτρύζειν* dicitur Anth. XI. 351.

meare, transmeare, distendere ¹⁰⁾ et *διάσματα* vocari *fila* vel *staminis*, quae subtemini intersita sunt, vel *subteminis*, quod stamini implicatur, nomenque proprium habet *trama* a trameando ut trames; sed in paucis illis locis, ubi nomen hoc legitur, significatur stamen τὸ ἤτριον, eodemque modo Ἐκδιάστρα κλώσμα ἢ στήμων Hes. Grammatici vero compositum esse volunt; EM. 270, 22. *διάσμα*—παρὰ τὸ ἄσσω γίνεται αἰολικῶς ἄζω ἄζομαι καὶ διάζομαι. ¹¹⁾ Anecd. Bekk. 452. Σώφρων ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι μεταβολῇ τῶν δύο σσ εἰς τὸ ε̄ omisso tropae aeolicae commento, quae verbo obvio et quotidiano parum convenit. Certa ad arbitrandum documenta desunt. Ἐμπάζομαι curo EM. ab ἔμπαιος = ἔμπειρος repetit, de quo quid mihi videatur in Diss. I. §. 1. professus sum; κατεμπάζω in Nicandri versu ὁπότεν χρειῶ σε κατεμπάζῃ μογέοντα, quod Schol. interpretatur καταλαμβάνη καὶ κατεπείγη, inclinat ad similitudinem adjectivi a παίω compositi in Aesch. Agam. 180. ἔμπαιοι τύχαι Schol. ἔμπεσοῦσαι et v. 354. πρόσπαια κακά Schol. προσπαίσαντα, a quo κατεμπάζειν illud sola differt constructione. Tertium specie simile, significatione dispar est Ἀμπάζονται ἀναβάλλονται καὶ τὰ ὁμοῖα EM. quod Hesychius ἀναπαύονται interpretatus est. cf. Ahrens. dial. dor. 285. Sed transeo ad epsilon. Τρία μόνα δισύλλαβα τῷ ε̄ παραληγόμενα, ῥέζω, ἔζω, χέζω, οὐδὲν δὲ τρισύλλαβον· κατὰ τροπὴν οὖν γίνεται πιέζω, οἱ δὲ Λωριεῖς πιάζω EM. 671, 24. quod idcirco Herodianus π. Μον. p. 44, 2. analogiae convenientius iudicat; ac πιεζῶ quoque compare caret; nam τραπεζῶ tertiae est conjugationis. Quod ille praetermisit ῥέζω τὸ βάπτω, fortasse a ῥέζω facio non diversum esse credidit. Et hanc opinionem non mediocriter confirmant syntheta latina *inficere* et *sufficere* id est tingere sive ῥέζειν, unde ῥεγεύς infector,

10) Theocr. XVI. 97. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀρίχλαι λεπτιὰ διαστῆσαιτο Schol. διωφήγειαν.

11) Quae his praemissa sunt *διάσμα*—ἀπὸ τοῦ δατω τὸ μερῆω δάσμα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ̄ *διάσμα*, nullo modo cum verbo *διάζομαι* conciliari possunt, nisi quid excidit ἢ παρὰ τὸ δαῖζω δαΐσμα καὶ ἐν ἰπερθέσει. Poll. VII. 32. προφορεῖσθαι Ἀττικοὶ ἔλεγον τὸ διάζεσθαι.

ῥέγος et ῥέγμα, quibus Glossographi importune intermiscunt ῥῆγος et ῥάκος. Neque ab alio verbo compositum arbitror καταρρέζω, quo proprie usus est Oppianus ἀκάνθας ἦκα καταρρέξειεν ἐπικλῖνοι τε πιέζων Hal. IV. 611. hoc est deprimere, cui in altero sermone perfecte tanquam imago respondet *deficere*, unde vestimentum *defectum* pro detexto et desecto ut nos dicimus *heruntermachen* et *herabthun* pro de-trahere καταβιβάζειν.¹²⁾ Translati vero alia est constructio, καταρρέξειαι τινά demulcere alicui caput Hom. et absolute de inclinatione manus τὸς δ' ἄμ' ἐπεσθαι χειρὶ καταρρέξασα—ἀνωγεν Apollon. IV. 686. in quibus illa significatio ductus deorsum euntis non evanescit. Κλέζω καλῶ Hes. aequè inauditum est ac nomen Κλέθος κληδών. Verba in ἡζῶ ne anquiramus auctor est Choeroboscus Cram. II. 185. Gaisf. T. III. 28. et Schol. II. I. 317. τὰ διὰ τοῦ ἡζῶ τὸ ἰ ἔχει βραχὺ πλὴν τοῦ δανείζω καὶ κλήζω, cui χρήζω addi poterat; nam id quoque neglectu loquentium iota amisit. Verum haec paragoga sunt; Βήζει φωνεῖ Hes. quod interpretes pro βή βή λέγει vel βληχᾶται accipiunt, si incorruptum, certe fictum est e sono vocis. Quartam vocalem sortita sunt ἦζω, βλιζω, βρίζω, δίζω, κνίζω, κτιζω, νίζω, πρίζω, στίζω, σχίζω, praeter quae Hesychius multa suppeditat auctore nullo firmata: Αἰζει παίζει et Αἰζουσι παίζουσι, quae Ruhnkenius ex ψιάζω corrupta putat Epist. p. 214. sed defenduntur verbo consimilis soni et significationis λασθαι παίζειν et γλιᾶσθαι παίζειν. Idem Πίζειν τρώγειν καίειν θηλάζειν, Ψίζομαι κλαίω¹³⁾ etc. Alia sonis naturalibus assimilata sunt: ἀρρήζειν hurrere, σπίζειν friguttire, τρίζειν stridere et defectiva, de quibus subtiliter disserit Zenodotus EM. 712, 33. τοῦ σίζω ἐνεστώτος ἕτερον μὴ ζήτει χρόνον μήτε ἔγκλισιν—καὶ τοῦ λίγξε μὴ ζήτει θέμα μηδὲ ἄλλο τι· ἀφαιρήσεις γὰρ τὴν λέξιν τῆς ἐμφάσεως τῆς τοῦ ἡχου μιμήσεως· ὁ Νίκανδρος

12) Ἀπορρέξαντες ἀπομερῖσαντες Ἰσαῖος Suid. quo mirum est oratorem atticum nsam esse. Quaeritur num ἀπορέξαντες scripserit hoc est *verabgerichtet habend*, ut bavarice loquar.

13) Alibi Ψίνδεσθαι κλαίειν. Pro Ἐψιδεν ἦκουσε, nisi quis melius suaserit, ἐκλαυσε ponam.

ἐπιλιζοντας ὀϊστοὺς τοῦ λίγξαι τὸ θέμα θελήσας εἰπεῖν ἔφθειρε τὴν τοῦ ἤχοῦ μίμησιν. Οὐκ ἀπὸ θέματος οὐδὲ ταῦτα ἀλλὰ ἀπὸ τῶν φωνῶν ἢ ὀνοματοποιεῖα, quibuscum consentiant alii in Cram. I. 268. Macrobius de Diff. p. 752. et Eustathius p. 1119, 60. οὐδὲ τοῦ ἔκλαγξαν ἔστιν εὐρεῖν ἐνεστώτα κλάγγω ¹⁴⁾ οὐδὲ τοῦ λίγξε τὸ λίγγω οὐδὲ τὸ κρίζω τοῦ κρίκε ἢ κρίγε. Hoc praesens tamen non inusitatum fuisse testantur Glossographi et omnino monitoribus illis non tantum auctoritatis adjungo ut ὑποκρίζων Aelian. H. Ann. VI. 19. et boeoticum κριδδέμεν ridere Athen. XIV. 622. A. repudiem, quae editores pro aliis minus aptis reposuerunt conjectura probabili. Sed certe σπίζω Etymologorum commentum est nomina σπιδής, σπιδιος et σπιθαμή explicare conantium. Θριζω ex θερίζω contractum esse pervagata est opinio, cui non adversor, etsi illud proprium significationem metendi nunquam recipit. — Τὰ εἰς οἶζω τρία ἐστὶν ὄζω, ἀρμόζω, δεσπόζω Theogn. p. 142. quibus addi possunt ad similitudinem soni efficta ῥόζειν, quod Suidas proprie de voce canum, tum etiam pro ῥέγγειν dici ostendit, et τρυγόζειν ἐπὶ τρυγόνων Herodian. in Anecd. Bekk. 1452. nisi is τρυγονίζειν ἔscripsit ut χελιδονίζειν. — Verba in υἷζω conjuncte conserteque producunt quia difficilis est naturalium et positivorum distinctio βύζω, βλύζω bullio, βρούζω semel lectum in Archil. Fr. V. βρῦτον Θρηξ ἔβρουζε pro βρούλλειν potare ut videtur v. Schneidewin. Beitr. z. Krit. der Poet. Lyr. p. 68. γρύζω, κλύζω, κνύζομαι quod saepius et fortasse rectius κνυζῶμαι et κνυζοῦμαι scribitur, λύζω idem quod λυγγάνω, μύζω muttio, ῥύζω ringor, τρύζω trisso, ¹⁵⁾ σκύζομαι, σφύζω

14) Ex latino clango cognosci non potest quae fuerit verbi graeci conformatio; namque terminatio interdum eadem est in utroque sermone ἄγγειν angere, τέγγειν tingere et stingere, sed saepius diversa: pango, plango, frango, tango, cingo, lingo, distingo, ninguo, ringor, jungo, emungo. Stringo, pingo, pungo cognata sunt graecis σιλεγγίς, ποικίλλω, πικρός v. Prolegg. 113. sed fingo, ungo et fungo quo refertur possint, parum exputo.

15) Τρύζει γέγραπται καὶ μετὰ τοῦ σίγμα καὶ χωρὶς ἀπὸ τοῦ γυρομένου ψόφου πεποιημένον Galen. Comm. II. in Progn. T. XVIII. P. II. 134.

quod Eustathius scripsisse videtur pro σύζω p. 1746, 22. φθύζω, φλύζω τὸ ἀναβάλλω Sch. Apoll. I. 275. Sch. Nic. Al. 214. ὑπερφλύζει ἀναδρῆϊ ἐκφουσῆ Hes. διαφλυχθεῖσα διαχυθεῖσα Galen. Lex. Praeterea in hoc numero Theognostus p. 142, 28. φύζω retulit quasi usitatum esset, fortasse propter nomen φύζα, cui similia ἄζα, κνίζα, σπιζα, σχίζα, βύζα a similibus ducuntur verbis; nam participium πεφουζότες negant a tali principio oriri potuisse quia perfectum medium nunquam duplicem pro caractere habeat EM. 667, 31. sed aut tropen ionicam esse ut ab ὀλλίγος ὀλλίζων aut syn-copen verbi φουζάω, cujus participium extat φουζηθεῖς et paragoge Φουζάναι φουγεῖν, Hes. φουζάω autem Heraclides a φύζα repetit ut a κίσσα κισσάω Sch. B. ad II. XXII. 1. Eust. 1740, 19. Arc. 157, 19. alii a φύζω ut ab ἴζω ἴζηκα Cram. I. 213. Quod vero Matthiae in Gramm. p. 638. ex Hesychio affert Φῶξαι (φύξαι) non satis est ad testandum praesens. ¹⁶⁾ Cum πεφουζότες conferri potest Μεμυδώς ῥέων Hes. et μεμυδότες ab Antimacho positum pro μεμυδηκότες v. ad Buttm. p. 31. cui simile principium affingit EM. 693, 40. ἀπὸ τοῦ ῥῶ ῥώζω ῥωδῶ ὀδῶδῶ ὡς μύζω μυδῶ, ἐρίζω ἐριδῶ, cujus unum reperitur exemplum ἐριδθήσασθαι idque in antiquis commentariis, ut Schol. tradit, aliter scriptum ἐριζήσασθαι sed falso, nam ab ἐρίζω vel ἔρις unum derivari potuit ἐριδέω ut a κηκάζω vel κηκᾶς Κηκαδεῖ λουδορεῖ Hes. quod non recte attentari puto. Neque interest utrum μυδάω a nomine μύδος ducatur an a verbo illo μύζω ut a σφύζω σφυδάω, φλύω φλύζω φλυδάω et φλυδέω, unde φλυδοῦμενος τῆς πρώτης συζυγίας Cram. II. 424. Sciens praeterea στύζω, de quo EM. 731, 25. ἀπέστουξαν ἀπὸ τοῦ στύζω ἢ στύγω, quorum neutrum reperitur. In ὠζω duo afferuntur in Epim. Cram. I. 36. κρώζω et σώζω, quorum illud ex sono naturali expressum est ut ὠζω, κλώζω glocio et τρώζω, quod Hesychius interpretatur ψιθυρίζω συνοουσιάζω gannitum, ut videtur, venereum significans, alterum paragogis adnumeran-

16) In cod. adscriptum est φύξαι φύξειν φουγεῖν, quod sic corrigendum videtur φύξαι φύξιν, φουγεῖν, etymologice constructum ut φουγήν φεύγειν v. Parall. 524. vel φουγή φεύγειν Job. XXVII. 22.

Lobeck. Technol.

dum ut *χρώζω*, *πλώζω*, *φώζω*, quae Grammatici iota ineffabile habere ajunt EM. p. 667, 25. p. 803, 47. Theogn. 142. et *ἐπώζω* ex *ἐπωάζω* contractum. Diphthongos hoc genus verborum admittit omnes sed plerasque raro et velut delibandi causa—*οὐδὲν εἰς ζῶ λῆγον πρὸ τέλους ἔχει τὴν αἰ ἀλλὰ μόνον τὸ παίζω* Herodian. π. Μον. 22, 31. namque *βοραίζω*, *σφαδαίζω*, *ματαιίζω* qui scribere instituerunt, tamen iota pronunciare non sunt soliti v. Eust. 1554, 25. illius vero verbi insolentiam excusant nomine syncopae *ἐκ τοῦ παιδίζω* Theogn. l. c. 17) Item unum est *φάυζειν τὸ φρύγειν Ἀττικοί* Phot. et Eust. 962, 50. quod ad *φώζειν* eandem rationem habet quam *φάσκειν* ad *φώσκειν*. *Βαύζειν* aliquoties apud Grammaticos legitur sine punctis diacriticis sed sine ratione, quodque Brunckius in exitu senarii edidit *καταβαύξας* Anth. VII. 108. jure improbatum est v. Hecker. Comm. de Anth. 242. De tertia Theogn. l. c. et Gramm. de Quant. T. II. 312. *τὰ διὰ τοῦ ἰζῶ ῥήματα διὰ τοῦ ἰ γράφεται—σεσημειῶται τὸ δανείζω· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ δανειάζω*, quod ad praesentem causam nihil attinet. Neque quartae aliud exemplum quam *φεύζω*. De verbis in *οιζῶ* idem ille et Herodianus Eplm. p. 252. ita loquantur ac si unum nossent *ἀθροίζω*, quod ne primitivum quidem est: *τὰ διὰ τοῦ υζῶ ἅπαντα διὰ τοῦ υ γράφεται τρύζω, σκύζω κ. τ. λ. πλὴν τοῦ ἀθροίζω καὶ ροιζῶ τὸ περισπωμένον.* 18) Sed idem accentu gravi notatum exhibet Eustathius 1792, 22. *ῥάζειν καὶ ροίζειν κυρίως ὑλακτεῖν*, nisi is *ῥύζειν* scripsit, unde compositum est *ἐπιῤῥύζειν*. Ex EM. 619, 58. *Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι ἔστιν οἷ ἐπιῤῥήμα σχετλιαστικόν· ἐκ τούτου γίνεται οἷζῶ ὡς αἷ αἷ αἰάζω*, non clare intelligitur verbum *οἷζῶ*, unde Sch. Od. XIV. 415. Sch. Nubb. 657. *οἷζύς* derivatum putant, a Graecis dictum esse, quodque Lexicographi nostri hinc conflatum ajunt *δυσοίζω*, ne significationem quidem lamentandi habet sed potius mala ominandi, *κάκ' ὄσσεσθαι*, quare magis consentaneum videtur ad *οἷομαι ὀρίνορ* recurrere; sin proprie

17) Ὠράζομαι quod Meinekius Com. Fr. I. 557. aliquot locis restituit, Grammaticis illis ignotum fuisse apparet.

18) Addit Herodianus *ὄθεν καὶ εὐροίζον χροστέον id est ὄβρουζον*.

τὸ δυσφορεῖν, ut aliqui tradunt, significavit, ad οἶω (οἶσω) referendum est quamvis diverse declinatum ἐδύσοιξα. Jam nihil restat praeter κρούζω, quod EM. 541, 47. ex κροβύζω extitisse refert exemto beta, sed testem non sistit.

Adnotamentum. Horum pleraque a puris procrevere. Primum est verbum ἄζω τὸ ἄζαίνω (asso) quod veteres ab ἄω (ἄημι, αὖω) repetunt assensu facili quia ventus siccat, duoque similia in Anecd. Bekk. 348. ἄζειν τὸ στένειν Σοφοκλῆς, τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοὶ μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος, quae Ellendtius in Lex. Soph. perspecte distinguit; nam prius illud, quod expressius ἀάζειν dicitur, ab interjectione provenit, hoc est a parte orationis significabili ut φεύζειν, ὠζειν. Ab illo epiphonemate vel, ut veteres vocitant, adverbio admirandi ἄ sive ἄ nescio an ἄζω sive frequentius ἄζομαι natum sit et ab hoc porro ἄγη et ἄγαμαι. Ex Hesychii glossis Λάσθω χλευαζέτω, Λάσθαι (λᾶσθαι) παίζειν λοιδορεῖν, nisi quid vitii contraxerunt, apparet verbum fuisse λάω, ex quo factum est λάζω τὸ ὑβρίζω et λάσθη. Ab homonymo λάω, cui affinia sunt λήϊς et λεία sive dorice λαιά captura, originem duxit λάζομαι, ab alio quodam λάω, quod in λάσκω transfiguratum est, λαλάζω, sive id reduplicatum dicere volumus sive a λάλος derivatum, quod ad λάω referri dixi ut φαλός ὁ λαμπρός ad φάω. Κράζω unde coeperit demonstrat Herodianus EM. 539, 4. Cram. I. 268. ἀπὸ τοῦ κρῶ κράζω καὶ κρώζω, cujus testes nominavi in Diss. I. §. I. — Φράζω παρὰ τὸ φῶ τὸ λέγω πλεονασμῶ τοῦ ρ EM. cujus in vestigia insciens incurrit Wyttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. p. 236. Pondus sententiae addit Hesychii glossa Πιφραύσσω πιφάσσω, quod EM. 673, 54. ob eundem pleonasmum adnotavit profectum fortasse a poeta, qui primam verbi πιφραύσσω syllabam sine ejusmodi sustentaculo produci posse diffideret. Sed animum diversum trahit nomen φρήν, cujus dativus doricus φρασί conjunctus cum verbo φρανίζειν i. q. φρενοῦν eam habet cum φράζω similitudinem ut opinio existat utrumque ab obsoleto quodam φράω ortum esse, verbum quidem sic ut κλάζω a κλάω frango, κράζω a κράω, βιβάζω a βιάω, nomen autem ea ratione qua γλήν a γλάω (λάω

γλαύσσω). Jam si ab hoc φράω derivatum est φράσσω, non mirum videri potest nomen φρεῖων proprie declarare diaphragma, quo exta ab inferiore intestinorum parte separantur quasi septo. Quomodo hinc ad intelligentiam translatum sit nescire se profitetur Hippocrates nisi quod praecordia laetantibus et dolentibus quodammodo commoveantur; sed verius Aristoteles censet *ὅτι αἱ φρένες οὐ μετέχουσι μὲν τοῦ φρονεῖν, ἔγγυς δ' εἰσὶ τῶν φρονούντων* (cordis) v. Dietz. ad Hipp. Morb. Sacr. p. 183. A φρονεῖν autem nihil differt φράζεσθαι. — Σφάζω παρὰ τὸ φῶ EM. cujus aoristum fingit Hesychius *Φάσανον παρὰ τὸ φάσαι*. Σχάζω et quod Atticistae praeferunt σχάω eandem habent significationem laxandi atque aperiendi et communem originem a thematico χάω, unde *Χάος ἢ χώρησις καὶ τὸ κενόν* Hes. *chaos unitas hians patensque* Fest. *παρὰ τὸ χαδεῖν* Schol. Hes. Th. 116. et *Χάσις διάκρισις χώρησις sive χώρισις*, multaue alia quibus subjecta est notio vacandi et vacuandi; primum verba hiandi *χάσκω, χαινῶ, κάπτω*, tum quae capere et capacem esse significant *χανδάνω* et *ἔχασον*, quo Nicander Alex. 307. utitur pro *ἔλαβον*, sicut uno germanico verbo *fassen* duo exprimuntur graeca *χαδεῖν* et *λαβεῖν*, tertio *χάζω* (*χάζομαι*) cedo, nam cedendo locum vacuefacimus sicut *κενοῦν* quoque dicitur pro discedere *raeumen* v. ad. Aj. v. 987. ¹⁹⁾ et hinc composita *Προχάζω προβαίνω* Phot. id est procedo, *Παράχασον ἀναχώρησον*, *Συγχάζω συγχωρῶ* (concedo) Hes. Ex latino cedo resonat graecum *κήδω*, quod non ex se cognoscitur sed ex perfecto *κέκηδα* i. q. *ὑποκεχώρηκα* atque ex aoristis *κέκαδον, κεκάδοντο* (v. ad Butt. 322. et 323.) *ἀπὸ τοῦ χάζω τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν* EM. Haec autem trope per hanc totam familiam commeet; namque non solum pro *κάπτω* successit *χάπτω*, quod Eustathius 1481, 35. non ita pridem increbuisse significat, sed etiam *Κῆτει στερήσει* et *Κῆτος ἀπορία* affert Hesychius, quae ne mendose, ut Stephanus censet, scripta esse putem, retinent me vasorum vocabula *κήθειον* sive *χείτιον τὸ χωροῦν ἀστραγάλους ὃ καὶ κείθειον ἰωνικῶς λέγεται παρὰ τὸ χεῖω τὸ χωρῶ* Eust.

19) *Χάζειν* pro amittere dici ostendit Du Cangius.

1259, 38. triaque illa quae Schol. Arist. Eqq. 1158. gregatim producit κημὸς ὁ κάδος τῶν δικαστῶν καὶ ὁ χάβος id est capistrum, quod a capiendo dictum est ut a capacitae capris κάπτετις καπίθῃ, κάδος autem in EM. non intempestive ad χάζω refertur. In cumulum accedunt Hesychii testimonia Ἀγκάλαον ἀνοιξὸν hoc est ἀναγάλασον, ut Koenius docuit ad Greg. 343. et Ἐκκαλάσαι κλῖναι τὸ ἰστίον, unde funes calatorii quibus antenna suspenditur Veget. a verbo calare sive chalare, quibuscum Schneiderus ad Vitruv. T. III. 296. confert σχαστήρια.²⁰) Horum omnium fundamentum est illud quod diximus χάω, cujus varia inclinamenta κέκηθα, κέχανθα,²¹ ἔχαδον, χανδάνω conferri possunt cum ἦδω, ἄδον, ἀνδάνω, nam his quoque thema purum ἄω satio affingendum videtur. Quod ultimum est hujus generis σκάζω, dentalem non a natura ingeneratam habere, conjicimus ex adjectivo σκαῖός, σκαμβός, σκιμβός i. q. χωλός. — Ad secundum ordinem pertinent ἔζω παρὰ τὸ ἔω EM. cui subjectum est ἦμαι, et χέζω a χέω fundo ut latine dicitur profusio alvi. Eodem complemento ab attico πρίω procrevit πρίζω, a κνάω κνίζω, a ψάω, unde Schol. Arist. Rann. 493. ψωμός natum dicunt, ψίζω quod Hesychius s. Ἐπιψίζει interpretatur ψωμίζω. Βλίζειν, pro quo βλίττειν receptum est non ut EM. 260, 32. a μελίζειν, neque hoc a μέλι sed utrumque a θλάω sive φλάω repetimus, cujus vocalis in iota transit assumpta consona variabili, θλίβω, φλίβω, βλίμη, βλιμάζω οἶονεὶ θλιμάζω Suid. quo modo etiam βλίττω exponitur. Haec generalem habent premendi significationem sed quod Virgilius dicit pressis cogere mella favis Georg. IV. 140. proprie nominatur βλίττειν, cujus forma primitiva est jam antea allata Diss. I. §. 3. βλεῖν τὸ βλίσσειν, aucta Βλάσκει καπνίζει, hoc est βλίττει ut ex aliis ejusdem Hesychii locis apparet

20) Cum hoc convenit *casteria locus ubi cum navigatio conquiescit, remi conquiescunt* Non. σχάσαι κώπην Pind. id est laxare (χαλῆν) et remittere; φροντίδα σχάσαι Aristoph. Schol. παῦσαι. Quae si vera est interpretatio, in Coluth. v. 57. pro δολὴν ἐφράσσατο βουλήν scripserim ἐσχάσσατο remisit et abjecit.

21) Litera νῦ mobilis est in derivatis εὐρουχανής, εὐχανδής, πολυχανδής, εἰρουχαδής, χανδόν.

βλίσαι κεννίσαι μελίσσαι, Ἐκβλίσαι ἐκθλίψαι· βλλίζειν γὰρ τὸ τὰ κηρία θλίβειν, quibus omnibus convenit prototypum βλίω. Βρίζειν a βρί βαρύ derivatum proprie gravedinem somnulentam, ut Apulejus loquitur, significare Nitzschius censet ad Odyss. IX. 149. Αἰζῶ sive δῖζημαί, δῆω, δεδάομαι confines sciscendi, sciscitandi et sciendi complectuntur notiones a ζῖω ζητέω non alienas. Nec κτίζω a κτάομαι tam longe discedit ut cognatio non appareat. Νίζειν et νίψαι grammaticus Cram. I. 291. ἀπὸ τοῦ νῦ τοῦ ῥέω, nec dissimilem illi potestatem habet νοτίζω, cui quae praemissa sunt nomina νότος, νοτίς et νοτία ad idem νέω revocari possunt. Σίζειν, quod Eustathius 1241, 15. cum ζεῖν contendit, certe tam nativum est quam germanicum sibi nomen. Verbi σχίζω prototypum Salmasius ponit χίω, unde nomen literae χί ductum esse; nostra sententia magis ad κέω sive κείω inolinat, unde κεάζω et σκεδάζω repetimus v. G. I. §. 3. — Ὀζω simile est verbis halandi ᾠω et ᾠζω. De proximo genere Ἡρωδιανὸς πειθεται Φιλοξένῳ εἰπόντι ὡς τὸ κνύζω· παρὰ τὸ κνύζω, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κνύω γίνεται ὡς περ μύω μύζω, τρύω τρύζω Eust. 1746, 4. quo non affirmatur κνύζω aliquando in usu fuisse hoc intellectu. Sed usitatum est μύζειν significatione duplici mussitandi et sugendi. Schol. Arist. Thesm. 231. παρὰ τὸ μῦ παρῆκται τὸ μύζειν πολλοῖς ἄλλοις ὁμοίως, nempe ut γρῦ γρύζω, φεῦ φεῦζω etc. Cum eadem vero interjectione colligatum est μέειν χεῖλη ἢ ὀφθαλμούς et μύζειν, quod Photius interpretatur θηλάζειν λείχειν ἐκπιέζειν, arctioribus quam μέειν finibus terminatum; nam de labris modo dicitur vel proprie pro sugere ut μύζῃν v. ad Aj. p. 179. et novitium βυζάνειν, βυζάστρια, vel figurate Μύζοντος μυκτηριζομένου et Μυκτηρίζει χλευάζει ἀπὸ τοῦ μύζειν τοῖς μυκτηῆρσιν Hesych. Interjectioni non absimilis est vox bubonis, qui graece βύζα dicitur ἀπὸ τοῦ βύζειν. Diversum vero βύζειν, quod pro βύειν valet, unde perfectum Ζέβνται νένακται Hes. id est βέβνσται. Nec βλύζειν et φλύζειν discrepant a βλύειν et φλύειν. Τρύζειν, cui synonymon est γογγύζειν, et Θριμμός γογγυσμός Hes. si a τρύειν ortum habent, proprie sonum significant qui fit terendo ut τερετίζειν, non dissimilem susurri, de quo θρεῖν dicitur.

Verum hic nos obturbat vocalium similitudo ad distinguendum difficilis. Quemadmodum enim in Ev. Marc. IX. 18. pro *τριζει* τούς ὀδόντας in codd. nonnullis scriptum est *τρύζει*, sic inter haec verba scriptura fluctuat saepissime v. Jacobs. ad Philostr. p. 232. et est ubi nihil referat: ὁ τρουμός ἢ τρισμός, ἑκατέρως γὰρ αὐτὸν ὀνομάζουσιν, ἐπὶ φυσώδει πνεύματι γίγνεται Galen. de Sympt. Caus. III. 6, 242. T. VII. Ex hoc tamen non sequitur ut ubique inter se commutari possint, quod non permittit Eustathius p. 229, 25. *τριζειν* ἔστι τὸ λεπτὸν ἡγεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας, τὸ μέντοι *τρύζειν*, ἀφ' οὗ ἡ τρυγῶν, τραχυφωνότερόν ἐστι, quo duce Jacobsius ad Anth. XI. 352. vulgato *χορδὴ ὑποτρύζουσα* praefert *Planudeum ὑποτριζουσα*, quod magis cum *τριειζω* convenit cf. Wernick. ad Tryph. p. 285. Ac mihi quoque *τρύζειν* a *τριζειν* tantum differre videtur quantum gravis sonus ab acuto et iccirco iis locis ubi mures, serpentes, cicadae et hirundines Anth. V. 327. *τρύζειν* dicuntur, aptius iudico *τριζειν*, rectum vero ὀλολυγῶν ὑποτρύζεσκε Theocr. VII. 139. quanquam confundit Hesychius *Τριγὸς τρυγῶν*. Et in universum si quis caetera hujus generis facticia mediocriter modo consideraverit ut *κράζω*, *κρίζω*²²⁾ *κρώζω*, *κλάζω*, *κλώζω*, *φλάζω* *παφλάζω* *λέξις ἡχου μιμητικὴ παρὰ τὸ φλέω* ὃ καὶ *φλύω* λέγεται EM. 756, 48. *φλύζω*, *χλάζω*, *καχλάζω*, *κιχλίζω*, non dubium fore puto has vocalium vicissitudines dedita opera variis sonorum modulamentis accommodatas esse. *λύζειν* nihil ulterius habet, sed *κλύζειν* et latinum *cluere* id est purgare, simile est graeco *λόω*. *σφύζειν* ad *σπᾶν*, *σφαδάζειν*, *σφαραγεῖν* referri oportet, de quibus supra exposui. *στίζω* a *στάζω* ortum esse harioleatio est Herodiano vix digna in EM. 539, 5. *σχάζω* et *σχίζω* interdum commutari possunt v. ad Phryn. 219. sed natura tamen diversa videntur, cognata vero *ἔζομαι ἴζω*, *κεχλαδῶς κεχλιδῶς* v. ad Buttm. 326. Jam breve quiddam restat de mutatione consonae finalis. *λάσθω* *κακολογῶ* patet idem esse ac *λάζω* *ὑβρίζω*, sed *βιβάσθων* plurimum differt a

22) *Γαλῆ κρίζασα* Aelian. H. Ann. IX. 41. cod. *τριξασα*. *Τρισμός* μύος Plutarch. cf. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 415.

βιβάζων. Saepius commutantur ζ̄ et τ̄. De ἄντισσθαι et διάζωσθαι quid sit dubitationis alio loco declaravi. Ἀρχάττειν ἀναχωρῆσαι καὶ τὸ ἐμμένειν χάττειν Hes. qui fortasse pro hoc ἐρχάττειν scripsit hoc est ἐγχωριάζειν locum tenere. De βράζω et βράττω, unde fluxit verbum mediae aetatis *braxare*, v. ad Buttm. 132. et Friedemann. ad Strab. 577. Sed δάζω ἢ δάσω ab EM. 249, 39. et διαδάζομαι in Thes. sine idonea ratione ficta sunt propter δάσασθαι. Ab aeolico πλάζω τὸ πλήσω Aristarchus distinxit commune πλάζω longitudine syllabae prioris ἐκτείνων τὸ ᾱ Sch. Od. V. 389. Hujus tamen viri respectus non praepedit quominus utrumque idem esse putemus et ab eodem primitivo πέλω (pello, πελεμίζω) derivatum, unde τειχεσιπλήτης dictus videtur qui muros impellit. Sed πλήσσειν perstitit in significatione pulsandi, πλάζειν autem dicitur pro ἐκπλήσσειν τινὰ τῆς ὁδοῦ vel τοῦ κατ' ὄρθον λογισμοῦ Lucian. de Laps. c. 16. uno verbo πλανῶν vel πλαγιάζειν detrudere *recta regione viai* et medium πλάζεσθαι pro delinquere hoc est viam rectam relinquere v. Doederlein. Syn. T. II. 140. quibus applicui ἀπλακεῖν sive ἀμπλακεῖν *deerrare, peccare* ad Aj. v. 598.²³) Huic similis est aoristus ἔπτακον, qui sive ad πτάζω refertur, quod Grammatici cum macroparalecto πλάζω (πλήσω) componunt v. Parall. 405. et 408.²⁴) sive ad πτήσω, aequalitatem declinationis pariter transit; nam verba in ζω et σω exeuntia non faciunt κον aoristo; quare in numero τῶν ἡμαρτημένων ἀορίστων habendum erit ut κρίκε, quod Herodianus admiratus est πῶς ἀπὸ τοῦ κρίζω ὦν ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐδὲ διὰ τοῦ γ̄ ἐστὶν ὡς ἔστιγον (vel ἔστυγον) οὐδὲ διὰ τοῦ δ̄ ὡς ἔφραδον EM. 538, 51. alii κρίκε vel

23) Hic dictis adde Πλαγκτός παραπλήξ Sch. Od. XXI. 363. et rupium nomen Πλαγκτιὰ et Πληγάδες—εἰ πλάζονται ἢ ἀπὸ τοῦ προσπλήσσεισθαι αὐτοῖς τὰ κύματα Sch. Od. XII. 61. Hesychii glossa Παγκάς πλάνος alieno loco posita videtur pro πλαγκτιάς πλάνους. Schol. Pind. Ol. VII. 56. ἀπὸ τοῦ πλάζω, ὃ σημαίνει τὸ πλανῶ, ποιεῖται ὁ μέλλων πλάξω, haud dubie πλάξω scripsit. Nicander ἐμπλάζω, ἐπιπλάζω et παραπλάζω usurpavit pro medio.

24) In Herodiani loco scribendum erat σημειῶδες οὖν τὸ σύνηδες πᾶσι κράζω—εἰ μὴ ἄρα τῷ κράζω ἰσοχρονῆσαι ἠθέλησαν.

τριγε scribere, alii soni proprietate excusare maluerunt. Aoristo *πτακῶν* thema reddendum est *πτάκω* authypotactum illud ut *δάκω*, *λάκω*. *Σφάζω* communis dialecti censetur, *σφάττω* atticae. Praeter *βλίζω* in usu fuit *βλίττω* et *βλίσσω* Cram. Anecd. Paris. T. I. 169, 28. quod Buttmannus olim repudiavit; *φρίζειν* Hesychius affert pro *φρίττειν*. Pro *βλύειν* sive *βλύζειν* Graecos etiam *βλύττειν* dixisse Schneiderus ad Plat. Civ. T. III. p. 90. sq. non persuadet. *Γρύττειν* nonnullos pro *γρύζειν* pronunciare Lucianus indicat. *Λύττω* ex uno Pollucis loco enotatum, *λύζω* frequentissimum est; Thomas *Λύζω τὸ τῷ κοινῶς λεγομένῳ κλώξῳ κατέχομαι*, cui quae proxima cognatione conjuncta sunt *κλωγμός* et *κλωσμός*, *κλώζω* et *κλώσσω* glocio, significatione differunt. *Ὀλολύττω οὐκ ὀλολύζω* Phot. Pro *ποιφύσσω* in Schol. Nic. Th. 179. scriptum est *ποιφύζω*, aliunde non constat. *Ἐπιφθύσσοισα* in duobus Theocriti locis Scholiographus duplici ratione explicat ἢ *πτύουσα* ἢ *ψιθυρίζουσα*, quorum illud confirmat synonymia verborum *πτύω* et *ψύττω* spuo et permutatio literarum *ψ* et *φθ*, *Ψατᾶσαι προκαταλαμβάνειν* (*φθάνειν*) *Λιψάρα διφθέρα* Hes. v. C. I. §. 9.

§. 3. Τὰ εἰς *θω* δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς *φωῆεν* λήγουσαν μετὰ βραχείας πλήν τοῦ *ε* περισπᾶται *τιθῶ*, *ποθῶ*. Τὸ μέντοι σχέθω βαρύτονον. *Σεσημείωται τὸ ὄθω* Arcad. 156, 21. Verum *σχέθειν*, unde Herodianus nomen *σκιά* derivatum esse credidit Schol. in Aristot. Categ. p. 85. b. 42. inusitatum esse veteres ipsi non diffitentur v. Parall. 46. pariterque *πρέθω* ab EM. 687, 40. fictum est ob aoristum *ἔπρεσε* ab Hesiodo positum, *σπέθω* et *μέθω* Theognost. p. 141. corrupta ex *σπερέθω*, *νεμέθω* ut dixi ad Butt. 62. *καταβλέθει καταπίνει* Hes. eo loco scriptum ut facile corrigi possit *καταβλέει* sic ut ante legitur *Καβλέει καταπίνει* et *Βλεῖ βλίσσει*. Participii *ἔθων* deest prima positio, desunt cetera praeter perfectum *εἴωθα*.²⁵⁾ *Πείσονται πάθουσι* Hes. consuetus est error pro *πάθωσι*.

25) Infinitivus *Εἶθειν μαθεῖν* Hes. si recte circumducitur, aoristo attribui debet; *μεμαθηκός* pro *ειωθός* et *μάθος* pro *ἦθος* Hippocrati familiaria sunt.

Ὅθομαι Homerum habet auctorem, sed forma activa non reperitur nisi alio declinata Ὅθειών φρονιζών et Ὅθεισαν ἐπεσιγράφησαν, Ὅθειώ φρονιζώ, Ὠθύλλετο διενοεῖτο Hes. nec convenit illa Heraclidæ canonī verba barytona, quorum in penultima sit ο breve, aut in duas inniti consonas ut κόπτω, aut in duplicem ὄζω, δεσπόζω Eust. 1854, 58. Proximus ementitum est ὄθω τὸ κινῶ καὶ μετὰ τῆς προθέσεως ἐνόθω ὄθεν τὸ ἐνήνοθα Epim. Cram. I. 135. quod Eustathius p. 77, 22. cum ὄθομαι et ὠθέω connectit atque nomini ἐνοσις praestructum putat p. 307, 15. Itaque consideratis omnibus res huc redigitur, nullum esse verbum in θω bisyllabum quin penultimam habeat vel natura longam vel positione vel utrinque. Vocalium tamen longarum prima non reperitur nisi in verbo πλάθω, hoc autem non nativum esse constat sed affectum ut περῶν πρήσσω. Compluribus commune est eta, quae referunt Theognostus p. 141. et Theodosius Gramm. p. 72. γήθω, κνήθω, λήθω, νήθω, πλήθω, πρήθω, admixtis ficticiis δήθω ἀφ' οὗ παράγωγον τὸ δηθύνω, πήθω τὸ πάσχω et μήθω, quod ab Heraclide ponitur propter προμηθῆς, et ex μήδω conversum dicitur ut οὐθέν, θάσος, ψύθος Eust. 773, 33. Philem. §. 185. quasi a primitivo μάω non aequè proclivis fuerit decursus ad μάθος quam ad μῆθος. Quod Herodianus Epim. 245. et Epim. Cram. II. 231. adijciant ἀλήθω, paragogum est; δρηθω confictum ex aoristo δραθεῖν, sed injuria ab omnibus praeteritur σήθω. Praesens ῥήθω nullo testimonio comprobare possum sed hinc certe natum est ῥήθμός et aoristus in Galeni Exegetico Λιῆσαι διασεῖσαι—δηλοῖ δὲ καὶ τὸ διηθῆσαι et Ἦσας διηθῆσας, quamquam ῥσαι apud Hippocratem ipsum non legitur sed solum σαῆσαι tum alibi tum in ipso, quem Galenus designat, Muliebrium secundo p. 766. 768. 769. 777. 817. ubique cribrare (κοσκινίσαι) significans non colare (σακελλίσαι) quod διηθῆσαι dicitur de Morb. IV. 332. In ἰθω unum esse testificatur Grammaticus Cram. II. 403. et Theodos. I. c. τὰ διὰ τοῦ ἦθω ῥήματα μὴ ἐν κινήσει γεννῶντα τὸ ο (πεῖθω πέποιθα) διὰ τοῦ ἦ γράφεται χωρὶς τοῦ βρίθω, neque utimur mantissa Etymologi Gudiani p. 121, 37. πλὴν τοῦ βρίθω καὶ πρίθω καὶ θρίδω, quae nescio utrum librariorum errori

deleganda sint an technis scholae; *πρίθω* quidem ponitur ab EM. 637, 40. ubi verbi *πρήθω* stemma textit: *πρίω πρίθω πρέθω πρήθω* — alterum ex *φθίθω* corruptum esse potest quod a Choerobosco Dict. II. 636. fingitur contra usum: *φθίθω θυσιαῶς οὐκ ἐν χρήσει, ἐπειδὴ οὐδέποτε εὐρίσκειται δισύλλαβος ἀρχομένη ἀπὸ δύο δασείων* Schol. Oppian. I. 54. cf. Parall. I. c. Aut ille scripsit *πρήθω* καὶ *δρήθω* solumque *βρίθω* ex regula excepit, librarii autem ordinem perturbaverunt. — In *υθω* unum est prisci usus²⁶⁾ verbum *πύθω* putrefacio, sed *Ἐψυθεν θψεύσατο* Hes. cui nomina *ψύθος* et *ψυθών* assistunt, aoristus videtur verbi intermortui *ψεύθω* et pro *Πύθουμαι ἀκούω* eidem reddi potest *πύθαμαι*. — *Τὰ διὰ τοῦ ὠθω διὰ τοῦ ὦ γράφεται κλώθω, γνώθω, ἀφ' οὗ τὸ ἐγνώσθη, βρώθω ἀφ' οὗ τὸ βέβρωθα, πρῶθω, ὦθω· τοῦτο δὲ κλίνεται καὶ ὡς ἀπὸ περισπωμένου* Theogn. 141, 26. *Γνώθω* legitur in Glossis graecobarbaris Du Cangii sed ille confinxit propter sigma aoristi passivi, quod quia in *ἐβρώθην* et *ἐτρώθην* non compareret, a diverso his themate repetendum credidit, eamque ob causam etiam *ἐπρήσθην*, *ἐπλήσθην* etc. a *πρήθω*, *πλήθω* arcessunt potius quam a praesentibus iis, quae publice comprobata sunt. Quod e vestigio sequitur verbum, non legitur nisi semel in optativo *θεβρώθοις*, quem ille perfecti esse putat, alii praesentis syracusani. Jam sicut hoc a *βόρω* voro propagatum est, ita *πρώθω*, cujus ceteri quoque mentionem habent Theodos. p. 73. Herod. p. 251. ex *πόρω* ortum videtur, hodie vero non reperitur amplius nisi aoristus *Ἐπρωσεν ἐμοίρασεν* Hes. isque ambiguus quippe qui ad *πρώσκω* referri possit ut *τρῶσαι* ad *τρῶσκω*, et verbale *πρωτός ὁ πεπρωμένος* Arcad. p. 78. Sed opinor utrumque dictum esse *πρώθω* et *πρώσκω* ut *κλώθω* et *κλώσκω* Hes. Nymphae nomen *Πρωτώ* Hes. Opp. 243. Ioannes Diaconus per theta scriptum invenit ἀπὸ τοῦ *πρώθειν τὰς νῆας*, pro quo Muetzellius de Theog. p. 440. tacite *πρωθεῖν* substituit unde est aoristus *πρωῶσαι* Hippocr. de Nat. Mul. 531. T. II. et al. sed a perispomeno nomen in *ω* terminatum derivari non potuit neque opus est, nam Suidas

26) Πύθεσθαι τὸ σηπόμενα οἱ τότε ἔλεγον Paus. X. 6, 3.

quoque barytono utitur ὦθω τὸ προῶθω, ὦθῶ δὲ περισπωμένως, et Thomas quoque ὦθω—γράφεται δὲ καὶ ὦθῶ, quo tamen non evincitur ὦθω usitatum fuisse; neque mihi persuaderi potest Grammaticos, quos ante nominavi, quum de simplicibus agerent, verbum compositum πρώθω immiscuisse.—Diphthongum in paralexī habent αἴθω, πείθω, κεύθω, ἐρεύθω, Ἐλεύθω ἔρχομαι Hes. πεύθομαι, κλεύθομαι, unde Κλεύσομαι κελύσω ὀδεύσω Hes. veterumque nonnulli II. XVIII. 244. vulgato εἰσόκεν αἴδι κεύθωμαι praetulerunt κλεύθωμαι ex κελύθωμαι i. e. παραγένωμαι ὀδεύω contractum. Hujus autem verbi vestigium nullum praeter Hesychii Κελυθειότες ὀδεύοντες, quod ad κελυθέω referri potest, ut ab aliis circumflexorum ἀπειλείω, καπνείω, νεικείω, οἰνοβαρείω, τελείω, ἀκείομαι etc. sed ut idem ad κελύθω revocemus permittit Φερειόμενος Nicandri et futurum τεξείσοθε Arat., eodemque valet θαλπειώ, quod Herodianus EM. 620, 43. disparibus miscet: ὡς παρὰ τὸ θάλπω γίνεται θαλπειώ, ῥιγῶ ῥιγείω, οὕτως ὀκνῶ ὀκνείω v. ad Aj. v. 325. 27) Jam tempus est de verbis non puris dicere. Arcadius p. 157. τὰ εἰς θῶ εἰ ἔχει πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον λήγονσαν ὑπεσταλμένης τῆς ἐρ περισπᾶται πορθῶ, πενθῶ· σσημείωται τὸ ἄλθω. Exceptio illa pertinet ad πέρθω et τέρθω. 28) Λέρθω aoristi est thema commenticium Cram. I. 195. neque barytonesis infinitivi καταδάρθειν v. ad Butt. p. 143. certum praebet praesentis δάρθω indicium, quod et illa regula excludit et si Grammatici cognitum habuissent, non ad δέρθω et δρήθω revoluti essent. Deest praecceptum de altero genere αἴσομαι, ἄχθομαι, ἔσοθω, ἔχθομαι, ἐρέχθω. 29)

Adnotamentum. Verbis tenuissimi filii ἔθω et ὀθω aliquid simplicius et magis principale quaerere nimis curio-

27) In Hippocratis loco pro ἰσχυριέω nunc non dubito quin futurum ionicum ἰσχυριέω ponendum sit.

28) Hesychii Ἐρθεῖ φθέγγεται ante ἔρβως positum conectoribus relinquendum est.

29) De declinatione agit Epim. Cram. I. 355. πάσχω μέλλοντα οὐκ ἔχει· καὶ τὰ εἰς σχω (scr. θῶ) λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ἄχρι τοῦ παραταικοῦ οἷον ἐρέχθω, ἄχθω.

sum fuerit. Verum de macroparalectis justior est suspicio, quorum plerisque sermo emendatus anteposuit primitiva: οἱ Ἀττικοὶ τὸ κήθειν νεῖν φασί Poll. VII. 32. κνήν ἀττικῶς, κνήθειν ἑλληνικῶς Moer. Verborum πλήθω et κρήθω elementa continentur in reduplicatis πιμπλῶ et πιμπρῶ, eorumque vicariis atticis πίμπλημι, πίμπρημι. Ἐκ τοῦ σῶ ὁ δηλοῖ τὸ σεῖω, ἕτερον παράγωγον σήθω EM. 710, 39. additque Herodotum pro σήθουσι dixisse σῶσι. Hinc pendet nomen σῆστρον τὸ κόσκινον Hes. ut μνήστρον, ποδόψηστρον, a conjugato σεῖστρον separatum significationis discrimine non minore quam verba σήθω et σεῖω. Re autem ipsa cribrandi et quatiendi actio eadem et vocabula quoque saepe conjuncta: ἐν σεῖσμάτι κοσκίνου Sirac. XXVII. 4. cribro decussa farina Pers. III. 112. ipsumque nomen cribri σινίον proximum est verbo σίω quod Anacreontem pro σεῖω scripsisse testatur EM. 714, 38.³⁰⁾ Itaque pro Σινιάσαι σεῖσαι κοσκινίσαι Phot. et Hes. vix audeam supponere σῆσαι, nec pro ἡ ὑσώπου ξίζα κόπτεται καὶ σεῖεται Medd. Mosq. p. 274. id quod usus postulat σήθεται. Ad σέω illud, quo Etymologi utuntur, specie convenit σεῖν τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν ὅταν αὐτὰ βούλωνται οὐρῆσαι Phot. et germanicum praefandi humoris vocabulum seigen; nec dissimilis est significatio, τὸ γὰρ οὐρον ἔστι τὸ ἀπήθημα τοῦ αἵματος Theophil. de Urin. I. 68. Ἥθειν autem et σήθειν etsi tam diversum valent quam nostra vernacula seihen et sieben, quorum alterum ad liquida pertinet, alterum ad sicca, tamen communem habent mundandi effectum et copulantur quasi synonyma a Polluce VII. 97. τὴν χρυσῆτιν γῆν διασήθοντες, διηθοῦντες, διακρίνοντες hoc est cernentes, quo ex verbo ducta sunt nomina cribri et incerniculi, ipsaque instrumenta colandi et cribrandi formam similem habent. Ad ultimum attico διαττήν Glossographi interpretandi causa modo διηθειν modo σήθειν apponunt ut possimus existimare quanta sit utriusque vicinitas; et κρησέρα colum significat cribrumque pollinarium. Haec si minus probabuntur, suppetit alia ratio. Schol. Apoll.

30) Σάλαξ sive σάλαξ τὸ τῶν μεταλλῶν κόσκινον Poll. a σάλλω, σαλάσσω i. q. σεῖω.

I. 1294. τὸ ἡθμός καίπερ τὸ ἦ ἔχον πρὸ τοῦ θ δασύνεται τῇ ἐννοίᾳ τοῦ μέλλοντος ἦσω δασυνομένου, quem non dabito de futuro verbi ἦμι loqui, etsi non hoc pro percolare dici solet sed compositum modo: τὸ λεπτόν διήσιν ὡςπερ ἡθμός Theophr. Caus. VI. 19, 3. ubi spiritus detractus est, et Διείεται (διείεται) δυνάξει διηθεῖ Hes. Sed sive diversa fuit verborum ἦσαι et σῆσαι origo, sive, ut mihi quidem videtur, eadem, illud maneat fixumque sit utrumque thema purum habere. Itaque si omnia perlustraveris, vix unum reperies cui theta non sit foras additum. Nam et γήθω, quod saepius legitur in hymnis Orphicis, confessum est a γαίω provenisse³¹⁾ et de λήθω suspicionem praebet Hesychii glossa Λάωμεν λάθωμεν, ambigua sane quia λάβωμεν substitui potest³²⁾ sed adjuncta alio loco Αἴητο ἐλέληστο. Βρίθω a βρῖ ductum est ut κρῖ a κριθῆ. Verbi πύθω quae fuerit prima conformatio ex nomine πύος conjectare licet, eamque fortasse intuens Callimachus πύσαι dixit ut κύσαι: nam quae Muetzelliuss de Theog. 48. ad probandam systolen affert ξύσει et ἔπρεσε, eorum alterum dissimile, alterum incertum est. Κλώθω Schneiderus in Ind. R. R. p. 360. a κλώω natam censet, cui favet participium κλώσα in cod. Herod. V. 12. pro κλώθουσα scriptum; Eustathius 442, 19. cum βεβρώθω comparat et ut hoc a βρῶ sic illud a κλώ extitisse sumit, quae ut ad amussim congruant, thematis loco ponendum est κόλω, κλώω, cujus similitudinem quandam gerunt latina colus, globus, glomus id est κλώσμα, συστροφῆ ut in Gloss. Graecol. exponitur. Στρέφειν autem et κλώθειν vulgo synonymorum instar sunt ut Lucian. Jov. refut. §. 11. primum στρέφουσα τὸν ἄτρακτον dixit deinde vero §. 19. κλώθουσα τὸν ἄτρακτον,³³⁾ nec solum de fuso, quem netrix versat, quique ipse κλωστήρ vocatur, sed etiam de filo quod colo deductum

31) *Gait dicti a gaudio parentum* Valer. Max. in Frugm. de Nominn. p. 631.

32) Idem *Αελάσθαι λαθέσθαι λαβέσθαι*, quae interpretamenta aoristo ἐλάσθην ἐλάσθαι magis conveniunt quam perfecto.

33) *Στρεψίμαλλος κλωσιόμαλλος* Eustath. 1608, 17. εὐστρεψῆς εὐκλωστος p. 1025, 32.

fuso se circumvolvitur ut in homerico versu γυνή στρωφῶσα ἡλάκατα³⁴⁾ id est fila, quae Seneca Herc. Oet. 668. colos vocat—colos quas indoctae nevere manus, nam colus quae proprie ita dicitur³⁵⁾ non netur neque vertitur. De eodem vero negotio etiam νήθειν dici apparet ex Nicol. Dam. p. 120. ed. Orell. νήθουσα ἐκ τῆς ἡλακάτης τὸν ἄτρακτον, pro quo ap. Herodotum l. c. στρέφουσα τὸν ἄτρακτον legitur, et quod hic dixit κλώθουσα λίνον, Aelianus H. Ann. VII. 12. hunc locum exprimens mutavit in νῶσι λίνον. Νεῖν autem hocce, quod plenius νήθειν dicitur, Eustathius 1448, 63. non diversum censet a νεῖν cumulare et eandem significationem cumulandi etiam verbo κλώθειν tribuit Hesychius Κλώθει βλαστάνει, καλῶς αὖξεται, et Schol. Nic. Th. 237. κατὰ τὸ πλέον τίθεται τὸ κλώθειν ἐπὶ τῆς αὐξήσεως³⁶⁾ sicut *glomerare* pro cumulare quia corpora aurescunt si multa conveniunt *glomeramen in unum*; neque aliter dicitur de nentibus; nam κλώθειν proprie significat stamen e filis duobus

34) Scholiasta ἡλάκατα interpretatur ξρια περιειλούμενα τῇ ἡλακάτῃ, in universum recte, sed hoc loco non hapsus lanae significatur colo circumvolutus; is enim non torquetur, sed filum hinc deductum τὸ κάταγμα sive κατὰσπασμα. Accuratius Hesychius Ἄεπ' ἡλάκατα στρωφῶσα, μηρύματα ἀπὸ τῆς ἡλακάτης νήθουσα hoc est junctim deducens ut alibi dicit Κλώθει κατασπῆ etc.

35) Paus. VII. 5, 4. ἡλακάτην ἐν ἐκατέρῃ τῶν χειρῶν ἔχει significare videtur τῇ μὲν ἡλακάτῃ, τῇ δὲ ἐτέρῃ ἄτρακτον. Plutarch. V. Anton. c. 86. ἡλακάτη χρυσῇ διαγγραίνουσα τὴν ἀσπίδα non fustum ut Coraes putat T. VI. 383. sed colum significat, cujus pars summa in mucronem deficit. In Plat. Civ. X. 616. C. ἀνάγκης ἄτρακτος, οὗ ἡ ἡλακάτη ἐξ ἀδάμαντος, ὁ δὲ σφόνδυλος μικτός, illo nomine totum instrumentum declarari puto, sed de sequentibus—σφονδύλου, περὶ τὴν ἡλακάτην non habeo quid statuum nisi ἡλακάτη pro ἄτρακτος positum esse; nam verticillus ambit fustum τὸν δακτυλότριπτον ἄτρακτον σφονδουλοδιητή νόματι νηχόμενον Anth. VI. 247. cui similis est Nonni locus XXXIII. 272. κύκλον ἐς αὐτοελικτον ἰὼν ἄτρακτος—ὄρησι τῆρι τιταίνετο νήματος ὄλαψ.

36) Illam Hesychii notationem ad hunc Nicandri locum pertinere intelligitur e Schol. ἀντὶ τοῦ χλοκούσα γράφεται κλώθουσα ἀντὶ τοῦ χλωρά (hoc ad χλοάουσα spectat). Διογενιανὸς δὲ χλοάειν (κλώθειν) καλῶς αὖξασθαι καὶ βλαστάνειν. In accurata Ranckii commentatione de Lexico Hesych. p. 42. de hoc loco nihil dictum invenio.

aut pluribus contorquere v. Schneider. ad Orph. Arg. v. 509. p. 136. Sed qui κλώθειν et νήθειν τὸν ἄτρακτον usurparunt, improprie loquuti sunt. — Eorum quae diphthongum in penultima habent, primum est αἴθω ab αῦω non longe remotum; alterum ἐρεύθω Schneiderus et Matthiae Gramm. 584. ab ἐρύω vel ἐρεύω arcessunt inaudito quidem illo, sed theta tamen non altas radices egisse colligi licet ex congeneribus rubeus, robus, rufus, russus, rosa ῥόδον, ῥόδεον ἐρυθρόν Hes. Vocali altera caret ἰλαρὰν ἐρύθουσα παρειάν H. in Isin v. 57. quod alibi non legimus. A duobus illis quae ultra imperfectum non moventur, differunt declinabilia πείθω, κεύθω, πεύθομαι, quae epsilon quidem in aoristo secundo et in affinibus, κυθηγενής, κυθώνυμος amittunt sed theta per omnia retinent nec ullam thematis puri suspicionem relinquunt praeter quod de verborum κεύθω et κύω contagione injicitur in EM. ἄκυθος ἢ ἄτοκος³⁷⁾ παρὰ τὸ κύω ἢ παρὰ τὸ κύθω τὸ κρύπτω ἢ τὸ κύθος τὸ σπέρμα, pro quo ap. Hesychium scriptum est κυθόν τὸ σπέρμα—καὶ πολύκυθον πολύσπερμον, et κύσθος quoque utroque referunt, ac si quis haec ita conciliare conetur ut κύαρ, κύος, κύτος, Κεύθεα κοῖλα Hes.³⁸⁾ ad communem notionem τοῦ κοίλου revocet, non diffitebor mihi quoque cavi, caveae, latibuli seminisque et foetus in alvo latentis similitudinem quandam esse videri. Quae penultimam non puram habent, haec sunt: ἄχομαι non diversum ab ἄχομαι ut Τέρθω ξηραίνω καίω Hes. nihil aliud significat quam θέρω. Ἀλθαίνω παρὰ τὸ ἄλθω, τὸ δὲ ἄλθω θεραπέυω ἐκ τοῦ ἄλδω τὸ αὐξάνω EM. 63, 10. ἀπαλθήσεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄλδω κατὰ τὴν συγγένειαν τοῦ ὀ πρὸς τὸ θ ὡς ἐκ τοῦ τένδω ὁ προτένης Eust. 720, 18. Utrumque altius repetit Ruhnkenius ad Longin. III. 4. ab αῦω spiro est ἄλω vel ἄλω latinum halo et ἀλέα vapor calidus; ab

37) Sic etiam γῆ ἀκύμων *sterilis* in Moschionis versu, non ut Mitscherlich. acceptit ad H. H. in Cer. v. 451.

38) Idem Ὑποκεύθεα ὑποκοιλία h. e. subventrile, et Ὑποκυθές ὑποφρύδιον, quod ὑποκυλῆς scribendum videtur. Adjectivum ὑποκυθής alii δινγρος interpretantur, alii κοῖλος magis ex etymo; nam loca subcava eadem humida esse solent.

ἄλλω etiam derivatur ἄλθω. Haec praeter vim sanandi habent etiam vicinam augendi potestatem, quam satis ostendit latinum alere. Mihi haec non nimis certa videntur. 39) Πέρθω ἐκ τοῦ πρήθω μεταθέσει καὶ τροπῇ Eust. 70, 35. sive potius utrumque a πρέω πιμπρημι. Τέλθει τέρπει ἐν ψῶῃ Hes. viri docti pro θέλγει accipiunt. Ἐχθομαι Buttmannus praepositioni ἐκ annectere connititur acumine abusus. Ἐρέχθειν Schol. A. ad Il. XXIII. 317. pro ἐρέθειν dici affirmat, alii opportunius cum ἐρείκειν componunt Sch. Od. V. 83. EM. 372, 15. hoc autem cum ῥήγγνυμι Sch. Il. XIII. 441. cujus stirps monosyllaba. Tria hujus generis Herodianus una ratione explanat ad Il. XIII. 809. βιβιάθω βαρντονητέον εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβιάθω γέγονε πλεονάσαντος τοῦ σ, ὡς φησι Φιλόξενος, εἴτε (ὑπερ καὶ βέλπιον) ἀπὸ τοῦ βιβαστός ὡς αἰστός ἀταθω, ἐγερός ἐγέρθω, ἐρεκτός ἐρέχθω. Haec iterat EM. 43, 22. ἀπὸ τοῦ αἴω παράγωγον αἰστός, ἐκ τούτου ἀταθω ὡς ἐγερός ἐγέρθω. Verum hoc finxerunt illi homericum ἡγερέθοντο explicare conati, quod pro ἡγέρθοντο dici sumunt EM. 418, 30. Cetera testata sunt satis sed vix ista ratione derivata; αἴσθω quidem ab αἴω, cujus imperfectum est φίλον αἴιον ἦτορ eodem intellectu quo θυμὸν αἴσθεν et ψυχὴν ἐκάπυσσε apud Homerum et θυμὸν ἀναπνεῖων Apollon. IV. 472. Βιβιάθω si a βιβαστός derivatum esset, sine dubio perispomenon esset ut ab ὀρέγομαι ὀρεκτός ὀρεχθέω Sch. Apoll. I. 275. ab ἀλύω ἀλυκτός ἀλυκτέω, quare potius cum βιβιάζω et βιάσκω conferendum duxi quorum consonae finales non ex ullo verbi inclinamento translatae sed formativae sunt ut κλείω κληίζω κληίσκω etc. EM. 383, 3. addit παρὰ τὸ ἔδω ἔστός ἔσθω ὡς ἐγέρθω, sed minore ambage Heraclides Eust. 773, 32. ἐκ τοῦ ἔδω φησὶ γενέσθαι κατὰ Λωριεῖς τὸ ἔθω, τοῦτο δὲ πρωτότυπον εἶναι τοῦ ἔσθω ἡμαρτημένου· ἐχρῆν γὰρ ἴσθω ὡς ἴσχω, ἐνίσπω. Ὀλίσθω hypotacticum esse veteres docent hunc unum aoristum in σθον terminari declarantes Gram. I. 176. nam qui βιβασθῶν scri-

39) In Heliodori carmine, quod Meinekius tractavit in Anall. 382. pro ῥέα δ' ἔκθειται ὑδαὶ νοῦσος scribendum est ἄλθειται potius quam quod vir doctissimus posuit εἰκαθε.

Lobeck. Technol.

bant 40) audiendos non esse Sch. II. XVI. 468. Et hoc quoque consonas illas non a principio habuisse colligitur ex altera forma Ὀλιβράξι ὀλισθεῖν Hes. et adjectivo Ὀλιβρός ὀλισθηρός λείος, quo vulgatus est γλίσχος, sed labialis tenuit in latino lubricus, omnibus autem ortus communis est γλία, γλοιός, glus.

§. 4. Hoc loco literas τ et σ conserte tractare constituit. Ἡρωδιανὸς λέγει ὡς διὰ τοῦ τ οὐ πολλὰ ὤπτται ἀλλὰ τὸ λίτω καὶ πέτω, καὶ ἔνια ἃ ἤδη ὡς περισπώμενα ἐκλίθη ὡςπερ τὸ κέντω καὶ ἄντω. Τὸ δὲ ἀνύτω φησὶ καὶ ἀρύτω τῷ τ ἐπλεόνασεν. Ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἀμφότερον ἀσυνήθως ἔχειν λέγει ὡς μηδενὸς εἰς ὦ λήγοντος ἔχοντος τὸ τ ἀρκτικὸν τῆς τελευταίας Eust. 764, 26. Hujus formae quae perdurarunt verba primitiva, mediae sunt formae omnia λίτομαι, πέτομαι, ἄντομαι, quod Tyrannio rejecit ἀντέσθαι scribens tanquam verum aoristum Sch. II. XV. 698. non ob characterem, quo ducti nonnulli λιτέσθαι scripserunt ut ἐκέσθαι Choerobosc. Dict. II. 732. Verbi κέντω usus nullus est; aoristus κένσαι et verbalia κέντωρ (ut Μέντωρ, Μέντης) βουκέντης, κοτός quod EM. 529, 5. a κέντω repetit, et κέστρα ad primitivum κένω referri possunt. Ceterum ex illa Heraclidae disputatione manifestum fit praesentia ἀλίτω EM. 67, 1. sive ἀλείτω Sch. Od. IV. 807. ἀμάρτω EM. 78, 14. (ubi vitiose ἀμαρτῶ editum v. Hermann. de Emend. p. 269.) synonymumque ἀβρότω Eust. 548, 12. a Grammaticis tantummodo etymi reddendi causa proferri non quo usitata essent. Βλάστω, quod Buttmannus Aeschilo arrogat, jure rejicitur. Duo literam tau fulcri loco receperunt τίκτω καὶ πέκτω Arc. 153. — Praeter illa, quae veteres a futuro reclinata dicunt οἰσέμεν, δύσειο, αἰείσειο, nullum est verbum sigma puro terminatum, οὐδέποτε ἐνεστώς ἐν σ ἔχει Sch. Arat. 21. Herodian. in Anecd. Paris. Cram. T. IV. 237. ac ne aoristus quidem excepto uno ἔπεσον Herod. Μον. p. 24. Choerobosc. Dict. II. 631. Cram. Oxon. I. 176. Sed longe plurima quae

40) Hi praesens posuisse videntur βιβασθέω verbali βιβαστός convenientius. Et quod Sch. Od. V. 83. admonet ἐρέχθων ὡς κατέσθων, contra eos dictum est qui ἐρεχθῶν scriberent ut ἀρεχθῶν.

geminato; primum ἄσσω κατάσσω, quod sermoni vulgari obhaesit pro ἄγνυμι, et hoc antiquiora βράσσω, δράσσω, θάσσω, θράσσω, μάσσω, νάσσω, πλάσσω, πράσσω, φάσσω et ἀράσσω, σάσσω, τάσσω, φράσσω. In εσσω unum πέσσω, quod Grammatici aeolicum dicunt ut νίσσω et ὄσσω, etsi usitatius est quam πέπτω et propius primitivo πέτω, unde omnia fluunt ἀρτοπόπος, πόπανον, coquo, popa, popina id est coquina, πεπαίνω. Βλέσσω excogitarunt Technici quo clarior fieret verborum βλέπω et λεύσσω cognatio v. Ahrens. Aeol. 67. Praesentis Θέσσεσθαι αἰτεῖν καθῆσθαι, Θεσό-μενος δεόμενος, unum sponsorem habemus Hesychium, qui et futurum activae formae affert Θήσω αἰτήσω, quo ad thema θέω deducimur; aoristus θέσσασθαι sive a θέω θέσω derivatus est, ut τρέσσαι, sive a θέσσομαι sic ut a κορύσσομαι κορύσσασθαι, sigma geminatum habet. Τέττω Eustathius 490, 40. commentus est explicando epiphonemati τέττα. Ἐρέσσω et πυρέσσω paragoga sunt. In ἡσσω βήσσω, δρήσσω (ὑποδρήσσω), πήσσω, πλήσσω, πτήσσω, ρήσσω. In ισσω quae exeunt enumerant Theognostus p. 143. et Theodos. p. 72. τὰ ἀπὸ μέλλοντος μετηγμένα ἐκ διπλασιασμοῦ τοῦ σ, ἴω τὸ προτείνω, ἴσω ὁ μέλλον, ἴσσω ὁ ἐνεστώς· λίτω λίσσω, πτίω πτίσω πτίσσω, οἷς ἀκόλουθον τὸ φρίσσω. Quorum primum non reperitur nisi conjunctum προϊύσσομαι et in futuro καταπροῖζομαι, v. Schneidewin. Beitr. z. Krit. d. Poet. Lyr. 9. quod et Herodianus in Schol. Arist. Eqq. 436. ab ἴσσω ducit, nomenque προῖκτης Schol. Od. XVII. 352. si hinc ortum sit, leni spiritu signandum esse disputat, sin ab ἐκέτης aspirandum; alii ad προῖκω referunt Eust. 1823, 34. Secundi meminit Hesychius Λίσσει παρακαλεῖ pro λίσσειται. His accedunt πλίσσω et reduplicatum a δίω δέδια δεδίσσομαι. Σίττειν, quod Albertius Hesychium scripsisse putat pro circumflexo Ἐπισιττεῖν κνηγετικῶς παρορμῶν, sola nititur similitudine verbi σίζειν. Ἄισσω non raro scribitur ἄσσω et ἄττω iota non addito sed minus recte si ab ἄω, ut Eustathius censet 592, 33. derivatum est v. ad Aj. p. 97. Ῥίσσουσα λυπουμένη Hes. Guietus comparatione latini ringor tuetur, ceteri corruptum putant ex φρίσσουσα. Verba in οσσω circumscribit Theognostus p. 145. τὰ διὰ τοῦ ωσσω

πάντα διὰ τοῦ ᾠ γράφεται, quodque Herodianus addit Epim. 252. πλὴν τοῦ ὄσσω, ab illo de industria omissum esse colligitur ex EM. 14, 5. et Suida s. Δεδίωσω—τὰ διὰ δύο σσ τὰ ἔξ λαμβάνουσι φωνήεντα, τὸ δὲ σ οὐ λαμβάνουσι—τὸ γὰρ ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω γέγονεν, quae aeolica ab illis dicitur conversio ut ἐνίπτω ἐνίσσω, λίπτω λίσσω, πέπτω πέσσω. Activae formae testis non certissimus est Hesychius Ὅσσει (sic cod.) βλέψοι ἴδοι, Ὅσσοις βλέψεις. ⁴¹⁾ Pindarica ἐπέτοσσε et τόσσας, si sigma poetice geminatum est, pari jure ad praesens τόσσω et τώω referri possunt. Hesychiano Δνόσσοισι διακόψουσι κακοπαθήσοισι quid faciendum sit. non reperio. Verborum in υσσω tria in communi usu versantur μύσσω, quod plerumque praepositiones asciscit, ⁴²⁾ νύσσω, πτύσσω. His addi potest ἀμύσσω et si ὀρύσσω stirpem monosyllabam habet ut ῥύγχος fodiendi instrumentum id quoque etiam; Eustathius tamen paragogis infert p. 924, 4 πτώ πτύσσω, ἀμῶ ἀμύσσω, ἤρω ὀρύσσω, quorum illa auctori reddimus ac remittimus; tertio ponderis aliquid accedit a nomine οὔρος, quod Sch. Π. II. 153. ταφροειδὲς ὄρυγμα interpretatur, omnes autem ad ἔρσαι referunt; fodiendo enim terra ruitur et cietur. Praeterea ἐγγλύσσω legitur apud Herodotum. Ceterorum non aequa existimatio est. Βύκτις ὡς ἀπὸ ἀβήκτου ῥήματος τοῦ βύσσω Sch. Od. X. 20. ⁴³⁾ pro quo in EM. βύζω ponitur a βύω τὸ πληρῶ derivatum, Didymus vero Cram. I. 38. ventos βύκτας dici putabat mutatis antistoechis pro φύκτας παρὰ τὸ φυσᾶν. Quod quum a φῦσα propagatum sit, res eo deducitur ut duplicem verbi

41) Pro Διόσκειν διαβλέπειν Kuesterus διόσσειν, Dindorfius διοσκεῖν reponit; pro Μετουσῶ περιβλέπω Faber μετόσσω, Vossius vero μετοσσῶ corrigit.

42) Αἱ ῥίνες δοκέουσι μὲν πλήρεις εἶναι, μύσσοισι δὲ οὐδὲν Hippocr. Diaet. III. 717. T. I. 716. et paullo post μύσσοισι καὶ πτύουσι p. 717. sed πτύουσι καὶ ἀπομύσσοισι de Nat. Hom. p. 357. T. I. Latini emungere simplici amisso. Diversum huic Μύσσει κάριφεια Hes. Guietus pro ἀμύσσει accipit.

43) Hesychius Διαβύσσει διακαμύσσει, cui Kuesterus διαμύσσει substituit, idemque in Heronis Spiritit. λύγχος ἑαυτὸν προμύσσων emendat προβύσσω.

formam sumamus βύω et φύω significationes efferciendi et inflandi complexam, quarum similitudo apparet ex nominibus φῦσα, φύσκη vesica, bucca, buccina, βυλλός i. e. βεβυσμέρος, fullo. Βλύσσω, quod Lexicographi ex Nonni Paraphr. 96, 9. (hoc est c. VII. 38.) ποταμοὶ βλύσσουν ἐνθεον ὕδωρ, non praesens esse sed futurum ostendunt verba Johannis ποταμοὶ ῥεύσουν ὕδατος ζῶντος. Βρύτω frendo, sive de mandentibus dicitur sive de febricitantibus, cognationem cum βρύκω, βρύχω, βρυχετός non exuit. Participium θύσσω pro θύων id est ὀρμῶν scriptum est in cod. Reg. Oppian. Cyn. IV. 186. ejusque verbi crebra apud Grammaticos mentio: Λιόνσος θυστήριος λέγεται ἀπὸ τοῦ θύσειν ὃ ἔστιν ὀρμῶν Cram. II. 449. θύσανοι ἀπὸ τοῦ θύσεισθαι Schol. Pind. IV. 407. v. Prolegg. 170. 177. quibus non multum auctoritatis adjungerem nisi subscriptor esset Hesychius Θύσσω ὀρμῶν, Θύσεται τινάσεται, Θυσσόμεναι τινασσόμεναι, quae omnia ex αἰθύσσω depravata esse Ruhnkenio assentiri non possum. Cetera in eodem penario recondita sunt Λύσεται μαινεται, Τύσει ικετεύει, Φλύσει ἐρυγγάνει, Ψύττει πτύει, quorum primo adhaeret nomen λύσσα, ⁴⁴) alterum non dissimile est pindarico ἐπέτοσσε et prius propositis ἐνθύσκω ἐντυγγάνω etc. v. C. III. §. 2. nam adfundi et obviam eundi verba ἰκνεῖσθαι, ἀντιάζειν, ἀντιβολεῖν, de supplicantibus dicuntur; de tertio Eustathius 1241, 1. ὡςπερ ἀλύω καὶ παραγώγως ἀλύσσω, οὕτω φλύω καὶ φλύσσω, ἐξ οὗ τὸ φλύξω, φλυκτῖς καὶ οἰνόφλυξ, quanquam haec ad φλύζω revocari possunt, unde Schol. Apoll. I. 275. infinitivum ἐκφλύξαι repetit v. C. IV. §. 2. Ποιφύσσω veteres a φυσάω repetunt et cum πατφάσσω comparant v. Bachmann. ad Lyc. 198. Ita a litera ad literam euntes pervenimus ad verba in ὠσσω exeuntia, quae numero pauca sunt et in usu rara. Theognost. 143. τὰ διὰ τοῦ ὠσσω πάντα διὰ τοῦ ὠ γράφεται, πτώσσω, ῥώσσω pro quo κνώσσω reponendum. Θρώσσει γεννῆ φοβεῖται Hes. quod non suo loco sed ante θρώσκει legitur,

44) Schol. II. XX. 70. ἀλύσοντες ἄγαν λυσσῶντες, οἱ δὲ παρὰ τὴν ἀλύν. Hoc certissimum est; ad illam opinionem fortasse aliquos perduxit verbum λύσεισθαι.

duorum verborum *θρῶσκειν* et *θροεῖσθαι* id est *θορυβεῖσθαι* perturbari significationes complexum habet. Aliud ejusdem auctoris *Πλώσσειν φθείρεσθαι* in memoriam redigit Eur. Bacch. 223. *πτώσσουσας εὐναῖς ἀρσένων ὑπηρετεῖν*, quod illi substituendum videtur. *Τιθαιβώσσω* simplex sit an compositum quaestio est impenetrabilis. *Κλώσσω* pro *κλώζω* dictum ante attuli. Diphthongos paene omnes ab hoc genere segregat Herodianus π. Μον. p. 40. *οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο σσ εὐρίσκειται δίφθογγος πλὴν τοῦ κρεῖσσων καὶ λεύσσω καὶ γλαύσσω*. Eodem modo Schol. Arat. v. 20. *νίσσομαι ἀπὸ τοῦ νέομαι οὗ ὁ μέλλων νήσομαι* 45) *παράγεται διπλασιασθέντος τοῦ σ̄ καὶ ἐπειδὴ πρὸ τῶν δύο σσ οὔτε εἰ εὐρίσκειται οὔτε ἠ̄ εἰ μὴ τὸ κρεῖσσον καὶ τὸ ἥσσον* 46) *διὰ τοῦτο μεταβέβληται τὸ ἠ̄ εἰς ἰ̄ ὡςπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἐλήσω ἐλίσσω*. Consonae nullae hanc terminationem antecedere possunt praeter duas liquidas. Sed lambda reperitur in uno verbo *Ἀθέλσεται παρηθεῖται διεκλύεται* Suid. cui merito praefertur quod alii Glossographi praebent *ἀθέλγεται* vel *ἀθέλβεται* v. G. III. §. 1. Alteram liquidarum duo ostendunt verba *τέρσσω* et *ἔρσομαι*, quo Nicander bis usus est pro *δροσιζομαι* sive *ἄρδομαι*. *Ἄρσει μέμφεται* et *Ὅρσω τολμῶ* Hes. 47) quid verbi sit, incassum quaeritur. Mutae vero nullae nisi quae cum sigma in unam litteram corrumpuntur: *αὔξω* sive *ἀέξω*, *ἀλέξω*, *ὀδάξω*, *ἔψω* et *δέψω*, quanquam Theodosius p. 151. duo modo probat: *τὸ ξ̄ καὶ ψ̄ ἐπὶ ἐνεστῶτος οὐχ̄ εὐρίσκειται πλὴν τοῦ ἀλέξω καὶ ἔψω*, neque plura septimae syzygiae adnumerat Dionysius Gramm. 639. Sed *ὀδάξω* saepius legitur quam ut attentari possit, et in numero ver-

45) Scrib. *νέσομαι* καὶ *νέισομαι*. Schol. Od. IV. 701. *τοῦ νέω ὁ μέλλων νέω καὶ ἐπενθέσει νέισω καὶ ἐκβολὴ τοῦ ε̄ νίσω*. Θεματοποιεῖται δὲ οὗτος ὁ μέλλων ποτὲ μὲν διφθογγογραφούμενος, ποτὲ δὲ ἰαταγραφούμενος. Diphthongum probat Moschopolus ad Hes. Opp. 234. *νέισονται διὰ διφθόγγου καὶ δύο σσ, τὸ μὲν ὅτι ἀπὸ τοῦ νέομαι, τὸ δὲ ὅτι τετάρτης ἐστὶ συζυγίας ὡς φρονίσσω*. Cum *νέομαι* *νέισομαι* Eustathius recte confert *νέομαι* *νέισομαι* et thematicum *χω̄* (*χειά*) *χεισομαι* p. 1615, 36.

46) Hujus generis multo plura reperiantur v. Parall. 37.

47) Ὅρσομένη διεγειρομένη ad antichronismum referri potest.

borum, quae non ultra imperfectum declinantur, EM. 232, 17. refert τὰ ἀττικὰ βαρύνοντα ἀλέξω, αὔξω, ἔψω, pariter juncta in Epim. Gram. I. 86. ἔψω, αὔξω (καὶ ἀλέξω) περισπωῶνται ἐπεὶ οἱ μέλλοντες ἐψήσω κ. τ. λ. Οἱ δὲ ἀττικοὶ βαρύνουσι ὅτι πᾶν ῥῆμα περισπωμένον διὰ διπλοῦ ἐκφερόμενον ἢ δευτέρας ἢ τρίτης ἐστὶ συζυγίας. Augēt numerum Hesychnius ignotorum largitor: Λαύξει κρατεῖ δαίννται εὐφραίνει, quarum interpretationum prima convenit verbo λάξω, λάξυμαι, ceteras Kuesterus recte cum λαύω (ἀπολαύω), Doederlinus in Synon. cum latino *lurcor* componit.

Adnotamentum. Verborum sigmaticorum multa sic ut comparativi μάσσων, γλύσσων, πάσσων, stirpem habere gutturali finitam perspicitur ex affinibus πλήσσω πλήγγνμι plango plaga, plecto, ῥήσσω ῥήγγνμι frango, πήσσω πήγγνμι πάγος pango, ⁴⁸⁾ φράσσω φράγγνμι farcio. Quemadmodum vero pro θλάω degener aetas substituit pinguius θλάσσω, ita dubitari non potest quin δρήσσω τὸ ὑπηρετῶ profectum sit a δρῆν τὸ πράττειν, unde nomina δρηστήρ διάκονος, δρηστοσύνη διακονία et verbum ὑποδρῶ. Ac si quis graecorum vocabulorum χεῖρ et χειρίζειν et germanicorum Hand et handeln cognationem attenderit, haud cunctabitur δράξ (Griff, Hand) et δράσσομαι ad idem δρῆν τὸ πράττειν referre cum EM. 284, 43. Sedere et quod a sedendo maxime discrepat celerare Graeci uno verbo expresserunt θάσσω sive θαάσσω et Θάσσουσα σπεύδουσα Hes. unaque paragoge θαάξω. Sed alterum quod currere significat, proxime ad θέω θεός accedit, alteri vicinius est Σάσαι καθίσαι Πάφιοι Hes. quod hoc accentu notatum ad σάσσω pertinet; si σᾶσαι scribitur ad praesens purum ut synonyma εἶσαι et ἦσθαι. ⁴⁹⁾ Θράσσω plerique ex ταράσσω concisum putant v. Parall. 403. Wyttenbachius ad Plut. de Profect. Virt. p. 569. utrique θραύω praeponit; ac nomen θραγμός hoc est θραυσμός fragor proxime

48) Πηγεσίμαλλος nihil aliud est quam παχύμυλλος. Παχύνων καὶ πηγνύς Theophr. Caus. III. 42. nec multum differunt πάχνη et πάγος.

49) Sophronis verbum τουτῶ θάμεθα Blomfieldius in Mus. Cantabr. T. II. 347. callide sic reddidit *huc spectatum sedeamus* seu quia sedere et spectare idem esse putaret seu ambigens utrum θαμέθα pro θαάσωμεν positum sit an pro θεώμεθα.

quidem cum *θράσσω* convenit, sed idem a *θραύω* derivatum esse potest inserta gutturali ut ab *αὔω* *αὔχμος*. Koenius ad Greg. 571. eodem traxit Erotiani verbum *θράσσειν* *μαίνεσθαι*, *θρίσσειν* δὲ τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίστασθαι, quorum alterum (*θρίσσειν*) vel a Grammaticis fictum vel a librariis corruptum censet; mihi hoc loco diversa ejusdem verbi scriptura indicari videtur *θράσσειν* et *θρήσσειν* hoc est *θροεῖσθαι* *ταράττεσθαι* pertubari, idemque esse *θρώσσειν*, cujus modo mentio fuit. *Μάσσειν* sive *μάττειν* tergere, subigere, unde *μάζα*, *μάγειρος* et *μαγεύς* pendent, quasi frequentativum dici potest verbi *μαίεσθαι*, quod non solum animi intentionem significat sed etiam manuum, nec modo intendere sed et contingere, atrectare. *Νάσσω* a *νάω*, *νέω*, *νήω*, *νηέω* productum esse affirmat Schol. Arist. Nubb. 1205. et persuadet fere parilitas verbalium; nam et *Ναστός* Hesychius exponit *μεστός* et *Νῆτος* (*νητός*) *σεσωρευμένος*, *Νῆτον* *πλήρες μεστόν*.⁵⁰⁾ Cum *νάσσω* tam arcte conjunctum est *σάσσω* ut Glossographi alterum altero explicent *Ἐναξεν ἔσαξεν* et *Σάξαι* *νάξαι*, sed origo diversa a *σειώ* *conquasso* corrupto *τ*. Proleg. p. 87. Verbi *πάσσω* solutio nulla nisi quam Hesychius commonstrat: *Πῆ καὶ πῆν ἀντὶ τοῦ καταπάσσει καὶ καταπάσσειν*, ubi *πῆ* scribendum videtur ut *τῆ* et deinde *κατάπασσε*. A *πάω* igitur primum processit *πάσσω*, tum *παλάσσω* et *παλύνω*, quorum alterum de liquidis dici solet, alterum de siccis⁵¹⁾ et nomina *πάσκος* et *πηλός* id est ad-

50) Stephanus: *Νάξος Εὐφορίων* παρὰ τὸ *νάξαι* ὃ *φασὶ* *θῦσαι* *τινές*, ubi Salmasius *βῦσαι* scribit; Meinek. Anall. p. 138. rem in-judicatam relinquit. Mihi non credibile videtur quod ille sumit Stephanum nonnullis tribuisse quod omnibus consuetum est, sed potius *νάξαι* fuisse verbum sacrificale ut latinum *cumulare altaria donis, honore, thure, et adolere*, quod verbum est proprium sacra reddentium, ut Nonius dicit, *augere* significans; hisque simile *αὔξομεν* *ἔμπυρα* Pind. Isthm. IV. 108. *mactare* et *magmentum*.

51) Neglexit discrimen Apollonius III. 1246. *φάρμακα* *μυδῆνας* *σάκος ἀμφειάλυνε* et Dionys. v. 1049. *κάρην* *ιδρώτι* *παλύναι*. *Πασάτω* *ἐνανάτω* Hes. Ad eandem catachresin pertinent *αἶμα* *ἐπαμῆσαι* Nonn. XLIV. 274. et contrarium *ἐάλγειν* *χθόνα* *καρπῶ* II. 65. *φύλλα* *ἀφύσσειν* Homerus usurpavit pro *ἐπαμῆν*; Nonnus XXV. 444. *κητήρη* *βεβυσμέως* *νέκταρος*.

spergo v. Prolegg. 87. quaeque hujus ultimam orditur litera liquida, eandem mihi agnoscere videor in πλάσσω. Proprie igitur dicitur πλάσματα πηλοῦ Arist. Avv. 686. et fictores ipsi πηλοπλάθοι. Liquidam autem interdum labiali accedere exemplis iis demonstratur quae C. I. §. 5. protuli. Aliud ejusdem formae suggerunt Suidas et Hesychius Πάσσω γεύομαι, Ηάσσεται ἐσθίει, a πάομαι ortum, si hoc praesens unquam in usu fuit. Πράσσω a περάω ortum habere assentimur antiquis sed remoto anadromae artificio v. Parall. 401.⁵²) Πάσσω sive ἀράσσω proxime accedit ad ραίω, unde ραιστήρ tudes, hoc autem a principali ρῶ arcessitur EM. 736, 34. quibus conveniunt ἀράτος ὁ ἀφθαρτος παρὰ τὸ ρῶ v. Ruhnken. ad Tim. 50. et ἀρῆαιστος ὁ ἀφθαρτος Suid. Huc loci progressos circumstetit caterva verborum ita contextorum ut stamina aegre agnoscantur. Unum poeticum est παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω φάσσω καὶ ἀναδιπλασιασμῶν παιφάσσω Schol. II. V. 803. quo minus probabilis est Hesychii opinio Παιφάσσουσα παντὶ φαινομένῃ, sed verbum ipsum non dubito quin cum φάω cohaereat proprieque celeres luminis motus et scintillationes significet. Φάσσω simplex non legitur sed adjunctum aliis: Παραιφάσσει τινάσσει παρακινεῖ πηδᾶ Hes. Παραφάσσειν παραφρονεῖν ὡς καὶ ἄλλοφάσσειν· ψιλῶς δ' ἀναγνωστέον οὐκ ὡς περ τὸ παραφάσαι τὸ παράφασθαι ᾧ ἔγκειται τὸ τῆς ἀφῆς ὄνομα Galen. Gloss. quem apparet illa verba ad φάω retulisse sed non apparet quo intellectu, videndine an dicendi. Scholiasta quidem Hippocr. T. I. 202. ἄλλοφάσσειν interpretatur τὸ ἄλλο ἀντ' ἄλλου φθέγγεσθαι, eodemque modo Erotianus sed ita ut originem quoque declaret τὸ ἄλλο καὶ ἄλλο φάσσειν ἦγονν φωνεῖν hoc est a primigenio φάειν. Pro φάσσειν Eustathius substituit verbum usitatum ἄλλοφάσσειν τὸ ἄλλοτε ἄλλα φράζειν p. 1324, 7. hoc autem vel a thematico φράω duxit vel a φάω (φάσκω) literam rho per pleonasmum ut veterum aliqui (v. C. IV. 2. Adn.) additam putans. Neque alia fuit

52) Πρήσσω ἀπὸ τοῦ περῶ περάσω πράσω καὶ πρήσω· ἐπεὶ δὲ ὁ μέλλων θεματοποιεῖται, προσλαμβάνει καὶ ἕτερον σ̄ πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ μέλλοντος Sch. Od. II. 213. Sch. II. XIV. 282. Cram. I. 355.

Galenus sententia Comm. III. in Progn. VIII. p. 249. T. XVIII. P. I. ἄλλοφάσσειν λέγει τοὺς παραφρονοῦντας ἐκ τοῦ ἄλλοτε φάσκειν ἄλλα, sed addit τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ μεταβάλλειν ἄλλοτε εἰς ἄλλο σχῆμα τὰ φάη. Eodemque se acclinat Eustathius p. 1728, 20. παρὰ τὸ φάσσω τὸ φαίνω et Anecd. Bekk. 386. ἄλλοφάσσειν παρορᾶν, quam significationem nonnulli etiam verbo παραφάσσειν tribuunt. 53) Eadem est ambiguitas adjectivorum ἄλλοφατος, νεόφατος (νεύφατον νεόκρατον Hes.) παλαίφατος, πρόσφατος, ἐπίσφατος, περίσφατος, quae Grammatici inter se discordes ad φαίνω, σφάζω, φάσκω referunt, sed in nonnullis vis verbi penitus evanuit. Ἀλλοφάσσω autem undecunque ductum est, certe a communi synthetorum regula declinat; ab ἄλλοφρων proficisci potuit ἄλλοφράσσω ut ab ἄφρων ἀφράσσω et ἀφραίνω v. Diss. XIV. §. 1. Quemadmodum vero pro illo apud Suidam scriptum est ἄλλοφάζω σκιρτῶ παροινῶ, sic Hesychius exhibet Ἐξαφάζων ἐξ ἑαυτοῦ γενόμενος καὶ περιβλέπων (vel παραβλέπων). Id vero non cum φάω τὸ βλέπω, ut ille ait, compositum est sed cum ἀφάω ἀφάσσω, proprieque dictum videtur de inquietis furentium motibus qui manus velut palpas circumferunt; furentium inquietas manus Senec. de Ira l. 1, 3. Cum eodem verbo conjunctum est Ἄνδραφάσσειν κατ' ἄνδρα ἐφάπτεισθαι Hes. quodque idem affert Κατηνδράφους κατέκτεινας a κατανδραφάζω, non ut hic voluit a φάω τὸ σφάζω declinatum arbitror sed hinc unde χειραπτάζω et utrumque ad ἀνδροληψίαν refero, cujus proprium est verbum ἐφάπτεισθαι manum injicere, pignerari. Aliis regionibus adscriptum sed non minus controversum est ἄττεισθαι illud quod superius attigi quum de διάζεισθαι agerem, connexum nomini ἥτριον. Βρήσσειν Galenus interpretatur τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν· ἐνιοὶ δὲ χωρὶς τοῦ ρ γράφουσιν, ex quo

53) Conjunctionem harum affectionum declarant Hippocratis loci: αἱ σιγῶσαι ἐκστάσιες— ὄμμασι περιβέπονσαι Coac. 314. T. I. ἄλλοι φρονέων καὶ ἄλλοι ὄρέων de Glandul. 499. Ἐννεάζειν τὸ διὰ μωρίαν παραβλέπειν Anecd. Bekk. 251. Διωσκειν συνεχῶς τὴν ὄρασιν μεταβάλλειν· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαφορεῖσθαι τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ Hes.

colligimus βήσσειν et onomatopoeiticum βράσσειν eodem niti fundamento v. Parall. 402. In Apoll. IV. 819. Ἡφαιστον λωφρήσειν πρήσσοντα πυρὸς μένος et v. 1537. πρήσσοτος ἀήτεω Brunckius sigma simplex substituit; Wellauerus vero qui verbum πρήθω praeter imperfectum Epicis inusitatum fuisse contendit, ex libris nonnullis, qui utroque loco sigma alterum consueto errore omittunt, confecit praesens πρήσω analogiae alienum; namque in σω nullum verbum exit nisi sigma duplicato; Hesychius pro Ἐκρησσῶν (sic) φουσῶν sine dubio non ἐκπρήσσω scripsit ut Kuestero placet, sed ἐκπρήσσω futurum praesenti, ut saepe, interpretatus; quanquam secus sentit Dindorfus in Thes. Ceterorum verborum una est conformatio. Duo composuit Eustathius p. 1862, 18. πέλω πλῶ πλήσω, πέτω πτώ πτήσω; quorum primum obscure modo elucet ex derivatis πελεμίζω, quod EM. illi subnatum censet, et Πέπληται πέπληται Hes. quanquam id quoque suspectat Albertius pro πέπληται corrigens πέπληται ut Πλήτο ἐπλήθη a πίμπλημι. Quodque in Epim. Gram. I. 149. ponitur τοῦ πλῶ ὁ μέλλον πλήσω ἐξ οὗ τειχεσιπλήτης, vix dubium ne ille ad aliud retulerit principium unde Πλήτο ἐπελάσθη et Πλήτης πελάτης. A πτώ secundum proportionem derivata sunt καταπτήτην et πεπτηώς, cujus duplex est significatio, una conveniens praesenti πτήσω, altera cadendi, quam Buttmannus rejicit sed clare expressit Nonnus XVIII. 120. πεσεῖν μέλλοντα—οὔποτε πεπτηῶτα, nec aliud sonare videtur homericum ἀκταὶ λιμένος ποτιπεπτηνῖαι hoc est προςπεπτωκῖαι ut Eustathius explicat; ἀστράγαλοι πεπτηῶτες Anth. VII. 427. Ἴπποι πεπτ. Nonn. XXXVII. 359. quorum nihil ad πτήσω referri potest. Denique verborum ipsorum quanta sit conjunctio declarant syntheta καταπτῆξαι et καταπεσεῖν animo concidere, et verba latina sternere consternari, cadere caedere, quodque Hesychius exsignavit Κάπτει (καπτῆ) καταπέση, si sine interpretatione traditum esset, nemo sciret utrum ad πίπτω pertineat, an ad πτήσω, an quo vulgare ἔπτην, hoc est ad πέτομαι, an pro καταπειάση positum sit, cujus aoristus ἀναπτῆς legebatur in Zenodoti editione; quibuscum comparari possunt πτοῖα, πτώσω, πέ-

πτωκα, πτώσις, ἐπιώθη. ⁵⁴) ῥήσσω ῥήγνυμι Buttmannus Lex. I. 130. a ῥαίω ortum censet, cui proximum est ῥάσσω, nec diversa potestas; Photius Ῥάξας, τὸ δὲ ῥήξας οὐκ ἀτικόν, nimirum si prosternere valet. Etiam πήσσω, si propriam habet impingendi significationem, non longe abest a παίω. Τμηῆσαι Sylburgius ad Clenard. p. 554, 3. et posteriores ad τμήσσω referunt, cujus fides dubia v. ad Buttm. 298. ⁵⁵) antiqui a τμήγω et ulterius a τέμω τμῶ deducunt EM. ut πέτω πτώ πτήσσω. Aeolicis, quae dicuntur, πέσσω πέπτω, ὄσσω ὄπτω Eustathius 1398, 34. subnectit ἴσως καὶ τὸ λίσσω ἐκ τοῦ λίπτω ἦγον ἐπιθυμῶ γέγονε, quod illi non dissimile sed propius est dorico λάω. Νίσσομαι idem per solitas ambages a futuro verbi νέομαι repetit 1288, 58. Πλίσσειν a πλέκειν natum esse probatur adverbio ἀμφιπλίξ, quo Sophocles usus est de serpente lignum circumplicante pro περιπλέγδην, non abusive, ut Polluci visum, sed maxime proprie. Ὅσσω et ὄπτομαι ut inter se ita cum οἶομαι opinor, ominor cognata sunt perinde ac nomina ὄσσα, ὄμφη osmen sive omen; nam promiscue dicitur κακὸν οἶσθαι et ὄσσεσθαι (προτιόσσεσθαι) sed hoc etiam de eo qui alteri malum inferre cogitat idque etiam vultu prae se fert; unde traducitur ad res, quarum adspectu praenoscescimus futura: πέλαγος ὄσόμενον ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα Hom. αἶμα μέλαν κέρυται προῖδὸν κακότητος ἀνάγκην portendens calamitatem Orac. Herod. VII. 140. Ἀρύσσω si mirabili codicum consensu Herod. VI. 119. satis sustentatum putamus, certe nihil aliud est quam αρύω, cujus generis compluria a Suida s. Ἀπινύσσω collecta sunt: ὃν τρόπον ἀπὸ τοῦ ἀρύω ἀρύσσω, ὀδύω ὀδύσσω, οὔτως πνύω ἀπινύσσω. Θώσσω H. Stephanus assumpsit ex temporibus obliquis Θῶξαι μεθύσαι πληρῶσαι, Θωχθεῖς θωρηχθεῖς etc. quorum thema θόω nomini θοίνη praestruit EM. et hinc aptus est aoristus Θώσασθαι εὐωχηθῆναι μεθύσθαι Hes. qui iisdem verbis interpretatur θήσασθαι.

54) Dindorfius in Thes. IV. 1177. novitios scriptores, qui καταπιώθηται protulerunt, verbi καταπιόθηται similitudine in errorem inductos esse statuit. Mihi haec injusta videtur suspicio.

55) Allatis adde τμήσαιο Andromachi Galen. de Antid. p. 37. T. XIV.

Κνώσσω num quid commercii habeat cum *Κνώσος ἡσυχία πάντων* cumque *νωθής* et *νώκαρ*, decernat qui velit. Inter ea quae futuro carent EM. 232, 15. refert poeticum *λεύσσω ἐκ τοῦ βλέπω*, quod utrumque a *λάω* extitisse videtur; nec displicet Porphyrii sententia *λέων ἀπὸ τοῦ λεύσσειν* Sch. II. XIII. 340. nam leoni proprie tribuitur *τὸ γλαυκιᾶν*. Quae in *σω* non purum exeunt, sigma asciticium habent, *τέρσεσθαι παρὰ τὸν θέρσω μέλλοντα αἰολικὸν τροπῇ τοῦ θ* EM. 753, 38. sed Eustathius 1074, 15. *ἐκ τοῦ τείρω τέρσω αἰολικοῦ ἀναδραμόντος εἰς θέμα γίνεται τέρσω*, quarum notationum alteri fidem affert homericum illud *ἡελίου τερσήμεναι ἀγῆ* et vulgare *εἰληθερεῖν ἐν ἡλίῳ θέρεσθαι*, pro altera facit quod poeta *Ἀπόλλων αἶμα τέρσηγε* dixit pro abstersit, latina autem abstergeo, detergeo, tergeo sive tergo a *τείρω* tero propius absunt quam a *θέρω* torreo. ⁵⁶⁾ *Τέρρομαι ξηραίνομαι* attuli ad Buttm. p. 300. Verbi *αὔξω* forma nativae similior apparet in latino *augeo* et novitio *αὔγω*, cui Coraes in Atact. II. 134. componit *δέρω* et *δέψω*, nec multum abhorret *δεύω*, nam et humectando rigida emolliuntur et subigendo. Quod in EM. 16, 35. dicitur *δέψω* ex *ἔψω* ortum esse, minus credibile est quam *ἔψειν* et *εὔσειν* eam inter se et vocis et significationis similitudinem habere ut pro cognatis haberi possint v. Coraes ad Xenocr. p. 122. Idem videtur de *ἀλέξειν*, *ἀλαλκεῖν*, *ἀλεῦσαι*. *Ἀδάξω* sive *ὀδάξω* nemini dubium videri potest unde creverit. Ceterorum, quae in hac dissertatione attigi, origo aut altior est quam ut inveniri possit aut ita in promptu posita ut explicatione non egeat.

56) Schol. II. XI. 621. *ψύχειν μὲν λέγεται πρὸς ἄνεμον, τέρσεσθαι δὲ ἐν ἡλίῳ*. Hinc patet in Sch. Od. VI. 98. *τὸ ἐν ἡλίῳ ξηρᾶναι λέγει, τὸ ἐν ἀνέμῳ ψύχει*, post *ξηρᾶναι* inserendum esse *τερσῆναι*, quod Buttmanno non succurrebat. Veteres qui *πενθήμεναι* ad *πενθαίνω* referre non sunt reveriti, nescio an *τερσήμεναι* maluerint aoristum activum dicere significationis neutralis participem ut *ἀλαλκεῖν* et similia v. ad Aj. p. 383. quam ut pro passivo acciperent, cujus legitima forma foret *ἐτιάρσην* vel *ἐτιράσην*.

CAP. V.

De verbis quintae conjugationis.

§. 1. Verborum liquidorum descriptio auspicanda est ab iis, quorum terminationem lambda praecedit simplex; quae et numero pauca sunt et non ultra imperfectum progressa—*οὐδέποτε ἐνεστῶς βαρύντονος δι' ἐνὸς λ̄ ὀφείλει ἐκφέρεισθαι καὶ διὰ τοῦτο τὰ φθάσαντα γενέσθαι βαρύντονα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται* EM. 576, 47. Latini *alere* sermo graecus nihil simile habet; nam *paragogi ἀλδαίνω*, quod Koenius cum illo comparat, stirps evanuit; pro *σάλουσα φρονίζουσα* Hes. aut *σαλοῦσα* scribendum ut Photius, aut *σαλοῦσσα* (*σολέουσα*). Secunda vero vocalium, quae verbis latinis deest, ex quatuor recinit graecis *κέλω*, *μέλω*, *θέλω*, *πέλω* EM. 444, 49. quibus Theognostus 143, 7. addit *ελω τὸ τε ψιλὸν καὶ τὸ δασυνόμενον*; psili nomine designans *ἔλω τὸ ἐλαύμω*, cui *ἔλσαι* et *ἐελμένος* supponuntur, aspirati *ἔλω τὸ φονεύω* EM. 525, 55. et *ἔλω τὸ λαμβάνω* 332, 57. Lex. de Spirit. 216 unde *ἔλω* et *γέντο* repetunt. Sed inusitatum esse significat Arcadius p. 158. τὰ εἰς *ε̄λω* δισύλλαβα βαρύνεται ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου μὴ μέσον, *κέλω*, *πέλω*, *θέλω*; τὸ μέντοι *ε̄λω* περισπᾶται, qui de media quod dicit indicio est pro ficticio haberi *δέλω τὸ δελεάζω* EM. 254, 5. licet hoc multarum vocum semen et causa fuerit *δόλος*, *δεῖλαρ*, *δεσῆ*, *δέλαρ* Hes. (ut *γέντο*) nec meliore conditione esse *βέλω*, unde nonnulli *βέλτερον*, *βόλεσθαι*, *velle*, derivata putant. Trisyllabum unum est *ἐθέλω*, quare *θέλω* analogiae convenientius habetur EM. 518, 32. Ordine proximum (nam iota cessat) ionicum *βόλομαι* ab usu communi longe remotum; omninoque nullum reperiri verbum in *ω̄* barytonum, quod *o* in penultima habeat, nisi sequente consona duplici ut *ὄζω* et *κόπτω*, ab Heraclide observatum est Eust. 1854, 60. quo uno velut ictu profigantur *μόλω*, *θόρω*, *πόρω* aliaque veterum compendiorum phantasmata, quae diu creditum est nostro demum seculo debellata esse, neque destitimus gloriari ut Sthenelus ille—*ἡμεῖς γὰρ πατέρων μέγ' ἀμείνονες*. Verum enim vero quod Pythagoras questus est, a discipulis suis saepe

sinistra accipi quae tradidisset dextra, idem fere antiquis Grammaticae auctoribus usu venit ut quae κατὰ τέχνην finxissent, sumerentur pro usitatis inprimisque praesentia imaginaria, quae illi proportionem sequentes temporibus modisque praetexuissent acephalis, in schola superstitione proponerentur tanquam usu comprobata, novissime autem errore agnito architectis suis opprobrio verterentur quasi patrii sermonis ignaris. Quos contra subtilissimos graecae consuetudinis aestimatores fuisse clarum faciunt tum alii canones huic sermoni intexti, tum illa Heraclidae Grammatici non admodum clari adnotatio forte fortuna ad nostram servata notitiam, inque dies magis clarescet si veterum magistrorum theorematia et fictiones scholasticas ab articulis, ut ita loquar, fundamentalibus, ipsosque principes artis et decumanos a schedographis gregariis discernere didicerimus. — Ypsilon huic terminationi inconcessum, quo redarguitur codicum nonnullorum scriptura σκύλεσθαι Lucian. Lexiph. §. 21. a Jacobitzio recepta pro σκύλλεσθαι. Vocalem longam habet unum δήλωμαι. Nam pro σφήλω Anecd. Bekk. 171, 25. scribi oportet σφῆλαι verbis ἀντὶ τοῦ σφαλῆναι ἐποίησε ad ultimum remotis. Diphthongorum duae reperiuntur; εἰ in εἴλω, ut nonnulli scripserunt pro ἴλλω, tum in δείλετο, quod Aristarchus recepit pro δύσετο, atque in ὀφείλω — altera vero in duobus βούλω καὶ οὔλω EM. 208, 27. Cram. I. 91. quod impugnat nescio qui p. 315. οὐδὲν διὰ τοῦ οὐλω βαρύνεται πλὴν τοῦ βούλω fastidito, ut videtur, imperativo οὔλε, qui fortasse ne imperativus quidem est sed vocativus ὄλβιε imperativi loco positus ut mactē.¹⁾ De non puris Arcadius p. 158. τὰ εἰς ἴλω μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου περισπᾶται· εἰ δέ τι βεβαρυντόνηται, πάθος ἔχει ἐξ ἐντελεστερόν εἰς ὦ λήγοντος καθαρῆον, ὄφλω ἐκ τοῦ ὀφείλω ὥσπερ καὶ τὸ κέλω κέκλω καὶ μέλω μέλω, hoc est ὥσπερ καὶ τὸ κέλω ἐκ τοῦ κέλω καὶ μέμβλω ἐκ τοῦ μεμέλω, sic enim vaticinatur Eustathius κέλω ἐν διπλασιασμῶ κεκέλω καὶ ἐν συγκοπῇ κέκλω

1) Ὀλβέγγιον doricum dicitur pro οὐλοχοεῖον. — Hesychius Ὀλοεῖται ὑγιαίνει scripsisse videtur ὀλοῦται. Idem Οὐλή ἔλκος εἰς ὑγείαν ἦγον.

p. 1306, 12. quod Hesychio reddidi pro *Κεκλεῖ κελεύει* Parall. 557. cf. Diss. I. §. 3. et *μέλω κατ' ἀναδιπλασιασμόν μέμλω καὶ παρενθέσει μέμβλω ὡς μίμνω γίγνω* 1722, 63. ²⁾ Ergo nullum est praesens, cujus characterem praecedat consona nativa praeter devium illud *δπλασθαι*, quod ex *ὀπλέσθαι* concisum dicunt v. Sch. II. XIX. 172. nam quod in EM. 534, 25. scriptum est *κοχλίας παρὰ τὸ κόχλω τὸ γυρίζω*, id quilibet videt quo loco habendum sit. Haec autem omnia sermo maturior dereliquit et deposuit. Sed vigent et vivunt quae lambda duplici fulta sunt: *ἄλλομαι, βάλλω, βδάλλω, θάλλω, πάλλω, σκάλλω, σφάλλω, ψάλλω*, ac duo ab Hesychio memoriae prodita *Δάλλει κακουργεῖ*, quo notius est *δηλεῖσθαι*, et *Σήλατο ἔσεισε*, quomodo veterum aliqui homericum *Σαρπηδῶν ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν* interpretati sunt *ἐσάλενσε*. Sed pro *Σμηλαί ῥήψαι* Salmasius vidit scribendum esse *σμησαι* (vel *σμηξαι*) *ῥήψαι*. Pro *Ἀπάλλεις ἀποπέμπευς* Sauid. reponitur *ἀπιάλλεις*. ³⁾ Eorum quae epsilo praeferuntur, notissima sunt *κέλλω, μέλλω, σέλλω, στέλλω*, minus nota *ἔλλω τὸ συστρέφω* EM. 116, 63. *ἔλλόμενα περικνώμενα* Hes. *βδέλλειν τρέμειν ἢ βδεῖν* et *βδέλεσθαι* (*βδέλλεσθαι*) *κοιλιολοπεῖν* Hes. qui eodem fere modo *βδελύσσεσθαι* explicat; et prorsus inaudita *Δέλλει καλεῖ, Διαδέλλειν διασπῆν* alieno loco scriptum post *Διαδοκίς*, fictique simile *τὸ σέλμα παρὰ τὸ σέλλω τὸ ὀρμῶ καὶ σόλος ὁ δίσκος* Schol. II. XVI. 1. Eust. 1041, 30. ⁴⁾ quanquam non incredibile est a *σέω* (*σειώ*) non solum *σάλλω σάλος* et *σάλαξ* i. q. *σεῖστρον* sed etiam *σέλλω* derivatum esse. Iota uni insitum est *τίλλω*, nam *ἴλλω* scriptura

2) Quod ad Buttm. adnotavi *ἐπιμέλεσθαι* non saepius quam semel legi, de hoc ipso infinitivo intelligi volui, cujus insolentia jam H. Wolfium adverterat. Poppo vero in Indice Thucyd. p. 413. mihi sex opponit locos, *quorum in nullo infinitivus legitur*. Hoc est *ἀκονεὶ νικῆν*.

3) *Ἐπιλήμι ἐπιτρέπω* Hes. scribendum videtur *ἐπιάλλημι* verbum aeolicum pro *ἐπιάλλω*.

4) Alii *σέλμα* cum *σελής* et *σανίς* conferunt v. Sch. Apoll. I. 528 et Parall. 426. nec dissonant glossae laconicae *ἔλλά ἢ καθέδρα* et *κασελατῖσαι καθίσαι* Hes. quae magis ad verbum *ἔω ἔζω* sedeo convenire videntur. A *σέλμα* derivatum est *σελμῖς τὸ ἰχθῖον* Hes.

modo discrepat ab ἔλλω vello. Aoristo ἐφίλατο Hermannus Opusc. T. VI. P. I. 160. praesens φίλλω, veteres analogiam pressius sequentes φίλλω praescribunt EM. 793, 39. 4) iidemque ad explicandum ὀλλύω non ὀλω proponunt sed ὀλλω Herodian. Epim. p. 99. et 210. 5) cujus nullum simile verbum suscepit consuetudo Graecorum sed quatuor ypsilo insignita βδύλλω, βρούλλω, μύλλω, σκούλλω, 7) nam Hesychius pro Ἐβύλλων ἔβρουον ἐπλήθυσον non ἔβυλλον, ut Salmasius voluit, scripsisse videtur sed ἔβρουλλον frequentativum verbi βρούω, quod idem s. Ἐβρουεν interpretatur πληθύειν. Longae vocales verbis non magis aptae sunt quam nominibus, de quibus antiquitus constitutum est τὰ διὰ δύο ἄλλ ὀνόματα τὸ ω καὶ τὸ η̄ παρητήσατο ὑπὲρ τοῦ μὴ μακρὰ ἐπὶ μακροῖς γενέσθαι Cram. I. 60. Eadem fere est diphthongorum insolentia, primum in nominibus; nam quod in EM. traditur Παῖλλος ἀπὸ τοῦ παῖσω μέλλοντος παῖλος καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν παῖλλος, nescimus utrum proprium sit an appellativum, graecum an exoticum. Tum in verbis unicum est εἶλλω, quod series literarum in Hesychii lexico tuetur, nec aliunde declinatum est praesens aeolicum ἀπέλλω et aoristus Γέλλαι εἶλλαι id est εἶλαι, sed in nostris libris vix unquam legitur sine diversitate scripturae εἶλω, εἶλω, ἴλλω. Pro ἀεἶλλω θωπεύω EM. Hesychius αἰἶλω praebet, quorum utriusque forsitan praestet αἰἶλω i. q. εἶλω cum alpha prosthetico, idque a canibus ceventibus traductum censeo ad homines sicut σαίνω 6) et adolor, quod Nonius scribit proprie de metu caudae dici, ac, si graece reddendum sit, convenientissimum erit προσίλλειν vel ὑπίλλειν. Hinc ad alia deducimur trisyllaba, quo-

5) Perfectum πέφιλμαι usurparunt Ephraem in Caesar. v. 35. in Maji Nov. Collect. T. III. et Tzetzes Exeg. II. p. 21. quem locum indicavit Hoelscherus.

6) In Cram. Anecd. I. 316. additur ἡ παρὰ τὸ ἔλω τὸ φονεύω ὀλω ὡς πέλω ἀπολω̄ (scr. πολῶ) μένω μονῶ (scr. πένω πονῶ).

7) Ignota sunt Διέφυλλε διέτιλλε et Φυλλόμενοι τιλλόμενοι Δωριεῖς Hes. (post φουλίδες).

8) Σαννίον τὸ αἰδοῖον ἀγὶ τὸῦ κερκίον παρὰ τὸ τῆ κέρκω σαίνειν. Hinc σαίνουρος et ἄλλουρος. Ἐσαθνύριζεν ἤκαλλεν Hes. Ἐσαννύριζεν scribendum ut Σαννυρίων cf. Prolegg. 271.

rum ea quae nominibus verbisque conjugata sunt, ἀγάλλω, ἀσχάλλω, ἀέλλομαι πνέω Hes. ποικίλλω, αἰόλλω, σπνύλλω i. q. σαίνω, alio loco tractavi; item quae reduplicatione creverunt παιπάλλω, μομιύλλω, cui numero Grammatici adscribunt κοικύλλω τὸ περιβλέπω παρὰ τὰ κύλα, etsi nec verbi significatio constat, nec κύλα dicuntur oculi. Αἰκάλλω, ἀγγέλλω, δανδίλλω, cujus synonymum est δανδαίνω, etyma alte abstrusa habent. Σκερβόλλω stirpem monosyllabam habere videtur, quae ex σκέραφος ἢ λουδορία et κερτομεῖν quodammodo conjectari potest. Ὀφέλλω augeo et synonymum ὀμφύνω non multum absunt a similitudine latini nominis ops, opimus, neque aliter habendum de ὀφέλλειν verrere v. C. I. §. 3. et ὀφείλειν debere et oportere. 9)

Adnotamentum. Horum verborum multa lambda non a stirpe generis et seminis sed afficticium habent ψάω ψάλλω, βδέω βδύλλω, βρύλλειν τὸ ὑποπίνειν ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παιδῶν φωνῆς (βρῶν) Sch. Arist. Eqq. 1134. sed hoc incertius, nam in Comici loco βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν positum videtur pro βρυάζων, quod Glossographi εὐφραίνεσθαι εὐωχεῖσθαι interpretantur. Si verum est quod Suidas tradit Μυῶν ἔστι τὸ τὰ χεῖλη πρὸς ἄλληλα συνάγειν, ὃ καὶ μύλλειν λέγεται, 10) Theocritus, qui hoc de concubitu dixit IV. 59. illam comprimendi notionem, quae verbis μύειν, μύζειν, μυῶν subjecta est, a labris oculisque eo deduxit quo latinum *comprimere* convenit. Sed Sch. illud multo aliter interpretatur ἐλάυνει, ὠθεῖ, ἀπὸ τῶν ἀλούντων, quorum munus est *versare molam, περιστρέφειν τὴν μύλην καὶ περιελαύνειν* Poll. VII. 180. et fortasse nomen μύλη a μύλλω ductum putavit eique verbo significationem torquendi tribuit, etsi proprie *ora torquere* significat ut adjectivum μύλλος διεστραμμένος τὴν ὄψιν. Sed haec transeo et relinquo ut parum comprehensibilia. Σύλλειν τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾶν Hes. veri simile est

9) Eust. 1472, 30. χρεῖος ὀφέλλεται ἀντὶ τοῦ ὀφείλεται καὶ ἀντὶ τοῦ αὐξεται ὅπερ ἔστι τοῦ τόκου ἀφορμή. Cum ὀφλισκάνειν γέλωτα et similibus convenit aliud augendi verbum ἀλφάνειν φθόρον Eurip.

10) Schol. Arist. Lys. 126. μυᾶτε σκαρδαμύτιτε ἢ μύλλετε ἢ μυκτηρίζετε. Μυῶν γὰρ τὸ τὰ χεῖλη συνάγειν.

ab hoc ipso verbo originem habere, cujus labialem servat *spolium* *σπῦλον* v. *Parall.* p. 80. Non eadem sed similis actio subjecta est verbis *ξέω*, *ξύω*, *ξάινω*, *σκάλλω* scabo, scalpo, parique utriusque consonae vicissitudine *σπάλευθρον* et *σκάλευθρον* v. *Prolegg.* 263. *σπάλαξ* talpa et *σκάλοψ*. *Θάλλω* τὸ αὖξω παρὰ τὸ θῶ τὸ τρέφω *EM.* 441. v. *C. I.* §. 1. ex quo *θηλή*, *τήθη*, *τιθήνη*, a Romanis uno vocabulo *mamma* comprehensa et verbum *θήλαντο* ἐθήλασαν *Hes.* quod in *Thes.* non ad *θηλαίνω* referri debebat sed ad *θάλλω*. Cum *θηλάζω* autem *Vossius* recte contulit fello, cujus synonyma sunt *βδάλλω*, *ἀθέλω* sive *ἀμέλω* ¹¹⁾ mulgeo, unde compositum nomen caprimulgi, quem Graeci *αἰγοθήλαν* et *αἰγίθαλλον* ac nonnunquam (nisi exemplaria fallunt) *αἰγίθον* vocant. His ubi adjecero *σιέλλω* a *στάω* (*ἴστημι*) natum videri, ad ea procedam, quorum liquida in ipsa stirpe inest. *Buttmannus* quidem *Gramm.* II. 305. non dubitat *τέλλειν* conferre cum *ταλάσαι*, *τλῆναι*, tollere, cujus perfectum tetuli ad tello pertinet ut pepuli, perculi; ex quo concludimus *τέλλειν* habere significationem tollendi, levandi, et *ἐπιτέλλειν* sublatum onus imponendi. ¹²⁾ Transmutationis illius simulacrum quoddam praebet *κέλω* unde *κέλαδος* et *κέλωρ* ἡ *φωνή* *Hes.* et *κλέω* *καλέω*. Sed ex *βλεις* et *βλεῖο*, quod *Sch. Arist.* *Ach.* 236. cum *ἐμπλειμην* contendit, non sequitur aliquando in usu fuisse praesens *βλέω* vel *βλάω*, neque *Hemsterhusio* assentior *Καβλέει καταπίνει* pro *καταβάλλει* valere v. *Diss. I.* §. 3. Citius *βλαστός* et *βλάστη* huc accommodari possunt; nam *βλαστεῖν* simile est latino *trudere gemmas, exigere uvas, radices*, eaque translatione et nos utimur *schliessen, schossen, treiben*, et alii recentiorum *pousser, jette de l'arbre*, Graeci-que ipsi: ὁ κρόκος ὠθεῖ τὰ φύλλα *Theophr. Hist.* VI. 6, 10. v. ad *Aj.* p. 90. *Lambda duplex* aliquando in locum simplicis

11) *Βδέλλα ἀμελομένη* χροὸς αἷμα *Nic. Al.* 597. quo loco supra usus sum.

12) *Τολμᾶν* est suscipere et sustinere sive *tolerare* declinatum a *τόλμη*, quod accurate refert speciem verbi *τέλλω* ut *σιέλλω* *στολμός*, *έλλω* *ἔλμος*. *Hesychius* *Τελάσαι* *τολμῆσαι* *τλῆναι*, cui convenit nomen *τελαμών* *telamo* id est *lator*; cetera alpha servant *τάλας*, *ταλαός*, *τάλαρος*.

successisse nihil est quo demonstrari possit nisi probamus eorum sententiam qui μέλλειν, quod saepe verbo μελεῖν explicatur v. Sch. Pind. Ol. VII. 110. etc. cum μέλειν cognatum putant ac proprie quidem dici μέλλω ποιεῖν meditor facere sed minus proprie μέλλω θανεῖν; quo modo novi Graeci, ut Reiskius ait ad Constant. Cerem. p. 96. saepe βούλεσθαι et θέλειν ponunt pro μέλλειν, et ad ultimum θέλω ad periphrasin futuri transtulerunt. ¹³⁾ Lambda cum antistoecho ρ commutatum esse non satis probatur Hesychii glossa Ἀμερεῖν ἀμελεῖν, quae non suo loco posita est sed ante ἀμείρεσθαι ideoque dubitatur, sed congruunt μέλος membrum et μέρος pars ac magis etiam μέλος cura et μέροςνα, dividia, μερμήρα, Μείρεται βουλευεται Suid. Θέλω Apollonius Synt. I. 2, 11. a λῶ extitisse opinatur detracta syllaba; alii cum ἐλεῖν et ἔλδεσθαι cognatum putaverunt EM. 317. nec longe distat δήλομαι, quod Schol. Nic. Th. 93. ex βούλομαι conversum censet ὡς ὀδελός ἀντι τοῦ ὀβελός. Horum nihil satis confirmatum est, sed quod de μέλειν et μέλλειν dixi, quodammodo corroboratur Hesychii auctoritate Βέλλειν μέλλειν, Βέβλεσθαι μέλλειν, φροντίζειν ἢ μέμβλεσθαι hoc est μέλεσθαι. Vocalis autem characteri praemissa quanta sit mutabilitas ex multis cognoscitur exemplis. Primum ζέλλω τὸ βάλλω EM. Ἐζέλον (sic) ἔβαλον Hes. Verbi σκέλλω aoristum ἔσκηλα Eustathius recte ad σκάλλω refert v. ad Buttm. 291. Sch. Theocr. XI. 34. βδέλλω τὸ ἐκπιέζω ὄθεν καὶ βδέλλα ἡ ἐκμυζῶσα τὸ αἷμα· ἀπτικῶς δὲ βδάλλω, quod solum reperitur, sed a πάλλω non solum καταπάλης sed etiam καταπέλης et καταπελταφέτης et ut plerisque videtur etiam latinum pello; eodemque revocant πέλω, πελεμίζω ¹⁴⁾ et κέλλω, quia καῦν κέλασι sive ὀκεῖλαι et navem appellere eundem intel-

13) Plaut. Amphitr. I. 1, 207. vide sis quam mox vapulare vis pro vapulaturus sis.

14) Hesychii Καλῆς ἀξίτη et Κελεῖς σκέπαρον, pro quo κελλῆς scribendum videtur, idem fere significant quod πέλεκυς. Ab eodem κέλλω antiqui etiam δάκελλα repetunt et μάκελλα EM. v. Prolegg. 106. ἀμφικέλεμον ἀμφοτέρωθεν ὀκέλλον καὶ στηριζόμενον EM. ut Hippocrates ἐγκέλασι dixit pro ἐνστηρίζαι v. Galen. Comm. III. in L. de Fract. T. XVIII. P. II. 580.

lectum habent et alioqui consonae illae in principio vocum multifariam commutantur *κύαμος πύαμος, κόρνοψ πάρνοψ, κώληψ poples*. His adnectuntur procella, procellere, recellere cum simplici cillere, quod Servius movere interpretatur, eandemque significationem habet illud sive nomen sive verbum quicumque conjunctum est *κίλλουρος ἢ σεισοπυγίς motacilla* et *ἔγκιλλος* sive *ἔγκιλλον* cauda agilis. Quemadmodum vero *cillo* a *cio*, sic *κέλλω* a *κίω* derivatum creditur; et sic Nicanter pro *κίειν* dixit *στίβον ὀκέλλειν* Ther. 319. et *πλόον* (id est *ὄδόν*) *ὀκέλλειν*, Euripides Rhes. 901. *κέλσαι ὄδόν* ut *ἔρχεσθαι ὄδόν*, Orpianus Hal. III. 221. *οἰκία κέλσει κλεινός ἀνήρ* pro *ἐλεύσεται*, obscurata significatione τοῦ ταχέως βαδίζειν καὶ τρέχειν, ὄθεν καὶ κέλης καὶ κέλευθος EM. p. 502, 10. p. 608, 33. quo propius accedit ad primitivum *κίειν*, unde Buttmanus et alii *κινεῖν* enatum putant velificante Hesychio *Κίατο ἐκινεῖτο* v. Diss. XI. §. 2. Vocalem aequae instabilem habet verbum late vagatum *ἔλλω, εἴλω, ἴλλω*, cui Grammatici significationem volvendi et torquendi tribuunt.¹⁴⁾ Neque secus est nostra sententia; nam eodem tendunt derivata *βολβός volva, οὔλη κόμη παρὰ τὸ ἔλλω τὸ συστρέφω, ὄθεν καὶ ἐλίσσω* Cram. I. 302. vermiumque vocabula *ζουλος, ἔλμινς, εὐλή*¹⁵⁾ et a synonymo *στρέφω* *Στροφάδες εὐλαί* Hes. quibus paria suppeditat sermo latinus *volvox* sive *volucra* et *convolvulus*; nec minus *εὐληρα παρὰ τὸ εἰλῶ ὡς καὶ τὸ εὐλή* Eust. 1311, 46.¹⁷⁾ postremo *ἴλη* et *οὐλαμός* per eandem metaphoram qua *globus* militum dicitur et *σπεῖρα* manipulus. Alpha simplex apparet in *ἀλής* et *ἀλῆναι*,¹⁶⁾ eta in

15) Discrimen a Simplicio traditum Ἰλλομένη τὴν δεδεμένην σημαίνει· εἰ δὲ διὰ τῆς εἰ, τὴν κωλυομένην, nusquam apparet.

16) Paretymologiae instar est homericum *εὐλαί*—παρὰ τὸ αἰόλλω τὸ στρέφω Schol. Od. XX. 7.

17) Schol. II. XXVIII. 481. τὰ εὐληρα Ἡρωδιανός καὶ ἐπὶ ἱματίου καὶ ἐπὶ δεσμοῦ τίθεσθαι φησι. Si de veste, synonymon habet *εἴλυμα*, si de vinculis, *ἰλλάς, ἔλλεδανός, Ἐλλεα δεσμοί* Hes. et laconicum, nisi fallor, *βειλοπες* sive *βέλοπες οἱ ἱμάντες* Cram. II. 290. pro *ἔλλοπες* sive *ἴλλοι*, postremo *Γέλιν ὀρμιάν* et *Σελμίς ὀρμιά* Hes. *σέλμιδες σχοινία* Eust. 197, 13.

18) Ὑπ' ὄρπακα κλωνός ἐλιχθεῖς Anth. VII. 20. quasi antiphrasis est homerici ὑπ' ἀσπίδι ἐάλη. Callin. Fr. I. 10. ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον

ἡλακότη, Βήλημα κώλυμα hoc est εἶλημα et in aliis quibusdam ejusdem dialecti v. Albert. ad Hes. s. Γήνεσθαι et Ahrens Dial. Dor. 160. Cum Sophronis verbis τίς μοι τὰ λᾶα ἐκτίλλει si quis contulerit Anacreontis locum EM. 713, 1. τίλλει τοὺς κνᾶμους ἀσπιδιώτης, vix se continebit quo minus τίλλειν vellere et ἴλλειν volvere idem verbum esse concedat: namvolvendo et torquendo evellimus defixa, ut Lucretius dixit *evolvens radicibus haurit ab imis id est ἐκτίλλει* sive *ἔξειλεῖ* idemque declarant etiam derivata, quae Hesychius affert Ἐλλίζειν τίλλειν et Γελλίζειν γαργαλίζειν id est titillare, quam significationem anticipavit primitivum Ἐλλόμενα περικνώμενα, nam κνᾶν et κνίζειν proxime distat a titillando v. Diss. XIII. §. 4.

§. 2. Verba in αμω exeuntia nulla sunt, neque aliae vocales huc intrant praeter epsilon. Quo de genere Theognostus p. 134. et Epim. II. 322. haec afferunt: βρέμω, γέμω, δέμω, δρέμω, νέμω, τέμω, τρέμω, χρέμω τὸ ἦχῶ. Notum quartum a Technicis fictum jureque praeteritum est ab Arcadio p. 130. ubi inter τρέμω τὸ ἦχῶ excidit χρέμω. Τέμω ille sumsit ex Hom. II. XIII. 707. nam alibi non legitur, et hoc quoque loco Wolfius *τεμεῖ*, alii *τάμον* vel *ταμέσθ'* scribunt. Miraculi instar est *Ῥέμει ὀδονᾶ σήπει* Hes. nec solvitur Theognosti interpretatione p. 11, 8. *δέμω τὸ πειρῶμαι τὸ δύναμαι*, quae cum illo exaequari possunt hoc modo τὸ *τείρωμαι*, *ὀδονῶμαι*. Ὅμω Schneiderus fabricatus est sine ullo analogiae respectu tanquam prototypon vocabulorum ὄμβρος et ὀμιχῶ. Nec minus commenticium est *γήμω Herodian*. Epim. p. 15. Pro *Λαίμεται εἰς βρωῶσιν ὠρηται* series *λαμάσσειται* vel simile quippiam poscit. Liquididae duplicatae exempla nulla nisi ex vitio nata: *Κάμμει καθίζει* Hes. ubi *κάμβεν* corrigunt, et *Τέμμειν πείθειν τιμᾶν* Suid. Phot. *cujus*

ἦτορ Ἐλας. Quint. III. 369. τοὺς δ' ἔλας ἀνά ἄσιν et v. 413. βροταῖν εἰς τεῖχος ἀλέντων, pro quo Herodotus I. 80. κατεληθέντες ἐς τὸ τεῖχος. Alpha pro epsilo recepit αὔληρον ὅπερ Ἴωνες εὔληρον Anecd. Bekk. 464. et fortasse βαλιός i. q. αἰόλος, nec dissonat Γάλλια ἐντερον Hes. χορδή ἢ τῶν ἐντέρων ελλησις Schol. Arist. Rann. 342. unde Isidorus latinum *illa* arcessit. Ἐάλη Homeri interpretes antiqui modo ab ἀλείν repetunt modo ab εἰλείν.

correctio necessaria sed nondum tentata est. Ubi stabilimento opus, assumitur consona proxima κάμνω, τέμνω. Neque aliae consonae characterem praecedunt praeterquam in verbis obsoletis et enormibus, quorum unum est χραίσμετε ἀπό τοῦ χραίσμω βαρντόνου Schol. Apoll. II. 218. alii aoristum dicunt sed μονήρη, quia οὐδεὶς ἀόριστος εἰς μὴν (non purum) Gram. I. 176, 21. nam τέμμε imperfectum esse volunt Sch. II. IV. 293. Secundum est Θέρμει θερμαίνει Hes. et Θέρμετο homericum. Sed λελιχμότες sic ut τέμμον ex syncope ortum ferunt: οὔτε ἀπὸ τοῦ χραίσμῳ οὔτε ἀπὸ τοῦ ὀλισθῶ μέσοι γέγονασι παρακείμενοι ὡςπερ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ λιχμῳ, ἵνα μὴ διὰ δύο συμφώνων ἐξενεχθῶσι Gram. I. 208. ubi ὀλισθῶ scribendum est et χραίσμω, quorum perfecta in σθα et σμαι exciderent si hoc tempus in exitu duas consonas ferret syllepsi conjunctas v. EM. 667, 33.

Adnotamentum. Verborum usitatorum tria γέμω, νέμω, τέμω characterem immutabilem habent sed τρέμω a τρέω processit, δραμεῖν a δραῖν (ἀποδιδράσκειν) et δέμω Eustathius 1047, 58. ad δέω (δεσμῶ) refert. Χρέμω, unde χρόμος ὁ χρεμετισμός Hes. et verba χρεμέθω χρεμετίζω, annexum videtur latino screeo χρέμπτομαι eo cognationis genere quo sonorum imitamenta se contingere solent, neque longe distat a βρέμω fremo et a βρίμη, quibus adaptata sunt βριμάω, βριμάζω, βρωμῶμαι, φριμάσσω, suo quidque proprio sapore; quare distinxit Herodotus φριμάξασθαι καὶ χρεμετίσαι et Schol. Lyc. 244. οὐκ ἔστι φριμαγμός ὁ χρεμετισμός, ἀλλ' ὁ διὰ τῶν ξινῶν τῶν Ἰππων ἀποπεμπόμενος ἦχος ὅταν γανριῶσι. Sed cum βρίμη, quod Hesychius ἀπειλή interpretatur, convenit etiam Σφριαὶ ἀπειλαὶ ὄργαι et Φριᾶται βριμαίνει, cui conterminum est φριάσσω vix ut dubitari possit quin his omnibus subterminat sonus minantium, ferocientium, gaudio et libidine gestientium. Θέρμω non minus solitarium est quam adjectivum θερμός, nam consona haec frequentissime fingendis substantivis verbalibus adhibetur (κορμός, χάρη) sed nunquam verbis vel adjectivis in ος exeuntibus; ceteroquin ad formandam terminationem necessaria, verbo modo producendae syllabae causa inserta est. Sed transeo ad verba quae in νω excurrunt.

§. 3. Arcadius p. 159. circumflecti dicit disyllaba *ἐχοντα* τὴν πρὸ τέλους εἰς δίχρονον συνεσταλμένον καταλήγουσαν ἢ συμφώνου ἢ συμφώνων μὴ ἀντιστοιχίων, χωρὶς εἰ μὴ κατ' ἐπένθεσιν εἴη τοῦ ν γενόμενα κινῶ προσκινῶ, πλανῶ, σινῶ. Τὸ δὲ τίνω κατ' ἐπένθεσιν· τὸ δὲ φθίνω καὶ φθάνω ἀπὸ ἀντιστοιχίων· τὸ δὲ ἄνω ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ubi manifestum est post καταλήγουσαν scribendum esse μὴ ἀπὸ φωνήεντος ἢ συμφώνων ἀντιστοιχίων ἀρχόμενα. Hoc canone damnatur *Στάνει* στείνεται συμβέβυσται Hes. id enim si unquam usurpatum est, certe alpha breve habuit, et *Δάνειν* κοιμᾶσθαι quod Phavorinus ex mendoso libro sumsit pro δαύειν. *Κτάνειν* κτείνειν Hes. et Aret. Sign. Diut. II. 11, 165. vitium in accentu contraxit. Itaque duo relinquuntur, poeticum ἄνω et φθάνω, quibus Arcadius quidem alpha tribuit breve propter homericum ἄνοιτο, quod nonnulli ἄντο scribi jubent v. ad Buttm. 115. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 177. Matthiae Lex. Eurip. I. 273. nec tamen dubitavit, opinor, quin produci possit, id quod demonstrat Epim. Gram. I. 16. neque negat Heraclides Eust. 1434, 20. sed naturae minus consentaneum esse censet: ἄμεινον λέγειν ἀνώ ἢ περ ἄνω ἵνα μὴ παραλόγως μηκύνηται τὸ ἄλφα. Alterum φθάνω metri necessitate excusatum habet Schol. II. IX. 506. ἐκτατέον τὸ φθάνει διὰ τὸ μέτρον· ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει φθανέει, commptus fortasse congruentia verborum ἄνω et ἀνέω, quo Xenophon utitur et Hesychius *Προσανῶν* προσανύξων· ἀνεῖν γὰρ τὸ ἀύξειν καὶ ἄνην τὴν ἀύξησιν, nisi is de barytono, ut Vossius statuit, loquutus est; posteriores tamen φθάνω in hexametro scripserunt, non φθανέω. Ἄνω pro αἴνω τὸ ἀναδεύω non legimus, nisi quod Eustathius dicit 801, 60. *Πανσανίας* οὐ διὰ διφθόγγου γράφων αἰνεῖν ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ α φησὶν ἀνεῖν ἐν ἐκτάσει ἔχειν τὸ α, de barytono ἄνειν dictum est. De secunda vocalium haec docent: τὰ διὰ τοῦ αἰνω διὰ τῆς αι γράφεται πλὴν τοῦ σθένω, μένω, πένω, στένω Theodos. Gramm. p. 72. τὰ διὰ τοῦ αἰνω διὰ διφθόγγου. Ὅσα δὲ παράγουσιν ἐξ αὐτῶν ἀρσενικὰ ὀνόματα εἰς ος διὰ τοῦ ε φένω, στένω, πένω· σὺν τούτοις δὲ καὶ τὸ ἔνω τὸ δύναιμι, quod ita intelligi debet ac si scriptum esset τὸ ἔνω ἀφ' οὗ τὸ ἀνύω τὸ δύναιμι ut Sch. Od. I. 1. p. 9.

ἀνήρ παρὰ τὸ ἀνύειν δύνασθαι. Atque hujusmodi verbum generali faciendi significatione praeditum non solum synthetico αὐθέντης id est αὐτοουργός subest ut Schol. Il. XVII. 217. ἐνάλιος παρὰ τὸ ἔνω τὸ φονεύω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ αὐθέντης v. Wieseler. ad Eumen. p. 49. et simili Συνέντης συνεργός Hes. sed etiam paragogo ἔντεα=ὄργανα. Nec difficile creditur ab illa infinita significatione faciendi transitum esse ad hanc angustiores interficiendi, quam non solum praepositiones verbis agendi impertiant ἐξανύω τὸ φονεύω Sch. Il. XI. 365. ἐκπράττω, διεργάζομαι perimo, sed etiam simplex ἀνώ interdum obtinet. Quare Grammatici ἄνω et ἔνω idem verbum esse statuunt v. Sch. Hesiod. Sc. 311. et ab hoc ἐναίρω et Ἐνωῶ repetunt Sch. Lyc. 519. et αὐθέντης pro αὐτοφόντης dici adnotant,¹⁹⁾ χειρώναξ pro χειρουργός, ut et simplex ἄναξ nonnunquam idem valet quod ἐργάτης et τελεστής v. Parall. 125. Sed hoc ἔνω sive ἔνω non minus insolitum est quam illud ἔνω ἐνώω, unde Buttmanus ἔνοις enatum censet, et huic paria γένω et κένω aptum proserendo perfecto κέκονα et substantivo κονή et κατακονή occisio, ἀνδροκόνος homicida, nec aliunde pendent Κακκεῖναι κατακόψαι Hes. et homericum κένσαι, in quo propria remansit potestas pungendi, hinc ad verbalia transmissa κεστός, ἡκεστή, κέστωρ (ut festra, bimestris) κέντωρ (ut μένω Μέντωρ) et κοντός.²⁰⁾ Θένω non solum Technici ponunt Theogn. p. 144. (ubi ψένω scriptum est) Herod. Epim. 56. sed etiam Hesychius in usu fuisse testatur; nostris in libris num ferendum sit, disceptari solet. De φένω nulla est controversia quin jam diu exole-

19) Phrynichus Ecl. 120. αὐθέντης μηδέποτε χρῆσις ἐπὶ τοῦ δεσπότου ἀλλ' ἐπὶ τοῦ φονέως. Theodorus Gaza de Mens. p. 302. ed. Petav. Graecos dicit, quia nullam vocem haberent, quae latinum auctor exprimeret, nomen αὐθέντης pro κύριος posuisse et hunc usum jam ante mille annos coepisse. De Euripide, qui δῆμος αὐθέντης χθονός dixit, Coraes ad Isocr. p. 330. sq. dubitat utrum κύριον sive δεσπότην intelligi voluerit an αὐτοουργόν.

20) A κένω βουκέντης, κέντρον et κέστρον cestrum, κέστρα, a ξάλω ξάντης, φαίνω ξεροφάντης, sed a μάλω (μεμίασμαι) μιάστωρ, θερμάλω θερμάστρα ἢ κάμιμος. Cum bimestris et menstrui conferri possunt monstrum et mostellum. Pistor vero a prisco pisto.

verit. Itaque quatuor nobis relinquuntur partim poetica, partim ad omnem usum loquendi apta μένω, πένω, σθένω, στένω pro quo τένω subrepsit Arcadio p. 159. στένω autem, sive pro στενάχω dicitur sive pro angusto, unum et idem esse Muetzellio de Theog. p. 417. assentior hoc firmiter quod latino *ango* eadem continetur cruciandi et angustandi significatio, ²¹⁾ nec multum abhorreo a Scaligeri sententia latinum gemere a graeco γέμειν id modo differre quod hoc neutralem habet vim, illud factitivam. De eta paulo post dicitur. Τὰ εἰς νω δυσύλλαβα παραληγόμενα ἰ ἐκτεταμένῳ βαρύνεται. κλίνω, κρίνω, πίνω, σίνω Arc. 160. qui φθίνω vocalem brevem habere pronunciat, τίνω ancipitem; verbum δίνω circumflexis adnumerat τὸ δεινῶ περισπᾶται ὅτι δεινός, pro quo δεινός scribi oportet; nam ab adjectivo oritur verbum tertii ordinis δεινώω. Verum a δίνω composita sunt Περιέδινε et Περιδίνεσθαι περιστρέφεσθαι, ipsumque δινόμενος legitur apud Callimachum v. ad Buttm. 154. et δίνω aeolicum Choeroboscus affert Cram. 190. doctique in Sapphus oda restituit v. Ahrens dial. dor. 541. Γίνω παρὰ τὸ γίγνω· τὸ ἰ μακρόν· τὰ γὰρ θεματικὰ ἤνικα ἀποβάλλουσι σύμφωνον, εἰς φύσει μακρόν μεταβαίνουσι EM. 232, 21. scilicet ὡς περ τὸ γιγνώσκω ἅμα τῇ ἀποβολῇ τοῦ γ ἐξετάθη p. 478, 50. nam natura breve esse edicunt Drac. 32, 7. ubi θέσει mutandum in φύσει. Ψίνεσθαι quo Theophrastus utitur de vitio quodam vitium, non differre a φθίνεσθαι probatur adjectivo ψινάδες αἰ θινάδες ἄμπελοι, quae eadem φθινάδες vocantur v. Diss. I. §. 9. sed fortasse ψίνεσθαι et ψινάζειν, quod Hesychius ἀποθρεῖν et φυλλοθρεῖν interpretatur, peculiariter dicta sunt de floribus foliisque caducis, quae destillantium similitudinem praebent, illa generali significatione tabescendi proprietate quadam soni circumscripta, qua vim verbi ψιάζειν i. q. ψεκάζειν consequuntur. Incertum est quod Hesychius offert Ἐζίνεν ἐσβέννεν tum per se tum propter propinquitatem perispomeni Ἐζίνει (sic) ἐσβέννεν. Duarum syllabarum numerum quae excedunt, paragoga sunt ὀρίνω, ὠδίνω praeter ἀλίνω, quod Coraes quidem ad Isocr. 299. cum ἄλερος

21) Στεινόμενοι ὀδύνησι Orpian. Hal. I. 464.

(κόπρος) ἀλαρύνω novitioque λερώνω confert, nec praetermittit ἀλισγέω, sed non evicit; nam haec magis ad ὄλος ὄλερός accedere videntur, ἀλίνειν autem, quod Glossographi ἀλείφειν interpretantur et saepe per diphthongum scribunt, ad *linere*. Huic proxima vocalis excluditur Arcadii praecepto: τὰ εἰς *ωνω* περισπᾶται, φθονῶ, δονῶ, ὄνῶ τὸ ὠφελῶ etc. Verbum barytonae conjugationis medium ὄνομαι exterminavit Aristarchus pro οὔνεσθε scribens ὄνόσασθε v. Diss. VIII. C. 3. Quod Hesychius suggerit Ῥόνειν κρίνεσθαι pro desparato relinquendum. Idem p. 160. τὰ εἰς *νω* παραληγόμενα ὕ μακρῶ βαρύνεται δύνω, θύνω, πλύνω, φύνω,²²⁾ quibus addenda sunt βύνω (διαβύνομαι) μύνωμαι et ἀμύνω. Longas vocales exemtas esse significat his verbis τὰ εἰς *νω* παραληγόμενα φύσει μακρῶ φωνήεντι, ὅποτε μὴ εἴη κατ' αἰολίδα διάλεκτον, περισπᾶται σκηνῶ, θρηνῶ—τὸ πάνω βαρύνεται ὡς ἴδιον αἰολικόν. Πήνω invenitur quidem apud Hesychium Photiumque pro πηνίζω dictum sed πάνω Arcadius doricum appellasset, non aeolicum; quare praestat πώνω id est πίνω reponere, quod Dindorfius in Thes. s. h. v. et Abrensius de Dial. aeol. p. 131. in quodam Alcaei loco indagaverunt mendose πονεῖν scriptum. Pro Γήνεσθαι κατέχειν Hes. quid substituendum sit, supra indicavi; ψήγειν pro ἔψειν novitiae est consuetudinis v. Du Cang. Hinc ad diphthongos pergimus. Τὰ εἰς *αινω* δισύλλαβα βαρύνοντά ἐστιν, αἴνω τὸ πτίσσω δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον παρ' Ἀττικοῖς, δραίνω, κταίνω, καίνω, ραίνω, σαίνω, χραίνω. Τοῦ δὲ αἴνω ὄνομα προκατήρχε, διὸ περισπασθή Herodian. π. Μον. p. 24. Utrumque a librariis confusum est ut saepe alias ita in Hesychii glossa Αἴνων βαρυντόνως (αἴνων δὲ) ἐπαινῶν, ex qua Buttmannus in Lexil. II. 112. festinantius colligit fuisse verbum barytonum αἴνω laudo, cui verbo comparat germanicum *Laut* et laurum quoque antiquius *laudum* appellatum esse a laudando hoc est crepando. Ἀναίνομαι idem I. 274. a negativa particula ἀνά propagatum statuit, veteres compositum dicunt vel cum praepositione ut contrarium καταινεῖν, ἢ παρὰ τὸ ἐπίρρημα ναί

22) Regula de hyperdisyllabis, quae hoc loco subjicienda erat, casu translata est ad canones nominum p. 194.

EM. Eust. 668, 31. Qua in pugna opinionum licebit quartum quiddam interponere, ἀναινομαι contrapositum esse τῷ αἴνυμαι proprieque significare *repudiare* ex negativa particula et verbo thematico αἴνω capio concretum illa liberiore compositionis ratione qua disjuncta formantur ἀγο — nego, τίω ἀτίω v. ad Phryn. 563. ex quo factum esse arbitror cur non solum ἡναινετο scriberetur aucla praepositione pro ἀνήνετο sed etiam ἡνηνάμην atque adeo ἀνήνασθαι quasi ἀναινομαι, sic ut Buttmannus statuit, verbum simplex esset. His Hesi-chius addit Γαίνεται ἀνύει ex ἄνω factum, Γέγλανται κεκοίλανται, quod in Thes. ad γλάφω redigitur sed apparet a γλαίνω declinatum esse ut Διαγλαίνειν λυμαίνεσθαι eo, ut opinor, intellectu quo διακναίνει dicitur pro διαφθείρειν et alia verba excavandi transferuntur ad lentam corruptionem. Σφεδανῶν — τινές σύνθετον ἐκ τοῦ σφέ καὶ δανῶν ὃ ἐστὶ κτείνων, ex quo non satis clarum fit utrum hujus commentii auctor δανῶν optaverit, quod Kuesterus alio loco scribi jubet pro Δαινῶν κτείνων (post Δαίνυντο) an δανῶν aoristum verbi δαίνω occido, cui fortasse nomen δάνος hoc est θάνατος attexerunt. Trisyllaborum pleraque syllabam secundam ex paragoge habere videntur etsi non omnium primitiva demonstrari possunt. Quis enim pro certo sumat ἀκταίνειν vel ab ἄγειν (ἀκτός) productum esse vel ut ἀκτίς ab ἀτίσσω (ἀϊκτός) Schol. Plat. 451? Δαίνω quum extrinsecus augeatur, simplex esse videtur cumque διερός et δεύω sociandum; verumtamen syntheta quoque Graeci nonnunquam isto modo augment et fortasse aliquando obliti sunt illud cum αἴνειν compositum esse quod Grammaticorum nonnulli βρέχειν et ἀναδενεῖν interpretantur, eodemque modo dicitur αἰονᾶν, quod ad αἴνειν eandem proportionem habet quam αἰόλος ad εἴλειν sive αἰείλειν, Ἔορται ἔδοξε²³) κρέματα Hes. et ἄωρτο ad αἴρω αἰείρω, unde nova pullulant verba αἰολάω,²⁴) ἐόλητο, ἐωρέω et nomina

23) Hoc a verbo unde ἄραρε, quod saepe pro δέδοκται valet. Hinc et Ἔορτας (ἐορτάς) ἀρεσκούσας καλάς, nec minus ἄορες et ἔορες conjuges, compares.

24) Cum αἰολᾶν et ἀπαιολᾶν id est πλανᾶν, ἀπατιᾶν, conferendum est ποικίλλειν, quod Sch. Soph. Trach. 411. per δολιεύεσθαι explicat,

his connexa αἰώρα, ἀοριτής averta, μετήορος etc. Sed ad hanc societatem etiam *λαίνω* aspirat, nec facilis repudiatio; nam et humor molliendi vim habet et tepor, duplexque verbi *λαίνω* significatio tepefaciendi et hilarandi apparet in affini *λαίνειν*, quod Hesychius *θερμαίνειν* et *εὐφραίνειν* interpretatur ut *Ἰθῆ εὐφροσύνη* et *Ἰηδόνας εὐφροσύνη*.²⁵⁾ Ita perpetuo in vorticibus etymologiarum volutamur. *Μαίνομαι*—οὗ τὸ ἐνεργητικὸν ἀσύνθετον οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει Sch. II. V. 185. *Μαραίνω* jure adnumeratur paragogis v. Prolegg. 37. et *μαίνω* quoque duo elementa nativa habere videtur ea quae vocabulorum sordidorum *μίνθος* (mentula?) *ὀμίξαι*, *Μίρμα* ἐπὶ τοῦ κακοπινοῦς καὶ *ῥυπαροῦ*, *Μιργῶσαι* *πηλῶσαι* primaria sunt. *Τὰ διὰ τοῦ εἰνω ἔχοντα ἐν τῷ μέλλοντι τὸ ε ἀναφαινόμενον γράφεται διὰ τῆς εἰ τείνω, μείνω, γείνω, θείνω* Theogn. 144. quorum secundum apud Arcadium rectius scribitur *κτείνω*. Moschopulus Sched. 85. et Choerob. in Psalm. 59. *γείνω, θείνω, στείνω, ἐρεείνω, εἶνω τὸ καλύπτω, ὄθεν εἰνόςφυλλος*, eodemque utitur Eustathius 1925, 27. *ἔω ἔνω εἶνω τὸ καλύπτω, οὗ παράγωγον τὸ εἶνώ*. sed totum ex vano conflatum est; Arcadio p. 161. pro *εἶνω* reddendum est unum ex hyperdissyllabis *ἀλεείνω* vel aliud. — *Τὰ εἰς ῥω παραληγόμενα διφθόγγῳ μὴ τῆ αι ἢ εἰ περισπᾶται χωρὶς τοῦ ἐλαύνω* Arc. I. c. quod confirmat Herodianus π. Μον. 22. οὐδὲν βαρύτονον τῆ αυ παραλήγεται ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω βαρύτονον παρ' ἐνόις καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται, quorum ultima vitiosa esse apparet, sed sanatio difficilis. Nam ut Herodianum de thematico *ἔλω* loqui credam, quod neque legitur unquam neque ad propositum pertinet, mihi imperare non possum, alterum autem verbum in *αννω*, quod accentu

Κατεῖλε ἐποικίλλε (vel *ἐποίκιλε*) Hes. a *κατέλλω* vel, si *κατεῖλλε* scribimus, a *κατέλλω*, *Διόλλει ποικίλλει*, sed haec intellectu proprio.

25) v. Prolegg. p. 37. Translationem verborum humectandi elegantius illustravit Hemsterhusius s. *Ἰαίνεσθαι*. Pindarus quum mel vocaret *ἀμειμῆ ἰὸν μελισσῶν*, primitivam nominis *ἰός* significationem tacite adumbravit, hoc est liquoris sive succi praesertim virulenti et medicati; nam et latinum *virtus* huc accedit ac nescio an *ἰχώρ* quoque et *ἰαχνόν τὸ θαλπνόν ἢ σαπρόν* v. Hemsterh. ad Hesych. s. *Ἰάχεον*, nam *σαπρός* et *σήπω* cum *ὀπός* cognata videntur ut *μυδᾶν* et *madere*.

duplici notatum sit, non reperitur hodie neque ab ipso Herodiano affertur ap. Eust. 562, 42. τὸ δαμνῶν πλεονασμὸν ἔχει Δώριον ὁποῖος καθ' Ἡρωδιανὸν γίνεται καὶ ἐν τῷ ἐλαύνω ἐλαύνω, δύνω δύνω καὶ τοῖς ὁμοίοις, quae idem p. 670, 62. ex Heraclide affert τῷ ἐρευνῶ ἢ παραγωγῇ κατὰ τὸ ἴκω ἰκνῶ, οἴχω οἴκνῶ· οὕτω ἐρέω ἐρεύω ἐρευνῶ, ὅπερ βαρύνεσθαι ὄφειλε ὅτι πάντα τὰ πλεονάσαντα τῷ ν ὁμοτονεῖ τοῖς πρωτοτύποις οἷον ἐλάω ἐλαύνω, θύνω θύνω, δύνω δύνω. Eundem locum attingit Helladius Phot. p. 868. τὸ ἐλαύνω παραλόγον· πᾶν γὰρ ῥῆμα παραλήγουσαν ἔχον τὴν αὐτὴν ἢ καθαρῶν βαρύνεται, ψαύω, φαύω, ἢ σύμφωνον ἔχον περισπᾶται, ἀμαυρῶ· τὸ δὲ χάνω παραλόγως βαρύνεται, sed quum χαινῶ modo dicatur, nec unquam χάνω, non dubito quin ἐλαύνω supponi debeat; nam his canonum fabricatoribus consuetum est ut quod initio proposuerint denuo proponant in exitu. Χάνω ne etymologi quidem fingere audent sed χαῦνος παρὰ τὸ χαινῶ ὡς φαίνω φανός EM. De φαίνω quod narrant, mera fabula est: τὸ βαννός παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω, ἐξ οὗ φαύνω καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ αῦνω Schol. Dionys. Gramm. 654. Sed pergam ad ultima Arcadii: τὰ εἰς νω μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου περισπᾶται ὑπνῶ—σεσημείωται τὸ δάκνω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δαγκάνω γέγονε κατὰ συγκοπὴν. Καὶ τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν τὸ μ βαρύνεται μίμνω, κάμνω, τέμνω. De syncope gratiam facimus sententiae auctori, sive is Herodianus fuit sive Heraclides, cui idem tribuitur Eust. 28, 45. Quae alia consonam vel in epiploce vel in diastasi positam habent, aut ignota sunt ut Βερνώμεθα κληρωσώμεθα et Ῥαδάμνει βλαστάνει Hes. aut scripturae controversae obnoxia ut κέρχνω, ἐγκέρχνω, quod saepius κέρχω scribitur. Δάμνεται δαμάζεται Hes. Musurus invexit pro subiectivis sed idem Ἐδαμνον ἐδάμαζον quod mutare non audeam, nam δάμνονται Aret. Cur. Acut. I. I, 193. ²⁶⁾ summo librorum consensu sustinetur et homerico δάμνησι Aristarchus δάμνησι praetulit

²⁶⁾ Paulo post μουσικῶ (soporem affert) ἐθισμὸς αὐλῶν ἢ ψαλμὸς λύρης, scribendum est ἐρεθισμὸς. Ἐρεθίζειν μάγαδιν Telestes usurpavit pro κρούειν, quod verbum de tibiis quoque dici solet v. Jacobs. ad Anall. T. I. 353.

σὺν τῷ ἰ ἀπὸ τοῦ δάμνω ὑποτακτικοῦ EM. *Μαρνοίμην, κρέμοίμην* et *μεμνοίμην* Buttmannus metaplasmi nomine excusat, sed illud sustulit Bekkerus in Homeri loco *μαρναίμεθα* scribens; pro *κρέμοισθε* scito Dobraei positum est *κρέμιασθε*; *μέμνοιο* si satis constaret, ad *μέμνομαι* referri oporteret, quod adversus Elmslejum defendi ad Butt. 244. sed *μεμνοῖτο* in Cratetis Fragm. p. 249. nescio quid esse dicam nisi vestigium priscae scripturae pro *μεμνῶτο* forte temere relictum ut Schol. Eur. Ph. 682. σοὶ ἔκγονοι antiquitus pro *σῶ ἔκγόνῳ* scriptum fuisse suspicatur. Illa vero metaplasmi ratio unice convenit ad *πάρνοισθε* Aristot. Probl. X. 18. quod evitari non poterat nisi quis priscam optativi formam *δαίνντο, ζεύγγντο* resumere vellet. *Κέντω* EM. 506, 51. finxit propter infinitivum *κένσαι*, cui explicando sufficit *κένω*. *Πέφρνειν κτείνειν* Hes. fortasse aoristus est accentu Aristarcho. 27) Aliquanto firmiora fundamenta habet *πίτνω* v. ad Aj. p. 184. quanquam cetera cum vocali mutant declinationem *σκιδνῶ, κινῶ, πιλνῶ, ὀριγνῶμαι*. Geminatio semivocalis vereor ut Hesyhii exemplo *Τέννει στένει, βρήχεται* satis probata sit. *Κτέννω* saepius legitur apud LXX. et aliquoties in libris profanis v. Jacobs. ad Anth. Pal. 723. Dindorf. Praef. ad Schol. Aristoph. T. XII. p. XIV. sed re vera aeolicum est.

Adnotamentum. Quemadmodum *φθάνω* a verbo puro profectum est, quod ostenditur futuro *φθήσομαι*, ita verborum, quae percensui, pars maxima consonam finalem quasi per insitionem accepit; *ἐκ τοῦ χῶ τὸ χωρῶ γίνεται τὸ χαινῶ ὁμοίως τῷ ῥῶ ῥαίνω, χρῶ χραίνω* Eust. p. 1063, 40. p. 1778, 19. in quibus dubium est utrum *ῥαίνω* (rigo) a *ῥέω* derivatum crediderit an ut cetera a themate secundae conjugationis *ῥάω*,

27) *Πέφρνω* praesens conveniret mediis poetici coloris, quorum consonae ultimae praeposita est ea, quae verbum inchoat, *κέλω κέκλωμαι, μέλω μέμβλωμαι, μένω (μέμονε) μέμνομαι* (memini). More autem usitato epsilon in iota vertitur *μένω μέμνω, πέτω πίτνω, γένω γέγνομαι*. Similiter si consonae, quae verbi est ultima, supponitur extranea, iota pro epsilo succedit *τέχω τέκτω, πέτω πίτνω, ῥέπω ῥέπτω, πιλνάω, πιρνάω*, sed non semper, *δρέπω δρέπτω, πέχω πέκτω*. Sic etiam ab *ἔχω ἔχω*, *ἐνέπω ἐνίσπω* differt *ἔπομαι ἔσομαι*, a *πιλνάμαι* et similibus *πέρναμαι*.

quod subolis loco reliquit aoristum ῥάσσετε. Cum tertio coaluit ἀχραῆς i. q. ἀχραντος, atque hac contaminandi significatione cum usitato χράω et χραύω tango connectitur. Cum utroque idem p. 1603, 10. conjungit σῶ σαίνω, κρῶ κραίνω, κῶ καινώ, hisque p. 691, 5. addit βῶ βαίνω, μῶ μαίνω, δρῶ δραίνω. De primo consentit Theognostus p. 146. σῶ σείω ὃ καὶ σαίνω λέγεται, quod verum esse docent Photius Σαίνει σείει, Σαίνουροι σείοντες τὰς οὐράς et Hesychius Σαίνεται κινεῖται, ipsaque similitudo constructionis οἱ κύνες σαίνουσι τὸ οὐραῖον Sch. Theocr. II. 109. unde σάνσις duci poterat ut φάνσις, sed pro eo maluerunt σεισμὸν τῆς οὐρᾶς dicere Poll. V. 61. Proximi κραίνω thema ponendum est duplex, unum κρα sive καρ, cui accommodata sunt κάρα, κράς, Κράνα κεφαλή, ²⁸⁾ κράτος, κάρηων, ἀντόκρανος, alterum κρέω, unde κρέων, cujus interpretatio est κραίων Sch. Aesch. Suppl. 577. ex quo expressa sunt κρέτος, κρέσσων capitalior, et syntheta Κρησίλας v. Meinek. Delect. 236. Κρησιφῶν Tzschuck. ad Strab. XIV. 535. et Κρεςφόντης, quod pro Κροσφόντης valere puto ut Θέσφατος, ἐπεσβόλος. Καίνω ille, nisi me fallo, a κέω τὸ κεάζω ortum putavit sicut κτάμενος et ἔκτακα ad κτάω refertur EM. ex quo et ex κτείνω commixta sunt ἔκταγκα, κτάντης etc. Postremorum βαίνω, δραίνω, non tanta vis fuit ut primitivorum memoriam obscurarent; et γράω, φάω possessione dejici non potuerunt. Haec omnia verbis secundae conjugationis vel usitatis vel oblitteratis adhaerent, nam σαίνω quoque diversum a synonymo σείω etymon sequitur, quod ex σάλλω et σάλος emergit. Hujusque vicissitudinis literarum ε et α supra quam de primitivis dissererem C. I. §. 8. exempla commemoravi minime dubia. Quo minus cunctandum est τετραίνω, quod reduplicatum est ut παπταίνω, τιταίνω, cum τρέω componere, ξαίνω cum ξέω, ραίνω cum ρέω, ἐκφλαίνω cum φλέω. Et quae verbo γίγνομαι cognata sunt, modo

28) Etiam κρήνη proprie ostium fontis, quod Romani quoque caput appellant, significare videtur; Aret. Cur. Acut. II. 6, 276. διὰ τῶν ὀχετῶν οἴπερ ἀπὸ ἥπατος ἐς νεφροὺς κραίνουσιν id est τελευτῶσι, unde ὀχετόκρανα nomen habent. Κρήνη et πηγὴ quid differant ostendit Siebelis ad Paus. I. 14.

hanc vocalem prae se ferunt, modo alpha; nam cum *γέγαμεν* (ut *βέβαμεν*) convenit *γίγας ὁ γηγενής* et *νηγάτεος ἀπὸ τοῦ γείνω ὡς τείνω τατός* Sch. II. II. 43. quod assumptione dignum videtur, cum *γέω* vero, cui EM. nomen *γέα* applicat, *τηλύγστος Proculus*²⁹⁾ et indiges hoc est *ἐγγενής*, nam a geno foret indigen ut cornicen. Graecum *γένω* et quae Technici huic similia fingunt *φένω*, *τένω*, cognoscuntur duntaxat ex declinatis *γέγονα*, *γένος*, *τόνος*, *τένων* tendo, *πέφνε φόνος*. *Μένω* duas habet significationes manendi et obstinandi perseverandique a communi, ut mihi quidem videtur, fonte verbi *μάω* (*μαιμῶ*, *μαίωμα*) derivatas, unam per omnia tempora diffusam, alteram perfecti propriam, cujus duplex est apud Homerum species II. XVIII. 157. *ἐκλέμεναι μεμαῶς* et paullo post v. 176. *ἐκλέμεναι μέμονεν*, quippe indicativus numeri singularis *μέμαα* non magis admittitur quam *βέβαα*, *γέγαα*. *Μάνω* cur non receptum sit, ex iis quae in ingressione §. 3. de terminationis hujus insolentia dicta sunt, intelligi potest, sed consona in primam syllabam transfusa finxerunt medium *μνᾶσθαι*, cui cum *μαίεσθαι*, ut ante praedixi Dissert. I. §. 1. communis est sed lenior appetendi, ambiendi significatio; nec discrepant derivata, sicut Schol. Pind. Nem. I. 23. poetae verbum *πολέμου μναστῆρα* explicat *μνήμονα πολέμου, ἐπιστήμονα ὁμοιον τῷ ὁμηρικῷ μήστωρες αὐτῆς*, cui Eustathius Prooem. Pind. p. 8. (56.) comparat *μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς*,³⁰⁾ propriumque *Μέντης τὸν μενετικόν* significare ait Sch. II. XVII. 73. Mentori vero Telemachi comiti Ptolemaeus Hephaestionis assimilavit Noemonem Achillis *μνήμονα* sive monitorem L. I. p. 13. ed. Roul. *Πένω* sive *πονέω* et *ποιπνύω* cum *πνέω* anhelu eo naturae foedere constricta sunt ut *κενεὰ πνεύσας* Pind. Ol. X. 111. cum *πονήσας* commutari possit et *ἐμοῦ χάριν πνέων* Aesch. Agam. 1179. cum *πονῶν*. *Γείνομαι* unde ortum sit patet; *κτείνω* Eustathius 1925, 27. ad *κτέω* refert, cujus vocalis in *κτείς* apparet, sed alii

29) Hoc nomine Festus docet aut procul a patre natum (*Τηλέγονον*) significari aut eum qui patri seni natus sit. cf. Prolegg. 374. De graeco epitheto dissentit Doederlinus.

30) *Ἐπιμάτω* Odyss. XII. 220. Schol. *ἐπιμῆμνησο*.

propter infinitivum *κιάσθαι* ad *κιάω* EM. ut *τείνω* (*ταινίω*, *ταινία*) ad *τάω*, unde imperativum *τῆ tene* arcessunt, quia ad capiendum manum protendimus; perfectum autem *τέτακα* quum quidam ad praesens *τάζω* replicarent, Apollonius ap. Choerobosc. Dict. II. 542. ex *τέταγκα* factum esse defendit detracta immutabili ut *κέκλικα*, *πέπλυκα*, nam a *τάζω* ejusque futuro *τάζω* (unde *τόξον* nominatum putant EM.) non *τέτακα* proficisci sed in activa quidem forma *τέταχα*, in media *τέταγα* ut *κέκραγα*. Nobis nulla religio est quin ponamus *τάω*, *τάσω*, *τέτακα* ut *σπάσω*, *ἔσπακα*,³¹⁾ aoristum vero *τεταγών* verbo subjiciamus expleto *τήγω* sicut *ἔτιμαγον* processit a *τιμήγω* *τιμήσω*, cujus simplicissimum thema si poscitur, ponendum est *τιάω* ut *τάω*. Cum *τήγω* conspirat *ταγο* *ταγο* ut *πήγω* *πήσω* pago pango, *ρήσω* frango, *πλήσω* plango, cum *τείνω* vero *tendo*; cum utroque conferre juvat *ἐπιμαίεσθαι* et *ἐπιμάσασθαι*, quae pariter intendendi et contingendi significationes complectuntur temporibus verbi divisas. Inter *καίνω*, *κέκονα* et *κτείνω* idem intercedit similitudinis quod inter *πτύσσω* *πτύξ* *πυγμή* pugnus, *πτύκτια* et pugillares, interque *παίω* et *πταίω*, *κταις* i. e. *multifido dente pecten* Martial. XIV. 23. et *κεάζω* findo, *πίσσω* pinso ejusque generis alia v. Parall. p. 31. *Φαείνω* a *φάω* deductum esse paragoge bisyllaba monui in Proll. 39.³²⁾ *Κέκρικα* et *κέκλικα* Apollonius l. c. sic ut *πέπλυκα* et *τέτακα* perfecta anomala nuncupat, sed ego huc potius inclino Graecos, quum haec ita formarent, animum intendiase ad themata pura similia illis unde *τίνω* et *φθίνω* profecta sunt. Ac verbi *κρίω*, unde EM. nomen Titanis *Κρῖος* ductum esse statuit et assentitur Hermannus Opusc. T. VII. 296. memoria revirescit in adverbio *κρηδόν* Apollon. de Adv. 611. et in latinis *crevi*, *crinis*, *cribrum* *κρησέρα* incerniculum et quod parum explanate scriptum est *Κράσσεα ἀλευρότησις* Hes.³³⁾ *Κλίνω* consonam finalem non a stirpe tractam habere et Por-

31) *Κατέσπακα* Arist. Eqq. 718. sed *τέθλακα*, *κέκλικα* non reperi.

32) Ibi v. 5. *διαίρεσιν* male editum est pro *συναίρεσιν*.

33) *Κρησέρα* ἢ *ἀλευρότησις* *ὀνομαζομένη* Galen. Gloss. *Διατήσεις* καὶ *διακρίσεις* Plutarch. Symp. VI. 7.

phyrinus statuit et Buttmannus, sed diversas uterque vias ingressi; nam ille ad II. XXII. 3. τὸ κλίνω, inquit, γίνεται ἀπὸ τοῦ κλειώ atque omnia hinc derivata apud Homerum significationem circumcludendi habere contendit firmissime; alter in Lexil. I. 74. se non dubitare ait quin cum λιάζω cognatum sit, quod supra cum *limus* et *obliquus* comparavimus. Verbi πίνω stirpem puram ostendunt inclinamenta ἔπιον, πλομαι, πιστός potabilis, quanquam hoc Meinekius in Com. Fragm. T. IV. 380. in suspicionem vocat, latinumque *vinibus* a sono effuticio infantum qui *cibiān* et *portionem buas* et *pappas* vocant Non. 34) ut graece lallantes βρῦν, denique imbueri et ἐμπῖσαι idem sonant. Ζίνω a themate, cui futurum σβέσω accommodatum est, profectum esse apparet ex congeneribus ζέννυμι, ζίννυμι et ἀποζίννυμι. De verbis in ννω in universum valet quod Eustathius dicit p. 621, 48. τὸ ἰθύνω ἐκ τοῦ ἰθύω γίνεται ὡς δύνω δύνω, χύνω χύνω, πλύω πλύνω, quorum primum cum terminatione mutat intellectum, tertio, quia χύνω non reperitur, substitui potest φύνω φύνω ab Arcadio appositum, unde ἐμφύνω Aretaeo familiare, vel θύνω θύνω, ξύνω ξύνω, nisi Odysseae interpretes binis locis, ubi ἀποξύνουσι et ἀποξύναι per περιξέουσι et ἀπολεπίσαι explicat, aliam, ut Buttmannus suspicatur, scripturam sequutus est ἀποξύνουσι, ἀποξῦσαι cf. Nitzsch. ad IX. 326. Wernick. ad Tryph. 516. Πλύνω cum latino pluo et utrumque cum πλέω sic ut germanica *schwemmen* et *schwimmen* cognationem habere hoc facilius persuadebitur si computaverimus eluacri nomina πύελος et πύελος, quorum huic tau affluxisse, illi lambda defluxisse putatur v. Parall. p. 9. Sermo barbarie corruptius literam ν verbis infercire amat, κλάνω pro κλάω ut Καταφθάσσειν κατακλάνεσθαι Hes. quod temere mutatur, δένω (ἐπιδένω, ὑποδένω) et δέννω pro δέω ligo, τρώνω sive τρώννω, στρώνω, χώνω, λούνω, φθέρνω, φύρνω v. Coraes Atact. I. 45.

§. 4. Arcadius p. 162. τὰ εἰς ἄρω περισπᾶται· σημεῖοι τὸ ἄρω τὸ ἐρμόζω ἢ τὸ λαμβάνω, Verum hoc intel-

34) Πισαν φασιν εἶναι κρήνην, ἣν νῦν κλειῖσθαι Βίσαν Strab. VIII. 357.

lectu dicitur *αἰρῶ* vel *ἄρνημαι* et pro illo receptum est *ἀραρίσκω*, neque aliud reperitur verbum hujus formae praeterquam in dialectis: *ἀντιφάρα ἢ ζήλη παρὰ Συρακοσίοις παρὰ τὸ φάρω ὃ οἱ Λωριεῖς λέγουσιν ὡς τάμνω καὶ τράπω* EM. 114, 19. quod ipsum Grammatici fortasse non legerunt usquam, sed consentaneum est nomini *φαρέτρα*, nec aliunde compositum *ισοφαρίζειν*, quod illi cum *ἀντιφερίζειν* aequant; quin etiam *βάρως* et *φᾶρος* quomodo huc aptari possint ostendere conabor in Diss. XVIII. Aliud reconditius praebet Hesychius *Νάρω συνήμι*, a *gnarus*,³⁵ *gnario*, *narro* *γνωρίζω* non dissonans, idemque affert *Νάρειν ζητεῖν*³⁵) et *Ἰνᾶρει μαστεύει* fortasse pro *γνᾶρει* scriptum. — *Τὰ εἰς ἐρῶ περισπᾶται μὲν ὁπότε ἔχει πλησιάζον ψιλὸν τὸ (scr. τῶ) ε, κερῶ, περῶ, πτερῶ, στερῶ· μὴ οὕτως δὲ ἔχοντα βαρύνεται δέρω, φέρω. Τὸ ἐρῶ περισπᾶται ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον* Arc. Barytonon *κέρω* Schol. II. IV. 260. dicit non facile inveniri euphemismo usus; nam invenitur nusquam, neque magis *κέρμαι*, a quo Buttmanus subjunctivum *κέρωνται* declinatum censet. Sed praeter allata *θέρω* foveo usurpatum est a Nicandro pro *θεραπεύω*, nec neglexit Herodianus Epim. 243. usitatus vero est *θέρομαι* ut *ἔρομαι*, *στέρομαι* et *ἀγέρομαι* ab epicis posterioribus introductum Theocr. XVII. 94. Oppian. Hal. V. 323. et aliis locis v. ad Buttm. 95.³⁶) De primo tamen dubitari constat: *τὸ ἔρεσθαι καὶ δέρεσθαι ἀορίστου ὄντα δευτέρου σεσημειώται* Anecd. Cram. IV. 200. ubi pro *δέρεσθαι* requiritur infinitivus aoristi in *ρεσθαι* terminatus, *ἄρεσθαι*, puto, quod nonnullos sic scripsisse apparet ex Sch. II. XVI. 68. *ἀρέσθαι παροξυτονητέον*, eodemque accentu *ἐπαύρεσθαι* scribitur ut *ἀγέρεσθαι* Od. II. 385. Anth. Append. LI. 35. et frequentissimum *ἔγρεσθαι*, quanquam de duobus postremis dubium

35) Huic adjuncta sunt alia interpretamenta *κύνειν*, *κρύπτειν*, *κύνεσθαι*, *ἀμέλγεσθαι*, nec minus obscura *ἄναρειν ἀμέλγεσθαι* *κύνεσθαι*, *Ἐναρεῖν κύνεσθαι*, quae mihi in mentem redigunt supra allatum *Νᾶσαι φεῖν* et vicinitatem fluendi, rigandi et foecundandi ut *Νεόβροχοι ἔγκυοι*, *Βρύειν πηγάζειν* et *ἐμβρῶνον*, *Ἐνέβριον* (sic) *ἐνεκῶνον* Hes. Pro *Ναρούς φύλακας* fortasse *ναρούς* scribendum id est *ναοφύλακας*.

36) Hic typhotheta erravit *ἀγείρονται* scribens.

est num, qui ita scripserunt, praesentia esse voluerint an aoristos accentu ad primam retracto propter characterem ρεσθαι. Duarum sequentium vocalium unam amandat Theognostus p. 201. τὰ διὰ τοῦ ειρω ἀποστρέφονται τὴν διὰ τοῦ ι γραφήν, alteram Arcadius: τὰ εἰς ρω μὴ ὄντος πρὸ τοῦ ρ συμφώνου, εἰ παραλήγοιτο τῷ ο μόνῳ ἢ μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, περισπᾶται, ἀγορῶ, ἀμοιρῶ, quo expunguntur θόρω, πόρω et ejusdem generis alia v. C. V. §. I. unaque cum his ὄρω quo utitur Sch. Arist. Eqq. 1341. ὄρω ἐστὶ δῆμα βαρύντονον, ἀφ' οὗ τὸ δηματικὸν ὄρτός³⁷⁾ ὄρτῶ ὄρταλίζω, sed in veteribus scriptis nihil reperitur praeter ὄρονται vel pro ὄρονται positum simileque Enniano oritur id est hortatur, vel pro ὄρωσι. — Τὰ εἰς υρω ἐκτεταμένον τὸ υ ἔχοντα βαρύνεται σφύρω (σύρω) πτύρω, φύρω, μορμύρω, πλημύρω, ὀδύρω, ὀλοφύρω Arc. eademque fere Theogn. 145. sed per negligentiam omittunt ξύρω, (ξύρομαι) μύρω, κύρω et trisyllaba ἀθύρω et πορφύρω. Incertius est νύρω τὸ νύσσω Phot. Suid. pro quo νυρῶ apud Hesychium legitur cum paragogo νυρίζει ξύει. Manifesto corruptum est Ὀμηγύρειν τὸ συνάξαι. — Vocales longas ejicit Arcadius τὰ παραληγόμενα φωνήεντι η ἢ ω περισπᾶται, ubi aut excidit semiosis πλήν τοῦ μερμήρω, quod non puto factum esse, aut μέρμηρε, quod Hermannus in Orph. Arg. 771. cum codd. omnibus pro vulgato μερμήριζε restituit, aoristus est verbi μερμαίρω a Suida relati sed omissi in Arcadii regula, quae est de diphthongo prima: τὰ διὰ τοῦ αιρω βαρύνεται, μαρμαίρω, καρκαίρω, σπαίρω, αἶρω. Sed et alia hic detracta sunt σαιρω, σκαίρω, χαίρω, ψαίρω, γαργαίρω. Majore vero industria complexus est diphthongi ει exempla: μείρω³⁸⁾ τὸ μεριζῶ,

37) Indidem esse videtur Ὀρτός (ὄρτος) βωμός Κύπριοι Hes. utroque enim nomine demonstratur aliquid erectum et extans ut Βωμοὶ λόφοι Αἰτωλίας Steph. i. q. βουνοί latinumque Arae rupes mari extantes; et ab eodem verbo ὄρος, ὄροχος, ὄροχος v. Prolegg. 171. nol. 13. Simillime Romani *excitare* dicunt pro extruere potissimum aedificia, aras, sepulcra, epigrammaticarii graeci ἀνεγείρειν δόμον.

38) Diversum a σπείρω spargo est illud σπείρω τὸ ἐλλίσσω, unde EM. 722, 45. Cram. Anecd. I. 387. nomina σπείρον et σπάρτον repetunt, sed pro hoc in Sch. Od. IV. 245. et II. II. 135. rectius legitur σπειρῶ.

τείρω, φθείρω, εἶρω, στείρω, κείρω, nec omisit trisyllaba *ἐγείρω, οἰκτείρω*, quibus Theognostus adjicit *ἀείρω, ἱμείρω, ἔθειρω, ἄγείρω*. Πείρω illi nescio quo pacto elapsum est. Ceteris diphthongis aditum praecludunt regulae tonicae; una Arcadii de perispomenis in οιρω, quae prius allata est; altera ejusdem haec: τὰ εἰς ρω παραληγόμενα διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ υ περισπᾶται, ἀμαυρῶ, εὐρῶ (νευρῶ) ἐπικουρῶ, et Grammatici Gram. I. 411. τὰ εἰς ω μετὰ συμφώνου τῇ εὐ-θείᾳ (τῇ ευ) παραληγόμενα βαρύνεται, φεύγω, κεύθω — σεσημειῖται τὸ εὐρω, ὅπερ οὐχ εὐρηται ἀλλ' ἐκ κλίσεως δεικνύται, quod idem de αὐρω et οὐρω dici poterat v. ad Buttm. 258. His peractis restat ut non pura conquiramus — τὰ εἰς ρω ἔχοντα ἐπιπλοκὴν συμφώνου περισπᾶται ὅποτε μὴ συγκοπὴν ἐμφαίνει ὡς τὸ ἔργω Arc. qui sine dubio non praetermisit ἄργω, et illo loco: τὰ εἰς ορω περισπᾶται μὴ ὄντος πρὸ τοῦ ρ συμφώνου, fortasse addidit ὡς ἔχει τὸ ὄσφρω, ἐξ οὗ τὸ ὄσφρωμαι· ut supra dixit ὀδύρω ἐξ οὗ τὸ ὀδύρωμαι, δλοφύρω ἐξ οὗ τὸ δλοφύρωμαι. Sed fieri potest ut hoc ὄσφρωμαι propter novitatem testium repudiaverit. De consonis in diastasi positis tacet; cujus generis exemplum unicum est ἐρῶ ab Herodiano inter singularia relatum p. 43. Nam ὄρῶ in Lex. de Spir. p. 234. Herodian. Epim. 102. Moschop. Sched. p. 78. conservandae proportionis causa scriptum est pro ὄρω, quo Grammaticorum alii utuntur syntheton ἄψορῶς ad pleonasmum referentes EM. ut παλλνορῶς v. Meinek. Com. Fragm. T. III. 296. Φθέρῶ eosdem auctores habet quod πέννω, interpretes videlicet V. T. Alexandrinos. Δέρῶ non legitur sed δέρῃς et saepe περιδέρῃαιον v. Bast. ad Aristaen. 223. Jacobs. ad Achill. 519.

Adnotamentum. Verbi σκαίρω ὄθεν σκάρος Sch. Theocr. IV. primitivum est σπάω σπαίρω—καὶ τὸ μὲν σπαίρειν καὶ ἑσπαίρειν ἄμουσόν τινα κίνησιν δηλοῖ, τὸ δὲ σκαίρειν εὐμουσον καὶ ὀρχηστικὴν Porphyr. ad Π. XIII. 443. EM. 722, 54. hisque non solum σκιρτᾶν et σκαρδαμύσσειν conjuncta sunt sed etiam Σπυρθίζειν σπᾶσθαι ἀγανακτεῖν σφύζειν et fortasse Κυρβάσαι ἀποσκιρτᾶν, Ἀποκυριάζειν ἀποσκιρτᾶν, χρυβάσαι σκιρτῆσαι, quae omnia Hemsterhusius ad Hes. s. Ἀποκыр. ad nomen χοῖρος porcellus transfert. Inter

χαίρω et γαίω γαῦρος major est significationis convenientia quam formae, nisi quis certo exemplo probet gamma et chi in principio vocabulorum permutari; nam quod veteres occinunt γύαλον et γωρυτὸς παρὰ τὸ γῶ (χῶ) τὸ χωρῶ, hoc γῶ manavit ex officina Philoxeni. Sed vere Sch. Eur. Phoenn. 1390. ψαίρω ἀπὸ τοῦ ψῶ οὗ παράγωγον τὸ ψαύω, quae quantillum distent ostendunt glossographi διαψῆν et διαψαίρειν eodem verbo διακαθαίρειν *abstergere* declarantes v. Valckenaer. ad Phoenn. 1399. idemque significat ἐπιψαίρειν cum quarto casu et ἐπιψαύειν cum secundo; Συμψῆραι συμψηλαφῆν Hes. Ἐναίρειν Buttmanus simplex esse iudicat a plurali οἱ ἔναροι derivatum, Aristarchus, ut Lehrsio videtur de Arist. 147. ab ἔναρα propagatum voluit proprieque significare *spoliare*, ἔναρα autem dici arma ὅτι ἐνάρηρε αὐτοῖς τὰ σώματα, quorum nihil concedi potest; nam ἐναίρειν semper est occidere, 39) ἔναρα exuviae, neque ab hoc derivatum est verbum sed contra ab ἐναίρω ἔναρα, ab hoc rursus ἐναρίζω. Verbum primitivum vel ab illo ἔνω φρονεύω propagatum est, cui πέφνον et φένος ὁ θάνατος subjacent, vel idem significat quod ἀναιρῶ ex αἶρω et praepositione coalitum sed obscurata originis memoria et declinatum est quasi simplex ἦναρον et in nomen ἔναρα deflexum; vel, si hoc non ita est, quid consilii capiendum sit nescio. Non minus dubitationis affert καθαίρω, quod ut Buttmano concedam a καθαρός derivatum esse non patiuntur rationes a me subductae v. Diss. XVI. §. 7. Ac ne simplex quidem mihi verbum videtur, etsi in declinando simplicium regulam in totum sequitur: κάθηρε (λύματα) προπαροξυτόνως ἀπὸ τοῦ καθαίρω ἐκάθηρε ὡς ἐμέγηρε Schol. A. ad Il. XIV. 171. Sic igitur est sententia, αἶρω et αἰρέω ex eodem quasi semine procrevisse exiguo formae, non magno significationis discrimine et ex utroque conflatum esse καθαίρω proprie significans *demo καθαίρω* sed praecipue *sordes de superficie aufero* hoc est *purgo*, quod confirmat Hesychii glossa Ἀποαιρεῖ καθαίρει et promiscuus verborum αἶρω et αἰρῶ usus: καὶ δ' αἶρε κελίχρας Alc. Fragm. 33. καὶ δ' ἀπὸ πασσάλοφιν ζυγὸν ἦρεον Hom. εἰ

39) Ἐναίρειν χροῖα metaphora est ut *trucidare ignem* Lucret.

βροχίδεσαι μόνην γενέτειραν αἰετοῖς ἀντίκα καὶ—ἀμνοὺς
 ἔλοις Oppian. Cyn. II. 356. πένθος ἤρατο et similia v. ad
 Aj. v. 129. κῆδος ἐλέσθαι Apollon. III. 692. εὖχος ἀρέσθαι
 et κῦδος ἐλεῖν ap. Pindarum. Denique non multum abest quin
 ἀπαυρᾶν τί τινος Latino auferre praemium ab aliquo, au-
 ferre aliquid inultum par et simile esse putem. — Verbis
 σαίρειν et σύρειν quae subjecta sunt actiones verrendi et
 trahendi, eae ut natura conjunctae ita a scriptoribus mediae
 aetatis uno verbo σπαστρέειν expressae sunt, ⁴⁰) unde ad
 σπᾶν et agnatum huic ψαίρειν deducimur, quod eandem ha-
 bet verrendi, tergendi, radendi significationem. Φθείρω et
 quod idem significat ψείρω Hes. a φθίω profecta sunt, cujus
 primaria significatio in ψάω et ψίω residet. Verbi τείρω
 Eustathius 1532, l. aliique veterum magistrorum fingunt pri-
 mitivum τρῶ notionem terendi et terebrandi et quae hinc pro-
 ficiscuntur perforandi atque penetrandi complexum, natura ita
 mobili ut totum fere vocalium heptachordum permeet τείρω,
 τρίζω, τρύω, τρύχω, τιτράω, τρέω (τερέσω Hes.), τερούσκω,
 τορέω, τορύνω, τρώω, τιτρώσκω, quibus adjuncta sunt no-
 mina vermum ligna pertudentis θρίψ τερηδών tarmes et in-
 strumentorum τέρετρον terebra, τρύπανον, τόρος sive τόρος,
 τορύνη, turunda, cum adjectivis τορός, διάτορος, τρανός sive
 τρανής Philem. Lex. I. §. 134. hisque etiam τέρην (teres)
 adjicitur in Cram. I. 143. Quoniam vero attritu et affricu
 superficies corporum siccatur, non injuria ad hunc locum re-
 ferri videntur vocabula τέρσομαι, τασός, τρασιά, Τραύσανον
 πᾶν ξηρόν Hes. Ad tero τρέω proxime accedit θέρω et Θρη-
 σόμενος θερισόμενος θερμανθησόμενος Hes. cujus dentalem
 mutabilem fuisse apparet ex nominibus Τίριος θέρους Κρητες
 Hes. τινθός et θιμβρός i. q. θερμός formus, torridus, qui-
 buscum σείριος et σειραίνω componenda videntur. Neque
 tamen affirmaverim hoc θέρω cum τείρω communem originem
 habere, etsi aetatis proprium epitheton est sicca. Duo sunt
 verba diversae potestatis εἶρω sero, unde ἔρματα τὰ ἐνώτια

40) Δουρής et ἀσάρωτος etsi de rebus diversis dicuntur, tamen
 natura idem significant τὸ ἀκάθαρτον. Ab iisdem verbis ducta et non
 raro commutata sunt σύριγξ et σήραγξ v. Jacobs. ad Philostr. 491.

et ὄρμοι sarta, serviae, alterum εἶρω dico, quae EM. 804, 28. spiritu distincta putat τὸ εἶρω, ὅτε μὲν ψιλοῦται, σημαίνει τὸ λέγειν, ὅτε δὲ δασύνεται, τὸ συνάπτειν, sed hoc quoque plerumque non aspiratur et Seleucus, quem idem hoc loco antestatur, εἶρειν, inquit, τὸ λέγειν ἀπὸ τοῦ συνειρημένα καὶ συνηρμοσμένα λέγεσθαι τοῦ λόγου τὰ μέρη. Id quidem argutius dictum est; sed deliberationem affert Gellii disputatio de prisco imperativo *insece* sive *inseque* ad hunc finem deducta: *ipsum illud ἔπη, quod significat verba aut versus, non aliunde dictum tradunt, quam ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι καὶ εἰπεῖν. Eadem ergo ratione antiqui nostri narrationes sermonesque insectiones appellitaverunt* XVIII. 9. quas graece dicere possumus λέξεις εἰρημένας vel εἰρημὸν λέξεων et συνέπειαν sive συνάρθειαν. Ac fieri potest ut satores linguae ab una radice elicuerint duos surculos, ἔπειν dico mediumque ἔπεσθαι et ἄπτειν aperere,⁴¹⁾ quorum alterum in qua natum est regione perstitit, alterum significatione alio translata in εἰπεῖν et ἐνέπειν (insequere, inquare) abiit sicut εἶρω dico aliter declinatur atque εἶρω sero, id est necto, plecto. Hoc autem affine est verbo εἴλω, nam disjuncta conseruntur et connectuntur potissimum volvendo et torquendo eademque est vicissitudo literarum $\bar{\lambda}$ et $\bar{\rho}$ in nominibus γέλις sive σελμῖς id est ὄρμιά v. C. V. §. I. et μέρμις σειρά, quibus omnibus declarantur res consertae contortaeque genere similes, specie dispares. Verum illa liquidarum permutatio admonet me verbi ἔρρω, de quo Eustathius 756, 37. ὡς τὸ ἔρρωτε διὰ δύο $\bar{\lambda}$ γλωσσά τις φησι Καλλιμαχος δηλοῖ ἐν τῷ ἔλλατε βασκανίης ὀλοὸν γένος. Hic Ahrensius quidem de Dial. Aeol. 284. dubitat an ἔλλατε scribendum sit; sed hoc ἔλλατε, ut a Schneidewino scite in Simonidis loco restitutum est p. 104. meritoque probatur Heckero in Comment. Callim. p. 53. ita idem vir doctissimus id noluit ad hunc Callimachi transferri, qui sine dubio fortius quiddam poscit quam ἔλλατε vel οὔλλατε valet. Ab eodem ἔρρω Sch. II. VI. 348. aoristum ἀποέρσαι

41) De homerico εἶρω vetus fuit controversia utrum ab ἔπειν derivatum sit an ab ἔπομαι. Qui pro ἐβλάβη acceperunt, verbi λάψαι sive ἔψαι significationem sequuti sunt.

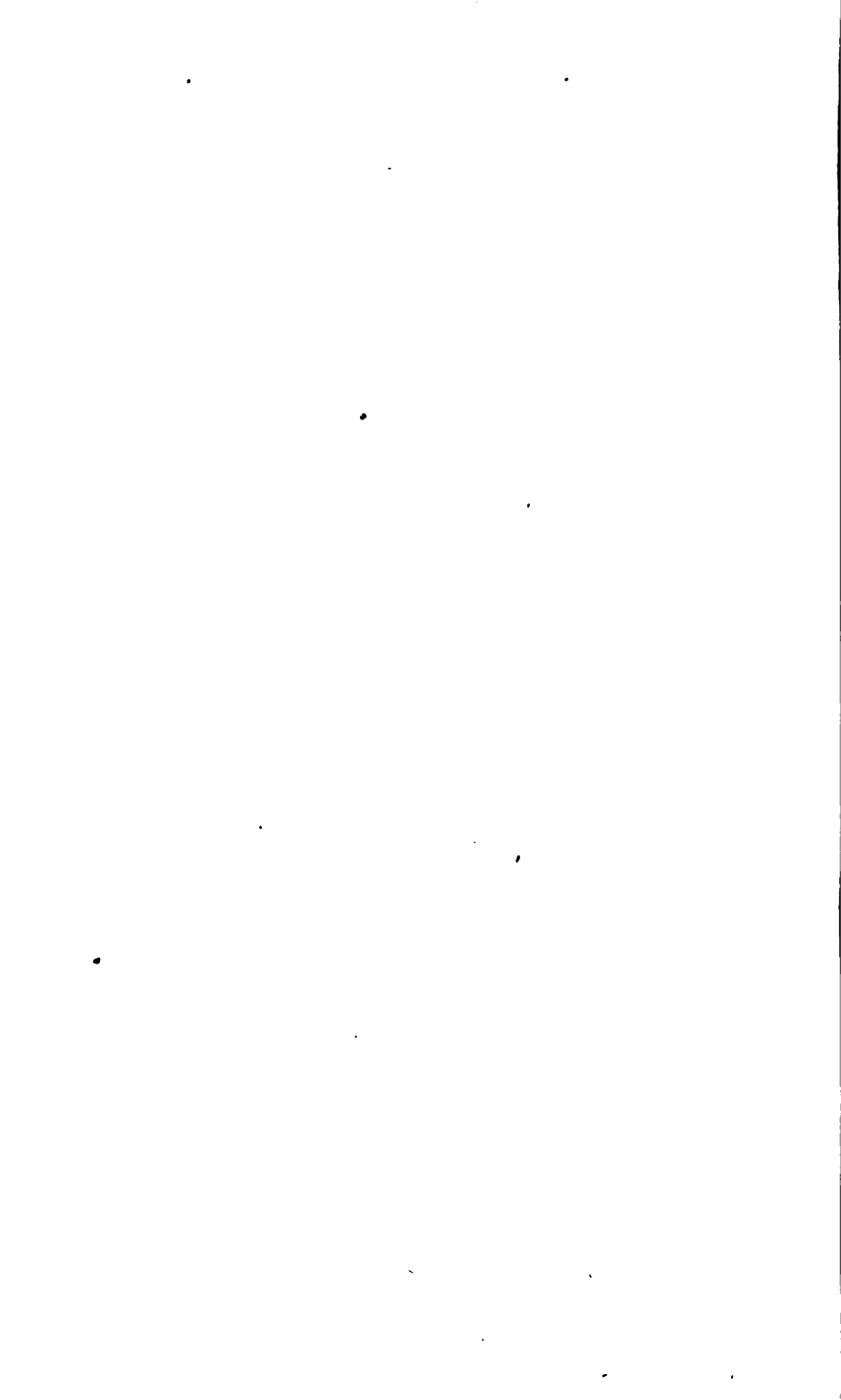
declinatum putat, quem Schneiderus ad *δαίω* refert, Buttmannus aliquanto probabilius ad *δέω* tanquam factitivum proluendi significatione praeditum, cujus oblitus Nicander ἀπόερσον ἀκάνθας scripsit pro *deme*. Nec sane insolens ejusmodi vocalis et consonae principalis enallage tum in prima positione ὄρομαι δώομαι ruò, ἔρω δέδω, ἔρω serpo repo, tum in variis ejusdem verbi inclinamentis ἔρω (ἔρομαι, ἐρέω) εἶρη dictio et per consequens concio (ἀγορά) quo intellectu ap. Lycophr. 470. est *ῥήτρα* vulgo edictum significans, ἐρῶ-θην, εἰρήσομαι. *Ἄειρω* EM. 791, I. primitivum dicit ex quo *αἶρω* factum esse κατὰ συναίρεσιν, neque discrepat Porsoni sententia ad Med. 848. His adversum tenui ad Buttm. 312. Cetera trisyllaba idem ille ad paragoga ablegat, ἀγείρω ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἐθείρω ἀπὸ τοῦ ἔθω, quorum illud aliquantulum adjuvatur nomine ἀγών, quandoquidem hoc pro ἀγορά et ἀγυρῆς dicitur hoc est συναγωγή⁴²⁾ ἐθείρω vero rectius ad θέρω τὸ θεραπεύω referri videtur, quo verbo Apollonius Soph. ad explicandum utitur *Ἐθείρειν τὸ ἐξ ἔθους κοσμεῖν καὶ θεραπεύειν*, neque non constat κοσμεῖν et comere nomini κόμη conserta esse, quod in universum significat τὴν κομιδὴν sive ut Hesychius interpretatur *θεραπεῖαν*, praecipue vero comam τὴν *ῥθειραν*.⁴³⁾ Verborum in *ῥω* exeuntium unum πύρω sternuo sic ut affine πιάρηνμαι originem puram habet πτάω sive πτέω unde πτήσσω consterno, hinc Πτόρος ὁ πταρμός Arcad. 68. Πτοιὰ πταρμός φόβος, Πτυρμός φρίκη, Πτύρεται σείσται φρίττει Hes. ut sternutamentis quati Gell. XII. 5. Alterum ξύρω ab usitato ξέω profectum est non sine aliquo significationis temperamento, quale saepe vocalium commutatio afferre solet: δέρω δειρω δαίρω, σαίρω σύρω, unde compositum ἀσύρης ὁ ἀκάθαρτος alterius formam, alterius vim exprimit. *᾽Ολοφύρομαι*, quod Sch. II. V. 871. ab ὀλόπτω propagatum vult, similis videtur ceteris moerendi verbis ὀδύρομαι, κινύρομαι, μινύρομαι, quorum ut termi-

42) Ἄγειρειν τὰς ὀφρῦς Themistius dicit Or. II. 27. A. pro συναγειν ut Paul. Sil. Anth. V. 300. ὀφρύας εἰς ἓν ἀγείρων. Illi tamen Dindorfius e codd. ἐγείρειν restituit.

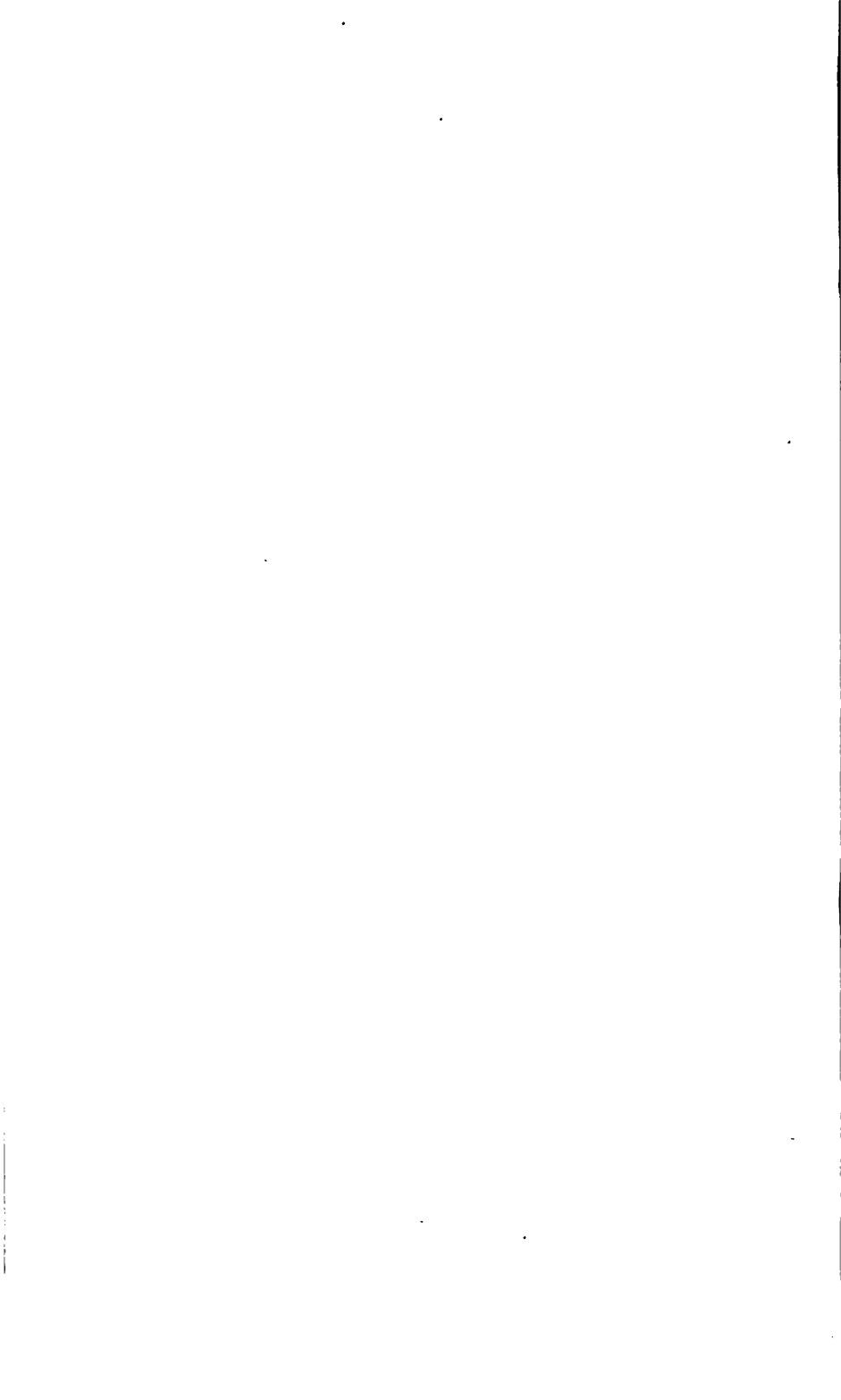
43) Hesychius *Δυσθερῆς δυσάλθητος* i. q. *δυσθεράπευτος*. Hemsterhusius corrigit *δύσθαλπιος* nusquam lectum.

nationem sequitur ita priore sui parte accedit ad *δλολύζω* et *δοιούζω*.

Jam ex omni hac disputatione manifestum est, priscum sermonem laborasse multitudine verborum quae paucis conflarent literis et iisdem similibus significatione saepe dissimili. Quo in gradu si perstitisset, orationem confusum quiddam et indistinctum sonare necesse erat. Huic igitur vitio obviam itum est via duplici. Nam et intus aucta sunt vocalibus consonisque ascitis *ψάω ψαύω, ψάλλω, ψήχω* et accessione syllabarum vel praepositarum vel suppositarum. Ac de intestinis incrementis tam multa dixi ut omnem rationem absolutam esse confidam. Ecquaenam vero syllabae verbis anteponantur et quo effectu dicetur in ea pathologiae parte, quae de prothesi inscripta est. Ad hunc autem locum pertinet quaestio verborum paragogorum, hoc est eorum quae syllabice creverunt; nam veteres hoc nomine etiam introrsus aucta comprehendunt: τὸ *δίπτω παράγωγόν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ δέπω* EM. 704, 54. etc. sed nos haec primitivis secundi gradus adjecimus.

LIBER SECUNDUS
DE
VERBIS PARAGOGIS.

Pars prior.

De verbis circumflexis.

CAP. I.

De verbis in εω.

§. 1. A verbis barytonis nasci perispomena Grammatici multis demonstrant exemplis sed plerisque commenticiis vel certe ambiguis. Scholion miscellum ad Π. II. 92. huc exit: *ἐστιχόωντο ἀπὸ τοῦ στείχω ὡς πειθῶ πιθῶ, ὀφέλλω (scr. ὀφείλω) ὀφελῶ, φείδω φιδῶ*, quibus paria tradit Theognostus Cram. II. 149. *τὰ εἰς ὦ κατ' ἔνδειαν χρόνον ἐκ βαρυτόνου εἰς περισπώμενον μεταγόμενα διχρόνη βραχεῖ παραλήγεται στιχῶ, φιδῶ, δαίω δαῶ, τεύχω τυχῶ, σίνω σινῶ· οἷς ἀκόλουθον καὶ τὸ λούω λουῶ, πείρω περῶ, κείρω κερῶ*, quae ab illis discriminat quia non ancipitem vocalem in penultima habent sed brevem. Quem ducem hi sequuti sint cognoscitur ex EM. 122, 40. *Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὰ ἀπὸ βαρυτόνων μεταγόμενα εἰς πλεονασμὸν συστέλλει τὴν παραλήγουσαν φείδω φιδῶ*. Hoc autem praesens affinxerunt futuro *πεφιδήσομαι*; sicut tria, quae Theognostus adjungit, ponuntur temporum aliquorum causa *δαήσομαι, πιθήσω, ἐτύχησα*. *Περῶ* et *στιχῶ* ficta non sunt sed ad alterum conjugationis ordinem pertinent, de quo posterius disseram, ad tertium vero *σινῶ*, cujus futurum est *σινώσω* apud Manethonem brevi antepenultima. De *κερῶ* dubito utrum sit ficticium illud unde quidam *κεραῖζω* et *κεραυνός* arcessunt, an pro eo scribi oporteat *εἶρω ἐρῶ*. Tria quae prosodiam non mutant addit EM. 509, 12. *κύω κυῶ, ἔλκω ἐλκῶ, ῥίπτω ῥιπτῶ*; quae examinabo quo quidque loco convenerit; nam commodissimum duco remotis alienis et ad probandum inutilibus universam copiam, quam illi strictim modo attigere, sic digerere ut ser-

vetur ordo conjugationum. Incipiam igitur a puris. *Ἡρακλείδης φησὶν ὅτι ἄω τὸ πνέω τῶν βαρυτόνων ἔστι καὶ οὐ περισπώμενον*—*ἐτέρωθι δὲ ὅτι ἀμφισβητεῖται κατὰ τὸν τόνον* Eust. 1625, 55. Postquam pro imperfecto *διάει* in *Odyss.* scribi coeptum est *διάη*, verbi perispomeni, cujus ex similitudine expressa sunt *ἄημι*, *καταήσομαι*, *ἄησις*, *ἄετμός*, vestigium superest nullum. *Ἄέω* dormio si doctis illis innotuisset, Apio et ceteri non eo aberrassent ut *ἄεσαι* vel ex *αὔσαι* id est *λαῦσαι* distractum vel cum alpha privativo compositum dicerent κατὰ στέρησιν τοῦ ἔσαι Apollon. Lex. et Anecd. Bekk. 348. Quemadmodum a *νέω* natum est *νηέω*, sic a *θέω* specto duci potuit *θηέω*, *θηέομαι* et doricum *θαήομαι*, quod Schol. Theocr. I. 56. ex *θεέω* conversum dicit, et hinc certe pendent *Θεεῖω θανμάζω* Suid. ex poeta epico, nisi fallor, depromptum, et *θειοῖο* II. XXIV. 418. pro quo nunc *θηοῖο* editum est homericæ consuetudini convenientius. Sed idem etiam paronymon dici licet a *θεά* derivatum ut ab *ἔλεος ἔλεω*. Eoque dubium fit utrum *θαέομαι* ex *θάομαι* ortum sit an ex substantivo oblitterato *θάη* vel *θάος* et consimili ratione a *θεά* *θαέομαι*. Quod Markscheffel edidit in *Hesiod. Fr. CCXLII. 383. ποταμῶ ῥέοντι ἔοικώς*, non ita legitur apud Servium sed *ῥέοντι* id est *ῥείοντι*, et *ῥεούμενος* in oraculo Herod. non a *ῥεέω*, quod Matthiæ assumit Gramm. I. 649. inclinatum est, nam hinc *ῥεούμενος* fieret, sed metri causa productum ut *μαχεούμενος*, quod Buttmannus ei confert. — Schol. II. XXIII. 475. *ἔστι δὴ βαρυνόμενον καὶ περισπώμενον ἔνθεν τὸ δίημι ἐγένετο* et EM. 273, 12. *ἀπὸ τοῦ διῶ γίνεται παράγωγον δίημι*, sed perispomenon ab usu repulsum est v. Diss. XI. §. 2. Et praesentis *ῖω*, quod usitato *ῖημι* praestruitur, exempla nulla nisi dubia vel novitia: *Ἄναυρος ἰεῖ μεγάλοβρομον ὕδωρ* Orph. Arg. 465. *Συνιεῖ νοεῖ* Hes. *συνιεῖν* quod Bergkiius scripsit Theogn. 1237. pro *συνιδεῖν*, *ἀφιεῖν* et *καθιδεῖν* Schol. Arist. Eqq. 282. et 428. sed imperfectum *ῖον* abunde auctoritatis habet. Singulare Dorienarium est *οἰῶ*.¹⁾ *Βυῶ*, *βυεῖς*, *βυεῖ* EM. affert mendosam fortasse

1) Ahrensiius Dial. Dor. 350. verba mea non recte interpretatur. *Οἰῶ* non ex *οἰήσομαι* contractum dixi, sed hoc et *οἰητής*, *οἰητέον* Apollon. Synt. IV. 10, 327. ad *οἰέω* retuli quasi thema.

scripturam sequutus, nec multum ponderis habet *προβουόντων* Phryn. App. 59. *Κυῶ ἀττικὸν ἐκ τοῦ κύω* Arcad. 165. quae paragoge placuit Latinis: cio cieo, cluo clueo, (nuo) abnuo abnuo conniveo, tuor tueor, sed *κνέω* fortasse a *κύος* deflexum est. Itaque circumspectis omnibus praeter *λούω* *λουέω* nullum satis certum metabasis exemplum inveniri posse statuo. Idque etiam ab Heraclide significari videtur Eust. 1625, 53. τὰ εἰς $\bar{\omega}$ καθαρὸν λήγοντα δισύλλαβα καὶ ἔχοντα φωνῆεν βραχὺ παρατέλευτον δίχα τοῦ $\bar{\sigma}$ βαρύνεται εἰ μὴ που περισπασθέντα ἑτέραν ἔννοιαν ποιήσῃ ὡς τὸ μυῶ· τὰ δ' ἄλλα βαρύνεται κλύω, πνέω, τῶ· τὸ δὲ $\bar{\epsilon}\omega$ οὐ συγκρίνεται τούτοις δευτέρας ὄν συζυγίας. Hic *δίχα τοῦ $\bar{\sigma}$* dicit propter *λόω* *λοῶ* v. L. I. C. I. §. 5. *μυῶ* vero jure distinguit a *μύω*, de $\bar{\epsilon}\omega$ *ἑάω* errat cum aliis v. C. II. §. I. Plus adjumenti praebent non pura, quanquam horum quoque permulta a nominibus non longiore spatio disteterminata sunt quam a verbis. Primum liquida: *εἰλόμενος ταῦτόν ἐστι τῷ εἰλούμενος· διαφορεῖται γὰρ ὡς τὸ στερόμενος στερούμενος, ἐπιμελόμενος ἐπιμελούμενος* Schol. Lips. II. V. 203. *Δηλέομαι* (*θέλω*) aliquotfariam apud philosophos dorici generis legitur sed scriptura fluxa et instabili. "Οπλεσθαι et ὤπλεον auctorem unum habent Homerum. ²⁾ *Δινόμενος* Callimachus usurpavit sequutus fortasse infinitivum ab Hesiodo positum *δινέμεν*, cujus ambigua facies v. ad Butt. 154. Sed si ille primus protulit, verbum vetus tritumque a *δίνη* potius quam ab hoc invecticio *δίνω* repeti oportet. Idem Hesiodus in Scuto quater protulit *ἐθύνεον*, de quo Epim. Cram. I. 55. *σεσημείωται τὸ παρ' Ἡσιόδῳ εὐθύνεον* (sic) *ἢ πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\epsilon}$ ἢ μεταβολῇ τοῦ $\bar{\nu}$* ³⁾ namque verba in *υνω* exeuntia barytona esse *εἰ μὴ προκατάρχον ἔχει ὄνομα*. Hic quod solum *ἐθύνεον* exceptum dicit, indicio est eum apud Aristophanem non

2) *Παλλέω*, quod Matthiae propter aoristum controversum *παλῆσαι* ponit, non legitur, nec probatur comparatione nominis *ἀποπάλλησις*. Id si recte scriptum est, a *πάλλω* *παλλήσω* duci potuit ut *μέλλω* *μελλήσω* *μέλλησις*. Nec video cur Herodotus non potuerit scribere *εἰ παλαίσει ὁ στρατός* id est *πονήσειε*, quomodo saepe *παλαίειν* *κακοῖς* dicitur et latine luctari.

3) Num hoc dicit *μεταβολῇ τῆς $\bar{\delta}$ συλλαβῆς*?

ἔβύονον scriptum invenisse sed quod nuper e codd. repositum est ἔβύονν, neque apud Herodotum διαβύνεονται et ἐνδυνέουσαι v. Math. Gramm. I. 436. nisi forte haec ionicae dialecto condonanda censuit; alioqui enim canoni magis adversantur quam θυνέω, quod paronymon esse potest a θῦνος ἢ δρμή ut θρυλέω a θρῦλος, θυμέομαι a θυμός, eademque ratione defendi licet σινέεσθαι quod apud Herodotum legitur saepius sed non sine multiplici librorum dissensione et crebro vulgaris formae interventu. Sed haec excusatio non convenit in βαρνεῦντα et λεπυνέοντα, quae Critici Theocrito imperitiverunt adstipulante Dindorfio in Thes. Vol. V. 205. sed repudiat Bernhardy ad Dionys. v. 1122. non injuria; nam in maximo verborum in ὕνω exeuntium numero nullum deprehendimus hujus transfigurationis exemplum, neque etiam, ut a μέλας μελανέω, sic a βαρύς βαρυνέω derivari potuit sed solum βαρύνω ut βραδύνω, ταχύνω etc. ac, si pro activa significatione opus est neutrali, βαρύθω, ἔμβαρύθω. Τὸ γεγωνεῖν οἱ μεθ' Ὀμηρον καὶ ὡς βαρύντονον ἔκλινον καὶ ὡς περισπώμενον Schol. II. XII. 337. sed id quoque ambiguum quia adjunctum habet nomen γεγωνός alienum quidem Homero sed hoc saepius usu venit ut derivata prius in lucem emergant et plus auctoritatis acquirant quam primitiva. Etenim δοκέω non solum longe antiquius celebriusque est quam δοκή sive δοκός, sed et forma evincit et significatio hinc illud repetendum esse non a verbo δέκομαι. Πενεῖν πενητεύειν Hes. si accentus recte se habet, ad πένεσθαι sic comparatum est ut ἔρέειν ad ἔρεσθαι v. ad Buttm. 166. ξυρεῖν ad ξύρεσθαι ad Aj. p. 181. στερεῖν ad στέρεσθαι. Grammaticus Herm. de Constr. p. 388. στέρω ἀττικὸν, στερεῶ δὲ κοινόν· μετὰ μὲν οὖν τῆς προθέσεως τὸ βαρύντονον οὐ δεῖ γράφειν, τὸ δὲ περισπώμενον μᾶλλον ἀττικῶς ὡς ἀποστερεῶ καὶ ἀποστεροῦμαι v. ad Buttm. 293. sq. Eodem pertinet homericum ὀρέοντο si imperfectum est praesentis ὀρονται. Αἶρω et αἰρέω quamvis diverso spiritu et significatione tamen naturae nexu copulata sunt. Verborum dentalium pleraque notum est propter consonae characteristicae repugnantiam futura a conjugatione perispastica mutuari ἀλθήσω, διζήσω, κηθήσω, πετήσομαι et interdum circumflexorum tempora obliqua sic

formari quasi praesens esset non purum $\acute{\omega}\theta\acute{\epsilon}\omega$ $\acute{\omega}\sigma\omega$, $\eta\theta\acute{\epsilon}\omega$ $\eta\sigma\alpha$, sed nonnullorum prima positio utriusque formae participes est $\acute{\alpha}\acute{\iota}\delta\omicron\mu\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\acute{\iota}\delta\acute{\epsilon}\omicron\mu\alpha\iota$, $\kappa\upsilon\lambda\acute{\iota}\nu\delta\omega$ $\kappa\upsilon\lambda\iota\nu\delta\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\upsilon}\delta\omega$ $\acute{\upsilon}\delta\acute{\epsilon}\omega$, $\mu\acute{\upsilon}\zeta\omega$ $\mu\upsilon\zeta\acute{\epsilon}\omega$ sive $\mu\upsilon\zeta\acute{\alpha}\omega$, $\pi\acute{\iota}\acute{\epsilon}\zeta\omega$ $\pi\iota\epsilon\zeta\acute{\epsilon}\omega$, $\gamma\eta\theta\omega$ ($\gamma\eta\theta\omicron\mu\alpha\iota$) $\gamma\eta\theta\acute{\epsilon}\omega$, $\xi\chi\theta\omega$ $\xi\chi\theta\epsilon\epsilon$ in Hermesianactis Fr. II. 39. cujus facilis est sed fortasse non necessaria mutatio in $\xi\chi\theta\epsilon\tau\omicron$ v. Bach. p. 143. Verum hoc etiam ad $\xi\chi\theta\omicron\varsigma$ accommodari potest, $\gamma\eta\theta\acute{\epsilon}\omega$ ad $\gamma\eta\theta\omicron\varsigma$, verboque $\acute{\alpha}\lambda\iota\nu\delta\acute{\omega}$ EM. subdit nomen $\acute{\alpha}\lambda\iota\nu\delta\omicron\varsigma$ $\delta\rho\acute{\omicron}\mu\omicron\varsigma$. Fit quoque ut participia diversam a ceteris temporibus terminationem habeant: $\kappa\epsilon\lambda\alpha\delta\epsilon\acute{\iota}\nu$ $\kappa\epsilon\lambda\acute{\alpha}\delta\omega\nu$, $\acute{\alpha}\lambda\delta\eta\sigma\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\lambda\delta\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$, et contra $\mu\acute{\epsilon}\delta\omega$ $\mu\acute{\epsilon}\delta\omega\nu$ et $\mu\epsilon\delta\acute{\epsilon}\omega\nu$, $\acute{\omicron}\theta\omicron\mu\alpha\iota$ et $\acute{\omicron}\theta\acute{\epsilon}\omega\nu$ $\phi\rho\nu\nu\tau\acute{\iota}\zeta\omega\nu$ Hes. $\epsilon\acute{\iota}\kappa\acute{\alpha}\theta\omega$ et $\acute{\upsilon}\pi\epsilon\iota\kappa\alpha\theta\acute{\epsilon}\omega\nu$ Oppian. Hal. V. 500. quo adducor ut pro $\epsilon\acute{\iota}\kappa\alpha\theta\acute{\epsilon}\omicron\sigma\iota\mu\epsilon\nu$ $\pi\alpha\rho\alpha\chi\omega\rho\eta\sigma\omega\mu\epsilon\nu$ Hes. $\epsilon\acute{\iota}\kappa\alpha\theta\acute{\epsilon}\omicron\sigma\iota\mu\epsilon\nu$ scribendum putem, sive poeta epicus optativum versui reluctantem hac epenthese emollivit, sive pleonasmus est ionicus ut $\gamma\epsilon\mu\acute{\epsilon}\omega\sigma\iota$ aliaque minus testata v. ad Buttm. 338. et $\pi\alpha\rho\alpha\mu\iota\nu\theta\acute{\epsilon}\omega\sigma\iota$ in Hippocratis loco unde perperam $\pi\alpha\rho\alpha\mu\iota\nu\theta\acute{\epsilon}\omega$ in Thes. receptum est; $\mu\iota\nu\theta\eta\sigma\alpha\iota$ quod ad Aj. p. 181. not. 11. produxi et $\mu\epsilon\mu\acute{\iota}\nu\theta\eta\kappa\alpha$ Hippocr. ad $\mu\iota\nu\theta\omega$ pertinent. Cur $\pi\epsilon\kappa\tau\acute{\omega}$ et $\rho\iota\pi\tau\acute{\omega}$ hoc potius loco reponantur quam in genere paronymorum causa haec est quod ab adjectivis secundae declinationis simplicibus, ut $\pi\epsilon\kappa\tau\acute{\omicron}\varsigma$, $\rho\iota\pi\tau\acute{\omicron}\varsigma$, verba derivari non solent. Neque secus decernunt veteres; Arcad. 153. $\tau\acute{\alpha}$ $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\kappa\tau\omega$ $\beta\alpha\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\tau\acute{\iota}\kappa\tau\omega$, $\pi\acute{\epsilon}\kappa\tau\omega$ — $\tau\acute{\alpha}$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\pi\epsilon\rho\iota\sigma\pi\acute{\omega}\mu\epsilon\nu\alpha$ $\acute{\epsilon}\chi\omicron\upsilon\sigma\iota\nu$ $\acute{\omicron}\nu\omicron\mu\alpha$, $\acute{\alpha}\tau\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\tau\alpha\kappa\tau\acute{\omega}$, $\acute{\upsilon}\lambda\alpha\kappa\acute{\eta}$ $\acute{\upsilon}\lambda\alpha\kappa\tau\acute{\omega}$ et p. 151. $\tau\acute{\alpha}$ $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\pi\tau\omega$ $\beta\alpha\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\sigma\acute{\alpha}\kappa\pi\tau\omega$, $\rho\acute{\iota}\pi\tau\omega$ ($\tau\acute{\omicron}$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\rho\iota\pi\tau\acute{\omega}$ $\acute{\alpha}\tau\tau\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$ (η) $\pi\omicron\iota\eta\tau\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$) $\acute{\iota}\pi\tau\omega$ ($\nu\acute{\iota}\pi\tau\omega$) $\epsilon\acute{\iota}$ $\mu\grave{\eta}$ $\pi\rho\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\rho\chi\epsilon\iota$ $\acute{\omicron}\nu\omicron\mu\alpha$ η $\delta\iota\alpha\sigma\tau\omicron\lambda\eta$ $\gamma\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\tau\omicron$ $\sigma\eta\mu\alpha\iota\nu\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$. quae quod sequitur enuntiatum ex EM. p. 463, 5. et p. 236, 16. sic emendari debet $\Pi\rho\acute{\omicron}\varsigma\kappa\alpha\iota\tau\alpha\iota$ $\epsilon\acute{\iota}$ $\mu\grave{\eta}$ $\pi\rho\acute{\omicron}\kappa\epsilon\iota\tau\alpha\iota$ $\acute{\omicron}\nu\omicron\mu\alpha$ $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\alpha}\beta\lambda\epsilon\pi\tau\acute{\omega}$ — η $\delta\iota\alpha\sigma\tau\omicron\lambda\eta$ $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\omicron}$ $\delta\pi\tau\acute{\omega}$ $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu\tau\iota\delta\iota\alpha\sigma\tau\omicron\lambda\eta\nu$ $\tau\omicron\upsilon$ $\acute{\omicron}\pi\tau\omega$. Κεντέω huc transferri non licet quia barytonum $\kappa\acute{\epsilon}\nu\tau\omega$ sponsore caret. Gutturalium exemplum valentissimum illud est quod in EM. 509, 12. cum $\rho\acute{\iota}\pi\tau\omega$ $\rho\iota\pi\tau\acute{\omega}$ componitur $\acute{\epsilon}\lambda\kappa\omega$ $\acute{\epsilon}\lambda\kappa\acute{\omega}$ verbum poeticum nec prorsus idem significans ut primitivum; nam de hominibus solum dicitur, non etiam de rebus huc et illuc tractis. Verbo $\acute{\alpha}\nu\omega\gamma\acute{\epsilon}\omega$ firmamenta omnia subtracta sunt; nam pro $\eta\nu\acute{\omega}\gamma\epsilon\omicron\nu$ Homerus nunc $\eta\nu\acute{\omega}\gamma\epsilon\iota\nu$ recepit, $\eta\nu\acute{\omega}\gamma\epsilon\iota\nu$

vero quod Sch. Od. V. 112. pro ἠνώγεε accipiebat, plusquamperfectum esse statuitur. *Μαχέομαι* et paronymon dici potest et epenthesi vocalis ionica amplificatum. Pro *οἰχεῦμαι* in Leonidae Epigr. quod ad Buttm. 254. indicavi, codex *οἴχημαι* praebet. *Ἀχέων, στεναχῶν, λαχῶν* incertum verbisne subnata sint an nominibus; ceterum Aristarchus *σιενάχων* scribi iussit v. Lehrs. p. 315. Herodianus *λάχων* v. Ellendt. Lex. Soph. I. 628. Verborum labialium unum enotavit Eustathius 815, 45. *ἐπιτραπέουσι ἐκ τοῦ τραπέω τοῦ δευτέρου ἀορίστου ἀνήκται εἰς ἐνεσιῶτα ὁμοίως τῷ τραπέουσι*, cui propius est praesens *τράπω*, unde *οἶνος ἄτραπος ὁ αὐτομάτως ῥέων* EM. 162, 25. idemque *ἀπότροπος* et *πρότροπος*. Reliquarum literarum exempla pauca sunt et incerta; *μετόσσω* et *μετοσσῶ* supra attigi Diss. IV. §. 4. not. 1. *δεψεῖν* in uno Herodoti codice perperam scriptum pro *δέψειν* et saepius *ἀλεξεῖν* pro *ἀλέξειν*, quo non Attici solum ut EM. dicit, utuntur sed omnino omnes. *Ἀύξειν* adnotavi ad Buttm. 121. *ὀδάξειν* Aret. Sign. Diut. II. 5, 144. Diosc. de Venen. Praef. 121. et *ὀδαξεῖν* ad Buttm. 250. Ab his sermonem transferam ad varias syllabae principalis mutationes, quae metabasin consequuntur. Primum igitur e longa fit brevis *κύρω κυρέω, ἀγείρω ἡγερέσθαι*, pro quo Aristarcho placuit *ἡγερέθεσθαι* scribere; *εἶρω ἐρέω, φαίνω ἐκφανέω* Lucian. Dea Syr. §. 32. quibus non adnumerem *στειβω στιβέω* EM. 159, 13. nam hoc neque usitatum est neque ad explicandum perfectum *εἰστίβημαι* Sophocl. necessarium, ac sicubi repertum fuerit, nihil causae dici poterit quin a *στίβος* repetatur. *) Lambda duplex ad simplicitatem redigi verba *θαλέω, αἰολέω, κερβολέω, ἀτασθαλέω* (ad Aj. p. 181.) *γογγυλέω, ἀγγελέω* †) non probant propter viciniam nominum *θάλος, σκέρβολος* etc. Plus ponderis afferret *σκελέεσθαι ἄγαν σκληρῶς διακεῖσθαι* Hes. si auctor esset locupletior; pro *Κατασκελέειν κατασκελετεύειν* Heinsius *κατασκέλλειν* ponit. Eiusdem Hesychii glossis Ἐπά-

4) Eust. 179, 34. τὸ ἀπὸ τοῦ στεῖβω γεγονός στιβῆσαι οὐ φαίνεται ὅσας συζυγίας εἶσιν, nempe ob defectum praesentis.

5) Exemplis ad Buttm. 53. et 488. allatis adde ὑπαγγελέουσα Mus. 106.

λησε διεφθάρη, Παλήσειε διαφθαρείη fortasse praepositio $\xi\zeta$ detracta est; nam de membris luxatis extortisque dicitur *ἐκπαλεῖν*, quod ab *ἐκπαλής* derivatum est; si res non ita se habet, in suspenso relinquetur utrum *παλέω* sit metaschematismus verbi *πάλλω*, cujus significatio neutralis apparet e Photii loco *Πεπαλκέναι ἐκπίπτειν*, an a *πάλη* provenerit ut *παλαίω* luctor sed significatione paulum mutata. Interdum detractionem liquidae comitatur trope vocalis *θάλλω θηλέω*, *λάλλει κακουργεῖ* Hes. et *δηλέω*, *πάλλω πηλέω* si *ἀναπηλῆσαι* in H. H. in Merc. 41. luxando vicinam habet significationem laxandi solvendique. Aliis quibusdam consona ν inserta est: *νέω νηέω νηνέω*, *κοέω κονέω* sive *κοννέω*, *κύνσαι* et *κυνεῖν*, nec ab re consulunt qui *κινέω* a *κίω* derivatum dicunt Cram. I. 231, 19. II. 227, 15. Eiusdemque literae accessione creverunt *ἴκομαι ἰκνέομαι*, *οἶχομαι οἶχνέομαι*, *ἴσχω ὑπισχνέομαι* et *ἀμπισχοῦνται* Arist. Avv. 1090. pro quo tamen nunc e codd. receptum est *ἀμπισχοῦνται*, quamvis repugnante Buttmano, postremum a thematico *πέτω* (*ἔπειτον* Pind.) *πιτνέω*. Nonnunquam accedit metabole vocalis, qualis in perfecto secundo cernitur *πέρω πορθέω*, *ἄχομαι ὄχθέω*.

§. 2. Verbalibus numero et varietate infinito antecedunt paronyma atque haud scio an nullum sit genus nominum ad propagandum inhabile. Primus quidem ordo foecundior est producendis verbis in $\bar{\alpha}\omega$ sed protoclitorum quoque non pauca hinc fluunt *ἀπειλέω*, *ἀυτέω*, *λυπέω*, *καναχέω*, *πλαταγέω* aliaque per omnes aetates divulgata, quae singulatim enumerare nihil opus est. Sed in hoc quoque numero reperiuntur quibus non nomen solum antecedit sed etiam verbum nomine antiquius ut *πορφύρω πορφύρα πορφυρέω*, cujus secunda vocalis si longa esset ut est in Nonni Paraphr. jure adnumeraretur verbalibus, sed brevis est ut in nomine ipso apud Orpianum Cyn. II. 597. aliosque antiquiorum quos Jacobsius nominat ad Anth. Pal. 543. Itaque nihil obstat quominus *πορφυρέω* subjiciatur nomini. Quod si *πλημύρω πλημύρα πλημυρέω* eadem ratione inter se devincta sunt et proinde verbi perispomeni penultima ut in nomine brevis est, pro *πλημυρεῖ* in Meleagri Epigr. aliisque locis, ubi ypsilon producitur,

πλημύρει scribere conveniet, quo poetarum plerique utuntur cf. Prolegg. 274. Masculinorum hujus declinationis duo sunt genera, unum vulgare et pervagatum *πλάστης, πλήκτης, μύστης, κτίστης, κλέπτης, ναύτης, θύτης, πότης, κρίτης, ἐκέτης, κυβευτής, ὕβριστής* et plurima hujusmodi, quorum unum insolentius fictum *δεσπότης* verbo in *εω* exeunti viam fecit. Alterum obsoletius, unde verba poetica et glossematica ducuntur *βοώτης βοωτεῖν, βάτης βατεῖν, βότης βοτεῖν*, quibus similia *ματεῖν, ὕλακτεῖν, ὕρεκτεῖν, दातेῖσθαι, पातेῖσθαι, φθατεῖσθαι* a nominibus vel oblivione interceptis vel cogitatione fictis repetita sunt. Neque aliter habendum de *βωστρεῖν, ἔλαστρεῖν, καλιστρεῖν*, quibus consona *ρ* adventicia est. Hic vero in quaestionem venit verbum *ψευστεῖν*, quod Aristarchus posuit II. XIX. 107. pro *ψεύστης εἶ* (scr. *εἶς*) scribens hyphen, *ἄτοπον γὰρ λέγειν Διὶ ψεύστης εἶ*. Is igitur, si haec ejus ratio fuit, *ψευστεῖν* idem valere statuit quod *ψεύδεσθαι* hoc est mentiri sed *ψεύστην εἶναι* mendacem esse, quod multo pejus est. Verumtamen *δεσποτεῖν* nulla re differt a *δεσπόζειν* et composita *παραβατεῖν, ἐπιστατεῖν, προστατεῖν* significantiora quidem sunt primitivis *παραβαίνειν, ἐπιστῆναι, προστῆναι* sed hoc discrimen non tam evidens et illustre est ut non aliquando obscuratur. Ceterum *ψευστεῖν* illud alibi non legitur, neque aliud huic simile a nomine verbali ductum; nam *σκαρδαμυκτεῖν* Lucianus deridet, *δεσποτεῖν* autem et *δεσπόζειν* nullius verbi societate nituntur. Sed quae cum nominibus et adverbiiis copulata sunt, ea vero ex se fundunt copiam verborum *ἀδολεσχεῖν, βυρσοδεψεῖν, αὐθεντεῖν, εὐεκτεῖν, κνηγετεῖν, πλεονεκτεῖν, πλουτοδοτεῖν, συκοφαντεῖν*, aliaque cuivis prompta et obviam. — A substantivis secundae declinationis tanta manat copia ut satis sit in prima consistere litera: *ἄθλέω, αἰνέω, ἀντλέω, ἀραβέω, ἀριθμέω, ἀρθμέω, ἀρταμέω, αὐλέω, ἀνχμέω, ἀφρέω*, et eadem ubertate a ceteris. Nonnullis verba barytona praecurrunt, *βρέμω, ῥέμβω, τρέμω, φέβομαι, νέομαι, θάσσω*, intellectu eodem quo derivata *βρομέω, τρομέω, φοβέω, νοστήω, θακέω* etc. sed minus flexibilia, quare tempora mutantur a paronymis *φοβήσω, νοστήσω, θακήσω*. Aliis vero inhaeret sapor a substantivis, unde nata sunt, tractus,

φορέω, ὀχέω, κροτέω, παταγέω, κομπέω, a quibus facile dignoscuntur φέρω, ἔχω, κρούω, πατάσσω, κόπτω, quamquam φορέω interdum idem significat quod φέρω v. ad Phryn. 585. et δεῖν attice dicitur pro δωμεύειν. Ἠγεῖσθαι fortasse non ab ἄγειν traductum est sed a nomine quod Herodianus significare videtur π. Μον. p. 45. τὰ εἰς ἡγῶ βαρύνεται θήγῶ, λήγῶ· τὸ δὲ ἡγῶ περισπᾶται· τὸ δὲ αἴτιον πρόδηλον, nimirum ὅτι ὄνομα ἔχει προκατάρχον τὸ ἀγός. Eodem traduci posse adjectiva verbalia, quae in τῶς exeunt, non dubium fuit Eustathio p. 1175, 18. τοῦ ψευστήσεις προὔπαρχει τὸ ψευστός ὡς· καὶ τοῦ ἀνηκουστήσεις τὸ ἀνήκουστος. De synthetis nemo dissentit, namque horum affatim est ἀψευστεῖν, ἀτευκτεῖν, εὐχαριστεῖν, δυσχρηστεῖν, δυσανασχετεῖν etc. sed simplicium exempla desiderantur; nam ψευστήσαι ad ψεύστης referri potest, ἐρατεῖν illud in Laconis quodam dicto ap. Plut. si incorrupta est scriptura, ad ἐράτης quamvis inusitatum, δυνατεῖν quod semel in N. T. pro δύνασθαι vel εὐδυνατεῖν positum est, ad δυνάτης, cujus obscura vestigia manent. Verum non verbalia solum in quaestione versantur sed etiam de aliis quae ejusdem moduli hoc est bisyllaba sunt, non nihil dubitationis est num stante et florente Graecia pariendis verbis accommodata sint; ἀδρέω, κωφέω, ὠχρέω antiquum auctorem non habent, σωκέω a σῶκος id est σωστικός derivatum esse incerta est Grammaticorum conjectatio; φιλέω disputari potest utrum a φίλος natum sit an a verbo intermortuo, cujus aoristus est ἐφίλατο. Adjectiva, unde ἀργέω⁶⁾ et φρουρέω pendent, non simplicia sunt. Cetera in quosvis alios flexus abierunt κωφόω, τυφλόω — κωφεύω κωθρεύω — λευκαίνω ψυχραίνω — σφοδρύνω μακρύνω — μεσάζω ισάζω, cetera, quae suo quidque loco dicentur. Quae vero supra duas sunt syllabas, exuberant verbis ἀσμενέω, ἀκολουθέω, γρηγορέω, καρτερέω, ὕστερέω et maxime syntheta ἀναισχυντέω, εὐαρεστέω, μακρηγορέω, πολυανδρέω, ὁμοσιτέω et mille talia. Ea mihi causa fuit cur in computatione verbalium §. I. αἰολέω et similia non admitterem.

6) In EM. 137, 36. ἀργύφειος ἀπὸ τοῦ ἀργῶ τὸ φαίνω scribendum ἀπὸ τοῦ ἀργός καὶ τὸ φῶ τὸ φαίνω.

Nominum tertiae declinationis potissimum neutra in $\overline{\alpha\sigma}$ terminata verbis materiam praebent $\overline{\alpha\lambda\gamma\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\alpha\nu\theta\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\acute{\alpha}\kappa\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\acute{\alpha}\chi\theta\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\beta\alpha\rho\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\theta\alpha\mu\beta\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\theta\alpha\rho\sigma\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\kappa\rho\alpha\tau\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\mu\iota\sigma\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\nu\epsilon\iota\kappa\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\pi\epsilon\nu\theta\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\omicron\iota\delta\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\xi\iota\gamma\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\sigma\tau\upsilon\gamma\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\tau\alpha\rho\beta\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\tau\epsilon\iota\chi\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\tau\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\acute{\omega}\phi\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\omega}$ et defectivum $\overline{\tau\epsilon\tau\epsilon\nu\chi\eta\sigma\theta\alpha\iota}$. Itaque consentaneum est ut $\overline{\kappa\nu\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\theta\alpha\lambda\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\sigma\iota\nu\acute{\epsilon}\omicron\mu\alpha\iota}$, quae Grammatici verbalibus contribuant, ad hanc alteram referantur classem. Aliter terminata parcius huc defluunt $\overline{\gamma\epsilon\iota\tau\omicron\nu\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\iota\sigma\tau\omicron\rho\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\mu\alpha\rho\tau\upsilon\rho\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\mu\alpha\sigma\tau\iota\gamma\acute{\epsilon}\omega}$ et solitarium $\overline{\phi\rho\eta\eta\ \phi\rho\omicron\nu\acute{\epsilon}\omega}$, nullum vero a nominibus in $\overline{\mu\alpha}$, nam $\overline{\acute{\alpha}\pi\omicron\sigma\phi\alpha\lambda\mu\eta\sigma\alpha\iota}$ in Lexicis sine idonea causa ad $\overline{\acute{\alpha}\pi\omicron\sigma\phi\alpha\lambda\mu\acute{\epsilon}\omega}$ refertur v. C. II. §. 2. a femininis in $\overline{\alpha\varsigma}$ et $\overline{\iota\varsigma}$ duo modo eaque obsoleta $\overline{\text{Κηκαδεῖν λουδορεῖν}}$ Hes. et $\overline{\text{ἐριδδῆσασθαι ἀπὸ τοῦ ἐριδῶ}}$ Sch. II. XXIII. 792. quo non expeditior est altera scriptura $\overline{\text{ἐριζῆσασθαι}}$, ac si $\overline{\text{χάζομαι}}$ non alius esset generis atque $\overline{\text{ἐρίζω}}$, non incommode cum illo conferri posset $\overline{\text{κεκαδήσω}}$. Adjectivorum una positio $\overline{\eta\varsigma}$ aliquot verba ex se propagavit $\overline{\acute{\alpha}\rho\kappa\acute{\epsilon}\omega}$ v. Parall. 162. $\overline{\acute{\alpha}\rho\tau\epsilon\mu\acute{\epsilon}\omega}$, quo Nonnus utitur sed in participio solum XXXV. 387. $\overline{\acute{\iota}\rho\epsilon\mu\acute{\epsilon}\omega}$ vero ab $\overline{\acute{\eta}\rho\epsilon\mu\alpha}$ ($\overline{\acute{\eta}\rho\epsilon\mu\omicron\varsigma}$) potius quam ab $\overline{\acute{\eta}\rho\epsilon\mu\acute{\eta}\varsigma}$, nec $\overline{\sigma\alpha\phi\acute{\epsilon}\omega}$ legitur nisi cum praepositione copulatum $\overline{\acute{\alpha}\pi\omicron\sigma\alpha\phi\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\delta\iota\alpha\sigma\alpha\phi\acute{\epsilon}\omega}$. Pro $\overline{\acute{\epsilon}\lambda\alpha\tau\omicron\nu\acute{\epsilon}\omega}$, quo scriptores V. et N. T. usi sunt, germani Graeci $\overline{\acute{\epsilon}\lambda\alpha\tau\tau\acute{\omega}}$ dixerunt ut $\overline{\beta\epsilon\lambda\tau\iota\acute{\omega}}$, $\overline{\mu\epsilon\iota\acute{\omega}}$. A parasyntheticis nascuntur innumerabilia $\overline{\acute{\alpha}\delta\rho\alpha\nu\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\delta\upsilon\sigma\tau\upsilon\chi\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\epsilon\upsilon\mu\epsilon\nu\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\theta\upsilon\mu\eta\delta\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\sigma\pi\epsilon\rho\mu\omicron\phi\nu\acute{\epsilon}\omega}$; $\overline{\kappa\alpha\kappa\omicron\tau\upsilon\chi\acute{\epsilon}\omega}$, $\overline{\sigma\omega\phi\rho\nu\acute{\epsilon}\omega}$ etc. quibus accedunt participia defectiva $\overline{\theta\upsilon\mu\eta\gamma\epsilon\rho\acute{\epsilon}\omega\nu}$, $\overline{\delta\upsilon\sigma\mu\epsilon\nu\acute{\epsilon}\omega\nu}$, $\overline{\mu\epsilon\theta\upsilon\sigma\phi\alpha\lambda\acute{\epsilon}\omega\nu}$.⁷⁾ Ab indeclinabili unum est $\overline{\acute{\epsilon}\pi\iota\pi\rho\omicron\sigma\theta\epsilon\acute{\iota}\nu}$, cujus antiquissimus auctor exhibetur Theophrastus. Jam ut ad summam institutae quaestionis veniam, manifestum est verborum primi ordinis a barytonis pauca, a nominibus longe plurima processisse via plana et directa. Nonnulla laxius cohaerent, ut $\overline{\beta\iota\nu\acute{\epsilon}\omega}$ cum $\overline{\beta\alpha\acute{\iota}\nu\omega}$, $\overline{\delta\rho\epsilon\chi\theta\acute{\epsilon}\omega}$ cum $\overline{\delta\rho\acute{\epsilon}\gamma\omega}$, et authypotacton $\overline{\beta\rho\alpha\chi\epsilon\acute{\iota}\nu}$

7) Semel inventa $\overline{\acute{\alpha}\sigma\iota\nu\acute{\epsilon}\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma}$ in Eusebianis Stob. Tit. XLVI. 40, 310. et $\overline{\text{περισπερχόντες}}$ Herod. Valckenarius proscripsit illi $\overline{\acute{\alpha}\sigma\iota\nu\acute{\epsilon}\epsilon\varsigma}$ $\overline{\nu\tau\epsilon\varsigma}$ substituens, huic $\overline{\text{περισπερχθέντες}}$. Quod Schwelghaueserus opponit a $\overline{\text{περισπερχής}}$ derivari potuisse $\overline{\text{περισπερχεῖν}}$ ut ab $\overline{\acute{\alpha}\sigma\epsilon\lambda\gamma\acute{\eta}\varsigma}$ $\overline{\acute{\alpha}\sigma\epsilon\lambda\gamma\acute{\epsilon}\iota\nu}$, ratio est inefficax; nam haec aliter dici non potuerunt, $\overline{\text{περισπερχεῖν}}$ vero nihil aliud significat quam $\overline{\text{περισπέρχειν}}$.

fragorem edere cum $\phi\eta\sigma\sigma\epsilon\iota\nu$ frangere. *Κονεῖν*, cui annexa sunt *ἐγκονεῖν*, *διακονεῖν* et laconicum *ἀγκονιᾶν*, Schol. II. XXIV. 648. ionicum esse statuit pro *πονεῖν*, alii ad *κόνις* referunt et *κομεῖν* ad *κόμη*, *ὀρχεῖσθαι* ad *ὄρχος* i. q. *στίχος* sive *τάξις*. *Ἀθρέω* Wyttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. 235. a demortuo quodam *θρέω* traductum putat. Sed omnes conatus frustrantur *ἀλέω* (*ἀλετρεύω*) *ἀοσσεύω*, *ἀρνέομαι*, *ἀσκέω*, *ἐμέω*, *κηλέω*, *μνέω*, *ποιέω*, *τηρέω*, *ὠθέω* et quae compositorum speciem praebent *ὀρσολοπέω*, *ὀρῶδδέω*, *ἀγανακτέω*, *περιημεκτέω* etc.

CAP. II.

De verbis in $\overline{\alpha\omega}$.

§. I. Verbi $\acute{\alpha}\alpha\omega$ quod a Grammaticis ponitur primitivum $\acute{\alpha}\omega$, consuetudo non ascivit. 1) *Ἄω τὸ πνέω* in $\acute{\alpha}\alpha\omega$ dilatatum esse non probatur Suidae testimonio *Ἄασαι τέσσαρα σημαίνει, κορέσαι, καθυπνώσαι, βλάψαι, λυπῆσαι.* 2) Nam satiandi significationem non $\acute{\alpha}\alpha\omega$ habet sed $\acute{\alpha}\omega$, dormiendi vero $\acute{\alpha}\epsilon\omega$. *Βρίω ἀφ' οὗ τὸ βριαρός* EM. 215, 13. non legitur sed *βριάω*, quod a *βρί* derivatum est ut *δριάουσα θάλλουσα* Hes. a *δρίον* vel ulterius a *Δρίς δύναμις* ut *vireo* a *vis*. In Hesiodi Sc. 255. *φρένας εὐτ' ἀρέσαντο αἵματος* Scholiastes adnotat scribi *εὐτ' ἄρ' ἔσαντο*—*ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πληρῶ ὁ μέλλον ἦσω καὶ κατὰ συστολήν ἔσω*. Hinc $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\omega$ productum esse quod nonnulli invexerunt II. XIII. 315. pro $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\omega\sigma\iota$ scribentes $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\omega\sigma\omega\sigma\iota$ id est *κορέσουσιν* et Od. V. 290. $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\omega\alpha\alpha$ pro $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\omega\alpha\alpha\alpha$, et tertio quasi gradu $\acute{\epsilon}\eta\mu\iota$, cujus esse aoristum secundum activae formae $\acute{\epsilon}\xi$ $\acute{\epsilon}\rho\omega\alpha$ εἶναι, et mediae $\acute{\epsilon}\xi$ $\acute{\epsilon}\rho\omega\alpha$ ἔντο et subjunctivum aoristi passivi *ἐπεὶ χ' εἴωμεν*

1) *Ἄασαι βέβλαψαι, ἀφ' οὗ τὸ τρίτον πρόσωπον ἄται* Anecd. Bekk. 321. qui si de perfecto loquutus est, certe $\acute{\alpha}\omega\omega$ scripsit et $\acute{\alpha}\omega\omega\omega$, unde est adjectivum $\acute{\alpha}\omega\omega\omega\omega$ ὁ βλαπτικός.

2) Haec significatio non est aliena a verbo satiandi, ut nos dicimus *Ueberdruss* et *Verdruss* et satiari saepe est *ὑπερκορέσαι*, taedio fatigare.

πολέμοιο. ³⁾ Haec Grammatici satis clare exponunt solumque hoc quaeri potest utrum unum esse statuerint $\xi\omega$ et $\xi\eta\mu\iota$ an, quod EM. significat, $\xi\omega$ ex $\acute{\alpha}\omega$ conversum putaverint eique significationem satiandi propriam non translata tribuerint commoti fortasse eo quod in Hesiodi loco complures libri $\acute{\alpha}\sigma\alpha\upsilon\tau\omicron$ praebent. Nos haec non diutius morantur quia non efficiunt duplicem praesentis formam $\xi\omega$ et $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\omega$ in usu fuisse. Non minus fictum videtur $\acute{\epsilon}\psi\acute{\iota}\omega$ — $\acute{\epsilon}\psi\acute{\iota}\omega$ $\acute{\epsilon}\psi\acute{\iota}\omega\mu\alpha\iota$ EM. $\Lambda\epsilon\lambda\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$ Eustathius p. 1090, 8. cum $\mu\epsilon\iota\delta\acute{\iota}\omega$ et $\kappa\alpha\tau\eta\phi\acute{\iota}\omega$ contendit sed praesens ipsum usitatum esse negat p. 722, 57. $\tau\epsilon\tau\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\omicron$ $\tau\omicron\upsilon$ $\tau\iota\omega$ $\acute{\alpha}\chi\rho\eta\sigma\tau\omicron\upsilon$ $\omega\varsigma$ $\pi\alpha\iota\eta\sigma\omega$ $\kappa\alpha\iota$ $\lambda\epsilon\lambda\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$. Nec certa est scriptura versus Epicharmei $\tau\tilde{\psi}$ $\lambda\omega\tilde{\nu}\tau\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\tilde{\psi}$ $\mu\eta$ $\lambda\iota\omega\tilde{\nu}\tau\iota$, quem varie corrigunt Meinekius in Programm. Schol. anni 1843. p. 20. et Ahrens Dial. Dor. 348. Sed conjuncte cum participiis illis defectivis Epim. Cram. I. 401. affert $\psi\acute{\iota}\omega$ $\psi\acute{\iota}\acute{\alpha}\omega$, cujus infinitivus esse videtur $\psi\eta\eta\sigma\alpha\iota$ $\tau\omicron$ $\psi\omega\mu\acute{\iota}\sigma\alpha\iota$ Hes. primitivi vero participium $\acute{\epsilon}\mu\psi\acute{\iota}\omicron\upsilon\sigma\alpha$ $\acute{\epsilon}\rho\acute{\epsilon}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$ $\delta\acute{\iota}\delta\omicron\upsilon\sigma\alpha$, pro quo $\acute{\epsilon}\mu\psi\acute{\iota}\omicron\upsilon\sigma\alpha$ editum est quasi verbum $\psi\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omega$ fuerit. Hoc igitur et huic similia $\mu\acute{\nu}\omega$ $\mu\acute{\nu}\acute{\alpha}\omega$, $\chi\lambda\acute{\iota}\omega$ $\chi\lambda\acute{\iota}\acute{\alpha}\omega$ certa sunt heterozygiae in hoc genere verborum exempla sed eadem unica, nam $\gamma\omicron\acute{\alpha}\omega$ dubium est utrum a $\gamma\acute{\omicron}\omega$ derivatum sit an a $\gamma\acute{\omicron}\omicron\varsigma$. Diversum his genus est nominibus in $\iota\varsigma$ exeuntibus adnexum $\mu\eta\eta\acute{\iota}\omega$ $\mu\eta\eta\acute{\iota}\acute{\alpha}\omega$, $\mu\alpha\sigma\tau\acute{\iota}\omega$ $\mu\alpha\sigma\tau\acute{\iota}\acute{\alpha}\omega$, $\mu\eta\tau\acute{\iota}\omega$ $\mu\eta\tau\acute{\iota}\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$, $\delta\eta\eta\acute{\iota}\omicron\mu\alpha\iota$ $\delta\eta\eta\acute{\iota}\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$. ⁴⁾ Saepius verba non pura huc migrant, $\phi\acute{\upsilon}\rho\omega$ $\phi\upsilon\rho\acute{\alpha}\omega$, $\mu\acute{\upsilon}\zeta\omega$ $\mu\upsilon\zeta\acute{\alpha}\omega$, $\psi\acute{\upsilon}\chi\omega$ $\psi\upsilon\chi\acute{\alpha}\omega$ (nisi ad $\psi\tilde{\upsilon}\chi\omicron\varsigma$ revocare libet) $\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ $\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\acute{\alpha}\omega$, quod Pamphilus scripsit in homerico loco pro $\kappa\acute{\upsilon}\mu\alpha\tau\alpha$ $\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omega\upsilon\upsilon$, assensore nullo, $\delta\acute{\alpha}\mu\eta\omega$ (si id satis probatum est) $\delta\alpha\mu\eta\acute{\alpha}\omega$, $\pi\acute{\iota}\tau\eta\omega$ ($\pi\epsilon\tau\acute{\alpha}\nu\eta\eta\mu\iota$) $\pi\epsilon\tau\eta\acute{\alpha}\omega$, $\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\mu\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}\omega$, $\pi\acute{\epsilon}\tau\omicron\mu\alpha\iota$, $\pi\epsilon\tau\acute{\alpha}\omega$ et $\pi\epsilon\tau\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$ v. ad Phryn. 581. Wes-seling. ad Dioid. IV. 77. $\mu\omicron\iota\mu\acute{\upsilon}\lambda\lambda\epsilon\iota\upsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\mu\omicron\iota\mu\upsilon\lambda\lambda\acute{\epsilon}\eta\upsilon$ Poll. II. 90. pro quo duae codd. $\mu\omicron\iota\mu\upsilon\lambda\acute{\epsilon}\eta\upsilon$ praebent; si $\mu\omicron\iota\mu\upsilon\lambda\acute{\epsilon}\eta\upsilon$ scri-

3) Goettlingius de Acc. 79. sumit verbum fuisse $\xi\omega$ et hujus aoristum passivum $\xi\eta\upsilon$ ut $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\eta\upsilon$. Epsilon tamen ante terminationem $\eta\upsilon$ non reperitur sed modo $\acute{\alpha}$ et υ $\acute{\epsilon}\delta\acute{\alpha}\eta\upsilon$, $\acute{\epsilon}\rho\acute{\rho}\acute{\upsilon}\eta\upsilon$.

4) Eadem proportione cum $\text{O}\acute{\delta}\lambda\lambda\epsilon\iota\upsilon$ conjunctum est $\text{O}\acute{\delta}\lambda\lambda\acute{\iota}\alpha\sigma\theta\epsilon$ $\acute{\omicron}\nu\eta\sigma\iota\upsilon$ $\acute{\epsilon}\chi\epsilon\tau\epsilon$ Hes. nisi ut Buttmanus Gramm. II. 237. probemus Albertii emendationem $\acute{\omicron}\nu\eta\sigma\theta\epsilon$.

beretur, perfecte congrueret cum *ἀσχάλλειν ἀσχαλῶν*. Huic in metabasi litera detracta, aliis vero addita est, modo consona *λείχω λιχμάω, ὀρέγομαι ὀριγνάομαι*, modo vocalis *χαίρω χαιριῶ, ἐρεύθω ἐρευθιῶ, κνήθω κνηθιῶ, φλέγω φλεγιῶ*, quae Herodianus *Μον. 43*. epectasis nomine signavit, pleraque ignotis auctoribus vulgata ideoque suspecta ut *χαίρω χαιριῶ*, quod cum *μαίρω μαιριῶ* commutari potest et postremum *φλεγιῶ*. Diversa miscet EM. 116, 25. Anecd. Cram. I. 69. *ἀπό τοῦ ἀοιδῶς παρῆκται ῥῆμα ἀοιδῶ εἶτα ἀοιδιῶ ὡς κνήθω κνηθιῶ, μείδω (μειδῶ) μειδιῶ, ἀτῶ ἀτιῶ (ἀντῶ ἀντιῶ)*. Nam *ἀοιδιῶ* non ab *ἀοιδῶ* deflexum est, cujus memoria nulla, sed ab *ἀοιδή* ut *σεληνιῶ*. *Ἐρευθιῶ* et *θαλπιῶ* pendent origine incerta; sed *δειελιῶ, κυδιῶ, φυλλιῶ, ἐρωτιῶ*,⁵⁾ *μανιῶ, ναυτιῶ* nullum nisi ad nomina regressum habent, *δερχιᾶσθαι* vero et *ἀγαλλιᾶσθαι* verbis necesse est subjici barytonis. Cum *μειδιῶ* Eustathius 1288, 15. componit *ἀκηδιῶ* et *κατηφιῶ* tanquam a perispomenis profecta, id quod firmatur comparatione verbi epici *ὕλακτιῶ* et doricorum *μογιῶ, ἀδικιῶ*. Sed desiderativorum, quae ad Phryn. p. 80. sq. et ad Buttm. 390. produxi, pars magna ambigua est; nam *δυσουριᾶν, σκοτοδινιᾶν, πληθωριᾶν* (omiss. in Thes. Galen. T. XVIII. P. I. 728.) a nominibus *δυσουρία, σκοτιδινία, πληθωρία* vel *πληθώρα* (ut *φρικη, φρικία, φρικιᾶν*) non longius absunt quam a verbis *δυσουρεῖν* etc. Manifesta vero et in medio posita est ratio verborum, quae poetae epici ex barytonis fingunt *παμφανάω*,⁶⁾ *ἰσχανάω, ὑφανάω* et similiter *ἐρυκανάω* ab *ἐρυκάνω* vel, si pro hoc *ἐρυκάω* scribendum est, abrupte ab *ἐρύκω* ut *δεικανόωντο* a prototheto *δείκω*, cui quod proximum erat *δεικάνω*, consuetudo non admisit. Ultimum est illud metabasis genus quo epsilon primitivi mutatur in \bar{o} : τὰ ἀπὸ βαρυτόνων ποιητικῶ ἔθει μεταγόμενα

5) Notabilis est *Ἐρασιῶν καὶ ἐρωτίζειν λέγουσι* Phot. cuius duplex succurrit correctio *ἐρωτῶν καὶ ἐρωτίζειν* et *ἐρωτιᾶν καὶ ἐρωτίζων*. Ab *ἐρασιῆς* derivari poterat *ἐρασιᾶν* ut a *κελευστής* *κελευσιᾶν* sive *κελυτιᾶν*, a *λούτης* *λουτιᾶν*.

6) *Ἐλκανῶσα ἠλκωμένη* Hes. quod in Thes. ad *ἔλκανον* refertur, *ἐλκανῶσα* scribendum videtur; ut *παμφανάω* a *παμφαίνω*, sic ab *ἐλκάνω* derivari potuit *ἐλκανάω*.

εἰς περισπώμενα διὰ τοῦ ᾠ γράφεται, νέμω νωμῶ, στρέφω στρωφῶ, πέλω πωλῶ, πλὴν τοῦ πέτω ποιῶ EM. Gud. 489, 4. quorum omnium causas et vim et varietatem uberius exposuit Spitznerus ad II. Exc. XIX. Hactenus dictum est de verbis quae generatim in certos ordines classesque describi possunt. Nunc dicam de iis quae itidem a barytonis sed ratione quadam singulari propagata sunt ita ut neque inter se neque cum aliis comparari possint δίζω διφάω, κύπτω κυβιστέω, ἀκούω ἀκροῶμαι, θάλλω τηλεθάω, ψάλλω ψηλαφάω, εἰλύω εἰλυφάω et ἰλυσπάομαι. Αἰονάω, quod H. Stephanus cum ἰνάω τὸ κενῶ contulit, plus similitudinis habet cum αἴνω, si hoc idem valet atque διαίνω. Μάσασθαι a primitivo μάω ortum videtur, unde μᾶμα cibus et μᾶσταξ v. Prolegg. 149. ἐρωτᾶν ab ἐρεῖν, ἐρευνᾶν, nec procul ab ἐρᾶν, ἔρωσ, nam quaerendi et desiderandi notiones ita confines sunt ut nonnulli πόθος et πύθομαι pro cognatis habeant.

§. 2. Paronymorum duo genera sunt, quorum unum terminationem significabilem habet hoc est desiderativa, frequentativa, inchoativa hisque similia, κουριᾶν, λαιμᾶν, τυραννιᾶν, κορυβαντιᾶν etc. alterum mere paragogicam. Illa ex professo tractavi ad Buttm. 390. quare exempla potissimum ex altero genere sumam. Haec autem ab omnibus declinationibus fluunt sed largissime a femininis primae; id quasi proprium hujus familiae seminarium: ἀγαπάω, αὐθάω, ἀλάομαι, ἀγοράομαι, αἰτιάομαι, ἀρετάω, ἀράομαι, quae sunt unius literae exempla ab uno Homero prodita; ex quo de cetera multitudine existimari potest. Pérpauca vero a masculinis: Κοίης ἱερεῦς, κοιᾶται ἱεράται Hes. ὀκλαδίας ὀκλαδιᾶν, quod EM. ὀκλάζειν interpretatur, φλεγυᾶν τὸ ὑβρίζειν, quod Eustathius 933, 14. a Phlegyis alii ab appellativo quodam φλεγύας ductum censent, deinde quae epici ex hac materia fingunt futuro destituta εὐχετᾶν, λαμπετᾶν, ναιετᾶν v. ad Phryn. 571. et parasyntheta quaedam λινοπτᾶν, ὀρνιθοθηρᾶν ad Phryn. 627. De desiderativis τρυφητιᾶν, μαστιγιᾶν etc. dubitatur utrum originem a masculinis in *ιας* an iota e characterem habeant Prolegg. 513. Quae verbis ἀρῆτᾶν, σκιρῆτᾶν conveniunt nomina, citata non respondent. Multo sterilior

est secunda declinatio, cujus substantivis subnata sunt *κολοιᾶν, λοχᾶν, μυδᾶν, κολυμβᾶν, σταθμᾶν*, vocalique aucta *ἀροτριᾶν, δειλιᾶν*, adjectivis vero *γελοιᾶν, ὀπτᾶν, μαργᾶν*, nisi hoc desiderativorum numero adjiciendum est, quo *ἀγριᾶν, ὠχρᾶν* et iota aucta *ἐρυθριᾶν, κελαινᾶν, φαληριᾶν* etc. continentur. Parasyntheta sunt *ἀτιμᾶν, ἀποινᾶν, ἐνδιᾶν*, ab usu publico pariter remota. Ex tertia declinatione huc vergunt neutra in ας et ος, *γηρᾶν, μειδᾶν, σφριγᾶν, ὕφᾶν, γανᾶν, γλαγᾶν, λιπᾶν, σκαριφᾶν*, rarissime aliter terminata: *ῥινᾶν* id est *ἀπαιᾶν*, quod Meinekius tamen ad Men. 279. a *ῥίνη* derivatum putat, homericum *ἰχθυᾶν, ῥυμβονᾶν* quod cum desiderativo *δαιμονᾶν* non inepte compares, et a tot nominibus in σις exeuntibus unicum *νεμεσᾶν*. Ab his quae syllaba εις finiuntur duo non ejusdem formae *ἱερᾶσθαι* et desiderativum *βασιλειᾶν*, nam quod Lycophro protulit *δαιταλώμενος* pro *δαιτρυνόμενος*, melius ab inusitato quodam *δαίταλος* repetitur, sine quo *δαιταλουργία* fingi non potuit. Quae in μα exeunt verbis proserendis apta esse dubito num exemplis certis confirmari possit; adhuc quidem nihil reperi praeter *κῶμα κοιμᾶν*, cujus causa veteres *κοίμη* et *κοιμός* fingere maluerunt EM. 523, 20. *δεῖμα Δειμᾶσθαι φοβεῖσθαι* et *Σφαλμῆ σκιρτῆ ἢ σφαδάξει* Hes. quorum alterum Abreschius in *δειματοῦσθαι* vertit, ab altero aoristus *σφαληῆσαι* et *ἀποσφαληῆσαι* Polyb. formatus videtur; *Χειμῶντα ῥιγῶντα* vereor ne *χειμιῶντα* scribendum sit; *Πλημαθῆναι πληρωθῆναι* si doricum est, ad *πλήμη* revocari, sin minus, cum *πληματισθῆναι* commutari potest, quo modo verba a neutris in μα derivata terminari solent *ἐρματιζῶ, τραυματιζῶ, πωματιζῶ, θεματιζῶ, λημματιζῶ* et sexcenta hujusmodi. A reliquis terminationibus ducitur nullum; nam *γενειᾶν* non ad *γενειάς*, ut quidam putant, sed ad *γένειον* pertinet. Hactenus versati sumus in rebus certis exploratisque. Sed et *ἰάομαι* synonymumque *ἰαίνω*⁷⁾ non dubitem ab *ἰός* derivatum credere;

7) Quint. IV. 399. *φάρμακα τοῖσι—τύμματα φωτῶν ἰαίνονται sanantur*, et X. 327. *εἰσόκε σ' ἰήγειεν ἀνηρῶν ὀδυνᾶν* ut *ἰᾶσθαι τοῦ λοιμοῦ* Philostr. V. Apoll. VII. 21, 301. *τῶν παθῶν* Clem. Alex. Strom. III. 470. D. (202, 42.)

nam et *φάρμακον* dicitur in utramque partem v. C. V. §. 3. not. 25. Nec ab iis dissentio qui *ὄργᾶν* tumere ad *ὄργή* referunt, *ὄργᾶν* ad homericum *ὄυρος*,⁸⁾ *λωφᾶν* ad *λόφος*. Sed ut omnium origines explicentur, nequaquam effici potest. Primum viam obsepit illud priscum et poeticum genus, cujus prima vocalis brevis, declinatio manca, usus non promiscuus est *γελᾶω*, *ἐλάω*, *ἐράω*, *κεράω*, *κρεμάω*, *πελάω*, *σκεδάω*, *σταλάω*, *ύλάω*, *χαλάω*, *ιάσμαι*, quorum tria modo publice recepta sunt *ἐράω*, *γελᾶω*, *χαλάω* et in Atticorum sermone *ἐλάω* quoque perduravit quamvis exsuperante forma vicaria *ἐλαύνω*. Cetera cesserunt victa fortioribus *κεραννώω*, *σκεδαννώω*, *πελάζω*, *σταλάζω*, *ύλακτέω*, *ιάσκομαι*. Sed trium illorum, quae pervicerunt, primum *ἐράω* imperfecti fines non egreditur, duo ulterius producta a gregalibus dupliciter differunt; primum quod futuri terminationem servant integram *γελᾶσω*, *χαλάσω*, ceteris contractis ad praesentis similitudinem *ἐλῶ*, *σκεδῶ*, *κερῶ*, aut a futuri formatione prorsus abhorrentibus ut *ύλάω*. Altera differentia est quod in declinando non admittunt syncopen, qua inclinamenta similiter contextorum mutantur *πέπρακα*, *δέδμηκα*, *κέκραμαι*, *ἐπλήμην* (*πλησίος*). Denique nonnullis hujus familiae usu venit quod animantibus solet ut relicto quasi prole futuro emorerentur; nam *πιπράσκω* locum occupavit praesentis, unde *περάσω* ductum est v. ad Buttm. 269. *ταλάω* apud veteres non legitur sed tempora hinc profecta; *κρεμόω* II. VII. 83. haud dubie futurum est non praesens, cujus exempla non admodum antiqua sunt v. ad Buttm. 224. nec imperfectum invenitur ante Nonnum *ἐκρεμόωντο* XX. 173. ac si *δαμᾶ* II. I. 61. pro *μέλλει δαμάσαι*, ut ab EM. 247, 2. significatur, positum est, praesentis *δαμάω* vestigium nullum relinquitur. Haec igitur ipsa simplicitate primitivorum colorem imitantur. Sed non eadem conditio est verborum *ἄμῃσαι* et *κνηῃσαι*, quorum alteri neque nomen *ἄμη* satis convenit, neque praepositio *ἄμα*, alterius nullum sustentaculum est praeter proprium *Κύκη*. Nec *ἀλυσμῆσθαι* quidquam in subsidiis habet nisi andronymicum *Ἄλυσμνος*. *Ἐπᾶν* sarcire fortasse proprie significat *ὀπάς*

8) Sic etiam latinum *tueor* videre et custodire significat.

ποιεῖν, ab ὀπή enim denominatum est ὄπρας⁹⁾ sive ὀπήτιον subula, quae etiam ἡπητήριον dicitur. Appellativi κύβερνος auctores tam novitii sunt ut verbum κυβερνᾶν hinc repetere vereretur, nisi accederet latinum *gubernum*. Κυδοιδοπᾶν et κυδομιεῖν tumultuari non longe distant a masculino κύδος convicium. Homericum ποσσὶν ἐπήδα speciem habet etymologicae constructionis; nam conjugata videntur πούς pes et πῆδον remus, remi autem cum pedibus comparari solent. De ἐρᾶν ἐξερᾶν et quibusdam aliis dicitur in Pathologia. Verum ὠρακιᾶν, ἀρῆχᾶσθαι, σκορδιᾶσθαι, etsi omnes derivativorum numeros habent, tamen unde derivata sint ne conjectura quidem assequi possumus. Interim haec longe superantur multitudinem eorum, quorum origo aut in aperto posita aut non alte abscondita est, dummodo ne quis postulet ut paragoga aut simillimam primitivis significationem aut auctores aetate compares habeant. Me quidem haec religio non absterret quominus verba homerica φοιτᾶν, λικιᾶν, συλᾶν, ἐρευνᾶν a nominibus orta censeam, quae neque ille carminibus suis inseruit neque qui eum in poetando proxime sequutus est, sed cognita habuit fortasse aut cogitatione praecepit. Ac si ἀκροκέλαινος, ἀρῆνοκνής, διχοστάτης, λοξόπορος a nullo graece loquentium prolata sunt, quis ideo dubitet quin oblata occasione verba ficta sint his convenientia? Eadem est sententia de significatione; nam θυμιᾶν, σπαθᾶν (prodigere) μηρναῖσθαι specie proxima sunt nominibus θύμος, σπάθη, μῆρυξ sed re congruunt cum remotioribus θύειν suffire, σπᾶν distrahere sive dissipare, μηρύεσθαι etc. Itaque etiam πελεκᾶν significationem habet a πέλεκυς acceptam, formam a πέλεκον (πέλεκκον).

CAP. III.

De verbis in $\overline{\omega}$.

Tertiae quoque conjugationis verba pleraque a nominibus ducta sunt. A masculinis tamen primae declinationis quae

9) Hoc ὄπρας scribendum fuerit ut ὕφρας, δέλεαρ, siquidem Herodianus π. Μον. 30. solum κρέας in $\overline{\epsilon\alpha\varsigma}$ exire dicit.

derivata videntur, in dubium venire; pro νεανιούμενος ap. Dion. Hal. Schneiderus probabiliter corrigit νεανιενόμενος et Τροφιοῦται παχύνεται Hes. ad τρόφους referri non incommode potest. Sed plurima oriuntur a femininis ἀκανθώ, γεφυρώ, ζημιώ, θυρώ, μουσόω, ριζώ, ταινιώ, τεφρώ, quibus enumerandis finem vix inveniam. Et par copia a secundo ordine: βιω βιοῖς ἐκ τοῦ βίος γέγονε Cram. I. 402. ut ἀνεμόω, δεινρόω, ἐδνόω, κεραυνόω, τεκνώ—θηριώ, ἀραχνιώ, θεμελιώ, κεφαλαιώ, a syntheto ἐπεισοδιώ. Ab adjectivis puris et non puris ἀλαώ, ἀξιώ, βεβαιώ, ἐλευθερώ, κακόω, κραταιώ, τελεώ, ταπεινώ, φανερώ ceteraque multitudo. Et homerica γυιώ, σιφλώ, σαώ sine dubio ab adjectivis non homericis. Sed κάρπιμος, λίθινος, φυσικός et similiter terminata in verba non transeunt; ἀναισιμώ (καταισιμ. ἀπαναισιμ. καταναισιμ.) ab αἴσιμος derivatum esse minime exploratum habeo. Composita sunt ἀπαρχαιώ, ἐκδωριώ, ἐκδρακοντώ, licet simplicia non extant; decomposita αἰστώ, ἀτιμώ, ἀναστατώ, ἀφαντώ, εὐσαρκώ, πολλαπλασιώ, ἀκροκυματώ vox Lexiphanea ab inusitato ἀκροκύματος. Declinationis tertiae terminationes praeter εως¹⁾ omnes ad propagandum aptas reperio χειρώ, τριχώ, πυρώ, φρενώ—ἀνδρώ, ὀδοντώ, ἀνθρακώ—γανώ, κυρώ, νεφώ, ριγώ—αἵματώ, δειματώ, περατώ—ἀχλύω, ὄφρυνώ, σταχύνω—ἀμιδύω, κηλιδύω, ῥητιδύω, quae pauca sunt ex magno acervo excerpta. Seorsum incedit γουνοῦμαι, quod non a γόνυ formatum est sed a plurali τὰ γούνα. Et ἰδρουῖν ab ἰδρωσι compare caret. A nominibus, quorum primus casus in ις terminatur, secundus in εως, duo tantummodo ταξιοῦσθαι et φυσιοῦσθαι, passivae, ut pleraque superiorum, adstricta formae. Quatuor verborum nihil amplius quam participium reperitur βεβρωμένος, πεφρονμένος, τεθωμένος et τεθυμένος. Multo tenuior est adjectivorum proventus ἀκριβώ, ἀρρήενώ, ἐλασσώ, μειώ, ὀλιζώ,²⁾

1) Δαιταλούμενος, quod codd. aliquot Lycophronis praebent, merito rejicitur.

2) Anecd. Cram. II. 312. τὸ μείζω ἀπὸ τοῦ μείζων γέγονε scribendum est μειζῶ. Pro Ἀρειοῦσει αὐξήσει Hes. Pergerus recte ἀρειώσει scribit.

ἐνόω, πληρόω et parasynteton, quod equidem sciam, unicum ἀσθενόω. Haec autem omnia nominis, unde derivata sunt, proprietatem servant, sive factitivam habent potestatem ut χρυσοῦν, ἰσοῦν, sive neutralem ut ξιγοῦν, βιοῦν, sive conjuncte utramque ut ὑπνοῦν. Sed quod in nonnullis secundae declinationis verbis observatum est fieri ut non tam nominis, unde ortum habent, quam verbi, quod huic antecedit, vim expriment, id ab hoc quoque genere non alienum est. Sic σαροῦν non tam cum σάρος convenit quam cum σαίρειν, quod solum probant Atticistae v. ad Phryn. 85. Et Κνημιῶσαι διαφθεῖραι Hes. a proprietate nominis κνημός alienatum propriusque est verbo κνᾶν, διακναίειν. Nec a ζευξάειν diversum ζυγῶσαι ἀντὶ τοῦ κατέχειν, δαμάσαι Pausan. ap. Eust. 956, 7. Haec igitur et talia non mirum est a nonnullis inter verbalia numerari ut homericum θεμιῶσαι παρὰ τὸ θεῖναι παραγωγῶς Sch. Od. IX. 486. Quippe deest nomen θεμός a thematico θέω ut a κνάω κνημός. Et nulla hujusmodi ratione motus Sch. Od. IV. 226. ἔστι θέμα δηῖω καὶ κατὰ παραγωγὴν δηῖόω, quod illi multis aetatibus antecedit ab adjectivo δηῖος derivatum. Τρυχώ τρίτης ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἀλλὰ καὶ βαρύτονον τρύχω τρύχεις Suid. sed illud aequè convenit substantivo τρυῆχος. Et hoc transitu quantitatem non mutari declarant κυρώ, ξιγῶω. Proinde σινόω quoque, cujus prima brevis est, a σίνος potius quam a σίνομαι repetendum. Ἰδνώθη παρὰ τὸ Ἰζω τραπέντος τοῦ ζ δωρικῶς καὶ πλεονασμῶ τοῦ ν ὡς ἀλαπάζω ἀλαπαδῶ Schol. Il. II. 266. EM. 466, 26. quo verbo si quis unquam usus est, certe ab ἀλαπαδῶς derivavit, cui similia ὄλοφυνδῶς, ὀπιδῶς et, ut veteres volunt, etiam παιδῶς, a verbis quidem originem habent sed ipsa nullum ex se procreant verbum. Paullo credibilis est illud: σπλεκοῦν sive σπεκλοῦν (κατασπεκλοῦν) τὸ συνουσιάζειν ἔχει τὴν παραγωγὴν παρὰ τὸ πλέκσθαι Sch. Plut. 1083. hoc est παρὰ τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν πλοκὴν τῶν σκελῶν Hes. s. Γυναῖκες. Nulliusque nominis interventu dirempta sunt πρίω et πριόω, cujus participium modo legimus ὄστειον πεπρωμένον Hippocr. de Cap. Vuln. T. III. 373. 3)

3) Antea p. 367. ὄστειον πεπρωμένον dixit, quod minus definitum est. Prorsus aliud valet πεπρωμένον.

ἀκταίνω et ἀκταινώ, quae Phrynichus idem valere docet, ἐρείπω et ἐρειπόω, κατερειπόω, quorum auctores parum conspicui; κύπτω et κυπόω ἀνακυπόω significatione transitiva; φαίνω et φανόω ἀποφανόω i. q. φανερόω, nisi haec ab adjectivo φανός traducta sunt. Ab his, quorum incunabula aut conjectura indagari aut certis indiciis demonstrari possunt, transeo ad anetyma, quae pauca sunt; τὰ γὰρ πλεῖστα τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων παράγωγά εἰσι καὶ προηγῆται αὐτῶν ὀνόματα· πλεῖστα δὲ εἴπομεν διὰ τοῦ ἀρῶ, ὄνῶ, ὄμῶ Epim. Cram. I. 96. Haec eodem loco sunt quo quae in C. II. §. 2. commemoravi ἐλάω, γελάω etc. quippe eadem duas breves habent vocales totidemque retinent in futuro; nam quod Choeroboscus refert in Dict. II. 659. nonnullos futurum ἀρώσω scribere, id in Anth. VII. 175. sustulit Brunckius ἀρόσσω scribens cf. Prolegg. 397. Huic pro etymo supponi potest φάρος aratrum, de quo in postrema Dissert. dicetur. Ὄνόω Eustathius 1915, 50. ad ὄνω refert exemplo invalide usus: τὸ ὄνονται φανερώς βαρύτονον ὡς ἀπὸ ἐνεστώτος τοῦ ὄνω ὄθεν τὸ ὄνῶ ὄνόσω παράγωγον ῥῆμα καινότερον καὶ οὐ φύσει ὄν τρίτης συζυγίας. Nam ὄνονται eodem loco censerī potest quo δίδονται et quia activum ὄνωμι indictum est, optativus medii jure eum accentum accepit quo δύναιο signatur hoc est ὄνοιο, ὄνοιτο, non ὄνοιό ut διδοῖο, quanquam hoc quoque saepius proparoxytonon est. Pro οὔνεσθε autem Bekkerus restituit Aristarcheum ὄνόσασθε. Ita verbi barytoni ὄνω vestigia omnia evanescent. Praesentis ὄνόω formam sequitur futurum ὄνόσομαι et hinc derivata, sed ipsum non extat; nam Ὄνοῦται ἀτιμάζεται μέμφεται Hes. post Ὄνῆς positum Musurus temere substituit pro ὄνᾶται, quod hoc accentu cum τιμάται congruit; sin ὄνεται scribimus, accedit ad ordinem verbi δύναιμαι, *) cujus alia est significatio, sed quod utrique commune est ὄνάμην quaeritur utrum ad ὄνημαι ὄναιμαι pertineat an aoristus sit a thematico ὄνω declinatus ut ἀσφράμην, εὐφράμην. Utraque autem vox ὄνομαι sive ὄνάομαι, et ὄναιμαι sive ὄνειμαι (unde ὄνειαρ) quo modo

4) In Manethonis loco ad Buttm. 256. allato pro ὄνοιτο nunc ὄναιτο restitutum est; pro ὄνοισθε Aristaen. II. Epist. VI. ὄναισθε.

in unum redigi possit, non intentatum reliquit doctorum sedulitas. Etenim illi I. C. Scaliger et alii propriam onerandi significationem vindicant collatis nominibus *onus* et *ὄνος* (*ἀχθοφόρος*) cf. Doederl. Syn. T. IV. 225. hisque nostri Lexicographi connectunt *ἄνος* honos (*τιμὴ*) pretium, a quo non multum abest *ὄνειρα* i. q. *ὄφελος*. Sed mittamus conjecturarum illecebras. Verbi *ὁμόω* nihil extat praeter participium *ὁμοῦντες*, sed hinc proficiscitur futurum *ὁμόσω*, medium vero *ὁμοῦμαι*, *ὁμεῖ*, *ὁμεῖται* non ex *ὁμόσομαι* contractum est, ut Matthiae censet §. 181. p. 405. sed ab ineffabili praesenti *ὁμω* ut *νέμω νεμοῦμαι*. *Ἄλώω τὸ κρατῶ* Lex. de Spir. 209. fictum est ex obliquis *ἀλώσομαι* etc. v. Diss. II. §. 3. sed sat speciosa videtur Buttmanni opinio cum hoc verbo sumendi conjunctum esse *ἀναλώω* consumo. Nec negabitur *ἀλῶναι* et *ἐλεῖν* tantum inter se similitudinis habere ut pro cognatis haberi possint. *Ἐνώω* supra rejecimus. De his breviter peroratum esse potuit sed sequitur quaestio sinuosior.

CAP. IV.

De confusione terminationum conjugationis circumflexae.

§. 1. Quid sit cur Graeci a *φωνή* producerint verbum *φωνέω*, ab *αὐδή* vero *αὐδάω* et pari inaequalitate a *δειπνον* *δειπνέω*, a *δόρπον* *δορπέω*, sed ab *ἄριστον* *ἀριστάω* et, ut universe dicam, quas leges sermonis genitores in omni hac ratione mutandae declinationis sequuti fuerint, id in lucem erui posse hoc minus confidimus quo frequentius eadem verba non solum in aliis dialectis aliter inflecti sed etiam ab ejusdem sectae poetis ad eas, quas sibi quisque constituisset numerorum leges, varie accommodari videmus. Sed de dialectis quae dicenda sunt, Ahrensii doctae sollertiae reservo integra, poetarum autem quanta fuerit libertas declarabo uno exemplo repetito a caesura versus heroici ea quae spondeum habet in pede quarto — *ἀρίστη φαίνεται βουλή*. Hic spondei usus perquam frequens est sed tamen poetae praesertim posteriores hoc loco saepe verba primae conjugationis quae in

dactylum exeunt praeferunt secundae *κυβίστεε βυσσόθε δελφίς* Mosch. II. 117. *ἐφοίτεε Κάδμος ἀλήτης* Nonn. Dion. I. 321. et in plurali *ἐκυβίστεον ἔλλοπιῆες* Oppian. Cyn. IV. 264. *ἐσύλσον· ἀμφὶ δὲ Τρῶες* Quint. II. 547. Aliter vero Homerus *ἐσύλα τεύχεα καλά* II. XI. 110. *ἐφοίτα θηρὶ ἔοικώς* III. 449. IV. 528. *ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος* Od. IX. 401. *κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα* II. XXI. 354. Sed idem tamen poeta, qui saepissime *μενοινᾶς, μενοινῶν, μενοίνα* dixit, in illa senarii sede maluit *μενοίνεον* ponere, et *δμόκλα* quidem in exitu sed *δμόκλεον ἐν μεγάροισι*, quo etiam Apollonius utitur IV. 1005. et in tertia singularis *δμόκλεεν ἠρώεσσιν* Orph. Arg. 944. Homeri versui *Θεοσίτης—ἀμετροεπῆς ἐκολῶα* II. II. 212. veteres interpretes adnotant Antimachum alia verbi forma usum esse *ὡς ἴα τότ' Ἀργείων ἐκολῶει στρατός*, pro quo Buttmannus Lexil. I. 158. *κολῶει* scribendum putat syllaba media correpta; quod si ille sibi permisit, non apparet cur non *κολῶα* scripserit, apparet vero causa mutatae terminationis si sic scribimus *ὡς ἴα τότ' Ἀργείων ἐκολῶεε μάψ στρατός* (αὐτίως) addita particula *μάψ*, qua Homerus illo ipso loco usus est. *Ὑπαντιῶν* legitur in dorico Theocriti carmine V. 90. et *συνάντα* in Rufini epigrammate Anth. P. V. 28. utrobique in exitu versus; epicorum, qui proprie ita appellantur, exempla incerta sunt; nam pro *συναντιῶνται* Hes. Scut. 877. e codd. substitutum est barytonon, *συναντήτην* Od. XVI. 333. ejusdem conjugationis esse potest cui *δμαρτήτην* adscribitur, hoc est primae, cujus sunt certa testimonia, in quarto quidem pede *ἦντεον* II. VII. 423. Apoll. IV. 1486. Quint. VI. 341. in primo Apoll. IV. 845. 931. et 1184. qui poeta in hac parte imperfecta hujusmodi ponit incorrupta *ἦρεον* I. 398. *νήεον* 403. *μέτρεον* 930. *ἔκλεον* III. 246. *θάμβεον* IV. 74. *γῆθεον* 93. *ῥόχθεον* 925. *βλάστεον* 1425. nisi metrum contractionem poscit *θάμβεον δ'* — IV. 1192. dissimile homerici versus exordio *ᾠκεον δ' ἐν* — II. XIV. 116. ¹⁾ Quid veteres critici de exitu spondaico verborum quartum pedem finientium judicaverint, nihil sane relatum legi praeter quod de verbo bisyllabo mo-

1) Pari inconstantia *ἦτεε δ'* — versum orditur II. XIII. 365. et *ζῆτει καὶ* — XIV. 258.

nitum est ad Od. II. 50. ἐπέχραον οὐκ ἐθελούση—*Ἀριστοφάνης ἐπέχρων*. Hoc etsi non deterius est quam κατέκλων in extremo versu II. XX. 227. tamen non reperitur sed modo ἐπέχραον in quarto pede, quo et ceteri utuntur frequentissime Quint. VIII. 74. XIV. 522. Opp. Cyn. II. 433. Nonn. XLV. 195. etc. et Homerus ipse II. XVI. 352. 356. idemque ἔχραε in quinto, nusquam vero ἔχρα vel ἔχη. ²⁾ Cum ἐπέχρων conferri potest verbum singularis numeri ἐπέπλων εὐρέα πόντον Hesiod. ἐπέπλωσ ὄφρα πύθραι Hom. cujus pluralis non legitur sed pro eo ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα ter repetitum II. I. 312. Od. IV. 842. XV. 474. quo posteriores constanter in hac sede utuntur, ἐπέπλεες Callim. Del. 36. ἐπέπλεσ Nonn. XLV. 112. ἐπέπλεον Quint. XII. 336. XIV. 528. etsi primam ἐπλωμεν non detrectant Apoll. II. 152. et 645. Illi similis fuit disceptatio de verborum circumflexorum primae classis vel diaeresi vel synaeresi; II. XVIII. 323. μεταφώνει Μυρμιδόνησσι—γράφεται μεταφώνεε, quod nunc obtinet sicut προσεφώνεε plus quam decies legitur, nunquam ἐφώνει nisi metrum cogit, et eodem modo ἦρεε XXII. 327. sed contra ἀπειλεί XIII. 143. ἀὔτει XI. 258. κατεκόσμη IV. 118. ὀμίλει XI. 502. quae omnia a Scholiastis silentio transmissa sunt. Tertia admonitio spectat ad infinitivum. II. IX. 356. πολεμιζέμεν Ἐκτορι δίῳ—γράφεται καὶ πολεμιζέειν, quod bis antea scriptum est iisdem verbis sequentibus III. 67. et 169. et iterum ad XIII. 9. ἀρηξέμεν ἢ Δανάοισι—γράφεται καὶ ἀρηξέειν, et rursus XIX. 30. ἀλαλκείν ἄγρια φῦλα—Ἀριστοφάνης ἀλαλκόμεν, postremo Od. XV. 393. ἀκούμεν· οὐδέ τί σε χρεή—Ἀρίσταρχος ἀκούειν. In hoc iudicio nescio quid aliud sequi potuerit nisi librorum auctoritatem; nam dactylum a pausa, quam interpunctio affert, non abhorreere intelligitur ex aliis locis II. XII. 50. διαβαινόμεν· οὐδὲ οἱ ἵπποι, V. 82. ἀκούμεν· ὡς κε οἱ αὖθι, I. 542. δικαζέμεν· οὐ δὲ τί πῶ

2) Ἐπέχρα (irruit) in fine versus Nic. Ther. 14. ὄν ἐξοχον ἔχη Ἀπόλλων Hermesianax Ath. XIII. 599. A. et cum eadem vaticinandi significatione ἔχη ἄταρ—in principio Apollon. I. 302. sed ἔχραεν ἐνδυσκέως II. 454. κατέκλα in ultimo Hesiod. Fr. CLVI. sed αλγειον κνήτυρόν Hom.—Ἐγραε, λάε, φάε et νᾶε iis locis posita sunt ut aliter metrum non constet.

μοι, V. 520. πολεμιζέμεν· εἰ δὲ καὶ αὐτοί. Idemque Aristarchus in oratione non interpuncta spondeum optavit ἀγῆρας ἤματα πάντα scribens pro ἀγῆρας· v. Spitzn. Exc. IV. et σῶν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι II. I. 117. pro σόν, quod Apollonius ter in hac versus regione collocavit et ter κέαρ, quater βόας ut Homerus ipse ἔλικας βόας εὐρυμετώπους Od. XI. 289. sed non ita H. H. in Merc. 116. ἔλικας βοῦς εἴλεκε θύραζε. In infinitivo tamen dactylus ita praevalet ut in primis duodecim Iliadis libris plus quam quinquaginta reperiantur exempla, spondei vero vix ultra decem, nonnunquam altero sequente spondeo διώκειν ὠρήθησαν X. 359. πολεμιζέειν οὐκ εἴασκεν V. 802. et constanter πολεμιζέειν ἢ δὲ μάχεσθαι³⁾ quod Spitznerus ad II. II. 3. de industria factum putat quo gravius labores pugnae bellique aerumnas depingantur. Sed cur ἐλθεῖν positum est III. 393. IX. 403. XXII. 156. XXIV. 309. et in eadem regione ἐλθέμεν IV. 247. VI. 109. VIII. 239? Equidem censuerim utramque formam ita pervulgatam fuisse ut poetae, quae se primum obtulisset, ea illico uterentur excepto Nonno qui XIV. 300. maluit insolitam sibi infinitivi terminationem admittere φευγέμεν ἢ πτολεμιζέειν quam spondeum. Nec diversa mihi sententia de illo verborum circumflexorum genere quod, si pro epsilo primitivae positionis o breve asciscit, ad primam, si longum, ad secundam dirigitur syzygiam. Id ubi in quartum pedem incidit, poetae liberum habent utracunque in stilum incurrerit forma promiscue utri: περιτροπέων ἐναντός II. II. 295. παραιτροπέων ἐπέεσσι Quint. I. 946. et παραιτροπῶσ' ἄνθρωποι II. IX. 946. ἐπιτροπᾶτε μέλεσθαι Apoll. I. 351. μετατροπᾶτε παρειάς III. 298. cujuscumodi verba, quia ultra caesuram excurrunt ne dactylorum quidem amatores alio vertere operae habent; μετατροπῶντο μενοινά Nonn. X. 26. ἐπιτροπῶσι Opp. Hal. II. 223. V. 172. ἀποτροπῶσι Quint. VIII. 390.⁴⁾ περιστροφῶσα Nonn. XLI.

3) Pariter fixum est τὸ δ' οὐκ ἄκοιτε πετέσθην sed ἔχεις ἀέκοντας ἐταίρους II. XVI. 204. etc.

4) Quod in Phryn. 581. ult. editum est τροπᾶσθαι in τροπάσθαι mutatum est, ex antecedentibus apparet sic a me scriptum esse τροπάσθαι in τροπᾶσθαι etc. quod non solum ad homericum locum pertinet sed etiam ad Apollon. IV. 165. τροπάσθαι Ἰήσων. Hesychius

264. περιστροφῶντο Quint. XII. 404. ἀναστρωφῶσι Opp. H. I. 517. sed semel etiam περιστροφέοντες Quint. VI. 504. pariterque pro πωτῶντο Π. XII. 287. Theocr. XV. 120. Quintus supposuit ποτέοντο IX. 133. eodem quo caetera loco collocatum, nec aliter μεταστροφῶσι Rhian. Epigr. I. 17. quo frequentius est verbum non contractum ἐπιτροχάει Apollon. IV. 1266. Dion. 203. περιτροχάουσι Anth. VII. 338. P. Silent. Ecphr. 876. ἐπιτροχάοντα Anth. VI. 45. περιτροχάουτο Arat. 815. vel contracto subnatum περιτροχόωσι Nonn. V. 448. ὑποτροχόωσα XLV. 131. Sed pro στροφώωσα XLVIII. 381. scribendum στροφέουσα vel potius quo illo solo utitur στρωφῶσα. Hinc redeo ad quarti pedis thesin dactylicam, cujus causa imperfecta illa a secunda declinatione ad primam traducta esse dixi. Sunt tamen multa quae nativam speciem nunquam mutant ne apud Nonnum quidem ἐνίκα, ἐτόλμα, ἐνώμων, ἐπώπτων, ἐθόινων etc. v. ad Phryn. 48. Horum thematica forma ἐνίκαε, ἐθόιναιον etc. apta quidem ad declinandum spondeum sed aliena est a verbis quae in futuro vocalem longam accipiunt; nam πέραον II. XVI. 367. etsi non aliam significacionem habet quam περιῆσαι, tamen natura nihil differt ab eo verbo cujus infinitivus est περάσαι, imperativus autem οὔταε itidem ut οὔταναι, οὔτάμενος non ad οὔτάω οὔτήσω sed ad reliquias verbi prisca pertinet, quod nemo cum τιμάω et similibus contendere adducetur. Sed quae aut brevem in futuro penultimam habent aut omnino hoc tempore carent, ea demum contractionis necessitate exemta sunt: ἔλαεν Apollon. III. 872. ἤλαεν Oppian. Hal. V. 494. ἐστάλαεν Cyn. IV. 306. ἐσχίαον Od. XII. 436. ὕλαον Hom. et alii.⁵⁾ Quod autem pro ἐνίκα et ceteris id genus nunquam ἐνίκαε substitutum est, indicio

vero pro περιτροπέοντες vel Homericum περιτροπέοντες scripsit vel mendosam sequutus est scripturam ut Eustathius ἐπιτροπέωσι ex Oppiani loco afferens ubi libri omnes in ἐπιτροπέωσι consentiunt v. Spitzner. Exc. XIX. p. LXXXII.

5) Barbara sunt προσδοκῶντες Sibyll. II. 181. νικάομεν Soph. Clytaem. v. 222. καθοράοντα in Hippocr. loco ap. Galen. in Comm. in Med. Offic. I. 1, 634. T. XVIII. P. H. sed apud Hippocratem ipsum de Fract. p. 147. T. III. non sic scriptum est sed καθορῶντα. Praestat vero καθορέοντα.

esse debet fuisse quaedam verba jam inde a principio in una conjugationis forma ita defixa ut a poetis numerorum causa immutari non possent, alia autem in communi sermone terminationem habuisse fluxam et instabilem; cujus generis plurima reperiuntur apud scriptores ionicos, partim eadem a poetis recepta ut *φοιτέω*, *συλέω*, pleraque illorum propria *εἰρωτέω*, *πλανέω*, *τελευτέω*, *τολμέω*, *τιμέω* aliaque a librariis huc illuc tracta.

§. 2. Hinc ad illa heteroclisiae exempla transgrediar, quorum aut alia est ratio aut ignota. Quod olim Od. IV. 251. edebatur sine ullo metri emolumento πάντες ἀνηρώτευν, non defenditur exemplis illis, quibus Thierschius utitur in Gramm. p. 360. *ὁμόκλειον* et *μενοίνεον*, quorum causa in metro posita. Sed nemini dubium fuit *μωμεῦνται* Theogn. 369. et *μωμεύμενος* 169. quamvis discrepans a ceteris hujus ordinis verbis *πειρώμενος* 587. *εἰρωτέω* 519. *φοιτῶν* 599. pro quo *φοιτέων* dicere poterat ut *ἀπατεῦντες* 1169. sed eodem modo *ἐρῶ*, *τολμῶ*, *ἐφορῶσι* scripsit, quae omnia a scriptoribus ionicis ad primam transferri constat. Quare autem Theognis solum *μωμάσθαι* huc deflexerit, causam in praesenti nullam reperio nisi quod literae *μωμω* non facile in una voce continuantur; *μωμῶμαι* et *μωμώμενος* equidem non reperi, dativus autem *Μώμω* Lucian. Iup. Trag. §. 22. et *ἀμώμω νόμω* Herod. II. 117. primum non in *ω* exit sed in diphthongum, tum etiam necessitate excusatur; illa vero mutata conjugationis forma evitari possunt. Pro *σύλων* Quintus I. 117. in principio versus *σύλεον* posuit nulla palam causa; nam hoc loco ille Homeri exemplo ⁶⁾ saepe quidem dactylo utitur: *ἔρῳε* XIV. 279. *ἦτε* V. 134. *θάμβεε* IX. 236. *θάμβεον* VI. 236. XII. 359. XIV. 350. *πόρθεον* XIII. 487. *δόρπεον* XIV. 116.

6) *Ἐιπέμεν* (ante spondeum) II. VII. 373. sed *εἰπεῖν* 387. *δώσειν* VI. 83. *ἰσχειν* IX. 9. *θάρσει* locis plurimis, nunquam *θάρσειε*. Apollonius *φοῖτα* I. 1249. *τάρβει* III. 457. et IV. 10. *ἰσχέμεν* II. 390. *ἰσχειν* IV. 1723. *ἐλθέμεν* III. 622. IV. 438. *ἐλθεῖν* IV. 761. *σχήσειν* III. 700. *δωσέμεν* 767. *ληθέμεν* IV. 15. *θελγέμεν* 436. Nonnus vero sine dubio non *θάμβει* scripsit XLVIII. 654. sed *θάμβεε*, ut *ἦνθεε* X. 140. *ἔρῳε* XXXIX. 313. *ἦτε* XXXVIII. 192. XXXIX. 4. ipsumque *θάμβεε* XL. 302.

γήθειον 358. nunquam θάμβειν etc. ut in infinitivo ἐλθέμεν V. 33. περσέμεν XII. 20. νιφέμεν XI. 280. φευγέμεν 236. sed non raro etiam spondeo φοίτα VII. 600. σέειν I. 160. μίμνειν II. 44. XI. 433. XIII. 104. Interim ἐσύλεον ab eodem Quinto in quarto pede constitutum supra attigi; συλεύμενος vero Theocr. XIX. 2. ad dorismum referendum videtur ut χασμεύμενος IV. 53. ὀπτεύμενος v. Ahrens. Dial. Dor. 311. Suspicioni propius est σπαργεῦσα Quint. XIV. 283. pro quo Dausquejus σφαργεῦσα scribi iussit, Fr. Lehrsius σπαργῶσα edidit, et σικρτεῦσι, quod in Opp. Cyn. IV. 342. cod. regius praebet Schneidero probatum. Διφῶ tamen bisyllabum pro epico διφῶ invenitur in Crinagorae epigrammate ionice scripto Anth. IX. 559. 7) διψεῦσα in adespoto VI. 21. ab affectatione quadam dorismi, ut Jacobsio videtur, profectum, πιμπλεῦσα apud Hesiodum. Ex iambographorum carminibus sustuli κυκεύμενος Solon. XXVIII. 26. correctione facili κυκλεύμενος, nam illud neque ad sententiam aptum est neque convenit cum κυκώμενος Archil. XIV. λωβώμενος Simonid. VI. 109. ἀμφιδηριώμενος 117. placuit tamen Bergkio XXXV. p. 336. Διφῶν Archil. LIII. trisyllabum est; sed nihil ad metrum confert ἐρέω ἀπο, quod et hoc loco legitur et XXI. (X. Bergk.) Tragicis in canticis verba primae declinationis interdum non contrahunt τρομέων, καλέονται, sed secundae unum modo exemplum legimus περιναιετάοντες, quod Sophocles ab Homero abstulit integrum; Aeschylus vero ut homerico ἰλάομαι substitueret ἰλέομαι, fortasse illectus est similitudine adjectivi ἴλεως.

§. 3. Verborum heteroclitorum quae non uni alicui dialecto adscripta sunt, pleraque recensui ad Buttm. p. 53. omisis dubiis aut alioqui ad probandum invalidis. Primae et secundae conjugationis haec sunt: Etym. Gud. p. 187, 37. ἐνεκότου ἐμηνιάζον ἔχραινον (ἤχθραινον) — ἔστι δε καὶ δευτέρας συζυγίας κοιῶ κοιᾶς, cujus auctor nullus. Pro ποιουῖμαι Theogn. 1012. (1016.) nunc e cod. optimo receptum est ποιῶμαι quod Hesychius praestat. Idem Ὀχθαῖσαι στένειν, quod ab homerico ὀχθαῖσαι non diversum videtur, Ψατᾶσαι

7) Διφῶσαι in Cratini versu Com. T. II. 16. ad διφῶω pertinet.

προκαταλαμβάνειν cuius alia est forma καταφθατεῖσθαι ⁸⁾ et Οδεῖν πωλεῖν, pro quo Euripides ἐξοδῶν dixit. Verbi ἐψεῖν testes numero quam auctoritate graviores citavi ad Aj. p. 181. Κυκεῖν supra in suspicione posui; διαρταμώμενος semel inventum est ap. Philonem, multo superante circumflexi usu; nec commendatius est ἐρευνεῖν. Aliorum diversa forma diversum valet si quidem ex paucis, quae ante oculos sunt, exemplis conjecturam facere fas est γελᾶν et Γελεῖν λάμπειν ἀνθεῖν Hes. αἰολεῖν quod Plato idem significare ait ac ποικίλλειν, et αἰολᾶται τῇ γνώμῃ Hippocr. pro πλανᾶται sicut Glossographi ἀπαιολεῖσθαι interpretantur ἀποπλανᾶσθαι, sed Euripides eodem intellectu dixit ἀπαιολεῖν. Alia ratione differunt ἀντιτεχνεῖν et ἀντιτεχνᾶσθαι, nam illud parasyntheton est, hoc syntheton. Hinc ipsa rerum series me deducit in locum difficilem, quem jam olim tractavi ad Phryn. 629. de verbis parasynthetis, quae interdum ad terminationem simplicium aberrant. In ὄριθοθηρῶν omnes Pollucis libri consentiunt, neque addubitavit Meinekius Com. Fr. Vol. II. P. I. 369. sed λαγοθηρῶν et ὄνοματοθηρῶν nunc codicum ope sublata sunt; φιλοθηρῶν Perizonius Aeliano affinxit invito; ἀνασιλλοκομᾶν in Plutarchi loco in duas partes diremptum est et quod ap. Strab. XI. 520. cod. Med. praebet βραχυκομᾶν pro βραχυκομῆν suspicionem movet librarios in hanc partem aberrasse saepius; sed quae apud epicos leguntur εὐκομῶν et καρηκομῶν privilegio quodam participiis dato defenduntur ut εὐρυκρείων, δακρυχέων. Ὀμοτροχῶν Manetho fortasse sumsit ex homerico loco ubi olim ἀματροχῶντα scribebatur nunc divisum ut πάλιν τροπᾶσθαι. Pro ἀμηχανέοντος ἔρωτος Theocr. XIV. 52. ex codd. nonnullis adnotatur ἀμηχανόνετος et ἀμηχανόντος, quod ad ἀμηχανῶντες inclinatur, et hoc in Anth. et ap. Oppian. legitur, sed ἀμηχανέω praetulit Nonnus Dion. XL. 39. et Par. X. 21. Ἐρεβοδιφῶσιν in omnibus libris Aristophanis scriptum est sed apud Simocattam pro ἔρεβοδιφῶντες in duobus ἔρεβοδιφοῦντες v. Kuester. ad

8) Cum illo conspirat ψάειν φθάσαι κίσειν, pro quo κτήσασθαι scribendum videtur, nam φθάνει κτώμενος idem est quod προκαταλαμβάνει.

Suid. s. Ἀπεπόνου. Ἱεροφοιτῶν non locupletio-rem habet quam οὐρανοφοιτῶν. Κοσμοφουστῶν ex uno innotuit scriptoris ecclesiastici loco. Φρεναπατῶν semel inventum in N. T. sustentatur antecessione nominis φρεναπάτης. 9) In EM. 152, 30. ἀποινώ δῆμα δευτέρας συζυγίας—καὶ ἀποινεῖσθαι ἀφαιρεῖσθαι facilis est correctio ἀποιναῖσθαι. Ἀναριστῶν et ὀρχιπεδῶν Lexicographi nostri confinxerunt ex temporibus obliquis, qui ad praesens primae conjugationis referri possunt. Schol. II. XV. 635. τὸ ὁμοστιχάει βάρβαρόν φησιν εἶναι Διονύσιος, qui haud dubie ὁμοστιχέει melius esse iudicavit; sed vulgatum Epimerista Cram. I. 391. synemptosi simplicis verbi excusare videtur ἐστιχῶντο ἐστὶ δευτέρας συζυγίας· (καὶ γὰρ ἀλλαχοῦ φησιν) αἰὲν ὁμοστιχάει· et similem ambiguitatem verbi ἀτολμέω et ἀτολμάω a Grammaticis comprobata esse l. c. ostendi. Sed et in hoc libri discrepant et omnino hunc ad secundam declinationem transitum non publici saporis fuisse multis rebus cognosci licet. Hinc proficiscor ad commutationem conjugationis primae et tertiae: ἐξουδενεῖν et ἐξουδενοῦν, ὀλοκαυτεῖν et ὀλοκαυτοῦν v. ad Phr. 524. μυθεῖσθαι et μυθοῦσθαι semel lectum apud Aeschylum ideoque a Schneidero addubitatum, duoque Herodoti propria μαστιγεῖν et καταμαργεῖν, quae si saepius legerentur, ionica dici possent, sed illud semel scripsit, crebrius μαστιγοῦν, neque μαργεῖν alibi legitur; nam μαργόμενος Pindari ad μαργοῦν referri potest; pro κεντοῦν Herod. III. 16. libri non pauci et sat boni κεντροῦν praebent. Σοοῦται φεύγει et Ἔσσοημένος τεθορυβημένος Hes. huc referre nolo quia illud a σοῦς, hoc a barytono σόω declinatum esse potest ut ἀέσαι sive ἀῆσαι ab ἄω, δεδάημαι a δάω. Nec ad rem pertinent, quae Nicephorus Gramm. §. 135. p. 139. non specie solum sed etiam significatione distincta esse docet: διάφορος σημασία τῶν ζημάτων διάφορους πολλάκις ποιεῖ τὰς συζυγίας, πολεμῆσαι πολεμῶσαι, κρηῆσαι κρηῶσαι etc. Exemplis tertii generis prius allatis adde βριμοῦσθαι καὶ βριμηῆσαι

9) Sic et ὑναπάτης, ξιναπάτης, ὀρχαπάτης et nisi conjectura me fallit, φιλορκοπάτης, quod in Anth. V. 161. reponendum arbitror οἷα μ' ὑβριζει Πυθιάς—οὔσα φιλ' ἐξ ἀπάτης.

Phryn. App. 30. *κνισσᾶν* et *κνισσοῦν ἀνακνισσῶσαι*, hoc vulgare, illud poeticum; *σπαργανᾶν* et *σπαργανοῦν*, *νεᾶν* et quod pro hoc legebatur Arist. Nubb. 1120. *νεοῦν*, quorum illud peculiariter de renovatione agrorum dicitur, hoc universe; homericum *ἀτιμᾶν* et iudiciale *ἀτιμοῦν*. *Ἐγγυᾶν* et *ἐγγυοῦν* cognata quidem sunt sed ita ut in altero magis vis nominis *ἐγγύη* apparet, alterum autem, quod *ἐγγυιοῦν* scribi solet, pro *ἐγγυαλίξειν* ponatur. Sed *μεσεγγυᾶσθαι* et *μεσεγγυοῦσθαι* discerni non possunt. Alia in diversis dialectis domicilium habent: *ἰνᾶν* et *ινεῖν*, *ἡσσασθαι* et *ἔσσοῦσθαι*, *ἀντιᾶν* *ἀντιᾶσθαι* et *ἀντιοῦσθαι*, quae ionica sunt, doricum vero *κοινᾶσαι* v. Ahrens. Dor. p. 182. Horum omnium in utraque conjugatione eadem est potestas etsi nonnulla a diversis partibus orta sunt, *ἡσσασθαι* ab *ἡσσα*, *ἔσσοῦσθαι* ab *ἔσσω* ut *ἐλατοῦν*, *μειοῦν*, caetera supra allata. Praetereo multa, quorum aut exempla rariora sunt quam ut significatio judicari possit ut *ὄφρυᾶν* et *ὄφρυοῦσθαι*, *ὑπεροφρυοῦσθαι*, *Κοιᾶται* *ἱερᾶται* et *Κοιῶσατο* *καθιερώσατο*, Hes. aut scriptura non satis explanata.¹⁰⁾ Sed non praetermittere possum *δηιοῦν* et *δηιᾶν*. Etenim homerica *δηιώων* et *δηιώωντο* summo jure non ad *δηιάω* referuntur sed ad *δηιόω*, quia apud poetam *ἐδήιον* et *δηωθέντες* legitur saepius, nusquam vero *δηιάει*, *δηιάαν* vel simile quiddam; neque dubitem quin Quintus indidem traxerit *δηιώωντα* VII. 554. Apollonius vero non solum *δηιοῦντες* dixit sed etiam *δηιάασκον* a *δηιάω* declinatum; hoc autem a *δηις* et *δηιω* duci potuit ut a *δηρις* *δηριώ* *δηριάω*, a *μηνης* *μηνιώ* *μηνιάω*, vel etiam a *δηιζω* (*δαίζω*, *συνδαίζω*) ut *ἀφριζω* *ἀφριάω*, *καπνίζω* *καπνιάω*, *μασιζω* *μασιτιάω*. Verum non *δηιώωντο* solum per se ambiguum est utri conjugationi attribui oporteat sed etiam nonnulla alia eodem modo dilatata, quae priusquam examinem, de hac epenthese disserendum est copiosius. Nam Thierschius in Gramm. §. 220. pro operis amplitudine in homericis substitit exemplis.

10) Pro *τριχώμενος* Maneth. I. 160. Riglerus *τριχούμενος* scripsit, pro *ἐδνάσσομαι* Eur. Hel. 950. Hermannus *ἐδνώσομαι*, quod Euripides ab episcis mutuatus est potius quam ut *ἐδνάσθαι* fingeret. Si tamen illa sincera scriptura est, exemplum sumsit a *θoinάσσομαι* et *ποινάσσομαι* v. p d Phryn. 204.

CAP. V.

*De verborum secundae et tertiae classis dictasi. *)*

§. I. Verborum in $\bar{\alpha}\omega$ derivatorum notum est apud poetas epicos tres reperiri formas, integram, contractam et ex contractione dilatata; quarum altera omnibus verbis concessa est ¹⁾ reliquae non omnibus. Ac primae quidem personae tria sunt apud Homerum exempla, unum integrae formae *ναιετάω* Od. IX. 21. duo dilatatae *ὑπόω* Od. XIX. 72. et *γελώω* Od. XXI. 105. quae non fortuita videtur differentia sed usu quodam sancita; nam *ναιετάω* etiam Nonnus dixit XXII. 95. *ναιετάεις* Opp. Hal. I. 411. *ναιετάει* Apoll. III. 313. Nonn. XXIV. 25. XXVI. 239. XXXI. 52. *ναιετάουσι* Hom. Hesiod. H. H. in Ven. 259. Opp. H. I. 114. Dionys. 822. *ναιετάων* Nonn. III. 363. XX. 240. *ναιετάων* per omnes casus ii, quos nominavi, poetae nullo alterius formae *ναιτόω*, *ναιτάας* etc. interventu. Ex quo perspicitur cur Grammatici homericum *ναιετάωσα*, quod nemo posteriorum imitari ausus est, non ex *ναιετόωσα* sed ex *ναιετούωσα* conversum dixerint trope dorica. Quanta autem est hujus verbi in una forma stabilitas, tanta religione Homerus verbum $\xi\alpha\tilde{\nu}$ continet in altera; nusquam enim $\xi\acute{\alpha}\epsilon\iota\varsigma$, $\xi\acute{\alpha}\epsilon\iota$, $\xi\acute{\alpha}\epsilon\iota\omega$ reperitur sed ubique $\xi\acute{\alpha}\alpha\varsigma$ etc. ²⁾ nisi metrum contractionem poscit. Verum eandem esse etiam aliorum quorundam constantiam, exemplis plurimis demonstrari potest; quae ne mole sua legentes obruant, per classes distribuam. Prima continentur verba homerica, quae a posterioribus perpetuo usu celebrata et semper eodem

*) In seqq. omittam notationem locorum, qui in Thes. indicati aut omnibus noti sunt. Et compositis praepositiones, ubi nihil ad rem pertinent, detraham.

1) Nimis scrupulose Wernickius ad Tryph. 684. *Neandri*, inquit, *correctionem γοῶν epica dialectus non accipit*. *Γοῶντες* Homerus dixit, *γοῶσα* Theognis 264. neque ullum est verbum, quod contrahi non possit.

2) Hoc $\xi\acute{\alpha}\alpha\tilde{\nu}$, sicut $\acute{\alpha}\gamma\acute{\alpha}\iota\sigma\theta\alpha\iota$ et $\acute{\alpha}\iota\tau\acute{\iota}\alpha\sigma\theta\alpha\iota$ post Homerum in desuetudinem venisse videtur.

modo scripta sunt; ex eo quidem genere quod Grammatici epenthesi subjiciunt, haec: ἀγοράσθαι Hesych. ἡγορόωντο Apollon. Nonn. XXVII. 243. ἀσχαλάα et ἀσχαλόωσι Nic. Al. 124. Orph. A. 644. et saepissime Apollon. Quint. Nonn. γανώνων et γανώωσα Orprian. Anth. γελώω Anth. Pal. X. 71. Plan. CCXLVII. γελώωσι Callim. Dian. 149. Nonn. XI. 283. XX. 62. et aliis locis, γελώνων Orph. Arg. 445. Nonn. XI. 98. XVII. 247. Musaeus 67. (γελάων edit. Basil.) γελώωντες Hesiod. Nonn. XV. 119. XXX. 119. γελώωσα XV. 304. XXXI. 82. Anth. VII. 668. IX. 447. quibus praeter doricum γελάοισα Theocr. I. 95. unum repugnat γελάει in epigrammate ignoti versificatoris Corp. Inscr. T. I. n. 1147. nam quod pro γελώνωντα Anth. VII. 59. Planudes γελάοντα scripsit, auctori imputari non debet. Γλανκίωων Hesiod. Quint. VII. 488. Nonn. XIV. 84. γλανκίωωσι Orprian. δαμόωσι Quint. V. 247. δαμόωνται 249. δεικανόωσι Arat. ἐδεικανόωντο Apoll. δηριόων Quint. IV. 177. Opp. Cyn. II. 246. Nonn. XVII. 253. δηριόωνται Apollon. εἰλυφώνων Hesiod. Nonn. VI. 148. XXX. 81. ἐρυκανόων Quint. VII. 18. εὔχετόωντο Apoll. εὔχετάσθαι Orprian. θαλπυόων Arat. ἰσχαναῶν et ἰσχανόων Nic. Th. 471. Opp. H. I. 287. Dionys. 778. Quint. II. 339. καρχαλάα Quint. II. 652. Opp. Cyn. I. 506. καρχαλόωσι III. 80. καρχαλόων Apoll. κατηπιόωντο Quint. IV. 404. κρεμόωντο Nonn. XX. 173. κυκώων Nonn. XXIX. 168. λαμπετόων Hesiod. Apoll. Maneth. Sibyll. III. 22. λαμπετόωσα Orph. Lith. 89. λιπόων Callim. Nic. Dionys. Quint. Opp. Cyn. IV. 129. et al. μητιάσθαι et μηγανάσθαι apud eosdem, παμφανόωσι Dionys. 530. et saepissime participium παμφανόων Quint. VII. 2. et alii, ῥυπόωσι Nonn. XXXVII. 405. ῥυπόωντες Quint. IX. 373. Nonn. X. 272. XVIII. 354. P. Silent. in Anth. IX. 658. ῥυπόωσα Nonn. III. 92. τρυγώω Anth. V. 227. τρυγώωμεν Nonn. XLII. 297. τρυγώων XII. 238. φαληριόων Joh. Gaz. Ecphr. 231. (II. 6.) Nonn. XII. 306. ἀκροφαληριόωσα idem, φυσιόων Hesiod. Nonn. XV. 118. Opp. Cyn. II. 245. Quint. VII. 324. et quod ad ultimum reservavi ὀρόω omnium tritissimum perque omnes, quoad fieri potest, personas modosque declinatum nullo unquam ad primigeniam formam reditu. — Ex altero genere huc pertinent ἰλάονται et ἰλάεσθαι Dionys. 853. et Apoll. II. 847. IV. 479.

κραδάων I. 522. Opp. Cyn. IV. 410. κραδάοιεν I. 91. ὑλάει IV. 219. ὑλάουσι III. 281. ὑλάων Anth. VI. 175. ὑλάοντες Theocr. XXV. 70. Tryph. 610. ὑλάουσα 421. ὑλάειν Opp. Cyn. I. 448. cui quod in cod. supra scriptum est ὑλάαν, Schneiderus comprobat sed exempla illa infirmant.

Hactenus enumeravi verba homerica; nunc de iis agam, quorum usus post Homerum increbuit sed terminatio nihilo secius immutabilis est: ἐνδιάει Opp. Cyn. IV. 81. ἐνδιάειν Christod. Ecphr. 121. ἐνδιάοντες Nonn. Par. I. 196. XX. 14. et aliis locis a Ruhkenio collectis v. Matthiae Animm. ad H. H. p. 459. σταλάει Apollon. IV. 1064. Anth. IX. 208. Opp. Cyn. III. 370. IV. 198. et 324. σταλάουσι Androm. Galen. T. XIV. p. 37. Nonn. XXXVIII. 434. σταλάουσα Plan. CLXX. Nonn. XIV. 174. Christod. Ecphr. 110. σταλάοντα Anth. V. 237. quorum immemor Vossius in Arat. 965. σταλόωντα edidit; χλοάουσι Opp. Hal. I. 24. Nic. Th. 569. Anth. XII. 195. Nonn. XXXI. 211. XXXIII. 37. χλοάειν Anth. XIV. 126. cum participio χλοάων, χλοάουσα Nic. Th. 30. P. Silent. Soph. 289. Nonn. XIV. 74. nunquam vero χλοόωντι, quod Graefius XLVIII. 389. vulgato χλοάοντι praeferre meditabatur. — Ad alterum genus, epenthesi affectum referenda sunt ἀφριά Opp. H. I. 771. ἀφριών V. 183. Quint. VI. 221. Nonn. XXXVII. 300. ἀφριόωσα I. 153. γαληνιόων Oppian. Anth. Ioann. Gaz. 225. ἐρευθιόωσι Opp. ἐρευθιόων Nonn. ἐρευθριόωσα (ἐρευθ.) Mus. 161. εὐδιόων Arat. Apoll. Opp. pro quo in Thes. perperam εὐδιάων scribitur, κατηφιόων — ὄωσα Quint. et saepissime Nonnus, ³⁾ κεδόωνται Apollon. IV. 500. κελαινιόωσι Opp. κελαινιόων Nonn. ἀπροκελαινιόων Hom. κελαινιόωσα Io. Gaz. I. 354. λοχώωσι Quint. III. 76. λοχόωντες Opp. Cyn. III. 454. Tryph. 187. μυδόωσι Nic. μυδόωσα Apoll. πλαδόωσα Apoll. Nic. σφριγά Opp. Cyn. III. 308. pro quo Schneiderus σφριγᾶ incuriose edidit, σφριγόωντες Christod. 105. σφριγόωσα Apoll. III. 1258. Nonn. I. 352. XII. 317.

§. 2. Non exiguus est numerus verborum quae ab aliis aliter ac ne ab iisdem quidem semper eodem modo formantur.

3) Κατηπιόωντι Paraphr. XX. 13. vel pro κατηφιόωντι scriptum est vel pro κειωπιόωντι, quo Quintus utitur. Idem vitium in Dion. XXXVII. 701, correxit Hermannus.

Homerus quidem uno modo *ἀντιώω, αντιώων, αντιάων, αντιάσθε* locis plurimis et aequaliter plerique insequentium Nic. Th. 77. Arat. 1014. Opp. H. II. 325. III. 242. Quint. III. 59. IV. 191. Nonn. VI. 25. et all. locc. eademque forma Apollonius circiter vices usus est sed idem bis, quod mirum, primitiva *ἀντιάει* IV. 1675. et *ἀντιάοιτο* II. 804. quicum discrepat *ἀντιώωτο* I. 470. Ejusdem inaequalitatis reus est Lithicorum auctor, si *ἀμφαφάεις* scripsit 522. et *ἀμφαφών* 248. *ἀμφαφάσθαι* 187. quae verbi forma ab Homero prodita multo plures habet testes *ἀμφαφάας* Nonn. XXIV. 298. *ἀφώωσι* Opp. H. V. 239. *ἀφών* Anth. XI. 366. Quint. IX. 246. Nonn. XI. 168. *ἀφώωσα* XLI. 406. Christod. 109. Homericā *βιώνται* et *βιώωτο* adoptarunt Apollonius et Oppianus Hal. II. 48. III. 284. sed Nicander Al. 361. anteposuit integrum *βιάοιο*. Pro *βοάουσα* Coluth. 329. Bekkerus recepit codicis Mut. scripturam *βοόωσα*, idque unicum verbum est, cujus regulam a grammaticis traditam invenimus: *τὰς μετοχὰς τῶν τῆς πρώτης συζυγίας οἱ Ἴωνες διαιροῦσι, φρονῶν φρονέων· βοῶν δὲ οὐκ ἐθέλει διαιρεῖσθαι· τὰ γὰρ τῆς δευτέρας φεύγουσι τὴν διαίρεσιν πλὴν ὀλίγων* Joann. de Dial. 374. qui quod de *βοάων* dixit, idem valet de ceteris inclinamentis; nam Homerus idemtidem *βοάα, βοάωσι, βοάωντα*, et ad hoc exemplum ceteri Arat. 1003. Nic. Al. 457. Bion. I. 24. Apoll. I. 1272. Quint. I. 322. *Γοάουσι*, quod Wellauerus Apoll. III. 395. ex potioribus libris pro *γοάασι* (sic) reposuit, congruit cum homericis *γοάοιμεν* et *γοάοιτε*, nec discrepant *γοάεις* Anth. IX. 70. *γοάει* Mosch. III. 88. Opp. H. III. 407. et doricum *γοάοντι* Mosch. III. 24. a quibus dissonantia sunt participia *γοῶων, γοῶωντες, γοῶωσα* apud eundem Homerum ejusque sectatores Quint. VII. 342. Nonn. XI. 355. Anth. IX. 481. Sed pro *γοῶωσα* Anth. VII. 467. in Plan. *γοάουσα* scriptum est. Pro *διχόωντι* Arat. 512. ante Vossium legebatur *διχάοντι*, cui et libri refragantur et tria alia poetae exempla. Homerus uno loco Od. VII. 319. utitur participio *εἰσελάων* et *ἐξελάων* sed aliter infinitivo *ἐλάων*, cujus supra decem sunt exempla; ad Od. VII. 319. ubi *ἐλόωσι* vulgatur, adscriptum est *τινὲς ἐλάωσι ἀντὶ τοῦ ἐλαύνωσι* de qua subjunctivi forma postea dicitur. Quae vett. edd. Hesiodi praebuerunt *ἐλάειν* et *ἐλάουσι*, nunc

exemta sunt, sed post eum haec forma increbescit *ἐλάω* Apollon. III. 411. *ἐλάει* Anth. XIV. 14. *ἐλάουσι* Maneth. VI. 634. Sibyll. III. 239. *ἐλάων* H. H. in Merc. 343. Tryphiod. 625. *ἐλάοντες* Arat. 1111. Apoll. II. 80. et 375. Man. VI. 407. *ἐλάουσα* Emped. 343. Callim. Lav. 141. rarius *ἐλάα* Anth. Plan. 336. *ἐλόωντες* Opp. H. V. 242. 260. 389. Cyn. I. 267. *ἐλόωσι* II. V. 435. sed idem in utroque carmine etiam altero utitur *ἐλάει* II. I. 203. IV. 378. *ἐλάοιεν* Cyn. IV. 72. *ἐλάοντες* II. III. 574. quibus in locis nulla est librorum differentia. Praeter *ἐρᾶν* et *ἐρᾶσθαι* poetis consueta sunt *ἐράω* Bion. XVI. (XI. Mein.) *ἐράουσι* Opp. Cyn. I. 238. sed tertiae rationis unum habeo documentum *ἐράασθε* homericum, pro quo apud Hesychium *ἐράεσθε* scriptum est. *Ἐδριάει* Theocr. XVII. 19. dubito num alibi reperiat; nam ut Homerus *ἐδριώντο* et *ἐδριάσθαι* frequentavit, sic etiam Apollonius illud saepius, hoc semel scripsit I. 328. et activum *ἐδριών* II. 1039. III. 170. Orph. A. 802. Nonn. IV. 75. XXVII. 242. Coluth. 15. *ἐδριώσα* Jo. Gaz. I. 70. *Ἐπιάουσα* Anth. V. 288. sed *ἐπιάσθαι* et *ἐπιώνται* Hom. Apollon. Callim. Nonn. X. 326. XXII. 37. *Ἰχθυάοντες* Hesiod. sed *ἰχθυάα* Hom. et Opp. Hal. I. 426. nec minus cum homericis *κερόωντο* et *κεράασθε*, cumque *κερόωσι* Anth. XIV. 133. discordat *κεράων* Nic. Al. 321. *Κομώωσι*, *κομώων*, *κομώωσα* apud Homerum, Apollonium, Theocritum, Opp. Cyn. II. 209. Nonn. XII. 164. XIII. 324. XVIII. 249. XLIII. 109. ita inveterata sunt ut nullum alterius scripturae vestigium emergat; quodque in cantilena illa Anacreontia LXII. (LXIV. ed. Mehl.) legitur *κομάει*, ne minimi quidem momenti instar habet. *Κυδιάουσα* in H. H. in Ger. 170. Vossius suspicatur in *κυδιώωσα* mutandum esse, quia hoc et *κυδιών* nunquam inveniatur, sed resistit *κυδιάεις* Coluth. 117. et Apollon. IV. 283. qui tamen in I. 174. ad homericam formam revolvitur qua et Hesiodus et plerique recentiorum usi sunt Quint. I. 145. V. 88. Nonn. VIII. 389. XLVIII. 880. etc. Aliquanto crebrius est *μειδιάει* H. H. in Ven. X. 3. Orph. Lith. 244. Anth. IX. 157. X. 6. H. H. in Bach. VII. 14. sed id quoque pars major poetarum homerico more figurat *μειδιάας* Apoll. III. 129. *μειδιάα* Opp. H. III. 228. *μειδιών* et *μειδιώωσα* Theocr. VII. 20. Opp. Cyn. I. 15. II. 246. Nonn.

X. 291. Coluth. 37. *Μεσημβριόωντος* Apoll. II. 139. *μεσημβριόωντος* P. Silent. in Anth. IX. 764. Sed Nicander in uno adeo eodemque verbo ita fluctuat ut modo *πεδόωσι* scribat Ther. 427. modo *πεδάει* Al. 125. pro quo Moschus *πεδάει* posuit II. 4. Integram et illibatam formam servat *πελάει* Arat. 74. et 271. Opp. Cyn. I. 514. Hal. V. 115. *πελάουσι* I. 489. *πελάων* V. 443. oracul. ap. Porphyr. V. Plot. p. 12. *πελάουσα* Nic. Al. 498. *πελάειν* Opp. V. 496. ut dubitari possit num recte Schneiderus in L. II. 431. ex duobus codd. receperit *πελάειν*, quod in H. H. in Bach. VII. 44. nec alibi scriptum est. *Περάουσι* et *περάων*, quae Hermannus ad H. H. in Merc. 133. verbo transitivo *περάσαι* attribuit, aut oculos meos fugerunt aut non leguntur omnino; sed modo *περάειν* pro *περνάναι* II. XXI. 454. Intransitivum per omnes aetates unam habet speciem *περώω*, *περάει*, *περάειν* ap. Hom. Arat. Apollon. Orph. Lith. 575. Opp. Cyn. II. 218. Quint. II. 51. Maneth. II. 89. quorum tenorem interrumpit *πέραον* Hom. et Anth. App. CCCLXXIX. *τούτον περάει σώματα πάντα βέλη* nam hoc non alia ratione accipi potest quam Quint. XIII. 96. *μελίαι διὰ κῶτα πέρησαν* sed de Nonn. I. 125. *τοῖον ἔπος περώων* ambigas licet utrum *προφέρων edens* significet an *περαίνων*. Homericō *σκεπόωσι* Theocritus XVI. 81. substituit *σκεπάουσι* sed illius ductum sequitur *σκεπώντες* Nonn. XXXVII. 556. *Σκιάουσα* Orph. Arg. 1130. Wernickius ad Tryph. v. 372. dubitabat an *σκιώωσα* scribendum sit quo Homerum, Apollonium, Quintum et Nonnum uti ostendit; sed idem tamen Apollonius *σκιάει* probavit I. 604. et praeter eum Nicander Ther. 30. Anth. X. 13. *σκιάειν* Arat. 736. P. Silent. Soph. 656. *σκιάουσα* Quint. II. 479. *σκιάουσι* Opp. Cyn. II. 593. Hal. I. 625. *σκιόοιτο* III. 467. sed *σκιόωνται* Aratus 599. Eidem Arato placuit *σειριάει* scribere 331. cui convenit participium *σειριάοντα* Apollon. II. 269. Nonn. V. 269. XXXVIII. 357. *σειριάουσα* Joann. Ecphr. 347. sed *σειριόωντος* Opp. Cyn. IV. 338. Schneiderus edidit Brodaeī conjecturam sequens pro *σειριόωντος*. *Στιχάει* Hesych. EM. et Suid. pro usitato afferunt sed poetae semper altero utuntur *στιχώωσι* Apollon. Arat. Orph. Lith. 269. Nonn. XXV. 399. XXVI. 223. *ἐστιχώωντο* Hom. Nonn. Paraphr. IV. 206. XXXIV. 255. In

Orph. Arg. 1139. e cod. Mosq. pro *τηλεθάοντα* nunc ascitum est *τηλεθώντα* idemque Opp. Hal. III. 418. e libro Sylburg. convenienter dativo v. 53. Sed in hoc verbo Homerus ipse parum sibi constat; nam in Iliade semel *τηλεθάοντες* legitur, in Odyssea bis *τηλεθώντα*, in utroque carmine saepius *τηλεθώσα*. Sic et apud Quintum modo *τηλεθώντα* I. 399. modo *τηλεθάοντα* IV. 424. IX. 199. XII. 121. apud Dionysium 1079. *τηλεθάουσι* et brevi intervallo post *τηλεθώσι* 1127. sed singularis numeri unum modo cognovi *τηλεθάει* Anth. IX. 437. et 663. *τροχάει* Mosch. VII. 15. Arat. 227. *τροχάων* Anaer. XXIX. 6. Maneth. VI. 75. *τροχάουσα* Maxim. 5. Io. Gaz. II. 68. multi et saepissime in quarto pede, de quo jam dictum est, sed *τροχόωσι* idem ille Aratus tribus aliis locis, *τροχόωσα* Nonn. VI. 235. XVIII. 2. *Χαλάουσι* Nic. AI. 439. *χαλώωσι* Opp. H. II. 451. postremo participium (nam alium modum non reperi) *χνοάων* Theocr. XXVII. 49. et pluribus locis quos Wernickius indicat ad Tryph. p. 169. in Adnot. et *χνοόωσα* Tryph. 343. si hoc recte pro *χνοέουσα* e cod. restitutum est. Ab his angusto intervallo disjungo verba, quorum exempla minus densa sunt partim ejus figurae, quae contractionem antecedit *αοιδιάει* Hom. *βριάει* Hesiod. *ἀροτριάοντι* Callim. Dian. 161. *σελάοντες* Hesych. *σελάοντος* Nic. *σελάειν* Gregor. Carm. II. p. 43. ed. Bill. partim ejus quae contractionem sequitur: *ἀραχνιώων* Ioan. Gaz. Ecphr. I. 343. *ἀραχνιώουσα* Nonn. XXXVIII. 14. *βυθόωσα* Nic. *γλαγών* Anth. IX. 384. *γαυριώνωτο* vel *γαυριώντες* Theocr. *γεινιόωσα* Anth. App. CX. *δειδιόωσα* Ioann. Ecphr. II. 46. (666.) *δερκιόωνται* Hesiod. *έγγνάα* Anth. Plan. CIX. *έγγνάασθαι* Hom. *έμπολόωντο* Hom. *έπανθιόων* Apoll. III. 519. quod Meinekius Com. Fr. II. 751. paulo audacius in *έπιχνοάων* mutavit; *ζαλόωσα* Nic. Th. 252. *καπνιόωσι* Apoll. *καρδιόωντα* Nic. AI. 19. et 594. *κελευτιόων* Hom. *κυλοιδιόωντες* Theocr. *κρητιόωντες* Maneth. *λιθόωσα* πολύλιθος Hesych. *μαλκιόων* Arat. *μαστιόων*, *μαστιχόων* et *μυλιόωντες* Hesiod. *μηριόωσι* Apollon. *ξανάα* Nic. Th. 383. *όκριόωντο* Hom. *έποκριόωσι* Nic. *όργιόωντες* (pro *όργιάζοντες*) Maneth. IV. 299. *παμφαλόωντες* Apollon. et Erycius v. Jacobs. Catal. Poett. Epigr. 892. *πλανόωνται* Hom. *πνευστιόων* Anth. X. 382. *ύλακóων*

Opp. Cyn. III. 281. IV. 367. ὑλακτιόωντες Quint. II. 375. ὑπιώωσα Arat. φρονόωντες Tryph. 616. φλιδόων et φλιδώωσα Nic. Φλιδόωντο διεσπώντο Hes. φριμάα Opp. Cyn. I. 490. φυλλιώωσα Arat. χολόων Nic. Th. 140. *) Verborum, quae in hunc coetum confluerunt, pars longe maxima ex participiis constat, quae num ex se nata sint generatione, ut physici vocant, aequivoca an ceterorum modorum exempla communis Graeciae ruina oppresserit atque obruerit, quaerere insolentiae est. Sed illud tamen multis rebus cognosci potest poetas de versu concinnando satagentes, ubi adjectivum non in tempore sese offerret, sine intervallo participium arcessivisse sic ut scenici deum ex machina solent. Nec ullum genus vocabulorum a librariis saepius confusum aut ad dignoscendum difficilium est. Apud Homerum quidem II. I. 157. οὔρεά τε σκίοέντα θάλασσα τε ἠχίησσα Aristarchus edidit σκίωντα, quod nemo probavit; nam et concinnitatem membrorum turbat et activa forma σκίω Homero inusitata non minus quam ὀκρίω, cujus participium λίθος ὀκρίων Apollonius in Lex. quasi homericum affert fortasse memoriam sequens, nam apud hunc ὀκρίέντα legitur. Quod Schol. Od. IV. 227. pro φάρμακα μητιόέντα scribi ait μητιώντα, sententiae repugnat. Sed num VI. 87. ὑπιόωντα (εἶματα) scribatur an quod Schol. ὑπιόέντα, nihil interest, nisi quod adjectivum semel legitur idque in extremo demum libro. Gravior vero est doctorum dissensio de Hes. Sc. 289. ubi aristarum capita crassescentia vocantur κορυνιόωντα πέτηλα vel ut in aliis libris scriptum est κορυνιόέντα, quorum neutrum probat Goettlingius; „nam κορυνιόέντα, inquit, unde „iota habeat, non apparet, κορυνιόωντα autem et κορωνιόωντα „(nam haec quoque affertur lectio) habenda essent in desiderativis ut φαληριόωντα Hom. quorum nullus hic locus est; „hinc puto poetam scripsisse κορυνώέντα aut κορυνήέντα.“ Equidem neque κορυνιόέντα rejecerim neque κορυνιόωντα. Nam illi simile est ἀφριόεις iota epenthético auctum ap. Nic.

4) Σηπιόωντο ὄρμην ἐλάμβανον Hesych. ex poeta epico sumtum videtur, qui vel σηπιόωντο scripserat id est ὄρμην ἐλάμβανον τοῦ σήπεσθαι vel ἠπιόωντο.

et Antipatr. et *κορσιώεις* Orph. Lith. 492. cui dubito num recte *κορσήεις* substitutum sit; 5) homericumque *τειχιώεις* a *τειχος* multo potius quam a *τειχίον* derivatum *πλεονασμῶ τοῦ ι* EM. 756, 17. 6) desiderativae autem potestatis verbum ab illo loco alienum non esse ostendit *φνταλιαὶ φυλλιῶσαι* Arat. *Κορυνῶεις* certe repugnat Grammaticorum praecepto adjectiva in *ωεις* exeuntia antepenultimam longam habere 7) quae syllaba apud antiquiores quidem poetas in primitivo *κορύνη* semper brevis est ac si in *κορυνιώεις* et *κορυνιάων* producitur, necessitati servitum esse apparet, sed pro *κορυνῶεντα*, si nihil aliud suppetebat, *ἄδην κορυνεῦντα* dici poterat ut *λωτεῦντα*. Pro *ἐσχατόωντα* non uno in loco scribitur *ἐσχατόεντα* damnatum Bernhardio ad Dion. v. 65. et Meinekio ad Theocr. VII. 77. neque ego usitatum fuisse defendam;

5) Agitur hoc loco de lapide cui in epigraphe capituli nomen est *κορυφώδης*, quae terminatio consuetudini proprior sed vis eadem est. Sic se habent *θυόεις* et *θυώδης*, *θολόεις* et *θολώδης*, *θανατόεις* et *θαναιώδης* etc. cumque poetico illo *κορυνιώεις*, si Hesiodus ita scripsit, congruit *κορυνώδης* apud Theophrastum.

6) Similiter iota abundat ante terminationem secundae declinationis *φοινικιοῦς* Aristot. de Col. V. 795. a. 2. et *βατραχιοῦς*.

7) *Ἐλαφώεις* montis nomen in codd. Aristot. rectius scribitur *Ἐλαφώεις* ut *Πυξόεις*, *Υψόεις*. In Epim. Cram. I. 12. EM. 34, 39. et Gud. *ἐρώεις* aut in *ἐριοτώεις* mutandum aut prorsus delendum est; quis enim credat Grammaticos, quum *πηλώεις* vel *ὠτώεις* afferre possent, vocabulo ignoto et regulae contrario usos esse? Nec ullum ejus vestigium apparet in praeceptis antiquorum Herodian. π. Μον. 14. Excc. Cram. III. 401. *Κερώεις κερῶεσσα* Theodosius commentus est Gramm. p. 68. *Λεχῶεν ὑλῶδες βοτανῶδες* Hes. literarum ordo indicat *λεχῶεν* scribendum esse; quod sequitur *Λεχοῆσας κατακοιμισθεῖς* huc mutandum videtur *λεχοῆσας κατακοιμισθεισας*, a *λέχος* ut *θύος θυόεις*, *κρύος κρύνεις*. In Nonni Par. (non Dion.) XVIII. 127. *εἶδον ἐγὼ δενδρώνεντος ὁμέστιον ἔνδοθι κήπου*, Passovius *ἐγὼ* expungens duos in principio spondeos compegit, quod Nonno inausum et intolerabile; nam *ὑμέλων παῖς οὔτος* IX. 95. non sic scriptum esse oportuit sed ut XIII. 128. *νῦν πάϊς ἀνθρώπου*. Wernickius correxit *εἶδον ἐγὼ δρυνέντος*. Nec alienum fuerit *εἶδον δὴ δρυνέντος* vel *δρυσέντος*. Non magis probari possunt *ἀμυδρώεις* et *δινώεις*, quae edd. vett. Nicandri et Eurip. praebent; nam eadem adjectiva in *ηεις* et *ωεις* terminari non constat. In Nonn. Dion. XXX. 56. editionum vett. una *λυσσῶεντι*, altera *λυσσῆεντι*, Graefius *λυσσῶωντι*.

nam ab ἀγκύλος quidem et similibus propagantur ἀγκυλόεις, βροτιόεις, δουλιχόεις, δαιδαλόεις, καμπυλόεις, λαλόεις, μεσόεις, μηλινόεις, ξενόεις, ὀβριμόεις, νηπιόεις, sed ab ἔσχατος ἔσχατιος ut ab ὕστατος ὑστάτιος, ab aliis eodem modo terminatis μεσσάτιος, δευτάτιος, νειάτιος, ὀσσάτιος. Pro ἀχλύεντι Arat. 912. duo codd. ἀχλύωντι praebent, quod Vossius praefert; σειριόεντος Opp. Cyn. IV. 338. Schneidérus, quia alibi non invenerat, in σειριώωντος mutavit, χλιόεντι Nic. Al. 110. in χλιόωντι sed hoc auctoritate codicum, nam ad sententiam utrumque pariter aptum. In Ther. 252. χειμερῖη ζαλόωσα χάλαζα si scriptum esset ζαλόεσσα, tantumdem valeret; ac nescio an hoc interpretatus sit Scholiographus χιονίζουσα ὡςπερ κρύος ζαλόεν. Pro βρόχον ἀγχοπέοντα Maneth. I. 317. Schaeferus ἀγχοπέοντα optavit, Riglerus ἀγχοπέοντα. Tryphiodoro 343. Wernickius e cod. restituit χροόωσαν χάριν ὄμβρου pro χροόεσαν. Sibylla si saperet, non δύναμις φλογέουσα se scripsisse affirmaret III. 72. sed φλογέουσα.

§. 3. Trium formarum, quas verba secundae conjugationis per vices alternant, duae modo concessae sunt iis quae in ow exeunt, contracta et distracta; quae vero contractam natura antecedit, non legitur nisi forte in duobus modis obliquis; ἀρούουσι admisit poeta deterrimae notae Gregorius Naz. Carm. II. 43. Aratus vero certissime non τυπόουσι scripsit, quod Vossius ei tribuit v. 169. (171.) sed diphthongo ou in ω corrupta τυπόωσι, ut Eratosthenes Fragm. p. 144. ed. Bernh. πυρόωσι, Apollonius I. 196. ἀρόωσι, Callimachus Fragm. CLXXXIII. eodem intellectu φαρóωσι, Dionysius in Bassaricis ap. Steph. s. Λαρσανία—πέπλα γυναικες κροκόωσιν id est κρόκας ἐμβάλλουσι. In passiva forma ἀστερόωνται Arat. 548. et δηιόωνται apud Homerum et Quint. IV. 244. Nusquam vero ἀρόεις, ἀρόειν vel simile quidquam. Participiorum nominativi ἀρόων Hes. Opp. 448. βιόων Anth. XV. n. 41. τυπόων Nonn. VI. 21. Ioann. Geom. Paradis. XLVI. 433. per se ancipites si ex indicativo, ut par est, aestimantur, non ἐντελείς sunt sed ex contractis orti. Et hinc proficiscuntur obliqui ἀρόωντα Nonn. IX. 236. δηιόωντα Quint. II. 397. μεσόωντα Maneth. IV. 65. cf. Praefat. πτερόωντι

νόφ in Gregorii epigr. Anth. VIII. 91. Jacobsius interpretatur *menti quae dat quasi alas ut a πτερόω ductum*; Muratorius vero πτερόεντι edidit. Reliquorum modorum exempla ita rara sunt ut regula non appareat. Subjunctivum non contractum ἀρόης legimus Hes. Opp. 479. sed codd. praebent optativum diectasi effectum ἀρόως. Hoc Hermannus approbavit, cui non opponam quod Goettlingius infert, Graecos hac optativi figuratione non usos videri quia eadem sit subjunctivi facies. Etenim hac ambiguitate etiam tertia persona numeri singularis laborat quae in tribus modis eadem est. Neque non dubito num modi dubitativi secunda persona in οως exiens reperiri possit. Interim optativum quoque hujusmodi demonstrare non possum, nisi forte latet in Nicandri Ther. 81. εἰ λιπόοις εὐήρεα γυῖα. In cod. Paris. scriptum est λιπῶης quasi optativus verbi λιπάω atticus. Id autem admitti nequit quia λιπάω habet intransitivam significationem τοῦ λιπαρὸν εἶναι, hic autem locus flagitat activum *ungere*. Quocirca aut λιπόοις scribendum, quod Schneiderus ex compluribus libris recepit, aut, si optativo forma nativa non conceditur, λιπόως a verbo λιπόω, etsi hoc alibi non invenitur sed λιπαίνω et λιπάζω. Si λιποῶς legeretur, is subjunctivus foret similis Aristarcho σοῦς, si λιπῶς, alteri Aristarchi scripturae σαῦς v. ad Buttm. 296. Verbi medii optativus est χολῶτο Theogn. v. 325. pro χολοῖτο, ex χολόοιτο contractus ut τιμῶτο. Multo crebrius sese offerunt secundi ordinis optativi per omnes tres formas vagantes; frequentissime quidem primae ραιεταίοις H. H. in Cer. 39. ἐράοι Opp. Hal. III. 48. ἐλάοι Man. VI. 711. γοάοιμεν Hom. γοάοιτε Anth. VI. 237. ἐράοιτε Callim. Fr. CVII. γοάοιεν Hom. γοάοισθε Mosch. III. 3. τροχάοινο Arat. 815. Secundae ἀμῶς Theogn. 107. τρυπῶ Hom. ἀμῶεν et σκιρῶεν apud eundem, ad haec ὄρῶτο et βιῶατο. Tertiae ὄρόωτε, τρυγῶεν, εὐχετοῶμην Hom. ὄροῶ (sic) Maxim. 389. ἀντιῶτο Apollon. μηχανῶτο Oppian. Hal. IV. 439. etc. Subjunctivorum item forma triplex in usu est; naturalis τροχάη Man. VI. 86. ὑπτιάησι Arat. 794. σκιάησι 863. κρεμάησι Nic. Fr. II. 42. περάησι Maxim. 503. et 578. διεξελάησι in cod. Vat. Apollon. III. 879. pro διεξελάησι, et γελάη Mosch. I. 20. nuper assumptum pro γελάα. In passivo ἐλάηται Oppian.

H. II. 14. ἐράωνται Bion. VIII. 1. Altera contracta εἰ κὲν ἐᾶς Hom. et multa similia; tertia poetice diducta εἰ κ' ἐάας Od. XI. 110. εὖτ' ἂν περόωσι Oppian. H. I. 49. ὄφρ' ὀρόωσι Quint. XIII. 167. et alia pluralis numeri, unum medium Hes. Opp. 240. ὅστις ἀλιτραίνῃ καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται hoc est μηχανάται.

§. 4. Si quis exempla hac disputatione comprehensa a capite usque ad extremum relegerit, intelligat necesse est o micron et alpha breve ante ω et α longum non aliter inseri nisi hae longae vocales conflatae sint ex brevi vocali, quae ad substantiam verbi pertinet, et monophthongo diphthongove, quae ad terminationem, ὀρά—ω ὀρῶ ὀρώ, ὀρά—εις ὀρᾶς ὀράας, ὀρά—ουσι—ὀρόωσι, ὀράοιτε—ὀρόψτε, si vero duae breves in unam longam confluerint, nullam fieri interpositionem nisi consonantium pondus accedat. Itaque ὀράατον non dicitur, quia ὀρᾶτον ex ὀράετον contractum est, et sic ceterae pluralis personae praeter ultimam quae diphthongum in paralexī habet. Eademque ratione totum excluditur imperfectum, quia literam alpha brevis insequitur vocalis ut ὕλαον, et imperativus communis formae, non atticae (ut ἀντιοώντων) postremo participii genus neutrum ut τηλεθάον Hom. σταλάον. Arat. 962. non σταλώον. Huic regulae quae adversantur perpauca sunt et non magnae auctoritatis: πότε τρυγώμεν ὀπώρην Nonn. XLII. 297. quod pro conjunctivo haberi potest ut πότε σπεύρωμεν ἀρούρας v. 288. duoque ad Buttm. 28. allata, ἐλάατε et ὀράατε. Tertiam personam Buttmannus in Gramm. I. 482. Homero inserere meditatus est; nam in Od. XX. 347. οἱ δὲ γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτριόισι scribi jubet γελώων id est ἐγέλων (ἐγέλαον) quia γελοῖαν non ridendi habeat significationem sed jocandi. Verum hoc ex uno illo H. H. loco nequaquam clare apparet et si quod fuit inter utrumque discrimen, tamen non necesse est ab omnibus constanter custoditum esse. Participiorum vero casus obliqui ὀρόωντες etc. duplicem excusationem habent, unam quod a nominativi ὀρόων similitudine abstrahi non potuere, alteram quod vocalis fulcitur positione; idemque fit in personis verbi passivi, cum in indicativo praesentis δηριαάσθων, ἀγάασθε et ἐράασθε, tum in imperativo ἐψιαάσθων, κεραάσθων, infinitivo μνάσθαι, αἰτιάσθαι, et in imperfecto ἤγάασθε,

ἡγοράσθε, ἀντιάσθε, κερύωντο, ἡγορόωντο, quae omnia sunt ejusdem Homeri. Primae vero personae, cujus terminatio est αομαι, exempla nulla, tertiae et numero pauca et minime antiqua βρυκανάται Nic. Al. 221. εἰσοράται Oppian. Cyn. III. 67. Orph. Fr. II. 12. μηχανάται Sibyll. V. 125. et 171. quorum verborum haec una forma versui non repugnat. Verba tertiae declinationis quum non in α et ω sed in οι et ου contrahuntur praeterquam in nonnullis personis conjunctivi, natura sua ab hac epenthese abhorrent sed interdum tamen huc relabuntur per quandam quasi syncedromen ut Grammatici volunt, ἀρώσει ut δρώσει, δηιώφεν ut τρυγώφεν. Causa forsitan fuerit persona tertia, cujus ad cogitatam speciem ἀρόουσι si quis animum referret, nihil admodum intererat utrum consonam refractariam in diphthongum mutaret ἀρόουσι (ut ἰέουσι ἰέουσι) an in vocalem longam ἀρώσει (ut ἰέασι) sed hoc praeferebatur ea re, quod ἀρόουσι omniaque non contracta a consuetudine abhorrent.

§. 5. De nonnullis controversia est utri ordini adscribenda sint. Homeri verba ἐσχατόωντα, ἐσχατόωσα et ἐστρατόωντο Buttmanus §. 105. Adn. 6. a praesentibus in ου exeuntibus repetenda esse statuit quia a nominibus ἐσχατος et στρατός propagata sint. Mihi tamen omnem verborum hujusmodi perlustranti nullum obvenit quod cum illis et etymi ratione et significationis perfecte congruat. Nam ab his, quae cum ἐσχατος maximam similitudinem habent πύματος, ὕστατος, ὑπατος, μύχματος, νέματος, μέσματος aut nulla sunt verba aut in εω deducta. Στρατοῦσθαι semel legitur nec sine codd. dissensione sed terminatio a sententia loci Aeschylei non aliena; Στραταῖσθαι cum ψαταῖσθαι (v. Diss. IX. §. 3.) hactenus congruit quod utrique communis est character verbalium, alioqui ignotum. De illis quidem Grammatici morose tacent, neque de ἐσχατόωντο, κατηπιόωντο et δυόωσι consilii sui copiam fecere. Illi in Prolegg. 522. apposui nomen ἐρχάτης et ἐρχάτη ab εἶργω derivatum ut ab ἀπτω ἀπάτη, quo deducimur ad praesens ἐρχατάω, ut a ναιέτης ναιετάω, λαμπέτης (καλλιλαμπέτης, ἐριλαμπέτης) λαμπετάω. Ἠπιῶσαι non extat nisi in Gloss. Graecolat. ἠπιῶσαι vero apud Hippocratem intellectu quidem neutrali sed hoc non obstat quominus huic verbo activa quoque concedatur significatio; ad

mitescendi notionem, quae homerico verbo subjecta est, ἡπιᾶσθαι et ἡπιούσθαι pariter conveniunt. Δυόσι, quod illi interpretantur εἰς δύην ἄγουσι, propter hanc factitivam potestatem probabilius ad δυόω refertur quam ad δυάω. Veri simile est haec omnia ab antiquis Grammaticis curiose quaesita et disputata esse, sed nobis nihil amplius innotuit quam illud minusculum adnotamentum Schol. II. III. 266. ἀπὸ τοῦ στιχώ ἐστιχόων (sic) ἐστιχώμεθα (sic) ἐστιχόωντο· cui contrariam sententiam profitetur Eustathius p. 179, 34. ὡς τοῦ στείβω ὁ ἀόριστος ἐστιβον καὶ μέλλων δεύτερος στιβῶ, ἀπ' οὗ ἐξ ἀναδρομῆς ἐνεστῶς δευτέρας συζυγίας ὁ στιβῶ, οὕτω στείχω στιχῶ ἐστιχόωντο et Suidas Hesychiusque Στιχάει πορεύεται, quod fortasse poetarum epicorum aliquis scrupuloso illi ὁμοστιχάει assimilavit. Alia conjugationis indicia desunt, neque argumentum praebet significatio; nam στιχώωσι et de euntibus dicitur Orph. Lith. 269. Mosch. II. 138. ubi Meinekius ex optimis codd. στείχουσι reposuit, et de rebus quae κατὰ στίχον collocatae sunt φηγοὶ ἐπ' ἀκτῆς ἐξείης στιχώωσι Apollon. I. 30. ἐν δὲ γενεῖν τρίστοιχοι ἑκάτερθε περιστιχώωσιν ὀδόντες Nic. Th. 442. νῆες—περιστιχώωσιν ἀμοιβαδῖς γείτονες ἀλλήλησι Nonn. XXVI. 222. utrumque congruens homerico ἐστιχόωντο. Id secundae conjugationi attribuendum videtur; nec minus, quod semel legitur, ἐγρηγορών, etsi ἐγρηγοράω non magis notum est quam ἐγρηγορόω, sed solum ἐγρηγορέω et id apud scriptores non admodum antiquos. Ἀγριόωντα ταῦρον id est ferocientem Opp. Cyn. II. 49. pro quo in nonnullis codd. et edd. ἀγριάοντα scriptum est, in Thes. perperam ad ἀγριόω refertur. Κροκόωσι in versu Dionysii supra ad κροκόω revocavi, sed κροκόωντες κόρυμβοι Nic. Fr. II. quum pro κροκίζοντες vel κροκόεντες positum sit, convenientius videtur verbo κροκάω, quo Thes. caret. Hujusmodi captiunculas ille plurimas objecit: ὅταν σκιρόωσι vel σκυρόωσι βόες Ther. 75. a verbo ignoto σκιρᾶν vel σκιροῦν, duoque synonyma σκοτόωσι Alex. 35. pro σκοτοῦνται sive σκοτοδιναῖσι positum et ὑποζοφόωσα οὐρή pro ζοφέσσα vel ζοφοειδής Ther. 337. Quippe ζοφᾶν et σκοτᾶν non leguntur alibi, ζοφοῦν autem et σκοτοῦν significationem intransitivam non habent; sed fortasse a poeta huc deflexa sunt ut μελαίνειν interdum dicitur pro μελανεῖν

v. ad Aj. p. 383. Non minus ambiguum est *τριτόωσα* *σελήνη* Arat. 795. cujus verbi nullum aliud exemplum in promptu habemus, sed si aestimemus ex simili *διπτιόωσα* *σελήνη* 788. ad *τριτάω* pertinet; nec diversum praesens habere videtur *διχόωσα* *σελήνη* 799. quae ab eodem *διχαιομένη* vocatur, sed *διχάω* ipsum nunquam in conspectum venit et potest intelligi luna sese dimidians *ἐαυτὴν διχάζουσα* sive *διχοῦσα* a verbo *διχόω*, quod semel reperi in Hippocr. de Nat. Oss. p. 511. T. I. ἡ ἥπατις — *ἐδιχώθη* *scinditur* in Thes. omissum; idemque principium convenit passivo *διχώνω* Apoll. III. 1614. Ac nescio an duo fuerint verba significatione discreta, unum intransitivum *γανῶν*, cujus usus pervulgatus est, alterum *γανούω* illustrare in Arat. 189. οὐ μιν πολλοὶ ἀστέρες γανόωσι. Vana vero illa est Eustathii suspicio p. 1618, 52. τὸ ἀρώσιν ἔοικε δευτέρας εἶναι συζυγίας· ἦν δ' ἂν καθαρῶς τρίτης εἴπερ ἐγράφετο ἀρόουσι, nam ἀράω verbum nullum est, pro ἀρόουσι aut ἀροῦσι dicitur aut ἀρόωσι. Ac mirum est cur Lexicographi *ἐδεξιόωντο* in H. H. et Apollon. non sub *λεξιόομαι* referant sed thema comminiscantur inauditum *δεξιάομαι*. Quod vero Hesychius suppeditat *λεχώνω* *συνεκάθητο* fortasse ex libro vitioso sumtum est; nam *λοχᾶσθαι* significat τὸ εἰς λόγον συγκαθῆσθαι.

§. 6. Haec verborum secundae et tertiae conjugationis amplificatio, de qua tam multa diximus, quo nomine appellanda sit, nondum satis constitutum est. Veteres in duas abeunt partes. Schol. II. IV. I. ἡγορόωντο ἐκ τοῦ ἡγορῶντο διαιρέσει ἢ μᾶλλον ἐπενθέσει, nisi μᾶλλον ἢ ἐπενθέσει scripsit. *) Quam hic epenthesis, Eustathius vero p. 30, 40. *παρένθεσιν* vocat, a Schol. Hes. Opp. 179. adjectio dicitur: *τηλεθρῶ προςθήκη* ὡς ὀρώω, ab aliis pleonasmus EM. 633, 12. ἀπὸ τοῦ ὀράοιτε ὀρῶτε καὶ πλεονασμῶ ὀρόωτε et p. 178, 33. ἀφῶντα πλεονασμὸς τοῦ ο, p. 452, 50. *καρχαλόωσι* πλεονασμῶ τοῦ ο ποιητικῶς. Alteri nomini favent Schol. Od. V. 377. ἀλώω διαιρέσεις τοῦ ἀλῶ, διὸ καὶ βαρύνεται, et ad v. 129. ἄγασθε ὡς δύνασθε· δύναται δὲ καὶ μακρὸν εἶναι· οἶδε γὰρ τὸ κατὰ διαιρέσιν ἀγάσθε. Et EM. 637, 39.

8) Populariter loquutus est Schol. II. III. 387. *ναίτης* *ναιετώ* καὶ *διαιρέσει* *ναιτώ*, non ignorans hoc esse τὸ ἐπιτελές.

ἔθος ἐστὶ τῷ ποιητῇ τὰ ῥήματα τῆς δευτέρας συζυγίας διαλύειν εἰς δύο α, ὧν τὸ μὲν πρῶτον συνεσταλμένον, τὸ δὲ δευτέρον ἐκτεταμένον καὶ σὺν τῷ ἰ γραφόμενον, ὀράας, ὀράα⁹⁾ sed neutrum nomen satis definitum est. Nam dialysin sive diaeresin vulgo vocamus diphthongi vel monophthongi in breves vocales dissolutionem δῆλος δέελος, κοῖλος κοῖλος, ἄται ἄται v. ad Buttm. 124. quibus ὀρώω, quia ω integrum permanet, simile dici nequit.¹⁰⁾ Pleonasmī autem nomen tam multas res tamque dissimiles complectitur ut ipsum definitione indigeat; neque convenit cum illo Technicorum praecepto οἱ πλεονασμοὶ τὸν τόνον οὐ μεταβάλλουσι Apoll. de Adv. 570. Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ὁ πλεονασμὸς τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάσσει, ἣ δὲ διαίρεσις ἀλλάσσει EM. 614, 40. quam regulam confirmat Epim. 316. duobus exemplis ex hoc ipso genere verborum repetitis ἡγορόωντο et ἐράασθε, idemque etiam in nominibus φώως, θόωκος observari monent.¹¹⁾ De nostris doctis aliqui hanc epenthesis epicam nuncupant nomen a potiori, ut dici solet, sumentes; nam exempla, nisi librarii identidem lapsi sunt, fines epicorum excedunt: ἀμφαφόωσα

9) His in Edd. antiquioribus iota saepe deest, saepius etiam infinitivis, quibus Wolfius olim illud addidit, postea detrahi jussit in Anall. p. 425. T. II. ὀρᾶν ex ὀράεν ortum ratus, idque in Homeri editione sequutus est Bekkerus. Sed fuisse illum tempus quo Graeci ὀράεν pronunciarent aut ita pronunciatum esse meminissent vereor ut probari possit.

10) Similes essent infinitivi μνάσσαι, εὐχειάσσαι, μηχανάσσαι, si alpha postpositivum breve esset, quod veterum Grammaticorum antesignani una voce conclamant: τὰ γὰρ εἰς θαι ἀπαρέμφαια τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχοντα ὀξεῖαν φιλεῖ πρὸ τέλους βραχύνεσθαι, τίθεσθαι, δύνασθαι Sch. II. VI. 268. Is fuit antiquae disciplinae rigor; nos affecta alio atque integra et nativa moderamur sono.

11) Regulae obnitiitur Sch. Od. XII. 417. τὸ θεείου (sulphuris) εἰ ἀπὸ τοῦ θείου κατὰ διαίρεσιν, διὰ τί διὰ διφθόγγου; φαιμέν (οὖν) ὅτι πλεονασμὸς ἐστὶ τοῦ ε ὡς ἔεις, nam substantivum θεῖον proparoxytonon est, eodemque accentu notandus videtur nominativus adjectivi θεείης Opp. Cyn. I. 18. id est θέειος et substantivi χειλαῖς Nic. Ther. 19. id est χειλία. Sed σταληδῶν Hes. πετεινός sive πετεινός et Κομμαγενός Dionys. 877. ne accentum retraherent, fortasse character qui dicitur prohibuit. Κληδῶν eta non ex abundantī additum habet sed pro κληδῶν dicitur ut μενοιγήσι pro μενοιγέσι v. Spitzn. ad II. XV. 82.

Aret. Diut. Sign. II. 4, 141. ἀμφαφύωντα Cur. Acut. II. 3, 267. γανόωντες Sign. Diut. I. 8, 94. μηχανάσθαι Hipp. de Humor. p. 124. T. I. ὑπύωντα in Aristippi epistola doricè scripta IX. p. 16. ed. Orell. et tertiæ conjugationis ἀξιόωντι in Anonymi Dissert. III. in Opusc. Moral. Orell. 222. ut ea omittam quæ Buttmanus ex Herodoto attulit. Res tamen dubia propter crebras librorum discordias et multo frequentiore contractionis usum, a quo cur aliquoties discessum sit, causa nulla apparet. Interim poeticae quoque figuratiōnis ratio explicari non potest; nam quo loco illi ἐλώω, ἐλάας ponunt, eodem conveniunt ἐλάω, ἐλάεις, et vicissim quæ neque integra versum intrare possunt ut ἐλάομεν, neque contracta ut ἐξελώμεν, ἐξελάτε, his illud fomentum non adhibent.

CAP. VI.

De verbis in $\overline{\mu\iota}$.

§. 1. Ad multiples illas thematis interpolandi rationes accedit transitio in eam conjugationis formam, quæ a Technicis tertio censetur loco. Hujus tres sunt terminationes ημι, ωμι, υμι, omnes illæ verbis adjunctæ et duæ priores puris quidem præter δίζω δίζημαι, nam ἀχνάσθημι¹⁾ et si quid hujus simile Aeoles finxerunt excludit operis dispositio et ordo præscriptus. Sed verba in υμι alio loco ab solvi in Diss. XI. §. 4. De reliquis, quæ olim praelibavi ad Buttm. p. 70. hoc brevior nobis sermo erit quia omnia eadem via decurrunt a verbis vel barytonis vel perispomenis, quorum nonnulla permanserunt integra, pleraque dici desita sunt sed cognoscuntur tamen ex modis temporibusque derivatis. Ex barytonis igitur primæ conjugationis duo in ημι deflexerunt δέω διδέω δίδημι, cujus unum legitur tempus imperfectum ἐδίδην, et θέω τιθέω τίθημι, totidemque in diphthongum contracta ἔω εἶμι et εἶμι, cujus prima positio ἔω eo non extat in sermone graeco. Multo plura vero a secunda, quorum nonnulla afferunt EM. 202, 20. Cram. IV. 210. πλώ

1) Circumflexo ἀχναζέω nihil habeo quod componere possim præter dubium illud ἐριζήσασθαι. Nam δίζω δίζημαι diversa sunt.

πίμπλημι, χρώ κίχρημι, πιπρῶ πίπρημι, quorum primitiva praeter *χράω* e nostro conspectu oblitescunt, tum *βίβημι, τίτρημι, δίδρημι*, nisi infinitivus ἀποδιδράναι, ubicunque deprehenditur, in ἀποδράναι mutandus est, et medium ἔπιταμαι, cui convenit aoristus πτάς, ἔπιτατο sed epsilon praevaluit in antepositis πέτομαι (πτέω) πτέρον. Eademque utriusque vocalis vicissitudo cernitur in aliis conjugatorum φρέω φρεῖς ἐπιφράναι, quod codd. optimi Aristotelis praebent, τιτράν τιτράναι τερέσαι τέρετρον v. Diss. V. §. 4. Adnotam. et nunquam etiam in iisdem ἐπιπλέει Herod. VII. 39. 2) ἐπιπλείς Hippocr. de Morb. II. 226. T. II. et alibi v. ad Buttm. 274. ἐπιπρεῖς in tribus codd. Herodoti convenienter etymo ἔπρεε sive ἔπρεσε, πέρθω etc. De duplici verbi φημί et ἡμί themate quid Grammatici opinati sint, loco hujus rei proprio dixi Diss. I. §. 8. — A verbis tertiae declinationis Herodianus π. Μον. p. 23. docuit unum esse δίδωμι, ipseque Choeroboscus Cram. IV. 342. non ignoravit γίγνωμι, τίτρωμι et cetera verborum defectivorum complementa ab Artigraphis introducta esse. Idem Herodianus ἴμι, quod Apollonius assumpsit propter ἴτην, ἴμεν, ἴναι, ingenue repudiavit argumento haud invalido quod verba, quae ancipitem in stirpe habent, nunquam in μι traducuntur; nam Πινυμένη συνετή Hes. indicativo destitutum est, ἔρωτο Hesiodi praesenti. Itaque etiam ab ἴω mitto non potuit derivari ἴμι, sed deverticulo opus fuit, quod praebuit paragogum ἰέω.

§. 2. Sic ipso rei ductu pervenimus ad alteram classem quae ex paragogis in εω et αω nascitur. Lexicon de Spir. 204. ἰέω πέμπω ἀφ' οὗ ἴημι. Schol. II. XII. 70. δέον ἐστὶ τὸ δῖω βαρύντονον πολὺ πρότερον περισπᾶσθαι ἵνα ἀποτελέσῃ τὸ δῖημι, ἐξ οὗ τὸ ἐνδλεσαν καὶ διενται. Quemadmodum igitur in primo genere verbi barytoni vocalis thematica cum ea quae terminationem meram et simplicem εμι ομι orditur, in monophthongum cogitur, sic in hoc alpha et epsilon paragogicum. Sed διέω tamen non reperitur et omnino duo modo sunt quorum triplex species demonstrari possit, unum

2) Hoc retinuit Dindorfius in loco ipso sed in Comm. de Dial. Herod. p. XLII. quae commodum affertur, omnia ad unum exemplum scribi jubet.

$\acute{\alpha}\omega$, $\acute{\alpha}\acute{\epsilon}\omega$ et $\acute{\alpha}\eta\mu\iota$, quanquam $\acute{\alpha}\acute{\epsilon}\omega$ quoque tollitur imperfecto $\delta\iota\acute{\alpha}\epsilon\iota$ in $\delta\iota\acute{\alpha}\eta$ mutato, alterum $\acute{\iota}\omega$ unde compositum $\acute{\alpha}\phi\acute{\iota}\epsilon\iota$ et alia v. Diss. I. §. 4. $\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omega$ v. Diss. VI. §. I. et $\acute{\iota}\eta\mu\iota$, quod non prostheticum iota habet ut $\acute{\iota}\sigma\tau\eta\mu\iota$ et $\acute{\iota}\pi\tau\alpha\mu\alpha\iota$, nam hoc consonis modo antepositur vel simplex vel cum consona verbi prima conjunctum, sed nativum, nisi origine prius fuit $\acute{\epsilon}\omega$, cujus simulacra sunt futura $\acute{\eta}\sigma\omega$, $\acute{\alpha}\nu\acute{\eta}\sigma\omega$, $\acute{\alpha}\nu\acute{\epsilon}\sigma\omega$. Haud dissimili ratione cum $\theta\acute{\acute{\epsilon}}\omega$ ($\tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$) constat $\theta\acute{\iota}\eta\mu\iota$ $\pi\omega\iota\omega$, $\theta\omega\iota\eta\sigma\alpha\iota$ $\pi\omega\iota\eta\sigma\alpha\iota$ Hes. 3) cujus praesens non aliud fingi potest quam $\theta\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omega$. Ex iisdem vocalibus conflata sunt $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\omega$ $\tau\acute{o}$ $\pi\omega\text{-}\rho\acute{\epsilon}\upsilon\omicron\mu\alpha\iota$ et $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\mu\iota$, quod si interius scrutamur, relinquitur unum elementum vel epsilon $\acute{\epsilon}\omega$ vel iota $\acute{\iota}\omega$, v. Dissert. I. §. 4. sed harum vocalium utra principalior sit, haud satis convenit. Ab illo derivatum est imperfectum $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\epsilon\nu$ $\acute{\epsilon}\pi\omega\text{-}\rho\acute{\epsilon}\upsilon\epsilon\tau\omicron$ Hes. $\kappa\alpha\text{-}\tau\acute{\epsilon}\acute{\iota}\epsilon\nu$ Hesiod. Sc. 254. et $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\eta\mu\iota$ $\pi\omega\text{-}\rho\acute{\epsilon}\upsilon\omicron\mu\alpha\iota$ Hes. quorum secundum tamen alio mutat Hermannus, primum et tertium non suo loco scriptum est sed post $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\theta\upsilon\phi\alpha\lambda\lambda\omicron\varsigma$ h. e. $\acute{\iota}\theta\upsilon\phi$. et facilis correctio $\acute{\iota}\acute{\epsilon}\nu$ et $\acute{\iota}\eta\mu\iota$, cujus certum indicium praebet infinitivus $\acute{\iota}\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota$ et optativus $\acute{\iota}\acute{\epsilon}\acute{\iota}\eta\nu$ Hom. minus certum medium $\acute{\iota}\acute{\epsilon}\mu\alpha\iota$. Id enim plerique doctorum praeunte Brunckio $\acute{\iota}\acute{\epsilon}\mu\alpha\iota$ scribunt quia id non tam eundi significationem habet quam appetendi et properandi v. Goettling. ad Hes. Scut. v. 65. et qui laudantur ab Ellendtio in Lex. Soph. T. I. 507. Veteres vero utramque eidem assignant verbo et hinc etiam nomen diptoton $\acute{\iota}\acute{o}\tau\eta\varsigma$ repetunt, $\acute{\iota}\acute{o}\tau\eta\tau\iota$ $\delta\omicron\rho\mu\acute{\eta}$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\tau\acute{o}$ $\acute{\iota}\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota$ Sch. II. XIX. 8. $\acute{\iota}\acute{o}\tau\eta\tau\iota$ $\gamma\acute{\alpha}\mu\omega\nu$ — $\pi\omega\text{-}\rho\acute{\epsilon}\iota\alpha$, $\acute{\eta}\gamma\omicron\nu$ $\acute{\epsilon}\nu$ $\sigma\upsilon\nu\acute{o}\delta\omega$ $\gamma\acute{\alpha}\mu\omega\nu$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\tau\acute{o}$ $\acute{\iota}\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota$ Sch. Aesch. Prom. 558. $\acute{\iota}\acute{o}\tau\eta\varsigma$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\tau\acute{o}$ $\acute{\iota}\acute{\epsilon}\sigma\theta\alpha\iota$ EM. 473, 7. nec dissentit Herodianus π . Μον. 33. etsi nulum extat nomen in $\sigma\tau\eta\varsigma$ a verbo traductum v. ad Buttm. 419. — $\kappa\acute{\epsilon}\acute{\iota}\mu\alpha\iota$ veterum nonnulli e $\kappa\acute{\acute{\epsilon}}\omicron\mu\alpha\iota$ sic ut $\pi\lambda\acute{\epsilon}\acute{\iota}\nu$ e $\pi\lambda\acute{\acute{\epsilon}}\omicron\nu$ contractum, alii ex $\kappa\acute{\acute{\epsilon}}\acute{\iota}\omicron\mu\alpha\iota$ concisum volunt ea ratione qua $\omicron\acute{\iota}\omicron\mu\alpha\iota$ $\omicron\acute{\iota}\mu\alpha\iota$ Cram. II. 146. Buttmannus vero I. 492. perfectum esse statuit reduplicatione privatam $\kappa\acute{\acute{\epsilon}}\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\alpha\iota$, cui

3) $\acute{\iota}\theta\eta\kappa\epsilon\nu$ $\acute{\epsilon}\pi\omega\text{-}\rho\acute{\acute{\eta}}\sigma\epsilon\nu$, $\acute{\alpha}\phi'$ $\omicron\delta'$ $\kappa\alpha\iota$ $\theta\acute{\epsilon}\acute{\iota}\varsigma$ $\acute{\eta}$ $\pi\omega\text{-}\rho\acute{\acute{\eta}}\sigma\iota\varsigma$ $\pi\alpha\rho'$ $\acute{\alpha}\lambda\kappa\alpha\acute{\iota}\omega$ EM. 319, 30. $\theta\omega\iota\eta\rho$ $\pi\rho\acute{\alpha}\kappa\tau\eta\varsigma$ Hes. Si $\theta\omega\iota\eta\mu\iota$ scriptum esset, cum $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\eta\mu\iota$ conveniret. Pariter fluctuant $\acute{\iota}\acute{\alpha}\nu\acute{o}\nu$, $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\acute{\alpha}\nu\acute{o}\nu$, $\acute{\iota}\acute{\alpha}\nu\acute{o}\nu$ a simili principio $\acute{\epsilon}\omega$ $\acute{\epsilon}\nu\gamma\upsilon\mu\iota$ ducta, et $\delta\acute{\acute{\epsilon}}\omicron\varsigma$ $\delta\acute{\acute{\iota}}\omicron\mu\alpha\iota$ $\delta\acute{\acute{\epsilon}}\lambda\omicron\mu\alpha\iota$. $\acute{\iota}\acute{\eta}\tau\eta\varsigma$ $\tau\omicron\zeta\acute{o}\tau\eta\varsigma$, $\acute{\iota}\omega\beta\acute{o}\lambda\omicron\varsigma$ Hes. si et spiritus et accentus recte se habet, compositum est ut $\acute{\iota}\omega\phi\acute{\acute{\epsilon}}\tau\eta\varsigma$, si $\acute{\iota}\eta\tau\eta\varsigma$ scribimus, cum $\acute{\iota}\eta\mu\iota$ ($\acute{\iota}\acute{\eta}\sigma\omega$) convenit cf. Proll. 397.

adversatur accentus participii. Mihi subesse videtur κέω, cujus participio utitur Homerus ὄρσο κέων, κακκείοντες ἔβαν eo intellectu quo interdum ἰών dicit hoc est pro futuro; medio κέονται idem utitur et Alcaeus. Repudiatis quae ab hoc κέω uno gradu absunt κῆμι et κείμι evitatoque paragogo κέέω per circuitum perventum est ad κείμαι ex κέμαι contractum, cujus activa forma foret κέημι. Haud aliter Choeroboscus Canon. 667. Gram. Oxon. IV. 381. Paris. T. IV. 22. et 29. Sch. Theocr. I. 48. explicat correlativum ἦμαι, quod Buttmanno perfectum verbi ἔω videtur: ἔστιν ἔω καὶ κέω βαρύνοντα· ταῦτα περισπωμένως γίνεται εἴω καὶ κείω, εἴτα ἐκ τούτων γίνεται παραγωγὰ εἰς μι ἔημι καὶ κέημι καὶ λοιπὸν ὁ παθητικὸς ἐνεστώς ἔμαι καὶ κατὰ κρᾶσιν ἦμαι, πῆ δὲ εἰς τὴν εἰ δίφθογγον κείμαι. Haec manifestum est καθ' ὑπόστασιν dici, namque nullum esse verbum primitivum cujus tres sint literae extremae εεω, illos certe non fugit. Eorum quae alpha in primordiis habent vestigia impressa sunt temporibus obliquis. Ἐπριόμην, quod aoristi locum accepit, natura imperfectum est verbi πρίσμαι, cujus activa forma non ea esse potest quam Apollonius ponit *) sed πρίημι et hac ulterior πριάω. Πρίσμαι vero et synonymon περάω (πέρναμαι) eodem modo inter se comparata sunt, quo ἔραμαι et ἐράω, nisi quod illud eam speciem habet ut ex aeolico πέρδραμαι ortum videatur quo modo Πρίσματος ex Πέρδραμος extitisse dicunt. Δεάμην ἐδόξαζον (ἐδόκον) Hes. et home-ricum δέατο vel ut alii scribunt δόατο, non aliud protypum habere potest quam δέημι et δόημι et longius prospectantibus δέαω, δοάω· nam ex δέω δόω nascerentur δῆμι δέμαι, δῶμι δόμαι, quae ne fingi quidem apte possunt. Scrupuli plus nobis praebent duae Hesychii glossae Κλάσθαι κείσθαι et Κλάτο ἐκινεῖτο, in quibus si omnia integre et incorrupte scripta sunt, duo exponuntur verba sono eodem, intellectu contrario, unum cum κίω κινέω conjugatum, alterum cum

4) De Adv. 612. τῷ ἦδω τὸ ἦδην παράκειται καὶ ἄδην καὶ παρὰ τῶν εἰς μι βέβημι βάδην, ἔημι ἀέδην καὶ ἀνέδην· ἔδει οὖν παρὰ τὸ πρίσμαι πριάδην, quod si legeretur uspiam, non cum βάδην comparandum esset sed cum μιγάδην, nam alpha ad terminationem pertineret non ad stirpem.

κείμαι ejusque themate κέημι. Hinc κίημι effingi potest ut θίημι, et κίμαι. Sed si quis aut κείσθαι in κινείσθαι, aut ἐκινείτο in ἐκειτο verterit, utrique glossae unum idemque verbum subest. De ξω, έάω, ξημι quae veteres commentati sunt retuli in Diss. VII. §. 1.

§. 3. Tertiae classis fundamenta posita sunt in verbis primitivis, quorum consonae stirpis ultimae terminatio non proxime adjungitur sed interposito alpha brevi hoc modo: $\overline{\iota\lambda}$ — $\acute{\alpha}$ — ω ($\overline{\iota\lambda\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota}$) ἴλημι ($\overline{\iota\lambda\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota}$) cujus supersunt modi obliqui ἴλασθι, Ἰλάντες ἐξιλευόμενοι, Ἰλαότι ἴλεω Hes. ut ἐσταότι, quanquam hoc etiam cum μεμῶστες componi potest; ἴσ— $\acute{\alpha}$ — ω , ἴσημι quod Doriensium proprium est excepta tertia ἴσασι, et media ἄγαμαι, ἔραμαι, κρέμαμαι, πέταμαι, δύναμαι, quorum postremum primitivo circumflexae conjugationis caret, omnibus deest thema barytonon praeter unum πέτομαι, unde πετάω et πέταμαι quod doricum dicunt Gram. IV. 339. Δίξημαι si ex synonymo διφάω aestimatur, a διζάω propius abest quam ab aequae insolito διζέω, sed κηχίς, quod metaplastis adnumeratur, ad verbum primae declinationis pertinet. Et δνίνημι, δνήμενος, ὠνήμην, nisi extaret vox media δνίναμαι, ad δνέω revocari possent unde δνεῖσθαι, ὄνειρα etc. derivata sunt. Quae vero a verbis hujus conjugationis usitatis originem trahunt αἴνημι, κάλημι, φίλημι etc. quia gentilicium dialectorum finibus coercentur, viam nostram non attingunt. Tertiae classis unum superat exemplum ὄνοσαι ab δνώω, ὄνωμι. Disputationem consummant septem verba in $\overline{\alpha\omega}$ exeuntia quae vocali connexivae adjungunt ν , δαμάω δαμνάω δάμνημι, κεράω κερνάω κίρνημι, κρεμάω κρημνάω κρήνημι, πελάω πιλνάω πίλημι, περάω περνάω πέρνημι, πετάω πιτνάω πίτημι, σκεδάω⁵⁾ σκιδνάω σκιδνημι. Nulli omnium simile est μάραμαι, cui nec barytonon verbum antecedit, nec perispomenon.

5) Σκεδώνται tres codd. praebent Apollon. IV. 500. σκιδνάω et πετάω auctoribus idoneis carent.

Pars altera.

De verbis barytonis.

CAP. I.

De puris.

§. 1. Verba in αιω omnia a prosa alienata sunt praeter *παλαιω* παρὰ τὸ πάλλω ἢ ἀπὸ τῆς παλάμης EM. 647, 21. vel verius ἀπὸ τῆς πάλης. Ὠραίουσι, quod olim scribebatur Hes. Th. 903. et codices redarguunt, unde ὠρεύουσι assumptum est, et ipsa natura hujus terminationis, quam semper brevis antecedit antepenultima *διχαίω*, *ισαίω* ceteraque ad Buttm. 59. adnotata, quae poetae Alexandrini frequentant non relicta interim altera terminatione, cui Nonnus et sup-pares favent. Haec a verbis secundae declinationis proficiscuntur: τοῦ κεδῶ οὐ μόνον τὸ κεδάζω παράγωγον ὡς τοῦ ἰσῶ τὸ ἰσάζω ἀλλὰ καὶ τὸ κεδαίω πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἰσαίω παρ' Ἀράτω Eust. 140, 27. λῶ λιλαίω ὡς κερῶ κεραιῶ Schol. II. XV. 317. ὡς κερῶ κεραιῶ, περῶ περαιῶ, οὔτω λιλῶ λιλαίω κατὰ παραγωγήν EM. 566, 3. Epim. Gram. I. 259. qui pro *περαιῶ* fortasse *κεδαίω* posuit, nam illud non dici solet. Neque cognitum habemus *λιλάω* sed modo *Λιλεῖ φθονεῖ* ¹⁾ ἐπιθουεῖ Hes. *Βιβαιόμεναι* id est *βιβαζόμεναι* sive *ὀχευόμεναι* Arat. 1074. Buttmannus jure praetulit Vossii scripturae *βιαιόμεναι*. In Nic. Alex. 396. *τήθη τε γε-ραιόμενα μνίλοισι*, si id significatur quod Schneiderus sumit ad Aristot. T. III. 223. *delectata muscis, in quibus videlicet habitent*, scribi poterat τ' ἐπαγαίόμενα id est ἐπιχαίροντα, vel vulgato propius *τε παρειάμενα* id est *παρήμενα*, si forte poeta grammaticae doctrinae ostentator nomen *εἶαμενή* interpretatus est *ἡμένην* id est locum depressum, quem Theocritus

1) Ποσει corrigit Heckerus Comm. de Anth. p. 48.

XIII. 40. *χωρον ημενον* dixit. — In *ανω* nullum terminatur verbum; nam pro *αγαυόμενοι* ap. Oppianum Schneiderus ex compluribus libris recte reposuit *αγαιόμενοι*. — Terminatio *ειω* duo complectitur verborum genera, alterum desiderativum *γαμησειω*, *δωσειω* v. ad Buttm. 389. alterum poetice auctum *δκνειω*, *τελειω*. Verum de hoc non omnes consentiunt. EM. 620, 43. *δκνειω οὐκ ἔστι πλεονασμός· λέγει γὰρ ὅτι ἔστιν δκνω καὶ κατὰ Ἴωνα δκνέω καὶ πλεονασμῶ τοῦ ι δκνειω. Οὐκ ἔστι δὲ οὕτως, ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν, ὡς περ παρὰ τὸ θάλπω γίνεται θαλπειω, ζιγῶ ζιγειω. Οὕτως δκνω δκνειω· περὶ παθῶν.* Hic duo certant contrariis suffragiis, quorum alter sententiae verae veterisque desertor *δκνειω* eodem loco habendum ducit quo sunt *παλαιω* et *ηγεμονέω*. Horum enim terminatio non pleonasmo affecta est ut *κεραιω*, *οἰνοχοεύω*, sed proprio quodam et nativo paragogae genere constat. Verum haec vulgo recepta sunt, *δκνειω* autem nisi in carminibus non legitur, ideoque cum *ἀθρειω*, *οἰκείω*, *οἰνοβαρειω* aliisque numerorum poeticorum supplementis comparari oportet. Itaque unum relinquitur verae paragogae exemplum *θαλπειω* a *θάλπω* ductum (nam *θαλπέω* non apparet) dubitabile tamen, quia nemo auctorem sistit.

§. 2. Jam venio ad illam amplissimam familiam verborum in *ενω* desinentium, quorum duplex origo. Verbalium nonnulla a barytonis orta afferunt Grammatici: *ἀπὸ τοῦ βούλω παράγωγον βουλεύω ὡς ἄρχω ἀρχεύω* EM. 208, 28. *Γνάφω γναφεύω ὡς ἄρδω ἀρδεύω* Sch. Plut. 166. *ἀπὸ τοῦ κέλω γίνεται κελέω καὶ κελεύω ὡς βούλω βουλεύω* Eust. 884, 12. Hoc certe paronymon est, *ἀρχεύω* esse potest, quam *ἀρχή* apud Homerum non imperium significat sed initium. Itaque acquiescimus in *κελεύω* et *ἀρδεύω*. Significatione nihil differunt *φρύξαι καὶ φρυγεῦσαι* Poll. VII. 181. *σκάλλειν* et *σκαλεύειν*, sed his tamen interseri possunt nomina *φρυγέως* et *σκαλεύς*. *Νηπιαχεύω* a *νηπιάχω* productum esse tacite negat Schol. A. ad II. XXII. 502. *νηπιαχεύων παράγωγόν ἔστι ῥῆμα παρὰ τὸ νηπιάχος ὡς ἵππος ἵππεύω*, qui fortasse sic sibi persuasit *νηπιάχω* esse novitium verbum ab Apollonio et Moscho per quandam quasi anadromen ex

homerico νηπιαχεύω effictum. Σηπεύειν Manetho IV. 269. pro σήπω dixisse videtur.²⁾ Ρεμβεύειν in LXX. idem significat atque ῥέμβεσθαι. Alia nominibus adnexa sunt verbalibus, a σεπτός Σεπτεύει σεβάξει Hes. κρυπτός κρυπτεύω tecte ago sive insidior (ut σκοτεύω latito) diversum a κρύπτω tego, ὀπτεύω ab ὀπτομαι incertum an ab ὀπτης (ὀπτῆρ) ut ἐπόπτης ἐποπτεύω. Pro Φεῖδρεύει ἀποφέρει Hesychius fortasse φερτεύει scripsit cujus paraschematismus est φερτάζειν. Sed ab his parumper abeamus. Etepiam saepe quaestio incidit unde verba hujus formae derivata sint, a verbo an a nomine. Quare de paronymorum ortu interponenda est disputatio, sed brevis nec pro copia exemplorum; haec enim qui singillatim persequi instituat, finem vix inveniet. Equidem pauca cujusque declinationis proponam, ac primum homerica ἀλητεύω et ἰκετεύω et quod in H. H. legitur φιλητεύω, tum quae oratores attici comprobarunt δραπτεύω, ἰδιωτεύω, ληστεύω, ὀπλιτεύω, ταμιεύω, πυκτεύω, τραπεζιτεύω, προφητεύω etc. Sed non omnia sic figurata parem auctoritatem habuisse notum faciunt Atticistarum notationes: σοφιστεύειν οὐκ ἐν χρήσει κεκριμένη Poll. IV. 17. φιλοδοσκοτεύομαι· οὕτως Ἀναξίλας EM. 794, 19. illeque mancus articulus Phrynichi Epit. 443. *** ενιτεῦσαι ἰδεῖν δεῖ εἰ Φαβωρίνος οὐκ ὄρθως κηῖται certe ad verbum hujusmodi spectat sive id πενητεύσαι fuit sive ξενιτεύσαι, quod Coraes Atact. T. II. 262. non ante Strabonem legi putat; medium ξενιτεύεσθαι Isocratem (Philipp. 107.) pro μισθοφορεῖν usurpasse Harpocratio memoratu dignum habuit. Multo plura emergunt apud scriptores, qui vulgari dialecto assignantur: γυμνητεύω, ἐργατεύομαι, λογιστεύω, μεταναστεύω, μαιτεύω, πειρατεύω, προσηλυτεύω, πλανητεύω, quod et ad πλάνης referri potest. Sed ut longe plura sunt substantiva quae in τής, quam verba quae in τεύω exeunt, ita verbis nonnullis deest nomen genitale, sicut ἀγιστεύειν apud Platonem alios-

2) Eos qui mortuos condiunt vocat ταριχευτήρας ἀπνηεῖς — καὶ ἐμπορίας (fort. κακεμπορίας) τε ματευτὰς καὶ μυσαροὺς (fort. παμμυσάρους) σηπτιὰς τε τεχνάσμασι σηπεδοντίας. Pro σηπτιὰς (quod certe σήπτιας scribi debebat) Dorvillius σηπτιοῖς corrigi i. e. σηπτικοῖς.

que reperitur, ἀγιστής ignotum est non minus quam ξενίτης et ἱεράτης, sed hoc colligi potest ex feminino Ἰρήτειρα ἱέρεια Hes. cui vereor ne Stephanus injuria praetulerit ἀρήτειρα, et ex adjectivo ἱερατικός. Hinc profectum est ἱερατεύειν, pro quo scriptores antiqui et attici utuntur primitivo ἱεραῖσθαι. Illi simile videtur nomen magistratus boeotici οἱ ἀφεδριατεύοντες. Ἐραστεύειν usurpavit Aeschylus non alio sensu quam ἐρῆν. Nimirum quod in re et natura positum est ut paronyma potestatem habeant magis determinatam quam verba nominibus praecurrentia, id Graeci in dicendo non ubique observant. Longissimo quidem intervallo disjuncta sunt βουλεύεσθαι et βούλεσθαι, πειρατεύειν et πειραῖσθαι, δυναστεύειν et δύνασθαι, κλητεύειν et καλεῖν, μισθωτεύειν et μισθοῦν, ἀρεσκέυεσθαι et ἀρέσκειν, sed minus longe a μνάσθαι distat μνηστεύειν, etsi hoc proprie dicitur de iis qui mulierem ambiunt, illud magis universe, idemque a ληΐζεσθαι differt ληστεύειν, ab ἀλαῖσθαι ἀλητεύειν, a κηρύσσειν κηρυκεύειν, sed propter communem ortum permutantur non raro; τομεύουσι Hesychius interpretatur τέμνουσι, οἰκετεύειν Euripides dixit pro οἰκεῖν, pro ἀλεῖν Homerus ἀλετρεύειν, cui quod respondet nomen ἀλέτης multis aetatibus post in lucem prodit, sed etiam ab inusitato ἀλετρον derivari potuit ut ὄλεθρος ὄλοθρεύω, ἄροτρον ἀροτρεύω, ὄφελτρον ὄφελτρεύω, λίστρον λιστρεύω. Eademque originis disceptatio iteratur in verbis perispomenis; ἀπὸ τοῦ ἐλάσσαι ἐλαστον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ ἐλαστορον καὶ ἐκ τούτου ἐλαστρέω· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαστής ἐλαστρῶ ὡς βοαστής βωστρῶ, καλιστής καλιστρῶ EM. 325, 32. quibus simile etymon fingendum est ad explicandum βληστρίζειν. A femininis ejusdem declinationis Homerus derivavit λωβεύω, πομπεύω, πολυπεύω, cujus nomine abstinet; Attici receperunt θαλασσεύω, μαιεύω, πορνεύω, δεκατεύω, πεντηκοστεύω etc. Ejus generis, quod a nominibus secundae declinationis ortum ducit, ille exempla plurima supeditat δαιτρεύω, λιστρεύω, λιτανεύω, ὀδεύω, οἴστεύω, τοξεύω, φυτεύω, quorum omnium nomina apud eum leguntur praeter τὰ λίτανα. Numerum multis partibus auxerunt insequuti scriptores: ἱατρεύω, μεταλλεύω, μοσχεύω, νεοσσεύω, ὄγμεύω, πεσσεύω, φονεύω, χορεύω, pro quo Homerus ὀρχέομαι dicit.

Ab adjectivis *κιβδηλεύω, πτωχεύω, τιθασειύω* et parasyntheta *ἰδιοβουλεύω, κακοβουλεύομαι, φιλανθρωπεύομαι*, quibus auctores probatissimi utuntur. Sed verbum *βδελυγρέσθαι* Libanio Argum. in Dem. Or. de Foed. Alex. p. 211. suspicionem injecit hanc orationem non Demosthenis esse sed Hyperidis, qui etiam *νωθρεύσθαι* admisit improbatum Polluci IX. 137. Idem Pollux *ἀπανθρωπεύσθαι* rejicit II. 5. Phrynichus Ecl. 386. *χρησιμεύειν* et *φρονιμεύσθαι*. Alia suspecta reddit ignobilitas auctorum: *ἀπαιδευτεύειν* Apollon. de Conj. 501, 18. (omiss. in Thes.) *ἀπληστεύσθαι* Sch. Pind. Ol. VI. 78. *καθαριεύειν, μεγαστεύειν, δολιεύσθαι, ἱαμεύσθαι, θηλυκεύσθαι, ψυχρεύσθαι*, quibus similia attuli ad Phryn. 67. *Συνωρικεύσθαι* Aristophanes finxit ab adjectivo *συνωρικός* Poll. VII. 205. qualia multa ab adjectivis in *ἰκος* propagavit novitius sermo: *διαλεκτικεύσθαι, διαφυσικεύσθαι, λογικεύσθαι, μερικεύειν* et alia ad Phryn. 764. indicata. — Declinationis tertiae quot sunt exitus, totidem fere sunt verborum fontes: *παιδεύω, θητεύω, γοητεύω, λαμπαδεύω, χειμαδεύω, τερατεύω* — *παγιδεύω, σταφιδεύω, θεμιστεύω, εἰλωτεύω* ³⁾ et ab iis, quorum genitivus pure terminatur, *λατρεύω, μαντεύω, ἄλιεύω, βασιλεύω, βραβεύω*. Ita dubium fit utrum *ἰππεύω* ut EM. 132, 2. ab *ἵππος* derivatum sit an ab *ἰπέυς*. Sed *ἀριστεύω* Eustathius 655, 48. recte ab *ἄριστος* repetere videtur, neque aliter sentio de *ἀγχιστεύω*. De *πρωτεύω, καλλιστεύω, κρατιστεύω* nemo dubitat. Ab his quae in duplicem exeunt orta sunt *βλακεύω, κολακεύω, σκυλακεύω, θεραπεύω, θωπεύω, ῥωπεύω*. In magno numero substantivorum quae in *ην, ων, ηρ* terminantur, nullum reperio in verbi naturam conversum praeter quod Glossographi afferunt *Ματηρεύειν, ζητεῖν* et novitium *βακτηρεύειν*, quod neque cum *βάκτρον* accurate convenit nec cum *βακτηρία*, sed aliquam multa ab *ωρ, ἰκτορεύω, ῥητορεύω, αὐτοκρατορεύω*. A *πῦρ* *πυρεύω*, ab obsolete *νύχος* *νυχεύω*, ab aliis sic terminatis *ἰχνεύω, κηδεύω, σκυτεύω*, quanquam hoc alia

3) Doctum Anglum qui genitivum *εἰλωτέων* ap. Herodotum in *εἰλώτων* mutandum censet quia *εἰλώτης* barbarum sit, Dindorfius in Thes. refellit Stephani Byz. exemplo. Idem genitivus tertiae declinationis esse potest ut ostendi ad Buttm. 337.

via derivari potuit a *συντεύς*, et *γραμματεύω* duplicem quasi recessum habet ad *γράμμα* et ad *γραμματεύς*, sed *ἀρματεύω*, *πραγματεύομαι*, *Πλεγματεύεσθαι* *ἐμπλέκεσθαι* Hes. nominibus in *μα* subjici necesse est. Adjectivorum personalium, quae in *ων* exeunt, prompta facilitas *ἀλαζονεύομαι*, *γεροντεύω*, *ἡγεμονεύω*, *μνημονεύω*, sed ab altera terminatione *ης* pauca provenerunt simplicia *ἀληθεύω*, *πεινητεύω*, plurima vero parasyntheta sed omnia a scriptorum classicorum consuetudine aequaliter remota *ἐπιαικεύεσθαι*, *κακοηθεύεσθαι*, *μικροπροπεύεσθαι*, excepto uno *ἐπιτηδεύειν*, cujus primitivum est nulli illorum simile *ἐπιτηδές*. Huic addo duo alia solitaria ex superiore genere *εὐτραπελεύομαι* et *δυστροπεύω*, praeter quae nullum novimus cum particulis *εὖ* et *δύς* compositum.

§. 3. Tertium genus constat ex dicatalectis quae modo in *εω* vel *ευω* exeunt, modo in *ευω* ut *γειτονεῖν* *γειτονεύειν*, *ὑποτοπεῖν* *ὑποτοπεύειν*. Horum unum paronymon esse significat EM. 778, 5. *ὑπερηφανῶ* καὶ *ὑπερηφανεύω* ἐκ τοῦ *ὑπερήφανος*, nisi hoc voluit ἐκ τοῦ *ὑπερήφανος* *ὑπερηφανῶ* καὶ ἐκ τούτου *ὑπερηφανεύω*. Sic enim plerisque visum: τὸ *ἐμόχλεον* *πρωτότυπὸν* ἐστὶ τοῦ *ἐμόχλεον* Eust. 903, 61. τὸ *ἡμοχεύειν* ἐκ τοῦ *ἡμοχεῖν* γίνεται *πλεονασμῶ* τοῦ *ὑ* *αιολικῶς* ὡς καὶ τὸ *ζητέω* *ζητεύω* παρ' *Ἡσιόδῳ* 834, 9. τοῦ *θηρέω* *δοκεῖ προϋπάρχειν* ἢ τὸ *θηράω* ἢ *μᾶλλον ἀβδήτηόν* *τι* τὸ *θηρέω* κατὰ τὸ *χέω* *χεύω* p. 1872, 43. *στεῦται* ἀπὸ τοῦ *στῶ* *στεύω* ὡς *ἀθλῶ* *ἀθλεύω*, *οἰνοχοῶ* *οἰνοχοεύω* EM. 726, 32. *παρὰ* τὸ *ἄχος* *ἀχέων*, *ἀχεύων* δὲ ἀπὸ τοῦ *ἀχέω* 181, 8. *παρὰ* *ἀλῶ* τὸ *ἐκφεύγω* *πλεονασμῶ* τοῦ *ὑ* *ἀλεύω* ὡς τὸ *χέω* *χεύω*, *δέω* *δεύω* Sch. Od. IV. 396. *παρὰ* τὸ *ἀλῶ* *παραγωγὸν* *ἀλεύω* *) ὡς *παρὰ* τὸ *ἀθλῶ* *ἀθλεύω* Epim. Gram. I. 44. quorum postremum confirmat Herodianus π. *Μον.* 28, 3. De *χεύω* et similibus, quae L. I. C. I. tractavi, dubitandi causa nulla. Sed hic in quaestione versantur verba *paragoga*. *Ζητεύω* quidem, quo non solum veteres Epicici sed etiam

4) Si *δατέασθαι*, quod Buttmanus cum *ἀλέασθαι* comparat, alicubi legeretur, non ex *δατέασθαι*, ut ille, ortum dicerem sed ex *δατεύασθαι*. At enim vero legitur nusquam.

Archimedes usus est *Arenar.* p. 38. nihil in vestibulo habet praeter *ζητέω*, idemque valet de *Ἐρέυειν ἐρευνᾶν* Hes. quod Homerus *ἐρέειν* dicere solet. Horum nullum tempus invenitur praeter primum eoque conveniunt cum verbis in *αιω* et *ειω*, quae ultra imperfectum nunquam procedunt *κεραίω*, *τελείω* etc. Haec igitur a perispomenis orta dicimus cum epenthese ejusdem vocalis. Sed longe major est copia verborum quae liberum habent per omnia tempora motum, eorumque pars multo maxima cum nominibus cohaeret iis, quae, ut antea ostendi, pari facilitate in verba utriusque terminationis *εω* et *ενω* declinari possunt. Jam distinguamus oportet verba poetarum propria et promiscua. Illa poetae in praesenti et imperfecto sic conformant ut cuique versus loco aptum est, Homerus *δινεύων* et *ἐδίνεον*, idem *οἶνοχοεύων* et *ῥνοχόει*, Oppianus Cyn. IV. 231. *οἶνοχοεῦντες* ut *φυλλοχοεῦντι* Anth. VII. 141. Apollonius *ὀτλεύουσι*, Manetho *ὀτλεῦντες*, eodemque modo *ἀμφοπολεύειν* et *πυρπολέοντες* Hom. *αἰθροπολοῦσα* Maxim. 357. sed *ἀκροπολεύει* Maneth. *μυστιπόλευε* Nonn. XXXIII. 229. *ὀπηδεῖν* Hom. *ὀπηθεύειν* Apollon. *ὄρσολοπέυει* in H. H. et alibi, *ὄρσολοπέϊται* Aeschyl. Horum verborum utra prius nata fuerint, circumflexa an barytona, per se non cognoscitur sed ad epenthesis assumptionem adducimur hac re quod ea tempora, quorum utraque forma eandem mensuram habet, a praesenti puro sumuntur: *ὀτλήσω* Apollon. *δινῆσαι* et *δινηθῆναι* Hom. et posteriores, *οἶνοχοῆσαι* Hom. *ποντοπορήσω* Nonn. IV. 114. ab Homericis praesenti *ποντοπορεῦω*. Itaque eundem Homerum arbitror, si ita ei usu venisset, non *ἤριοχεῦσαι* dicturum fuisse sed *ἤριοχῆσαι*, et de Odys. VI. 157. ubi poeta Nausicaam praedicat *τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν*, non justam esse Eustathii dubitationem utrum hoc sit participium aoristi an praesentis; nam hujus quidem temporis duplici pro numerorum ratione utuntur forma *εἰσοιχνεῦσι* Od. IX. 120. *ἔποιχνεῖς* Anth. XII. 131. *διοιχνεῖ* Aeschyl. et *οἰχνεύων* Pind. Fr. CCXXXVII. sed una futuri forma *οἰχνήσω* ad omnem illa usum apta. Quae aliter conformata sunt non tantam auctoritatem habent ut regulam labefactent *ἤριοχεῦσαι* Anth. IX. 696. Joann. Gaz. II. 213. *ποντοπορεῦση* in Orac. Plut. V. Thes. XXIV. *ποντοπορεῦσαι*

Anth. Plan. CCXXI. 3. ὑμνοπολεύσω Apollinar. Ps. IX. 4. Mirabilis vero est quod Homeri imitatores Nonnus IX. 150. XXV. 10. et Musaeus 197. ἀθλεύσαι admiserunt contra illius praescriptum qui in prima quidem positione ἀθλεύειν vel ἀεθλεύειν dicit, in aoristo autem ἀθλήσαι⁵⁾ ut et Empedocles fecit v. 34. et alii Epicorum. Illi poetico generi adscribi potest ἰχθέων, quod Critici metri causa in Pindari quodam loco posuerunt pro ἰχθύων, caeteroqui incognitum; nam διιχνεῖν Theodori Prodromi vix afferre dignamur; sed Hesychnii adespota Ὄθρών, Ὄθρεύων, Ὄρεῖν φυλάσσειν et cum eodem interpretamento conjunctum ὠρεύειν, non constat unde fluxerint. Si constaret e carmine sumta esse, quaeri posset utrum alterum ex altero processerit an utrumque ab eodem nomine ὄθη et ὄρη diverse deflexum sit. Verum illa epenthesis ratio Grammaticis placita prorsus non convenit ad verba in commune recepta, cujusmodi unum adnotat Eustathius 760, 28. μυθέεσθαι ὁμηρικόν, μυθεύεσθαι δὲ τὸ ψευδῶς λέγειν τῆς μετ' Ὀμηρόν ἐστι χρήσεως, sed sunt plura μοχλεύω pro homerico μοχλέω, δισκεύω pro δισκέω v. Jacobs. ad Anth. 502. Σύς δχέονται Arat. 1069. poeticum est, vulgare δχεύονται⁶⁾ quodque Theocritus dixit αἴγες βατέονται I. 87. Schol. interpretatur βατεύονται, cui similia sunt ἐπιβατεύω et ἐμβατεύω vulgo recepta, sed ἐμβατέω poetarum proprium. Plerumque vero contra fit. Nam pro ἐπιδημεύειν, μύθολογεύειν, ἠμιοχεύειν, ὠρονομεύειν, ποντοπορεύειν, πενταθλεύειν, φρουρεύειν Opp. Hal. IV. 233. invaluerunt pura, et rhetores nisi βυσσοδομεύειν ab Homero accēpissent, sine dubio dixissent βυσσοδομεῖν ut οἰκοδομεῖν. Pollux. III. 144. ἀθλεύειν παρὰ ποιηταῖς καὶ παρ' Ἡροδότῳ καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀθλεῖν, quam terminationem constanter sequuntur syntheta vulgaris notae ἔναθλεῖν, καταθλεῖν, πενταθλεῖν et nomina ἀθλητής,

5) Id duobus locis de servientibus dictum est, ἀεθλεύειν semel hoc intellectu in postrema Iliade, ter de concertantibus.

6) Empedocles. v. 157. ὄξυ δ' ἐπ' ὄξυ ἔβη, δαλερόν δαλερῶ δ' ἐποχεῖτο· pro quo Sturzius et Karstenius v. 269. parum cogitate ἐποχεῖτο substituerunt, nec tolerabilius οἱ δὲ πορεύται λισσόμενος θύοντα v. 411. Hic ἐπαράται scribendum videtur, illic ἐπεχεῖτο.

ἄθλησις etc. sed simplicis duplex est conformatio apud Platonem ipsum ἄθλειν, ἄθλουντες et ἄθλειοντες de certaminibus ludicris verisque. 7) Similiter Xenophou variat προστατεῖν et προσστατεύειν, quorum illi conveniunt ἀποστατεῖν, περιστατεῖν et παραστατεῖν, huic ἐπιστατεῦν in uno loco Eusebii scriptoris ionicī. Νοσεύοντες Aret. Sign. Diut. II. 9, 158. omnes tuentur codices et nomen νόσενμα crebrius iteratum in Hippocr. de Med. p. 64. T. I. de Aer. et Locc. p. 529—533. T. I. sed infinito saepius νοσέοντες, νοσεῦντες, νόσημα. Ὀχλεῦνται κινοῦνται ὀχλεύονται ὁμοίως Hes. quorum illud poeticum est, hoc nescimus unde ductum sit. Ἀνακωχεῖν Hippocr. de Cord. 490. T. I. et Hes. ceteri ἀνακωχεύειν. Ex Photii iudicio Τυραννεύσασα οὐ μόνον τυραννήσασα conjectura subit Atticorum aliquos in certis modis temporibusque alteram terminationem praetulisse alteri. Equidem apud Platonem, Xenophontem, Thucydidem reperio τυραννεῖν et τυραννεῖσθαι, sed ab altero capite τυραννεύοντες, τυραννεῦσαι, τυραννεύομενον. Atticistae plerumque favent perispomenis; ἀναισθητέομαι μὴ εἴπης ἀλλ' ἀναισθητῶ Thom. ἀποσκοπεῖσθαι λέγουσιν οὐ σκοπεύειν Anecd. Bekk. 435. qui quod damnat verbum placuit Straboni XIII. 599. aliisque recentiorum; τὸ ἀθηεῖν σκληρόν, τὸ δὲ ἀθηεῦειν ποιητικόν Poll. V. 145. nisi pro hoc ἀθηέσειν scripsit. Nobis non eadem quae antiquis illis verborum censoribus iudicandi facultas propter multiplices literarum graecarum defectus. Sed si stamus exemplis iis, quae fors fortuna nobis reliqua fecit, verba δεσποτεῦειν, διακορεύειν, ζωγρεύειν, πανουργεῦειν, πολυπραγμονεῦειν (Damophil. in Opusc. Sem. Orell. N. 45. p. 84.) περιπολεύειν, 8) ἑταιρεύεσθαι, τιθηνεύεσθαι, κακοσχολεύεσθαι, προμηθεύεσθαι, ἐπιμηθεύεσθαι, ὑπερ-

7) Galenus Καταμάσας—παρὰ τὸ ματεῦειν ὡς καὶ καταματιούμενος, quod Dindorfius Thes. T. IV. 1141. in καταματευόμενος mutandum censet. Sed ματεῖν (ut χατεῖν etc.) satis testatum est ac nescio an in Hipp. de Articc. p. 174. T. III. et in commentario Galeni c. XXIII. 453. T. XVIII. P. I. pro ἐσμᾶττεσθαι scribendum sit ἐσματέσθαι. Ἐμματιῶν τοὺς δακτύλους καθιέλις Schol. Nic. Al. 136.

8) Achill. Tat. IV. 14, 96. καθεύδουσα ταύτην ἀφίησι προπολουμένην τὴν φωνήν scripsisse videtur ὄνειροπολουμένην.

ηφανεύεσθαι postponenda sunt circumflexis διακορεῖν v. Fritzs. ad Thesmorph. v. 490. δεσποτεῖν etc. Id tamen non eo valet ut de omnibus judicare possimus; nam saepe res vertitur: εἰρηνεύειν, βωμολοχεύειν sive βωμολοχεύεσθαι et φιλανθρωπεύεσθαι pure terminatis antiquitate antecedunt; Suidas pro Πεφόνηκεν ἐφόνευσε fortasse πεφόνευκε scripsit; nam φονεῖν relinquendum est Clytaemnestrae Mosquensi v. 231. 265. 288. δεσμεύειν etsi Atticistae minus probant quam δεῖν, tamen plus auctoritatis habet quam δεσμεῖν, cujus significatio prorsus eadem, ut apparet ex Diosc. Mat. IV. 155. (158.) p. 644. et Galen. de Simpl. Fac. VIII. 129. T. XII. quorum ille δεσμεύουσι scribit, hic in eadem re δεσμοῦσι. Διχηλεῖν et διχηλεύειν Alexandrinorum propria sunt. Κακοτροπεῖν ex uno cognovimus Hippocratis loco, ubi de morbidis dictum est, κακοτροπεύεσθαι de moribus Polyb. ut δυστροπεύειν Basil. Quod discrimen utrum fortuitum sit an terminatione expressum quis dijudicare audeat? Sed significationis quaedam diversitas haud obscure gliscit in quibusdam aliis: ἔραστωνεῦσαι enim otuari significat, ἔραστωνῆσαι convalescere, ὀμαδεύειν idem quod ἀθροίζειν Hes. ὀμαδεῖν tumultuari, ἀκρατεῖν oppositum est τῷ κρατεῖν sed ἀκρατεύεσθαι τὸ οὐκ ἐγκρατεύεσθαι Phryn. quo intellectu tamen Hippocrates ἀκρατῆσαι dixisse videtur; τορῆσαι (διατορῆσαι, ἐκτορῆσαι) ab adjectivo τορός derivatum vices explet verbi antiqui τετραίνω perforo sed τορεῦσαι plerumque significat tornare apte cum nomine instrumenti τορεύς. Ἐπιτροπεῖν, nisi librariis debetur (v. ad Phryn. 650.) nihil amplius est quam paraschematismus primitivi ἐπιτρέπειν, sed significando muneri tutoris aptius habetur ἐπιτροπεύειν id est ἐπίτροπον εἶναι ut ταγεύειν tagi munere fungi, quanquam Aeschylus ταγεῖν et ταγεύειν indistincte usurpavit pro στρατηγεῖν et in codd. nonnullis Xenoph. διαταγεῦσαι scriptum est pro διατάξαι. Certe in Aeschyli loco πανδοκεῖν plurimum distat a πανδοκεύειν ut simplex δοκεῖν a δοκεύειν. — Verba secundae et tertiae declinationis non ita longo sermone indigent. De illis eadem pervasit opinio quae de protoclitis: ἀπὸ τοῦ ἀγορεύω ἀγορεύω Eust. 96, 10. τοῦ λαβεύειν πρωτότυπὸν ἐστὶ τὸ λαβῶ p. 1936, 63. Multo vero credibilis est utrumque

ab ἀγορά, λώβη derivatum esse ut a θήρα θηράω et θηρέω, quorum neutro utitur Homerus, nomine saepius. Ac si nullum suppeteret nomen, citius cogitationem transferremus ad verba primae declinationis, quibus ionica abundat dialectus, nec solum λωβέσθαι cum λωβέεσθαι cognationis lege sociaremus sed etiam ἀπατεύειν Xenophan. Fr. VII. p. 43. cum ἀπατέειν Hippocr. de dec. hab. p. 74. T. I. συλεύειν cum συλέειν in Xanthi Lydiacis ap. Dion. Hal. I. 28. μωμεύειν cum μωμεῖσθαι Theogn. μηχανεύεσθαι cum μηχανέεσθαι Herod. cognatum diceremus. Sed multo ad fidem propius est a nominibus verba esse derivata terminatione duplici, partim ejusdem significationis ut illa, partim diversae ut λοχῶν et λοχεύειν, quod Hesychius tamen pro ἐνεδρεύειν positum affert, μοιχᾶται ὁ ἀνὴρ, μοιχεύεται ἡ γυνή Thom. Pro μεταλλῶν Nicander Th. 672. scripsit μεταλλέων αἰγὸς ῥόθον posthabita vulgari nominis μέταλλον significatione, id quod excusatur ignorantia etymi; nam quod Buttmanus opinatur ex μετ' ἄλλα conflatum esse, prorsus insolita est haec compositionis ratio, nec unquam ἐξαλλῶν vel quid simile auditum est. Μαχλᾶν et μαχλεύεσθαι a veterum consuetudine aequaliter remota sunt Ἐφορεύειν Photius interpretatur ἐποπτεύειν, quod quantum ab ἐπόπτεσθαι distat, tantum illud ab ἐφορῶν. Verborum ex tertia declinatione huc commeanantium unum ab Atticistis exsignatum est μαιεύεσθαι οὐ μαιούσθαι Thom. Κλαδοῦν et κλαδεύειν scriptores minus elegantes substituerunt ad significandum *rampinare*, quia κλῶν, quo veteres utuntur, latius patet. Ὀρνιθεύειν et ὀρνιθοῦν, χωλεύειν et χωλοῦν, χηρεύειν et χηροῦν, χαλκεύειν et χαλκοῦν vel ad distinctionem significationis intransitivae et factitivae pertinent vel aliam inter se differentiam habent. Sed Euripides ὀρθεύειν et διορθεύειν non ullius nisi metri causa usurpavit, nullaque prorsus ratione antiquis ἀκριβώω, δαιδαλώω superposita sunt ἀκριβεύω, δαιδαλεύω. Verum haec satis. Illud vere admonet EM. 803, 13. οὐδέποτε ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ὑω γίνεται παράγωγον διὰ τοῦ εὐω, nam φιτύω et φυτεύω diversas stirpes habent. Neque invenietur facile qui ἀρνεύειν cernuare ex Ἴηρνε ἐκυβίστα Hes. conversum dicat, sed potius utrumque a communi etymo seorsum processit,

sive *παρὰ τοὺς ἄρνας* ut Schol. II. XII. 385. dicit, etsi nunquam sic ut *μοσχιᾶν* et vitulari de haedulorum petulcorum lusibus dictum reperitur, sive ab alio quodam nomine oblivione deleto ut *παλεύειν* et *σταθεύειν*, quorum origo evanuit; nam quod nonnulli *στατεύειν* scripserunt ab Atticistis reprehensi, id quidem adjectivo *στατός* persimile sed a significatione assandi non minus remotum est.

§. 4. In $\bar{\eta}\omega$ nulla verba exire nisi aeolica *ποθήω*, *ἀδικήω* auctor satis est Herodianus π. Μον. p. 43. Nec multa in $\bar{\iota}\omega$, quorum genus duplex, unum a substantivis in $\bar{\iota}\varsigma$ *δηρίω*, *κηκίω*, *κονίω*, *μητίω*, *μηνίω* Choerobosc. 170, 4. et ad hoc exemplum *δηῖω* a nomine ficticio *δηῖς* ortum esse sumitur. Prae veterum placito τὸ ἴδος ἀπὸ τοῦ ἰδίω EM. 465, 39. amplectimur contrariam sententiam verbum ex nomine extitisse. Verbalium vestigia rara sunt minusque expressa; ab $\bar{\alpha}\omega$, ut alio loco dixi, *ἄτω*, ab $\bar{\epsilon}\sigma\theta\omega$ *ἔσθίω*, ab $\bar{\omicron}\lambda\omega$ *Οὐλίωειν ἐν ὑγείᾳ φυλάσσοιεν* Hes. *Ἐψίονται ἀκολουθήσουσι* quo referendum sit, patet. Verbi *ἄλιω*, cujus obliqua modo tempora extant *ἄλισαι* et *ἔξήλικα*, ejusque quod prothesi crevit *κυλίω*, primitivum fuit *εἰλω*, *εἰλέω*, cujus similitudo apparet in *εἰλίνδησις* et in verbo *ἐνειλινδεῖσθαι*. *Μαρίειν ὀχλεῖσθαι πυρέττειν* et *Μαιριῆν τὸ κακῶς ἔχειν* Hes. non dubito arcessere ab obsoleto *μαίρω*, unde *Μαῖρα τὸ ἄστρον ἢ ἀκμαιοτάτον καῦμα* Hes. et *μαραίνω*. Contrarium corporis affectum declarant *μάλκη*, *μαλκίειν* ⁹⁾ et paragogum *μαλκιῆν* i. q. *μαλακιᾶν*. Pro *Χειμίονσα ψυχομένη ῥιγῶσα* Galen. Foesius *χειμιούσα* corrigit; praestat vero *χειμιῶσα*. *Μαστίω ἐκ τοῦ μαστίζω* Theognost. Cram. II. 146. sed propinquius est nomen *μάστις*. Boeotica sunt *αὐλίω*, *δοκίω* etc. quae Ahrensius enumerat de Aeol. p. 179. — Terminationem *οιω* excludunt canones τὰ *παραληγόμενα τῇ οἱ περισπᾶται* etc. Arcad. 165. τὰ διὰ τοῦ $\bar{\nu}\omega$ βαρύντονα διὰ τοῦ $\bar{\nu}$ γράφεται· *προσκειῖται βαρύντονα διὰ τὸ ἀλοιῶν, ὁμοιῶ* Theogn. 148.

9) Schol. Nic. Th. 382. τὴν μάλκην Νικάνδρος ἐν Γλώσσαις ῥήγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας, καὶ ὑποδήματα (fort. ὑποδελγματα) τίθησι πνεύματος ἀργαλείου πόνοιό τε μαλκίοντες. In vocq. ὄμβρω τε κρυμῶ τε δέματ' ὅτε δάμνατο μάλλον scrib. δέμας τότε.

unde patet *ἀλοῖω* a scholarchis Byzantiis confictum esse, quod ex *inficeto* Diogenis epigrammate facili negotio eximitur. — In *ουω* exeunt pauca: *ὀρούω* ab *ὄρω* productum, *κολούω* et *μολούω* sive *μολεύω*, quorum illud vel commune cum *κολάζω* fundamentum habet vel pariter cum proximo a nomine provenit quocum *αὐτόμολοι* id est stolones *Auslaueffer* compositum est; namque *μολεύειν* significat τὸ τὰς αὐτομολίας κόπτειν ὡς τὸ τὰ πρέμνα πρεμνίζειν Poll. v. Dissert. I. c. I. §. 6. fin. *Χελούειν βήσσειν* Hes. *laconicum* vel *boeoticum* est pro *χελύειν* a *χέλυσ*. — Verba in *νω* pleraque a nominibus tertiae declinationis eadem vocali finitis originem trahunt *ἄλυσ* *ἀλύω* sive *άλύω*, *ἀρύω*, *ἀχλύω*, *γηρύω*, *δακρύω*, *ἐλινύω*, *ἰθύω*, *καττύω*, *μεθύω*, a *κάχρυς* consimile verbum, cujus tempora quaedam *καχρύσω* et *συγκαχρῶσαι* a Grammaticis allata sunt, *κορθύω*, *κικύω*, *σταχύω* (*ἀνασταχύω*, *ὑποσταχύω*) a *μῶλυσ* *μωλύω*, a *φῆτυς* vel *φῆτυ φῆτυω*. Sic etiam *ἐκ τοῦ οἰζύς οἰζύω*. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι ἀπὸ τοῦ σχελιαστικοῦ ἐπιρροήματος γίνεται οἰζῶ ὡς *λιάζω*, *αἰιάζω* καὶ ἐκ τοῦ οἰζῶ *οἰζύω* EM. 619, 53. Eust. 1217, 12. Verum etiam a neutris in *ος*, *βρένθος* *βρενθύομαι*, *στρηῆνος* *στρηηνόμαι*, ἐντύω ἀπὸ τοῦ ἔντεα Eust. 599, 15. Verbalium exempla affert EM. 632, 50. *ἐλύσθη* ἀπὸ τοῦ *ἔλω* *ἐλύω* ὡς *ἔλκω* *ἐλκύνω*, et p. 333, 50. *ἀρύω* παρὰ τὸ *ἀρῶ* (*αἶρω*) ὡς *πλήθω* *πληθύω*, *ἔρω* *ἐρύω*, *ἄνω* *ἀνύω*, quorum nonnulla cum nominibus (*πληθύς*, *ἄνη*) consociari possunt, *ἐρύω* epsilon pleonasticum habet. In Arat. 746. *ἀστέρες ὠκεανοῦ ἀρύονται*, hoc et pro *αἶρονται* accipi potest et pro *ἐρύονται*, quod Vossius confirmat Hesychii glossa Ἄρουν εἰλκον, nec dissentit Eustathius 1159, 58. τὸ ἀρύω ἐκ τοῦ ἐρύω γίνεσθαι δοκεῖ. Quippe *aquam trahere e puteo* idem est *haurire* et in Simonid. Fragm. LXXIII. 94. *εἰρύεται ἄγρον ὕδωρ* nihil differt ab *ἀρύεται*.¹⁰⁾ Huic consimile *ἀφύω*, a quo Gram-

10) Verbum *ἀρύειν*, quod Hesychius varie interpretatur *ἀντιλέγειν*, *βοᾶν*, *κελεύειν*, Kuesterus ad *γαρύειν* refert. Neque idem esse videtur illud, de quo EM. 134, 12. *ἀρά ἢ εὐχὴ παρὰ τὸ ἀρύειν τὸ καλεῖσθαι καὶ ἐφέλκεσθαι*. Ἀρύειτ' ἂν φύζειν. Hoc quidem poetae dictum non video quid significare possit nisi *ἠρᾶσθε* vel *ἠῦχεσθε ἂν φυγεῖν*.

matici ἀφύσσω repetunt, non legitur nisi compositum ἐξαφύω. Sed longe diversum est in Hipp. de Affect. Intern. p. 498. T. II. ed. Lips. p. 553. Foës. de aegroto quodam ἐρεύγεται πικρινὰ καὶ ἀλγέει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ πρόσωπον ἀφύει, quod quum Galenus ita enarrat Ἀφύει ἀπολευκαίνεται καὶ ὡςπερ ἀφύης τὸ χρωμα ἴσχει, indicium praebet hoc loco verbum imitativum scriptum fuisse ἀφυνᾶ αρυαε colorem imitatur, cujus forma cum ἐγγύη ἐγγυᾶν, sententia cum κορυνιᾶν, μολυβδιᾶν similibusque congruit. Numne ἀφθᾶ ad illum locum conveniat, viderint medici. — Ἀπὸ τοῦ ἔργον ἀργαλέος ὡς ἔπω ἀπύω Schol. Plut. v. I. et Sch. Lips. ad II. II. 413. quod non improbable videtur praesertim si nomen intercessit ἦπυς ut γῆρυς. Πιδύω EM. non absurde cum πηδάω componit; nam germanice quoque πίδαξ vocatur *Spring* et *Sprint*, et Latini aquam *salire* dicunt ut Euripides Bacch. 705. ὕδατος ἐκπηδᾶ νοτίς, et Hippocrates de Humor. 129. T. I. ἡ γαστήρ διίει τὴν τροφήν ὡςπερ ὕδριον νέον διαπηδᾶ, παλαιούμενον στέγει i. e. οὐ διαπιδύει, neque multum abest quin Hesiodum Pegasi nomen falso interpretari contendam; id enim nomen non *fontanum* significare videtur sed *salium* ut Πήδασος, quomodo equus Achillis vocatus est. Κωλύω qui cum κόλος et κολούω comparant, non ab re consulere videntur. Vocum naturalium vocabula κωκύω, ὠρύομαι, ἐπωρύω ad regulam etymologiae exigere haud obstinamus. Sed μηρύω quoque desperandum est. Num μηνύειν ab EM. recte ad μνᾶσθαι referatur, in dubio relinquam. Ἰνύεσθαι κοσμεῖν ἰδρύεσθαι Hes. fortasse ab ἴζω deflexum est ut ἰδρύω, quod praecipue de imaginum consecratione et exornatione dici solet; eidemque Hesychio pro Ἰννοίεν καθέζετο reddendum suspicor Ἰννεν, cui adjunctum est καθίνυσθαι sive καθίγνυσθαι v. Aglaoph. 646.

Hactenus loquutus sum de verbis, quorum origo aut a nominibus ducta aut ambigua est. Qua parte absoluta restat illud genus quod uno et certo tramite a verbis descendit assumpta in hoc transitu litera ν. Ab hoc autem se jungi non possunt verba in νμι exeuntia. Etsi enim ὁμόργνυμι, ὀρέγνυμι, δέχνυμαι, πτάρνυμαι et alia nunquam in νω deflectuntur, nihilo secius regulae instar est quod Theodosius dicit

p. 196. ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι ἀπὸ τῆς ἕκτης τῶν βαρυτόνων ζευγνύω ζεύγνυμι, κεραννύω, κεράννυμι, quam terminationem notum est ab Atticistis praeferrī: ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι προτιμωτέρα τοῖς Ἀττικοῖς τοῦ βαρυτόνου Thom. 229. ἀποκτειννῶναι ἀττικῶς, ἀποκτιννύειν ἑλληνικῶς Moer. ὁμνῦναι μᾶλλον ἢ ὁμνύειν ὡς ζευγνύναι καὶ τὰ ὅμοια Phot. ζευγνύασαι καὶ κτιννύασαι καὶ δεικνύασαι· τὸ δὲ ζευγνύουσαι καὶ τὰ ὅμοια κοινά Thom. etc. Horum igitur verborum quatuor sunt fontes; a verbis bisyllabis, quorum terminationem (ω) praecedit vocalis; a verbis hyperdisyllabis, quorum stirps consona terminatur accinente vocali brevi; tertius ab his quae diphthongum in penultima habent; quartus a verbis non puris. Primo generi tres sunt subjectae species pro numero conjugationum circumflexarum. A verbis primae conjugationis sive usitatis sive thematicis ἐννύω, σθενύω, βδέννυμαι. Ab altero ordine unum χρηννύναι, si sequimur Criticorum conjecturam qui hoc in Theophr. Char. V. (VI. ed. Schneid. XXI. Ast.) ex codd. vestigiis χρῆ νῦν ἀεὶ reposuerunt; ab obsoletis τάω et στάω processerunt τείνω ut κτάω κτείνω et ἰστιάω, hinc per misturam quandam τανύω et στανύω in Inscript. Cret. A tertio χώννυμι, quod ut manifestum est ab usitato χῶω derivatum esse, ita quae Etym. Gud. 315, 38. et Theogn. II. 159. huic adjungunt ζωννύω, ῥωννύω, στρωννύω, σωννύω, τρωννύω non a τρώω, ῥώω sed a brachyparalectis repeti consentaneum est quamvis maximam partem ab usu remotis. Verba secundi generis sunt σκεδαννύω sive σκεδάννυμι, πετάννυμι, κεράννυμι, κρεμάννυμι, quae primitivorum locum occuparunt, duoque a verbis primae conjugationis, unum κορέννυμι Hes. quo multo usitatius est κορέω, alterum στορέννυμι, nullum vero ab iis, quae futurum in ησω mittunt, φιλήσω, τιμήσω· nam κατεκεντάννυτο in Pseudoluciani Philopat. §. 4. assignandum est auctori barbaro; Ἐπιπωμάννυμι in Math. Vett. neque verbo neque nomini apte cohaeret. Haec omnia ante ypsilon habent duplex νν. Nam quae Eustathius p. 790, 59. in libris suis scripta invenit ζωνύω, χωνύω, hodie non comparent, neque consentanea sunt regulae EM. 251, 26. Epim. Cram. I. III. τὰ εἰς νν εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγονται, δι' ἑνός

ἀμεταβήλου ἐκφέρεται, ὄλον δαίω· δαινύω· εἰ δὲ ἐνὶ φωνῇ κεντι, διπλασιάζει, ἐνύω, σβενύω. Hoc δαινύω sive δαινυμι pertinet ad tertium genus, cujus duo modo praeter hoc exempla ψαίνυμι τὸ ψομίζω Hes. et εἰνύω, καταεινύω, ἐπεινυμαι, quorum usus minime frequens, primitiva ψαίω, εἰω perispomenis ψάω, εἰω apta sed prorsus ignota sunt. Ab horum vero norma aberrat γάννυμαι, cujus futurum γανύσσομαι et aoristus Ἐγάνυσαν ἐκόσμησαν χαρῆναι ἐποίησαν Hes. ad praesens γανύω respectat, hoc autem, si viam directam sequimur, ad γαίνω ut τανύω ad τείνω (τιταίνω) sed demonstrari nihil potest praeter γαίω. Quartum genus oritur a verbis non puris qua usitatis qua imaginariis οἶγω οἰγνύω οἰγνυμι, πλέκω πλέγνυμι, ἔργω ἔργνυμι, φάγω φωνύω φάγνυμι — ἄγνυμι (καταγνύω) δεικνύω, μιγνύω, ζεγνύω, πηγνύω, ἐκπλήγνυμι, ῥηγνύω, φράγνυμι — ἄχνυμαι, δέχνυμαι, quorum omnium consona principalis e numero est gutturalium; dentali subjunctam esse terminationem νυμι uno exemplo cognoscitur Ἴζω καθίγνυμαι, ἐγκαθίγνυμαι et προσκαθίγνυμαι Hippocr. et Arel. labialibus nunquam adhibetur, non ita saepe liquidis ὀμνύω, θορνύω, ὀρνύω, ἄρνυμαι, πιάρνυμαι, eaque via etiam ὄλλυμι ortum putant ex ὄλνυμι conversum, quam assimilationem non summe necessariam fuisse probatur integro πίλνυμαι.¹¹⁾ Horum prototheta partim usus reprobavit partim ratio, sed una tenuerunt εἰλω et εἰλύω omissa tertio εἰλυμι, nam εἰλυτο, cōtroversum est v. ad Buttm, p. 7. Liquidarum tertia invenitur in uno ἄνω ἄνύω ἄνυμαι. Nam καίνυμαι Grammatici quidem consentiunt a καίνω derivatum esse sed significatio parum similis. Verborum τίνυμι et κτήνυμι et scriptura fluctuat et disceptatur derivatio. Buttmannus ut a ζῶω ζώννυμι sic a τίω τίννυμι propagatum censet. Verum verborum purorum, quae ancipitem in penultima habent, nullum huc deflexum reperimus et δίκην τινός nequaquam idem quod τίων significat sed, est, τίνων poenam dans, nec τίνυμαι idem valet quod τίομαι sed, ut τίνομαι, poenam

11) Conjunctio literarum λν latino sermoni licita (alvus, ulna, balneum) a consuetudine graeca alienior fuit; nam πίλνυμαι totum poeticum est.

exigo, quam significationem *τίωμα* non accipit nisi in futuro et aoristo: Quapropter *τίνωμι* a *τίνω* derivatam dicitur et consona simplici scribimus ut Wolfius et novissimi editores. De altero Choeroboscus Gram. II. 238. *κτείνω* διὰ τῆς *ει* καὶ δι' ἐνός τοῦ *ν* κατὰ παράδοσιν· τὸ δὲ ἀποκτινύναι διὰ τοῦ *ι* καὶ διὰ δύο *νν*, cujus distinctionis ratio non apparet, neque consentit Phrynichus p. 29. ἀποκτινύναι δι' ἐνός *ν*, sed optio anceps quia nullum est exemplar cui perfecte respondeat. Si a *τίνω* *τίνωμι* normam petimus, *κτείνωμι* probandum erit a *κτείνω* ductum; si *φώγω* *φώγωνμι* conferimus, rectius videbitur *κτείνωμι*, quod qui propter diphthongum duplici *νν* praemissam minus probabant, iis promptum erat vel *κτείνωμι* scribere vel *κτιννωμι*. Postremo loco ea producenda sunt, quorum cognatio cum verbis circumflexis manifesta, sed proportio manca est, *αἰρέω*, *αἰνύμαι*, *κινέω* ὑποκτινύω¹²⁾ *κτινύμαι*, cujus si primitivum *κίνω* in usu esset, prorsus nihil differret a *τίνω* *τίνωμι*. Cum *ἀγρέω* conjugatum est participium defectivum *ἀγρουμένη* capta in Anthol. — Verborum in *πω* tria avert Theognostus 149, 4. *ἀλνίω*, *μεθνίω*, *ὀπνίω*, quod Arcadio restituendum p. 165. pro *ὀρνίω* (non *ἀπνίω*, quod Afrensius Dor. p. 569. probavit) idque unum ad propositum nostram pertinet quippe in commune receptum idemque paragogum ab *οἴπω*.

§. 5. Catalexis *ωω* non reperitur in verbis derivatis nisi affectis. Etenim verba secundae et tertiae conjugationis, quorum nativa forma amphimacri mensuram habet (nam pleraque trisyllaba sunt) metro adaptari non possunt nisi penultima, quae in utroque genere brevis est, producta, id quod poetae non uno modo efficiunt. Verborum enim, quae natura in *ωω* terminantur, *ο* micron, mutatur in *ω*, de quo postmodo dicetur. Eorum quae in *αω*, duplex est conformatio; aut enim alpha, quod nisi brevitatem exuat, contractionem effugere non potest, non contractum transit in longum *ἀναμαιμάει*, *παι-*

12) Quint. IV. 510. ἔπειτα πελαγύεσκον — πόδες δ' ὑπεκτινύων αὐτως· nisi ὑπεκτινέον scripsit.

νάων, διψάων¹³⁾ cujus generis unum apud posteriores reperitur λυσσάων Apollinar. Ps. IX. 48. aut eodem alpha cum syllaba finali in α vel ω contracto, vocalis prothetica protenditur, alpha in alpha longum μενοινάα, ἡγάασθε, μνιάασθε, quae Homeri peculiaria sunt, ο̄ micron in ω̄ μενοινώω, μαιμώωσι, μαιμώων apud Homerum, hisque similia apud alios: διψάω Nonn. Par. XI. 57. XIX. 149. διψάων Dion. XVII. 91. ἡβῶων Quint. XII. 272. μαιμῶων Theocr. XXV. 253. ἀμῶων Apollon. III. 1362. Anth. IX. n. 362. v. 25. Nonn. V. 38. XII. 335. λυσσῶων XXXVI. 449. Anth. V. 266. λιχμῶων Nonn. XXVI. 197. quorum originem declarat Schol. Hesiod. Sc. 210. ἐν ταῖς μετοχαῖς ἢ ἐπένθεσις τοῦ ω̄, εἰ μὲν ἔχει τὴν παραλήγουσαν (προπαραλήγουσαν) βραχίαν, βραχύνει καὶ τὸ πρῶτον ο̄, ὄϊον τηλεθῶων, φυσῶων· εἰ δὲ μακράν, ἐκτείνει καὶ ἀμφότερα, αὐδῶων, qui intempestive quidem epenthesis appellat sed quid velit apertum est, nempe αὐδῶων dici pro αὐδῶων, hoc autem ex αὐδῶν ortum esse, in quod αὐδῶων contractum est. Obliquorum casuum triplex est vicissitudo. Nam ab homerico πεινάων Oppianus Hal. V. 5. et Tryphiodorus 196. recta declinarunt πεινάοντα, quo exemplo non satis defenditur librorum nonnullorum scriptura μαιμῶοντο Dionys. 1156. cetera autem verba aut praesentis parenthesi et ectasi amplificati exemplum sequuntur ut ab ἀμῶω ducitur ἀμῶοντες Apollon. III. 1167. μαιμῶοντες Opp. Hal. IV. 98. V. 375. Quint. I. 177. II. 209. III. 20. IV. 241. XI. 301. μενοινῶοντες Apollon. IV. 1253. λυσσῶοντα Apollinar. Ps. LIV. 7. ἡβῶοντα Silent. Ecphr. 269. (156.) ut a ζῶω ζῶοντα. Aut pro ο̄ brevi recipiant longum ἡβῶοντες Quint. II. 328. Opp. Hal. V. 471. λιχμῶοντες Quint. V. 40. VI. 200. Nonn. XXII. 30. μαιμῶοντες Quint. I. 620. II. 110. III. 307. IV. 217. XIV. 17. quod ad μαιμῶοντες eandem proportionem habet, quam μαιμῶω habet ad μαιμῶω. Sed in his libri multifariam discrepant, nec minor Criticorum dissensio. Prae ἡβῶοντα Aristarchus probavit ἡβῶοντα v. Spitzner. ad XXIV. 609.

13) Hinc patet defendi posse ἀμῶειν Hesiod. Scut. 392. sed complures codd. ἀμῶσαι praebent; ἡβῶσις nonnulli Theogn. 1229. (877.) pro ἡβῶσις.

cui adstipulatur Goettlingius de Acc. p. 101. alterum tuetur Nitzschius ad Od. X. 5. idemque Apollonio vindicat Wellauerus ad IV. 29. et 1255. Nonno Graefius *διψώντες* scribens XVII. 114. *ἡβώντος* II. 577. XXIV. 188. *ἀχμῶντα* XXVI. 108. XXXV. 119. *ἀμῶντα* 267. *λυσσῶντα* XL. 87. *λιχμῶντα* XXXII. 140. quibus omnibus locis editt. veteres \bar{o} micron praebent praeter *λιχμῶντες* XXII. 30. intactum vero reliquit *ἀχμῶντα* XLVII. 153. Pro *μαιμῶντα*, quod summo codicum plurimorum consensu sustentatur, Planudes Anth. XIV. 98. edidit *μαιμῶντα*, cui Jacobsius p. 806. comparat *γελῶντες* Od. XVIII. 111. sed et hoc in libris nonnullis *γελῶντες* legitur, quod Bekkerus praetulit; et sive sic scribitur sive illo modo, a caeteris dupliciter differt, quod syllaba prima brevis et quod secunda in arsi posita est. Codicum in hac causa exigua est auctoritas, sed praeferimus scripturam Aristarcheam, non quo alterius ratio reddi non possit, sed quia simplicior videtur et homerico *μῶντο* similior. Femininis ex tribus illis formis una deest; nam quod masculino *διψῶν* respondet *διψῶουσα* Tryph. 548. Wernickius jure posthabuit veteri scripturae *διψῶουσα* quod legitur in Nonn. XXXVI. 199. et huic similia *ἀχμῶουσα* XXXVII. 421. *λυσσῶουσα* XLVI. 320. *ἡβῶουσα* Joann. Gaz. Ecphr. I. 40. Nonn. XII. 299. quod Graefius suo periculo in *ἡβῶουσα* mutavit ceteris parcens, et legitur hoc *ἡβῶουσα* XLII. 296. Joann. Ecphr. I. 90. *ἀμῶουσα* Nonn. VII. 31. Apollinar. LXXVIII. 105. *λιχμῶουσα* Quint. VI. 213. *μαιμῶουσα* Apollon. II. 269. *λυσσῶουσα* Nonn. XLVIII. 884. *διψῶουσα* XLVIII. 590. *ἀχμῶουσα* Joann. Ecphr. II. 123. pro quo in cod. *ἀχμῶουσα* scriptum ut v. 40. *ἡβῶουσα* pro *ἡβῶουσα*. Hoc vero et *μαιμῶουσα* apud Homerum ipsum leguntur, illud semel hoc bis sine ulla aut librorum dissensione aut Grammaticorum. Schol. Od. IV. 1. *κητώεις καὶ ὠτώεις καὶ κηῶεις καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐκτείνει τὸ ὀ διὰ τὸ εἶναι τὸ πρὸ αὐτῆς μακρὸν, ὥσπερ τὸ ἡβῶουσα. Καὶ τὸ τηλεθῶουσα σμικρύνει διὰ τὸ εἶναι τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν βραχεῖαν, unde intelligitur in EM. 113, 50. ἀντιῶουσα ποιητικῶ πλεονασμῶ τοῦ ὀ ὡς βοῶουσα, γελῶουσα τὸ τηλεθῶουσα (sic) δὲ καὶ τὸ μαιμῶουσα μόνον διὰ τοῦ ὠ μεγάλου, post *τηλεθῶουσα* excidisse id quod a Schol. dicitur*

et alterum ectasis exemplum ἡβώωσα. His concinunt tertiae personae pluralis ἡβώωσι Oppian. Hal. I. 474. pro quo in cod. Prag. ἡβώουσι legitur, ἐφορμώωσι II. 94. αὐδώνονται I. 378. sed alterum flexum sequitur ἀνηβώουσι Apollinar. CIII. 66. ab ἀνηβώω declinatum sine illa triplici ambage synaeresis, epenthesis et ectasis. Postremo optativus ἡβώοιμι Hom. integre derivatus est a corrupto ἡβώω. Num igitur ut ζάω in ζώω sic μνάομαι in μνώομαι transformatum an, quia μνόωντο versum vitiat, pro hoc μνώωντο substitutum est vocalibus trajectis? Idem quaeritur de τεχνώνονται Sibyll. I. 97. αὐδώνονται et ὀρμώνονται, quae cod. Pragensis Opp. Hal. I. 776. et 598. pro αὐδώνονται et ὀρμαίνονται (cod. Reg. ὀρμώνονται) praebet, deque μαιμώνονται Dion. 1156. quod in nonnullis libris μαιμώνονται scribitur, pari utrumque bonitate. Sed probabilior videtur metathesis, non solum in indicativis sed etiam in participio μνωομένη Hom. et quae posteriores addiderunt ἀλώμενος Dion. 702. Maneth. III. 122. VI. 445. Quint. XIV. 269. Nonn. XXIII. 27. XLII. 269. Anth. IX. 408. ὀρωομένη Anth. IX. 103. κνωομένη quod Graefius reposuit Nonn. IX. 336. et βιωομένη a Meinekio reductum Mosch. II. 13. pro quo βιαιομένη dici poterat, pro illis mutato verborum ordinis ἀλώμενος etc. sed non libitum est.

§. 6. Cum praesentibus illis secundae conjugationis EM. 237, 35. compingit subjunctivum aoristum tertiae: τὸ ἀλώω, ἡβώω ἢ ἐπαύξησιν χρονικὴν ἔχει ἢ πλεονασμὸν τοῦ ω, significans ἀλώω vel ex distracto ἀλόω extitisse protenta vocali parenthetica vel ex contracto ἀλω̄ longa litera vacanter addita. Sed pleonasmum accentus non admittit. Hoc aoristi exemplum unicum est, saepius vero praesens huc deflectit, cujus eae personae quae in ω exeunt, ambiguae sunt; nam utrum ὑπνώω ex ὑπνώω extiterit an sine ulla hujusmodi praemuntione natum sit, ex forma ipsa non cognoscitur. Byzantii quidem doctores ὑπνώω non eodem loco habent quo μαιμώνώω. Philemo in Rhemat. §. 67. p. 277. et Planudes in Bachmanni Anecd. T. II. 42. postquam edixerunt verbis secundi ordinis, si antepenultima brevis sit, breve interponi ὀ δρόωντες, sin longa, longum μαιμώνωτες, continuo addunt τὸ γε μὴν ἰδρώνοντες καὶ ὑπνώοντες οὐκ ἀπὸ περισπωμένων

θεμάτων ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰδρώω καὶ ὑπνώω βαρυτόνων ποιη-
 ταῶν καὶ αὐτῶν — καὶ κατὰ τὰ βαρυτόνα κλίνεται ὑπνώεις
 καὶ ἡ μετοχὴ ὑπνώοντος. Et ad hanc sententiam nos adigit
 epicorum tertiae aetatis, quae cum Caesaribus incessit, aucto-
 ritas: ὑπνώεις Nonn. V. 415. XI. 331. XX. 44. ὑπνώει Opp.
 Cyn. III. 51. Anth. X. n. 16. v. 7. ὑπνώεσκε Quint. X. 191.
 ὑπνώειν IX. 524. Nonn. XXXI. 190. et quod mirabilius est
 in oratione numeris soluta ἰδρώει Lucian. Dea Syr. §. 10.
 et 17. quibus accedunt duo passivae formae verba ἀμβλώ-
 εσθαι Maxim. v. 215. et Nonno familiare χολώομαι XLVIII.
 720. χολώεται V. 447. XV. 362. XXVI. 130. XLVII. 339.
 χολώω XXXI. 152. χολώομενος V. 437. IX. 246. XIII. 462.
 Anth. Plan. N. 128. De participio verborum in ᾠω desinen-
 tium quod dixi, idem convenit ad hoc genus; nam nominativi
 una est forma ἰδρώων Nonn. X. 390. ὑπώων Apollinar. Ps.
 IX. 26. obliquorum duplex κυρτώοντε Hes. Scut. 234. pro
 quo in Med. κυρτώοντε scriptum est, ὑπνώοντες Nic. Ther.
 483. et 546. Bion. III. 1. Orph. Arg. 561. Anth. VII. 202.
 IX. 378. et 765. Opp. Cyn. I. 517. Hal. II. 657. Nonn. V.
 408. XVIII. 205. XXXIV. 89. XL. 404. XLVIII. 531. Orph.
 H. LV. 9. κυκλώοντα Apollinar. Ps. III. 10. ἰδρώοντα Apollon.
 IV. 1284. Opp. Cyn. I. 532. Quint. V. 56. VI. 106. Nonn. X.
 362. Sibyll. I. 56. quibus se admiscet prosae ionicae scriptor
 Hippocrates, si vera est scriptura ἐφιδρώοντι Prorrh. I. 160.
 T. I. Coac. p. 255. T. I. non ἐφιδροῦντες ut p. 162. vel ἐφι-
 δρῶντες ut p. 166. et aliis locis. Sed quae cum ἀμύωντα
 et similibus comparari possint, paucissima reperiuntur in hoc
 numero, ὑπνώοντα Apollinar. Ps. LXXVII. 145. ἰδρώοντες
 Nonn. IX. 266. quod in uno Vindob. scriptum est II. VIII. 543.
 discrepans duobus aliis Homeri exemplis. Et feminina po-
 sitio saepius huc inclinatur quam illuc: ἰδρώουσα Anth. IX. 534.
 Nonn. V. 482. XV. 284. ὑπνώουσα Mosch. II. 24. Quint. I.
 664. XIV. 275. Nonn. XLVIII. 525. quare videndum ne χεῖρας
 ἐρετμώουσα VII. 185. vitio affectum sit; alibi χεῖρας ἐρετμώ-
 ούσα legitur XXXIV. 246. ἡερίους κενεῶνας ἐρετμώουσα
 XIV. 3. ἐρετμώουσας πορεύειν XXXIII. 191. Interim tertia quo-
 que persona numeri pluralis plerumque quidem similis est
 tertiae singularis ὑπνώει, ὑπνώουσι Maneth. I. 82. Quint.

I. 604. Coluth. 342. ἰδρώουσι Opp. Hal. II. 450. κυκλώουσιν Apollinar. LXXXVII. 37. sed ecce etiam ὑπνώουσι Quint. XII. 45. Quod si recte se habet, triplici modo affectum est, primum trope dorica, ut dici solet, qua ὑπνοῦσι in ὑπνώσι mutatum est, dein parenthesi vocalis systoechae, unde ὑπνώουσι emersit ut ὀρώουσι, tertio ectasi ὑπνώουσι. Verum ὑπεπνώουσι breviora via derivatum censeo a positione prima ὑπεπνώω, ὑπνώεις etc. cujus secunda vocalis non nativa quidem est (nam ὑπνώω dicitur ex analogia) sed tamen longe altius insidet quam in verbis secundae conjugationis, ἀμώω etc. quorum nullum declinatur in ωεις, ωει. Et hac ratione etiam homerum ὑπνώοντα explicandum videtur, de quo aëcius sentit Buttmanus in Gramm. T. I. 483. ex ὑπνοῦντα primum factum esse ὑπνώοντα et altera vicissitudine ὑπνώοντα. Verum enim propius est praesens ὑπνώω, quo Homerum usum esse sane demonstrari non potest, sed eo quod Buttmanus posuit ὑπνώοντα ne potuit quidem uti. Neque fore puto qui χολοῦμαι principio in χολῶμαι, hoc vero per epenthesein in χαλώμαι, postremo trajectis vocalibus in χαλῆμαι conversum dicat; quam metathesein verbis primae classis ἀλώμενος etc. non denegavimus. Verum praeter mutationem vocalium brevium in longas verba utriusque classis etiam aliis remediis versui accommodata sunt, uno prorsus singulari γελοῖοντες, Od. XX. 390.¹⁴) cui quae Eustathius assimilata, ἀγνοῖῆσαι, ἀλοιῆσαι, omnia similia non sunt, neque unquam factum est ut vocalis parenthetica in diphthongum verteret, ὀρώω in ὀροῖω. Ea causa fuisse videtur cur nonnulli illo loco γελώοντες scriberent. Alterum praebuit interpositio vocalis iota syllabam conficiens. Nam quibus φυσῶντες dicere non libuit, φυσῶντες non licuit, iis praeter φυσῶντες suppetebat φυσιῶντες, quo Homerus utitur, pro ὀχρῶν ὀχριῶν Paul. Sil. Soph. 641. παρὰ τὸ γλαυκὸς γίνεται ῥῆμα παραγωγὸν γλαυκῶ καὶ γλαυκίῳ EM. 233, 24. qui γλαυκῶν significare videtur non γλαυκῶν, quod significationem factitivam habet ut λευκῶν, ἐρυθροῶν. Ex altero genere huc pertinet κυρτιῶντες Maneth. IV. 119. pro κυρτοῦντες.

14) Γελώοντες codd. Harl. et Vind. γελοῖοντες Harl. in marg.

CAP. II.

De verbis dentalibus.

§. 1. Verborum in $\alpha\zeta\omega$ exeuntium tripartita est divisio; quippe horum nonnulla ab adverbis proficiscuntur: ἀπ' ἀντωνυμιῶν ῥήματα οὐ παραγίνεται; παρὰ δὲ ἐπιφθημάτων οἰμῶζω, αἰάζω, λιάζω Apollon. Pron. p. 42. quorum ultimum non video quid cum λίαν similitudinis habeat, quodque EM. cum his confert ἀγάζειν παρὰ τὸ ἄγαν, aequè ad ἄγη referri potest. Cum αἰάζω conveniunt ἀάζω, εὐάζω, πυππάζω. Ab adverbis, quae proprie ita vocantur, ἀγκᾶς ἀγκάζομαι, πασσοῦδι πασσοδιάζω, πύκα πνκάζω, a numerali δίχα διχάζω et ratione minus aperta παρὰ τὸ δὶς διστάζω EM. 274, 11. Verum pars maxima fluit a verbis et nominibus: δακνάζεσθαι ἀπὸ τοῦ δάκνεσθαι κατὰ παραγωγήν Schol. Pers. 569. ὡςπερ παρὰ τὸ μίμνω μιμνάζω, οὕτω παρὰ τὸ εἶκω εἰκάζω EM. 297, 25. Sed quae Eustathius 632, 30. cum μίμνω μιμνάζω constipat σέβω σεβάζω, σκέπτω σκεπάζω, λίτω λιτάζω, στέγω στεγάζω, eorum postremum EM. 726, 37. a στέγη repetit eademque controversia est de multis aliis. Βρνάζω, ἀλσκάζω, ἐνιπτάζω, ἡλασκάζω, στεμβάζω, λασκάζω, χασκάζω, nullam partem orationis attingunt praeter verba. Sed ψυχάζω τὸ πρὸς ψῦχος διατρίβω Anecd. Bekk. 317. huic nomini aequè simile est atque verbo ψύχω, et λαμπάζω cum λάμπη sive λαμπᾶς et cum λάμπω congruit; quodque Eustathius dicit 1612, 27. ἀκουάζομαι ἐκ τοῦ ἀκούω ut non improbable ita minime certum est id a verbo potius quam a nomine ortum habere. Quae vero a verbis derivata sunt, syllabam primitivi hactenus modo mutant quod epsilon in σ micron transit, θέω (τίθημι) θοάζω i. q. θαάσσω, ἀμέργω ὁμοργάζω, ἔπομαι ὀπάζω, quanquam EM. 627, 10. huic praeponit nomen commenticium ὀπός ὡς πομπός, ἐξ οὗ παραγὼν ὀπάζω ὡς μονάζω, et fieri potest ut δορκάζω significationem quidem a δέρκομαι, formam autem a δόρξ sive δορκᾶς traxerit. Syllabam prototypi longam mutari in brevem nullo certo demonstrari potest argumento. Nam λιχάζει, quod

Hesychius interpretatur *ἐπιθυμεί*, cum *γλιχομαι* plus similitudinis habet quam cum *λείχω*, etsi hoc ejusdem est familiae; *σινάζειν*, cujus alpha breve, *λιβάζειν*, *στιβάζειν*, facilius ad *σίνος*, *λίβος*, *στίβος* referuntur quam ad *σίνομαι*, *λείβω*, *στείβω*, nec *μιγάζω* a *μισγω* demta consona sed a *μιγάς* vel adverbio *μίγα*. *Ειιάζω* ab *εἶκω*, cujus solum extat imperfectum, significatione discrepat sed diphthongum non mutat. Additae consonae exemplum unum praebet *πτωσκάζω*, idque in ano Homeri loco scriptum, ex quo Glossographi *πτωκάζω* proferunt ut olim pro illo vulgabatur. De alio dubitat EM. 795, 43. *φλεβάζοντες βρύοντες ἀπὸ τοῦ φλέω ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φλεβῶν*, sed vincit nomen, quo affluentiae et exuberantiae notio comprehenditur. *Λιχμάζω* non tantam cum *λείχω* necessitudinem habet quantam cum *λιχμάω*, nec raro verba secundae conjugationis huc devertunt *σταλάω σταλάζω*; *οὔτάω οὔτάζω*, *εἰλυφάω εἰλυφάζω*, *βιβάω βιβάζω*, *λοχάω λοχάζω*, *πελάω πελάζω*, *ἀγάομαι*, *ἀγάζομαι*. Hac via grassatur Heraclides Eustathii consiliator assiduus: *σιγῶ σιγάζω*, *ἀνιῶ ἀνιάζω*, *πελάω πελάζω* 1654, 17. *τὸ βιῶ πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ βιάζω* 1089, 3. *τὸ τεχνῶ τοῦ τεχνάζω* 1308, 42. *τροχάζω* & *τοῦ τροχάω* 905, 37. eodemque *εὐνάζω*, *σικιάζω*, *σκεδάζω* 1571, 1. et 1544, 42. *σκεπάζω*, *βιβάζω*, *πετάζω* 1735, 30. quorum ultimum auctore caret. His EM. addit *ἀτιμάζω* *παρὰ τὸ ἀτιμῶ*. Sed et hoc paronymis adnumerari potest et eorum, quae Heraclides producit, pars maxima. Causae autem variandae terminationis excogitari possunt variae. Primum nonnulla verborum paragogorum suppleant vicem praesentis aut nunquam tentati aut citius quam inolevisset derelicti. Sic pro *κέω*, cujus participium esse videtur *κείων*, in usum venit *κεάζω*, pro *δράω* (*ἀποδιδράσκω*) *δρασκάζω*, pro *κρίβω*, quod in priore parte attingi, *κρυβάζω* Hes. et ut *λακάζω*, *ἄβροτάζω* accesserunt aoristis *ἐλακον*, *ἤμβροτον*; sic *ὀλισθάζω* non ab *ὀλισθος* derivatum sed a *θηπτοακτο* *ὀλισθῶ* substitutum videtur. Nonnunquam commodum fuit verbis, quae non facile ultra imperfectum procederent ut *στένω*, *σκέπω*, *σέβω*, adjungere mobilia *στενάζω* etc. Nec pauca poetae variarunt vel necessitatis causa vel commoditatis. Quippe verbis in *αζω* exeuntibus, quorum ea

structura est ut versui heroico nullo modo adaptari possint velut ἀντιάζω, εὐδιάζω, θυριάζω, ἰχθυάζω, σκεπάζω, σκιάζω, σταλάζω, ὀργιάζω substituerunt vocaliora illa, quae supra exposui, ἀντιώω, ἰχθυώω etc. Sed eosdem non raro animadvertimus hac terminatione usos esse ubi evitari poterat verbis aliter collocatis et ex eo concludimus utriusque formae promiscuum fuisse usum εἰλυφόων εἰλυφάζων, σκοπιαζέμεν διασκοπιασθαι, ἰσάσκεο ἰσάζουσι ¹⁾ βιάζεστε βιόωντο, οὐτεσκε οὐταζε, quae apud Homerum leguntur, apud alios χνόων χνοάζων, et quae ad metri rationem admodum nihil differunt σκοπίασκε et saepius ἔσκοπίαζε apud Quintum v. Spitzner. de Vers. her. 209. αὐδήσαι et αὐδάξαι etc. ²⁾ Multorum vero diversi exitus diversum intellectum faciunt. Nam βιβῆν, λιπῆν, σιγῆν significationem intransitivam habent, βιβάζειν ³⁾ λιπάζειν, σιγάζειν factitivam, idemque discrimen interdum obtinet in verbis ἀνιῆν et ἀνιάζειν, πελῆν et πελάζειν, nec omnibus locis idem valent ἀγαπῆν et ἀγαπάζειν, αἰθριῆν et αἰθριάζειν, πειρῆν et πειρέζειν, longissime vero differunt ἀγορᾶσθαι et ἀγοράζειν. Alia diversi generibus scribendi distributa sunt. Etenim pro juris quae poetae frequentant, sermo communis adoptavit barytona: ἀτιμάζω, βιάζομαι, εὐδιάζω, σεληνιάζω, ⁴⁾ θοινάζω, σκεπάζω, χλοάζω, vel etiam alio deflexit ὑφάω ὑφαίνω, κρεμάω κρεμάννυμι etc. Sed interdum contra accidit; nam γεινιῆν, πειρῆν, ἀπροῦσθαι, λιχμᾶσθαι in prosa praevalent; πειράζειν Moe- ris nominatim damnat. Et nonnullis scriptores promiscue utuntur αἰτιᾶσθαι et αἰτιάζεσθαι. De duabus reliquis con-

1) Nonnus constanter σκοπίαζε XXXII. 111. XXXVII. 269. Idem ἰσάζοντο XXVIII. 30. non ἰσάσκοντο, quo nemo post Homerum usus est, et διχάζομαι III. 33. XXVIII. 30. XXXVI. 45. Man. IV. 7. Joann. Ecphr. II. 284. non διχώω vel διχαίω.

2) Ἀερίασσει Nonn. X. 303. correctoris est; alibi ἀερίσαι legitur. Φοιβάσουσι Lycophro dixit 1166. pro φοιρήσουσι *mutabunt* et vicissim τὰ φοιραθέντα Liban. Decl. T. IV. 33. pro φοιρασθέντα vaticinia; sed hic praestat φανθέντα in marg. scriptum. Λινοπιῆν Hesy-chius interpretatur λινοπιάζειν, idemque affert ἐπωπῆν, ἐπωπάζειν et ὠπάζεσθαι, pro quo Oppianus ὠπήσασθαι dixit.

3) Synonyma facere videtur Thomas διεβίβων καὶ διεβίβαζον.

4) Manetho non σεληνιάζοντα scripsisse videtur sed σεληνιόοντα.

jugationibus minor est dicendi copia: τοῦ οἰνοποτάζω προῦ-
 πάρχει τὸ οἰνοποτεῖν Eust. 1198, 28. quorum illud poetae
 epici versus quadrandi causa asciverunt; οἰνοποτεῖν oratorium
 est ut ὑδροποτεῖν, γαλακτοποτεῖν et alia cum nomine πότης
 composita. Et ab his etiam verba in αζω derivari potuisse
 probatur exemplis proxime afferendis §. 2. Ad Π. XII. 151.
 χάλκος ἐκόμπει Eustathius adnotat ἐκ τοῦ ἐνταῦθα κυριο-
 λεκτουμένου παρῆκται τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον κομπάζειν,
 quod nunquam propriam crepandi significationem recuperat.
 Perpetua autem, quantum nobis constat, distinctio vorborum
 ἀνγέω luceo et ἀνγάζω illustro vel video, δοκέω videor et
 δοκάζω i. q. δοκεύω, κυκλέω circumago, κυκλάζω circumeo;
 a λαλέω distat λαλάζω tantum, quantum λαλαγή a λάλη. Sed
 ἡρεμάζειν in LXX. et usitatius ἡρεμεῖν, ὑποποτάζειν et ὑπο-
 ποτεῖν, quae confuderunt librarii Epist. Socr. XIV. 21. eodem
 loco sunt. — Ad II XV. 660. et 665. ubi primum γουνοῦ-
 μενος, deinde γουνάζομαι scriptum est, Eustathius 1036, 28.
 illud prototypum, hoc paragogum esse affirmat, sed utrumque
 seorsum a nomine γόνυ derivatum videtur, ut a δόκιμος δο-
 κιμῶ δοκιμῶμι et δοκιμάζω, ab ἀκριβής ἀκριβῶ et hel-
 lenisticum ἀκριβάζω. Saepius vero haec dicatalexia pertinet
 ad disjunctionem significationum, δεινοῦν δεινάζειν, δεξιού-
 σθαι δεξιάζειν, ἀτιμοῦν ἀτιμάζειν, ἰσοῦν ἰσάζειν, et alia
 ad Buttm. 386. apposita.

§. 2. Ad confirmationem eorum, quae de etymi ambi-
 guitate dixi, necessarium duco ordine enumerare genera no-
 minum, unde verba hujusmodi nasci possunt. A masculinis
 primae declinationis κλάσεως (Hes.) κλασνάζω, a similibus
 ἀγυρνάζω, προφητάζω, quibus adnumerari licet Ἐμαστάς
 ἔμασήσατο Hes. ἐλκυστάζω, ἐρπυστάζω, ἔυστάζω, quanquam
 non omnium primitiva extant, neque in της neque in τος.
 A proprio imitativum γοργιάζω. Alterum genus attingit EM.
 96, 1. ἀπὸ τοῦ ἀνάγκη ἀναγκάζω ὡς σπουδὴ σπονδάζω,
 ἀγῆ ἀνγάζω. His similia Homerus non pauca praebet αἰχ-
 μάζω, δικάζω, εἰλαπινάζω, εὐνάζω etc. sed maxima multi-
 tudo postea pullulavit, partim poetica αἰγλάζω,⁵⁾ ἐθειράζω,

5) Ἐγελῶσαν συνήλασαν Hes. post Ἐγεργεῖ scribendum est ἡγέ-
 λασαν ab ἀγελάζω, συναγελάζω.

κοιτάζω, πηγάζω, partim omnibus apta ἀκμάζω, βλιμάζω, δοξάζω, σχολάζω, χλευάζω, a puris ἐκκλησιάζω, θυσιάζω, παρρησιάζω, συνουσιάζω, ex quo consequitur ἀκουάζομαι et βιάζομαι, quae Grammatici verbalibus adjiciunt, a nominibus duci posse item ut ἐννάζω, aliaque supra relata. Schol. Ven. ad Arist. Rann. 382. μέλω μολπάζω ὡς τρέχω τροχῶ (sic) τροχάζω, qui si pro τροχῶ non τροχῶ sed τροχός scripsit, μολπάζω illud et similia non a verbo sed ab interposito nomine derivata esse voluit, ut a σῦκον συκάζω et ab aliis ejusdem declinationis στομφάζω, κωμάζω, στοχάζομαι — ἡυσιάζω, ῥοθιάζω, φροιμιάζομαι. Aequae multa et varia proficiscuntur ab adjectivis; primum a verbalibus φαντός φαντάζομαι, Εὐκτάζου εὐχου, Φερτάζει φέρει Hes. aliaque ad Aj. p. 90. collecta, quorum primitiva usu trita sunt, sed licuit talia etiam ab inusitatis ducere νεύω (νευστός) νευστάζω, ῥύω (ῥυστός) ῥυστάζω, δδαστάζω, βαστάζω. Et huic numero adjiciendum videtur illud de quo Ammonius loquitur κύπτειν τὸ κάμπτεσθαι ἐπὶ γῆν, κυπτάζειν τὸ στραγγεύεσθαι, quod nos sic enuntiamus illud absolutum esse, hoc frequentativum ideoque transferri ad eos qui intenta opera in aliquod studium incumbunt. Itaque non simplex verbi κύπτω paraschematismus esse videtur sed adjectivi κυπτός germana propago simileque frequentativis latini sermonis *versus, versare, tractus tractare*. Idem fortasse differunt κρύπτω κρυπτός κρυπτάζω, ῥίπτω ῥιπτός ῥιπτάζω, quod EM. 424, 52. cum ἡλάσκω ἡλασκάζω confert neglecto propiore. Ab adjectivis non verbalibus ἀρτιάζω, ἀφροδισιάζω, γυμνάζω, ἔλευθεριάζω, ἡσυχάζω, ἰσάζω, μετριάζω, σχετλιάζω, probatissimorum auctorum usu nobilitata; minus vero attica γελοιάζω, quod Moeris reprehendit, ἰδιάζω et ἐξειδιάζομαι v. ad Phryn. 199. ἐκουσιάζομαι, ἐρημάζω, μονάζω, ὁμοιάζω, συγχάζω, ὠρμάζω, a synthetis ἀτιμάζω, ἐνθεάζω, ἐπιχωριάζω, ⁶⁾ atque ejus generis quod ἐκ δυοῖν ἐν vocitamus, ἐνδοιάζω. Horum nonnullis verba praecurrunt, significatione eadem: τροχάζειν οὐ φασὶ δεῖν λέγειν ἀλλὰ τρέχειν Antiatt.

6) Ἐπιπολιάζω, ἐξωριάζω, ἐνωριάζω differunt eo quod prima positio non extat.

Bekk. 114. quorum prius ante Aristotelem Probl. II. 24. non reperio: cetera θοάζω (a θέω θοός) νομάζω, ποκάζω, τρομάζω, φθογγάζομαι partim poetica sunt, partim a scriptoribus novitiis invecta, qui etiam θυσιάζω, ικεσιάζω et τελεσιάζω supra necessitatem affinxerunt primitivis θύω, ικτενώ, τελέω, quanquam hoc latius patet. De substantivis declinationis tertiae praecipue huc inclinant neutra in μα, θανμάζω, όνομάζω et minus antiqua πωμάζω, χειμάζω sed ceterae quoque terminationes non abhorrent—τεράζω, κνεφάζω, δειλεάζω, κηκάζω, ⁷⁾ ψακάζω, δεκάζω ἐκ τῆς δεκάδος EM. 254, 38. vel etiam a δέκα ut πέμπε πεμπάζω, δύο δνάζω—πλευνάζω, ἀκαζόμενος Hom. ὀφρονάζειν οἱ κωμικοί Poll. ἰχθυνάζειν Anth. A neutro in ος γανάσσαι συμῆξαι Hes. ⁸⁾ sed κυδάζομαι a masculino ὁ κύδος derivatum esse et significatio ostendit et brevitās syllabae. Insolentius est μελεάζω Nicomach. a μέλος ductum pro usitato μελλίζω. Ab iis, quae in εως exeunt, unum cognovi ἱερειάδω in Insor. Boeot. pro ἱερειάζω, quod vulgo ἱερατενώ dicitur. Terminationes ηρ, ωρ, ις, ω et ως verbis carent. Ab adjectivis in ης ἀκριβάζω et ὑγιάζω, hoc antiquo usu sancitum, illud a Polluce V. 152. rejectum, neque atticam monetam redolet γλυκάζω. Enumeratis verbalium et nominalium exemplis paullum aliquid addam de iis quae non directa via sed quasi per tramitem vel a verbis vel a nominibus deducta sunt: ἀρπάζω ἀπὸ τοῦ ἀρπῶ EM. 148, 17. hoc est a themate quod in ἀρπάμενος apparet; ὀκλάζειν παρὰ τὸ ἐγκλῆν καὶ κάμπειν τὰ γόνατα 620, 42. ἀσπάζομαι idem a σπάω arcessit ut σφαιδάζειν τὸ σπᾶσθαι Sch. Aj. 833. et τωθάζω ex τωπάζω conversum putat, unde hoc assumo θῆς, θῶψ, θῆπω, θωπένω, τωθάζω, communem habere stirpem θάω v. Parall. 47. Interpretando verbo εἰκάζειν Hesychius supponit δοικάζειν ab ἔοικα εἰκός repetendum, unde Antipho comparativum εἰκότερον produxit v. Parall. 48. Ὀργάζειν, quod proprie conficere καταργάζεσθαι significare videtur, vel ab ἐργάζομαι vel a

7) Καικάσαι καταγελάσαι Hes. nihil differt a κηκάζειν et κηκός ἡ κηκόλογος. Λιχμάζω non a λιχμάς sed hoc herbae nomen ab illo.

8) Verbum γανῆν ultra praesens non declinatur.

proximo ὄρη (ὄργανον) quod ex ἐόρη et πρασόρη elucet. Ad explicandum ἐτάζω (ἐξετάζω, ἀνετάζω) Grammatici commiscuntur verbale ἐτός. De κολάζω jam dictum est. Σαρκάζω speciem nomini σάρξ acceptam refert, significationem vero verbo σύρω, nam σάρξ sive aeolicum σύρξ proprie deductum denotat ut σκῦτος et σπάτος v. Dissert. XVIII. Illi simile Φαρκάζει φέρει Hes. fortasse a φάρω φέρω ut φώρ. De τευτάζειν sive ταυτάζειν quae veteres tradunt, maxima ex parte redeunt ad notionem tricandi, quae modo cunctationi, modo astutiae et captioni adjuncta est, nec dubitasse videntur quin illud ex duabus vocibus τὸ αὐτὸ (πράττειν) confiatum sit, id quod alteri scripturae ταυτάζειν apprime convenit, sed aegrius huc concilies τευτάζειν, quod Pollux non probat quidem sed tamen ab Atticis dictum esse confitetur. Ingravescit vero suspicio comparatione verbi τευμάζω, quod eodem modo interpretantur τεχνᾶσθαι, et nomini τέχνη, cujus manifesta est cum τεύχω cognatio. Ἀλαπάζειν et λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν plerique omnes ad etymon referunt oblivione sepultum, quod nomini λαπάρα = κενεών subjectum est v. Parall. 255. Per quos gradus linguae architecti ab ἄγω ad ἡγηλάζω ascenderint, non apparet; ideo epenthesi assignamus ut στάζω σταλάζω. Verba ad similitudinem soni conformata ἀρράζω, καράζω, κακκάζω, ὀμάζω, τετράζω extra quaestionem sunt.

§. 3. Τὰ εἰς ζῶ εἰ ἔχοι πρὸ τέλους μόνον τὸ α, ἔχει αὐτὸ συνεσταλμένον—πρόκειται μόνον τὸ α, ἐπεὶ τὸ σφαιδαίζω, τεραιίζω, ματαιίζω πρὸς τὸ α τὸ ἰ γραφόμενον ἔχουσι Herod. π. Μον. p. 23. quibus Epim. Gram. I. 232. EM. 737, 20. addunt βοράζειν omissum Gram. 47. EM. 535, 49. Drac. 59. et 106. et adhuc temporis non inventum. His igitur iota subscribendum esse decernunt, quia alpha longum esse appareat ἐκ τῆς λοιπῆς κλίσεως. Nec tamen verborum σφαιδαίζειν et τεραιίζειν ullum praeter praesens et imperfectum tempus legitur, quodque cum τεράζω proximam similitudinem habet κνεφάζω a κνέφας ductum sicut prius a τέφας, vocalem in declinatu corripit. Iota autem subscripti in nostris libris nullam vestigium cernitur, neque unquam reperimus τεραιίζειν vel σφαιδαίζειν, sed solum ματαιίζειν et ἀποματαιίσει

Herod. hoc autem nunquam in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ contrahitur neque omnino eandem originem habet. Dubitationem quidem movet Eustathius 543, 14. *τοῦ ματῶν παράγωγον τὸ ματάζειν· ποιητικὰ δὲ ἄμφω, κοινὸν δὲ τὸ ματαιάζειν, ἴσως δὲ καὶ τὸ ματαῖζειν, ὅμοιον δὲ τῷ ἐβραῖζειν*, sed hoc a μάταιος declinatum est ut ἀρχαῖζειν, ληναῖζειν, τριταῖζειν, ἐλατῖζειν et ab ἀστειός ἀστειῖζομαι, quorum iota nunquam ineffabile est; ματάζειν vero a nomine μάτη cf. Mehlhorn. Gramm. Gr. I. 26. not. 28. — Diphthongum $\overline{\alpha\upsilon}$ paragoga respuunt, nec admittunt epsilon; nam ἀμφιέζειν, pro quo libri Plutarch. in V. C. Gracch. II. ἀμφιάζειν praebeant, γίνεται παρὰ τὸ $\overline{\xi\omega}$ τὸ ἐνδύω Cram. II. 338, 31. qui quod amplius addit τὸ ἀμφιέζω κοινόν, τὸ δὲ ἀμφιάζω δωρικὸν ὡςπερ τὸ πιάζω, minus persuadet, nam ἀμφιάζω ab ἀμφίον derivatum videtur, hoc ab ἀμφί ut ἀντι ἀντίος ἀντιάζω, de πιέζω alio loco dictum est. — $\overline{\epsilon\iota}$ unum habet δανείζω, quod nonnulli diphthongi insolentia offensi δανίζω scripserunt; nam haec est frequentissima terminatio et ideo latius tractanda. Ordiamur, ut antea, ab indeclinabilibus. Ab his igitur nata sunt ὀψίζω, νοσφίζω, χωρίζω, ἀριτίζω, ῥατῖζω, τετραχίζω, a quibus paululum dissident λάξ λακτιζω et ἐλελεῦ ἐλελίζω. A synthetis ἐμποδών ἐμποδιζω, ἀμυσί ἀμυστιζω, nisi hoc ab ἄμυστις repetendum est. Ἀτρεμιζω et ἡρεμιζω adjectivis adverbis-que aequaliter apta. A vocabulis primae Schol. Opp. Hal. I. 446. accessit καναχίζω, quod alii ad καναχέω transferunt, et ὀργίζω. Huic similia sunt plurima μασχαλίζω, μουσίζω, μερμηριζω, ὀπωρίζω, πτερνίζω, πυθόριχίζω etc. a masculinis πληκτιζομαι ἀπαξ εἰρημένον Schol. II. XXI. 499. ejusdemque poetae πειρητιζω, atticum ὠστιζομαι, vulgaris notae αἰρετιζω Hippocr. Epist. et N. T. προσφητιζω, μισητιζω, χαίρετιζω, cui nomen analogon deest. A nominibus secundae jam Homerus maximum produxit numerum: δειπνίζω, ἐταρίζω, κουνίζω, καπνίζω, δαρίζω, οἰνίζω, nec puto ratio ei defuit sed occasio similia fingendi ab οἶκος, ὄλβος, πλοῦτος, χρόνος etc. Sed βάσανος, ὄρος, νόμος una cum verbis suis sermo adultior peperisse videtur. Ab adjectivis manarunt homerica ἀγλατῖζω, ξεινίζω, μινυρίζω, στυφελίζω, ἐρατιζω, quod primitivo ἐρῶ ne minimum quidem momentum adjicit.

His sensim accreverunt ἀγνίζω, ἰσχυρίζω, κακίζω, ὠραίζομαι, cum verbalibus στατίζω, φατίζω, εὐθετίζω, aliisque synthetis, ἀθανατίζω, παννυχίζω, ἀγροικίζομαι etc. Pronomina a verbis progengerandis abhorrent, quare Apollonius de Adv. 538. et Herodianus π. Μον. 28. exsignarunt σφετερίζομαι. Nam ταυτίζειν et περιαντίζειν ex duobus divisivis in unum coaluerunt ut σκορακίζειν, ἀποσκορακίζειν. Unum item ab epimerizomenis ἀμφοτερίζω, ἐπαμφοτερίζω. Nec plus uno a comparativo νεωτερίζω. Tertiae declinationis terminationes pleraeque paragogis accommodatae sunt: Φρανίζω τὸ σωφρονίζω Hes. ψηνίζω, ἀνχενίζω, δαιμονίζω, ἀγωνίζω, κληδονίζω, τερηθονίζω — χειρίζω, ποδίζω, φωτίζω, φθειρίζω, ἀνδρίζω, μυκτηρίζω, χαρακτηρίζω — κελητίζω, λεβητίζω — κτενίζω, οὐδενίζω — πολίζω, ὕβριζω, σπανίζω, sed ex maxima copia nominum in σις exeuntium duo, non amplius, huc deflexa sunt, προφασίζομαι et νεμεσιζομαι. Haud minus uber proventus eorum quae duplici finiuntur: θαγίζω, δμφακίζω, οἰακίζω, ναρθηκίζω, ὄνυχίζω, πτερυγίζω — ῥωπιζω, μωλωπιζω, et neutralium in α, αρ, ας et ος, γαλακτιζω, ἐαρίζω, μυμαρίζω, ἥπατιζω, κερατιζω, ἀγίζω, μελλίζω, θερίζω, ὀξίζω, τειχίζω, postremo eorum quae in μα desinunt: quorum nonnulla necessitas peperit ut ἀρωματίζω, χρηματίζω, τραγηματίζω, alia verborum primitivorum vel tempora supplent vel significationem accuratius determinant, τραυματίζω = τιρώσκω, χρωματίζω = χρώζω et χρώννυμι, θανματίζομαι = θανμάζω, omniumque novissimum βρωματίζω = βιβρώσκω, et verba scholae ἐρωτηματίζω, θεματίζω, λημματίζω, προλημματίζω, significantiora primitivis ἐρωτῶ etc. Substantivis in ωρ et εως verba adjuncta esse non meminimus, praeter βασιλλίζω, διαβασιλλίζομαι et γραμματίζω i. q. γραμματεύω, quorum nulli auctor antiquus adest. Ab adjectivis fluxerunt ἀολλίζω, μακαρίζω, σαφηνίζω, χαριεντίζομαι, quibus deterior aetas addit ταλανίζω, a compositis ὡςπερ ἀπὸ τοῦ εὐγενῆς γίνεται εὐγενίζω καὶ ἀπὸ τοῦ εὐτελέως εὐτελέζω, οὕτω καὶ ἀεικῆς ἀεικίζω EM. 22, 5. Hoc ad poetas relegandum est una cum εὐκλείζειν, caetera ad dialectum vulgarem, quae hoc genere abundat: ἀσφάλεια μὲν καὶ ἀσφαλῆς ἑλληνικά, τὸ δὲ ἀσφαλίζω βάρβαρον Anecd.

Bekk. 456. atticum certe non est; *αὐτοχειρίζω τὸ παρὰ Φιλίστῳ παμμίᾳρον* Poll. II. 154. *φανρίζειν εἴποις οὐκ ἐδτελίξειν* Thom. quibus aliquanto graviore nec tamen summae auctoritatis testes habent *ἐντρεπίζειν* et *ἐξευμαρίζειν*, sed quod huic ex naturae ordine antecedit *εὐμαρίζω* tantummodo apud scriptores ecclesiasticos reperitur, sive id casu factum est sive arbitrio quodam consuetudinis imperiosae. Sed non pauca ejusdem generis apud ipsos atticae eloquentiae principes leguntur *ἀφανίζω*, *ἐμφανίζω*, *ἀνθαδίζομαι*, *εὐηθίζομαι*, *ἐντρεπίζω*, *εὐμενίζω*, *σωφρονίζω*. Nunc ad verbalia me conferam.

§. 4. Horum igitur bona pars oritur a barytonis: *ἐκ τοῦ ἔθῳ γίνεται ἐθίζω*, ὡς *ἔλπω ἐλπίζω* EM. 319, 6. *ἀπὸ τοῦ ἀλέγω παράγωγον ἀλεγίζω* 58, 46. *ἀπὸ τοῦ ἐρέθω ἐρεθίζω* 370, 52. *ἐκ τοῦ στενάχω στεναχίζω* Eust. 180, 13. *τὸ ὄπλεσθαι πρωτότυπον τοῦ ὀπλιζέσθαι* 1178, 36. sed et hoc ab alio principio *ὄπλον* repeti potest et *ἐθίζω* ab *ἔθός* non longius distat quam ab obsoletiore *ἔθῳ*, eademque est ambiguitas verborum *λεπίζω*, cui Photius *λοπίζω* praefert, *γεμίζω*, *βαπτίζω*, *πνιγίζω*, *κλητίζω*, *χρητίζω*, nam his et verba vicina sunt *λέπω*, *γέμω*, *βάπτω*, *πνίγω*, *κλέω*, *χρέω* et nomina *λέπος*, *γέμος*, *βαπτός* sive *βάπτης*, *πνίγος*, *κλέος*, *χρέος*. Sed cum *ἀλέγω* et ceteris, quae unum modo aditum habent, componendum est *γελλίζειν* sive *ἐλλίζειν*, quod Hesyechius *τίλλειν*, *γαργαλίζειν* interpretatus est. Nam hujus primitivum est *ἔλλω*, quod idem profert *Ἐλλόμενα περικνώμενα*, 9) *Γέλλαι τίλαι* v. Diss. V. §. I. Et cum *βάλλω*, nisi fallor, sine ullo internodio cohaeret *βαλλίζω* jacio et salto hoc est brachia pedesque in numeros jacto v. ad Aj. p. 314. cum *φέρω ἀντιφερίζω*, namque nomen *ἀντιφάρα* Homero vix innotuit. Sed de *πλοῖζω* dubium est utrum a poetico *πλώω* derivatum sit an a *πλόος* adhibita ectasi, quae in *πλώιμος* obtinet. Si vero causas hujus paragogae quaerimus, *γεμίζω*

9) Pro hoc Dindorfius in Thes. corrigit *περικλώμενα*. Sed titulare propius abest a *κνήν*, *κνίσειν*, vellicare, fodicare, quam a *κλήν*. Ab *ἔλλειν*, *γέλλειν* reduplicatum est *γάγγαλος*, *γαγγαλλεῖν* sive *γαργαλλεῖν*.

et ἐθίζω a primitivis significatione notabiliter differunt, eademque futuro formando viam faciunt quo illa carent. Sed ple-
risque nulla ratio subjici potest nisi vocalitatis. Diversa vero
conditio est verborum quae EM. 82, 4. verbalibus asserit:
ὡς παρὰ τὸ σκαίρω σκαρίζω, εἶρω ἐρίζω, οὕτω μείρω μερῶ
μερίζω. Nam hoc potius a μέρης derivatum est, proximum
ab ἔρις. De primo consentit Phrynichus App. 44. σκαίρω
σκαρίζω καὶ ἀσκαρίζω ὡς στένω στενάζω, sed vicinius est
σκάρος piscis nomen proprium, unde derivatum verbum ad
significationem primitivi σκαίρω revolvitur. Quomodo enim
nepotes interdum avorum magis quam patrum indolem re-
ferunt, sic verba non pauca speciem a nominibus, signifi-
cationem vero a verbis, unde haec propagata sunt, mutantur,
ut θρυλίζω cum θραύω magis congruit quam cum θρῦλος,
et ῥαδανίζω majorem habet cum βράσσω τὸ κινῶ simili-
tudinem quam cum ῥαδανός. Quibus addi potest μορμύρω
μόρμυρος μορμυρίζω, si vere affirmant piscem μόρμυρον
denominatum esse ἀπὸ τοῦ μορμύρειν v. Proll. 273. Certa
hujus progressionis exempla praebent ἐναίρω τὰ ἔναρα ἐνα-
ρίζειν, καθαίρω καθάρως καθαρίζειν ab Alexandrinis in-
vectum, μινύρομαι μινυρός μινυρίζομαι, κινύρομαι κινυρός
et quod Zenodotus in Homeri loco scripsit κινυρίζω, ex
quibus argumentari licet, μορμυρίζειν vocalem, quae in
μορμύρω producitur, habere brevem, eademque lege a στρογ-
γύλλω formatum est στρογγύλος, ab hoc στρογγυλίζω, συ-
στρογγυλλίζω, ab ἀγγέλλω ἄγγελος, hinc ἀναγγελίζω. Sed
saepius nomen in medio positum excidit: μύζω μυχθίζω Eust.
440, 22. πάλλω πελεμίζω, στήναι στηρίζειν, γνῶναι γνωρί-
ζειν. Verum non barytona solum Technici huc vergere tra-
dunt, sed perispomena quoque maxime primae conjugationis:
παρὰ τὸ αἰτῶ γίνεται τὸ αἰτίζω Apollon. de Adv. 572. κο-
μέω τὸ θεραπεύω, ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν τὸ κομίζω Sch.
Lips. II. III. 443. Cram. I. 227. et plura confertim Eustathius
616, 16. προκαλῶ προκαλίζω, καναχῶ καναχίζω, στοναχῶ
στοναχίζω, μοχθῶ μοχθίζω, πολεμῶ πολεμίζω, ἀτρεμῶ
ἀτρεμίζω, quibus p. 844, 32. et 1236, 2. addit τοῦ ὀχλέω
παραγωγὸν τὸ ὀχλίζω ὡς ἐκ τοῦ ὀπλέω ὀπλίζω, ἀφρέω
ἀφρίζω. Horum duo, αἰτίζω et προκαλίζω cum nullo nomine

conjuncta sunt, nec *σελαγίζω* quidquam sibi propius habet quam *σελαγεῖν*, quare aut nulla his primitiva praestitui possunt aut ea modo, quae Grammatici sumunt. Sed caeterorum nullum est quod non a nomine repeti possit. Ac si quis censeat homericum *ὀχλίζειν* ab *ὀχλέω* potius quam ab *ὄχλος* duci oportere quia hoc Homero ignotum et significatione inconueniens sit, id non validissimum est, nam et *κρόταλον* poetae indictum, verbum vero *κροταλλίζειν* non inusitatum est, hoc autem non crotala movere significat sed idem atque *κροτεῖν*. Neque ex aetate auctorum constitui potest ultra forma praecesserit; nam verbo *πολεμεῖν* Homerus ita se abstinet ut ne futurum quidem hinc ducat *πολεμήσω* sed ab alio praesente *πιτολεμιξω* ut *ἐλελίξω*, *πιτελεμιξω*. At *μυθίζομαι* multo posterius sub adspexit venit quam *μυθέομαι*. Eorum vero, quae apud eundem Homerum leguntur, pleraque metri causa diverse declinata sunt: *κομέειν κομίζειν*, *χατέουσι χατίζει*, *αἰνήσω αἰνίζω*, *ἀκαχίσω ἀκαχίζω*, *μοχθήσω μοχθίζοντα*, *κανάχησε κανάχιζε*, *κονάβησε κονάβιζε*, *προκαλέσσατο προκαλλίζετο*, *ὀχλεῦνται ὀχλίσσειε* et apud Hesiodum *ἀράβησε ἀράβιζε* et *ἐσμαράγιζε*, cujus aoristus apud Homerum est *σμαραγῆσαι*. Posteriores huc aggregarunt *σελαγίζειν*, *ὀχθίζειν*¹⁰⁾ et *ἀβακίζεσθαι*. Hinc illa, puto, ducta est Grammaticorum opinio poetas verba perispomena, si ad versum concinnandum parum succederent, commutasse cum barytonis. Mihi vero duae sunt rationes cur hunc paraschematismum non a poetica licentia profectum, sed cum sermone ipso natum esse putem. Prima est quod si nihil aliud nisi metro inservitum esset, alia producendae syllabae patebat via expeditior aut geminanda consona *κανάχισσε*, *κονάβισσε*, aut per epenthésin vocalis, *κομείει* ut *τελείει* et *χατεύει* ut *ἀθλεύει*, qua via poetas epicos nunquam usos esse reperi-mus. Altera ratio haec est, quod Homerus duo verba sine ullo metri emolumento dupliciter flexit *τεῖχος ἔτειχεον* et *τεῖχος ἔτειχίσσαντο*, pro quo *ἔτειχίσσαντο* dici poterat, *ἐνδυκέως*

10) Eust. 143, 13. ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ ὀχθῆσαι τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον προσοχθίζειν παρήχθη, quo Alexandrini utuntur; ὀχθίζων et ἐποχθίζων Oppianus frequentat Hal. V. 179. 540.

κομέεσκε et ἐνδυνκέως ἐκόμιζε. Tertium argumentum praebet sermo communis, in quo multa hujus dicatalexiae exempla reperiuntur: ἀτρεμῶ καὶ ἀτρεμίζω Thom. quo utroque utuntur Hippocrates et Herodotus; εὐαγγελίζομαι λέγουσιν ἢ εὐαγγελῶ Phryn. Ecl. 266. similiterque ἀκινήτεϊν ἀκινήτιζειν, ἡρεμεῖν ἡρεμίζειν,¹¹⁾ ἀσμενεῖν ἀσμενίζειν, ἀπενιαντεῖν ἀπενιαντιζειν,¹²⁾ κακοτεχνεῖν κακοτεχνίζειν, quod Antiatista Bekk. confirmat Alcaei comici testimonio, ὕστερεῖν ὕστεριζειν v. ad Phryn. 237. et Inttp. ad Thuc. VIII. 44.¹³⁾ ἐπισκοτεῖν ἐπισκοτιζειν, ἐνθυμεῖσθαι ἐνθυμιζεσθαι aliaque ad Phryn. 568. et ad Buttm. 386. allata, quorum significatio eadem est. Alia vero vel ita discreta sunt ut summutari non possint ut κομῆϊν et κομίζειν, quibus Homerus tamen promiscue utitur, ὄρμεῖν et ὄρμιζειν, σποδεῖν et σποδιζειν, νοσεῖν et νοτιζειν et quae Apollonius de Synt. III. 31. 276. in hanc rem affert δειπνίζειν, γαμίζειν. Vel certe non prorsus idem valent: ὠθῶ τὸ ταῖς χερσὶν ἀποπέμπω, ὠθίζω δὲ τὸ ἀνωθῶ ὑπὸ πολλῶν ὠθούμενος Sch. Theocr. II. 126. quo intellectu ὠστιζομαι dici solet. Suidas ἄνδραγαθίζομαι ἀνδραγαθῶ δέ, inter quae fortasse idem interest quod inter τυραννεῖν et τυραννίζειν. Nam in Thuc. III. 40. illud non tam ἀσκεῖν ἀνδραγαθίαν, ut Schol. interpretatur, quam nomen et famam viri boni affectare significat terminatione imitativa. Tertium genus est eorum, quorum potestas eadem sed altera forma poesi, altera sermoni cessit; Schol. Theocr. I. 38. μοχθῆω κοινὸν, μοχθίζω ποιητικόν, quod idem valet de αἰνίζειν, αἰτιζειν, πολεμίζειν, προμαχίζειν, προκαλλίζεσθαι, quibus perispomena substituta sunt; contrarium vero de ἀφριζειν, τειχιζειν, ἀκροβολίζεσθαι; quae praeferuntur

11) Huic Eustathius 1416, 39. apponit ἀποβουκολλίζειν et φλαυριζειν, quod interdum cum φλαυριζειν permutatur.

12) Cum hoc congruunt διενιαντιζειν, ἐναπενιαντιζειν, ὑπερηνιαντιζειν et ex propinquo genere διετιζειν, εἰναετιζεσθαι, αὐθημεριζειν et ἀπαυθημεριζειν. Sed ἀπενιαντεῖν tuentur Platonis codd. praestantissimi.

13) Schol. Thuc. VII. 29. καθυστεριζειν ἀττικόν. Sed apud Atticos neque hoc legitur neque καθυστερεῖν.

puris. 14) His autem omnibus valde infirmatar Grammaticorum opinio verba in *ιζω* exeuntia a perispomenis primae conjugationis nata esse; quibuscum verba secundae connectunt: *μηρυκῶ μηρυκίζω, νεμεσῶ νεμεσιζω* Enst. 616, 16. Atque hujus quoque dicatalexiae exempla haud pauca sunt, partim significatione discreta ut *ἀριστῶν* et *ἀριστιζειν, κακοδαιμονῶν* et *κακοδαιμονιζειν*, partim synonyma ut *βυκανῶν* et *βυκανιζειν, μωκᾶσθαι* et *μωκιζειν* Suid. sed omnia sine dubio a nominibus derivata sunt utroque versum directis. Aliquanto firmiora ad persuadendum erant *κοιμιζειν, ἐρωτιζειν* Hes. et *ἀνερωτιζειν*, quod Glossographi ex Teleclidae fabula exsignarunt; nam his proxima sunt verba *κοιμῶν* et *ἐρωτῶν*. Sed nonnullos veterum doctorum in hac opinione fuisse ut verba in *ιζω* a prima modo conjugatione derivari censerent, non item a secunda, nescio an ex Helladii reprehensione colligi possit τὸ *φοιτάζειν* *Καλλίμαχος παραλόγως εἶπε φοιτιζειν*, quod fortasse alii ob hanc ipsam causam ab ionico *φοιτέω* repetiverunt ut EM. 63, 30. ἀπὸ τοῦ ἀλλῶ ἀλλζω ὡς *φοιτῶ φοιτιζω*, nisi is comparavit disparia ἀλέω et *φοιτάω*. Vel etiam a *φοιτάω* consueta ratione *φοιτάζω*, hinc *φοιτιζω* factum esse conjecerunt ut *σεβίζω ἐκ τοῦ σεβάζω* EM. 539, 5. quod utrumque a *σέβω* propagatum est sicut ab aliis stirpibus sive verbalibus sive nominalibus *νοσάζειν* et *νοσιζειν, ποκάζειν* et *ποκιζειν, μηρυκάζεσθαι* et *μηρυκίζεσθαι, ἐπηλυγάζειν* *ἐπηλυγιζειν, ἐπωάζειν* *ἐπώζειν, παππάζειν* *παππιζειν* (ut *ἀδελφιζειν*) *ᾠπάζεσθαι* *ὄρῶν* et *ᾠπίσσειται* *ὄψεται* Hes. quibuscum cognatum est verbum purum *ὠπήσασθαι, ἐπωπῶν*. Nec raro fit ut iota et alpha idem verbum conjunctim occupent *αὐθαδιζειν* *αὐθαδιάζειν, φρατριζειν, φρα-*

14) Praetermissi multa, quorum scripturam incertam reddit iotacismi suspicio ut *δυσθμῆσαι* et *ὑπερισθμῆσαι*, quae Fritzschius tuetur ad Arist. Thesm. p. 234. sed *συνισθμῆσαι* metri ratio efflagitat Scymn. v. 370. Non minus dubia *θυξμῆσαι* Sch. Theocr. X. 39. et composita *καταρθμῆσαι, μεταρθμῆσαι*, pariterque *στροβιῆσαι* v. ad Phr. 397. *κατηρεμῆσαι* tranquillare et contra *ἀπεκάκισε* Hes. cf. ad Phr. 569. et 599. De multis, quae raro aut apud scriptores novitios et indoctos leguntur, judicandi potestas non datur. Sed *αἰωρίζω, κλονίζω, κοσμιζω, παροισιρίζω, σφενδονίζω* dialecto plebejæ condonanda videntur.

τριάζειν, quod genus edisserui in Prolegg. 481. Eorum quae in *ιαζειν* exeunt, nonnulla etiam pure terminari, sic ut zeta omissum videatur ut *εὐδιάζειν εὐδιᾶν*, supra commemoravi, eademque est vicissitudo alterius generis *ἀφρίζω ἀφριάω*, *μαστιζω μαστιάω*, *καπνίζω καπνιάω*, quibus poetae indifferenter uti solent ¹⁵⁾ et nonnullis etiam scriptores numeris soluti *ἀτμιζω ἀτμιάω*, *ἐποφθαλμίζω ἐποφθαλμιάω*, quasi zeta in alpha mutato. Sed haec speciem magis affectionum praebent quam veritatem. — Synemptosis tertiae conjugationis exempla sunt *καινοῦν καινίζειν* et *ἀνακαινίζειν* Atticis pariter probata, *ὄρκοῦν* et *ὄρχιζειν* Phrynicho damnatum, *ὄρφαοῦν* et antiquius *ὄρφανίζειν*, *αἵματοῦν* et *αἵματιζειν*, postremo *σκοτόω* et *σκοτιζω*, quibus accedunt *σκοτάζω* et intransitivum *σκοτεύω*. Sed quo magis pateat quanta fuerit Graecis verborum faciendorum et quoquoversum flectendorum licentia, plura hoc loco colligabo exempla: *τοξάζομαι* et *τοξεύω*, hoc Iliadis, illud Odysseae proprium, *ἱππάζομαι* et *ἱππεύω*, quae Hermannō ad Arist. Nubb. 15. non idem valere videntur sed *ἀφιππάζομαι*, *ἐξιππάζομαι*, *συνιππάζομαι* nihil differunt a verbis puris, aliaque ab Atticistis dijudicata: *ἀληθίζομαι* καὶ *ἀληθεύω* Thom. *ὀρθρεύει ἀττικῶς*, *ὀρθρίζω ἑλληνικῶς* Moer. *αἰχμαλωσιζω* a Phrynicho rejectum et deterius *αἰχμαλωτεύω*, *σιτίζειν ἀττικοὶ οὐ σιτεύειν* *σιτευτός μέντοι οὐ σιτιστός* Thom. ¹⁶⁾ Quin etiam reperiuntur triplici et amplius flexu variata *σπαργανάω σπαργανόω σπαργανίζω*, *στρογγυλεύω στρογγυλόω στρογγυλίζω στρογγυλαίνω*, *ὀπτεύω ὀπτιάζω* (*ποιοπτιάζω*) *ὀπτίζω ὀπτάνω ὀπτίλλω* (*ποιοπτιίλλω*) quae omnia naturae vinculo continentur, non eo quod inter natos et parentes intercedit sed quo diversae familiae ab una stirpe proseminatae. Nunc reliquas terminationes percurram breviter.

§. 5. In *οζω* duo modo exeunt *ἀρμόζω* et *δεσπόζω*, cujus ortus aequè ignotus est ut nominis *δεσπότης*. Dubium

15) *Ἀφρίζων* Nic. Al. 76. *ἀφριζών* alii superius nominati. Nonnas saepe *μεσημβριζω* X. 142. XII. 285. XV. 191. XXIX. 301. ut in prosa dicitur, nunquam *μεσημβριόω* quamvis volubillus.

16) *Βασανίζειν*, *ξυλλίζομαι*, *πινυαδίζομαι* testium antiquitate praevaleant puris.

vero *τρυγόζειν ἐπὶ τρυγόνων* Herodian. de Acyrol. in Bekk. Anecd. 1452. — *Παρά τὸ οἰοῖ τὸ οἰζῶ ἐστὶ καὶ καθ' ἐτέραν παραγωγὴν καὶ διαίρεσιν οἰζῶ οἰζύω* Apollon. de Adv. p. 538. Duo a nominibus in *oos* exeuntibus ἀθροίζω et διπλοίζω, quo Aeschylus usus est, nam vulgo non sic scribitur sed ut ἀπλοίζω, χροίζω, φλοίζω. Plura in *ύζω*, quorum unum manifestam habet a verbo originem ἐρπύζω, quanquam id non eundi significationem, ut primitivum, sed serpendi obtinuit. A *στάζω* per epenthesis natum videtur *σταλύζω*, a *λακεῖν λακερύζεσθαι*, a *μασᾶσθαι* (*μαστιχᾶν*) *μασταρύζειν*, quod Grammatici dupliciter interpretantur, *κακῶς μασᾶσθαι* et *τρέμειν*, illud conveniens senibus edentulis, qui in manducando maxillas comprimunt, ¹⁷⁾ alterum omnibus qui frigoris vel timoris causa dentibus crepant. Incertior est illa originatio: ἀπὸ τοῦ ἄτω (ἀτῶ) ἀτύω αἰολικῶς ἀτύζω Sch. II. VI. 37. ἀτύω τὸ ταρασσῶ, ἀτύσσω καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀτύζω αἰολικῶς EM. Nam neque ἀτύω reperitur, neque ἀτέειν, ἀτῆν ¹⁸⁾ et ἀτᾶσθαι idem valent quod ἀτύζεσθαι. A vocibus naturalibus βαῦζω, ὀλολύζω, ὀτοτύζω, κοκκύζω, ποππύζω, κλαρῦζω — *στρυνύζειν ἐπὶ ἐλεφάντων* Poll. Ex nomine piscis γόγγρος, qui etiam γρύλλος vocatur, dictum est *γογγρύζειν* idem significans quod *γρυλλίζειν*. Unius familiae nec tamen eadem sunt verba quae Grammatici synonymorum loco habent: *γογγύζειν ἰακὸν*, *ἡμεῖς δὲ τονθρούζειν ἢ τονθορούζειν* Phryn. Ecl. 358. Hujus autem et nominis *τονθρός* primitivum videtur *τρύζειν*, quod Hesychius *γογγύζειν* interpretatur et Pollux quoque propter viciniam soni huic conjungit V. 89. *τρυγόνας τρύζειν, περισσότερὰς γογγύζειν*. Quare non injuria Apollinaris *τρύζεσκον* posuit pro eo quod in Psalmo CV. 52. scriptum est *γογγύζειν*. Idem vero ad *τονθορίζειν* equiparat Ammonius: *τανθαρίζειν τὸ τρέμειν, τονθορίζειν δὲ τὸ γογγύζειν*, quo loco Valckenarius adnotat *τανθαλύζειν* et *τοιθαρούζειν* ab Hesychio eodem verbo *τρέμειν* explicari, hisque non diversum putat *τονθορούζειν tremula*

17) Hoc est quod Graeci nunc *μαμουλλίζειν* vocant, Francogalli *mâchonner*.

18) Huc recte referri videtur Hesychii glossa *Ἰτας, ἤλγυνας*.

labiorum motu murmurare. Ego vero Ammonio assentior hoc ultimum differre a *τανθαρούζω*, unde *τανθαρουστοὶ ὄρμοι* dicti sunt ὧν *κατεκρέμαντο λίθοι τινὲς ὡς ἀπὸ τῆς κινήσεως ἄνομάσθαι* Poll. v. Meinek. Com. II. 822. Huic enim cognata habeo *τανταλίζεσθαι* et *τανταλεύειν* sive *ταλαντεύειν*, quibus rerum pendentium motus oscillationis similis indicatur, haec autem cum *ταλάσαι* tollere, suspendere, contexta sunt. Haec si ita se habent, vocis fundamentum est *ταλ*, cui accessit reduplicatio *τανταλίζω* et *τανθαρίζω*, sed *τονθορούζω* potius ex *τρύζω* natum. Quae restant, haec sunt. *Πομφολύζω* sive *πομφολύσσω*, quod EM. 682, 14. a *παφλάζω* repetit, equidem a *πόμφος* ductum arbitror per epenthesin. *Παμφαλύζει τρέμει* Hes. non proprie tremere significat sed ex adjuncto, quia trementibus labra contremiscunt, sonoque modo distinctum est a *βαμβάλλειν* et *βαμβαίνειν*. A nomine originem habet *Μορμορούζει ἐκφοβεί παρὰ τὴν μορμώ* Phot. vel etiam a *μόρμος*. Similiter *βόρβορος*, romanicum *βούρκα*, *la bouerbe* v. Prolegg. 271. abiit in verbum *βορβορούζω*, quod frequenter *βορβορίζω* scribitur ut *μασταρίζω*, *τονθορίζω*, quod Hesychius attestatur *Τονθορούζει γογγύζει ψιθυρίζει καὶ τονθορίζει τὰ αὐτά*, nisi forte pro hoc scripsit *τονθρούζει*. Pro *Κιλλαμαρίζειν κατιλλώπτειν* Albertius recte *κιλλαμαρούζειν* reponit. Errat vero Schneiderus pro *ἀνακογχίζειν* effundere apud Dioscoridem *ἀνακογχύζειν* corrigens, nam a nominibus nulla huiusmodi verba ducuntur nisi onomatopoeica. Ceterum hoc genus modo per sigma declinatur ut *τονθορούσαι* Aristoph. *τονθουστιῆς* in LXX. *κοκκύσαι*, *ποππύσαι*, modo per *ξ*, *βαῦξαι*, *ἰῦξαι* v. Parall. 407. In *ώζω* finiuntur *ώζω* et *οἰμώζω* ab interjectione profecta v. Apollon. de Adv. 538. *σαώζω* i. q. *σώζω*, quod Hesychius praebet, et *καπρώζομαι*, cuius thema prototypon fuisse *καπρῶν* Eustathii sententia fuit 1872, 2. sed est potius paronymon ut *πατρώζω*, cui aliquoties iota subscriptum legitur quasi a *πατρῶος* derivatum sit. Eandem diphthongum Hemsterhusius ad Thom. 362. jure vindicat composito *ἐπώζω*.

§. 6. Quae in *αθω* et *εθω* exeunt, omnia a verbis ortum habent vel barytonis ut *κιάθω*, vel perispomenis ut

πελάθω, et ἐρέθω fortasse ab obsoleto ἐρέω Parall. 438. 19) Sed κινάθω Grammatici ponunt sine auctore modo ut κινάθισμα explicare possint, Schol. Prom. 124. quodque in Epim. Cram. I. 87. profertur ἐμέθω τὸ ἐμῶ, rectius scriptum est p. 185. νέμω νεμέθω. Ab ἀλέω vero est ἀλήθω, praeter quod nullum extat hujus paragogae exemplum, ac ne illud quidem auctorem luculentum habet si Pherecrates recte a Meinekio Com. T. II. 151. testium numero eximitur. Verba in ἰθω et οθω desunt, nam quod nonnulli ἐνοσις ab ἐνόθω, hoc autem ab ἐνώω derivatum putant, testimonii vim non habet. Quae ypsilon in paralexī habent, eorum unum a verbo ductum est φθινύθω, alterum a nomine βαρύθω, ἐμβαρύθω, quo exemplo ducti μινύθω adjectivo ficticio μινύς subjiciunt: Vocalium ultimae usus nullus est. 20) —

CAP. III.

De gutturalibus et liquidis.

§. 1. Haec duo genera in unum contuli, quia gutturalium exempla paucissima sunt. Gamma quidem nusquam apparet nisi ἀρήγω ab ἄρος derivatum est, de quo supra loquutus sum; kappa in tribus δλέκω, ἰλήκω, διώκω nam ἀλέκω, v. ad Buttm. 105. et ἐρύκω a primitivis non syllabae sed unius literae accretione distant. Gutturalium tertia duobus inhaeret νηπιάκω et στενάκω. Eaque omnia solis poetis concessa sunt excepto uno διώκω, praeterque hoc et ἐρύκω nullum per tempora declinatur. Sequitur conjugatio quinta in varios motus solutior verborumque efficacior.

19) Ut a κίω κιάθω, sic Καδδίαθε ἐκάθισε Hes. a themate εἶω ductum videtur unde εἶσα.

20) Eodem tempore, quo hoc genus verborum explicui ad Buttm. p. 61. Ed. Wentzelius edidit eruditam disputationem *Qua vi posuit Homerus verba quae in θω cadunt* 1837. Imman. Herrmanni libello, quem hic honorifice praedicat, ne nunc quidem uti licuit. Elmsleji sententiam et hi refellunt et B. Matthiae in Lex. Eur. T. I. 171.

§. 2. Eorum quae lambda pro caractere habent, summam confeci in Prolegg. p. 89. ¹⁾ 113. 122. nunc genera indicabo. Paronyma sunt ναύτης ναυτίλλω, ἄγκος ἀγκύλλω i. q. ἀγκυλώ, quod perperam ἀγκύλω scribunt, ὄγκος ὄγκύλλομαι i. q. ὄγκοῦμαι, στόμα στομίλλω et longiore circuitu ἄη (ἀτάσθαι) ἀτασθάλλω. ²⁾ Verbalia vero ὄπτομαι ὄπτίλλω (κατοπτίλλομαι) κόπτω κοπιίλλω, ὄθομαι (vel ὄθη) ὄθιλλομαι, μίω μισύλλω. Nec dubie inter se implicata sunt εἶλω αἰόλλω, στρέφω στρογγύλλω, ψαύω ψαθάλλω, sed nodi continuationis latent. Nullo adminiculo sustentantur αἰκάλλω, ἀτάλλω, ἀγγέλλω, δευδίλλω.

§. 3. De terminatione $\overline{\alpha\omega}$ et $\overline{\alpha\iota\omega}$ in Adn. ad Buttm. 64. ³⁾ et Prolegg. 37. tam copiose disserui ut hoc loco non plus afferri necesse sit quam quod ad accuratiorem generum descriptionem pertineat. Et hanc ad rem utar exemplis illic praeteritis. Unum genus est cui praesentia usitata antecedunt, ἀμβλίσκω ἀμβλισκάνω Sch. Aristot. p. 135. b. 2. αὔξω αὔξάνω, ἄλυσκάνω, αἰσθάνομαι, ἀπεχθάνομαι, et pura ἰστιάω ἰστιάνω παριστιάνω, πιμπλάω πιμπλάνω, et per circuitum φλύω ἐκφλυδάνω, βλύω vel βλίζω βλυστάνω, ἀναβλυστάνω, quasi intercurrente nomine verbali ut a βλαστῶς βλαστάνω, quanquam hoc etiam ad authypotactum βλάστω referri potest ut ἀμαρτάνω, ἐρυγγάνω, ὄφλισκάνω, cujus tamen aoristus ὄφλισκον non extat, neque ab hujusmodi principio repeti potest Ἐνριγισκάνειν ἐνριγοῦν Hes. Hujus generis proprium est, quod antepenultimam longam habet, quare Ptolemaeus homericum μελάνω ex μελαίνω factum putat. Schol. A. ad Il. VII. 64. μελάνει ὡς οἰδάνει ὁ Ἄσκαλωνίτης· ἐκ γὰρ τοῦ μελαίνει φησὶν ἐνδείξαι τοῦ $\overline{\iota}$ ἐγένετο,

1) Pro Πηλαι αὐξῆσαι Hesychius fortasse Πηραι scripsit, quo tollitur verbum illud πιάλλω.

2) A μάδος Μαδάλλει ἰλλει ἐσθίει Hes. quorum postremo substituendum est ἕς θύει vel εὔει. Idem Εὔσειν ἐμάδισεν et Εὔστρα βόθρος ἐν ᾧ ἕς θύουσι; pro quo EM. magis proprium εὔουσι posuit.

3) Ὀφλάνω typhotetae errore scriptum est pro ὄφλισκάνω. Pro εὐδάνω codd. Lycophr. praebent ἐσδίνω, quod Dindorfius probat. Hesychii glossa Ῥίψανεν ἐρδίψανεν sic scribenda est Ῥίψασκεν ἐρδίψανεν.

quo loco Schol. B. addit *κοιλαινει κοιλάνει*. Sed pro hoc scribendum est *κυδαινει κυδάνει*, quia adjectiva secundae declinationis omnia, nisi *υνω* accipiunt ut *ἀγαθύνω*, *λεπτύνω*, *μακρύνω* etc. in unam transeunt terminationem *αινω*, *ἀργαίνω*, *λευκαίνω*, *μωραίνω*, *ὠχραίνω* etc. Hoc *κυδάνω* autem et quo ille utitur *οιδάνω* omniaque his similia *ἀζάνω*, *ἀλδάνω*, *ἀλφάνω*, *ὀλισθάνω* ex *ἀζαίνω* etc. extitisse non tam probabile est quam a communi stirpe utriusve formae verba seorsum quasi duplici partu edita esse. Sed quominus *μελάνω* a *μέλας* ortum putemus, obstat haec ratio quod nullum simile verbum ab adjectivo profectum videmus. Quo quum accedat antepenultima brevis, nescio an assentiendum sit Ptolemaeo diphthongum verbi *μελαίνω* attenuatum esse, etsi exemplum hujus ellipsis, quod omnibus fidem faciat, nullum proferri possit. Sed deprehendimus in hoc numero aliud singulare et unigenum *κυδάνω*. Idem enim a nomine derivatum est, non, ut cetera, a verbo. *Ἠχάνω* nihil quidem magis finitimum habet quam nomen *ἄχην*, nec tamen ab eo derivatum esse potest; pro *Ἠρέτανε ἦλαννε τὴν ναῦν* Hes. facilis subit correctio *ἦρέταινε*, nisi ille est aoristus doricus; quod idem exprimit *Φασγάνεται ξίφει ἀναιρεῖται*, non a *φάσγαγον* sed utrumque a *σφάζω* repetendum puto; nam ut *κλαγγάνω* ab *ἐκλαγον*, et *κραγγάνω* (*ἐγκραγγάνω*) ab *ἐκραγον*, sic a paradigmatico *ἔσφαγον* produci poterat *σφαγάνω*, sed ne brevis brevi praeponeretur, adhibita est metathesis *φασγάνω*. Pro *κραυγαυόμενον* in Herodoti loco unus codicum *κραυγαυόμενον* substituit, unde olim *κραγγανόμενον* elicui ad Phr. 377. sed duo alii *κραυγαυόμενον* praebent, non inventum quidem alibi sed simile testatis *βρυχανῶμαι*, *δεικανῶμαι* etc. Infinito crebrior est terminatio per diphthongum et omnibus fere partibus orationis apta: *ἀλθαίνω ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ῥήματος τοῦ ἄλθω*, ἀφ' οὗ τὸ ἄλθετο Eust. 566, 43. *τρέμω τετρεμαίνω παραγώγως* Schol. Nubb. 294. ἀπὸ τοῦ ἴσχω γίνεται τὸ ἴσχαίνω καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἴσχανῶ Eust. 1302, 24. *κῆδω κηδαίνω*, *κάγκω καγκάινω*, aliaque multa II. cc. collata, quibus *νηφαίνω* eximitur iudicio Eustathii 1306, 52. *τοῦ νηφαίνω χρήσεως μὴ φανερῆς οὐσης ὅμως ἔμφασις γίνεται ἐν τῷ νηφαντός*. Neque enim, quia *γήρανσις* dicitur et *κόσανσις*,

idcirco γηραίνω et νοσαίνω pro testatis habenda. Sed a barytonis talia derivari consuetum fuisse, satis confirmatum est. Num a perispomenis quoque, dubitari licet. Nam quae in EM. 101, 20. et Eust. 792, 30. in hanc rem afferuntur exempla ὀρμῶ ὀρμαίνω, ὑφῶ ὑφαίνω, κραδῶ (κραδάω) κραδαινῶ, ἀλῶ ἀλαίνω, λυσσῶ λυσσαίνω, οἰδῶ οἰδαίνω, eorum pleraque a nominibus ὀρμή, λύσσα etc. ducta videntur; quae autem nullius nominis affinitate continguntur ut λιχμαίνω, κηλαίνω, nulla causa est cur a λιχμάω, κηλέω orta sumamus, quum utrumque genus ex se nasci potuerit. Neque solum verba primae et secundae conjugationis cum iis, quae in αινω terminantur, significatione conveniunt sed etiam tertiae κυλλῶ κυλλαίνω, κυρτώ κυρταίνω, λορδῶ λορδαίνω, σιμῶ σιμαίνω Epim. Gram. I. 138. neque haec modo sed etiam λιστρειῶ λιστραίνω, τρυφερεύομαι τρυφεραίνομαι; et non pura ἀσθμάζω et antiquius ἀσθμαίνω, λιτάζομαι λιταίνω, λεσχάζω λεσχαίνω, ὀλισθαίνω ὀλισθαίνω, κατασιγάζω κατασιγαίνω, ὀργίζω ὀργαίνω. Quin etiam reperiuntur nonnulla triplici flexu variata δοκιμάζω δοκιμῶ δοκιμαίνομαι et quae supra C. II. §. 4. prolata sunt, ut ea transeam quorum significationes discrepant ut γλισχραίνομαι et γλισχεύομαι, κυκλέω κυκλόω κυκλεύω κυκλάζω κυκλαίνω, aliaque intellecta neutrali et factitivo discreta, ἀλάζω ἀλαίνω, πικράζω πικρόω πικραίνω, de quo genere latius scripsi ad Aj. p. 383. *) Et eorum quoque, quae nobis synonyma videntur, fortasse non tam perfecta fuit similitudo ut semper et ab omnibus et eodem jure inter se commutari possent. Sed propter paucitatem exemplorum plerumque in incerto relinquitur quae sit cuiusque terminationis propria potestas et quoad termini a natura fixi nova et commenticia usurpatione perturbati sint. Huc accedunt poetarum necessitates; nam aliis numeris et aliis versuum locis convenit δυσμεναίνω, aliis εὐμενέων cf. ad Buttm. I. c. Verum de hoc satis. Venio nunc ad tertium

4) Κεαίνω pro κεάζω dictum esse Schneiderus sumsit ex Aelian. H. An. XIV. 8. τὸ δένδρον ὑποσῆπται μὲν, ἀχρεῖον δὲ ἔστι κατακῆναι καὶ ἔκκαῦσαι αὐτό, ubi κατακῆναι, quod ille in κατακεῆναι mutari jubet, ortum est ex κατακοπήναι.

genus, quod ab adverbii nascitur, *λγαίνειν* a *λγα*, cui nihil simile apponere possum praeter *Βρατάνει φαίξει ἀπὸ νόσου*, *Ἡλσιῖοι*, a *βρά* ductum cum accretione literarum, qua et paronyma afficiuntur ut *κρύος κρυσαίνω*, et verbalia quoque *φαίνω* (*φαθάμιγξ*) *φαθαίνω* et *φασθαίνω*, *σχύζομαι σκνυδμαίνω*, *ἐρίζω ἐριδῆσασθαι ἐριθαίνω* et *ἐριθμαίνω*, *ἀλύω ἀλύσσω ἀλυσθαίνω* et *ἀλυσθμαίνω*, cui si nomen conveniens quaeritur, fingendum est *ἄλυθμα*, ut *ἴλυθμα*, et consona auctum *ἄλυσθμα* ut *δυσθμή* vel, si hoc in dubium venit, *ἄσθμα* v. Parall. 393. *ἐριθμα* fortasse olim lectum est in homerico loco quo nunc *ἔρισμα* per omnes libros obtinet. Alia epenthesi ab eodem *ἀλύω* crevit *ἀλυκτάζω* et *ἀλαλυκταίνω*, sed haec jam apparet in *ἀλάλυκτο*, unde *ἀλαλύκτημαι* pendet. Et ab *ἄσσειν* EM. 54, 35. haud praepostere repetit *ἀκτάζειν* et *ἀκταίνειν*, quicum conjunctum est *ὑποακταίνοντο* et *ὑπερικταίνοντο* in Odysseae versu. Vocalem interpositam habent *μενεαίνω* et *βλεμειαίνω*, si hoc a *βρέμω*, ut vulgo creditur, ortum est; alii veterum cum *φλέω* et *φλέψ* conjunctum putant ut Guieto quoque placuit ad Hes. et Doederlino Diss. de Alpha intens. p. 40. *Πρημαίνω* si ad *πρήθω* refertur v. Schol. Nubb. 335. exaeresis speciem praebet. Singulare ectasis exemplum est *μυθαίνω* a *μύθος*, cujus nominis mensuram refert alterum paragon *μυθάω* et adjectivum *μυθόεις*, longiora autem *μυθαλόεις* et *μυθαλέος* versus heroicus non fert nisi producta prima. *Λαχή* fossam vel fositionem significare ut Schol. Aesch. sumit, parum probatum est, sed ab ejusmodi nomine derivatum esse oportet *λαχαίνω* (ut *καλχαίνω*, *λασθαίνω*) cui fortasse affine est *λάκκος*, lacus lacuna lacunar laquear verbaque *λακκίζειν* fodere et *αβλαqueare* circumfodere; de laqueario Paulus Sil. in Amb. v. 115. *λαοτόμος κοίλην ἔνερθε λαχῆσας* vel ut Graecus voluit *λαχῆνας*. Itaque perpauca relinquuntur, quorum ratio reddi non possit partim onomatopoetica ut *βαμβαίνειν* et *γαγγαίνειν μετὰ γέλωτος προσπαίξειν* Hes. cui simile idem affert *Ἀναγαγγανεύουσι ἀναβοῶσι*, partim glossematica *Ἀδμαίνειν ὄγαίνειν*; quod et *ἀδμεύειν* scribitur, *Ἀσταίνειν δυσπαθεῖν*, *Δανθαίνειν ἀτενίζειν*, a quo non longe distat *δενδίλλειν*, *Τελχिताίνειν σκληροτραχηλεῖν*, *Ἐλιγαίνειν* et *Ἐλεθαίνεσθαι*

incertae scripturae et interpretationis, Ἰκταίνεσθαι αἰσθά-
νεσθαι. Μιαινῶ et ἐλαίνῶ absolvi in libro primo C. V. §. 3.

§. 3. Epsilon simplex ante terminationem νω non repe-
ritur, nec saepe diphthongus τὰ εἰς εἰνω παράγωγα διὰ τῆς
εἰ γράφονται, ἀλεεῖνω, ἔρεεῖνω, φαεῖνω. Τὸ δὲ ὀρίνω καὶ
ὠδίνω οὐ παράγωγα, διὸ καὶ διὰ τοῦ ι γράφονται Theogn.
144. et 212. Illa verborum sunt paragoga non ultra imper-
fectum declinata Theogn. 244. EM. 58, 35. Ἐλεγείνειν πα-
ραφρονεῖν Suid. in EM. ἐλεγαίρειν scribitur totumque ignotum
est. Verba in εννω et οινω Graecis desunt. Duobus in ινω
terminatis, quorum unum ab ὠδίν derivatum est, alterum ab
ὄρω, accedit tertium Ἀλίνουσι λεπτύνουσι Σοφοκλῆς Hes.
quod ab ἀλέω ductum est, et quartum, quod idem per di-
phthongum scribit ἀλεῖναι, ἐπαλεῖναι, καταλεῖναι τὸ ἀλεῖψαι
linere. Pro Ἐρίνε ἐρώτα scribendum videtur κῆρινε ex Soph.
Aj. 583. μὴ κῆρινε μὴ ἐξέταζε, pro Ὀννοίεν autem ὄνναιεν.
Quod apud eundem legitur Κορίνουσι κοινορτὸν ἐγειροῦσι,
nisi corruptum est ut Albertius suspicatur, indicium praebet
Aeoles pro κορίω dixisse κορίνω litera ν in ρ mutata. Vo-
calis ο cum diphthongis suis nullas partes agit, sed frequenter
ypsilon; τὰ διὰ τοῦ νω βαρύνεται καὶ ἐκτείνεται εὐθύνω,
πλατύνω, βραδύνω, ἀμορφύνω Ἀντίμαχος ἀντὶ τοῦ ἀμορ-
φοποιεῖν, ἀκαχύνω ὁ αὐτός· σσημείωται τὸ ἐθύνειν (v. C. I.
§. 1.) τὰ δὲ περισπώμενα προκατάρχον ἔχουσιν ὄνομα, ὀδυνῶ,
τορυνῶ, καὶ ἐπεὶ περισπᾶται συστέλλει τὸ ν· τοῦτο δὲ
Ἄττικοὶ καὶ βαρύνουσι καὶ ἐκτείνουσι Gram. I. 55. Bary-
tonorum pleraque ab adjectivis secundae et tertiae decli-
nationis sed nonnulla etiam a substantivis ducta esse osten-
dunt exempla ad Butt. 387. quibus addi possunt ἄμαθος
ἀμαθύνω, θόλος θολύνω, quod inferiores pro θολώ impor-
tarunt, ἀλαρύνω v. Prolegg. 262. μόσχος Μοσχύνεται τρέ-
φεται Hes. etc. et composita ἀποσκληρύνω, ἐπωκύνω, κατα-
καλλύνω, ἐπιπληθύνω, quorum copia permagna est, sed unum
decompositum ἀμορφύνω. Verbalium catalogo l. c. eximen-
dum erat σπερύνω, pro quo Hesychium σπερχύνω scripsisse
Tollio assentior, substitutis certioribus κάρφω καρφύνω, αἰθῶ
Αἰθύνεσθαι λαμπρύνεσθαι Hes. sic enim pro λαμβάνεσθαι

scribendum esse monuit. Coraes ad Plutarch. T. VI. 438. Ac si quis haec quoque paronymis adnumerare obstinet, continuo succurrunt Ἀκαχῦναι ἀνιᾶσθαι Hes. ut in cod. scriptum est pro Ἀκαχήμεναι, et quod EM. suggerit: τοῦ ἀλέγω παράγωγον τὸ ἀλεγίζω καὶ ἀλεγύνω.⁵⁾ Cum hoc Eustathius 1424, 17. confert πλήθω πληθύνω, sed EM. 676, 52. alia via procedit: πληθύνω ἐκ τοῦ πληθύω, τοῦτο παρὰ τὸ πληθύς καὶ πληθος, τοῦτο παρὰ τὸ πλῶ πληθω. A τρέω festino, unde ὀτρηρός agilis, derivatum videtur ὀτρύνω, ab ὀχέω ὀχύνω i. q. ὀχεύω Hes. a τορέω τορύνω. Pro Μοσσυνεῖν μασᾶσθαι βραδέως Hes. scribendum videtur μασύνειν, cujus propago est nomen μασύντης, μασυντίας. In ὠνω quae exeunt, barbaries aetatis christianae profudit: σαρώνω, πληρώνω etc.

§. 3. Ante ῥω nulla reperitur vocalis praeter ypsilon ἀθύρω, μαρτύρομαι, πλημύρω, quorum primum etymo caret, secundum et tertium nominibus μάρτυρος et πλήμυρα conjuncta sunt, et verbale σκαλαθύρω a primitivo σκάλλω longius deductum. Nec diphthongorum ulla huc intrat praeter αι et ει. Illam quae subsequitur litera, in uno τεκμαίρομαι a nomine primitivo propagata est, saepius sponte nascitur κερῶ κεραίρω ὡς σπῶ σπαίρω Eust. 746, 48. cf. Spitzner. Observ. in Quint. 72. a γέρας γεραίρω, ἔχθος ἐχθαίρω et alia ad Buttm. 388. Quinque per ει efferuntur, quorum unum οἰκτείρω manifesto paragogen est; nam quod in EM. 304, 24. dicitur ἄγω ἀγείρω, ἔθω ἐθειρω, primum non convenit cum ἐγείρω, cujus primitivum videtur ἔγρω, cui simile ἄγρω ἀγείρω, alterum a significatione verbi desueti longius abest quam ut ab eo derivatum videatur. Haec et αείρω praeoccupavi in Diss. V. §. 4. Adnot. De Suidae glossa Ἀζείρει· τὸ ζέει, ἀζήρει δὲ τὸ ξηραίνει, adhuc nihil extricari potuit, nec credibile est pro ἀζαίνω unquam usurpatum esse ἀζήρω.

5) Idem sonant Ἀβρῶλεσθαι ἀβρύνεσθαι Hes. μαλακίζειν μαλακύνειν, ελαφρίζειν ελαφρύνειν, ὀμαλίζειν ὀμαλύνειν, sed κακίζειν et κακύνειν saepius diversum.

CAP. IV.

De verbis in σσ, σκω, πτ.

§. 1. A paronymis ordienti primo se offert ἀλλάσσω, praeter quod nullum habemus verbum ab adjectivo oriundum; nam quod Buttmannus p. 386. ponit μαλάσσω a μαλακός, id mihi multo secus videri declaravi alio loco. Saepius vero huc deducta sunt substantiva: Βέλα ἥλιος (id est εἶλη) Βελάσσειται ἡλιωθήσεται, σπῦρα πορκα Κατασφυράσσειται σπειρει, proprie semen imporcat i. q. ὑποσφυρίζεται, quibus simile principium non dubie habet Θυράξαι ἔξω τῆς Θύρας adde ἀποθρίψαι et Θυράγματα ἀφοδεύματα id est ejectamenta, latinumque foriae a θύραι fores. Eiusdem generis sunt σάλος σαλάσσω i. q. σαλεύω, λαιμός λαιμάσσω i. q. λαιμάω et λαιμάζω, δρόμος δρομάσσω, ἴς ἰνάσσω quod EM. affert idem significans quod ἰνώω sive ἐνδυναμόω, μύσος μυσάττομαι. Verbalium pars a barytonis ortum habet: σπαίρω σπαράσσω, ψάλλω ψαλάσσω, τείνω τινάσσω. Μαράσσει ψοφεῖ Erotian. ad μαίρω retuli in Prolegg. 304. Αιφράσσω ex eodem fonte ut synonyma λαφύσσω et λαυφθάσσω si recte scripsit Hesychius, repetendum est, hoc est a λάπτω, unde Athenaeus etiam λαπάσσω derivatum dicit v. Prolegg. 255. Δρυμάσσω lacero proxime cum δρύπτω convenit; de δρυφάσσω dixi in Parall. 15. Φλυάσσειν, quod Hesychius φλυαρεῖν et φλύειν interpretatur, nomini φλύος non minus appropinquat quam verbo. Alia non hac recta et simplici ratione derivata sunt sed ita ut epenthesis speciem praebeant, de qua disserui in Prolegg. p. 86—89. velut μάντω μαλάττω, quo Sch. Arist. Plut. 305. et alii illud explicare solent; eaque ratione affirmari licet ψαλάσσω et σπαράσσω non unde proxime dixi deflexa esse sed a ψάω sive ψαύω et σπάω, quorum significationem clarius exprimunt quam ψάλλω, σπαίρω. Verba perispomena hoc augmentum non respuere docet EM. 175, 57. Anecd. Bekk. 468. παρὰ τὸ ἄπτω ἀφή ἀφῶ ἀφάσσω ὡς μάσθλη μασθλάσσω. Hoc neque illi simile neque testatum est sed in propinquo sunt alia ὑλάω ὑλάσσω, unde Schol.

II. XXI. 575. ὀλαγμός repetit, σταλάω σταλάσσω, φριμάω φριμάσσομαι, ¹⁾ μαιμάω μαιμάσσω, ac fuit fortasse vetus verbum ἱμάω, quod cessit usitato ἱμάσσω, ejusdemque stirpis unde ἱμῆσαι natum est iota longo Cram. I. 217. quod apparet ex syntheto καθιμῆν. Σελάσσομαι Nic. Ἀφράσσει ἀσυντεῖ Hes. quod in cod. ἀφράσει et in Galeni Gloss. ἀφράζει scribitur, nihil aliud esse videtur quam paraschematismus verbi ἀφραίνω, excusatus crebra harum terminationum vicissitudine μαλθαίνω μαλθάσσω, κυθαίνω κυθάσσω et κυθάζω, quorum illud significationem neutrius τὸ κῦδος habet, haec masculini ὁ κύδος. Et amplius λαπάζω λαπάττω, ἀναβρυάζω φρυάττομαι, σταλάζω σταλάττω, χειμαίνω χειμάζω etc. Θαάσσω EM. ex θοάζω, hoc autem ex θοῶ natum censet ut βοῶ βοάζω, sed hoc temere fictum est ad explicandum βωστρέω, et non majore licentia fingi potest thematicum θάω sive θέω ea significatione praeditum quam ἦσθαι occupavit; θοάσσω, quod Karstenus in Empedoclis v. 48. posuit, teste destitutum, futurum θοάζω, quod Meinekius praetulit, etiam hoc nomine suspectum est quod θαάσσω, θάσσω et θοάζω hoc tempore carent; quo probabilior fit Bekkeri scriptura θοάζειν in Sext. p. 218. Φαρμάσσω nonnulli a φύρμα arcessunt, χαράσσω forsitan a themate intermortuo, cujus speciem reddit κάρχαρος v. Prolegg. 255. Κανάσσω unum verborum onomatopoeiticorum esse videtur, quae etymologiae obrussam refugiunt, ipsumque praesens non legitur sed aoristus modo κανάξει, διακανάξει, ἐπεγκανάξει et futurum ἐγκανάξειν, quod Hesychius parum probabiliter ἀπὸ τοῦ κανοῦ dictum censet, et hinc natum nomen καναχή. Similiter τριάξει et ἀποτριάξει sive ἀποτριάσαι Anecd. Bekk. 438. non injuria ad praesens in ασσω exiens referri videntur, etsi ab aliis numeralium derivata diverse terminantur, πεμπάζω, δεκάζω, nec idem

1) Vocabula ab Hesychio explicata Σφριαὶ ἀπειλαὶ ὄργαι, Φρυᾶται (φριᾶται) βριμαίνει ante φριξ positum, proximo intervallo distant a βριμάσθαι et βριμοῦσθαι, longiore a φριμάσσεσθαι, quod de voce animantium modo dicitur, et cum φρυάσσεσθαι, quod magis de affectu hominum animaliumque dici solet; φριμαγμός auribus percipitur, φρυαγμός etiam oculis, quare illud non convenit Lycophr. 244. Βριμῆν iota longum habet ut βριμη, breve vero φριμῆν.

significant. Sed *Ῥεμφάξη ὑγγωθήση* Hes. cui subjacet nomen *ῥέμφορ*, praesens *ῥεμφάζομαι* habere videtur. Quod idem refert *Ῥαφάσσει πλανᾶται* nescio quid similitudinis habet cum *ῥέμβεσθαι*. Sed *Καμάσσειν σείειν*, unde *κάμαξ* profectum videtur ut a *δονέω δόναξ*.²⁾ *Κοράσσειν ὀρχεῖσθαι*, *Ῥαιφάσσειν ἀγνεύειν* et alia aeque tenebrosa silentio transeo.³⁾

§. 2. Quatuor verborum in *εσσω* exeuntium, quae ex Theognosti libello attuli in Parall. 438. unum *πυρέσσω* paronymon est, alterum *κυνηγέσσω* commenticii simile, tertium *ἀηθέσσω* ab *ἀηθέω* ductum sicut quartum *ἐρέσσω* ab insolito *ἐρέω* repetivimus, quo duo alia ducunt *ἐμέττω* vomo in Gloss. Graecol. et *τελέσσω*, quod EM. 381, 24. Siculis tribuit. A barytono *ἄλθω* non solum *ἄλθαίνω* declinatum est sed etiam *ἄλθέσκω*, si quidem futurum *ἄλθέξομαι* et nomen *ἄλθεξις* ad hoc praesens pertinent, quae in libris Hippocratis et Aretaei saepius per alpha scripta inveniuntur. Tria sunt, quae eta in paralexi habent, homericum *ἐγρήσσω*, syntheta *ἐφεδρήσσω* et *παρεδρήσσω*, quibus epici posteriores utuntur pro *ἐφεδρεύω* et *παρεδρεύω*, tertiumque *θωρήσσω*, quod si inebriandi significationem habet, Grammaticorum nonnulli diverse scribere instituerunt: *θωρήσσειν ἀπὸ τοῦ θώρηξ*, *θορίσσειν δὲ ἤγουν μεθύσκειν μικρὸν τὸ ἰ ἀπὸ τοῦ θόριξ ὃ ἄκρατος οἶνος* Sch. Hes. Scut. 198. *τὸ θώρηξις τινὲς μὲν διὰ τοῦ ω καὶ ἠ γράφουσι, τινὲς δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἀπὸ τοῦ θόρω τὸ πηδῶ ὡς φοινίσσω, δειδίσσω* Excc. Gram. III. 401. Eodem modo aliquoties *ἐφεδρίσσειν* scriptum est et contrario errore *λαπήττειν τὸ ψεύδεσθαι* pro *λαπίττειν*. *ᾠρήσσοντα φυλάσσοντα* et *ᾠρήσσονται φυλάσσονται* Hes. Suid. pro futuris irrepserunt. Iota Theognostus II. 143. quatuor verbis tribuit, *δειδίσσω*, *ἐνίσσω*, *δρομίσσω*, *αἰνίσσω*, quorum duo modo posteriora ad hunc paragogorum locum pertinent; sed *δρομίσσω* testatum non est, nec *δρομίσσω*

2) Eadem ratione a *κράδη* derivatum est *κραδαίνω*, a synonymo *κλάδος* *Κλαδάσαι σείσαι* Hes.

3) Grammaticorum inventa sunt *δοάσσω* et *τιθάσσω* in EM. *αἰχμάσσω* Eust. 1292, 19. *ταλάσσω* 995, 25.

legitur praeter Hesychium eoque plus suspicionis habet quod ne $\delta\rho\omega\mu\acute{\alpha}\omega$ quidem satis stabilitum videtur. His vel ejectis vel procrastinatis succedunt primum verbalia: $\acute{\alpha}\tau\tau\omega$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\alpha}\omega$ $\tau\acute{\omicron}$ $\pi\nu\acute{\epsilon}\omega$ Eust. 592, 32. et certiora $\epsilon\acute{\iota}\lambda\omega$ $\epsilon\acute{\iota}\lambda\acute{\epsilon}\omega$ $\acute{\epsilon}\lambda\lambda\iota\sigma\omega$, $\sigma\acute{\upsilon}\rho\omega$ $\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\tau\tau\omega$, hoc majore quam illud significationis discrimine a primitivo sejunctum. Deinde paronyma $\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\omega$ cum synthetis $\acute{\alpha}\nu\alpha\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\omega$, $\delta\iota\alpha\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\omega$, $\acute{\epsilon}\nu\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\omega$, $\pi\epsilon\rho\iota\tau\upsilon\lambda\iota\sigma\omega$, quorum si unum in carminibus legeretur, sciri posset utrum a $\tau\acute{\upsilon}\lambda\omicron\varsigma$ derivatum sit an a $\tau\acute{\upsilon}\lambda\eta$, cujus penultima longa; $\mu\acute{\epsilon}\lambda\iota$ $\mu\epsilon\iota\lambda\iota\sigma\omega$, $\kappa\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$ $\kappa\upsilon\rho\acute{\iota}\sigma\omega$, quod Thomas attice dici prohibet pro $\kappa\epsilon\rho\alpha\tau\acute{\iota}\zeta\omega$, $\phi\acute{\omicron}\nu\omicron\varsigma$ $\phi\omicron\iota\nu\acute{\omicron}\varsigma$ $\phi\omicron\iota\nu\acute{\iota}\sigma\omega$, $\theta\acute{\epsilon}\mu\iota\varsigma$ $\theta\epsilon\mu\acute{\iota}\sigma\omega$, quibus subjici possunt glossae Hesychianae $\Delta\eta\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\iota\nu$ $\acute{\epsilon}\rho\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, $\Phi\alpha\lambda\acute{\iota}\sigma\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$ $\lambda\epsilon\nu\kappa\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$ a $\phi\alpha\lambda\acute{\omicron}\varsigma$, unde $\phi\alpha\lambda\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\nu$ et $\phi\alpha\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\nu$ i. q. $\lambda\alpha\mu\pi\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\nu$, et $\phi\alpha\lambda\eta\rho\acute{\iota}\zeta\eta$.⁴⁾ Homericum $\theta\rho\upsilon\lambda\acute{\iota}\chi\theta\eta$ non satis patet utrum praesens habeat $\theta\rho\upsilon\lambda\iota\sigma\omega$, quod Eustathius ponit, an $\theta\rho\upsilon\lambda\acute{\iota}\zeta\omega$, cujus alius quidem est intellectus in H. H. in Merc. 488. nam hic de stridore chordarum dicitur, $\theta\rho\upsilon\lambda\lambda\acute{\iota}\chi\theta\eta$ autem non ut $\theta\rho\upsilon\lambda\omicron\varsigma$, unde derivatum est, de sono dicitur sed pro $\acute{\epsilon}\theta\rho\alpha\acute{\nu}\omicron\sigma\theta\eta$, quomodo deuteroparagoga saepius ad significationem principii sui replicantur transmissio medio. $\Sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\iota\nu$ et $\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$ Grammatici non tam intellectu quam genere dicendi disternant, illud atticum dicentes, hoc vulgare v. ad Phryn. 192. sed ex Atticorum scriptorum locis cognoscitur hos $\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\iota\nu$ et $\acute{\epsilon}\kappa\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\iota\nu$ de sibilantibus dicere consuesse, poetas vero tragicos $\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$ usurpare de cantu fistulae. Nec satis caute Suidas $\acute{\Lambda}\iota\nu\acute{\iota}\zeta\omega$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\acute{\alpha}\iota\nu\acute{\iota}\sigma\omega$ $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\epsilon}\nu$ $\pi\alpha\rho\alpha\beta\omicron\lambda\alpha\acute{\iota}\varsigma$ $\lambda\alpha\lambda\acute{\omega}$, nam illud epici asciverunt pro $\acute{\alpha}\iota\nu\acute{\omega}$, $\acute{\alpha}\iota\nu\acute{\iota}\sigma\sigma\omicron\mu\alpha\iota$ vero verbum consuetum est significatione diversa. Tarentinorum dialecto adscripta sunt $\lambda\alpha\kappa\tau\iota\sigma\omega$, $\sigma\alpha\lambda\pi\iota\sigma\omega$, Cretensi $\theta\epsilon\mu\acute{\iota}\zeta\omega$, idemque fortasse discrimen fuit inter $\Theta\omega\mu\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota$ $\delta\epsilon\sigma\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota$ Phot. et quod Hesychius eodem modo interpretatur $\theta\omega\mu\acute{\iota}\sigma\sigma\epsilon\iota$. $\Theta\upsilon\mu\iota\chi\theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\pi\iota\kappa\rho\alpha\nu\theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ Hes. ad $\theta\upsilon\mu\acute{\iota}\zeta\omicron\mu\alpha\iota$ pertinere videtur, quo nescio an Graecorum aliqui pro $\theta\upsilon\mu\omicron\upsilon\mu\alpha\iota$ usi fuerint. Sed $\acute{\alpha}\phi\rho\acute{\iota}\sigma\sigma\epsilon\iota\nu$, quo idem utitur s. $\Phi\alpha\lambda\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\tau\alpha\iota$, forsitan sermo vulgaris

4) $\Lambda\alpha\gamma\alpha\rho\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\tau\alpha\iota$ $\mu\epsilon\tau\rho\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$, $\Psi\alpha\lambda\acute{\iota}\tau\tau\epsilon\tau\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\mu\iota\lambda\lambda\acute{\alpha}\tau\alpha\iota$ ($\psi\alpha\lambda\acute{\iota}\varsigma$ $\acute{\eta}$ $\tau\alpha\chi\epsilon\acute{\iota}\alpha$ $\kappa\acute{\iota}\nu\eta\sigma\iota\varsigma$) et alia aequae obscura.

asciverit pro ἀφρίζω. — Verba in οσσω excludit Grammaticorum rubrica: τὰ διὰ τοῦ σσ ῥήματα ἔξ φωνήεντα παραλαμβάνει, ἀλλάσσω, πυρέσσω, πτήσσω, *) δεδίσσω, ἀφύσσω, ἀγρώσσω· τὸ δὲ οὐκ ἔχει Suid. s. Δεδίσσω et Cram. I. 26. cf. ad Phryn. 608.

§. 3. Ordo seriesque disputationis nos deduxit ad verba in υσσω exeuntia, quorum multa Technici a puris eadem vocali praefinitis repetunt: ἀφύσσω ἐκ τοῦ ἀφύω ὡς ὑλάω ὑλάσσω, ὀδύω ὀδύσσω Lex. de Spir. 231. Cram. I. 63. Eust. 68, 12. Postremi obliqua modo tempora innōtuerunt ὠδύσατο et ὀδώδυσται, ex quibus forma praesentis non cognoscitur. Ἀφύω non legitur sed composita ἐξαφύω et ὑπεξαφύω, quibus cognatum esse ἀρύω similitudo significationis declarat non solum propriae sed etiam translatae ut Homerus dixit διὰ τ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, Virgilius vero *gladio latus haurit apertum* et similiter alii. Sed ἀρύσσομαι dubito an uno Herodoti loco, quem indicavi Diss. IV. §. 4. non satis munitum sit; nam ἀρήρυμαι ne analogiae quidem examussim respondet v. ad Phryn. p. 32. Aliud huc adhibet Orion 65, 8. καπύω καὶ καπύσσω ὡς ἀφύσσω, sed ex aoristo ἐκάπτυσσε non liquet quaeenam fuerit terminatio praesentis, neque extat nomen, quo Hesychius illud refert Κάπυς τὸ πνεῦμα sed adjectivum ab eodem ante Κάπος allatum Καπυκτά πνεόντα a καπύσσω derivatum est. Plura ingerit Epim. Cram. I. 77. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ ἀλύω ὡς ἀνῶ ἀνύω· ἀφ' οὗ ἀλύσσω ὡς ὀρύω ὀρύσσω, sed hoc ὀρύω commenticium est rectiusque Eustathii iudicium 924, 41. ὀρύσσω ab ὄρω repetentis, unde οὐρός fossa v. Diss. IV. §. 4. Minus suspicionis habet κινύω, unde Schol. Aesch. Prom. 157. Eust. 472, 34. κινύσσω et κίνυγμα arcessunt. De ἀτύω hariolantur Grammatici supra citati Diss. XII. §. 4. ἀτύω ἀτύσσω καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀτύζω αἰολικῶς, scilicet ut ἀνάζω, ἐπιπλάζω, ἐμπάζω aeolica perhibentur; ἀτύσσω autem fuit vetus scriptura a Schol. Od. XI. 606. commemorata. Cum ἀφύω ἀφύσσω Cram. I. 63. contendit πινίω πινύσσω καὶ ἔξ αὐτοῦ

5) Hoc non magis huc pertinet quam πήσσω, quod in Cram. I. c. substituitur, ipsumque δεδίσσω.

$\acute{\alpha}\pi\iota\nu\acute{\omicron}\sigma\omega$, quorum illud epenthese crevit ut a $\pi\tau\acute{\omega}$ $\pi\iota\nu\acute{\omicron}\sigma\omega$, sed compositi analogia nequaquam in clara luce posita est. Ad explicandum $\phi\omicron\rho\upsilon\tau\acute{\omicron}\varsigma$ cogimur etymo uti, quod Eustathius 799, 10. fingit $\phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\omega$, idque 1917, 42. dicit prototypon esse $\tau\omicron\upsilon\ \tau\epsilon\ \phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\upsilon$ καὶ $\tau\omicron\upsilon\ \phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\sigma\epsilon\iota\upsilon$. Utrumque autem Hesychius iisdem verbis explanat: $\Phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota\ \phi\upsilon\rho\acute{\alpha}\ \mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota$, $\Phi\omicron\rho\upsilon\sigma\acute{\sigma}\epsilon\mu\epsilon\upsilon\alpha\ \mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\alpha\iota$, et hoc rursus utitur in interpretando $\text{Μεμορηχμένα μεμολυσμένα}$ et in $\text{Φολύνει μολύνει κατατίμπλησι}$ ⁶⁾ quibuscum consentit Herodianus Epim. 252. $\mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega$ καὶ $\phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\nu\omega$ τὸ αὐτό, hisque omnibus supervenit $\theta\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega$ i. q. $\theta\omicron\lambda\acute{\omega}$, cui origo est a $\theta\omicron\lambda\acute{\omicron}\varsigma$ sive $\acute{\omicron}\lambda\acute{\omicron}\varsigma$. Ita nescias utrum haec verba ut similem significationem ita etiam commune fundamentum habeant $\acute{\omicron}\lambda\acute{\omicron}\varsigma$ praepositione consonantium θ , ϕ , μ varie auctum, an alia alinnde orta sint, ac $\mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega$ quidem a $\mu\acute{\omicron}\rho\omicron\nu$ *torum* rubi unde Liberi Patris cognomentum Μόρνηχος ductum putant ἀπὸ τοῦ τὸ πρόσωπον μολύνεσθαι γλεύκει καὶ σύκοις· μορύξαι γὰρ τὸ μολύναι cf. Preller. ad Polem. 110. $\phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\nu\omega$ autem et $\phi\omicron\rho\acute{\upsilon}\sigma\omega$ a $\phi\acute{\upsilon}\rho\omega$ vel proxime a nomine $\phi\acute{\omicron}\rho\upsilon\varsigma$ *δακτύλιος* ὁ κατὰ τὴν ἔδραν ut Μολυνή ἡ πηγὴ Hes. Ab alio nomine in *vs* exeunte Schol. Nic. Al. 81. $\chi\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\sigma\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$ διὰ τὴν $\chi\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\upsilon$ τὴν ἀναφορὰν ποιεῖται βήσων καὶ Ἰπποκράτης ἀναχελύσσειται, quod in Erotiani et Galeni Gloss. minus recte ἀναχελύνεται et ἀναχελλεύεται scribitur, dorice vero $\chi\acute{\epsilon}\lambda\omicron\upsilon\epsilon\iota\upsilon$ βήσσειν Hes. hoc est $\chi\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\epsilon\iota\upsilon$, sicut idem $\chi\alpha\nu\acute{\iota}\epsilon\iota\upsilon$ et $\chi\alpha\nu\acute{\omicron}\sigma\sigma\epsilon\iota\upsilon$ interpretatur uno verbo $\beta\omicron\acute{\alpha}\nu$. ⁷⁾ Sic $\acute{\alpha}\lambda\upsilon\sigma\omega$ Grammatici, quos antea appellavi, ab $\acute{\alpha}\lambda\upsilon\omega$ ortum putant sed Sch. II. XXII. 70. $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ τὴν $\acute{\alpha}\lambda\upsilon\upsilon$. Ἐλύσσει εἰλεῖται Hes. nihil habet, cui inniti possit, praeter verbum $\acute{\epsilon}\lambda\lambda\acute{\omega}$, unde $\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\tau\rho\nu$ involucrem. At $\kappa\omicron\rho\acute{\upsilon}\sigma\omega$ non verbo se applicat sed nomini $\kappa\acute{\omicron}\rho\upsilon\varsigma$ ita tamen ut pro significatione,

6) Sic ut germanice dicitur *voll machen* pro *κληιδῶσαι*. Et versa vice Oppianus Cyn. I. 380. $\acute{\epsilon}\chi\iota\varsigma$ *πεφορυγμένος* $\iota\omicron\upsilon$ usurpavit pro *εμπεπλησμένος*.

7) Pro *χηνυστιεῖς βοᾶς* vel *χηνύσεις* scribendum est vel magis ex ordine *χηνυστρεῖς*: nam praecedunt *Χηνύστρα ἢ χάσμη*, *Χηνυστράσθαι χασμαῖσθαι*, quibus affine *χίγημα καταμώκευμα* ab eodem *χαίνω* ductum et *χηνήσαι καταμωκίσασθαι*. Illi simile est *καλιστρεῖν*.

qua nomen circumscriptum est, assumat generalem τοῦ κορυφῶσαι extollere ut μόδιος κορυστός cumulat. *Λαφύσσω* duabus quasi ancoris sustentatur, verbo λάπτω ⁸⁾ et nomine *Λαιφύς βορός* Hes. cujus diphthongum refert *λαιφάσσω*. *Αιδύσσειν ἀνακαίειν* Hes. cum αἶθω et αἶθος pariter junctum est, *βλαβύσσειν βλάπτειν* Hes. cum βλάπτω et βλάβη, doricum *δωρύττομαι* cum *δωρέομαι* et *δῶρον*, *θῶύσσω* cum *θῶός* et *θῶάζω*, ⁹⁾ *ἰθύσσω*, si recte ita scriptum est, ¹⁰⁾ cum *ἰθύς* et *ἰθύύ*, *πλανύττω* cum *πλανῶμαι* et *πλάνη*, quodque Suidas affert interpretatione subtracta *στωβύσσω* et Hesychianum *στηβύσσω ἀδολεσχῶ* cum *στόβος στοβέω στοβάζω* una complexionem devinctum est. Sed alia propter verbi defectum paronymis adnumeranda sunt *δριμύσσω*, *λαβρύσσω* i. q. *λαβρεύω*, ἐκ τοῦ πτέρων *πτερύσσω* Cram. I. 355. *πτερύσσομαι* volo Lycophr. 1106. cujus aoristum exhibet Hesychius *Ἐπτερύγη ἀνέπτυη*. ¹¹⁾ *Α μόρμος* et *μόρμορος* id est *φόβος* profecta sunt *μορμύσσομαι*, *μορμολύττομαι* et *μορμορύζω*, a synonymo *τάρβος ταρμύζασθαι*, a *φληγος Φλανύσσει φλναρεῖ* Hes. cui simile *θρανύσσω* confringo (nam id haud dubie praesens est aoristi *θρανύζει*) speciem habet a *θράνος* acceptam sed significationem a verbo ut *θρανεύεται συντριβεται* et *τεθρανευται κατακέκλασμαι ἀπὸ τοῦ θρανῶ* Hes. pro quo Euripides *συντεθράνωται* dixit; quae omnia nomine aequiparabili carent; nam diversum est *θράνος*, unde ἡ βύρσα σου *θρανεύσεται* Aristoph. *Δορύσσειν* labefactavit Bergkii in duobus locis pro *δορύσσοντες* metri causa e codd. reponens *δορυσσῶντες*. Syntheton unum reperi *ἐμφαρύξασθαι* sive *ἐμφαρύγξασθαι* (ut *σαλπίγξω*) cum nomine *φάρυγξ* compositum ut *ἐνστερνίζεσθαι*, *ἐνωτίζεσθαι*. Quomodo a *μάρμαρος* ductum est *μαρμαρίζω*, sic a conjugato

8) *Λαφύσσει λάπτει* τῶν κατὰ μέμνησιν ἢ λέξις Sch. II. XVII. 64.

9) In Eur. Med. 1309. *θρηῶ κάπιδοῦζω μαρτυρόμενος δαίμονας*, alterum verbum, quod Schol. *ἐπιφθέγγομαι* interpretatur, ad *ἐπιθῶύσσω* non longe abest.

10) *Καὶ νόον ἰθύσσων—ζωότητος μέρωσσε—κούρας* Joann. Gaz. Ecphr. II. 260.

11) *Πτέρωσις* id est *πτήσις* in Aetii loco, quem Schneiderus ad Aristot. T. IV. p. 86. e MS. edidit, scribae vitium est pro *πτέρωσις*.

μαρμαίρω processit μαρμαρύσσω et ἀμαρύσσω. Hinc traducor ad illud genus verbalium, quod a similitudine primitivi longius abstractum est: ἀπὸ τοῦ σκαίρειν καὶ τὸ σκιρτῶν καὶ τὸ σκαρδαμύττειν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἴρηται Schol. II. XIII. 443. quod non inepte conjectum videtur; namque creber et palpitans motus, qui illo verbo exprimitur, non dissimilis est nictationis; *nictantia fulmina* Lucretius dixit VI. 181. quae germanice appellantur *zuckende Blitze*. Δατύσσω, quod Hesychius λαφύσσω ἐσθίω interpretatur, e marg. Harl. receptum est in Aret. Diut. II. 13, 175. ὅπως δατύσσεσθαι εἴη ut *cibum capere possint elephantum* pro ἐντύσσεσθαι, quod tres codd. praebent nemini cognitum; ex utroque autem conficiendum est ἐνδατύσσεσθαι idem significans quod ἐνδατεῖσθαι hoc est ἐμφαγεῖν vel ut Schol. Soph. Trach. 793. σφοδρῶς ἐσθίειν quasi frequentativum verbi δάσασθαι, quod in EM. exponitur φαγεῖν. Δαδύσσεσθαι ἔλκεσθαι σπαράσσεσθαι Hes. a δαίζειν traductum est interposito delta ut δαίω δαιδάλλω. Duo hujus generis parum dextre tractavit Ruhnkenius Ep. Crit. p. 86. λατύσσω, inquit, *prima et origine et notione nihil magnopere discrepat ab ἀτύζω, sicut λαφύσσω nihil ab ἀφύσσω*. De hoc supra actum est; verbi λατύσσειν interpretationes antiquitus traditae πτερύσσεσθαι, νήχεσθαι, τινάσσειν etc. omnes redeunt ad unam notionem plangendi et plaudendi ut aves aerem alis, pisces aquam pinnis plaudunt, unde patescit illud et cum latinis hisce cognationem habere et cum graecis πλήσσω, πλατύς, πλατυγίζω hoc est τοῖς πτεροῖς χρούω, germanicisque *platt, plaetten, plaetschern* v. Proll. 304. Βδελύσσομαι et βδελυχρός cum vocabulis foetoris βδεῖν, βδύλλειν, βδόλος ita omnibus partibus conveniunt ut de etymo nulla disceptatio esse possit, nec minus aperta contagia verborum ab Hesychio compositorum Σπαλύσσειται σπαράσσειται, Φαινύσσειν ῥιπίζειν, Φαινύζειν καταψύχειν διὰ ῥιπισμοῦ, Φαίρειν τινάσσειν ῥιπίζειν, quorum prototypa sunt σπάω et ψάω.¹²⁾ Nec mihi falli videntur qui κηρύσσω a

12) Ab eodem σπάω fortasse non solum spinarum nomina ἀσπάλλαδος et σφάλαιξ, sed etiam verba σφαλάσσειν i. e. τέμνειν κερτεῖν Hes. et Φαλύσσειται καταρβήσσει.

γηρῶν natum suspicantur. Ἀμύσσω Eustathius 924, 41. ab ἀμῶ, EM. ab αἷμα, alii ab αἰμός, unde αἱμασιά, ductum putant, quorum nihil satis probatum est. Sed venio nunc ad ultimam vocalium: Τὰ διὰ τοῦ ὠσσω πάντα διὰ τοῦ ὠ γράφεται πτώσσω, ῥώσσω, ἀμβλυώσσω, τυφλώσσω, ἀγρώσσω, ὑπνώσσω, λιμώσσω, νεώσσω Theogn. II. 143. quibus desunt non pauca; primum Ἀκρώσσει ἀκροῶται, ἐκῶν οὐχ ὑπακούει, προσποιεῖται Hes. quod quasi deminutivum dici potest verbi ἀκροῶσθαι, et Ἀλεώσσει μωραίνει, tum ἰδρώττειν (omiss. in Th.) Galen. Comm. III. Prorrh. p. 778. T. XVI. Sch. Arist. Rann. 236. ἰκτερώσσω i. q. ἰκτεροῦμαι (om. in Th.) Cram. Epim. I. 26. nam sic scribendum est pro ἰκταρώσσω, postremo κρυμώσσω et ὄφρωττει ὑπερηφανεύομαι Zonar. 1490. cui idem valent ὄφρωτάζειν et ὄφρωτοῦσθαι, postremo κικυμώττει a κικυμῖς vel κικκάβη derivatum et τιθαιβώσσω, quod per ignotos tramites a θάω nutrio deductum videtur.¹³⁾ Ceterorum origo manifestior, vel a nominibus ut a βούλιμος βουλιμώττει et βουλιμῶ vel a verbis ἀγνοῶ ἀγνώσσω, ἀκροῶμαι ἀκρώσσω, ἀγρῶ ἀγρώσσω, vel utrinque apta λαιμός λαιμῶ λαιμάζω λαιμάσσω et λαιμώσσω.

§. 4. Num Graeci eadem verba in ὠσσω et ὠκω terminare licitum habuerint difficilis est cognitio propter raritatem exemplorum. De duobus, quae ad Buttm. p. 60. apposui, unum ἀλθῆσσω et ἀλθῆσκιω parcius legitur quam ad dijudicandum satis est; pro homerico ἐπίνυσσε Hesychium ἐπίνυσκε scriptum invenisse animadvertit Ruhnkenius Ep. 37. Schol. II. XV. 10. Ἀριστοφάνης κῆρ ἀπινύσκων· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα διὰ τῶν δύο σσ. Ἐξαμβλώσσω e Dioscoride attuli ad Phryn. 210. quo multo frequentius est ἐξαμβλώττει, ἀμβλώττει, ἀμβλίσκιω. Σελάσκιω λάμπων Theogn. Cram. II. 11, 18. rectene scriptum sit an pro σελάσσω, dubium reddit multiplex antecedentium corruptio: σέβετος ὁ

13) In Theogn. Cram. II. 10, 22. ubi enumerat vocabula quae diphthongum αι in prima habent εἰ δὲ (εἴ δὲ) καὶ τὸ παιμάσσω καὶ τὸ παιπαλον τὸ τραχὺ, παιπαλώσσω τὸ παῖω scribendum est καὶ παιπαλώσσα, καὶ τὸ παῖω.

ποχλίας pro *σελάτης*, *σέβαλα* ἢ *ἐκπληξις* p. *σέβασμα*, *σεύελις* p. *σέσελι*, *σελασμός* ἢ *ἀλαζονεία* p. *σελλισμός*. Nec saepe terminationes $\overline{\sigma\kappa\omega}$ et $\overline{\zeta\omega}$ eidem verbo adaptantur ut *ἐμφανίσκω* quod semel inventum est et *ἐμφανίζω*, *στεριάσκω* et *στεριζώ* (*ἀποστεριζώ*) *γενειάσκω* et *γενειάζω*, quorum illud inchoativi similis, hoc pro *γενειῶ*, aliterque discreta syntheta *ὑπογενειάζειν τὸ ἄπτεσθαι τοῦ γενείου*, *ὑπογενειάσκειν δὲ τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γένειον* Herodian. Philet. p. 443. alterum enim a nomine proficiscitur, alterum a verbo *γενειᾶν*. In tribus N. T. locis pro *ἐγαμίσκονται* codd. complures *γαμίζονται* praebent et pro *γαμίσκοντα* in Callicratidae fragm. Stob. LXXXV. 18. p. 182. quod de viro dictum est nuptias ineunte Valckenarius corrigit *γαμῆσειοντα*, sed praeteriit quod non multo post sequitur p. 183, 14. *αἶκα τις—ἀκμάζουσαν γαμίσκη* hoc est *γαμῆ*, ceteraque fere omnia a verbis circumflexis derivata eandem cum illis significationem habent, *πρωτάσκειται* in Orac. Chald. XXVIII. p. 23. *τρωπασκέσθω μεταβαλλέσθω* Hes. et alia ad Buttm. p. 60. ¹⁴⁾ collata. *᾽Οφλίσκουσι* Suidas fortasse ex epimerismis sumsit quasi primitivum verbi *ὄφλισκάνω*. Terminationis *οσκῶ* exemplum nullum praeter Hesychianum *φυγόςκειν φεύγειν*, cui non plus fidei tribuo quam sequenti *φυτοσμῶν* (sic) *φεύγων*. Eorum quae ypsilon in penultima habent uni *ἀλύσκω* deest primitivum *ἀλύω* sed damnum supplet *ἐξαλύω* in hymno hom. Quae sequitur vocalis in uno paragogorum apparet *ἀμβλώσκω*, si quidem id ut plerisque veterum videtur, ab *ἀμβλός* declinatum est suppresso ypsilo, quod Nicander etiam conjugato *ἀμβλώσσω* i. q. *ἀμβλυώσσω* seu *ἀμβλυπέω* detraxit. Si vero singulari quodam syncopae genere ex *ἀναβάλλω* ortum est, quod Suidas significare videtur *Ἀμβλίσκειν προβάλλειν κηήματα* v. ad Aj. p. 97. not. et ad Buttm. III. ad longe alium locum pertinet. Ab *ἀμβλυώσσειν* aliisque ejusdem potestatis verbis *τυφλώττειν*, *κικυμώττειν* et novitio *εζυμπλώττειν* differt *ιλλώττειν*, quod non compositum est ut Wytttenbachius censet ad Plut. de discrim. Adul. p. 433. sed a composito *ἴλλωψ* derivatum, ut a *γόργωψ* *γοργώψασθαι*

14) Ibi consulto omisi *ἴασκειν ἄγειν* Hes. et alia aequae obscura.

v. ad Phryn. 607.¹⁵) Ἐπιλλώττειν vero merito rejicitur in Thes. Sed non suspecta habeo Θαλυσσόμενος φλεγόμενος et Θαλύψαι θάλψαι πυρῶσαι Hes. v. Prolegg. 345. neque negem ab ἀμαλός et ἀμαλάπτω duci potuisse et quod Hesychnius praebet ἀμαλάπτω πορθῶ, nam sic saepius variantur affinia κορύπτω κυρίσσω, quod attice dicitur pro κερατίζω, Ἀλειώσσει μωραίνει et Φαλίπτει μωραίνει ab uno themate ἦλός ἦλεός ἦλλθιος ἀλεόφρων et aspirata auctum Φαλόν μωρόν Hes. Verum praeter has solitas et ordinarias paragogas, quas jam absolvimus, reperiuntur quaedam singulae singulis verbis attributae ab ἄγω ἀγινέω, ἀτέω ἀτέμβω v. Diss. II. c. II. §. 1. δῖω δίομαι διώκω, ὄρομαι ὄροθύνω, εἴλω ἀλίω ἀλίνδομαι ut κυλίω κυλίνδω, sed verbum alexandrinum ἀλισγέω, quod Lennepius ab eadem stirpe, Coraes vero ab ἀλίνω derivatum putat v. Diss. V. §. 3. a recondito fonte manavit unde ἄλερος et ἀλαρύνω v. Prolegg. 262.

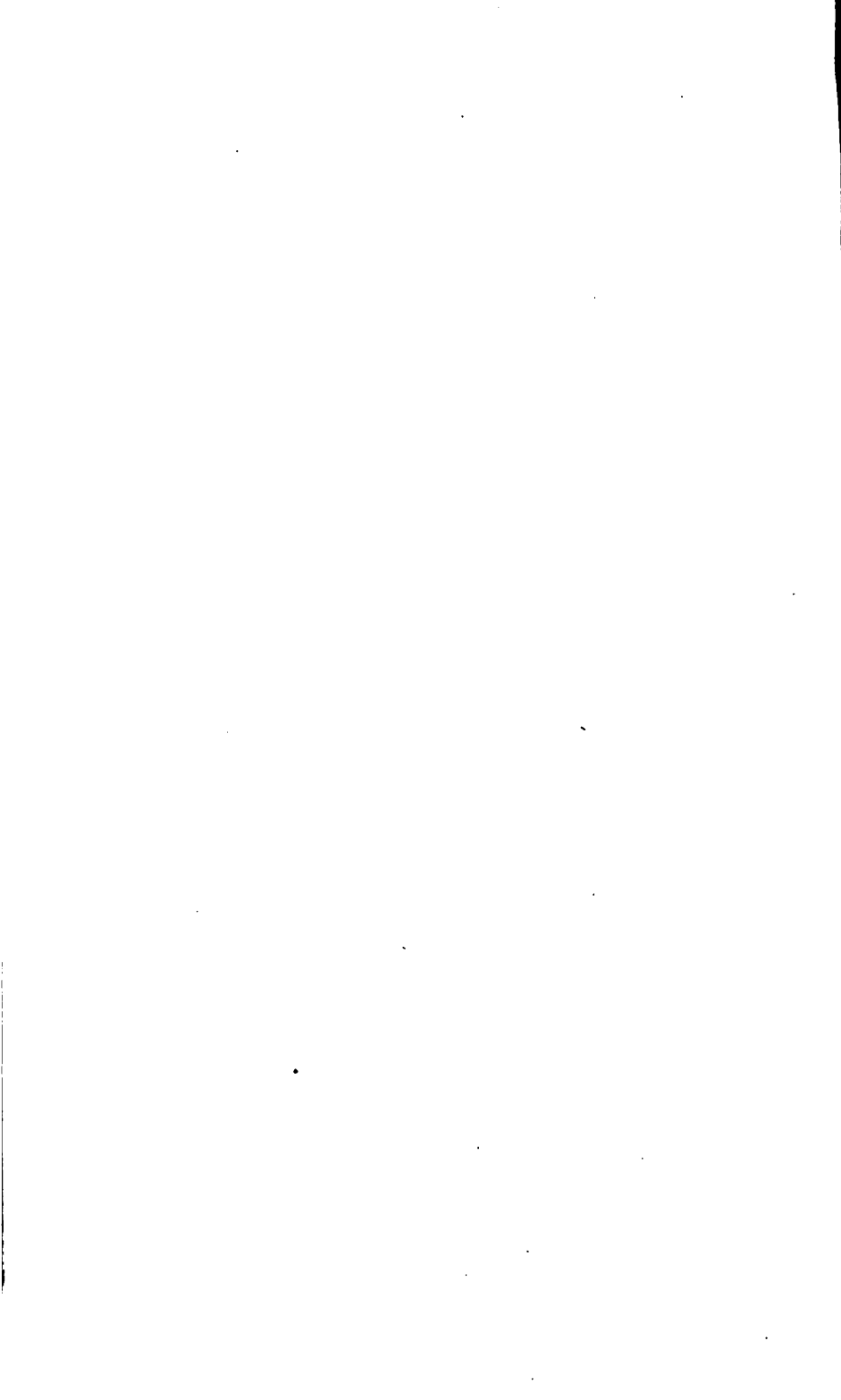
Proximum est ut nomina ab unoquoque verborum genere propagata recenseantur. Verum hujus disputationis pars ea quae ad paragogas pertinet, in aliis librorum meorum tractata est. Quo facto restant ea quae omnia praesentis usitati elementa nec plus minusve continent.

15) Ab altera terminatione γόργοψ, quae cum αἰθλοψ, κύκλοψ convenit, duci potuit γοργοπιῶν et Ἐγοργοπίασκεν ἀτενές ἔβλεπε Hes. quod verbum epicum esse ostendit terminatio, nec repugnat augmentum; quod vero Dindorfius in Thes. reponit ἐγοργοπιάσκεν, versui reclamatur.

LIBER TERTIUS

DE

NOMINIBUS VERBALIBUS.

Pars I.

De nominibus primae declinationis.

§. I. Hanc viam ingredientibus statim occurrit vox ad ordiendum auspiciatissima ἀή sive aeolicum ἄα aurora Musis amica, cujus genitivo ἄας Boeoti, ut Lexicographi docent, adverbii loco usi sunt pro εἰς αὐριον ut ἕνας pro εἰς τρίτην, eundemque casum Zenodotus Homero impegit II. VIII. 470. pro ἡοῦς scribens ἄας hoc est ἄμα ἡμέρα. Ἡώς autem neque ab αὐω τὸ φωνῶ (ut κλυτὸς ὄρθρος) derivatum videtur, neque ab αὐω τὸ λάμπω Sch. Oppian. Hal. I. 154. Eust. 1814, 36. sed ab ἄω τὸ πνέω, sicut pars noctis postrema ἄγχαυρος dicitur ὅτι περὶ τὸν ὄρθρον αἱ αὐραι πνέουσι Sch. Apoll. IV. 10. et Ἐναύρω πρωτῆ Hes. Ad αὐω τὸ φωνῶ pertinet αὐα ἢ φωνή et ἄβωρ ἢ βοή Hes. aeolicum, ut videtur et ex parte laconicum. Idem affert Δάη ἢ μάχη oblitteratum illud praevalentibus paragogis δάις et δῆρις. Θεά τὸ βαρύτονον ὅπερ οἱ Συρακούσιοι θάα λέγουσι Theognost. II. 102, 21. unde duplex derivatorum flexus θεάομαι et θαέομαι. Sed Ῥάας ῥεύματα Hes. suspiciosum facit enallage vocalis, qua nullum verbi ῥέω inclinamentum contingitur. Cum μνάω connexum est μνέα sive μνεία cf. Prolegg. 45. cum obsoleto γάω, cujus formam repraesentat perfectum γεγάμεν, nomen γέα sive γέη ab Hesychio contestatum. De genitivo defectivi ἑάων notum est quanta opinionum dissensione certatum sit; id Goetlingius ad Theog. 664. nominativo ἔη subjicit eamque vocem a verbo substantivo ductam omne quod est in rerum natura significare statuit; quod si ita se habet, ἔη idem valet quod οὐσία, τὰ ὄντα. Trisyllabum unum est ἀλέη ἢ ἔκκλισις ab ἀλέομαι vel ἀλεύομαι subtracta vocali insiticia ut ἀκοή ἐκ τοῦ ἀκούω Arc. p. 103. Sed fit etiam ut iota extrinsecus addatur, γάω γαῖα EM. quae

Philoxeni conjectatio, si non omnino hoc genus divinationis aspernamur, haud damnanda videtur; ¹⁾ *χειά ἀπό τοῦ χεισθαι τὸ χωρῆσαι* Schol. II. XXII. 93. ²⁾ quod Lehrsius de Arist. p. 146. inter Aristarchi periculose dicta refert. Verum tamen *Προχέα ἢ πρόφασις* Hes. haud facile est aliunde repetere quam synonymon *προχάνη* hoc est a themate a quo *χάος* et *χάσκω* aliaque hiandi et vacandi vocabula orta sunt v. Diss. I. §. 1. Sic etiam *ἀπό τοῦ χρέω γίνεται χρέα καὶ χρεία πλεονασμῶ τοῦ ι ὡς χρέος καὶ χρεῖος* EM. 814, 28. nec impedit Choeroboscus Cram. II. 227. *χρεία παρὰ τὸ χρέος*, nam neutrorum quoque, ut postea demonstrabitur, origo verbalis. *Ἐνδεια* ab *ἐνδεής* derivatum est ut *εὐκλής* *εὐκλεια*, quod EM. cum illo contendit, sed a verbo *δέω* simplex *δεια* i. q. *ἔνδεια*, et quod Grammatici huic adjungere solent *λεία* doricumque *λαία* ³⁾ vergit in viciniam verbi *λάω* (*λαμβάνω*). Plerumque tamen epsilon transmutatur in *ο*, *ροή*, *χοή*, vel in *οι*, *πνοιή*, nec vero in *ω* ut in EM. 26, 19. dicitur *ἀπό τοῦ ζῶ ζωή ὡς ἰῶ* (scr. *ἰῶ*) *ἰωή*, ἢ *ἐκπεμπομένη βοή*, *θῶ τὸ καταβάλλω θωή ἢ ζημία*, nam *ἰωή* onomatopoeiticum est ut *ἴα* clamor, neque ex homerico loco *σοὶ θωὴν ἐπιθήσομαι* liquido apparet nomen ductum esse *ἀπό τοῦ θέσθαι*, ut Eustathius censet 1441, 36. poetam *παρετυμολογεῖν* ratus. Verborum quarti ordinis (nam tertius vacat) duo modo nominibus fingendis materiam praebuere *ψίω ψιά ἢ ψήφος* Sch. Apoll. II. 1172. ut a *ψάω ψήφος*, *δίω δεδαίαι δειλλαι* Hes. ⁴⁾ quod *δεδαίαι* scribendum est ut *δειδία νύξ σκοτία* Suid. *παρὰ τὸ δεινόν* Eust. 1724, 1. ac si verum est nomen *ἡμέρα* proprie placidam significare v. Parall. 359. et *mane* bonum, consentaneum videtur noctem intempestam ab horrore *δειδίαν*

1) Quod addit *μῶ μαῖα*, hoc nomen naturale videtur ut *μᾶ* et *μάμμη*.

2) Quae sequuntur verba *εἰς αὐτὰς γὰρ μηχανῶνται* etc. aliquanto rectius scripta sunt in EM. 809, 52. Paragogen *χηραμά* Schol. Nic. Th. 55. eodem modo explicat *παρὰ τὸ χεισθαι καὶ χωρεῖσθαι ἐν αὐτοῖς*.

3) Utriusque similitudo suspectam reddit Hesychii glossam *Ἐπὶ λέαν ἐπὶ ληστειαν*, sed literarum series tuetur.

4) Durum foret corrigere *δέδτε δειλιᾶ*.

appellatam esse. Verborum in $\bar{\omega}$ -exeuntium unum ζώω nomen progenuit, ζόη, quod Sch. Eur. Hec. 1084. et Eust. 411, I. parum apte ad ζέω referunt, cujus nulla cum ζώω societas fingi potest. Diphthongi exemplum suppetit unicum ἀκουή, cui EM. 50, 10. ἀκοή praefert: τὰ γὰρ εἰς $\bar{\omega}$ καθαρά (καθαρόν) λήγοντα βαρύτερα τὴν παραλήγουσαν ἐν τοῖς ῥηματικοῖς βραχεῖαν ἔχει. Nec multa sextae vocalis; a thematico πύω substantivum πύη semel inventum Aret. Diut. I. 8. πύη καὶ φθίσις, nam quod sequitur ἐμπύη ἦδε τοῦνομα in codd. scriptum est ἐμπνοι οἶδε τοῦνομα sc. ἔχουσιν, et poeticum φνῆ. Ῥύα ex Aeliani loco, quem notavi ad Phryn. p. 492. nunc sublatum est. Quaeque Grammatici ingerunt δύη παρὰ τὸ δύω Eust. 1835, 57. et λύη ἀπὸ τῆς λύσεως Schol. II. VIII. 240. eorum alterum nullam, alterum pertenuem cum verbo similitudinem habet; nam λύσις nunquam dicitur pro στάσις. Sed θυῖα qua proprium qua appellativum non actionem significat sed personam ab aeolico θυῖω ductum. Ἡπύη φωνή Hes. fieri potest ut ἠπύς scripserit vel ἦπυς, nam quae cum ἠπύω consonant verba ἀλύω, ἀχλύω etc. a nominibus in \bar{v} s orta sunt. Ultima classe continentur oxytona ζώω ζωή, σώομαι σωή ἢ ἐφορμῆ καὶ φορά Hes. s. Ἐύσωτρον, tertiumque ἐρωή παρὰ τὸ ῥώω ὡς ζώω ζωή EM. 380, 34.

§. 2. Hinc pergimus ad propagines verborum non purorum. Hic nihil aut ordine prius aut memoriae praesentius est quam βουλή, cujus synonymon Δήλη ἢ βουλή nisi Hesychius excitasset, in oblivione jaceret itidem ut Δάλα λύμη a δήλομαι. Non ultra Homerum descendit πάλλα ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι Eust. 1554, 31. Diutius vero perduravit οὐλή παρὰ τὸ οὔλω EM. et δείλη a δειλομαι, si quidem vincit Aristarchea scriptura δείλετο. Post eum increbuit βδέλλα vocali verbi βδάλλω leniter inflexa ⁵⁾ et Στέλλα ζῶσμα Hes. a quibus desciscit nomen ramentorum pulveris, quae in lumine solis per januam fenestramve trajecto conspiciuntur, ⁶⁾ ἀ δὴ τίλας τινές καλοῦσι Plut. Symp. VIII. 3. si id a τίλλω factum est nomen. Trisyllaba duo sunt, ἀπειλή ἀπὸ τοῦ

5). Hesychius Ἐβδηλάμην — βδάλλειν τὸ ἀμέλγειν, ὅθεν ἢ βδέλλα.

6) Τὰ καλούμενα ζύσματα ἐν τῷ ἀέρι Arist. de An. I. 2.

ἀπειλλειν ὃ ἔστιν ἀπειργειν EM. 120, 51. cujus contrariam sententiam infra adscribam, et ὄφειλή, quod idem in Xenophontis libro de rebus reperiri ait, sed hodie numeratur inter idiotismos scriptorum sacrorum; tertium ab Aristophane fictum ἀπό τοῦ αἰόλλω ἀπαιόλη ἢ ἀπάτη Eust. 352, 33. 7) Verborum in μω̄ exeuntium tanta est paucitas ut nemo mirari possit substantivorum exempla nobis deesse; nam θέρμη, etsi accentus non officit quo minus ab obsoleto θέρμω repetatur v. Parall. 394. tamen probabilius confertur cum ψύχρα et aliis hujusmodi, quae adjectivis subnata sunt. Hoc plus materiae praebet litera huic proxima: ab ἄνω ἄνη, a γένω, quod in arte ponitur, γένη sed a γείνομαι non γεῖνα ut πείνα sed γέννα quasi aeolice fictum, ἀπό τοῦ κλίνω κλίνη Choerob. Cram. II. 229. ut φθίνα ἢ ἐρυσίβη Hes. a φθίνω tanquam tabes quaedam stirpium. A verbis in ννω̄ μύνη, ἄμνα, εὐθνα, αἰσχύνη, τορύνη et novitium ἀλγύνη. Nec improbanda videtur sententia scholiastae Lyc. 107. Βύνη παρὰ τὸ δύνω τὸ κολυμβῶ, et ab eodem fortasse denominata est Δυναμένη dea marina, licet aoristi δύνασθαι exempla ex illa antiquitate proferri non possint. *) A γραίνω reduplicatione addita γάγγραινα v. Prolegg. p. 35. Haec excipiunt αἶρα ἢ σφῦρα παρὰ τὸ αἶρω EM. 38, 40. ex quo sunt latina aëro et aerumna, μαῖρα canicula flammans ἀπό τοῦ μαρμαίρειν Eust. 1131, 4. et personarum vocabula γέραιρα et Μέγαιρα, tum εἶρα ἢ ἐκκλησία παρὰ τὸ εἶρειν Sch. II. XVIII. 531. cf. Muetzell. de Theog. p. 112. sq. δείρα τράχηλος διαίρεισι Hes. a δέρω EM. πειραῑ κοπάνων Aesch. Cho. 847. ἀπό τοῦ πείρειν Schol. quod si Blomfieldius attendisset, non ad diversum πεῖρα experientia delapsus foret; σειρὰ παρὰ τὸ εἶρω Choerob. Cram. II. 260. ἔθειρα ἐκ τοῦ ἔθειρω ib. 201, 30. *) ἀπό τοῦ πορφύρω πορφύρα EM.

7) Schol. Nubb. 1153. παρὰ τὸ ἀπαιολεῖν Ἄρισταρχος δὲ δξύνεσθαι φησιν.

8) Illis quae ad Butt. p. 157. attuli, adde ἐνδύνασθαι Heliod. I. 26, 43. occasus ὁ δύνας Priscian. IX. 9, 464. T. II. δύναντος τοῦ ἡλίου Sch. Arat. 41.

9) Eadem est connexio nominis κόμη et verbi κομῆν comere id est curare sive ἐθείρειν, quod Hesychius κοσμεῖν interpretatur.

684, 10. unumque bisyllabum (nisi plurale est) Σύρη πλήθος Hes. a σύρω unde συρφετός vulgus, πασσύρωσ ι. γ. παμπληθεί. Si praesens ὄσφρομαι satis constaret, non dubitarem huc referre ὄσφρά vel ut in cod. scriptum est ὄσφρα Achill. Tat. II. 38, 56. sed quia ὄσφραίνομαι evaluit, in omnes partes tutius videtur illud cum μάθη et huic similibus componere, quae in proxima paragrapho allaturus sum. Verborum in σω exeuntium uni ἀφύσσω adaptatum est nomen ἄφυσσα haustum; sed et μέλισσαι αἱ ἰέριαι dictae videntur a placando et propitiando ἀπό τοῦ μειλίσσειν.¹⁰⁾ Ὅσσα veteres magno consensu ab ὄσσομαι arcessunt; Ὀττόμενος, ὄττα, ὠπτεύομην Anecd. Bekk. p. 55. ὄσσεσθαι ἀπό τῆς ὄσσης, ἣν αἰεὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι· τοιαύτη δὲ λέξις ἐστὶ καὶ ἡ ὄψ ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται λέγων ὅσα τὴν κληδόνα καὶ ὀπτεύσθαι τὸ κληδονίζεσθαι Eust. 964, 63. qui quum nomen verbo anteponit, ordinem antiquitus fixum perturbat. Sed adversus haec enixe disputat Buttmannus, ὄσσα non praesagitionem significare sed vocem, neque ὄσσεσθαι dici pro ὀπτεύεσθαι. Cui quantum de Homero concedo, tantum abest ut utrique vocabulo diversa principia assignare sustineam; neque mihi persuadere possum aliud esse ὄψ, quod vocem significat, aliud ὄψ, quod visionem. Meminerimus modo, quod prius dictum est (Dissert. IV. §. 4. Adnotam.) προῖδεῖν aliquando valere praesignificare atque Latinos praesciendi et praedicendi significationem uni inclusisse verbo praesagire. Νύσσα παρὰ τὸ νύσσω, ἐπεὶ ἐκεῖ νύσσομαι οὐκ ἔπποι Orion. 102. quo tamen verbo Homerus de aurigis non utitur. Duarum consonarum sibilantium duo sunt exempla Δέψα ἢ βύρσα Suid. et ἀΰξη. Nam ἀφειψή Aret. Cur. Acut. II. 6, 274. neque in codd. clare apparet nec sententiae satis aptum est, quae ἄφουξιν potius quam ἀφέψησιν indicare videtur; tertio repugnat regulae τὰ εἰς ψη οὐχ εὔρηται Arcad. 115.

§. 3. Nunc ad partes vocanda sunt verba, quae mutam habent ac primum labialia: ἀπό τοῦ βλάβεται ἢ βλάβη

10) Huic simile est Ἀμαρύτται οἱ ὀφθαλμοί Hes. ut Hemsterhusius corrigat, ab ἀμαρύττω. Eandem ob causam oculi vocantur ἀγάλα.

γίνεται ὡς ἡ ἀποκρυβή ἀπὸ τοῦ κρύβω καὶ καλύβη ἐξ ἀρρήτου θέματος τοῦ καλύβω Eust. 1732, 17. στίβη et θλίβη, quanquam id G. Dindorfius in Thes. uno illo Galeni loco non satis munitum putat, tum praeterea λάμπη fax, ἄρηη, σκέπη, Θήπη ὁ φόβος Hes. σήπη pro σαπρία in versione Aquilae, ¹¹⁾ γραφή, γλυφή, δρυφή et προῦποστυφή Epist. Pythag. p. 56. ed. Orell. nisi haec duo pertinent ad illum locum, quo mutata recensentur. Quod pro στίβη in cod. Anth. XII. 102. scriptum est στειβη rejicitur auctoritate canonis τὰ εἰς η ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἐν τῶν μέσων οὐ παραλήγεται τῇ ει Choerobosc. Cram. II. 258. unaque ἀμειβή Hippocr. Diaet. I. 10, 637. T. I. a librario illatum. A verbis secundae conjugationis orta sunt στέγη παρὰ τὸ στέγω EM. 726, 37. Θήγη ἀκόνη (omiss. in Thes.) Cyrill. Lex. v. Albert. ad Hes. s. Θήγη, nisi θηγάη scripsit, unaque τρύγη ἡ ξηρασία Sch. Nic. Th. 358. a τρύγειν ξηραίνειν Hes. et oxytona ἀνοιγή Joann. Chrysost. multoque antiquius ἀνωγή, tum deinde βοσκή, διωκή (omiss. in Th.) Annā Comn. IX. 249. cui praeivit homericum ἰωκή, et ἀπὸ τοῦ ἐρείκω ἐρείκη Cram. II. 202. Eust. 1107, 60. non contra ut Schol. Aesch. Pers. 536. ἐρείκη φυτὸν εὐσχιστον ὄθεν καὶ τὸ κατερείκομαι v. Prolegg. 322. In tertia quasi acie consistunt aspirata ψυχή παρὰ τὸ ψύχω Cram. II. 425. ἀρχή, εὐχή, μάχη, ἰαχή, στεναχή ab Aristophane scriptum Od. V. 83. cui Schol. II. XXIV. 512. praefert στοναχή comparatione inepta στενάχω στοναχή ὡς μένω μονή, λέγω λόγος, et syntheton κυνάγχη ut οὐρανῶθη. A dentalibus primae classis ἄρδα, Εἶδη ὄψις Hes. sed hoc dubitabile quia Choeroboscus Cram. I. 258. EM. 465, 53. diphthongum ει ante terminationem δη reperiri negat. A secunda praeter ὄζη ionice terminatum apud Celsum manant haec ἄζα, σχίζα, σπιζα, βύζα, κνύζα παρὰ τὸ κνύζω Cram. I. 222. sed et verbi scriptura suspecta est v. Diss. IV. 2. et nomen illud Herodianus aliunde repetit v. Proll. 406. A tertia dentalium unum vulgo notum λήθη sed plura per lexicon Hesychianum sparsa Ὀθη φρονίς, Πεύθη πεισίς, Ἄλθα θερμασία ἢ θεραπεία, cujus glossae caput cum ἀλέα con-

11) Hiob. XVII. 14. ubi σπη scriptum est et XXI. 6. ubi σπή.

venit, nomina autem huic subjecta cum verbis *θέρω* et *θεραπέυω*, quorum vim Latini una voce *foveo* expresserunt. Pro *Πειθή πεισμονή* corrigunt *πειθῶ*, cui suppetiatur accentus et Choerobosci canon τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ἠ ἐν τι τῶν δασέων οὐ θέλει τῆ εἰ παραλήγεσθαι Cram. II. 258. Numerum augent *λάσθη*, si verbo *λάσθω* sive *λάζω* auctoritas constat v. Diss. IV. §. 2. et *τένθη* ἢ *λιχνεία* si a *τένθω* derivatum est ib. §. 1. Adnotam. Ad ultimum tenui innixa: *λιτή ἀπὸ τοῦ λίτω* Eust. 725, 14. *ἄντη* quod Hermannus ad Soph. El. 137. percommode reponit in Hesychii loco pro *Ἀντήσει λιτανείαις* corrigens *ἄντησι*, quo et Sophoclem usum putat, et indidem repeti potest *ἄντην* tanquam accusativus adverbialis ut *πέραν*, et solemnium christianorum nomen *ὑπάντη* et *ὑπαπάντη*, quod apud Du Cangium oxytonon est v. Reisk. ad Porphy. p. 229. ed. Lips. verbo dupliciter declinato *ἄντομαι* et *ἀντάω*. In extrema hujus regionis ora collocanda sunt *ἀλκή*, *ἀλφή*, *Πέτα πτώσις* Hes. quibus quae respondent praesentia non leguntur quidem sed omnes analogiae numeros habent. Nec ab ea deficit *ἄρω*, unde sarpo pendet et *ἄρη* avis nomen, quo quidam falconem significari interpretantur, idemque instrumenti falcati, quod Hesychius *ῥρη* vocari testatur v. Diss. I. §. 3. His similia sunt *Ῥρη Ἐρινός* et quod jam Guietus ad *ἀρπάζω* retulit *Ῥραξ θρασὺς ἄνεμος*, ut Nonnus dixit *ἄρπαγος ἐξ ἀνέμοιο* III. 38. In Anecd. Cram. I. 47. *ἄρη* et *ἄρπυια* ad *ἀρπῶ* referuntur; sed hoc Alexandrini est commatis ut *ἐργῶ* pro *ἐργάζω*, quare acquiescimus in primitivo *ἄρω*, cujus typum sequitur aoristus asigmus *ἀρπάμενος* ut *εἰπάμενος*.

§. 4. Haec quae transegi nomina de prima verbi positione aut admodum nihil mutant aut perpaululum; reliqua longius ab ejus similitudine abstracta sunt vel restitutione verbi anthopotacti *ἀδή* ἢ *ἡδονή*¹²⁾ *δάκη*, *θανή* Tzetz. Chil. IX. 26. (omiss. in Thes.) *λαβή*, *λάχη* ἢ *λῆξις*, *μάθη*, *πάθη*, *προμολή*, *ἐρυγή*, *τύχη*, *φυγή*, vel consonarum et vocalium

12) Haec Arcadio p. 105. addita sunt in cod. Havn. quae causa est cur *Ἄδᾶ ἡδονή* Hes. pro *ἡδη* accipere noluerim. In Thes. omititur.

mutationibus variis, quae ad duo revocari possunt genera summa, tropen et epenthesin, utramque bipertitam. Trope vocalium una legitima est qua ε, ut in perfecto medio fieri solet, in ο transiit ut ὄλπα ἢ ἐλπὶς Hes. στροφή et mille talia exceptis quae substantiam significant στέγη, σκέπη, πέρα ab eodem themate ductum unde πόρος. Literae alpha in ο conversae exemplum singulare est λέλογχα λόγχη sors sive portio accentu notabili. De diphthongis sic habendum. A verbis in αινω et αιρω desinentibus quae existunt nomina non praesentis similitudinem sequuntur sed temporum obliquorum, in quibus vocalis thematica regerminat. Ad καινω quidem, cujus perfectum est κέκονα, nomen pertinet Κονή φόνος et Κατακονή ἢ διαφθορά Hes. ab iis vero quae alpha stirpitus habent χαρά, μάνη ¹³⁾ φανή et parasyntheton προχανή, sed ab eodem verbo etiam nomen piscis χάννη proficiscitur v. Jacobs. ad Aelian. 135. ut a σαινω sanna, et ex perfecti similitudine καταχήνη, κυσοχήνη atque verbum χηνήσαι. Diphthongi ει sors varia est; plerumque enim epsilon in omicron mutatur iota vel omissa φθορά, αγορά, vel retento στοιβή ¹⁴⁾ μοῖρα, ἀλοιφή. Semel epsilon praesenti insitum abjicitur στίβη ἢ ἔωθινὴ πάχη παρὰ τὸ στείβω· πυκνοῦται γὰρ ἢ δρόσος παχνομένη Eust. 1546, 45. ἀλιφή non legitur sed συναλιφή tritum est in Grammaticorum sermonibus ¹⁵⁾ et sancitur adeo ab Eustathio lege compositorum p. 1561, 10. τὰ ἄλειφα οὐ σύνθετον κατὰ τὴν συναλιφήν, διὸ καὶ φυλάσσει τὴν δίφθογγον. Sed haec lex ad adjectiva pertinet τὰ παρὰ τὸ ἀλείφω εἰ διὰ τοῦ π ἐκφέρονται, διὰ δίφθογγου γράφονται· εἰ δὲ διὰ τοῦ φ, εἰ μὲν ὡς σύνθετα, διὰ τοῦ ι, πισσαλιφής, ἀηλιφής, εἰ δὲ ἀπλᾶ διὰ τῆς εἰ, ἄλειφαρ Suid. s. Ἄλειφα. Sic πισσαλιφής scribitur ut φονολιβής,

13) Photius Μάνην τὴν μανίαν· λέγουσι δὲ καὶ μάναν. Dobraeus scribit Μάμην (μάμην) μαμίαν — καὶ μαμῖν. Equidem nihil mutopraeter ultimum μανῖν pro μάναν, ut χολῖν. Nam ut μάτη ματία, μονή μονία, κάχη καχία, sic etiam μάνη μανία dici potuisse videtur.

14) Vitiosum στοιβη Theophr. H. Pl. VI. 1, 3. nuper correxit Wimmerus; Συντόνη σύντασις Hes. Vossius.

15) Ex magna exemplorum copia pauca attulit Blomfieldius ad Phot. Addend. p. 688. (594. ed. Lips.)

ψυχολιπής etc. ¹⁶⁾ sed nomen a συναλείφω derivatum non aliter ac simplex ἀλοιφή, cujus scriptura nunquam dubia fuit: τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ὀ ἀντιπαρακείμενον ἔχουσι τὸ ε ἔγκειμενον λέγω λόγος, δέρω δορά, λείβω λοιβή, ἀμείβω ἀμοιβή etc. Cram. II. 175, 8. et 29. Semel ει mutatur in ευ εὐλή ἐκ τοῦ εἰλω Cram. II. 137. vel potius ab εἰλω. Bis in ου, ἀπὸ τοῦ κείρω κορά καὶ κουρά EM. 534, 4. ¹⁷⁾ et ab εἰλω nomen forense ἐξούλη h. est ἐξείλησις sive ἐκβολή et ab eodem fonte οὐλαμός i. q. ἕλη Proll. 155. οὐλάς ἡ πήρα, cujus nomen latinum est bulga ab eadem radice natum ut synonymon vulva, et νύξ κατουλάς ἀπὸ τοῦ εἰλλειν τὸ συστρέφειν Phot. Diphthongi αυ et οι non cadunt in hanc quaestionem; ευ ubi emergit, in ου transmutatur σπεύδω σπουδή, cui comparari possunt ἐλεύθω εἰλήλουθα et Ψούδια ψευδῆ Κρήτες Phot. quanquam hoc fortasse a ψύδιος natum est, cui cognata ψυδρός et ψύθος epsilo carent v. Dissert. I. §. 1. Adnotam. A πεύθομαι derivatum esse ποθή et πόθος Philoxeni fuit conjectatio probabilior certe quam quod Eustathius posuit πόθος ἀπὸ τοῦ πείθω p. 1679, 12. nam et in latino sermone verbum quaero significationes interrogandi et desiderandi complectitur, homericumque ἐρέω hoc est ἐρευνῶ non longe abest ab ἐράω et ἔρωσ. Vocales ancipites e longis breves fiunt ἄνη, τριβή, παραιψυχή, excepto ψυχή, quod nonnulli a ψῦχος declinatum dicunt, et κλίνη, cui hujusmodi ratio praetexti non potest sed a brachycatalectis eo certe distat quod substantiam indicat. Consonantium trope posita est in attenuatione, qualis in aoristo et perfecto secundo obtinet. Itaque pro zeta succedit aut gamma ἄζω (ἄγαμαι) ἄγη; κριγή, κραυγή aut delta φραδή, κνίδη, σχιδή (scida ἀπὸ τοῦ σχίζειν Charis. I. 18, 29. p. 59. b. Lindem.) quibus consoni sunt aoristi ἔκραγον, ἔφραδον etc. Sed eadem terminatio transfertur ad paragoga, quibus hoc tempus denegetum est ἀρμογή, βασταγή, ἰύγή, οἰμωγή et κομιδή ceteris memorabilibus quia a numerosissimo genere verbum in ζω

16) Verba non hinc sumuntur sed a terminatione in ὄς, quae ex uno διαφθεράλιμος apparet, μυραλοιφεῖν, ξηραλοιφεῖν.

17) Hinc αἰτόκουρος et diverso accentu ὕλοκουρός.

derivatorum, nihil simile nascitur, nisi forte huc pertinet *Αικίδδα αίσχυνη Λάκωνες* Hes. ut Hemsterhusius corrigit pro *αΐκουδα*. Semel $\bar{\nu}$ substitutum est *πλάζω πλάνη* natum fortasse ex $\bar{\nu}$ adulterino futuri *πλάγξω* ut *κλάγξω κλαγγή*, quod non minus solitarium est. Pro *σσ* supponitur una gutturalium; ac primitivis quidem constanter gamma *ἄσσω (ἄγνυμι) ἄγή, ῥαγή, πάγη, ταγή, περιφραγή, κατανυγή, πληγή*, praeter unum *πινηγή*, atque horum exemplum sequuntur etiam paragoga *ἀλλαγή, παταγή, τιναγή, χαραγή, ὀλολυγή, ἀμαρυγή*, sed haec minus constanter; nam et tenuis reperitur: *ἀϊκή ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω, ὡς φυλάσσω φυλακή, ὑλάσσω ὑλακή* Schol. II. XV. 709. nisi haec paronyma sunt ab *ἄϊξ, φύλαξ*. Et nonnunquam aspirata perfecti primi characteristicam *παλαχή, ταραχή, ἀμυχή, ὀρυχή* nisi *ὀρύσσω* primitivis adnumeramus. Sed idem posteriores per gamma scribunt *ὀρυγή* sequenti aoristum *ὄρυγον*.¹⁸⁾ Et tripliciter adeo variat verbi *ἀλύσσω* progenies *ἀλυγή, ἀλύκη* (elucus, alucinor) *ἀλυχή* apud Hippocratem ejusque interpretes graecos, neque mihi exputare contigit quibus legibus haec consonarum varietas et vicissitudo regatur. Denique ordinem excedit *μάζα* si a *μάσσω* derivatum est non a *μάζω τὸ καθαρίζω*, quod legitur quidem apud Hesychium sed alieno loco ante *Μᾶσσον* nec usitatum est verbum *φύζω*, unde *φύζα* repetitur. De vocalium inconstantia si quis me consulat, illud quidem manifestum est *ἀμαρυγή* et *μαρμαρυγή* non potuisse versui heroico adaptari nisi alterum longam haberet penultimam, alterum brevem, sed cur *πληγή* aliam vocalem acceperit atque *ῥαγή*,¹⁹⁾ id mihi latere fateor. Verborum in *σχω* exeuntium uni nomen accessit *διδαχή*. Quae duplex lambda continent in nomina transire non possunt quin assumant omicron perfecti secundi consona ad nativam simplicitatem redacta *βολή, στολή, ἐντολή*. Labialibus quae accessit dentalis rursus demitur *κάπη παρὰ τὸ*

18) V. ad Buttm. 260. *ὀρώρυγον* pro aoristo attico affertur in Herodianais Cram. III. 265.

19) Galen. Gloss. *Ῥηγήσι: σχίσμασι φήγμασι* sed codd. *ῥήμεσι* praebent fortasse pro *ῥήγεσι*. Eustathius 782, 20. *ῥήγος τινὲς τὰ φήγματα τῶν κροσσῶν, ἕτεροι δὲ παρὰ τὸ ῥῆξαι τὸ βάψαι*.

κάπτειν Sch. II. VIII. 434. *διπλή* παρὰ τὸ *δίπτω* Eust. 1591, 43. ut *ἐνίπτω ἐνιπή*, sed hoc discrimine quod *ἐνίπτω* iota breve habere dicitur, *δίπτω* longum, *ἀστράπτω ἀστραπή*, *καμπή* (gamba, gambia) *κοπή*, *τυπή* etc. sed et hic interdum revirescit aspirata perfecti primi *θρύπτω τρυφή*, *ἀφή*, *βαφή*, *ζαφή*, *ταφή*, *διφή* a *διπή* et mensura distinctum et saepe significatione, *καλύφη* cortex EM. 87, 19. (omiss. in Thes.) *παρακαλυφή*, *κατακρυφή*, quod multis seculis antecedit verbo *κατακρύφω*, et ab eodem capite *ἀποκρυβή* ap. Eustath. 974, 16. et aequales v. ad Aj. 449. assumpta media *καλύβη* a *καλύφη* significatione separatum. Sigma verbo infultum remittit *ἐπιμυγή*. Epenthesis vocalium rara est et unius modi *πεῖνα* a *πένομαι*, *κραυγή* a *κράζω*, consonantium duplex, una e verbi inclinamentis, quam naturalem appellabo; altera positiva ex consonis extrinsecus assumptis. Illam efficiunt literae, quibus tres primae passivi personae distinguuntur, una *μ*, *φήμη*, *τιμή* et a verbis non puris *στιγμή*, *νυγμή* etc. v. Parall. 392. sq. altera *σ*, *ἄω* satio *ἄση* taedium, *πείσω πέπεισαι* *πεῖσα*, 2°) *μύξω μύξα*, *δόξω δόξα*, *κόρσαι αἱ τρίχες* διὰ τὸ *κείρεσθαι* Poll. II. 32. nisi hoc paronymon est cum *κάρα*, *κορυφή*, *κόρυς* cognatum; tertia tau *ἄτη*, *κοίτη*, παρὰ τὸ *κείω κῆμαι* EM. *ἄντή* et ab *ἀείρω ἄορτή*, ab *ἔρδω ἔορτή* ut *δρᾶν* dicitur pro *θύειν*, *δρᾶσις* pro *θύσια*. Consona, qua perfecta verborum purorum terminantur apparet in duobus *θήκη* et *μύκη ἢ μύσις* Galen. Gloss. v. ad Buttm. 401. Haec ut in verbalium ordine collocentur res et causa postulat; nec tamen sententia est Graecos, quum haec ita fingerent, animum semper ad certos verbi casus intentum habuisse sed in formatione nominum iisdem usos esse consonis, quibus in declinatione verbi adsuessent, in arte vero commodioris distributionis causa aliud primae assignari personae convenit, aliud secundae vel tertiae. Sunt enim alia quae originem quidem a verbis sed consonas non eas habent quibus tempora et

20) V. Prolegg. 419. Parall. 124. In Herodian. Epim. 110. *πεῖσα* ἢ τοῦ ξύλου scribendum est *Πεῖσα* ἢ τοῦ Ὀξύλου. Hic enim quum Eildem occupaverit, probabile est mythographos ei supposuisse filiam urbis Pisae éponymam. Schol. Theocr. IV. 29. Pisam Endymionis filiam perhibet, Endymionem vero regem Eildis fuisse constat.

personae discriminantur sed expletivas: σέυω σόβη — αὖω αὐδή, χλίω χλιδή — παρὰ τὸ ἄω αὐλή EM. παῦλα ἐκ τοῦ παύω Regg. Pfos. p. 425. μήλη, στήλη, φυλή etc. a δόω dano δάνη ἢ μερίς, ζώνη, φωνή — a τρύω τρύπη i. q. τρύμη, κνάω κνήφη v. Diss. I. §. 3. ab ἄω et ψάω αὔρα et ψώρα, duo dentalibus fulta κνύζα a κνύω Herod. EM. 523, 7. et μάθη a μαίω μαίωμα τὸ ζητῶ, unde etiam neutrum μάθος ἢ ζήτησις et μαθῶμαι ζητῶ Hes. ubi fortasse conjunctivus ponendus μάθωμαι usurpatus alicubi pro μάθω. Sed eadem literae nonnunquam etiam consonis verborum non purorum finalibus se acclinant, non omnes omnibus neque omni modo sed ut cujusque fert proprietates. Ex hoc numero extraneorum insinuatur primum lambda, παρὰ τὸ ζεύξω ζεύγλη ὡς τρώξω τρώγλη EM. 661, 14. quod confirmat synonymia vocis γρώνη cavea a γράω rodo deductae; aliquanto saepius ν, πήσσω πάχνη EM. 40, 30. τεύξω τέχνη 181, 57. ἐρείπω ἐρίπη Sch. Nic. Th. 22. φέρω φέρνη, quo exemplo adducor ut Κέρνα ἀξίνη Hes. a κείρω ortum existimem; nam κείραι idem interpretatur κόψαι ἢ σχίσαι ξύλα, et sic saepius legitur congruentibus nominibus hinc formatiς κορμός et κορσός. Ὀχνη sive ὄχνη Sch. Theocr. I. 134. ἀπὸ τοῦ ἄχχειν δοκεῖν, et in nostra consuetudine species quaedam pirorum nominatur *Wuergbirn* et *Straengelbirn*, quod Frischius reddit pirum strangulatorium, et francogallice *étranguillon*, nec dissimile epitheton habet pirus silvestris ἄχερδος πνιγόεσσα Anth. VII. 536. Assumpta labiali a πείρω figo derivatum est πόρπη fibula. Ἄελλα dubium habui quo loco proponerem; nam si vera est originatio παρὰ τὸ ἄω ὡς θύω θύελλα Orion. p. 73, 21. Cram. I. 60. ad paragoga bisyllaba pertinet, quae tractavi in Prolegg. Dissert. II. sed fortasse non spiritum proprie significat sed vorticem venti a verbo εἴλω, quod maxime convenit Euripideo ἄελλαι ἄστρων id est vertigines, circites. Eadem dubitatio est de πλημύρα, utrum a πλημύρω derivatum sit ut πορφύρω πορφύρα an a πλήμη κατὰ παρωνυμίαν τινά ut Eustathius ait ad Dion. 198.

§. 5. Qui disputationi nostrae a primo ingressu usque ad hunc locum operam dederint, forsitan mirati sint cur nonnulla nomina, quae Grammatici paronymis adnumerant, inter

verbalia referre maluerim. Quo in numero sunt tria eorum quae in prima paragrapho protuli ab EM. 597, 19. disputata: *παρὰ τὸ βλάβος βλάβη, σκέπος σκέπη*, et 747, 28. ubi nomen urbis *Τάρφη* cum plurali *τὰ τάρφη* congruere docet ut *ἡ σκέπη τὰ σκέπη, ἡ δέρη τὰ δέρη, ἡ στέγη τὰ στέγη*, testem citans Herodianum. Rationem vero hujus sententiae nullam invenio nisi quod nomina a verbis derivata barytonis, si significationem verbalem agendi patiendive habent, pleraque oxytona sunt, praesertim iambica, quorum tenorem interrumpit *βλάβη*, nisi ad paronyma transferatur. Verum tamen haec ratio neque in *μάχη* convenit, neque in *ἄνη*, quod Arcadius characteris causa gravari dicit exemplis usus ex alio genere repetitis: *τὰ διὰ τοῦ ἀνῆ δισύλλαβα βαρύνεται, ἄνη, πλάνη, Κυάνη κύριον* ²¹⁾ *Σάνη*, quibus addi poterant *Κάνη, Κράνη, μάνη, σπάνη, δάνη, Φάναι* promontorium Chii sed hoc vago in nostris libris accentu v. Interpp. ad Thuc. VIII. 24. nec satis constat *φάναι* solemnum bacchicorum nomen v. Vater. ad Rhes. 928. a lampadodromia ductum ut suspicor; sed appellativum *φανή*, quod in Hesiodi versu lampadem vel facem designare videtur, Herodianus *π. Μον.* p. 18. acui docet contra morem disyllaborum hujus formae. Compositum *προχανή* in Callim. H. Cer. 74. oxytonum est sed Eustathius 723, 27. *ἀπὸ τοῦ χαινῶ προχάνη κατὰ τοὺς Σοφοκλέους ὑπομνηματιστάς*, significans Schol. Rom. ad Antig. 80. ubi eodem modo scriptum est. Verum hoc et *φανή* ad alterum genus pertinet quod in §. 4. enarravi; tonographi autem permixte de utroque disputant, potissimum in hanc sententiam ut verbalia ad oxytonesin propendere doceant, paronyma in contrariam partem, velut Arcadius *τὰ εἰς γῆ ἰαμβικὰ ἡματικὰ ὄντα ὀξύνεται ταγή, σφαγή· παρώνυμα δὲ βαρύνεται, πάγη, τρύγη, στέγη*, quorum illa nihil dubitationis habent, haec plurimum. Nam *πάγη* certissime non a *πάγος*, cujus longe alia potestas, sed a *πήγνυμι* derivatum est ut synonymon *πηκτή*, et fortasse non sic scripsit Arcadius sed *ἄγη*. Id enim non ab *ἄζω* sed a neutro *τὸ ἄγος* sive *ἄγος* ortum

21) Hoc aut ex alio canone huc translatum aut mendose scriptum est pro *Κάνη*.

dici potest vel adeo debet, si verum est ea, quae non solum originem sed etiam sententiam verbalem habent, acui oportere. Πάγη vero non pactionem declarat sed compactum quiddam. De τρύγη non magnopere contendam utrum a τρύξ propagatum sit ut ἐλίκη ab ἔλιξ, φρίκη a φρίξ, an a verbo. Sed στέγη nulla causa erat cur ad στέγος potius referretur quam ad στέγω, quippe substantiam significans, quod genus nominum gravari solere Arcadius ipse observavit p. 106. τὰ εἰς δὴ λήγοντα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους βραχεΐαν, εἰ μὲν οὐσίαν σημαίνει, βαρύνεται, πέδη, σίδη, κνίδη²²⁾ εἰ δὲ κατὰ πράγματος τάσσοιτο, ὀξύνεται, φραδὴ, κομιδὴ, χλιδὴ. Quoniam vero actionis vocabula eadem verbalia sunt, consequitur ut haec eodem vergant, id quod in uno quodam genere animadversum est a Schol. II. XV. 709. τὰ εἰς ικη λήγοντα φιλεῖ βαρύνεσθαι ἐλίκη, ἐρίκη, μυρίκη, φοινίκη. Τὸ μέντοι αἰκὴ ὠξυτονήθη ἴσως ὅτι ρηματικὸν ὑπῆρχεν, et EM. 95, 50. τὸ ἀνάγκη εἰ ἦν ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἀνάσσω ὀξύνοιτο ἂν ὡς στενάχω στεναχῆ.²³⁾ Haec ex Herodiani schola manasse apparet ex alio loco, quo παταγή gravari jubet, quia non verbale sit ut ἀλαλαγή sed paronymon a πάταγος v. Prolegg. p. 15. pro quo sic potius dici oportuit, nomen acuendum esse si crepitum significet, gravandum vero si crepitaculum; nam verbalium quoque permulta gravantur si ab actione transferuntur ad substantiam ut πάγη, κρόκη, φόβη, ἀμόργη, στέγη, σκέπη etc. Hanc ego non unicam quidem esse arbitror diversae notationis causam sed gravissimam, neque accedo Herodiano in caractere sive consequentia literarum scrupulose haerenti, hoc modo: τὰ μετὰ συμφώνου δισύλλαβα ὀξύνεται τῷ ο παραληγόμενα, εἰ γένοιτο ἀπὸ ῥημάτων τῷ ε παραληγομένων μόνῳ ὅσον στροφή, ῥοπή, ὄλκη, φορβή· προσέθηκα τῷ ε παραληγ. μόνῳ ἵνα ἐκφύγω τὸ πόρπη· τοῦτο γὰρ παρὰ τὸ πείρω. At hanc

22) Id nisi putavit licentia poetica produci sed natura iota breve habere ut κνίω et κνίδα, scribendum est κράδη.

23) Ἀνάγκη sive ab ἀνάσσω derivatum est sive ut Buttmanus sumit Gramm. T. II. 314. ab ἄγχω, cum στενοχή discrepat mutatione consonae.

barytonesis causam non esse ostendunt φθορά, σπορά, sed gravatur ob significationem v. Prolegg. p. 12. quo accedit epenthesis, sicut laconicum μόρα (nam sic ubique scribitur, non μορά ut EM.) diversum a σπορά accentum accepit et significationis causa et propter ellipsin ut δέρη, χροά. Idem miratur τυπή scribi acuta ultima: τὰ γὰρ εἰς πη (adde τῷ ὕ παραληγόμενα) φιλεῖ βαρύνεσθαι (adde οἶον τρύπη, κύπη²⁴) λύπη) εἰ δὲ ὀξύνεται, ἔχει πρὸ τέλους ἢ ι ἢ ο Schol. II. V. 887. Et saepissime Arcadius: τὰ εἰς κη φύσει μακροῦ παραληγόμενα ἀσυνάλειπτα²⁵) βαρύνεται ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου μὴ ποιότητα φωνῆς ἀλόγου²⁶) σημαίνοντα, Γλαύκη, πεύκη, νίκη, φρίκη· Τὸ δὲ ὠκή (scr. ἦκη) ὀξύνεται. Et alio loco τὰ πρὸ τοῦ κ σύμφωνον ἔχοντα μὴ τὸ λ βαρύνεται, κάκη (scr. κάκη) λόκη (λόκη) κρόκη ἢ ψηφίς²⁷) Δίρη, Βάρκη, ἄσκη· τὸ δὲ ὀλκή καὶ ἀλκή ἔχει τὸ λ, quam partem canonis evertunt μάλη, χάλκη, μέλκα, ἄλη feræ nomen. Hujusmodi praeceptis non modo ratio accentus non aperitur sed ne nota quidem traditur, quæ errare non patitur, nisi vocabulorum specie et tono convenientium tam multa suppetant exempla ut characterem tonicum efficiant; qui praecipue apparet in verbalibus, quorum verba in praesenti habent ε, in perfecto ο ut στροφή, κλοπή, ποτή etc. Aliorum vero rationem si quis a me reposcat, fateor me solvendo non esse, ac de multis ne inter veteres quidem satis convenit, quorum unum speciminis loco singillatim pertractabo.

§. 6. In Herodianis Cram. III. 249. disputatio habetur de nomine αὐξή verbis immanem in modum corruptis: ζητεῖται πότερον αὐξῆ καλεῖται περισπωμένως ἢ βαρυτόνως· οἱ

24) Hinc patescit vitiose scribi γυπή. Scholiastæ verbis τὸ τυπή δοκεῖ ὡς πρὸς ἀναλογίαν σημειοῦσθαι in Proll. 13. interpositi negationem ὡς οὐ—hoc intellectu: σεσημέλιται ὡς οὐκ ἀναλόγως τονούμενον vel ὡς οὐ πρὸς ἀναλογίαν τὸν τόνον ἔχον. Idem tamen sed minus clare significatur negatione ommissa.

25) Loquitur de synaloephe ultimæ syllabæ ut συκή, non de contractione primæ ut Θρήκη.

26) Rectius igitur μηκή scribitur ut μυκή, βληχή, βρυχή, quam μήκη.

27) Id ex superiore canone huc furtim illatum est.

μὲν ἀξιοῦσι περισπᾶν ὡς ἀλλῆ καὶ αὐδῆ· λέγομεν δὲ ὅτι οὐ δύναται· οὐδὲ γὰρ τὸ ῥῆμα ἔστιν αὐξῶ· ubi accentus verborum αὐξῶ, αὐλῶ, αὐδῶ librarii memoriae inhaerens translatus est ad nomina. Sed et ἀλλῆ mendose scriptum pro ἀγγή vel ἀγχή Hes. nam haec certe colligata sunt cum verbis circumflexis ἀγγῶ et ἀγχῶ, et fuerunt procul dubio qui hinc derivata dicerent, sed ἀλλῆ nullo modo ab αὐλῶ derivari potuit, quod non constat unquam pro ἀλλίζομαι usurpatum esse, nec ἀλλῆ pro αὐλησις legimus nisi quod Od. X. 8. δῶμα περιστοναχίζεται ἀλλῆ interpretum nonnulli acceperunt pro ἀλλήσει. Ille igitur negat ex eo quod αὐδῆ et ἀγγή vel ἀγχή ultimam acutam habeant, necessario consequi ut αὐξή scribatur, nam αὐξῶ non dici ut αὐδῶ sed αὐξῶ. Ab hoc αὐξή derivari potuisse non negat, opinor, nam a verbis barytonis plurima talia nascuntur, sed hoc modo pugnat non necessariam esse oxytonesin. Vulgo enim, ut vel nostris ex libris cognoscere possumus, αὐξη scribebatur ut λήθη, et pauca alia verbalium spondaicae mensurae. His tamen ille non utitur sed consuetudinem defendit analogia eorum, quibus eadem germinandi et procrecendi notio subest conjuncta cum paraschematismo. Addit enim: λέγομεν οὖν ὅτι τρία ταῦτα ὁμοίως λέγεται αὐξη, βλάστη καὶ ἄνθη, ἐπεὶ παρεσχημάτισται αὐτοῖς αὐξησις, βλάστησις, ἄνθησις. Τὸν αὐτὸν οὖν ἔξει τόνον οὐ περισπώμενα (ὀξυνόμενα) ἀλλ' ἀναβιβαζόμενα. Aliam accentus rationem tradit Theognostus Cram. II. 116. τὸ αὐξη οἱ μὲν βαρύνουσι λέγοντες ἀπὸ τῆς αὐξήσεως ἀποκεκόφθαι, quodque saepius δόκη scriptum invenitur pro δοκή et μύκη v. Wellauer. ad Apollon. IV. 1285. nescio an iis tribuendum sit qui haec ex δόκησις et μύκησις orta putarent. Non alienus certe hujus sententiae Schaeferus fuit, qui βόσκη, non vero βοσκή scribendum putat, quia hoc idem significet quod βόσκησις ad Schol. Apoll. p. 257. ubi quum analogiam hoc poscere dicit, in animo habuisse videtur nomina barytona, quorum terminatio duplex, significatio eadem est, partim barytona ἄλη ἄλησις, ἔξαπάτη ἔξαπάτησις, ἐμπύη ἐμπύησις, θεά θεάσις, λάλη λάλησις, μελέτη μελέτησις, πώλη πώλησις, χάσμη χάσμησις, pars oxytona, ἀλγή ἄλγησις, βοή βόησις Plutarch. de Superst. c. XII. T. VIII. ἡγή ἡγήσις, ποθή

πόθησις, σιωπή σιώπησις, σκοπή σκόπησις, φωνή φώνησις, quorum bisyllabae formae praeter ἀγάπη et ἀλή Hes. et plures habent auctores et locupletiores. Sed de αὔξη non omnes idem sentiunt; nam Ἡρωδιανὸς συνηγορεῖ τοῖς δξύνουσι Theogn. l. c. quod ejus placitum, si ex ceteris viri decretis conjectamus, caractere nominis nititur, hoc est observatione nominum verbis affinium, quae in ultima eta et ante eam diphthongum habent neque aliquo modo affecta sunt; haec enim oxytona sunt ἀγγή, κραγγή, αὔδη, σπουδή²⁸⁾ βουλή, οὐλή, ἐλλή, εὐνή, ποινή, μειοινή, αὐχή, εὐχή. *Verbis affinia* dixi propter δαίτη, κοίτη, οἶμη, quae paronyma esse creduntur a δαίς, κοῖτος, οἶμος, et propter πεύκη, cui similem originem assignavi in Prolegg. 113. *Non affecta* propter θοῖνη, quod illi ex θώνη factum dicunt ut ἀγκοῖνη ex ἀγκώνη, a θάω enim θώνη ducendum fuisse ut a φάω φωνή, σμάω σμώνη, γράω (γραῖνω) γρώνη.²⁹⁾ Et δείλη quoque atque εἶλη non nativa neque integra sed interpolata esse vetus fuit opinio; num a δαίω ducta sint, ut Buttmanno placuit, valde dubium habeo. Quod restat κάρχη, semel nec amplius legitur apud Pindarum accentu fortasse olim alio scriptum vel inter σεσημειωμένα relatum. His igitur rationibus Herodianus oxytonon αὔξη praetulisse videtur. Quo facto consentaneum fuit ut pro ἐπαύξη apud Platonem corrigeret ἐπαυξή, nam syntheta accentum simplicium retinent etiam in hoc genere biformium ἀποφορά ἀποφόρησις, διαπομπή διαπόμπησις, ἐπισκοπή ἐπισκόπησις, ἐπιβολή ἐπιβόησις, ἐφορμή ἐφόρησις, ἐπαφή ἐπάφησις etc. exceptis properispomenis ut ἀνάπαυλα ἀναπαύλλησις, quae necessario sequuntur normam monoschematistorum διάπειρα, ἀπόμοιρα etc. Alterum illorum, quae ab illo Semiherodiano disputantur, βλάστη Arcadius acuit sed addito τοῦτό τινες βαρύνουσι.

28) EM. 465, 54. τὰ εἰς δ̄η βαρύνοντα οὐ θέλει διφθόγγω παραλήγεσθαι, Σίδη, ἔδη (πέδη) ὕπερ σημαίνει τὸν δεσμόν, κράδη· πρὸς-κειται βαρύνοντα διὰ τὸ σπουδή καὶ αὔδη.

29) Huic cognata sunt Γραβά σκαφιόν βόδρος et Γραῖα κάρδοπος Hes. nam et γρώνη non solum rupem exesam sive excavatam i-significat sed etiam mactram.

Hoc autem atque tertium ἄνθη a trisyllabis non specie modo distant sed etiam significatione. Nam in Plat. Protag. p. 334. ταῦτα ταῖς ῥίζαις ἀγαθὰ, ταῖς δὲ βλάσταις πονηρὰ, non germinationes intelliguntur sed germina πτόρθοι καὶ νέοι βλαστοί ut paullo post vocantur. Similiter ἄνθη in Hippocr. Muliebr. I. 674. τὴν μήτηρην ῥόδων ἄνθη ἰῆσθαι pro ἄνθει dictum est; Aelian. H. Ann. IX. 37. τὰ ὀρνύφια τὴν ἄνθη τῶν δένδρων σιτοῦνται et Philostr. Heroicc. p. 663. τῶν μὲν ἀγρίων δένδρων αἱ ἄνθαι εὖσομοι, τῶν δὲ ἡμέρων οἱ καρποὶ nullo pacto substitui potest ἄνθησις, quia flores significantur ut in Nic. Th. 625. ἐλιχρύσου μὴ λίπε ἄνθη Schol. adnotat ἄνθη τὸ ἄνθος εἶπε. Ita etiam γέννα γέννησις, δίνη δίνησις, ἐγγύη ἐγγύησις, λύπη λύπησις, πάθη πάθησις et quae Photius pro synonymis habet οὔλαι αἱ συλήσεις παρὰ Δημοσθένει, nonnihil inter se differunt et magis etiam ἐμπολή ἐμπόλησις, τρύπη τρύπησις, εἴλη (ἴλη) εἴλησις, quorum alterum rem, alterum actionem significat, ἀντιβολή ἀντιβόλησις, sed ἀπεμπολή et ἀπεμπόλησις cumque diversis prae-positionibus composita ἀμφιβολή περιπορεία EM. et περιπόλησις eodem loco sunt.³⁰⁾ Quibus omnibus manifestum fit Graecos saepe quidem flexu vocis distinxisse momenta significationis sed hoc discrimen neque in terminationis forma positum neque perpetuum neque accentu diverso notatum esse. Haec paulo fusius edisserui quia quae Hemsterbusius attulit ad Thom. 127. perpaucæ sunt et minus apposita.³¹⁾

§. 7. Aparaschematista ejus generis, quod cum verbis cognationem habet, pleraque oxytona sunt non solum quae actionem significant sed etiam quae substantiam ut ἀκοή³²⁾ sive de auditione dicitur sive de auriculis v. Meinek. ad Com. T. II. 307. item ταφή sepulcrum significans et sepulcrum v. ad Aj. v. 1090. λαβή (nam λάβη a Meinekio Anall. p. 84.

30) Ἐπιβολή et ἀναπόλησις paraschematismo carent.

31) Ὀφελήσις unde sumserit, nescio; πρόσθη et ἐπίκλη alias causas habent, quas in Pathol. exquiram.

32) In Hippocratis libro spurio de Septim. p. 165. T. I. Lind. οὐ περιτέτευχα τῷδε τῷ πράγματι ὀφθαλμοῖσι, ἀκοῆσι δὲ μόνον, scribendum videtur ἀκοῆσι. Quare ἀκοῆσι in §. 6. non retuli.

merito rejicitur) et *σαγή* utroque intellectu. Interdum tamen mutatur accentus: *καμπή* curvatio et *κάμπη* *distorto corpore campae* Columell. *σκαφή* τὸ σιάμμα, *σκάφη* τὸ πλοῖον Arcad. Et nonnunquam scriptura vacillat *σάγη* et *σαγή* v. Vater. ad Rhes. v. 207. illud ut *πάγη* aliaque substantiarum vocabula, hoc ut *ταγή*, *σαγή*, quia natura sua verbale est actionemque τοῦ σάπτειν indicat. Pariter fluitat *λάμπη*, quod Arcadius sanxit, et *λαμπή* mucor vini, τὸ ἐπάνω τοῦ πίθου λαμπρὸν ὅπερ ἄνθος οἴνου λέγεται Schol. Eur. Or. 115. qui sine dubio a *λάμπω* derivatum credidit, sed Erotiani glossa *Λάμπη* τὸ ἐφιστάμενον τῆς δεδολωμένης οἴνης (scr. τοῖς—οἴνοις) καὶ ἐλάαις οἶον τι λίπος, traducit nos ad aliud etymon vocabulis *λάπη*, *λέμφορ*, *γλήμη*, *λίρρως*, communiter aptum; quanquam haec quoque si ab ultima stirpe repetimus, ad *λάω*, *λάμπω*, redeunt; nam pituitosa et mucosa albet atque nitent cf. Prolegg. p. 92. Goettlingius in libro de accentu posthabito significationis discrimine summam rei in accentu ponere videtur; nam quae ultimam acutam habeant, a verbis derivata esse dicit, quae secus, aliunde alicunde; ideoque *πυγή* verbalibus adnumerat, *ἄνη*, *μάχη*, *τύχη* alteri generi, cujus ortum amplius non explanat, eademque norma utitur in iis quae cum verbis perispomenis societate quadam continentur velut *λύπη*, *νίκη*, *βροντή*, *τελευτή*. Ad priorem partem quod attinet, ego Buttmani partes sequutus sum *στέγη*, *μάχη*, *φυγή*, *ἄφη* quamvis diverso accentu notata verbis barytonis subjicientis Gramm. II. p. 400. Sed num *λύπη*, ut idem statuit, a *λυπέω* et *βοή* a *βοάω*, an hoc ab illo derivatum sit, despero ita dijudicari posse ut nihil dubitationis relinquatur. Ac fuit jam olim hac de re summa dissensio. Illud defendunt EM. 225, 23. ἀπὸ τοῦ γεννῶ γενή ὡς ἀπειλῶ ἀπειλή, εἰλῶ εἰλή (εὐλή), ὠνῶ ὠνή, Arcadius p. 112. et Theognostus Cram. II. 148, 8. τὸ φωνή ἀπὸ τοῦ φωνῶ, τὸ ὠνή ἀπὸ τοῦ ὠνῶ et Regg. Pros. n. 19. p. 425. ἦσσα ἐκ τοῦ ἦσσῶ, πείνα ἐκ τοῦ πεινῶ. Ab altera parte stant Choeroboscus in Anecd. Bekk. 1137. τὰ περισπώμενα ἔχουσι τὸ θηλυκὸν προὔπαρχον τρυφή τρυφῶ, ὄρμη ὄρμῶ, et Theognostus secum discors l. c. p. 95. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ἡ θηλυκῶν γινόμενα ῥήματα δευτέρας γίνεται

συζυγίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ³³⁾ βοῆ βοῶ, τεχνῆ τεχνῶ, ἀγάπη ἀγαπῶ, μελέτη μελετῶ, aliique qui in EM. hic illic interloquuntur σιγῆ σιγῶ, αὐδῆ αὐδῶ, ἄρη ἀρῶ p. 148, 18. et qui omnes auctoritate praeeminet Herodianus Anecd. Bekk. 1289. τὸ ἀμιλλῶ καὶ λυσσῶ ἔχουσιν ὀνόματα προϋποκειμενα τὸ ἀμιλλα καὶ λύσσα. Inde fluxit canon generalis in EM. 131, 49. ἤνικα ἰσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι, ὁξύνεται δὲ ἢ βαρύνεται τὰ ὀνόματα, τὰ δὲ ῥήματα περισπᾶται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγονται τὰ ῥήματα, μόνος μονῶ, χρυσὸς χρυσῶ, ἄπορος ἀπορῶ, quae licet ex alio genere repetita sint, tamen non dubium relinquunt quid ille de femininis senserit. His igitur auctoribus et quia naturae consentaneum videtur ut productiora orientur a minus longis, neque Buttmano adjicere possum neque prosodiae catholicae auctori doctissimo, quem paullo ante appellavi. Nam αὐδῆ, ἡγή, σιγῆ, σιωπῆ caeteraque id genus non a verbis circumflexis nata sed ipsa verborum circumflexorum principia esse statuo perinde ut barytona νίκη, λύπη. Ac nonnullorum etiam origo reddi potest et progressio αὔω αὐδῆ αὐδῶ, χλίω χλιδῆ χλιδῶ, τίω τιμῆ τιμῶ, ἄπτω ἀφή ἀφῶ,³⁴⁾ λείβω λοιβῆ Λοιβᾶται σπένδει Hes. et nominum barytonorum φέρω φῶρ φῶρα φωρῶ, πείρω πείρα πειρῶ, ἄω (satio) ἄση ἄσῶ, θάω θοίνῃ θοινῶ etc. quae nomina cur diversos acceperint accentus, nunquam inventum iri spero; neque ea sermonis natura est ut omnia omnibus, paria paribus respondeant.

Nomina masculini generis simplicia, quae certo constat ex tempore praesenti expressa esse dubito an nulla reperiantur praeter ἀρτύνης et quod minus certum est εὐθύνης. Eustathius quidem ἀλείτης ab ἀλείτω derivatum dicit sed hoc nunquam in usu fuit, nec ea fuisse videtur nominis origo

33) Nempe nonnulla transeunt in verba primae declinationis, ἡγή, λυπή, φωνή, πτοία, ἐρωή, λαλαγή, ἰαχή, σιοναχή, καναχή. Sed regula vincit: ὕρμῶ εἰ μὲν ἔστι δευτέρας συζυγίας, ἀπὸ τοῦ ὀρμῆ· εἰ δὲ πρώτης, γίνεται ἀπὸ τοῦ ὕρμος Epim. Gram. I. 320.

34) Suidas post Ἀφασία—ἡ ἀφή δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ περισπωμένου ἀφῶ γεγονέναι καὶ ἀπὸ τοῦ βαρυτόνου ἄφω. Hoc etiam Buttmannus Gram. II. 117. pro themate ponit.

v. Prolegg. 376. et 383. Nihilo plus valet *Δύπτης* παρὰ τὸ *Δύπτω* EM. 291, 20. quod cum *λήπτης* et aliis componendum est v. Parall. 135. sq. quo loco *τένθης* quoque attingi et alia quaedam pariter incerta. *Ἀμόργης* vel paraschematismus est feminini *ἀμόργη* vel utrumque singulatim affictum est perfecto medio. Eandem tropen sed conjuncte cum epenthesi consonae ostendit *Πόρκης ὁ περὶ τῷ δόρατι κρίκος, ἀπὸ τοῦ πείρω ὡς Ὠρίων* EM. quicum consentit Sch. A. ad II. VI. 320. atque haud scio an ita sit; nam annulus ille praebet usum fibulae quae *πόρπη* dicitur ab eodem verbo. *Κοίης ξερεῦς ὁ καθαίρων τὸν φονέα* et verbum *Κειώσασθαι καθήρασθαι* qua ratione cum *κείω* sive *καίω* contineantur explicui in Aglaoph. 1290. cf. Prolegg. 41. not. *Φοίτης* et alia quae in hanc similitudinem incidunt, examinavi in Parall. 134.

Pars II.

De nominibus secundae declinationis.

§. 1. Haec breviori sermone explicari possunt quia ab iisdem primordiis et eodem ordine procedunt hoc uno discrimine quod substantivis accedunt adjectiva quae permixte cum illis exhibebo. A puris igitur: *ναός ἐκ τοῦ ναίω* EM. 598, 47. quae etymologice juncta sunt in H. H. in Apoll. 298. *νηὸν ἔνασσαν aedem aedificarunt*, et intransitive in Sibyll. V. 296. *νηὸν ζητοῦσα τὸν οὐκέτι ναιετάοντα*, substantivo a generali verbi significatione, ut saepe, alienato. 1) Cum *ναός* et *νηός* Arcadius p. 36. confert *παός* et *πηός*, quod Schol. II. II. 163. et alii a dorico *πάομαι* derivatum putant quia hoc nomine *οἱ ἐπίκτητοι συγγενεῖς* declarantur contra positus *τοῖς φύσει*. Trisyllabo *ιλάω* adhaeret adjectivum *ἴλαος*. *Κλαῖος ὁ Θρηῖνος* in Thes. affertur. e Lex. Mss. 2) *ἄος ὄνομα ῥηματικὸν ἐκ τοῦ αὔω* EM. *ἴανος ἡ κοίτη παρὰ τὸ ἰαύω* Hes. Epsilon vulgo quidem in *ο* transit *θρόος*, *ῥόος* etc. et nonnunquam in *οι* *φλέω φλόος φλοιός* Cram. I. 429. semperquē in neutro *πλοῖον*, sed adjectiva *πλέος* sive *πλεῖος* et *χρεῖος* ab obsoletis *πλέω* impleo et *χρέω* v. Diss. I. §. 3. a *καίω* adoleo, quod eodem loco commemoravi, *Κεῖα καθάρματα* Hes. id est suffimenta lustralia. *Ἰὸς τὸ βέλος ἀπὸ τοῦ ἴημι (ἴω)* Schol. Oppian. II. 471. Sch. Scut. 128. *Σῶω σόςος, σῶω σῶος* et his congruentia *ζόςος* sive *ζωός* jam veteres composuerunt v. EM. 741, 50. et Eust. *Μοῖος, σμοῖος* et *σμοῖός*,

1) Pro *ναός* dicitur *οἶκος* Orph. Arg. 614. *Φοίβου δῶμος* Eur. Ion. 221. *Veneris domus* Juven. Sat. III. 40. non contra.

2) *Ζεῦς Ναῖος* sive *Ναῖος* utrum ab inhabitando cognominatus sit quasi *Ἔσσιος* et *Ἐσσιούχος* an a fluendo ut *Manalis* sive *Imbricitor*, controversum fuit v. Steph. s. *Λωδῶνη* et Schol. II. XVI. 233.

quae Hesychius *στιγγός σκυθρωπός* interpretatur et verbum *Μύει σκυθρωπάζει*, *Υπεμνήμυκε στιγγάζει* ejusdem esse stirpis et familiae nemini dubium videri potest. Pernota sunt *ἐπακούος* et *ἐπήκοος*, suspectum vero *ἀκούος*, quod EM. illi praeponit et *ἀκοος ἀντι τοῦ ἀκουστικῶς Πλάτων* Anecd. Bekk. 368. ubi Meinekius ad Com. Fr. P. II. 694. *ἀκουστικός* scribendum putat tanquam simile afferens *συνάκοος* ex Themist. Or. XXXIII. 366. sed dubitat tamen an hoc loco scribendum sit *σύνθακος*. Equidem neque *ἀκοος* analogiae convenire puto, neque *συνάκοος*, sed pro illo repono *ἀκοῶς ἀντι τοῦ ἀκουστικῶς ἔχεις*, sic enim verba desiderativa explicari solent: *ἀκουσείων ἀκουστικῶς ἔχων* Hes. apud Themistium vero *συνήκοος*,³⁾ nam *σύνθακος* poeticum sapit. *Υἱὸς παρὰ τὸ φύω* EM. quod nostri docti magno consensu comprobant v. Hermann. de Emend. Gramm. p. 51. cf. Prolegg. 51. *εἰλυὸς παρὰ τὸ εἰλύω* EM. *ποιπνυὸς θεράπων* Hes. Substantiva neutrius generis sunt *βρύα τὰ ἀνθη ὡς καὶ Ὅμηρος βρύει ἀνθεῖ λευκῶ* Sch. Nic. 71. *ἀπὸ τοῦ βρύω τοῦ ἄρτι θάλλω γίνεται καὶ ἔμβρυον* Sch. II. XVII. 56. et amplius ad XXIII. 266. *βρέφος εἶρηκεν ἐναντίως ἡμῖν τὸ ἔμβρυον, τὸ δὲ τεχθὲν ἔμβρυον· βρύειν γὰρ τὸ αὐξέσθαι*, qua in causa Sch. Theocr. IX. 9. composito *ἐμβρύειν* utitur. Alterum est *πτύον παρὰ τὸ πτύω τὸ ἀποπτύον καὶ ἀπορδίπτον τῶν καρπῶν τὰ ἄχυρα* EM. quod confirmatur aliqua-tenus homerico loco *κῆμα ἀποπτύει ἀλὸς ἄχνην*, nam *ἄχνη* non solum spumam significat sed etiam acus *ἄχυρον* v. Parall. 274.⁴⁾ minus vero convenit cum attica scriptura *πτέον*, quam ille ad *πεταρνῆναι* refert. Tertium *θύον* thus atque arbor odorata non ambigitur quin a *θύω* suffio, fumigo, denominata sint similiter ut a *πύω* (*πύθω*) *πύον* pus, cui affine est *ὁ πυὸς τὸ πρωτόρῳτον γάλα, ὃ τινες πύαρ καλοῦσι* Eust. 1626, 5. Tantum de puris.

3) Verba sunt haec: *ἵνα μὴ ὑμᾶς ἀνιψῆν ἄνδρας φιλοῦς τε καὶ συνακούους, οἰκουρῶ τὰ πολλὰ, νεανίσκοι δὲ οὔτοι ἀποχρώντως μοι ἀκούοντες. Συνήκοοι* dici videntur quia cum Themistio alios oratores audire solebant.

4) Pro *ρόδον ἔπτυνον ὄχθαι* Nonn. X. 151. quod durius dictum videtur, fortasse *ἔβρυον* scribendum.

§. 2. Non minus multa exundant ab altero genere nomina et quidem a liquidis θάλλος, σφαλλός cuspes *) Ἴλλοι οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι Sch. Od. XVIII. 11. hoc est παρὰ τὸ ἴλλειν, et adjectivum ἴλλός, quod Arcadius uno λ scribere videtur, σκύλλος **) ὁ κύων Hes. et Σκύλλα ποντία κύων Anaxil. Com. Fr. T. III. 347. a σκύλλειν id est σπᾶν, σπαράσσειν Poll. II. 90. μοιμύλλειν τὸ συνάγειν τὰ χεῖλη· καὶ γὰρ τὰ χεῖλη μύλλα προσαγορεύουσι et μύλλος dicitur ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν a μύλλω v. Diss. V. §. 1. Hyperdissyllaba alterum lambda amittunt ἄγγελος, αἴκαλος etc. v. Proll. 113. — Φένος θάνατος si ab Hesychio recipimus, verbo φένω ἔπεφρον adjici oportet; certius est θύνος ὁρμή δρόμος Hes. et ab eodem verbo piscis nomen — θύνω καὶ ῥηματικὸν θύνος καὶ πλεονασμῶ τοῦ ἑτέρου ἢ θύννος Epim. I. 198. cui etymo convenit epitheton θύννοι θύνοντες Oppian. Hal. I. 181. Athenaeus vero II. 324. C. ita loquitur ac si consonam interpositam putet θύω θύννος ὁ ὁρμητικός, quod probavit Coraes ad Xenocr. p. 62. Cum ὄρω incito, cujus mentionem habui in Diss. V. §. 4. cohaeret οὔρος ὁ φορὸς ἄνεμος EM. Cram. II. 301. et composita παλινόρδος, ἀμπαλινόρδος et παλινόρσος cum neutro οὔρα τὰ ὁρμήματα Sch. II. XXIII. 431. 7) Πίσος παρὰ τὸ πτίσαι EM. 673, 25. v. Parall. p. 31. A γλαύσσω γλαυσός lucidus, ab ὄσσομαι ὁ ὄσσος duobus numeri pluralis casibus adstrictum. A verbis, quorum character est muta, primum ἐλέγχω ἔλεγχος, ῥέμβω ῥέμβος, τύφω τύφος et neotericum στούφα *stufpa* v. Diss.

5) Σφαλός brachyparalectum pro σφάκελος repositum in Epicharmi Fragm. p. 454. ed. Ahrens. ad sententiam satis aptum est, ad analogiam minus; nam quae a similibus verbis ducta priorem brevem habent ut πάλος, σάλος, eorum alia est significatio (πάλσις, σάλεισις) σφαλλός vero dicitur ὁ σφάλων ut εἵματανωπερίβαλλος et passive προβαλλός ἢ ἀσπίς δέχεται Arcad.

6) Schol. Opp. H. I. 743. scripsit σκύλος ut nunc dicitur, uno lambda.

7) Coraes ad Heliod. 345. οὔρος cum αὔρα componit, cui longe diversam originem assignavimus ab ἄω. Illi velificatur Hesychius Ἀγχοῦρος — ὄρθρος, nam idem ἄγχαυρος dicitur, sed glossa nonnullis suspecta est.

II. §. 4. Adnotam. *σύνφω συνφός*, quo et alii posteriorum et Hesychius in explicando *σινρφνός* utitur; *ψυγοὶ ἤτοι ψυκτῆρες λέγονται οἱ ταρσοί* Sch. Od. IX. 219. ubi cod. *ψυχοί* praebet, hoc antiquo *ψύχω* conveniens, illud a *ψύγω* v. ad Phryn. 318. *Ψύττει πτύει, ψυττὸν πτύελον* Hes. Mira est verborum *olere* et *olescere*, *ῥζω* et *ῥζος* figurae convenientia sed significatio insociabilis. Cetera sunt hominum attributiva et adjectiva *ἀγός, ἀρχός, αἰθός, ἀρεσκός, βοσκός, βυζός* id est *πυκνός* Hes. et Theogn. II. 19. *γεγωνός, γλιχός ὁ γλίσχος* Hes. *θερμός παρὰ τὸ θέρω ὡς εἰρμός ἢ ἀπὸ τοῦ θέρω*, quorum quid praestet optio facilis, *ἐδός ὁ φαγᾶς* Suid. *θηγὸν ὀξύ* et *θηπὸν θαυμαστόν* Hes. a *θήπω*, cujus perfectum modo superest, *) tum *κνιζός* *) *λαμπός τὸ ἐπιθετικόν, λάμπος τὸ κύριον* Arcad. *σιλβός* quo unus interpretum V. T. usus est ¹⁰⁾ sed a Graecis germanis *σιλπνός* dicitur, *ὡς παρὰ τὸ θάλπω θαλπνός, τέρω τερπνός, οὕτως παρὰ τὸ σίλβω σιλπνός* Schol. II. XIV. 351. a *σπέρχω σπερχνός, ἴσχω ἰσχνός*, et a *λείχω* barytonon *λίχνος*. Arcadius p. 150. *τὸ ἀρήγω οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀρηγός ἀλλὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου*. Nec tamen legitur illud sed *ἀρωγός*, quod paronymon videtur ab *ἀρωγή* ut *ἐδωδή ἐδωδός, ἀγωγή ἀγωγός*, et superiorum quoque nonnulla a nominibus non longius distant quam a verbis. *Ἄραρός* perfecti reduplicati *ἄραρα* simile sed adhuc non satis stabilitum est v. Parall. 48.

§. 3. Quod proxime memoravi *φαγός* quum in N. T. neque antea reperitur, tam a novitio *φάγομαι* derivatum dici potest quam ab authypotacto *φάγω* ¹¹⁾ sicut alia substantiva

8) Apud eundem pro *λάπος* θῆς *δοῦλος* fortasse scribendum *θαπος* vel *θαπός* i. q. *θώψ, θέραψ* assecula v. Parall. 47.

9) Hujus sola superest feminina positio *κνιζή καὶ πέπειρα* in Anacreontis versu v. Parall. 207. ubi *κνιζή* scripsi, quia adjectiva pleraque acuntur; sed nonnulla vacillant, *βοσκός* Sch. Phoenn. 28. Suid. et Phot. s. *Νομεύς* aliisque locis in Thes. indicatis, et, quod minus probandum *βόσκος* Sch. Prom. 569. *φάγος* Suid. s. *Ἄλλοις* et apud alios quos nominavi in Wolf. Anall. Litt. III. p. 55. sed Arcadius acui jubet.

10) Sic certe Schleusnerus tradit in Thes. In LXX. tamen non legitur, neque reperio in Montfauconii Lex. in Hexapla.

11) *Τράγος παρὰ τὸ τραγεῖν ὡς φάγος* Eust. 1553, 34.

et adjectiva: Ἴδοι ὀφθαλμοί, Λάκος ἦχος Hes. Θορός et Θουρός, ὄλισθος, ὄλος i. q. ὄλος, φυγός v. ad Phryn. 434. Sed jam propius propiusque accedimus ad eam partem, in qua anomalia dominatur; quae lenibus orsa principiis sensim ita ingravescit ut nullius regulae vinculis adstringi possit. Hic primum sub adspectum venit systole vocalis principalis: πλυνὸς συστέλλει τὸ ὕ καίτοιγε τὸ πλύνω ἐκτείνει Herodian. Μον. p. 33. neque secus τρίβω τρίβος, ξύρω ξυρός et ξυρόν, sed hoc Schol. II. X. 113. metri causa correptum dicit et Arcadius Photiusque ypsilon longum habere affirmant, Moe-
ris anceps et mutabile pro ratione dialecti: μακρῶς ἀττικῶς, βραχέως ἑλληνικῶς. Τῶφος retinet vocalem longam; de ad-
jectivo στυφός nihil constat; nam apud Arcadium p. 84. τὰ εἰς φος δισύλλαβα κύρια ¹²⁾ ἢ προσηγορικὰ βαρύνεται εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ ὕ βραχεῖ ὡς κρυφός καὶ στυφός, pro hoc ponendum est substantivum συφός, ¹³⁾ ex eo vero quod Herodianus π. Μον. 41. dicit στρυφνός ypsilon longum habere, suspicari licet ejusdem mensurae esse στυφός ut ab eodem verbo στύφω ductum; nec multum obstat quod in στυφοκόπος corripitur. Haud minus inconstantiae in diphthongis: ἐκ τοῦ σκαίρειν καὶ σπαίρειν παράγονται σκάρος καὶ σπάρος Epim. Cram. I. 392. Sch. II. XIII. 443. alpha utrumque correpto; attamen apud Ennium trochaei mensuram habet; quin dupliciter scribitur σαρός et σαιρός Hes. Μανὸς ὁ μαινόμενος Suid. quomodo pronunciantum sit incertum habemus sed φανός primam intendit et ab eodem verbo natum est φηνός ὁ λαμπρός Arcad. 63. unde Schol. Od. III. 372. aquilae subalbidae nomen φήνη impositum putat; similiterque ἐπίξηνον ad ξαίνω referunt Sch. II. XI. 261. αὐτόκρανος λόγος Aeschylus pro αὐτοτελής alpha certe producto. In aliis geminatur consona ἐκ τοῦ σαίνω παρήκται ὁ σάννας ἢ σάννος (sannio) Eust. 1792, 8. α χαίνω χάννος, quod eidem aeolicum

12) Hic inseri debet ἢ τοπικά (Κύφος) quod in seq. vèrsum translatum est.

13) Hoc significatur in Epim. Cram. II. 372. et 385. τὰ εἰς φος δισύλλαβα κύρια ἢ προσηγορικὰ βαρύνονται εἰ μὴ ἔχοι τὸ ὕ συνεσταλμένον σημαίνοντα τοπικὴν ἔννοιαν scr. ἢ σημαῖνοι τ. ε. ut συφός periecticum.

videtur 1778, 18. Quae supra tres syllabas habent vocalem simplicem accipiunt *βασκαίνω βάσκανος, ταργαίνω τάργανον* etc. quibus contrarium *Σκύδμαινος σκυθρωπός* Hes. non sincere scriptum videtur; *φαινός* vero non a *φαινώ* derivatum est sed utrumque a *φάω* vel *φάος*. Neque aliter fit verbis quae in *ρω* exeunt, *καθαίρω καθαρός, γεγαίρω γεγαρός, μαρμαίρω μάρμαρος, γαργαίρω γάργαρα, ἐναίρω ἐνάρα*. Diphthongus *ει* eidem imparilitati obnoxia est. Nam plerumque quidem huic iota auxiliare detrahitur epsilo in omicron mutato: *ὡς σπείρω σπόςρος, φθείρω φθόςρος, οὕτως πείρω πόςρος* Sch. II. XXIV. 11. quibus Arcadius 68. addit *πτείρω πτόςρος ὁ πταρμός, εἶρω ἔρος, 14) μείρω μόρος· σεσημαίνονται τὸ δαρός· ὁ δεδαρμένος, εἰ καὶ ἐκ τοῦ δείρω γίνεται*, ubi aut *εἰ μὴ ἐκ τοῦ δαίρω* scribendum aut solum *καὶ* delendum est; nomen ipsum memoria intercidit, nec *πτείρω* nobis innotuit sed *πταίρω*, unde *πτάρος* derivandum erat sed placuit *πταρμός* dicere ut *σαιρω σαρμός*. Eandem viam insistent hyperdisyllaba *ἀγορός ἀγορά, γρήγορος* sive *ἐγρήγορος, μετήγορος* etc. Verum fit etiam ut non iota eximatur sed epsilon verbo insertum *στίχος, στίβος*, vel ut *ει* mutetur in *οι*, *κλείω κλοιός*, cui simile videtur *κοῖον τὸ ἐνέχυρον* Hes. id est *ὑποκείμενον* a prototypo *κείω τὸ κείμαι*, praeterea *στοῖχος, ἀοιδός, ἀμοιβός, λοιπός* etc. Singulare est *ἡμείρω ἡμερος* substantivum et adjectivum eodem accentu. Num diphthongus integra ad nomen transire possit, valde dubium; nam proprii *Ἄμειβος* Sch. II. XX. 329. atque femininorum *ἀμείβη* et *πείθη* scriptura, ut antea dixi, minime certa; nec satis testium habet *φειδός*. Choeroboscus Gram. II. 273. *φείδομαι—τὸ δὲ φίδως* (sic) *δηματικὸν ἐπεκράτησε διὰ τοῦ ἰ γράφεσθαι*, pro quo in Etym. Gud. 548, 48. *φίδος* editum est barytonum, cujus prosodia ut videtur, non alia fuit quam aoristi *πεφίδοντο*, unde illud derivari potuit ut ab *ἔφηνον φηγός*. Verum enim apud Callimachum legitur *φιδός* iota producto, quod nescio qui admitti possit; nam qui nomen

14) Sic et Schol. Dion. Gramm. 649. Veri similis est ὄρος surrectum quiddam et eminens significare, id est terminum *τέρμα*, ab ὄρω excito, erigo.

Ἴρος ab εἶρω derivatum volunt Sch. Od. XVIII. 6. fidem non merent; φοιδός analogiae conveniens sed ignotum est; φειδός Eustathius p. 537, 40. testatur κατὰ παλαιὰν κωμωδίαν dici et confirmatur comparativo φειδότερος Stob. Flor. Tit. 83, 25. (nisi φειδωλότερος fuit) ceteroqui incomparabile. Sed et οὐλός, οὐλος et ἴουλος via prorsus solitaria ab εἶλλω deducta sunt v. P. I. §. 4. Vocales simplices non mutantur nisi ε̄ in ὀ, cuius enallagae exempla infinita praebent verba penultima purae θρέω θρόος, θέω θός, φέρω φόρος, non ita multa genus alterum verborum ἔλκω ὄλκος, ἔχω ὄχος, κένσαι κοντός, ἔψω ὄψον Athen. 277. A. ¹⁵⁾ παρὰ τὸ ἔρχω ὄρχος ἢ κατὰ τάξιν φυτεία v. Prolegg. 369. ¹⁶⁾ et vocali utrinque mutata ἐρέφω ὄροφος, cui nemo perfectum ὄροφα substructum ibit. Consonarum nulla consequitur mutatio nisi qua renovatur verbi forma primigenia δέκομαι δοχός et δοκός, βροῦχος παρὰ τὸ βρύκειν Sch. II. XXI. 12. unde etiam affinia camparum et locustarum vocabula βρούκη sive βροῦχος eruca, βραύκη, βρόκος, sed βροῦχος proxime a βρύχω. Schol. Hes. Scut. 366. τύκος ἀπὸ τοῦ τύκω, cuius extat aoristus τετυκεῖν, et ab altero themate τύχος. Sed spissiores consonae extenuantur, τρίζω Τριγός τρυγών Hes. κράζω, cuius alpha longum, κράγος et κραγός v. Parall. 506. ¹⁷⁾ et item κραυγός picus et κραγγών pica; κλάζω clango κλαγγός ut κλαγγή,

15) Cum hoc Eustathius 868, 3. confert ἔπομαι ὀπάζω, ὀπαδός, quae trope frequentissime conjuncta est cum derivatione sed nullam certam sequitur regulam: ἔργον ἐργάνη ὄργανον, ἔργω (εἶργω) ὄρχμη φραγμός, ἔλπομαι ὄλη Hes. Ὀλίγη ἢ ἀνάπαυσις Arc. 154. et ὀλλυγία νυσταγμός Hes. ab eodem verbo sunt ut ἔλιπνός dies feriatus. Eaque trope modo in forma posita est ut ἐχμάζω ὄχμάζω, ἐρκάνη ὄρκάνη, modo alium intellectum facit ἐργάζομαι ὄργάζω (wtrken, durchwtrken subigere) ἐχυρός et ὄχυρός, quorum illud non solum de locis sed etiam de hominibus hominumque actionibus dicitur, ὄχυρός de locis modo cf. Jacobs. ad Philostr. 283. Popp. ad Thuc. I. 35.

16) Ὅρχοι φυτῶν ὄρθοι πορεύονται Philostr. Imagg. I. 6, 771.

17) Arcad. 47. τὰ διὰ τοῦ ἄγος ἐπιθεικὰ καὶ μὴ ἐθνικὰ βαρύνεται, φαγός, κραγός. Τὸ δὲ κράγος ὁ κραυγαστικός βαρύνεται, καὶ τὸ Μάγος ἐθνικόν, ubi prius βαρύνεται in δένεται mutandum, [tum κραυγαστικός in κραυγασμός. Aliter haec constituit Meinekius Com. Fr. II. 544.

σπίζω σπίζγος et σπίνος, cui simile πλάζω (πλάνη) πλάνος. Πι semper ad simplicem redigitur sive tenuem κόπος, τύπος, ῥήπος, sive mediam σκάπτω ἔσκαφα σκάφος EM. ut κνάφος, τάφος, κύπτω κέκυφα κυφός Eust. 1431, 43. κρύπτω κρυφός, sive etiam mediam καλύβη καλυβός id est παστάς nuper inventum in Inscr. Alexandrina Mus. Rhen. Ann. XLII. 209. Nec manet σσ sed cedit primitivae; nam a πήσσω πήγγυμι existit adjectivum πηγός et substantivum πάγος alpha correpto sed *pagus* protento ¹⁸⁾ τάσσω ταγός, πτήσσω πτώσσω πτωχός ¹⁹⁾ et hyperdissyllaba μειλίσσω μείλιχος, ταράσσω τάραχος, φαρμάσσω φάρμακον, μαλάσσω μαλακός et μαλάχη.

§. 4. Nunc exponam de consonis auxiliariis sive ut minus latine sed significantius dicam formativis; quarum duo genera sunt, unum verbi ipsius motus regens et moderans; alterum aliunde receptum. Illuc pertinent tres illae consonae quae et tres verbi passivi personas distinguunt et pro veterum opinione dehinc ad nomina conformanda transferuntur: τριῶν ὄντων τούτων τοῦ βέβρωμαι, βέβρωσαι, βέβρωται, ἐκ τοῦ πρώτου μὲν τὸ βρώμη ὡς τρώμη, ἐκ δευτέρου δὲ βρωῖσις, ἐκ δὲ τοῦ τρίτου ἢ βρωτὺς Eust. 1653, 53. Cum βρώμη ceterisque P. I. allatis congruunt θυμός παρὰ τὸ θύω τὸ ὀρμῶ Sch. II. XV. 500. et ab homonymo verbo θύμος sive θυμόν,

18) Festus et Servius ad Georg. II. 382. *pagi dicti a fontibus, quod eadem aqua uterentur* (pagani). Sch. Aesch. Prom. 118. πάγος παρὰ τὸ πήσσεισθαι ἐν αὐτῷ τὰ ὕδατα ἢ διὰ τὸ τὰς πηγὰς ἐξ αὐτῶν κατέρχεσθαι. Quid verum sit monstrat Hesychius πηγάδα interpretans γῆν πεπηγυῖαν et Θρόμβος ὑψηλὸς τόπος, Θρόμβοι αἶμα πεπηγός ὡς βουνοί. Schol. Soph. Trach. 702. θρομβώδης ἐπηρμένος· θρόμβος γὰρ ὁ ὄγκος, hoc a τρέφω ductum ut a στρέφω σιρόμβος. Synonyma junxit Apollonius II. 737. πηγυλὶς περιέτιροφε. Glossae Graecolat. grumus θρόμβος, quorum illud de acervis lapidum dicitur, hoc significat αἶμα πεπηγός ut Galenus dicit de Atr. Bil. II. 106. T. V. sive πάγον αἵματος Aret. Sign. Acut. II. 7. Κροῦμαι μύξαι Hes. hoc est mucus spissus, concretus, congelatique similis; Κροῦμαξ σωρὸς λίθων id. quod Doederlinus cum grumus confert. His affinia sunt cruor id est sanguis congelatus et cremor sive lac spissatum.

19) ῥάχος et ῥήχος, quorum accentus fluctuat, a φράσσω fortasse unde synonymon φραγκμός. A πτύσσω littera una detracta, altera addita πυκνός ut πύξ.

ῥυμός, χυμός, ²⁰⁾ σεισμός, λευσμός, et a non puris ψαλμός
 παρὰ τὸ ἔψαλμαι ὡς τέτυλμαι τιλμός EM. νυμός, σκυλ-
 μός etc. In illo genere, quoniam penultimam longam esse
 oportet, epsilon mutatur in $\bar{\omega}$, βλωμός i. q. βόλος bolus,
 ζωμός etc. v. Parall. 892. quibuscum δόμος et γόμος non
 pugnant. In altero hac molitione opus non est, στολμός,
 φλογμός, φορμός, πλοχμός et a πέτω πότμος casus. Sed
 epsilon integrum et immutatum retinent κρεγγός, κροκυλεγγός,
 φλεγμός αίμα Hes. nisi hoc sumtum est ex grammatica Thespi-
 dis tragoedia, quam tractat Bentlejus, in Ep. ad Mill. 491. sq.
 Diphthongus $\bar{\alpha}\bar{\iota}$ in transitu vocalem postpositivam amittit δαρ-
 μός, πααρμός, σαρμός etc. nonnunquam etiam $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$, ἐρείκω
 ἐρεγγός, ἀγείρω ἀγερός (et ἀγερμός) sed alibi abit in \bar{o} ,
 κείρω κορός Schol. II. XXIV. II. εἴλω ἔλωμος (ut κυλίνδω
 κύλινδρος) εἴρω ἔρωμος sertum, semel in $\bar{o}\bar{\iota}$, ἀλείφω ἀλοιμός,
 quod non vereor ne quis supra dictis ἀμοιβός etc. aequi-
 paret; semel incorrupta manet εἴρω εἴρωμος. Quibus subjiciam
 praeceptum Grammatici de Quant. T. II. 291. τὰ εἰς μος
 καθαρόν οὐ παραλήγεται τῇ (adde εἰ) διφθόγγῳ, χωρὶς εἰ
 μὴ ἀπὸ συναϊρέσεως σχῶσιν αὐτήν, φιμός, κημός· προς-
 κεῖται τὸ καθαρόν διὰ τὸ εἴρωμος καὶ σεισμός, καὶ εἰ μὴ
 ἀπὸ συναϊρ., διὰ τὸ δεῖμος, (Δεῖμος) quod quia divinae
 personae nomen proprium est, ad amussim analogiae aequi-
 parare non conabimur. Ceterum admodum nihil refert utrum
 haec nomina in $\bar{\mu}\eta$ et $\bar{\mu}\omicron\varsigma$ a prima perfecti passivi repetan-
 tur an a futuro τίσω τιμή Gram. II. 264. ζῶσω ζώμη ὡς
 γνώσω γνώμη EM. 705, 42. κόψω κομμός 526, 40. etc. Nam-
 que plurima nascuntur a verbis, quorum neutrum tempus in
 usu fuit, ipsumque θύω τὸ ὄρω, unde θυμός, θύσις et θύσα
 arcessunt, ultra imperfectum non declinatur. Quae Eustathius
 his adjicit βρωμα et βρωτός, ad aliam declinationem refe-
 renda sunt. Sed inveniuntur etiam nomina in $\bar{\sigma}\omicron\varsigma$ exeuntia
 quae Grammatici futuro subjicere solent: νῆσος ἀπὸ τοῦ
 νῶ τὸ κολυμβῶ et ῥυσός παρὰ τὸν ἐρύσω μέλλοντα EM.

20) Barytona οἶμος et τῖμος Grammatici femininis subjiciunt. Κνήμη
 et κνημός fortasse a κνάω κνάμπω, illud proprie suffraginem, hoc
 anfractum significans.

ταρσός ἀπὸ τοῦ τείρω τέρω Sch. Theocr. XI. 37. τέρσοντο
 ἐξηραίνοντο, ἐξ οὗ καὶ ταρσός Sch. Od. V. 152. v. Dissert.
 V. §. 4. Adnotam. παλίνορος ἐχρῆν διὰ τοῦ τ γράφειν· ἢ
 ἐκ τοῦ ὄρω αἰολικοῦ EM. 642, 27. et hoc credibilius videtur
 quam illa enallage literarum τ et σ, quae duplici scriptura
 nominis heroici Ὅρτίλοχος et Ὅρσίλοχος (ut ὄρσίτους) parum
 comprobatur v. Spitzner. ad Il. V. 549. Et syntheton Ὅρσο-
 δάκηνη ζώνφιον ἐν τῇ κράμβῃ γινόμενον Hes. indicium praebet
 fuisse substantivum ὄρσος²¹⁾ vel ὄρσον vel ὄρσα significans
 idem quod ὄρμενον, ὄρπηξ, ὄραμος id est germen, surus,
 surculus, ab eodem verbo ὄρω orior.²²⁾ Ab αὔω (αὔος)
 natum est αὔσός i. q. αὔσταλέος, nec respuimus Eustathii
 sententiam 1547, 48. βάνασος euphoniae causa antelatum
 esse legitime composito βάννασος. Quippe diphthongus αν
 in duabus continuis syllabis praeter factiticium αὔταντος non
 iteratur. A τρύω non solum Τρύσις νόσος sed etiam Τρυσ-
 σός νοσερός Hes. quod rectius τρυσός scribitur Theognost.
 24, 21. a κάμπτω Καμπρός καμπύλος, ut κομπός praeteream,
 cujus origo disputabilis²³⁾ et λειψός, quod sermo proletarius
 recepit pro ἐλλιπής v. Ducang. Neutrius generis est τέλσον
 i. q. τέλος a τέλλω emineo ut ὄρος terminus eminens. Reli-
 qua hujus terminationis exempla, quam semper penultima vel
 positione²⁴⁾ vel natura longa praecedit, collata sunt in Pro-
 legg. 419. Hoc autem sigma cur a verbo translatum cre-
 damus eo minus causae habemus quod idem aliis orationis
 partibus adhiberi solet et aliunde ductis: ἐκ τοῦ ἄπτω τὸ
 ἄφαρ καὶ τὸ αἴψα ἤγγουν συναπτῶς Eust. 1107, 40. ὄψέ ὄψιος

21) Ὅρσοι τῶν ἀργῶν οἱ ἔσχατοι γενόμενοι, non diversum videtur
 ab ἔρσαι agnelli. Cum verbo ὄρω cohaerent βορσός ὁ στιανρός Hes.
 ὄρσότης ἢ ὄρμη, quod Herodianus reprehendit π. Μον. p. 40. et laxius
 ὄρθός ἀπὸ τοῦ ὄρθαι Schol. Hes. Th. 293.

22) Schol. Il. XXI. 37. ὄρπηξ παρὰ τὸ ὄρω πλεονασμῶ τοῦ π, ut
 πείρω πόρπη et πόρπαξ, κόλπος παρὰ τὸ κοῖλον Sch. Il. VI. 467. Ὅρ-
 μενος ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος διὰ τὸ ἐξορούειν Eust. 899, 15.

23) Phrynichus App. 6, 20. κομπός ὁ πανοῦργος οἶον κόπτων τινά.
 Alii, quos Boissonadius nominat ad Aristæen. p. 370. a κόμπος, sed
 significatio magis ad κοσμεῖν, κομμοῦν convenit.

24) Hesychius Πεσσός παρὰ τὸ πέλπειν, quo dubito an melius re-
 periri non possit.

παρὰ τὸ ἔπω τὸ ἀκολουθῶ EM. πῦρ — πυρός, quod primitivi sui significationem recuperat compositione πυροτόκος, πυρογενής, ραιβός, ραψός et ραμψός καμπύλος Hes. γλεῦκος γλεῦξις seu γλύξις, μόριμος μόρσιμος, ὠκός (ἀκή) ὄξυς v. Wernick. ad Tryph. v. 192. et φοξός. Et ejusdem literae interventu interdum etiam verba a verbis derivantur. De πορσύνω quidem disceptant utrum a πόρος profectum sit an ab aeolico futuro πόρσω, quod pro se ipsi fingunt EM. 683, 45. Sch. Opp. H. I. 742. Sed δέψω non temere cum δέφω, et ἔψω cum πέψαι mihi composuisse videor ad Buttm. 46. quo loco illam quoque pleonasmī speciem attingi, cui Grammatici ἴξον, ἦνειξα, εἴξασι subjiciunt cf. Ahrens. dial. aeol. 174. Consonarum cliticarum tertia cernitur non solum in adjectivis, δετός, φθιτός, quorum inenarrabilis copia, sed etiam in substantivis Δρατοί οἱ ὀφθαλμοί EM. μάτος ἢ ζήτησις Galen. Gloss. quod masculini similis videtur quam neutrius, νότος ventus, cujus proprium est epitheton *madidus* a verbo νῶ τὸ ῥέω ut supra dixi Diss. I. §. 7. μίτος, κρότος, a verbis thematicis πότης, στρότος, ²⁵⁾ a non puris ῥάκτος id est φάραγξ Hes. σκηπτός, cujus consona ultima ad terminationem pertinet ut in κλέπτης, ῥάπτης v. Parall. 348. et a φέρω φόρτος sed indidem φερτός, nam adjectiva servant vocalem praesentis σεπτός, στρεπτός, θρεπτός sine ullo respectu perfecti passivi τέθραμμαι, ἔστραμμαι. Diphthongorum vicissitudo nulla praeter quod αι et ει ante ρι propter inconsequentiam ad speciem perfecti passivi accomodantur χαρτός, σπαρτός, φθαρτός, εἰμαρτός, ἰμερτός, ἐγερτός, sed ab alia perfecti forma ἐργηγορτί et μορτός. Ceterae diphthongi a verbis in ρω exeuntibus absunt; ante πι, πι et σι nulla est quae consistere non possit, ἄδεικτος, ἐπίεικτος, εὐκτός, ἀπαράλειπτος, φευκτός, οἶκτος ab οἶζω et εἰρκτή, quae unica sunt hujus terminationis substantiva; ²⁶⁾ αι vero non reperitur, quia ne verba quidem.

25) A voce aeolica differt στρατός accentu periecticorum proprio et enallage vocalis, quae in latino *stratum* apparet. Nos Germani similiter stratopedum vocamus *Lager*, *Heerlager*.

26) Etiam adjectivorum in πιος et πιος copia non magna est, eorumque nonnulla diphthongum cum vocali commutant, non solum

§. 5. Cum supra allatis *θήκη* et *μύκη* P. I. §. 4. conferenda sunt nomina in *κος* exeuntia: *αῦω* (*αῦος*) *σανκός* siccus, *δαίω* *δαῦκος* ὁ *θρασύς* Hes. ut *θερμός* et *καλίδυς* pro *audax* dicitur, idemque herbae nomen est, cujus *ιδίωμα* *πυρῶδες* Schol. Nic. Th. 94. 27) *μύω* *μυκός* ὁ *ἄφωνος* Hes. latinum *mutus*, et ab eodem verbo *μῶκος* *sanna* vel *sannio* atque *μουκίζω* idem significans quod *μυχθίζω* et *μυκτηρίζω*. Adde etiam *φάω* *φαικός* ὁ *λαμπρός* *παρὰ τὸ φαίνειν* Hes. qui pro vero etymo substituit usitatum more tralatitico; ὡς *παρὰ τὸ σάω* *σάκος*, *θάσσω* *θαῦκος*, *οὕτω* *σώζω* *σῶκος* Schol. II. XX. 72. et EM. 742, 14. Horum nominum primum si est masculinum quod vulgo *σάκος* scribitur, illi a *σάω* (*σήθω*) repetivisse videntur; nam saccis sive linteis etiam ad cribrandum utimur. Sed fortasse de neutrali *τὸ σάκος* loquuntur, quod nonnulli ad *σάω* servo referunt, quia scutum corpus protegat scilicet. Mercurii cognomen sive a *σώω* *τὸ ὄρμῶ* ductum est sive *sotera* significat ab homonymo *σώω*, certe kappa non a stirpe verbi sed terminationis causa accepit. *Θᾶκος* a *θάσσω* profectum esse adducimur duobus exemplis, *λευκός* *παρὰ τὸ λεύσσω* Sch. II. III. 121. *γλαυκός* *παρὰ τὸ γλαύσσω* Sch. Od. I. 221. quibus Merrickius ad Tryphiod. p. 514. gloss anglicum et theodiscum *glau* comparat. Nec tamen repudiem thema scholicum *θῶ* *τὸ τιθῶ* EM. 441, 11. similiterque suspicor *σηκός* *stabulum* a *σιῆσαι* derivatum esse ut synonymon *σταθμός* — *ἐπεὶ καὶ τὸ σιῆσαι ἐπὶ σταθμῆσεως λέγεται* Eust. 1525, 27. et *σηκοῦν* pro *ισιάναι* omissa consona quae in alio hujus familiae nomine excidit *σανρωτήρ* *παρὰ τὸ σταυροῦσθαι καὶ ὀρθοῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὸ δόρον σταυρωτήρ τις ὤν· οἱ δὲ στύρακα λέγουσιν* Orion. 141, 27. et hoc ab eodem unde *στυλος*, *στήλη* et *στήριγξ*. 28) Hujusmodi autem syllabis finalibus mirum quantum affluit sermo

ξηρικτός et *ξηκτός*, *φενκτός* et *φυνκτός*, *πυστός* et *πυστός* congruentia perfectis sed etiam *στειπτός* et *σιπιτός*, cujus perfectum est *ἔστειπται*.

27) Hesych. *δαυχμόν* *ξύλον εὐκανστον δάφνης*, cui praeter *χ* insertum est *μ* ut *αῦω* *αὐχμός*.

28) *Ἀτρεκής* cum *τρέω* compositum esse EM. et *ἐνδυκές* cum *δύω* Sch. Apoll. I. 907. non solum his persuasum fuit sed etiam Buttmano Lexil. I. 180. *Ψεκάδες καὶ ψιάδες Ἑρωδιανός ἀποβολῆ καὶ μετα-*

græcus, plerumque ab una quatuor liquidarum incipientibus, easque Analogetici syllabæ futuri principali attexi fingunt: ὡς παρὰ τὸν χήσω μέλλοντα τὸν σημαίνοντα τὸ χωρῶ γίνεται χηλός ἢ κίβωτος καὶ παρὰ τὸν βήσω βήλος, οὕτω ἀπὸ τοῦ δείσω δειλός Choerob. Cram. I. 193. ἐκ τοῦ θήσω γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα θήλη EM. 450, 30. μήλη παρὰ τὸν μήσω p. 584, 49. ὁ εἰς σω μέλλον τὴν σω τρέπει εἰς λη πάσω πάλη, ἀνθήσω ἀνθήλη, εἰ δὲ ἔχει διπλαῦν, προσέρχεται ζεύξω ζεύγη, τρώξω τρώγη 662, 14. παρὰ τὸ στρέψω στρέβλη ὡς στήσω στήλη 729, 48. et omissa futuri mentione ἀπὸ τοῦ σιῶ σιῦλος ὡς χῶ χύω χυλός. Eodem modo inter se comparata sunt βᾶω βήλος, φᾶω φάλος Lucidus, δαίω δαλός, καιῶ κήλεος περίκηλος, αὔω αὔλος, θραύω θραῦλος et diverso accentu τραυλός²⁹⁾ ζέω ζήλος, βύω Βυλλά βεβυσμένα Hes.³⁰⁾ φύω φύλλον, μύω μύλλα τὰ χεῖλη. De nominibus in μος et μη exeuntibus quid statuerint, supra exposui §. 4. De tertia liquidarum eadem dictitant: ψῶ ψήσω ψηγός ῥηματικὸν ὄνομα p. 817, 53. ἀπὸ τοῦ σμῶ σμῶνη· τοῦ δὲ σμῶ ὁ μέλλον σμῶσω Theognost. 115. unde significatio fit eum ζῶω ζώνη καὶ χῶω χώνη p. 87. pariter ad futurum revocasse, idemque significari in EM. 247, 39. δανός ἀπὸ τοῦ δαίω. Neque aliter de quarta: παρὰ τὸ νῶ ὁ μέλλον ναρός 597, 43. v. Prolegg. 259. πηρὸς ἐκ τοῦ πήθω πήσω 671, 1. quo aptiora afferri poterant θράω θραῦρος fragilis, ῥῶσμαι ῥωρός ὁ ἰσχυρός Hes.³¹⁾ Haec pauca ex ingenti cumulo excerpsi non quo placeret haec futurorum enormium et ineffabilium confictio sed ut priscum scholae morem adumbrarem eademque opera ostenderem quanta sit

θέσει, ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ ψῶ παράγωγον ψίω, ἀφ' οὗ ψιάς (καὶ ἀπὸ τοῦ ψάω ψακάς) EM. 818, 48. Cum σπέος *speeus* Hesychii interpretes conferunt Ἄα συστροφῆ ὕδατος et aqua.

29) Latine vox *infracta* dicitur ἢ τραυλιζουσα.

30) Uno lambda scriptum est Σχωρόβυλος κάναςθος hoc est *scababæus qui pilas stercoris volvit* Plin. graece βύλλαρος dictus et Βύβλος κάναςθος Τυβδηνοί; latine fullo. Illud fortasse scribendum est σχωρόβυλος vel σχωρόβυλλος, quippe a σκῶρ.

31) A ζᾶω fortasse ζωρός vivus, quo intellectu aqua viva, color vivus pro mero nativoque dicitur. Μεσόψηρος ἡμίψηρος Hes. hoc a ζῶ scabo, illud a ψῶ tergeo.

nominum verbalium abundantia et varietas. Verum praeter liquidas assumuntur etiam mutae; primum in verborum purorum derivatione κλάω κλάδος, βάω βάδος, ³²⁾ χλίω χλιδή, αὔω αὔδή, ῥώομαι ῥόθος id est ὄρη μετὰ ψόφου Hes. κνύω (rado) Κνύθος ἄκανθα μικρά et Κνυθόν σμικρόν Hes. unde Κνῦ τὸ ἐλάχιστον, quod latine ramentum dicitur, ψάω ψῆφος, κνάω κνήφη, tum etiam in aliis; nam ab ἔλλω (ἴλλω, εἰλλῶ) profectum est βολβός et βόλβα vulva, Δολφός ἡ μήτρα Hes. et δελφός ut Βελφοί, βελφίς et alia quae Salmasius confert ad Capitol. V. Anton. c. 12. ab οὔλω (οὔλε) nisi conjectura fallit ὄλφος, a φλύζω φλοῖστος. Universa autem exemplorum, quae ante oculos posita sunt, series manifestum reddit Graecos ab uno verbo dissimiles produxisse nominum species significatione dispari, vel vocali thematis varianda vel mutatione consonae quae terminationis est prima; nam ab eodem θρέω et θρήνος ducitur et θρῦλος, a χέω χόλος ut a σέω (σεύω) σόλος, βδέω βδόλος ³³⁾ et indidem χυλός, χυμός ³⁴⁾ χόννος, a ζέω ζύμη, ζωμός, ζῦθος, quod Virgilius *fermentum* vocat, a ψάω ψηρός et ψωρός ψώρα, a σαίρω σάρος et σωρός cumulus rerum in unum grumum conversarum, a πέτομαι (ἔπτειν) πτηνός et πτέρον rentento epsilo ut a

32) Sch. Arist. Avv. 42. (οὐκ) εἴρηται μὲν ὁ βάδος, ὅμως γε μὴν οἱ κωμικοὶ παίζειν εἰώθασι τοιαῦτα ὡς Εὐπολις Τισιφῶν ὃ ἔραφιδέ. Meinekius Fr. II. 543. *finxit igitur, inquit, a βαδίζειν substantivum βάδον. Ac simile quid etiam Eupolis iussisse censendus est, quantum quale id fuerit vix quisquam assequetur.* Ad conjecturam proximum est τίς ὁ σόβος ὃ ἔραψ. Aristophanes grammaticus Eust. 1627, 44. Καλλιμαχος ἔφη τῷ γ' ἐμῷ δόκῳ ἤγουν τῇ ἐμῇ δοκῆσει· καὶ τις ἕτερος βάδον τὴν βάδισιν· καὶ οὐδέν τι τούτων πεπαιγμένον ἔστιν. His simile est σόβος pro σόβησις.

33) EM. 282, 28. pluribus utitur exemplis sed minus appositis. De χόλος et χολή plerique consentiunt, quia ira effervescentibus bilis diffundī dicitur.

34) Galen. de Temper. Simpl. I. 38, 449. T. XI. ὑπὸ τῶν περὶ Ἀριστοτέλην καὶ Θεόφραστον ἡ γευστὴ δύναμις ὀνομάζεται χυμός ἀπὸ τοῦ μ τῆς δευτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης· ἡ δ' ἐξ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ σύστασις ὑπὸ θερμοῦτος πεφθέντων χυλός· παρὰ μέντοι τοῖς παλαιότεροις Ἀττικοῖς καὶ Ἰωσιν ἑκατέρω διὰ τοῦ μ γέγραπται ὡς παρὰ Πλάτωνι καὶ τοῖς παλαιοῖς κωμικοῖς. Apud Aristophanem modo χυλός invenitur, apud Platonem utrumque.

σχεῖν σχερός αἰγιαλός Theognost. 12, 7. et adverbia ἐν σχερῷ ἐπισχερῷ i. q. ἐξῆς. Et quis nescit inter ῥέμβος et ῥόμβος, στρόφος et στρόμβος, στραβός et στρεβλός, σκάρος et σκαρθμός, κόπος et κόμπος, φύλον et φύλλον quantum intersit? At χυλός et χυμός, τόρος sive τόνρος³⁵⁾ et τόρμος sive τόρμη, σάρος et σαρμός, notum est quam angusto se contingant intervallo, quodque in φωνή et φήμη vulgo servatur discrimen, neglexit Pindarus Ol. VI. 108. Haec subtilius eliminare mihi non licuit summas rerum tradere conanti. Sed ab hoc aditu januaque patefacta fortasse alius quis penetrabit ulterius ac si non omnium terminationum proprietatem eruere potuerit, tamen multarum terminos accuratius constituet et ubi natae, quo tractatae sint, probabiliter demonstrabit. Hinc autem pendet distinctio significationum sine qua sermonis graeci intelligentia nulla ne cogitari quidem potest. Ceterum quem in nominibus primae declinationis tenendum putavi ordinem, eum hoc quoque sequutus sum loco, ut nomina a verbis oriunda ponerem, non contra ut veterum nonnulli ἐλέγχω ἐκ τοῦ ἔλεγχος EM. 327, 25. ῥύπτεσθαι τὸ ῥύπον ἀφαιρεῖσθαι παρεμπιπύσει τούτου (scr. τοῦ τ) Sch. Arist. Ach. 15. quod si ita esset, ῥύπτεσθαι significaret sordidare; sed significat sordes auferre, eluere, et ῥύπος id quod eluitur, ut a κόπτω κόπος, τύπτω τύπος, ἐκ τοῦ χαλέπτω χαλεπός Schol. Hom. in Cram. Anecd. Paris. T. III. 143. Nec me adjunxi Buttmano a verbis perispomenis nomina repetenti Gramm. II. 397. quamvis idem suadeat Herodianus, qui ἄρος ab ὄρῳ ducit in Schol. Dion. 649. et Heraclides qui πάτος a πατῶ Eust. 734, 47. Sed contrarium Herodianus in sua persona tuetur π. Μον. p. 24. τοῦ αἰνῶ ὄνομα προκατῆρξε, διὸ καὶ περισπᾶσθη· et apud Arcadium p. 149. περισπιῶνται τὰ ἔχοντα προνπάρχοντα ὀνόματα φόβος φοβῶ, κόπος κοπῶ, κτύπος κτυπῶ, cui accedunt inferiores Epim. Cram. I. 330. τοῦ οἰκῶ προκατάρχει τὸ οἶκος, οἰνῶ οἶνος, οἰστρῶ οἰστρός et Theognost. 148. ἀπὸ ὀνόματος δῶρον δῶρω, φωνή φωνῶ, χῶρος χωρῶ etc. κύκλος κυκλῶ, ἄμιλλα ἀμιλλῶ Anecd. Bekk. 1289.

35) Eustath. 1533, 10. οἱ πλείους ταῦτὸν οἶδασι τόνρον καὶ τόρον.

Pars III.

De nominibus tertiae declinationis.

C A P. I.

De nominibus in $\overline{\text{o}}$ s exeuntibus.

§. 1. Vocabulorum, quae in hac disputationis parte tractaturus sum, haec erit partitio ut primo loco ea ponam quae praesentis formam vel integram vel levi quadam mutatione contactam repraesentant, secundo paronyma, tum quae aequo et pari jure ab utroque fonte repeti possunt vel etiam a neutro. Hujus postremi generis numerus non exiguus, secundi autem et primi silva prope immensa est et saepe tanta ambiguitas atque implicatio ut alterum sine altero disputari non possit. Quorum omnium exempla quum in bono lumine collocavero, tum de prosodia et declinatione, quantum opus est, adjiciam. Verbalibus igitur adnumeramus quae a verbis congeneribus sola terminatiōe distant nihil morati arbitria eorum qui ordine inverso verba nominibus supponunt tanquam prius natis ut Schol. II. III. 97. ἐκ τοῦ κλέος κλέω et EM. 726, 52. ἀπὸ τοῦ στέφος στέφω, idemque 319, 8. παρὰ τὸ ἔθος γίγνεται ἔθω ὡς μένος μένω, σθένος σθένω, quibus succinit Choeroboscus Cram. II. 278. παρὰ τὸ χρέος γέγωνε χρέω καὶ ἐν πλεονασμῷ χρεῖω. ¹⁾ Nam praevērit Apollonii auctoritas contrarium tenentis: ἀπὸ τοῦ δέω καὶ χρέω τὸ δέος καὶ χρέος Synt. III. 15, 237. κλείω — ἀφ' οὗ τὸ κλέος ibid. 32, 281. τῷ χρέω παράκειται τὸ χρέος ὡς τῷ ἔπω τὸ ἔπος de Adv. 543. cujus sententiae plerique subscripserunt posteriorum: τὸ

1) H. Stephanus in Thes. statuit μῆδομαι a μῆδος potius derivatum esse quam contra; *si enim*, inquit, μῆδος ex μῆδομαι factum esset, quidni itidem μέδος ex μέδομαι haberemus? Ceu vero necesse sit a similibus similia nasci.

πλέκος ἐσχημάτισται ἀπὸ τοῦ πλέκω ὡς ἀπὸ τοῦ βλέπω
 βλέπος καὶ ῥέω ῥέος Sch. Arist. Pac. 526. παρὰ τὸ ῥέω
 ῥέος ὡς κλέπτω κλέπος Sch. Aesch. Prom. 400. παρὰ τὸ
 εἶδω εἶδος ὡς θάλλω θάλλπος, τεύχω τεῦχος EM. 295, 50.
 Hanc igitur rationem sequuti nomina distribuemus sic ut verba
 solent, in pura et non pura, primaque in fronte collocamus
 Ἄος τὸ πνεῦμα Hes. φάος, ῥέος, κλέος, et quae Herodianus
 composuit Eust. 1746, 9. Cram. I. 226. ἀπὸ τοῦ κνύω Ἡσιό-
 δος κνύος ὠνόμασε ὡς ἀπὸ τοῦ φλύω φλύος καὶ θύω
 θύος, ²⁾ *thus Julius Modestus ἀπὸ τοῦ θύειν* Charis. L. I.
 42. p. 58. ad ultimum Φύος γέννημα Hes. Sed paucis illis
 verbis, quorum character est iota et \bar{o} breve longumve ut
 κίω, λώω, τρώω, nomina contexta sunt nulla. Alterum genus
 adhaeret non puris. Labialibus quidem βλάβος, βλέπος,
 θάλλπος, κάρφος, λέπος, στέφος, στρέφος, τρέφος, Σκνῖφος
 ἀττικοὶ τὸ σκότος λέγουσιν Hes. a νέφω (συννένοφε) ut κνέ-
 φας. Gutturalibus στέγος, φέγγος, φλέγος, τμηγος — ἔλκος,
 πέκος, ῥέγκος sive ῥέγγος, ἄχος, εὔχος, τεῦχος, τρυχος,
 ψῦχος, ἔλεγγος. Dentalibus ψεῦδος, εἶδος, ἦδος, μῆδος,
 κῆδος — αἶθος, ἄλθος, ἄχθος, λῆθος, πεῖθος, ³⁾ πλῆθος,
 βρῖθος, ἔχθος, κεῦθος, ἔρευθος, sed nullum in τος, quia ne
 verba quidem huc facile excidunt. A liquidis processerunt
 haec: νέμος παρὰ τὸ νέμω EM. μένος παρὰ τὸ μένω ὄθεν
 τὸ μεμαώς Sch. II. VI. 261. γέμος, σθένος, στένος, θένος,
 -κῆρος et trisyllabum ὄφελος.

2) Arcadius p. 165. τὰ διὰ τοῦ \bar{u} περισπᾶται ὅσα ἔχει ὄνομα ἢ
 καὶ ἐναλλαγὴν γέγονε, δυῶ, θυῶ τὸ θυμῶ, ὄθεν θύος, μυῶ καὶ μύω
 βαρύτονον, κῶ ἀττικὸν ἐκ τοῦ κῶ, hoc per enallagen, ut dicit, cae-
 tera a nominibus δυῶ a δύη etc. quare pro θυῶ — θύος scribendum
 δυῶ τὸ ἐπὶ σὺς καὶ βαρύτονον θύω τὸ ὄρω ὄθεν θύος.

3) Ἡῶς πρότερος δόλον ἐκβαλε πείθει πείθων Orac. in Schol.
 Pind. P. IV. 10. Hujus tamen facilis est correctio παιδοῦ vel potius
 παιδοῖ, nam idem est exitus in versu Pythio Πυθῶ διαν Sch. Phoenn.
 638. ἐπ' ἧῶ κοῖτον Hesiod. Opp. 547. quod jure retinuit Goettlingius
 rejectum a Buttmano Gramm. §. 49. Adn. 3. v. Gerhard. Lect. Apoll.
 p. 143. Hofmann. Quaest. Hom. 43. Dativi Πυθῶς diaeresin Choe-
 roboscus Dict. 332. contra Herodianum disputans probat exemplo Pin-
 darico, cui simile Ἄοος Nem. VI. 89. Schmidius posuit pro Ἄοος.

§. 2. Haec analogiae finibus continentur. Anomaliae speciem objiciunt vocalium et consonantium detractio, adjectio, tropaeque variae, denique paragogae. Detractionis causam et exemplum affert Schol. Lyc. 84. τὰ ὀνόματα τῶν ζῆματων βραχύτερα εἶναι θέλει, θάλλω θάλος, cui multa similia sunt: βάλλω (βέλλω) βέλος, τέλλω τέλος Eust. 1148, 48. σέλλω σέλος EM. Cram. II. 412. σκύλλω σκίλος, et in universum τὰ εἰς $\overline{\text{os}}$ λήγοντα δισύλλαβα βαρύτερα ἔχοντα δισσὸν τὸ $\overline{\text{λ}}$ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα· πεπλάνηται οὖν τὸ κάλλος Herodian. Mon. p. 11. Sed hoc verbale non est, neque magis τὸ κόλλος nomen antiquis ignotum. Idem valet de reliquis liquidarum. Nam quod Salmasius scribit ad Tertull. Pall. 210. *tenus purum et putum graecum est τὸ τένος vel τέννος*, hoc τέννος semel legitur apud Hesychium Τέννος στέφανος, unde non constat de genere, nedum de dialecto; quin cum *taenia*, *tenus*, *tendicula* ad *τείνω* pertineat non dubito. *Δέδρος*, quod in versione Bibliorum Alexandrina legitur, vel ab aeolico *δέδρω* derivatum vel paronymon est a *δέδρις* v. Dissert. V. §. 4. Sigma duplex uni manet ὄσσομαι τὸ ὄσσος, si hic fuit nominis defectivi nominativus. Cetera gutturalem substituunt futuro involutam *δράκος* τὸ *δράγμα*, *ρήσσω* *ρήγνυμι* *ράκος*, *πήσσω* *πήγνυμι* *πάγος* quod et masculine appellatur, postremo *πράγος* et *φρίκος*. His proximum et continens est genus verborum in $\zeta\omega$ exeuntium: *σχίδος* ἡ *ἀπόσχισις* Hes. $\xi\zeta\omega$ *ἔδος*, quod Apollonius de Adv. 618. cum *κνίζω* *κνίδη* et *κλύζω* *κλύδων* confert. Sed a $\eta\acute{\epsilon}\zeta\omega$ $\eta\acute{\epsilon}\xi\omega$ gamma transit ad nomen τὸ *ῥέγος*. Si aggravando syllabae primariae ponderi insita est consona auxiliaris, in transitu evanescit: *τρυφος* ἐκ τοῦ *ἔτρυφον ἀορίστου* Sch. Od. IV. 508. et pariter *δρύφος*, *δάκος*, *τέκος*, *σκάφος*. Ad eandem aoristi similitudinem recidunt *πάθος*, *λάχος*, *μάθος* et *δράκος* a *δέρομαι*, cujus consonae finales, quum aliter attenuari non possent, transpositae sunt. *) Duobus verbis *δεῖδω* et

4) Nomen *δράκος* hic assumptum est propter solum dativum *δραπέσσι* in Nicandri versu, sed is ambiguus, quia apud eundem poetam legitur *θαγέσσι* Alex. 184. a nominativo *ράξ*. Eodem modo aucti sunt dativi *Φρυγέσσι* Sibyll. L. XIV. v. 97. ed. Maj. nisi pro *Φρυγέσσι*,

πίθω quae subjuncta sunt nomina, thematis puri speciem referunt δέος et πύος, sed πλήθω, μήδομαι et alia, quorum stirps a principio pura fuit πλέω μάομαι, dentalem cum nominibus communicant. Diphthongi modo attenuantur παρὰ τὸ δαίω δάος EM. 248, 2. νείφω νέφος p. 256, 43. quod si minus aptum videtur, praesto sunt alia χαινῶ χάνος τὸ στόμα Poll. γείνομαι γένος, μείρομαι μέρος, λείβω λίβος, εἰπεῖν ἔπος, saepius statu suo manent εἶδος, τεῦχος etc. nisi qua mutatur significatio τεῖχος παρὰ τὸ τεύχω Cram. I. 411. v. Diss. III. fin. Eaque diphthongus a poetis substituitur in locum epsili χρεῖος, δεῖος, στεινός, Πεῖκος ἔριον ψάσμα Hes. (ubi πεικός editum est). Consonarum epentheticarum duo sunt genera; unum quod Grammatici ex temporibus verbi obliquis sumtum putant, alterum extrinsecus aliunde arcesitum. Illo continentur literae κ, σ, τ, φῦκος παρὰ τὸ φῦω πέφυκα EM. (ut a βρύω effloreo synonymon βρύον) πίσος ἢ πεῖσος ῥηματικὸν ὄνομα ἐκ τοῦ πίσω ὡς μύω μύσος Sch. II. XX. 9. EM. 673, 19. ἄψαα τὰ μέλη ἀπὸ τοῦ συνῆφθαι (ut ἄρθρα, artus) Schol. Od. IV. 794. Sch. Oppian. Hal. II. 294. EM. 183, 13. ἄλσος παρὰ τὸ ἄλδω ἢ παρὰ τὸ ἄλλομαι p. 70, 67. pari utrumque assensu dignum; illud ob similem nominis τάρφεα significationem, quod a τρέφω (ἀλδαίνω) ductum esse convenit; hoc quia δένδρον αἴσσειν Pind. Nem. VIII. 69. arbusta salire Lucr. dicuntur; ὁ ἀπὸ τοῦ θέρω τὸ θερμαίνω ἐτυμολογεῖται τὸ θάρσος Sch. Eur. Hec. 858. postremo πέσος τὸ πέσημα. Ex tertia perfecti passivi persona tau derivatum habent κληῖτος ἢ συνάθροισις EM. 519, 38. Cram. II. 382, 14. Choerobosc. Epim. in Psalm. p. 168. quibus

quod h. l. editum est, Φρυγίοισι rescribere praestat, et δύεσσι aeolicum Eust. 802, 28. Ἀχειρής pro ἄχειρ tam insolens est ut pro ἀχειρέες in Batrach. 300. paene tutius videatur ἀχειρέες ponere hoc est ἄχειρες cum epenthesi τοῦ ε.

5) Utroque convenit ἄλματα οἱ Αἰολεῖς καλοῦσι τοὺς κλάδους οἶον ἀλδήματα καὶ ἀνξήματα Sch. Od. XVIII. 70. et Orion in EM. 69, 28. sed quod hic e Lycophr. 319. affert ἄλμα Τρωός, si cepotaphium sive sepulcrum arboribus consitum significat, uni ἀλδαίνω aptum est detracto spiritu. Ἄλμα τὸ δάσος Moschopul. Opusc. p. 33. saltus, Wald per omnes fere Germanicae linguae dialectos diffusum est.

refellit Schleusneri conjectura in Thes. V. T. Aquilam $\pi\lambda\eta\text{-}\theta\text{o}\varsigma$ scripsisse; similiterque veteres classis nomen interpretantur $\kappa\lambda\eta\text{σις}$ a calando dictum et ab eadem stirpe $\kappa\lambda\epsilon\text{ίτος}$ $\delta\acute{\omicron}\xi\alpha$ Hes. ⁶⁾ et a dissimili verbo $\kappa\lambda\acute{\iota}\nu\omega$ simile $\kappa\lambda\acute{\iota}\tau\omicron\varsigma$ i. q. $\kappa\lambda\acute{\iota}\mu\alpha$ et $\kappa\lambda\epsilon\text{ίτος}$ $\text{παρ}' \text{Ἀλκμᾶνι ἐν τῷ Θεσσαλίῳ}$ (Θεσσαλικῶ) $\kappa\lambda\epsilon\text{ίτει}$ Sch. II. XII. 66. quo loco non $\delta\acute{\omicron}\xi\alpha$ significatur ut Welckerus putat Fragm. CIX. sed qui a multis celebratus est $\kappa\lambda\text{ισμῶς Θεσσαλικός}$ v. Interpr. ad Athen. I. 28. B. $\acute{\epsilon}\delta\omicron\varsigma$ Θεσσαλικόν Hippocr. de Articc. p. 143. T. III. cf. Schneidewin. Beitr. zur Krit. d. Lyrik. 117. Ex eodem genere est quod EM. proponit $\text{παρὰ τὸ χῶ τὸ ἐνδέομαι χῆτις καὶ χῆτος}$ ut a $\mu\acute{\alpha}\omega$ $\mu\eta\text{τις}$ et $\mu\eta\text{τος}$, a $\tau\acute{\alpha}\omega$ (τητάω) τήτη et τῆτος ἢ $\sigma\pi\acute{\alpha}\nu\text{ις}$, ab $\acute{\epsilon}\omega$ $\acute{\epsilon}\nu\text{ννυμαι}$ interjecto sigma $\acute{\epsilon}\sigma\text{τη}$ ἢ $\sigma\text{τολή}$ v. Par. 430. et cum antithesi aspiratae $\acute{\epsilon}\sigma\theta\omicron\varsigma$ et $\acute{\epsilon}\sigma\theta\acute{\eta}\varsigma$ Schol. II. XXIV. 94. Neque solum consonae verbi cliticæ inseruntur sed et aliae promiscue, imprimis dentales, $\acute{\alpha}\omega$ $\acute{\alpha}\delta\omicron\varsigma$ v. Diss. IV. §. 1. $\kappa\lambda\acute{\alpha}\omega$ $\kappa\lambda\acute{\alpha}\delta\omicron\varsigma$ $\acute{\omega}\varsigma$ $\tau\acute{\epsilon}\kappa\omicron\varsigma$ Schol. Arist. Avv. 238. (nisi dativus $\kappa\lambda\acute{\alpha}\delta\epsilon\text{σι}$ et $\kappa\lambda\alpha\delta\acute{\epsilon}\epsilon\text{σσι}$ metaplastus est v. Par. 178.) $\mu\eta\delta\omicron\varsigma$, ⁷⁾ $\chi\lambda\acute{\iota}\delta\omicron\varsigma$, $\acute{\upsilon}\delta\omicron\varsigma$. Et ab aliis pure terminatis $\kappa\acute{\upsilon}\text{-}\theta\omicron\varsigma$ τὸ κῆμα Sch. Callim. in Apoll. 53. v. Diss. IV. §. 3. Adnotam. $\sigma\acute{\iota}\eta\theta\omicron\varsigma$ παρὰ τὸ ἐσιτάναι EM. ⁸⁾ qui etiam plurale τήθεα ad $\tau\acute{\alpha}\omega$ τητάω accommodare conatur. Interdum etiam labialis; nam Κνίφεα κνίδαι Hes. significationis causa ad $\kappa\text{νίζω}$ referendum est, forma magis ad purum $\kappa\text{νώ}$ inclinante; parique enallage vocalium $\acute{\epsilon}\kappa$ τοῦ ξύω ξίφος Cram. I. 300, 20. ⁹⁾ cui simile instrumentum $\kappa\text{νώδων}$ pugio et $\kappa\text{νώδαξ}$ τὸ

6) Phot. Κλύτος δόξα sed in cod. accentus omissus tum a prima manu in ultima positus est quasi sequeretur $\delta\omicron\varsigma\alpha\sigma\acute{\iota}\omicron\varsigma$. Κλειωρ andronymicum cum Καλήωρ convenit; urbis nomen fortasse Cliviam significat vel Clusium ; Κλίτος oppidum Graeciae Sibyll. III. 345. priorem brevem habet.

7) Κλήθεα φραγμαί Hes. a $\kappa\lambda\epsilon\text{ίω}$ claudio, ut videtur, unde $\kappa\lambda\eta\text{-}\theta\text{ραι αἰνί quae campos saepibus muniunt}$ Plin. XVI. 67. Utrique deest iota, quo $\kappa\lambda\eta\theta\text{ρον}$ non caret.

8) $\text{Τὰ ἐν τῷ ἥπατι σιήθεα}$ Aret. Cur. Acut. II. 6, 107. tubercula significare videtur, quae extant et eminent.

9) Summae inconstantiae specimen praebet nomen plantae $\xi\upsilon\text{ρίς}$, $\acute{\epsilon}\nu\text{ιοι δὲ ξυρίδα}$ Galen. de Med. Simpl. VIII. 14. p. 87. T. XII. $\xi\eta\text{ρίς}$

κέντρον a κνάω denominatum est; nec adversatur Sch. II. I. 220. ξίφος καὶ δωρικῶς σκίφος παρὰ τὸ σκίπτω (σκνίπτω) nam hoc quoque cum κνάω et κνίζω etymologiae vinculo copulatum est. Μῆχος interpositu gutturalis a μάομαι tractum videtur. De liquidis huc pertinet lambda, si quidem vera est Valckenarii conjectura χεῖλος a χάω hio capio ut χηλή ductum esse; sed certissime $\eta\gamma$, παρὰ τὸ δῆω δῆνος ὡς κτήσω κτήνος EM. a λάω (γλαύσσω) γλήνος¹⁰) φλέω φλῆνος, a thematicis δάνος donum et γάνος. Huc accedunt consonarum finalium tropae modo simplices, modo cum aliis affectionibus copulatae: ψεύδω ψύδος EM. et ψύθος, στείβω στίφος, θήπω τάφος Θῆβος θαῦμα et θάμβος¹¹) λέγω λέχος, ῥήγνυμι ῥάχος et ῥάχος, πήγνυμι πάχος quibuscum juncta sunt πηγεσίμαλλος (pro πηξιμαλλος ut ταμεσίχως) et παχύμαλλος, Κέλυφος τὸ κάλυμμα ἀπὸ τοῦ καλύπτειν καὶ κάλυξ EM. cf. Prolegg. 296. Consonae finali nonnunquam futurae loco accessit auxiliaris ἴκω ἴχνος, τέλλω τέλθος, ἄγω ἄχθος, Σύρφη φρύγανα Hes. unde συρφετός processit. Paragogae bisyllabae exempla sunt ὄνομα ὄνειδος, σπεῖρω σπέραδος cui Schol. Nic. Th. 649. confert τείνω τέναγος aqua tenuis Liv. vel gravi coeno tenax Tacit. v.

ξ ξυρίς Paul. Aeg. VII. 3, 248. ubi primo loco ξυρίς scribendum, cujus accusativus est parisyllabus $\xi\gamma\rho\iota\eta$ Plin. XXI. 88. In Orion. Lex. 192. ξιρίς διὰ τοῦ ι , τινὲς δὲ διὰ τῆς $\epsilon\iota$ · οἷον ξιρίς, δῆρις, ἴρις, Σίρις, κίρις, Τίρις, exempla docent illos ξιρίς praetulisse quia nullum in $\rho\iota\varsigma$ barytonum diphthongo scribatur. In EM. additur nonnullos σίρις (scr. σίρις) scripsisse.

10) Nimis scrupulose Eustathius p. 1345, 5. τοῦ γλήνεα ζητητέον εἴτε γλήνος ἢ εὐθεῖα εἴτε γλήνειον καὶ ἰωνικῶς γλήνεον ὡς κήλεον· τὸ δ' ὁμοιον ζητητέον καὶ περὶ τοῦ δῆνεα. Sed Apollonius certe γλήνεσι et δῆνεσι scripsit; γλήνειον autem et δῆνειον prorsus incognita. Recte vero τὰ φήρεα apud Hippocratem Foesius pro φήρεα positum esse judicat. Substantivum κήλεον Eustathius sumsisse videtur ex Hesiodi versu κατεπύθετο κήλεα νηῶν, quem varie corrigit.

11) Schol. Oppian. H. I. 236. θάμβος παρὰ τὸ θάπος πλεονασμῶ τοῦ β (τοῦ μ) καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς τὸ μ (τὸ β) quae ex EM. 745, 35. et Eust. 468, 29. emendantur. Ex his non sequitur in usa fuisse τὸ θάπος.

Prolegg. 305. *τέμω* (*τέμνω*) *τέμενος* EM. Gram. II. 415. et *τέμαχος* Proll. 333. ¹²⁾

§. 3. Buttmanus in Grammaticae parte ea, quam de formatione verborum inscripsit, bis hunc locum attigit; semel §. 119. n. 19. p. 397. sic disputat ut neutra in $\overline{\sigma\varsigma}$ exeuntia similiter ut alia primae et secundae declinationis substantiva non solum a barytonis proficisci significet sed etiam a perispomenis, *ἀλέω ἄλγος*, *διψάω δίψος*. Iterum n. 43. p. 420. ubi neutra tantum non omnia ab adjectivis in $\overline{\upsilon\varsigma}$ et $\overline{\eta\varsigma}$ derivari statuit asseverantius. Illud lineari probatione refellere non possum; sed communes derivandi rationes observanti nomina a prima positione propius abesse videantur necesse est quam verba circumflexa. Quamobrem ut *τιμάω* a *τιμή*, *πονέω* a *πόνος*, *χρυσόω* a *χρυσός* declinata dicimus, ita Grammaticis adstipulamur *ἀλγῶ*, *ῥιγῶ*, *τεγχῶ*, *οἰδῶ* paronymorum in numero censentibus Arc. 151. et 153. Gram. I. 161, 7. Quod vero vir praeclarus altero loco affirmat de adjectivis, id aliqua ex parte verum est, non in totum. Etenim ea quidem substantiva, quibus nulla pars orationis conjugata est praeter adjectiva ut *βάθος*, *εὖρος*, *τάχος*, ab adjectivis traducta esse concedi potest, et naturae adeo consentaneum videtur res latas, profundas, celeres prius appellatas esse quam notiones animi ex rebus ipsis collectas atque comprehensas latitudinis, celeritatis etc. Atque hac in sententia veterum quoque nonnullos fuisse apparet: *ὡς δάσους δάσος*, *οὕτω γλάφος γλαφύς* EM. p. 233, 50. cui hoc quidem non damus, nam neque *γλαφύς* dicitur neque *γλάφος*, sed aptiora sunt ista *ἐκ τοῦ ὀξύς γίνεται ὄξος ὡς ταχύς τάχος*, *παχύς πάχος* p. 626, 50. Idem tamen saepius ordinem invertit *εὖρος παρώνυμον παρὰ τὸ εὖρος ὡς θράσος θρασύς* p. 396, 18. ¹³⁾ *ἀπὸ τοῦ κράτος κρατύς ὡς πλάτος πλατύς* 535, 41. *αἰπύς παρὰ τὸ αἰπος* 37, 34. Et adversus hoc ratio illa,

12) Praetermisi *λέκος*, *μεῖδος* et *ῥέκος τὸ ζῶμα*, quorum origo incerta nec genus satis constat. *Λέκος* patina a similitudine τοῦ *λέπους* dicta videtur, unde vasis nomen *λεπαστή*.

13) Praepostere addit *κότος κοτύς*, *ἵππος ἱπύς* significans propria *Cotys*, *Hippys*.

qua species prius appellata creditur quam genus, utique non valet; nam αἶπος non altitudinem significat sed locum altum ut δάσος non densitatem sed, ut hoc utar, densetum, et γλεῦκος non dulcedinem, sed mustum, ὄξος acetum non acorem. Quae vero Buttmannus illis subjungit ψεῦδος, αἰσχος, κῦδος, μῆκος, eorum primum verbo conjunctius est quam adjectivo, quod Grammatici haud ignobiles Homero ignotum ac ne nativum quidem esse confirmant v. Parall. 161. et 164. cetera ex nullo vocabulorum usitatorum sed ex stirpibus reconditis procreverunt; nam quae ille fingit §. 69. Adn. 6. αἰσχός, καλλός, parum arrident. Aliis quibusdam Grammatici adjectiva secundae declinationis praeponunt: ἐὰν ἀπὸ ἀρσενικοῦ ὄξυτόνου μετάβασις γένηται εἰς οὐδέτερον γένος, συµμεταβάλλει καὶ ὁ τόνος, ὁ μακρός τὸ μάκρος, ὁ στενός τὸ στεῖνος Cram. I. 412. μέζα τὰ αἰδοῖα ὅτι μέσα τοῦ σώματος· Σικελοὶ δὲ μέσα καλοῦσιν ¹⁴) EM. et Gud. 390. quorum duo novissima ab adjectivis discrepant adjectione temporis sive morae ut a καλός κάλλος, μακρός μῆκος. Eodem modo neutra κῦφος, αἶθος, σίκχος, σκνίφος ab epithetis nasci potuerunt quae iis vetustate aut antecedunt aut certe paria sunt; sed κρύος ὁ ξηρός Hes. κνισός et μυσός postponimus nominibus κρύος, κνίσος, μύσος, quia horum usus antiquior multo atque illustrior. Nunc de altero genere paronymorum dicendum est, quod a substantivis repetitur: ἐκ τοῦ βλάβεται ὄνομα ἢ βλάβη καὶ ἀπ' αὐτῆς τὸ βλάβος ὡς δίψα δίψος καὶ τὰ ὅμοια Eust. 1410, 17. Nec parcitur audacioribus. Etenim ἦδος nomen Herodianus quum posset ad ἦδομαι referre, nominibus adjecit ob hanc unam causam quia aspiratione caret: τὸ ἦδονή δασυνόμενον μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἦδος ψιλούμενον ὡς ἡμέρα εἰς τὸ ἦμαρ EM. 420, 35. Cram. III. 400. Eust. 154, 40. Sed etiam, ubi nulla ejusmodi causa subest, λέγουσιν τινες ὅτι ἐκ τοῦ μηχανή γίνεται κατὰ παρασχηματισμὸν μῆκος ὡς ἦδονή ἦδος Epim. Cram. I. 271. In univ. tamen principatus datur neutralibus: ἄγος τὸ σέβας ὕθεν τὸ ἄγη Sch. Soph. Oed. T. 656. παρὰ τὸ νάκος νάκη

14) Quae sequuntur, sic explenda sunt: ἦ (ἀπὸ τοῦ μήδεια) κατὰ μεταθέσιν τοῦ δ̄ εἰς ζ̄ (καὶ τροπή τοῦ ἦ). Cf. Schneidewin, Conject. 138.

ὡς παρὰ τὸ βλάβος βλάβη, ἄκος ἄκη, σκέπος (σκέπας) σκέπη EM. 597, 17. Cram. I. 297. νείκη ἐκ τοῦ νεῖκος EM. 276. videlicet propter aetates auctorum. Quam rationem si tenemus, λαῖφος, νεῖκος, τάρβος anteponenda sunt femininis, sed γράφος, δίψος, κνῖσος, λῆθος, λῶπος, νάκος, νάπος, νῆκος postponenda. Ex his ipsis tamen Aristarchus duo in Iliade posuit κνῖσος ¹⁵⁾ et νῆκος, quod alii ne Hippocrati quidem concedunt v. Santen. ad Terent. p. 424. Ac profecto si Homerum ipsum ejusque aequales audiremus loquentes, multa in aures nostras influerent, quae nunc pro novis ac novitiis habentur. Quis jam de illis arbitrari audeat, quae suffragatores habent numero et dignitate suppres, ut πάθος et πάθη, βλέννος et βλέννα, aut etiam aequaliter ignotos sicut illa quae Glossographi in memoriam referunt βάσσος οὐδετέρως ἢ βῆσσα Hes. λύγος οὐδετέρως τὸ σκότος (et λύγη) EM. τῆτη et τῆτος ἢ ἔνδεια Phot. σχίδος et χλίδος pro σχίδη et χλιδή Hes. Φοιά, ψύα δὲ καὶ πληθυντικῶς τὰ ψύη Suid. Praeter haec non est obliviscendum femininorum nonnulla versui heroico reluctari ut βλάβη et σκέπη. Ac fortasse significatio quoque interdum causa fuit quamobrem alterum genus prius reciperetur, alterum posterius; nam plerisque quidem eadem est sed sunt etiam quae mutata terminatione res diversas ostendant γλήνος γλήνη, σκεῦος σκευή, σκῆνος σκηνή, σκάφος σκάφη, ὕφος ὕφή, ¹⁶⁾ quorum omnium ea ratio est ut utrum genus natura primum sit vel secundum nemo possit decernere. Sed si verum est, quod Valckenario Observv. XXXV. 311. ed. Lips. aliisque non paucis et sat

15) Eust. 668, 34. κνίσση καὶ κνίσσος καθὸ δηλοῖ ὁ γράφας κνίσση μελδόμενος (Il. XXI. 363.) εἰ καὶ τινες ἀπαρέσκονται ὡς μὴ ἐντετυχηκότες τῷ κνίσσος.

16) Quae Schneiderus huc refert στύπος et στύπη quantitate differunt et interdum scriptura; quare στύπη sive στύπη stупpa stipa potius cum στοιβή conferendum videtur, quae pariter ad παραβύσματα pertinet v. Vales. ad Harp. 150. (Apollonii verba quae ex libro MS. excerpit, nunc leguntur de Conjunct. 515.) In Schol. Il. XIX. 350. ἡ ἄρη φυλάττει τὴν τροφήν ἐπὶ τοῖς γάμφεσι cod. praebet τάρφεσι, quod in κάρφεσι mutandum hoc est in nido, quem Euripides Ion. 172. εὐνήν καρφράν vocat.

gravibus videtur, verbum ἀκείσθαι a sartoribus et sutoribus translatum esse ad medicos, quia ut illi tunicas calceosque laceros, sic hi (quod cum bona eorum venia dictum sit) corpora nostra non redintegrant sed quoad possunt reconcinnant et rupta consuunt, necessario sequitur ἀκῆν id est acum prius appellatam esse quam ἄκος, etsi hujus nominis usus antiquissimus et frequentissimus est, feminini vero vix ulla notitia praeter grammaticos. Verum, ut ad finem perveniam, non solum feminina primae declinationis huic generi nominum, de quo disserimus, conjugata sunt sed etiam masculina et neutra secundae: σκύφος διαφορεῖται κατὰ τὸ ἄφενος, ὄνειδος καὶ ἔλεος Eust. 1632, 5. quibus idem p. 73, 50. addit σκότος καὶ χρεῖος παρὰ Φίλωνι et p. 432, 19. τὸ θρηῆνος, quod non legitur hodie, χρεῖος apud Philonem non substantivum est sed adjectivum, τὸ ἔλεος Alexandrinorum proprium; σκύφος masculinum Aristarchus Od. XIV. 112. praetulit neutro; ὁ ἄφενος Hesiodus vindicavit¹⁷⁾ cetera in communi usu posita sunt. His accedunt τὸ θάμβος παρ' Ὀμήρου, ὁ θάμβος παρὰ Σιμωνίδη Sch. Il. IV. 79. τὸ πάγος Aristot. et ὁ πάγος, τὸ κέρνος crater mysticus et ὁ κέρνος, τὸ κύμβος ὁ κύμβος, τὸ οἶδος et ὁ οἶδος Med. Mosq. p. 210. τὸ et ὁ τάρικος, τὸ ῥίπος et quod ex uno affertur Dioscoridis loco ὁ ῥίπος, ὁ et τὸ στρηῆνος, cujus utrumque genus a scriptoribus classicis abest v. Sturz. Dial. Al. 159. tum illa quae significationis quodam momento differunt ὁ et τὸ ἔλεγχος, et quae prosodia quoque ὁ κύδος et τὸ κῦδος.¹⁸⁾ Neutra secundae declinationis huc adhibet EM. 287, 43. ὡς ἀπὸ τοῦ θύος γίνεται θύον καὶ μέγαρος-μέγαρον, οὕτω δρύος

17) De codicibus homericis, quos Heynius Il. I. 171. hoc genus praebere dicit, Spitznerus tacet.

18) Carei nomen graecum est ὁ κάρος et τὸ κάρον. In Galen. de bon. et mal. succ. c. VIII. p. 794. T. VI. τοῦ καλουμένου κάρους Salmasius in Solin. p. 704. tacite substituit τῆς καλουμένης καροῦς, quod non minus ignotum; τῆς καρέως (hoc accentu) legitur in Comm. III. in Hipp. de Humor. p. 360. T. XVI. Τὸ σκάρος per errorem in Lexica receptum est ex EM. ubi τὸ σκάρος scil. ὄνομα legitur. Dubium est Κάρπη τὰ σπέρματα Hes. Pro τὸ ῥήνος (cutis) Aret. Sign. Diut. II. 13, 71. cod. Harl. τὸν ῥήνον.

δρίον ¹⁹⁾ sed Herodiano iudice π. *Μον.* p. 40. τὸ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποιήται, quod ideo statuisse videtur quia κρίνον omnes casus habet, illud duos modo obliquos v. *Parall.* 117. nec μέγαρος reperitur praeter genitivum *μεγαρέων* in *Sophronis* loco, quem *Epim. Gram.* I. 277. cum θύον θύος, δένδρον δένδρος confert, alii forsitan metaplastis adnumerent. Sed quomodocunque res se habet, μέγαρον certe primatum obtinet ab adjectivo μέγας derivatum. De ceteris nemo contra dicit quin eodem temporis vestigio atque uno quasi partu et generis neutri nomen edi potuerit et masculinum vel femininum.

§. 4. Si quis autem neget verba perispomena excludi oportere, quia hoc subsidio demto ἄλγος, ἄρκος et alia solvi nequeant, ac si eandem ob causam adjectiva in $\overline{\eta\varsigma}$ et $\overline{u\varsigma}$ fingere perstet, is fortasse his remediis diffidere incipiet ubi respexerit ingentem numerum vocabulorum quae nulla ratione expediri possunt. Quis enim Herodiano EM. credat nomen βεῦδος, quo non ἐνεύναιον significatur sed vestis et ea pretiosa ut videtur, a verbo εὔδειν derivatum esse? aut ἔγχος παρὰ τὸ ἔχειν *Eust.* p. 1393, 38. aut ἔννος παρὰ τὸ ἔω τὸ ἀπολύω *Lex. de Spir.* 219. aliaque longe ultra *Thulen* repetita. Quibus non antepono *Buttmanni* conjecturam κρύος cum κρῖ sic ut *horror* et *hordeum* idemque cum *δκριόεις* cognatum esse *Lexil.* I. 198. et diversum *Schneideri* placitum verbum κρύω fingentis. Sed si haec quoque concesserimus, illico succrescent alia quasi excetrae *Lernaeae* capita: βράγχη plurale, γέλγος, ἔθνος, ἔρνος, ἔτος, κάμπος, πέος (πόσθη) ῥέθος, σπέος, τῖφος, κίφος coronae genus; quae ab omni verborum et nominum societate sejuncta sunt. ²⁰⁾ Attamen intercurrent quaedam, quorum origo ut non manibus prehendi sed tamen probabiliter conjectari possit. Primum ἄγκος et

19) Σπίρεια *Nic. Th.* 881. glossa interpretatur λέπη id est σπεῖρα tunicas bulborum sive folliculos, sed *Schol.* τὰ σπέσματα tanquam verbale.

20) Ῥύτρος plantae nomen semel legitur nec certa scriptura. Βέκος *Phrygum* linguae assignatur cetera simillimum verbis coquendi, quae in dialectis germanicis et slavicis reperiuntur. Τοῦ βέκου *Eust.* ad *Dion.* v. 809. ult. fortasse ex vitio.

et fortasse ἄγγος, quae res non multum diversas curvum et cavum declarant, magnam et vocis et significationis similitudinem habent cum ἄγος fragmentum, ἀγκύλη suffrago, ἄγοςτος et ἀγκών, quae tria vocabula Glossographi consociant; ἄγος autem ad ἄγνυμι pertinet ut ζεύγος ad ζεύγνυμι EM. 409, 50. Αἰσχος, cui Buttmannus etymon αἰσχός affingit ab αἶδομαι non longius remotum est quam πάσχειν a πάθος et παθεῖν. Quod Graeci hujus et superioris aetatis dicunt ἄθος pro ἄνθος v. Hemsterh. ad Plut. 1205. 21) propius est verbo ἄω spiro, halo, unde ἄωτος flos et floccus, ἄωρος somnus, ἄωτειν i. q. λαύειν, similique epenthese distat βένθος a βάθος, πένθος a πάθος. Βρέφος sive βρέμβος Hes. et ἔμβρον synonyma sunt v. Lennep. ad Phalar. XIX. 98. fortasse ab obsoleto βρέω, βρύω, sed EM. illud modo ad φέρβω revocat, modo ad τρέφω, cui consentit Eustathius 1392, 26. βρέφος pro τρέφος dici. Βράγχος singulare jam alii cum βρόγχος, ῥόγχος raucus et ῥέγχω contulerunt. Βάρος ut intellectu ita formatione cum φόρτος convenit, quod a φέρω declinatum est, huic autem respondet germanicum verbum *baaren*; γῆ ἄφαρος Meletius c. X. 84. in Gram. Anecd. T. III. et Glossographi interpretantur per ἄφορος, sed iidem etiam per ἀφάρωτος v. Hecker. Callim. p. 90. ad quod postea revertar. Sed ejusdem familiae etiam βράδος esse videtur et adjectivum βραδύς ἀπὸ τοῦ βαρύς πλεονασμῶ τῷ δ̄ καὶ ἐν ὑπερθέσει EM. sed hac neglecta *bardus a graeco βαρδύς* Fest. cf. Doederl. Syn. IV. 226. Quo saepius literae δ̄ et λ̄ vices suas permutant, hoc probabilius ducō pro λίπτω aliquos alicubi dixisse δίπτω et ab hoc derivatum esse δίψος, quod Buttmannus Gramm. II. 397. a διψάω repetit; λίπτων γάλακτος Apollon. IV. 813. nihil differt a διψών. Εἶρος H. Stephanus in Thes. ab εἶρω arcessit. Ἔλος palus a Graecis mediae aetatis βάλτος dicitur et ἐλώδης βαλιώδης, quae Co-raes ad Plutarch. T. IV. 476. ad ἄλσος confert, nam ἄλσεα οἱ κάθυγροι τόποι Hes. ἄλσος autem et hinc factum Ἄλλις Koenius ad Greg. p. 220. haud inscite refert ad verba alendi

21) Nomina urbium Ἀθήναι et Ἀνθήνη fortasse idem significant, Florentiam vel Floram.

ἀλδαίνω, ἀλδήσκω etc. Ἐρεβος et ὄρρη ad verbi ἐρέφω similitudinem inclinant. Ἐρκος et ἄρκος EM. Sch. Opp. Hal. III. 125. ab ἔργω εἴργω arceo derivata esse docent. Ἔντος qua via ad veritatem reduci possit supra ostendi Diss. V. 3. Κῆτος Buttmanus non dubitat quin a thematico κάω sive χάω (χάσκω) ortum sit, quod confirmari potest comparatione Oppiani *δυσάντεα χάσματα λάμνης* et Hesychii *Λάμβαι χάσματα καὶ ἰχθῦς* nimirum *οἱ μεγακήτεες*, lamiae, delphini aliaque *ἰψμανία cete*. Κύτος, quod Hesychius interpretatur *χώρημα*, βάθος, plerumque de alveo et alvo dicitur, unde non multum dissident κύσθος, κύστις, cunnus, quae omnia Etymologi cum κύω connectunt. Λαῖφος παρὰ τὸ λῶπος EM. recte secusne non dixerim. Λῶπος vero etsi non prorsus idem significat quod λέπος, λοπός et λοβός, tamen propter generalem similitudinem ad eandem stirpem λέπω revocatur. Μύσος jam supra protuli probata Grammaticorum originatione; nam etsi μύειν a significatione propria, quae in compressione laborum nariumque posita est, nunquam recedit, tamen hinc derivata ad indignandi et aversandi affectum translata sunt, primum adjectiva quae Hesychius varie scribit sed uno modo interpretatur *μοῖος, σμοῖος, σμυός* hoc est *στιγνός, σκυθρωπός*, tum verba *μυῖν, μυχθίζειν, ἐπιμύξαι, Μυσάττεσθαι τὸ τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν* Poll. II. 78. Et ab horum societate non facile divelli possunt *Μυκός, μισρός, Μύσκος, μίασμα, Μυσά, μισρά, μύξα* mucus, quibus omnibus humor foetidus teterque declaratur.²²⁾ Ὄξος acetum et ὀξύς acer nulla religio est quin cum ἀκή acus componamus et cum verbo ἀνακμένος. Ὄρος genere et spiritu discretum est

22) Muffa apud scriptores aetatis mediae et *μοῦχλα* hodie mucorem significat; Itali mucidum *muffato* dicunt, Francogalli *moisi*, nostrates *muffig*. His simile nomen *Mephttis* exhalatio gravis et *la mofette*. Ab eodem illo μύω tractum esse nomen μύδος humorem putidum significans colligimus ex derivatis: *ἐμυδάξαι ἀντὶ τοῦ ἐμυσάξαι ἀπεμυκτῆρισε* Sch. Nic. Al. 481. *ὀδμή μυδαλέη ἢ μισαρά* Sch. Apoll. II. 191. quanquam hoc adjectivum *μυδαλέος* et verbum *μυδαίνειν* ommissa putoris notione plerumque nihil aliud quam madorem significet. *Μυδῆν* et *μαδῆν* a librariis saepe confusa, Ruhnkenio ad Tim. 184. cognata videntur.

ab *δρος* sed eadem fortasse stirpe nititur *ῥρω*, nam utroque extans quiddam et *δρθόν* significatur. Quam proportionem *πάχος* ad *πήσσω* et *ῥάχος* (*ῥάκος*) ad *ῥήσσω* habet, eandem habet *τάχος* cum *θήσσω* sive *θάσσω*, cujus participium est *Θάσσουσα σπεύδουσα*, primitivum autem *θέω*, unde *θοός* profectum est uni adstrictum significationi et aequivocum *θοάζω*. Et *κράτος* quoque sive aeolicum *κρέτος* commode redigi potest ad *κράω*, *κρέω*, quorum multiples affinitates alio loco edisserui c. V. §. 3. in Adnotam. *Σάκος* et *σαγή* plerique ad *σάσσω* revocant ut *νάκος* et *νάκη* ad *νάσσω*, unde *νακτά οἱ πῖλοι* Hes. hoc est pili coacti, perplexi. *Σμηῆνος* nihil aliud est quam *ἔσμός ἀφεσμός* examen ab *ἴημι* cum traiectione vocalis ut *ἄρνες* et *ῥήνες* et *Ῥήνεα πρόβατα* Hes. pro quo *ῥηγία* dici potuit ut *θηγία*, sed causa mutandi nulla. *Σκάφος* et *σκύφος* res tam similes declarant ut eandem originem habere videantur; veterum tamen nonnulli illud ad *σκάπτειν τὸ κοιλαίνειν* retulerunt, hoc ad *κυφός* curvus. A *στρέφω* est *στρέφος*, quod Hesychius explicat *στρέμμα δέρμα βύρσα Δωριεῖς*, et quod idem memorat *Στέρφος στρέφωσις, κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη*. A *τρέφω* pariter *τάρφος* et *ταρφύς*, quod jam dudum convenit; sed fortasse etiam *τέρχνος* et *τρέχνος* hoc est *στέλεχος κλάδος* ut Hesychius ait, simile latino *truncus* et graeco *τράφηξ*. Si *τὸ ζῦθος* vel *ὁ ζύθος*, *τὸ βρῦτος* vel *ὁ βρῦτος* in Graeciae solo nata sunt, illud a *ζέω*, hoc a *βρύω* derivatum est; nam utroque fermentum significatur.

§. 5. Haec igitur verbalibus adnumero sed non omnia eadem asseveratione. Quae vero nullo verbo comitata sunt, non ab re facturum me censeo si appositione nominum illustrem. Duas igitur significationes, quas latinum *robur* uno complectitur ambitu, Graeci inter totidem voces divisisse videntur *δρίς* ἢ *δύναμις* et *δρῦς*, unde *δόρυ* pendet, a *δρίς* vero *δρίος* id quod *δρυμός* et *δρούος ἰσχυρός* Hes. *Κύρβος*, quo Callimachus usus dicitur, et *κύρβις*, si tabulam quadrangulam significat, a *κύβος* ductum ut *κύρτος* a *κύτος*, sin autem in cacumen acutum fastigatam, a *κορυφή* repeti convenit. Pro *λεῖν ἔρια*, ut in cod. Hesychii scriptum est, alii *λίνα* corrigunt, alii *λήνεα*, cujus indubia est cognatio cum

Iana, λάχνη, χλαῖνα et χλάνος τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δάσος Hes. Ῥέμφος τὸ στόμα Hes. ῤάμφος et ῤύγγος res tam similes ostendunt ut videantur ab uno themate manasse, cujus vis apparet in ῤαμφή, ῤαιβός, ῤοικός, ῤυκάνη. At fuit tamen quum ῤύγγος ad ῤρύσσω referrem. Τὸ σκότος παρὰ τὸ σκιάζειν εἴρηται—ἢ παρὰ τὸ σχέθειν (sic) Schol. in Aristot. Categ. p. 85. b. 32. Hoc quidem praeposterum est, sed procul dubio cohaerent inter se σκιά, σκοιός id est σκοτεινός, et σκότος litera epenthetica auctum. Hesychii verba Σάμεα τὰ ἐν ταῖς ῥαῖς τῶν ἱματίων παράσημα Λάκωνες si vitio carent, probant nomen σῆμος, quod fortasse Sophocli in Naupl. Fr. V. ubi de Palamedis inventis loquitur στρατῶ φρυκτωρία, ὕπνου φυλάξεις ἐς θ' ἔω σήμη τρία restituendum est pro σημαντήρια significans tres vigilias sive vigiliarum signa quae buccina dabantur. Σῆμος autem et σημεῖον pertinent ad illud genus quod Choeroboscus EM. 230, 22. Gram. II. 193. exemplis parum aptis illustrat τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ὄς διὰ τοῦ εἰον γινόμενα διὰ τῆς εἰ γράφεται, γένος γένειον, βρένθος βρένθειον, δάνος δάνειον· χωρὶς τοῦ ἰσχνός ἰσχνίον (ἴχνος ἴχνιον) quorum unum δάνειον huc convenire videtur et praeterea πλάτος πλατεῖον, ἄγγος ἀγγεῖον cf. Parall. 324. 2³) Σκάτος, γλάγος, νύχος, ῥῖπος et alia in Parall. 132. allata monosyllabis apta sunt sed primum σκάτος etiam verbum σπάω attingit ibid. 80. unde σπάτος descendit et σκῦτος mutata vocali ut γνύθος cavitas et γνάθοι κοιλάματα, βάθος βύθος etc. Tria sunt nomina specie simillima, sensibus discreta φᾶρος τὸ ἱμάτιον, φάρος τὸ ἄροτρον et φάρσος τρύφος sive κλάσμα, de quo amplius EM. 575, 37. φάρος ἢ ἄροσις παρὰ τὸ φάρσαι ὃ ἐστὶ σχῖσαι, καὶ φάρσος τὸ ἀπόσχισμα τῆς ἐσθῆτος ut ῥήγγνμι ῥῆγγος et ῥάκος. His igitur omnibus Grammatici notionem scissi ruptive tribuunt compluribus ejusdem soni vocibus impressam: φάραγξ ἀπόσχισμα γῆς ἐκ τοῦ ῥήσσω EM. 787, 41. Schol. Eqq. 248. χάρυβδης vorago v. Prolegg. 299. Schneidewin. ad Simon. p. 76. et alia

23) Oppian. Hal. I. 642. ὅσα τε φύλα κλήζονται σελάχεια dubium est utrum pro σελάχη positum sit ut ἄνθεια in sermone Boeoti Arist. Ach. 869. pro ἄνθεια videtur, an pro σελάχεια.

v. Proll. 155. Denique nominis *φάρσος*, quod Hesychius *τρύφος* interpretatur, primitivum quaerens Guietus ad *Θράω Θραύω* delatus est, a quo non multum aberrat *ρήγγνμι* et aeolicum *Φρῆξις* fractura *fragor*. Verum hic alia ex alia suspicio nectitur. Nam Hesychius profert verbum *Φάροι ὑφαίνειν πλέκειν*, pro quo quum et *φᾶροι* substitui possit et *φαρῶσαι*, tamen accentus ducit ad *φάρσαι* defectivum quidem, cui praefigendum est praesens *φάρω* et huic vicissim *ἄρω*, thematicum utrumque; namque in *αρω* verbum exit nullum. Hoc autem duas complecti videtur significationes araudi sive sulcandi et texendi, quarum commercia patescunt ex iis quae in Aglaoph. T. II. 837. de similitudine operis textorii cum agro cancellatim sulcato et aratri cum radio tramas staminis percurrente disputata sunt. Jam ab *ἄρω* profectum est *ἀρόω* et hinc *ἄβρωμα στολῆς γυναικείας εἶδος* Hes. id est *φᾶρος*, a *φάρω* autem *ἄφαρος*, *βούφαρος* et neutralia *φᾶρος τὸ ἱμάτιον* et *φᾶρος τὸ ἄροτρον* v. Proll. 62. additoque sigma *φάρσος*, lacinia, nam et hoc nomine, quod cum *λακίς* et *λάκος τὸ ῥάκος* connexum est, Latini non solum vestis sed etiam agri segmentum appellant. Verum hic renovatur illa de adjectivo *ἄφαρος* dubitatio, quod qui *ἄγονον* sive *ἄφορον* interpretati sunt, cum dorico *φάρω* id est *φέρω* junctum putarunt, unde *φέρσαι τὸ γεννῆσαι* Heraclid. Alleg. LXVI. 199. Sed indidem etiam *φᾶρος* repeti posse comprobatur latini sermonis consuetudine et nostri; nam vestis praecipue dicitur *gestamen* et *Tracht*. Et qui meminerit germanicum *Getraide* derivatum esse a verbo *tragen* non repugnabit quominus nomen *far* et quod idem significat ἢ *φᾶρος* a *φέρω* arcessere liceat. 24) Non satis explanata est Hesychii glossa *Φόρβια φάρμακα*, οἱ δὲ *φόρβα*, sed nomen *φάρμακον*, quod idem et alii *βοτάνην* interpretantur, vereor ut alio referri possit quam ad *φέρω* et *φέρβω*, cui beta insertum dicit EM. 204, 32. et eodem modo *παρὰ τὸ τείρω τάρβος πλεονασμῶ τοῦ β* Sch. II. XXIV. 152. pleniusque EM. 746, 25. *τρισι παραγωγᾶς ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτο ὑπέλαβε· πρῶτον ἐκ τοῦ ταράσσω,*

24) *Τὸ φῆρ* Anecd. Bekk. 1159. fortasse nihil aliud est quam *φῆρος far*, de quo dixi Prolegg. 62.

δεύτερον ἐκ τοῦ τρέπω, τρίτον ἐκ τοῦ τείρω, quarum sententiarum primam probavit Wytttenbachius ad Plutarch. de Superst. p. 1002. Si nihil horum placuerit, transferendum est ad numerum nominum quae significationem quidem verbalem sed nullum juxta se verbum habent nisi derivatum ut ἄλγος, νεῖκος, κέρδος, ἴδος, οἶδος, ὕψος, ὕφος et byzantiacum σχέδος, de quorum origine quae mihi aut aliis in mentem venire, incertiora sunt quam ut omnibus persuaderi posse sperem; quare hoc unum dicam ἄλγος cum ἀργαλέος molestus, hoc autem cum ἔργον componi, ἴδος (ἰδρώς, sudor) cum ὕδωρ, ὕψος cum ὑπέρ, pro quo poetae ὑπόθι usurpant, et cum ὑπατος v. Proll. 419. duasque significationes, quas latinum tuber habet, Graecos duobus signasse vocabulis οἶδος et ὕδρον. Nominum propriorum nemo erit qui vel exposcat rationem vel exposcentibus reddat: Βίδος φρούριον ἐν Σικελίᾳ οὐδέτερος γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου Steph. Ἐρμος δήμος ὄνομα οὐδέτερον ὡς ἔρκος Harpocr. ἄντρον καλούμενον Στεῦνος Paus. VIII. 4. quo fortasse στεῖνος significatur; plurale Τέμπεα, quod et appellative dicitur ut ἄργος καὶ τὸ πεδίον λέγεται παρὰ τοῖς νεωτέροις, οἴονται δὲ μακεδονικὸν εἶναι καὶ θεσσαλικόν Strab. VIII. 372. nec constat utrum praeverterit, appellativum an proprium. Trisyllaba quae reperiuntur, fere omnia paragoga sunt: μέγεθος, πάχτος substantivum ap. Nic. et Oppian., στέλεχος quod cum στῦλος et σταλέος cognatum putatur, χέραδος de quo disseruit Spitznerus ad II. Exc. XXXII. κίναδος quod veteres cum χέραδος conferunt, σέλαχος simplex, non ut Galenus putavit de Alim. Fac. III. 36, 737. T. VI. παρὰ τὸ σέλας ἔχειν, ad haec ἔδαφος, πέλαγος, σκέραφος, de quibus omnibus dictum est in Prolegomenis; duo epenthesi aucta Ἐρίκεια φραγμοί Hes. ²⁵) pro ἔρκεια, et τάριχος, cui vicinum est Τέρχνεα ἐντάφια Hes.

§. 6. De accentu vix necessaria videbitur hodie Herodiani admonitio: περισπαστέον τὸ στεῖνος· πᾶν γὰρ οὐδέτερον εἰς $\overline{\sigma\varsigma}$ λῆγον βαρύνεται Schol. II. XII. 66. XXIII. 419. Nec spiritus discrepant nisi quod nonnulli ἦδος scripserunt

25) Idem Ἐριγγύνειν κρύπτειν κατακλείειν pro εἰργύνειν, Ἐρικάνη φραγμός, Ὀρικάνη φραγμός, quae omnia ad unum pertinent ἔργω.

Lobeck. Technol.

ut ἦδω, contra quos idem monuit trochaica omnia sine aspiratione promenda esse EM. Sed saepe haesitamus ob eam rem quod nescimus penultima bisyllaborum utrum acuenda sit an circumducenda. De prima vocalium rem expedivit Herodianus π. Μον. 35, 31. τὰ εἰς ῥος (scr. ὄς) λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα εἰ ἔχει πρὸ τοῦ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον πάντως ἔχει, πάθος, κάλος (θάλος) δάος, ψάος, πάγος, μάθος, νάπος, τάνος, σάκος, τάκος, βάρος, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη ὡςπερ τὸ πᾶρος, μᾶκος, δᾶνος, πρᾶγος. Σημειῶδες ἄρα τὸ φάρος. Hic pro τάνος aut γάνος scribendum esse aut δάνος, pro ψάος aut φάος aut χάος ex Arc. 195. pro τάκος autem ῥάκος videt unus quisque. Sed difficultatem facessunt macroparalecta; πᾶρος Seidlerus substantivum esse putat adjectivo πηρός appositum idemque significans quod πήρωσις. Ad secundum quod attinet, L. Dindorfius in Thes. δᾶνος, inquit, fortasse significat ariditatem, sed novimus solum adjectivum δανός, cui si substantivum affingere libet, δᾶνος ponendum est non δῆνος, Herodianus autem loquitur de nomine cujus alpha non nativum est sed κατὰ διάλεκτον. Meinekio Anall. p. 123. πᾶνος placuit, cujus genus neutrum nescio quo constet; lenius remedium foret λᾶνος lana, sed dubito an nulla correctione opus sit; nam Dores pro δῆνος dixisse δᾶνος colligitur ex Hesychii loco Ἰαδανές ἀπρονόητον. In Herodiani libro de Dichron. 259. ex dialectis unum affertur μᾶκος. Quod vero Spitznerus II. XI. 68. veteres dissensisse dicit utrum ἄδος scribendum an ἄδος, equidem unum Eustathium huc inclinasse cognovi ut ἄδος perispomenon faceret tanquam ab ἀδῆσαι derivatum, quod ex ἀηδῆσαι contractum esse 1400, 34. Nostra vero memoria Buttmanus hanc sententiam amplexus est Lexil. II. 134. auctore neglecto. Sed ut concedam in tempus, quod jam multis verbis impugnavi, neutra hujusmodi a verbis circumflexis derivata esse, illud nullo modo impetrari potest ut a verbis compositis derivari credamus; nam in maximo exemplorum numero ne unum quidem reperitur parasyntheton. Obstat vero etiam Aristarchi auctoritas in Schol. ad I. c. et V. 203. ἄδος δασυντέον· τὸ γὰρ α πρὸ τοῦ δ ὄν καὶ μὴ ἔχον στερητικὴν ἔννοιαν ἢ κρᾶσιν δασύνεσθαι θέλει, et Eust. 593, I. Ἀρίσταρχος

τὸ ἄδην δι' ἐνός δ̄ καὶ βραχέως καὶ δασέως· δασύνει δὲ καὶ τὸ ἄδος,²⁶⁾ quod ut faceret nulla ratio erat si ab ἀηδέω propagatum crederet; nec, puto, ἄδης interpretatus est τὸν ἀιδῆ. Tertium argumentum est, quod Grammatici duo modo macroparalecta in numerato habuere, unum *πρᾶγος*, cuius vocalis longa ab Ionibus in eta mutata syncopae debetur, alterum *φᾶρος*, sed hoc saepe correptum cum ab aliis tum a Callimacho ut conjicio ex Melet. de Hom. p. 83. τὸν τοῦ διαφράγματος ὑμένα περιπέπλον (scr. περιτόναιον λέγουσι) διὰ τὸ (adde περιτείνεσθαι καὶ) περιειλεῖσθαι αὐτὸν τοῖς σπλάγγνοις, ἢ πέπλον (scr. ἐπίπλον) διὰ τὸ ἐφαπλοῦσθαι, ἢ πάτος ἀπὸ τοῦ πεπηῆχθαι καὶ συνεσφίγγθαι, διὸ καὶ Καλλιμαχος ἔφη Ἡρῆς ἀγνὸν ὑφαινόμεναι τῆσι μέμηλε πάτος. Meletium quidem *πάγος* scripsisse vel *πάχος* ostendit etymologia, sed veterum aliquem diaphragma sic vocasse mihi ignotum et inopinabile est; nec *πέπλος* illud dicitur sed *χιτῶν περιτόναιος*. Callimachus autem de peplo illo loqui videtur, quem matronae Elidenses αἱ ἑκαίδεκα καλούμεναι ὑφαινουσι τῇ Ἡρᾷ Paus. VI. 24, 8. Huic igitur *φᾶρος* tribuo. Quae vero praeter *πρᾶγος* et *φᾶρος* circumferuntur properispomena, illo Grammaticorum iudicio in summam suspicionem adducuntur; *δρᾶνος τὸ ἔργον πρᾶξις* Hes. accentum a lexicographis acceptum habet, *πλᾶγος* regio in Tabul. Heracl. p. 191. ab editoribus, qui quod apponunt *plaga*, alpha breve habet; tertium Matthiae ex Eust. posuit Eur. Phoen. 878. πνεῦμ' ἄθροισον ἄπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ. Codices *κᾶπυς* praebent; Scholiographus *κᾶπος*, inquit, νῦν τὸν κάματος ἢ τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἄσθμα, ἄλλοι δὲ ἄπος τὸ ὕψος, νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, quibus indicatur scriptura duplex *κᾶπος* halitus et *αἶπος* i. q. ὕψος. Illud non legitur neque intelligi potest quomodo a *κάπτω*, *καπύσσω* nasci potuerit macroparalecton; ac ne *κάπος* quidem extat nisi apud Grammaticos et Sch. Oppian. H. III. 114. *κάπος τὸ πνεῦμα* subtracta generis nota et accentu eo quem Euripidis versus respuit. Praefero igitur quod Hermannus edidit *αἶπος* h. e. *δυσχέρειαν*. — De secunda

26) Quod in Thes. in fidem brevitatis affertur ἄδος ex Arc. 47. id μάδος scribendum est; nam de masculinis agitur.

et tertia indifferentium Herodianus nihil praecipit, quique id facere conatus est in Regg. Pros. §. 39. p. 429. proposito excidit: τὰ ἰῶ ἰ παραληγόμενα παροξύνονται, στίφος, ξίφος, πλὴν τοῦ σίνος, πνίγος, νίκος, κλίτος, μίσος, λίπος. Καὶ μῦσος διὰ τοῦ ὐ. ²⁷⁾ Τὸ δὲ ῥίγος ἢ συνήθεια παροξύνει καὶ οἱ ἀρχαῖοι περισπῶσι, quod idem valet de στίφος ²⁸⁾ contrarium de σίνος, κλίτος, λίπος, μίσος, quae ab antiquis poetis constanter aut producuntur aut corripuntur non natura sed observatione aliqua. Etenim ancipitis plerumque ea mensura est quae in conjugatis obtinet βριῖθω βριῖθος etc. sed non semper; nam σίνομαι longum iota habet, σίνος breve, ²⁹⁾ obliqui vero anceps pro modulo sequentium syllabarum, σίνεα enim dactylicum est et pariter κλίτεα, φάεα, περιφάεα κύκλα Oppian. Hal. II. 6. sed sequente longa syllaba ancipitem corripunt σίνεσσι, φάεσσι, cujus discrimini ignarus Blomfieldius ad Callim. H. in Dian. 211. pro φαέεσσι, quo Nonnus quoque utitur XXVII. 6. et Joann. Gaz. Ecphr. II. 236. scribendum putavit φάεσσι propterea quod φάεα dicatur alpha protento. Bigenera plerumque in prosodia conveniunt, νίκη νίκος, κνίση κνίσος ³⁰⁾ nec dubie ap. Hesychium s. Ἰππικὸν χλῖδος scribendum est χλῖδος et pro σχῖδος itidem σχίδος iota brevi ut χλιδή, σχίδη. A πίσαα tamen Pisae nomen hanc dissimilitudinem habet quod vocalis modo brevis est modo longa, etsi ab eodem verbo πῖσαι derivatum putetur Strab. VIII. 356. Σφρίγος non aliter pronunciandum videtur quam

27) Rectius Sch. Eur. Andr. 536. μύσος τὸ μίασμα δξύνεται (id est παροξύνεται) μίσος δὲ, ὃ γίνεται παρὰ τὸ μίσητος (scr. μῆ ἴσος) περισπᾶται. Nomina haec significatione magis quam ortu differre mihi fere persuasum est; τὸ γὰρ μίσος οὐκ ἄποθὲν ἐστὶ τοῦ μαινεσθαι Photius inquit s. Μισητή.

28) Vulgari consuetudine corrupti librarii στίφος Thuc. VIII. 92. λίπος Schol. Hephaest. p. 2. et alia invexerunt.

29) Aliud in hoc miratur Herodianus π. Μον. p. 39. quod omnia in ἰνος quae iota breve habeant, masculina sint: πῶς οὖν τὸ σίνος οὐδετέρου γένους ἔχεται; τὸ γὰρ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίηται. Nos Herodianum miramur.

30) Haec tamen multo saepius duplici sigma scripta reperiuntur et φιλόκνισος Nicander usurpavit correpta penultima Anth. XI. 7. cf. Bernhard. ad Dionys. v. 611.

verbum hinc propagatum, sicut in longitudine $\overline{\text{idos}}$ congruit cum $\overline{\text{idíw}}$, sed $\overline{\text{idrōs}}$ attice corripitur ut $\overline{\text{idōw}}$ et epicum $\overline{\text{ēdos}}$, quod cum $\overline{\text{idos}}$ cognatum creditur. De ypsilo in Regg. Pros. praeceptum hoc est τὰ τῷ $\overline{\text{παραληγόμενα προπερισπᾶται κῦτος, σκῦλος, σκῦτος, φῦκος· ψύχος δὲ καὶ τρύχος παροξύνονται}}$, quod de postremis totum falsum, de prioribus ex dimidio verum est. Nam illa cum verbis $\overline{\text{ψύχω}}$ et $\overline{\text{τρύχω}}$ accurate congruunt, $\overline{\text{κῦτος}}$ cum affini $\overline{\text{κῦος}}$, $\overline{\text{σκῦλος}}$ cum $\overline{\text{σκύλλω}}$ $\overline{\text{Σκύλλα}}$, quorum prima est brevis, $\overline{\text{φῦκος}}$ cum $\overline{\text{πέφυκα}}$. Sed $\overline{\text{σκῦτος}}$ nihil in consortio habet praeter dispar $\overline{\text{σατός}}$. "Υφος a Dracone p. 119. perperam inter ea quae priorem longam habent, relatum est. Quum $\overline{\text{στύφω}}$ ($\overline{\text{ἀποστύφω}}$, $\overline{\text{ἐνστύφω}}$, $\overline{\text{ἐπιστύφω}}$) nunquam, quod sciam, aliter pronunciatum sit quam $\overline{\text{τύφω}}$, paroxytonon τὸ $\overline{\text{στύφος}}$ acrimonia Sch. Theocr. I. 49. in accentu peccat. Iota purum unum habet $\overline{\text{δρίος}}$, plura ypsilon, quorum partem exhibet Theognostus p. 48. $\overline{\text{πῦος, τρύος, κρύος, θῦος, φύος, ῥῦος}}$. Primum cum aliis heteroclitis affertur in Epim. Gram. I. 277. $\overline{\text{γίνεται τὰ εἰς ὃν οὐδέτερα καὶ εἰς ὅς ὥσπερ τὸ θῦον θῦος, ἄρειον ἄρειος (δρίον δρίος) κρίνον κρίνος, καὶ τὸ πῦον πῦος λέγεται καὶ ἔχρησις παρ' Ἰπποκράτει}}$. Apud hunc autem in libro de Int. Affect. ut in hoc me contineam, pus modo $\overline{\text{πῦον}}$ dicitur p. 455. T. II. τοῦ $\overline{\text{πῦον}}$ 435. τὰ $\overline{\text{πῦα}}$ 432. 434. 455. modo τὸ $\overline{\text{πῦος}}$ 454. τοῦ $\overline{\text{πῦους}}$ 443. et aliis locis, sed interdum etiam $\overline{\text{πῦον}}$ et $\overline{\text{πῦος}}$ contra Draconis edictum $\overline{\text{πῦος μακροπαραληκτεῖ}}$, $\overline{\text{πύθω}}$ γὰρ $\overline{\text{ἐκτεταμένως}}$ p. 77. a quo discrepat Arcadius p. 121. $\overline{\text{βαρύνεται τὰ εἰς ὃν πῦον, βρῦον, πῦον τὸ ἔμπυον}}$ ³¹⁾ τὸ καὶ $\overline{\text{πῦος}}$, nisi librarius accentum pervertit, quod mihi non ita videtur; nam $\overline{\text{ἔμπυος}}$ purulentus legitur in Andromachi versibus secunda correpta, nec quia $\overline{\text{πύθω}}$ producitur, idem in nomine puro fieri necesse est. Ac ne hoc quidem certum est utrum Draco de neutro loquatur an de masculino secundae declinationis, quod Herodianus quidem oxytonon esse statuit sed nostrorum doctorum plerique properispomenon faciunt $\overline{\text{πῦος}}$ ut $\overline{\text{πῦαρ}}$ v. Fritzs. ad Thesm. p. 594. Meinek. Com. Fr. T. III. 242. 258. et 462. quo accentu etiam neutrum notatum

31) Οὐ λέγουσιν ἔμπυον οἱ παλαιοὶ ἀλλὰ πῦον Anecd. Bekk. 249.

legitur πῦον τὸ μεταβεβληκὸς αἷμα, ὁ ὄρῳ Phot. ad Amphiloeh. p. 231. in Maji Collect. Nov. T. I. idque ab eodem verbo unde puris nomen ductum esse nescio an sequatur ex Aristotelis verbis τὸ γάλα πεπεμμένον αἷμά ἐστιν ἀλλ' οὐ διαφθαμένον. Ἐμπεδοκλῆς δ' οὐκ ὀρθῶς ὑπελάμβανεν ἢ οὐκ εὖ μετήνεγκε ποιήσας ὡς τὸ γάλα μῆδος ἐν ὀγδοάτου δεκάτῃ πῦον ἔπλετο λευκόν· σαπρότης γὰρ καὶ πέψις ἐναντία· τὸ δὲ πῦον σαπρότης ἐστὶ v. Sturz. ad Emped. 406. Karsten. ad v. 266. Empedocles autem illa non distinxit quia utrumque lentam affert materiae consumptionem.³²⁾ Τρύος, quod legitur in hexametro ignoti poetae EM. 94, 42. et Θύος adjuncta sunt verbis macroparalectis ut κνώ κνύος. Pro duobus postremis Theognosti fabulis supponi possunt κνός et φλός, quod Eustathius 1746, 8. cum Θύος et κνύος confert, vel hoc ipsum κνύος.

§. 7. Ad haec exempla qui animum adjecerit, continuo intelligat necesse est penultimam horum vocabulorum omnes recipere vocales sed o micron unum habere σκότος, o longum item unum λῶπος. Nam quod Salmasius in Anth. VII. 719. Τέλληνος ὄδε τύμβος, ἔχω δ' ὑπὸ βώλεω πρέσβην, voci corruptae substituit βώλεϊ, nomen inauditum est ac ne sententiae quidem satis accommodatum, quae Meinekio Del. p. 130. adjectivum potius poscere videtur. Diphthongi propriae quae dicuntur omnes reperiuntur praeter αυ, nec enim qui αυγος protulerunt, idonei sunt auctores.³³⁾ Sed nonnullae tamen rarius huc intrant ut αι, quod Theognostus II. 120. non plus quam duobus concessum esse observavit, αἷσχος et λαῖφος, immemor vocis Pindaricae αἷτος, quam Eustathius

32) Schol. Theocr. III. 32. ποιολογεῦσα σταχυολογοῦσα. Ποιάν ἴσως τὸν πυρόν κατ' ἐξοχήν, ἀπ' οὗ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποιάν ἐκάλεσαν· ποίος γὰρ—κυρίως ὁ πυρός, de quo Geelius tacet. EM. 344, 16. ἐν πύῃ τινὲς ἐν χόριτῳ· Ἀρίσταρχος ἐν πυροῖς καὶ κριθῇ· πῦον γὰρ τὸν πυρόν δίχα τοῦ ρ, spectat Od. XVIII. 368. ἐν ποιῇ—τῷ δημοτικῶ χόριτῳ, ἐν σιτοφόρῳ χωρίῳ Schol. ex quo veri simile fit nonnullos illo loco ἐν ποιῶ scripsisse ne intelligeretur ποιή herba.

33) Τὸ αυγος EM. 571, 21. Joanni Malalae familiare est [πρὸ] αυγους ante diem, ut nunc Graeci auroram αυγήν dicunt; antiquis illud ignotum ac ne Du Cangio quidem memoratum est.

inter lexes *μονήρεις* refert, Critici autem alius alio mutat. Tanquam rarius Galenus Comm. in L. de Fract. III. 547. T. XVIII. P. II. adnotavit *οἶδος τὸ οἴδημα λέγει*, quod ex Nicandro affert Epim. Cram. I. 330. eodemque Aretaeus utitur per omnes casus. Diphthongorum, quas C. Lascaris abusivas, nostri homines improprias nominant, nullum vestigium reperitur nisi quis, quia apud Hesychium *Λαῖδος λῆδος* et saepius *λῆδιον* reperitur accentu in prima posito et iota subscripto, primitivo *λῆδος* eandem literam vindicatum eat.³⁴⁾ His adjungenda est Choerobosci praeceptio Dict. 391. EM. 643, 51. *τὰ διὰ τοῦ $\overline{\text{ελος}}$ οὐδέτερα δισύλλαβα εἰσιν. Ἐπειδὴ οὖν τὸ ὄφελος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχει ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι ἄκλιτον ἔμεινε*, quae quam inepta sit ratio apparet ex *μέγεθος, τέναγος, ἔδαφος* et aliis, quae, si terminationem spectamus, singula sunt *μονήρη* et incomparabilia sed minime aclita. Aliquanto majoris momenti videtur quod hinc intelligimus eum ignoravisse vocem ab Eustathio enotatam p. 462, 45. et p. 1849, 15. *τὸ ἔλκος Καλλιμάχος ἄπελος εἶπε διὰ τὸ μὴ πελάζεσθαι τὰ χεῖλη τοῦ διαιρέματος*. Eodem modo Suidas et EM. 120, 38. sed addit *ἢ τὸ ἀφελόμενον, ἢ ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν ἀπέλων ἃ ἔστι πολυφάρμακα, ἵνα δηλῇ τὸ ἀθεράπευτον*, ubi scribendum est *ἢ τὸ ἀπουλωμένον ἢ ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν Πέλων* vel *Πελέων*. Etenim hoc loci nomen in Thessalia fuisse auctor est Hesychius *Πελεός* — *μήποτε τὸ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ Πτελεόν· δύναται δὲ καὶ τὰ Πέλη τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγόμενα δηλοῦν*, et novimus nomen urbis Thessalicae *Πέλη*, unde *Πέλινα* propagatum videtur. Quis tamen sibi persuaderi patietur ut ab hoc nomine appellativum illud compositum credat? Equidem ego, si qua ut in re obscura divinationi licentia detur, ponam neutrale *πέλος* cognatum cum *πέλλη* pellis lorum, et cum adjectivo *πέλος* luridus v. Par. 344. et porro *ἄπελος* alpha prosthetico auctum, quo lurorem et per consequentiam non tam vulnus hians quam cicatricem luridam, ut Plautus dicit, significari suspicor. Proinde in Galen. Comp. p. Gen. II. 17, 539. T. XII. ubi inter medicamenta refertur *ἄλλη ἔμπλαστρος Κλαυδίου Φιλοξένου*

34) Hoc nuper fecit Ahrensius de Dial. Dor. p. 142.

ἀπελοῦς ἐπιγραφομένη, non Ἀπελλοῦ scribendum puto sed ἀπέλους scil. ποιητική sive uno verbo ἐπουλωτική, cumque eodem nomine compositum ἐρυσίπελας sive ἐρυθρόπελας inflammatio cutis vel ignis sacer, sed hoc diverse declinatum.³⁵⁾ De aclisia quod Choeroboscus dicit, commune est pluribus: ἀκλιτον τὸ μῆχος καθὰ καὶ τὸ ἦδος καὶ ὄφελος Eust. 235, 7. ac si superessent Grammaticorum libri περὶ ἀκλίτων καὶ δυσκλίτων ὀνομάτων καὶ ῥημάτων inscripti, numerus haud dubie cresceret. Nunc suspicio quaedam serpit inaestimabilis de omnibus, quae in uno tantum casu aut in uno numero reperimus ἄρος, ἄδος, βλέπος, γάνος, δάνος, πρέσβος, δάκη v. Schneidewin. ad Eust. p. 30. δήνεα, μέζεα, πέσεα, ὄχεα, τέμπεα, τήθεα.³⁶⁾ Et quaeritur num Criticis liceat haec exempla excedere sicut Porsonus fecit dativum γάνει Aeschilo tribuens Agam. 1362. quod facilius concedetur in vocabulis raris et insuetis. Lehrsius in Quaest. Epp. 167. de genitivo θαλέων disserens nomen θάλος, ubi vulgarem significationem obtineat, indeclinabile esse censet sed θαλέεσσα de victu opimo et alibili dictum videri cf. Parall. 163. Pro μῆδος, quod Suidas ponit, poetae in singulari μῆτις dixerunt, sed dativum Μήχει τῷ μηχανήματι alicubi invenerit necesse est; et singularis δῆνος unus, si satis memini, testis est Hesychius. Nomina in communi usu posita ἄνθος, ἔθος, ἦθος, reliqua per omnes casus declinari constat, sed κῦρος immobile est et κλέος quo Thucydides, Lysias, Xenophon, Plato et alii in oratione prosa usi sunt; ἔχθος Thucydides saepius admisit Atticorum oratorum, nisi quid me fallit, solus. Aliis in totum abstinent, quorum nonnulla attigerunt Atticistae: ὀρύπος ἐρεῖς, οὐ τὸ ὀρύπος Phryn. Ecl. 150. τὸ σκάτος ἐπ'

35) Cf. Kuehn. Opusc. Med. T. II. 328. Τὴν ἐρυσιπέλαιον φλόγα Psell. de re med. v. 746. in Ideleri Physs. et Medd. graec. I. 224. τοῦ ἐρυσιπέλου Pallad. de Vit. Chrysost. p. 306. T. VIII. Bibl. Gall. quae in Thes. omitta.

36) Saepe pluraliter efferuntur quae apud nos singularia sunt θάλλη et ψύχη Herod. V. 10. τὰ ἐλλή Sirac. XVIII. v. 4. τὰ ἐχθη Dionys. Antiqq. III. 7. τὰ κάλλη Plat. τὰ δέη Lys. c. Andoc. p. 105, 9. pro quo Aelianus δέα dixit ut κρέα, γέρα analogia fallaci ductus. Eodem pertinent epicorum vocabula κλέα et μένεα.

εὐθείας τιθέμενον ἀμαθές p. 293. χρέως ἀττικῶς, χρέος δὲ ἑλληνικῶς Moer. 402. ³⁷⁾ δασύ ἀττικοί, τὸ δὲ δάσος οἱ κοινοί Thom. νάπος ποιητικόν, νάπη κοινόν Schol. minn. ad Soph. El. 5. v. ad Aj. 892. λωποδύτης δόκιμον, τὸ δὲ λῶπος οὐ λέγομεν Herodian. Excc. v. ad Phryn. 461. βλέπος et κῖος ex Aristophane enotavit Pollux alibi non lecta.

§. 8. Nomina in $\overline{\alpha\varsigma}$ et $\overline{\alpha\rho}$ exeuntia Technici nonnulli partim a verbis orta dicunt, partim a substantivis syllaba $\overline{\alpha\varsigma}$ terminatis. Ἡρωδιανός φησιν ὅτι τοῦ ἄλειφα καὶ λίπα ἢ κατάληξις οὐκ ἀηθής· ἀλλ' ὥσπερ θένω θέναρ καὶ κείρω κέρας, οὕτω ἀλείφω ἄλειφαρ ἢ ἄλειφας καὶ ὑποστολῆ τοῦ ρ ἢ τοῦ σ ἄλειφα. Τὸ δὲ λίπα ἐξ ἀναλόγου ἀντιπαραθέσιως ἐγένετο· ὡς γὰρ κῶος κῶας, ὕδος ὕδας, γῆρος γῆρας, οὕτω καὶ λίπος λίπας, ἐξ οὗ τὸ λίπα Eust. 1560, 27. Pro κείρω κέρας Herodianus fortasse scripsit δείρω δέρας, nam κίρας ab EM. rectius ad κάρα refertur. Idem vero p. 638, 54. οὔας verbalibus inserit: παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ αὔος καὶ συστολῆ ἄος καὶ (μεταθέσει ὄας καὶ) τροπῆ οὔας, nec multo aliter Eustathius p. 1148, 55. ἐκ τοῦ αὔω (αὔω) τὸ ἀκούω γέγονεν ἄος ὡς φάος καὶ μεταθέσει ὄας ὡς φόας καὶ κράσει μὲν ὡς ὡς φῶς, ἐπενθέσει δὲ ἰωνικῆ οὔας, quam sententiam ipsi Herodiano tribuit p. 1896, 5. τοῦ οὔατα εὐθεῖα ἐνική ἐσιν ὄας καθ' Ἡρωδιανὸν ὡς φόας. Haec precaria snt, sed θέναρ et ἄλειφαρ non incommode a verbis repetuntur, eodemque recidunt εἶδαρ ³⁸⁾ εἶλαρ, ἄλειαρ, ὄνειαρ, quippe segregata comitatu substantivorum, quibus adjuncta sint ἄλειαρ (ἀλέη) ἄλκαρα (ἀλκή) et alia in Parall. 205. indicata. De paronymis vero, quae in $\overline{\alpha\varsigma}$ exeunt, non omnes consentiunt. Nam contrariam illi sententiam profitetur Pro-

37) Suspectus est genitivus in Eur. Iph. A. 374. μηδέν' ἂν χρέους καὶ προσιάτην θείμων χθονός—νοῦν χροῖ τὸν σιραιηλάτην ἔχειν. Agamemno enim non propter suum vel aliorum commodum dux belli creatus est sed quia gratia praevalebat et auctoritate. Sententia poscit vel μηδέν' ἂν χάριτος, ut Seidlerus correxit, vel μηδέν' ἀξίας.

38) Ἀπὸ τοῦ ἔδω ἔδωρ καὶ εἶδαρ Schol. Od. IV. 56. sed ἔδωρ hoc fictum est ad exemplum τοῦ ἔλδωρ. Ἰχαρ in loco desperato Aesch. Suppl. 852. Scholiasta ἐπιθυμῶν interpretatur. Num forte λίχαρ in libris invenit vel γλίχαρ a γλίχομαι?

culus ad Hes. Opp. 60. ὕδει κατὰ μεταπλασμόν ἀπὸ τῶν εἰς ας οὐδετέρων εἰς ος, ὕδας ὕδος, κῶας κῶος et Choeroboscus Dict. 376. et 383. ὡς γῆρας γῆρος, δέρας δέρος, οὔτω δόρας δόρος καὶ ἐκεῖθεν ἡ δοτική δόρει. — καὶ ἀπὸ τῆς ὕδας γίνεται ὕδος, ³⁹⁾ quae repetita sunt in EM. 284, 34 nec dissentit scriptor περὶ παθῶν EM. 639, 2. sive is Herodianus fuit sive quem ille multo saepius advocat, idem Choeroboscus: ὡς παρὰ τὸ οὔδας γίνεται τὸ οὔδος, γῆρας γῆρος, κῶας κῶος, οὔτω παρὰ τὸ ὄας ὄος καὶ ἀμφώεις (ἀμφώης) ὡς εἶδος εὐειδής, quo loco pro thematicis ὄας ὄος scribendum est ὠας ὠος idemque in Parall. 225. restitui apud Herod. Mon. 14. οὔας λέγεται καὶ ἡ γενική οὔατος, καὶ ὄας ἔνθεν ὄατος, καὶ ὠας ἔνθεν ὠατος ⁴⁰⁾ καὶ ὠτός, καὶ ὄος οὐκ εἰρημένον μὲν συνεσηματισμένον δὲ τῷ ἀμφώης. ubi ante ὠτός excidisse verba καὶ ὠς ἔνθεν (ὠτός) perquam credibilis est Meinekii sententia ad Theocr. I. 28. sed hoc admissio fieri non potest, quod idem suadet, ut sequens ὄος mutetur in ὠς. Quare ὠος praetuli quod et similis est apposito κῶος in EM et ad derivandum ἀμφώης haud paullo aptius; nam ab ὠς ὠτός nascitur ἀμφωτός, δίωτος, ἄωτος. In illis autem dicatalexiae exemplis haud pauca sunt quae grammaticae fictionis suspicionem praebeant; nam γῆρος, κῶος, οὔδος omnino non leguntur sed casus modo obliqui τοῦ γήρους in vers. Alex. etc. quodque in EM. 68, 20. affertur σκέπος παρὰ τὸ σκέπω καὶ καθ' ὑπερβιβασμόν πέσκος, non legimus sed σκέπας modo, πέσκος autem etsi Nicander de cortice dixit, nihilo secius ad πέκω πέκος pertinet ab arboribus ad homines translatum non licentius quam cutis ab eodem φλόος dicitur, ἀπλοιοῦσαι pro ἐκδεῖραι. Ψέρας satis constat Herodiani aliorumque testimoniis sed valde dubium est ψέρος in EM. 818, 32.

39) Etiam Apollonius Synt. II. 29, 185. pro testato ὕδος ponit ὕδας, qui casus obliqui illinc repeti nequeunt.

40) Ab hoc genitivo, quem et Hesychius cognitum habuit, derivari potuit ὠατός ut ab ὄμματος ὄμματός et hinc futurum ὠατοθήσω quod Porsonus Glossographis restituit pro ὠατοθήσω, id enim non minus ordinem excedit quam μεληθήσω et alia hujus formae futura quae Ahrensius Dial. Dor. 269. obscuris quibusdam inscriptionum vestigiis approbare intendit.

ψεφηνός σκοτεινός· ψέφος γὰρ τὸ σκότος φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ· nam Pindarus in carmine Aristoclidæ inscripto Nem. III. 71. ψεφηνός dixit, quare verba ψέφος — σκότος interclusionem separanda sunt. ⁴¹⁾ Nec plus fidei habent Hesychii glossæ Μῆχος μῆχας, cui Musurus μῆχαρ substituit; Κλέπας ὑψηλὸν νοτιρὸν δασύ et paullo post κλέπος iisdem verbis explicatum, quae Brunckius ad Anall. III. 49. vitiose scripta putat pro κλέτας. His detractis vix tria relinquuntur ambigue terminata: δέρας et δέρος, λίπας Aretæi proprium et λίπος, κνέφας et κνέφος, quod si ex uno illo Suidæ loco innotuisset Κνέφαι σκότει ἀπὸ τῆς κνέφος εὐθείας, nullo ad persuadendum momento foret, nam hae terminationes a librariis saepissime confusae sunt, sed idem apud Hesychium legitur post κνέφας singulatim scriptum. Cetera aut formam diversam habent ut κλίτος et κλέτας, ⁴²⁾ σκνίφος et κνέφας, aut significationem ut λέπος et λέπας quamvis ab eodem verbo λέπω ducta v. Prolegg. 455. νέφος et κνέφας, τέρατα et τέρεα sive τέρεα ut Alcaeus dixit CXLIX. 598. quibus addi possunt quae in $\overline{\sigma\varsigma}$ et $\overline{\alpha\rho}$ exeunt partim eodem intellectu ut μῆχος μῆχαρ, δέλος δεῖλαρ, ἄρκος ὀδόντων Oppian. ἄλκαρ βελέων, nisi horum principio ἀρκεῖν et ἀλακτεῖν prorsus diversa fuerunt, partim leniter inclinata ut ξέος et φρέαρ, aut etiam longioribus intervallis disclusa ut κύος et κύαρ, quod propius ad καίτατα cavernae accedit. Horum vocabulorum multa procul dubio eadem aetas diverse terminavit nec dici potest quaenam harum terminationum maxime primigenia sit. Sed ad declinationem facillima et maxime celebrata est catalexis $\overline{\sigma\varsigma}$. Hujus enim circiter ducenta reperiuntur exempla, sed in $\overline{\alpha\varsigma}$ duntaxat unum et viginti; quae res fortasse quosdam permovit ut hanc ex illa natam dicerent eamque causam

41) Hesychius affert Ψέφαις σκοτειναῖς, Ψαφαρὰ νεφέλη σκοτεινῆ, Ψάφα κνέφας, Ψέφος καπνός, Σεῖφα σκοτία Κρηῖτες, quibus cognata videntur σκνίφος, σκνιπαῖος etc.

42) Παρὰ τὸ κλέτος (sic) γίνεται κλειτός καὶ πλεονασμῶ τοῦ ἰ κλειτός EM. 519, 46. ὅτι τὸ κλειτός ἀπὸ τοῦ κλέτας πλεονάσαντος τοῦ ἰ δηλοῦσαν οἱ τὸν Ἑρωδιανὸν ἀμφιπεπόμενοι τεχνικοί East. 1066, 18.

esse putarent cur οὐδας, κῶας, βρέτας, ⁴³⁾ σέβας (τὰ σέβη Aesch. Suppl. 758.) κτέρας et in Ionum sermone κέρας, γέρας, in vulgari γῆρας sic declinentur quasi nominativum habeant in os exeuntem. Qui vero os ex as ortum crediderunt, fortasse hac ipsa exemplorum paucitate et declinationis imparilitate et nonnullorum aclisia ⁴⁴⁾ in hanc sententiam ducti sunt hoc genus nominum in ipsis sermonis graeci incunabilis natum sed vel propter concursionem masculinorum et feminorum ejusdem terminationis vel alia quacunque causa non admodum excultum esse. Prima hujus fabricae rudimenta et quasi proplasmata mihi cernere videor in apotroctis illis λίπα, ἄλειφα, ὕφα, ⁴⁵⁾ σκέπα in Hesiodi versu, nisi hoc est pluralis numeri pro σκέπα syllaba finali per apocopen sublata ut γέρα apud Homerum atque alia quorum alpha breve sequente consona. ⁴⁶⁾ Quum autem nomina illa exilius sonarent, increbuit catalexis ex duabus literis varie ut cuique libuit composita as vel ar vel os vel or, quanquam hujus generis unum tantum novimus et id anetymon ἦτορ, ⁴⁷⁾ nam

43) Nicander Fragm. II. 68. non βρετάεσσι scripsisse videtur sed βρετέεσσι ut Oppian. Hal. II. 437.

44) Grammaticus Cram. I. 116. δέμας propterea dicit non declinari quia nullum aliud generis neutrius nomen in μας exeat. Sed hoc refellitur aliis exemplis τῶν μονήρων, quae a declinando non abhorrent ut κρέας, praeter quod nullum in εας exit Herod. p. 30. Δέρας et γέρας apud scriptores atticos casu secundo et tertio carere observavit Elmslejus ad Med. v. 5.

45) Ὑφα ἀπὸ τοῦ ὕφασμα ἐστὶ κατὰ ἀποκοπήν. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦτο ἐκ περιττοῦ σημειοῦται· οὐ γάρ ἐστιν ἐν χρήσει Choerob. Dict. 366. Non reperitur quidem hodie sed nisi Grammatici legissent, enotatum non esset. In Od. IV. 66. νῶτα βοδός—τό δα οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῶ aptior certe est singularis, sed in numero apotroctorum γέρα non refertur.

46) Illa apocopae ratio multo expeditior est quam quae antiquis placuit σκέπα (μαιούμενοι) aut metaplastum esse pro σκέπην aut integra syllaba imminutum pro σκέπασμα. Num forte huc deducti sunt eo quod σκέπας indeclinabile esse putarent? Aratus quidem scripsit τοῦ σκέπας v. 1125. Porphyrius σκέπασσι λινοῖς Abst. IV. 336. Sed hi nihil ad Hesiodum.

47) Herodiano hoc indeclinabile dicenti fidem derogat Schneidewinus *Betr. zur Krit. der Lyr.* 125. sed in ejusmodi causa ille sum-

$\acute{\alpha}\sigma\omicron\rho$ consonam accepit a verbo $\acute{\alpha}\epsilon\iota\rho\omega$, sed plura in $\bar{\omega}\rho$ verbalia $\acute{\epsilon}\lambda\delta\omega\rho$, $\acute{\upsilon}\delta\omega\rho$ etc.

CAP. II.

De nominibus in $\bar{\omega}$ exeuntibus.

§. 1. De hoc genere quae olim generatim disputavi in Aglaoph. 733. et postea Muetzellius de Theog. p. 148. Potiusque *Etymol. Forschung.* T. II. 733. nunc explere conabor collectis undique veteris disciplinae ramentis. Technici igitur tres numerantes deminutivorum feminini generis species hanc primam ponunt: *Υψιπέλη Υψώ, Εἰδοθεά Εἰδώ, Ἀφροδίτη Ἀφρώ* Schol. Dion. p. 857. *παρὰ τὸ Τιτάν Τιτανίς καὶ ὑποκοριστικῶς Τιτώ ἢ ἡμέρα ὡς Υψώ, Εἰδώ* EM. 760, 52. Cram. II. 263. *κερδῶ ἢ ἀλώπηξ παρὰ τὴν κερδοσύνην ὡς Εἰδώ* Sch. Arist. Eqq. 1068. (1077.) et pluribus Theognostus p. 118. *τὰ εἰς $\bar{\omega}$ θηλυκὰ ὀξύνεται καὶ παραλήγουσαν τὴν αὐτὴν ἔχει τῷ πρωτοτύπῳ καὶ πάντα ἐστὶν ὑποκοριστικὰ λήθη ληθῶ, πείθω τὸ ῥῆμα καὶ πειθῶ, φεῖδω φειδῶ, ἐρατός Ἐρατώ, χρεῖα χρεῖω, βασιλεύς βασιλῶ.* Verum in hoc omni numero vix unum inest quod vere et proprie hypocoristicum dici possit; ac minime omnium hoc nomen convenit verbalibus *ἀμειβῶ* Eust. 1471, 30. *εἰδῶ ἢ φρόνησις* Hes. *μελλῶ, πειθῶ, πευθῶ, φειδῶ* et *ληθῶ*, si hoc unquam pro *λήθη* usurpatum est; equidem vereor ne a nugatoribus symbolicis inventum sit ad explicandum Latonae nomen. Grammatici haec deminutivis adnumerant non significationis causa sed ob speciem corruptae similem. Etenim nominum in $\bar{\omega}$ excidentium pars maxima ex propriis constat et horum plerisque adjuncta est forma procerior eademque illustrior. Velut Protei filia, quam Euripides *Εἰδώ* nuncupavit, ab Homero *Εἰδοθεή* appellatur; *Ἀφροδίτην* Nicander transnominavit *Ἀφρώ*, Minervam *Τριτογένειαν* alius quis *Τριτώ* dixit et

mam fidem meret, neque extat ullum secundi et tertii casus exemplum; quod nomini perquam trito casu accidisse minime credibile est. Ac ne ad liquidum quidem explorata est Simonidis scriptura.

Hypsipylen Ὑψώ. Quae quum' contractionis speciem praeberent, ab iis qui vocabulorum genera secundum terminationes describere anniterentur, imminutis adjecta sunt sicut masculina Ἀρτεμᾶς pro Ἀρτεμίδωρος, Ἐπαφρᾶς pro Ἐπαφροδίτος v. Prolegg. p. 505. Verum enim vero si disyllaba illa ex significatione aestimantur, non ex compositis contracta sed singulatim a primitivis deducta sunt Ἀφρώ ab ἀφρός, Ὑψώ ab ὑψος ut Κητώ a κῆτος Schol. Hesiod. Opp. 238. Εἶδω sic ut Εἶδομένη ab εἶδομαι vel εἶδος. Similiter quod Hesychius tradit Ταυρῶ ἢ ἐν Ταύροις Ἀρτεμῖς non ex Ταυροπόλος vel Ταυριώνη coactum sed gentilicio Ταῦροι affictum dicimus. Nec Εὐφρώ ex Εὐφρόνη vel Εὐφροσύνη, aut Δεξῶ e Δεξιθέα corruptum sed illa quasi feminina positio est andronymici Εὐφρων, hoc a δέξις vel δέξομαι traductum; Ἐπαφρώ ad Ἐπαφροδίτη eandem relationem habet ut Ἀφρώ ad Ἀφροδίτη. Quod autem ille Ἐρατώ ab ἐρατός derivatum esse affirmat, non impugnem equidem, nec si quis Φιλητώ a φιλητός ortum dicat; sed certe propiora sunt Ἐρατών et Φιλήτας masculina; Δωτώ autem manifestum est non a δωτός existere potuisse sed a Δῶτος vel Δώτης.

§. 2. Jam si originem horum femininorum quaerimus, patet aut a verbis ducta esse ut μελλῶ aut a nominibus ut κερδῶ. Verbalia autem vel a praesentibus nascuntur barytonis ¹⁾ vel a futuris sine ulla substantiae immutatione, excepto uno ἐστώ παρὰ τὸ ἐστάναι Phot. Neque id anomaliae eximitur si, quia aspiratione caret, ab ἐτός ὁ ἀληθής derivatum putatur, quo Etymologi ad explicandum ἐτεός utuntur; nam quae a verbalibus hujusmodi deflexa sunt, propria esse solent Ἐρατώ etc. Quare Θελκτώ ἢ κολακευτική Hes. potius Θέλκτωρ scribendum ex Aesch. Suppl. 875. Θέλκτορι πειθοῖ. Significationem si spectamus, aut propria sunt nomina aut cognomina ex moribus indita aut appellativa. Sed cuinam horum generum unumquodque subjiciendum sit, saepe haesitamus. Hesychius Γοργῶ ἢ γοργότης· πέπλασται ὡς τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς,

1) Κινῶ κίνησις Δωριεῖς Hes. non a κινέω sed a barytono quodam themate; Δαμνῶ quod Maetzellius affert, non a δαμνάω sed a δάμνω, κοσμῶ vero a nomine.

ὡς Ζηλώ, Χρυσώ· τὰ γὰρ περὶ τὸν Περσέα καὶ τὰς Γοργόνας Ὅμηρος οὐκ οἶδε, significans poetam omnibus in locis, quibus Gorgonem appellat, prosopopoeia usum esse. Idem alio nomine declarant Moschopulus Opusc. p. 78. et Trypho de Trop. 741. in Rhetorr. Walz. T. VIII. ὀνοματοποιῖα ἐστὶν ὡς χρυσῶ (scr. Χρυσώ) ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ· καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλῳ χρωνίζομεν τῆς μελλοῦς χάριν, quod ab hac causa alienum est; sed illud auri amatricem designare videtur. Atque hujusmodi nomina per omnem occasionem a poetis concinnantur praesertim comicis ut Δεξώ, Δωρώ v. Prolegg. 36. not. 36. Sed et Empedocles rerum gignendarum causas appellavit mulierum nominibus Καλλιστώ, Μεγιστώ, Φυσώ, Κινώ. Aliud hujus ambiguitatis exemplum est quod Hesychius affert Κυνώ ἢ ἀναιδεσιτάτη, nam idem fuit mulierculae Medicae nomen proprium ex barbaro Σπακώ conversum; τὴν γὰρ κύνα Μῆδοι καλοῦσι σπάκα Herod. I. 110. Quae autem sunt veri nominis appellativa partim personas significant, partim attributiones, pars utrumque ut Γλιχώ ἢ φειδωλία Zonar. et Γλιχώ ἢ φειδωλὸς καὶ περιεργος EM. quod incertum est utrum a γλιχός declinatum sit an a γλίχομαι, ac fortasse ne appellativum quidem fuit sed eponymon. Paronymorum alia ad motionem pertinent sexualem ἄνθρωπος ἄνθρωπῶ, pro quo ἄνθρώπη dici poterat, κόσμος (πρωτόκοσμος, κοσμοπόλις) κοσμῶ, sive κομμῶ i. q. κομμώτρια, μῖμος (mimologus) μιμῶ, a nominibus tertiae declinationis βασιλεὺς βασιλῶ (nisi hoc nomen proprium est) καμινεὺς καμινῶ, τραπεζεὺς τραπεζῶ quod Hesychio redditum est pro τραπεζῶν. Sed si haec a τράπεζα, κάμινος derivata sunt et κοσμῶ, μιμῶ si a nominibus realibus, non ad motionem pertinent sed ad denominationem ut θηλή θηλῶ, κέρδος κερδῶ, λέχος λεχῶ. Paraschematista sunt αὐδῆ et aeolicum αὔδω in Sapph. Fr. I. δοκῆ δοκῶ, μορφή μορφῶ forma,²⁾ ἦχος ἦχώ³⁾

2) Aliud est Μορφῶ Veneris cognomentum a μορφή ductum ut mulieris nomen Μορφή (hoc accentu) Sch. Eur. Hipp. 408. (omiss. in Th.) et Morpheus.

3) Si verum est discrimen illud Sch. Eur. Hec. 1087. ἦχος ὁ κτύπος, ἦχώ δὲ ἀπήχημα, hoc denominativis adnumerandum est. Sed poetis promiscua sunt.

τήτη vel τήτος Τητώ ή πενία Cyrill. χρέος χρεώ, τραχών τρηχώ. Sic et Ἰῶ δύναμις, βοή Hes. altera significatione cum ἴς βία congruit, altera cum ἰά, ἰωή. 4) Quae sequuntur, nullam definitam regionem habent cujus septis contineantur: τυτώ ή γλαύξ Hes. a sono tu tu ut et πιτώ videtur aviculae nomen quae alias πίπος vocatur; ληκῖώ τὸ ἀνδρεῖον μόριον Hes. Vossius illustrat collatione verbi obscoeni ληκῖν sive ληκεῖν et λαικάζειν, eundemque intellectum habet κρούειν 5) et κροτεῖν atque germanicum crepandi verbum, quod Adelungius afferre non dedignatus est. Καρκῖώ λάμια Hes. piscem κάρχαρον sive καρχαρόδοντα significare videtur cf. Coraes ad Xenocr. p. 73. Idem Δαλλῖώ et Δαλώ ή ἀπόπληκτος ή ἔξωρος, quarum interpretationum una ad Δαλίς μωρός (φρενοδηλής, dalivus) convenit, alteram Schneiderus recte ad δαλός torris refert, quo hominem exusti floris, vietum et retorridum significari demonstrat. Glossas obscuriores Κάρα ή αἶξ ὑπό Γορτυνίων, Καρανώ τήν αἶγα Κρητες, Κηῖών σύνθεσις, Κοθῶ βλάβη, Λωλώ βρωμάτιον τι, Φητώ στρόφιγξ transiliamus licet cum aliis quorum scriptura ambigitur: κοπή sive κωπή id est ramulus in daphnephoriis circumlatus, κωπή res turpicula, τριτώ sive τριττώ, si credere dignum est, vox cretica caput significans vel a verbo τρέω ducta Τριτώ φόβος τρόμος Hes. Ad ultimum duo stirpium nomina βληχώ sive γλαχώ et κιττώ casiae genus fortasse ab hederæ similitudine denominatum. Nam ad μορμῖώ quod attinet, in discrimine versatur non solum utrum ex μορφή conversum sit, proprieque formam significet et praecipue formidinem hoc est speciem horribilem, an a μόρμος et μόρμη (hoc accentu) χαλεπή ἐκπληκτική Hes. sed etiam communibusne adnumerari oporteat an propriis, quae appellativorum numerum longe excedunt; nam horum summa brevis est, illa vero pari ubertate ab omni fere genere nominum et verborum efflorescunt; quod ostendam.

4) Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν II. XI. 601. Schol. τινὲς γράφουσιν ἰῶ καταδακρυόεσσαν. Hi ἰῶ κατὰ δάκρ. scripsisse videntur in pugna lamentabili, ut synonymon βοή sumitur pro μάχη.

5) Ὑποληκῖν ὑποκρούειν Hes. trusare intellectu obscoeno dixit Catullus.

§. 3. Paronymis plerumque masculina antecedunt vel adjectivi generis *Αισχρός* in Corp. Inscr. n. 884. et *Αισχρώ* n. 822. (omissa in Thes.) *Ἄριστος Ἄριστώ, Κλεῖτος Κλειτώ, Ξάνθος Ξανθώ* etc. vel substantivis connexa *ἀλήκη Ἄλικον Ἄλικώ* Schol. Pind. Ol. XI. (X.) 76. (omiss. in Thes.) *Ἄρχων Ἀρχώ, Ἡρώων Ἡρώ, Θήρων Θηρώ, Καλλίων Καλλώ, Μύρων Μυρώ, Νίκων Νικώ, Τιμών Τιμώ, Χαρίτων Χαριτώ, Θράσων Θρασώ* et *Θαρσώ* Minervae epitheton. Haec tamen non in eam sententiam disputo ut negem mulierum nomina per se et seorsum ab appellativis nasci potuisse; sed quia plerumque propria propriis respondent, parilitatis causa id quod novissime commemoravi, etsi et ad *Θράσος* convenit et ad *Θρασός* (ut *δρομύς Δριμώ*) nihilo secius illo quo dixi referre malui. Quin etiam sunt quae nihil in confinio habeant praeter propria *Βιτώ Βίτων, Κυριλλώ Κύριλλος, Καβειρώ* Cabi-
rorum mater a filiis denominata et Musae fluviales *Νειλώ, Τριτώ, Κηφισώ* v. Prolegg. 46. Eodem modo inter se comparanda videntur *Φυλεύς Φυλώ, Συλεύς Συλώ, Πρωτεύς Πρωτώ, Κελαινεύς Κελαινώ, Νηλεύς Νηλώ, Μενεσθεύς Μενεσθώ* ut *βασιλεύς βασιλώ*, ac si feminina *Θεμιστώ, Κομαιθώ, Τιμαιθώ* (Prolegg. 364.) hodie carent paribus masculinis, non sequitur illico nulla fingi potuisse. Quis denique dubitet Homerum, quum ancillam introduceret *Μελανθώ* Dolii filiam Od. XVIII. 320. ductum esse recordatione fratris qui *υἱὸς Δολιῖο Μελανθεύς* nominatur XVII. 212. et flexo nomine *Μελάνθιος* XX. 173. Hinc transitus erit ad alterum genus, quod nihil ante et propter se habet praeter verba: *Βριζώ ἀπὸ τοῦ βρίζειν* Athen. VIII. 305. A. *Δαμνώ, Ἐλευθώ, Ἰαινώ* (nisi illa Phorci filia *Δεινώ* appellata est) *Κλωθώ* et alia a Muetzello collecta p. 149. Nec pauca reperiuntur ortu ambiguo et utrinque apta *Σπειώ παρὰ τὸ σπέος ὡς περ χρέος χρειώ, κλέος Κλεώ Κλειώ* Choerobosc. Cram. T. II. 261. EM. 814, 34. sed Schol. Theog. 246. *Σπειώ ἢ ἀκολουθία* a verbo repetit, cujus participium est *σπόμενος*. Haec artificiosior videtur interpretatio, sed *Αἰθώ* Solis equa Schol. Phoenn. v. 3. nihil interest utrum a proprio *Αἴθων* ortum dicamus an ab *αἴθω* vel quodam ejus verbi inclinamento *αἴθος, αἰθός*, unde *Αἴθη* equa Agamemnonis; interque hoc et *Αἰθώ* idem

rationis intercedit quod inter *Ἀτροπος* et *Ἀταρπώ* Sch. Od. VII. 197. *Βριθώ* nymphae nomen Sch. Hes. Opp. 144. (omiss. in Th.) et *Σθεινώ* a verbo et a nomine paribus spatiis distant; *Βρυνώ* a *βρύνω* non longius abest quam a *βρύνον*, et masculinum quoque reperitur sed copulatum *Ἀμβρύνων* Diog. La. V. 11. Utrum *Κρινώ* et *Κρινών* (et *Κρίνις* sive *Κρίνις*) a *κρίνω* propagata sint an a *κρίνον* ut a *χορίαννον Κοριαννώ*, *ρόδον Ροδώ*, non ante judicari potest quam in carminibus reperta fuerint. Eorum, quae literam futuri discretivam ostendunt, alia subjuncta sunt andronymicis *Κτήσων Κτησώ*, *Ἀλεξίων Ἀλεξώ* etc. v. Keil. Anall. 141. alia incomparabilia *Ἠγησώ*, *Καλυψώ*, *Μελιξώ*, syntheta *Εὐδωσώ* et *Περιβασώ*, quod est Veneris epitheton ludricum. Hujus notae multa contulit Passovius in Opusc. p. 115. ad probandum nomen *Δωσώ*. Sic enim in H. H. in Cer. 122. ubi Ceres deam dissimulans loquitur, scribendum esse pro *Δὼς ἔμοιγ' ὄνομα ἔστι*, cui alii *Δωρίς* vel *Δηώ* substituunt, sed veri similis videtur *Δωσώ* vel *Δωρώ*. Haec igitur futuro assimilata dicimus, illa praesenti caeteris temporibus exclusis. Nam quod Muetzellius p. 150. putat *Τελεσθώ* ab aoristo *τελεσθῆναι* derivari potuisse, non probaverim, sed est paronymon vel a *Τελεσθεύς* ut *Μενεσθεύς Μενεσθώ* vel a *Τελεστής* cum metabole consonantium v. Lehrs. Aristarch. 310. Ab his transgredior ad urbium vocabula, in quibus eminent Aegyptiae, non illae barbare appellatae ut *Ἐλβώ*, *Ναθώ*, *Ταχομψώ*, sed quorum graeca est interpretatio seu vera seu commenticia: *Κυνώ* id est *Κυνόπολις*, *Λυκώ* pro *Λυκόπολις*, Afrodito — Afrodito-polis v. Wesseling. ad Itiner. Anton. p. 168. Haec tamen alia via derivari potuisse ostendunt Eusebii verba, quibus Wesselingius utitur ad Hierocl. p. 725. *ἀπὸ τοῦ λέοντος τὴν Λεοντώ*, *ἀπὸ δὲ τοῦ κυνὸς τὴν Κυνώ*, quorum illi Xenophon Ephes. IV. 1. per appositionem adjungit nomen generis *ἐπὶ Λεοντῶ ἔρχονται πόλιν*. Et nonnullorum terminatio duplex: *Βουτός* — *ἐκαλεῖτο καὶ Βουτώ* Steph. *Καυδῶ* insula eadem *Καυδός* vel *Γαυδός*, *Κοπτός* Strab. *Κοπτώ* Plutarch. *Θράμβος* ut Wesselingio videtur ad Herod. VII. 123. et *Θεραμβῶ*, quod perperam *Θεράμβω* scriptum est, Lycasto pro *Lycastus* in omnibus Pomponii Melae codd. v. Tzschuck. Vol. II. P. I. 599.

atque adeo demus Atticus *Σφητιός* a Psello de Locc. Att. p. 47. *Σφητιώ* nominatur congruenter dativo adverbiali *Σφητιοῦ*, nemoque dubitat quin *Σαβώ*, *Χεβώ*, *Χωμιώ*, *Ψευκώ* primitiva sint nullaque affectionis cujuspiam aura contacta. Nihilo secius Graeci talibus quoque, ubicunque facultas fuit, pigmenta domestica adhibere non omiserunt: *ὡς ἀπὸ τοῦ καλύψω Καλυψώ* ⁶⁾ *οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ χορτάσω Χορτασώ* Steph. s. h. v. Id convenit nonnullis locorum appellationibus graecis ut *κρήνη διὰ τὴν χρόαν τοῦ ὕδατος καλουμένη Γαλακώ* Paus. III. 24, 5. et Atticae fonticulus *Πεδώ* sive *Ἐμπεδώ* a perennitate, puto, denominatus ut *Ἀλειπής πηγή ἐν Ἐφέσῳ* παρὰ τὸ μηδέποτε ἐπιλείπειν Suid. et *Βεβαλα* πηγή ἐν *Εὐβοίᾳ* παρὰ τὸ ἀνελλιπές EM. His accedunt *Βωμὴ* ἢ *Μακρίς* Hes. a figura arae ut Kuesterus suspicatur; *γυμνασίου περίβολος ὄνομα Μαλκὴ τῆς μαλακότητος τοῦ ἐδάφους* ἔνεκα Paus. VI. 23, 3. *Κορυφώ* promontorium Corcyrae, quod nemo ex *Κορυφάσιον* contractum dicit v. Prolegg. 425. nec magis *Συρακώ* ex *Συράκουσαι*, sed potius urbem nomen accepisse a palude. Postremo oppida ignota Suidae memorata *Αἰγιμώ* et *Αἰθώ* gerunt quidem similitudinem graecorum vocabulorum nec tamen demonstrari potest ab his originem habere.

§. 4. Illis locorum nominibus dupliciter finitis *Καυδός* et *Καυδῶ* etc. simile est *Σαπφώ* et *Σάπφος*, si ab hoc casu descendit vocativus *Σάπφ'*, quem Hermannus Elem. 678. in poetriae versu reposuit pro *Σαπφοῦ*. ⁷⁾ Ac non abhorrere hanc terminationem a mulierum nominibus in Prolegg. p. 23. demonstratum est. Verum ut demus atticus *Θρία* vocatur et *Θριῶ*, mulieres *Γόργη* et *Γοργώ*, *Μέλινα* et *Μελινῶ* v. Keil. Anall. p. 8. sic sumi licet eandem modo *Σαπφώ* nominatam fuisse modo *Σάπφη* sive aeolice *Σάπφα* alpha correpto. Quare in Varronis loco IX. 51, 150. *sunt quas synonymias*

6) Scilicet quia Ulixem secum in occulto habuit; quasi vero *καλύπτειν* idem sit quod *κρύπτειν*. Barbaris illis adnumero *μοτά* et *ἀρηβώ* cassiae species Galen. de Antid. I. 14. p. 72. T. XIV.

7) Matthiae Gramm. 224. aeolicum vocativum *Σάπφο* fuisse suspicatur exemplo nullo; Ahrensius Dial. dor. 510. *Ψάπφα*.

appellant Sappho, Alcaeus Alcaeo, Geryon Geryonus, ubi primo exemplo deesse synonymon Spengelius animadvertit, incertum est utrum Sappha inserendum sit an Sapphus, an forte Sapphon; nam haec quoque terminatio femininis inolevit partim sine paraschematismo χέω χιών ὡς τέρπων EM. εἶκω εἰκών, cujus alteram scripturam εἰκῶ dubitatur ne Grammatici finxerint propter casus obliquos, Κραγγῶν κίσσα (clamosa) Hes. φαγῶν maxilla v. ad Aj. p. 167. et ξυμβῶν, partim consociata alteri vel adeo praevalens ἡ ἀηδῶ κατὰ Μιτυληναίους καὶ ἀηδῶν v. Bernhardy ad Suid. ἡ Γοργῶν τῆς Γοργόνος καὶ ἡ Γοργῶ τῆς Γοργόος καὶ Γοργοῦς Schol. Eur. Or. 1514. 8) Δωδώνη λέγεται καὶ Δωδῶν καὶ Δωδῶ Steph. v. Parall. 117. et 119. Σαρδῶ λέγεται καὶ Σαρδῶν ὡς τῆ Πυθῶ παράκειται τὸ Πυθῶν Steph. De eodem Eustathius ad Dion. 82. Σαρδῶ ὡς Σαπρῶ καὶ Σαρδόνος ὡς τρυγόνος. Hesychius Σινδούς σινδόνας scr. σινδοῦς ut εἰκοῦς 9) et Τρυγῶς τὰς τρυγῶνας scr. τρυγοῦς τὰς τρυγῶνας id est turtures a verbo τρύζω ut στάζω σταγῶν, ὀλολύζω ὀλολυγῶν, quod modo ululatum (ὀλολυγῆν) modo ululam significat ut γλιχῶ parsimoniam et (nisi Zonaras fallit) parcam. A verbo trisyllabo proficiscitur ἀρηγῶν et ἀρηγῶ, de quo disputatum est ad Aj. p. 166. Cetera dicatalexiae exempla haec sunt: Ἰεριχοῦς Ἰεριχοῦντος· εὐρηται καὶ δοτικῆ Ἰεριχοῖ ἀπὸ τῆς Ἰεριχῶ Steph. αἰδώς et αἰδώ ὅτε εὐθεκά ἐστὶν ὀξύνεται EM.

8) Haec Theodosii fuit sententia; Romanus vero statuit a *Λητώ* declinatum esse *τῆς Λητῶς* (quod aeolicum est) ut *Μοῦσα Μούσης*, et hoc transisse in *Λητοῦς* Choerobosc. Dict. 332. Homericum genitivum *Γοργοῦς* EM. dupliciter interpretatur *τῆς γοργότιτος* ἢ *τῆς Γοργόνος*, sed illum esse a recto ἡ *Γοργῶ*. Nam *Γοργῶν* non *Γοργοῦς* facere ut *εἰκῶν εἰκοῦς* tacite significat Schol. II. VIII. 349. *Γοργόνος γράφει Ζηνόδοτος κακῶς· οὐ γὰρ ὁ ποιητὴς Γοργῶν φησιν ἀλλὰ Γοργῶ.*

9) Hunc accentum praescribit Choeroboscus et duobus locis restituit Bisetus. Hunc sequitur Buttmannus Gramm. §. 56. Adn. 11. errans de *βληχῶ*, cujus casus attuli ad Aj. p. 173. Contra Aristarchi praeceptum legitur etiam nunc *τὴν πειθῶ* Achill. Tat. I. 9. *τὴν Λητῶ* Nonn. XX. 75. Accusativum *τὴν Ἀμαζῶ* Eustathius ad Dion. 823. p. 261. lin. 9. a recto *Ἀμαζῶν* declinasse videtur.

30, 40. ¹⁰⁾ Sed pro *λεχώς*, quod et *λεχῶς* nonnunquam scribitur Charit. III. 8, 76. Aelian. H. Ann. I. 14. Dorvillius p. 398. et Jacobsius p. 16. praeferunt *λεχώ*, idemque vel *λοχός* scripsisse videtur Moschopolus in Schedogr. p. 72. *λεχώ ἢ γεννήσασα ἀττικῶς, ἥτις λεχός λέγεται κοινῶς* praeunte Moeride *Λεχώ ἀττικῶς, λόχος ἑλληνικῶς*, ubi Piersonus *λοχός* scripsit; illo tamen accentu notatum est *στεῖρα λόχος* Maneth. V. 330. ¹¹⁾

§. 5. Sapphus nomen nisi omnino peregre in Graeciam venit, a *σαφής* ut Grammatici tradunt EM. 708, 19. originem habere videtur. Nec tamen omnium etyma inveniri posse spero ac minime divinorum nominum. Horum obscurissimum est *Λητώ* de quo EM. 564, 19. *ὁ μὲν Πλάτων φησὶν ἐλετηῶ· ἐλετήμων γὰρ ἡ θεός· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω*, sed vereor ne fallat. Nam quod Platoni tribuit, ab hoc non dictum est; quod Aristarcho, Plato proposuit non serio sed per ludum jocumque. Probabilius est *Ληώ* idem valere quod *δῆ*, *Δημήτηρ*. *Ἐνώ* quam Hermannus Opusc. II. 180. Inundonam interpretatur quasi ab *ἐνώ* impluo nominatam, veteres simplicius *παρὰ τὸ ἐνω τὸ φρονεύω*, nec enim aliud reperitur nomen a verbo composito derivatum. *Κοκκνυῶ* Pliadis nomen Schol. Theocr. XIII. 25. specie modo non sententia convenit cum *Κόκκνυς λόφος* Hes. nec omnino cognitum est antiquioribus, qui longe alia Plejadum nomina tradunt. *Πεφρηδῶ* Hermannus l. c. 180. reddit *Auferonam* a verbo *φρέω*, cui simile *θρέω* appellativo *τενθρηδών* subjeci. Hinc subeunt illae gynaeciorum nugae *Ἀκκῶ καὶ Ἀλφιτῶ δι' ὧν τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν ἀνείργουσι* v. Meinek. Hist. Com. 405. Alphito quidem aniculam significare posse docent Hesyhii verba *Ἀλφιτόχρως πολιά*. Sociae ejus Acco consonum adjectivum idem suppeditat *Ἀκκός παράμωρος· λέγεται*

10) Philetæ verba a Bachio ommissa *ἀγαθὴ δ' ἐπὶ ἡθεσιν αἰδῶ* Choeroboscus servavit Dict. 360. a quo sumsit Lascaris Gramm. It. E. fol. 7.

11) Dativus *ταῖς λοχοῖς* in Dioscoridis loco, qui in Lexicis affertur, unius literæ inclinatione in *λεχοῖς* verti potest, quo dativo Psellus de Operat. daem. p. 29. ed. Boiss. et alii utuntur. A rhetoribus poetice loquentibus *λεχώς* pro *λεχός* dicere non alienum est.

δὲ παιδίοις ὡς μωροῖς, quae ita accipienda sunt ac si scriptum esset τὸ Ἄκκοῦς ὄνομα ἐπιλέγεται τοῖς παιδίοις ὅτε μοραίνουσι vel ὡς μὴ μωραίνωσι. Hoc autem quid significet apparet ex aliis locis Σινάμωρος κακόσχιλος, Ὁρχιπεδίξειν τὸ κακοσχολεύεσθαι παρὰ τοῖς παισὶ atque ex Schol. Eur. Androm. 665. μωραίνουσα τουτέστιν ἀκολασταίνουσα et Sch. Nubb. 416. μωραίνειν τὸ ἀφροδισιάζειν. Itaque clarum fit ad conterrendos pueros praesertim μωραίνοντας id est pudenda contrectantes fictas esse illas aniculas fatuas facie foeda similesque larvarum ut sunt pleraeque decrepitae; quarum alteri adjuncta sunt adjectiva ἀκκός et maccus verbumque a Suida huc relatam Μακκοῦ ἀνοηταίνει δτι ἡ Ἄκκὸς ἐνεία ἦν, idemque alio loco Μακκὸς καὶ Λαιμὸς γυναικες ἐνεαί. Haec Λαιμὸς sive Λαιμὸς procul dubio est Lamia infantaria ab ingluvie (λαιμῶ) et voracitate sic ut Manducus nomen adepta similisque Mormus et Gellus. Schol. Gregor. Or. XXXV. 563. C. (Ruhnken. ad Tim. 182.) μορμολύττειν εἴρηται ἀπὸ τῆς Μορμοῦς τῆς καὶ Λαιμίας. Quippe et Μορμόνες erant, ut Hesychius ait, δαίμονες πλάνητες et *Lamiae terriculae* quas Lucilius appellat, nec minus Gello, cujus larvae duodecim sunt nomina in lepida Leonis Allatii fabella ¹²⁾ inque his Μωρῶνά, quod vel plebeja prolatione corruptum est ex Μορμὸς vel μωρὰν fatuam significat ut Μακκὸς, quae Du Cangii est sententia in Gloss. s. h. v. Βαυβὼ fuit nutriculae nomen cum verbis βαυβῶν et βαυκαλῶν cognatum, namque assarum lallis deliniti infantes consopiantur et βαυβῶσι, ac nescio an utrumque ex voce lallantium expressum sit sic ut ipsum nomen infantium, de quo Damascius Phot. CCXLII. 555. βάβια οἱ Σύροι καλοῦσι τὰ παιδία ἀπὸ τῆς Βαβίας Ἰεοῦ sive potius utrumque a balbutiendo ut franco-gallicum *babil, babiller.* ¹³⁾ Nomen Gellus, quod paullo ante

12) Illorum nominum pleraque facillim habent intellectum, παιδοπνίκτηρια, ψυχανασπάστρια, στρίγλα (*striga*) et πειασία quoque quid sit colligi potest ex Festi verbis: *striges maleficae, mulieres quas volaticas etiam vocant.*

13) Βάβαλον αἰδοῖον Hes. fortasse fuit ὑποκόρισμα παιδίων ab infantibus translatum ad partem illam ut contra σάθων ὑποκόρισμα παιδίων ἀρβένων ἀπὸ τῶν αἰδοίων, et Augustus Horatium inter alios

attigi, Schneidewinus in Delect. p. 306. a verbo $\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\acute{\iota}\nu$ ductum censet. $\acute{\Upsilon}\rho\eta\theta\acute{\omega}$ heroina ficta est ex nomine loci $\acute{\Upsilon}\rho\eta\theta\iota\omicron\nu$ et tribus Argivae $\acute{\Upsilon}\rho\eta\theta\iota\omicron\iota$, quae si nihil aliud nisi literarum similitudinem anquirimus, ad $\acute{\omicron}\rho\eta\iota\varsigma$ ($\acute{\omicron}\rho\eta\alpha\pi\acute{\epsilon}\tau\iota\omicron\nu$) pertinere videntur terminatione paragoga aucta v. Proll. 364. similiaque topico $\acute{\omicron}\rho\eta\epsilon\acute{\alpha}\iota$. $\Theta\epsilon\alpha\acute{\nu}\omega$ Muetzelliis p. 148. ex $\Theta\acute{\epsilon}\alpha\iota\nu\alpha$ factum, Sturzius Alex. 85. cum verbo $\acute{\alpha}\nu\omega$ compositum, veteres ex $\Theta\epsilon\omicron\nu\acute{\omicron}\eta$ contractum putant; quorum nihil exemplis ad persuadendum idoneis confirmari potest; nec magis si quis masculino $\Theta\epsilon\acute{\alpha}\nu\omega\rho$ appositum dicat. Sed simili tamen modo corruptum est, quod idem affert, $\acute{\Lambda}\mu\phi\iota\rho\acute{\omega}$ Hesiodeum, quippe cum eodem verbo junctum in quod $\acute{\Lambda}\gamma\chi\mu\acute{\omicron}\delta\acute{\omicron}\eta$, $\text{Καλλι}\acute{\omicron}\delta\acute{\omicron}\eta$, $\acute{\Omega}\kappa\upsilon\acute{\omicron}\delta\acute{\omicron}\eta$ exeunt, atque nomen perfrequens $\text{Πολυ}\acute{\omicron}\xi\acute{\omega}$, quanquam huic praestruari potest masculinum $\text{Πόλυ}\xi\omicron\varsigma$ ut $\delta\omicron\rho\upsilon\acute{\omicron}\xi\omicron\varsigma$, illi $\acute{\Lambda}\mu\phi\iota\acute{\omicron}\delta\acute{\omicron}\varsigma$ ut $\acute{\alpha}\psi\omicron\acute{\omicron}\delta\acute{\omicron}\varsigma$, quam syllabarum finalium correptionem alio tempore illustrabo copiosius.¹⁴⁾ Huic contra posita amplificatio, cujus unum extat exemplum idque summe mirabile. Etenim sancito vocativos non plures habere nominativo vocales, consultatum est quomodo ab $\acute{\eta}$ Αητώ transitum sit ad $\acute{\omega}$ Αητωῖ . Respondit Herodianus $\acute{\omicron}\tau\iota$ $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\alpha}\rho\chi\alpha\acute{\iota}\alpha$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\acute{\alpha}\nu\tau\iota\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omega\nu$ $\acute{\epsilon}\nu$ $\tau\alpha\acute{\iota}\varsigma$ $\acute{\epsilon}\nu\theta\epsilon\acute{\iota}\alpha\iota\varsigma$ $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\chi\omicron\nu$ $\tau\acute{\omicron}$ ι $\pi\rho\sigma\gamma\epsilon\gamma\rho\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu$ $\acute{\eta}$ Αητωῖ , $\acute{\eta}$ Σαπρωῖ , sed hac excusatione in aliam impegit regulam $\acute{\omicron}\tau\iota$ $\tau\acute{\omicron}$ ι $\acute{\omicron}\kappa\acute{\epsilon}$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$ $\tau\epsilon\lambda\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\Theta\eta\lambda\upsilon\kappa\acute{\omega}\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\acute{\omicron}\acute{\upsilon}\delta\epsilon\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\nu$ Choerobosc. Dict. 335. Hanc regulam illi ignotam fuisse minime credibile est sed fortasse nomina ista iota ineffabile habere putavit idque perinde esse ac si non haberent. Scripturae tamen hujus vestigia nulla fere relicta sunt praeter Φιλντωῖ in Inscr. Del. n. 2310. sed librarii nonnulli vocalibus longis et in medio vocabulorum et maxime in exitu addiderunt iota syllabamque acutam circumflexo notarunt $\sigma\pi\omicron\nu\delta\eta\acute{\iota}$ pro $\sigma\pi\omicron\nu\delta\acute{\eta}$, Ξανθωῖ pro Ξανθῶ v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 8. Hecker. Comm. de Anth. p. 322. et 85. Re vera

jocos *purissimum penem vocavit et lepidissimum homuncionem* hoc est pipinam et pisinum sive pusionem.

14) Lennepius ad Theog. 357. etiam nomina vulgaria Πειθῶ , Ζευξῶ , Ἰππῶ etc. ex Πειθῶ , Ζευξῶ etc. orta censet, quod minime veri simile est.

antem illa nominativi et vocativi inaequalitas nihil offensionis habet; eademque est in αἰδώς et αἰδοῖ, ἀηδών ἀηδοῖ, ne γυνή γύναι commemorem, quod illi a γύναιξ declinatum volunt. Aegyptiarum urbium nomina ab animantibus ducta plerumque in ω exeunt Ἀφροδιτώ, Ἀντινώ, quae et Ἀντινόεια dicitur et Ἀντινόου πόλις, J. Malel. XI. 119. C. Κυνώ, Λυκώ, sed in ων Λύκων, Λάτων atque eadem Λατόπολις vel λάτων πόλις v. Jablonski Panth. II. 87. duae aliae Αητούς et Ἡρακλεώς in Hierocl. Synecd. 730. (399. ed. Lips.)

Pars IV.

De vocabulis sensuum eorumque confusione.

§. I. Soloecismorum duo sunt genera, unum in forma eloquendi positum, alterum in sententia, et utriusque generis apud scriptores omnium aetatum copia non exigua. Verum ut in vita communi non qui idem peccarunt eadem poena afficiuntur sed multum interest quis quid fecerit et quo consilio, ita prisci scriptorum existimatores *προσωποληψία* quaedam usi quae vulgo indocto exprobrant, ignoscunt eruditibus. Diomedes II. 109. *Atthis*, inquit, *admittit soloecismos*,¹⁾ quos quum docti faciunt, non soloecismi vocantur sed schemata, quorum alterum est vitii nomen, alterum virtutis, sed utriusque, si auctorem sustuleris, discrimen nullum. Nam quod Dionysius de quadam Thucydidis loquutione dicit c. 37, 907. *τοῦτο εἴ τις ἐν τοῖς σχήμασιν ἀξιώσει φέρειν, οὐκ ἂν φθάνοι πάντας τοὺς σολοικισμοὺς σχήματα καλῶν*, valet de pluribus, unumque hoc interest quod quae classici contra regulam dixerunt, ab arte profecta creduntur, quae qui infra classem, ab inscitia. Haec enim magnis ingeniis debetur reverentia ut ponderibus examinentur aliis ac turba ignobilis; eaque religione ducti Critici quidquid in vitii similitudinem vergeret, aut archaismi nomine excusarunt aut dialecti aut figurae proque soloecismi nomine substituerunt decentius *σολοικοφανές* vel *σολοικοειδές*.²⁾ Ac si vera est illa philosophi nobilissimi edictio, qua, quidquid sit, rationale ducere jubemur, quanto aequius videtur ut omnia, quae illustres antiquitatis

1) Anonymus in Cram. Anecd. T. IV. 271. *τὸ σολοικίζειν ἐνιαχοῦ ἀτιμίζειν ἐστίν.*

2) Ad Odyss. XI. 76. *σῆμά μοι χεῦται ἀνδρὸς δυστήνοιο* Schol. *σχῆμά ἐστι σολοικοφανές. Οὐκ ἐστὶ γὰρ κατεπειν τῶν οὕτω σχηματιζομένων σολοικισμὸν ἢ βαρβαρισμὸν. Κέκριται δὲ σολοικοφανῆ ταῦτα καλεῖν (καὶ) σχήματα.*

auctores dixerunt, recte et convenienter rationi dicta existimemus? Non defuerunt tamen qui quae a modestioribus figurae appellarentur, vocarent soloecismos, ut Grammaticus, cujus commentariolum *περὶ σολοικίας* Valckenarius edidit, huic nomini schema pindaricum, euboicum et alia subiecit. Nominativum absolutum *Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν τῶν πυλῶν Λακεδαιμόνιοι ἠτήθησαν* Lesbonax p. 183. 3) inter attica schemata refert, similemque huic Homeri constructionem *ἵππος ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς ῥίμφο εἰ γούνα φέρει* vetus interpres II. XV. 268. *σολοικοφανές* appellat. Sed Sextus c. Gramm. p. 261. ed. Fabr. *σολοικὸν τὸ πολλὰ περιπατήσας κοπιᾷ μου τὰ σκέλη, διὰ τὸ μὴ λέγεσθαι τῇ κοινῇ συνηθείᾳ*, et ad Eur. Hipp. 23. *πάλαι προκόψας οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ*, unus Scholiastarum breviter et austere *τοῦτο ἐσολοικίας*, alter verecundius *ἀρχαῖσμός ἐστι τοῦτο, οὐ σολοικισμός*. Lucianus Dial. Mort. X. 9. in oratoria supellectile numerat *ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ περιόδους καὶ βαρβαρισμούς*, hoc nomine significans soloecismos 4) arte quaesitos sive, ut Scholiastes ait, *λόγους ἐν σχήματι προφερομένους χάριτος ἔνεκεν ὡς τὸ οἱ δὲ δύο σκόπελοι καὶ τὰ παραπλήσια*. Hoc οἱ δὲ — schema homericum appellat Sch. Pind. Ol. VIII. 48. recteque explicat Sch. Eur. Phoen. 1478. *πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχεστάτοι τῆδ' ἐξέβησαν οἱ δὲ δυστυχεστάτοι — ὁμοιον τῷ ὁμηρικῷ οἱ δὲ δύο σκόπελοι. Οὐκ ἔχει δὲ κινδυνον οὗτος ὁ σχηματισμός· οὐ γὰρ ἀφ' ἐτέρου προσώπου εἰς ἕτερον ἢ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ ὅλου εἰς μέρος.* 5) Secundum constructionem

3) Hic pro *ἐκφρασις προσηγορικῆ*, cui *ἐπιφορικῆ* opponitur, non *προηγορικῆ* scribendum est, ut Schaeferus voluit, sed *προφορικῆ*. In Schol. Plat. in Theaet. 173. C. p. 362. ed. Bekk. ubi idem exemplum schematis attici affertur *Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν* etc. scriptum est *ἠτήθησαν*.

4) Sic idem in Pseudosophista *τὸν λαγῶ, τοὺς ἱππεῖς* et *ἀφισιῶν* soloeca vocat, etsi non in syntaxi peccant sed in una parte orationis. In Soloecista autem taxat cacozeliam eorum qui de pipere et cumino loquentes vocabula ex vetere Attide repetita vulgoque ignota inserciant.

5) Philem. Lex. I. 32. *φαίνεται σολοικοφανές τὸ παρ' Ὁμήρου ἵμφο δ' ἐξομένω γεραραιότερος ἦεν Ὀδυσσεύς· ὁ καινότερον ἔφρασεν διὰ τὸ κρέσθαι ὡς ἐν σχεδιασμῷ ἀπὸ εὐθείας.*

absolutam, cujus varias species Wanowskius sollertissime descripsit, frequentissimum est schema quod dicitur *πρὸς τὸ νοητόν*, et hujus quoque exemplum homericum *ὡς φασαν ἡ πληθὺς* Apollonius Synt. III. 4, 198. a quibusdam afferri ait ad comprobandum *καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμόν.*⁶⁾ Denique ad constituendos utriusque nominis terminos nihil nobis prodest Quintiliani finitio, schema esse aliquam a vulgari et simplici specie *cum virtute* commutationem. Nam Callimachus quidem, ut hoc utar exemplo, *τέκνον ἄλαστε* de industria praetulisse videtur vulgari, quod in exitu versus ad metrum aequè conveniebat, sed Homerus *φίλε τέκνον* dixit non ut novitate constructionis auditores delectaret grammaticae subtilitatis incuriosos, sed quia versui texendo aptius erat et consuetudo ipsa substantivis, quae terminationem generis neutrius sed significationem maris vel feminae habent, epitheta adjungere amat generi naturali congruentia. Similiterque aliae constructionis rectae immutationes rationibus quibusdam nituntur vel brevitatis vel concinnitatis vel similitudinis, ac ne illiterati quidem caeco impetu casus, genera, numeros *miscent* sed ita ut causa aberrationis reddi possit si non justa at plausibilis. Itaque omnia huc conveniunt, schematis et soloecismi discrimen non natura constitutum esse sed usu, neque a nobis sciri posse quid vulgo Graecorum dicere licuerit, eruditis non licuerit, quidve scientes commiserint inscien-

6) Id merito improbat sed ipse errat atticum *μὰ τὸ θεῶ et Αἰδώς καὶ Νέμεσις Ἴτην καλυψαμένω—προλιπόντε* schema vocans I. 21, 58, ut et Schol. Soph. Oed. C. 1675. nam qui ita loquuti sunt, non femininum cum masculino conjunxerunt (ut *παιδίον καλλίστη* etc.) sed prisca usi sunt dualis forma, quae utrique generi communis erat. Neque figurate dicta sunt *θαύρομένοιο πόληος, δρόσοι τιθέντες, χλοάοντος λάσιδος* quod Bernhardt suspectat ad Dion. p. 503. *αἰγίδες ἠνεμόεντες, ἡδὺς αὔτιμή,* atque aliorum adjectivorum, quae vulgo moveri solent, terminationes non motae, non solum in carminibus sed etiam in sermone ἡ *μικτός, ἡ ἀπορώτερος,* atque adeo participiorum *νεῶν καταρτισθέντων* v. Parall. p. 550. quibus conferri possunt latina *Credo ego inimicos meos hoc dicturum esse, Justam rem oratum a vobis volo.* Illud Apollonii errorem sequitur Schol. Arist. Rann. 1425. *τὸ πλάστιγγε—σχῆμα ἀτικὸν ὡς τὸ χεῖρε, τὸ πόλει, νῆ τὸ σιῶ,* pro quo *θεῶ* scribere debebat.

tesve. *Εἰσῆρχοντο εἰς καθ' εἷς, ἀνὰ εἷς ἕκαστος* si in N. T. legerentur solo, ad idiotas rejiceremus. At ob idem vitium Lucianus reprehendit homines suae aetatis doctos, quos manifestum est notionem nominativi *singuli introibant* potiorrem duxisse quam rectionem praepositionis. Et qui *οὗτος* dixere pro *αὕτη* si sic loquuti sunt in compellatione feminae, 7) retinuerunt formulam auribus inhaerentem *ὦ οὗτος*. Item tritum illud *ἦ δ' ὅς* ita inoleverat linguae ut etiam ad feminas et ad plures transferretur. 8) Nec minus soloeca sunt *praesente testibus, cum partim copiarum, libens solverunt*; quae nisi abunde satis testata essent, librariis imputarentur et lapicidis. Verum hujusmodi *ἀσυνταξίας* vel *κακοσυνταξίας* exempla collegerunt multi multa; obscurius vero est illud alterum soloecismorum genus, quod in principio hujus disputationis designavi.

§. 2. Etenim non solum consuetudo graeci sermonis sed omnium linguarum lex et ratio pugnantia loqui vetat. Sed hujus quoque soloecismi speciem interdum praebent scriptores non indiserti, quum cogitatione plus comprehendunt quam eloquuntur, ut Hesiodus Opp. 610. *βότρυας χρῆ — δέξαι ἡλίω δέκα τ' ἡμέραι καὶ δέκα νύκτας*, cujus loci inconcinnitatem Moschopolus et sensit et excusavit hoc modo: *συνπάγει τὰς νύκτας τῷ λόγῳ ὡς ἐπομένας ταῖς ἡμέραις ἐξ ἀνάγκης· οὐ γὰρ κατ' αὐτὰς δυνατὸν τῷ ἡλίῳ δεικνύναι τοὺς βότρυς*, neque hodie scribentium aliquis audebit dicere *was die nocteque insolato*. Alius calore dicendi obliviscitur paria paribus adjungere ut in H. H. in Merc. 525. *Ἀητοῖδης ἐπένευσε — μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοις*

7) Apollonius qui *οὗτος κατὰ θηλείας τιθέμενον* cum *ὡς φασαν ἢ πληθύς* conjunxit, certe sic masculinum pro feminino positum credit; sed fortasse est masculinum non motum ut *ἡ τηλικούτος* apud Sophoclem, quod non constructum est contra regulam sed vitium habet in una voce.

8) De hoc praeter Suidan et Grammaticos a Buttmano citatos Gramm. I. 543. disputavit Photius Amphiloch. I. 230. in Maji Nov. Collect. T. I. 230. Schol. Arist. Lys. 514. *τῷ ἦ δ' ὅς καὶ ἐπὶ πληθους ἐχρῶντο καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, ὡς καὶ τῷ ὦ τῶν*. Negat hoc Fritschius ad Arist. Rann. p. 16.

σιν ἔσεσθαι μήτε θεὸν μήτ' ἄνδρα, ubi deest μήτ' ἐν θη-
τοῖς. Justiorem causam praebet affectus sermonem praeci-
pitans Aesch. Sept. 181. ἀνὴρ γυνή τε χῶτι τῶν μεταίχιμιον,
de quo recte judicat Scholiastes κενιδύνονται τὸ μεταίχιμιον,
εἰ μὴ ἄρα τις λέγοι ὅτι ὀργιζόμενος οὕτως εἴρηκε. Verum
haec, quae generatim describi non possunt, praetermitto ut
ad illud repugnantiae genus veniam, quod contradictionem
continet, ut nunc vocant, vel in objecto κτύπον δέδορκα vel
in adjecto ἀργυρὶς χαλκῆ, βουκόλος ἵππων. Illa est vox
mulierum Thebanarum Aesch. Sept. 99. quae tumultu obsi-
dentium eminus accepto trepidae hostes jamjam irrumpentes
sibi cernere videntur: κτύπον δέδορκα, πάταγον οὐχ ἐνὸς
δορός. Hic non acquiescimus in Scholiastae explicatione με-
τήνεγκε τὰς αἰσθήσεις ἐπὶ τὸ ενεργέστερον (ἐναργέστερον).
Nam ut concedamus poetis quod Longinus dicit XXVI. 2. τὴν
ἀκοὴν ὄψιν ποιεῖν, quia ὄψις τρανεστέρα τῆς ἀκοῆς Suid. s.
Αἰσθήσις, Aeschylumque noluisse κλύω κτύπον dicere vel
ut debilius vel fugiendae repetitionis causa, nam paullo ante
legitur ὡσὶ χρίμπτεται βοά et non multo post ὄτοβον ἀρμά-
των κλύω, tamen haec ratio non tantum valet ut ei asystata
loqui permittamus, quod effugere poterat si nomen posuisset
utrique sensui aptum δέδορκα κλόνον vel ὄμαδον vel aliud a
verbo minus abhorrens. Nec puto illam repugnantiam satis
excusari vel affectu ⁹⁾ loquentium vel persona, qua ratione
Grammatici interdum periclitantia tuentur ut Eustathius p. 1184,
48. Θεραπεύεται ¹⁰⁾ ἢ αἰτίας ἀπὸ τοῦ προσώπου· γυνή
γὰρ λέγει οὐκ ἔχουσα ἐνευδοκιμεῖν κυριολεκτήμασι et EM.

9) Nulla est affectus significatio in Quint. VII. 562. Ἀθηναῖη —
ἐδέρκει' αὐτὴν ἀνδρῶν ἀγχεμάχων et Hom. II. XVI. 127. λείσσω παρὰ
νησὶ πρὸς δῆϊοιο ἰωὴν id est βρόμον ut Stat. Theb. VI. 202. *jam*
face subjecta primis in frondibus ignis exclamat, quod Scholiasta
interpretatur *crepitu sonat; omnis enim sonus clamor est*.

10) Tritum hoc est verbum de explanatione eorum quae contra
consuetudinem vel constructa vel declinata sunt: τὸ σολοικοειδὲς δι'
ἀντιπλώσεως θεραπεύεται Eust. 718, 63. τὸ σολοικοφανὲς διὰ σιγμῆς
θεραπεύεται 236, 32. τὸ βάρβαρον θεραπεύεται δι' ἑλλείψεως ὑπαρτι-
κοῦ ῥήματος 251, 12. θεραπεύεται ἢ γραμματικῆ ἀναλογία (τοῦ βο-
σκήσω) 1715, 55. ἢ θεραπεία τούτου (ἵππος ῥίμφα εἰ γοῦνα φέρει) Sch.

774, 42. ὁ Σώφρων ὑγιώτερον λέγων ἔκοντι ἡμάρτανε τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἐρημνείας μιμησάμενος, ὃν τρόπον κἀκεῖ (κἀκεῖνο) ἐσολοίκισε τατωμένα τοῦ κιθῶνος. Verum quo insolentior nobis haec videtur visus et auditus confusio, hoc minus molestiae exhibuit antiquis graecorum poetarum explanatoribus, qui plurimis in locis adnotant verba sentiendi et inter se et cum verbis cognoscendi permutari, idque adeo ad ornatum orationis pertinere ut interdum species pro specie vel pro genere ponatur. Sed quo clarius omnis eorum ratio perspiciatur, repetam paullo altius. Ergo ad Odys. X. 82. scriptum invenimus nomen ποιμήν positum esse καταχρηστικῶς aut pro βουκόλος hoc est ea figura, quae vocatur εἶδος ἀντὶ εἶδους, aut pro νομέυς ὁμωνύμως τῷ γένει τὸ εἶδος.¹¹⁾ Item ad Il. XXI. 37. admonent poetam nomine ἐρυνός quamlibet arborem potius quam caprificum significasse, ἀπὸ γενικοῦ εἰς εἶδος μεταβέβηκε. Sch. Hes. Scut. 289. τοὺς ἀσιάχνας εἶπε πέτηλα εἶδος ἀντὶ εἶδους. Schol. Lyc. 88. τόργος ὁ γύψ κυρίως, νῦν δὲ τὸν κύκνον λέγει· ἔλαβε δὲ ζῶον ἀντὶ ζῴου· et Gloss. 911. κεγχρίνη — ἔλαβεν εἶδος ἀντὶ εἶδους. Similiter Acro ad Horat. Sat. I. I, 58. Aufidus — species pro genere, et ad Od. I. I, 13. trabe Cypria — abusive pro quacunque etc. Hoc schema duriore nomine appellat Auctor de Soloec. p. 199. σολοικισμὸς περὶ τὰ γενικά καὶ εἰδικὰ ὡς παρ' Ὀμήρω πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε· εἶδος μὲν γὰρ ἄνδρες, γένος δὲ ἄνθρωποι. Hac igitur ratione verba singulis sensibus attributa docent poni pro eo, quod omnibus commune est; qua in re quantopere lasciviant, operae pretium est cognoscere. Primum ad Il. XI. 532. ἵπποι πληγῆς ἀτόντες — ἡ διπλῆ ὅτι τῷ εἶδει τὸ γένος δεδῆλωκε· θέλει δὲ εἰπεῖν ἐπαισθόμενοι· ἡ γὰρ ἀκοή εἶδος ἐστὶ τῆς αἰσθήσεως. Sed Eustathius non inscite infert

Il. XV. 268. καταχρηστικῶς πρῶτα εἶπεν, ἐθεράπευσε δὲ εἰπὼν ἄλιον Sch. Pers. 132. sunt quae per synaloephen aut systolen aut ectasin sanari necesse est Charis. I. 5. p. 7. Alibi hac de re διορθοῦσθαι dicitur.

11) Schol. Lysistr. 329. πατάγου χυτρεῖου ἀντὶ τοῦ κεραμέου, ἐκ μέρους τὸ πᾶν· οὐ γὰρ χύτραις βάπτουσι, quod idem εἶδος ἀντὶ γένους dici potest.

equos ipso sonitu flagelli ad currendum excitari verberare nullo Aptius vero huc retulissent Od. XVIII. 11. οὐκ ἄτις ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, ubi aut ὄρῳ dicendum erat aut commune αἰσθάνη, quod verbum quum Homero incognitum sit, vices ejus sustinet primitivum ἄτειν, unde compositum ἐπαΐειν vel in soluto sermone significationem intelligendi habet v. Lennep. ad Phalar. Ep. XXIX. Jacobs. ad Aelian. p. 9. ¹²⁾ quo minus in Apollon. II. 109. τοὺς παρεόντας ἐπήμει opus erat Scholiastae adnotamento ἦσθετο. Sed eodem utuntur in aliis locis qui illa ratione expediri non possunt, ut Arat. 240. ἰχθύων ἕτερος μᾶλλον βορέας νέον κατιόντος ἀκούει, quae sic commentantur τὸ ἀκούει σημαίνει τὸ αἰσθάνεσθαι· τοῦτο εἶδος ἀντὶ γένους. ¹³⁾ Verum haec est mera prosopopoeia, qua saepius utitur Manetho stellis affectus humanos tribuens v. Dorvill. ad Charit. 664. eamque Germanicus quoque suis verbis expressit. *Piscis — alter audit stridentes auras niveus quas procreat Haemus.* Alius est graeci poetae locus v. 336. ubi de Sirio loquitur κείνον καὶ κατιόντος ἀκούομεν, nec deest scholion tralaticium αἰσθανόμεθα. Hic primum subvenit, quod poetae latini caniculam, quum maxime fervet, *latrare* dicunt ut Statius Silv. I. 3, 5. *calido latravit Sirius astro*, similiterque Manilius et Claudianus, quorum versus apposuit Gronovius, nec discrepat ὀπωρινοῦ κινὸς δριμεῖα ὁμοκλή Oppian. Hal. I. 152. Sic apparet quomodo Sirius audiri possit. Sed simplicius videtur illa verba ita interpretari: *etiam occidentis vim et efficaciam praedicari audimus.* Non certius hujus abusionis documentum praebet

12) Σμύρνα ὡς ἐξέκειτο πρὸς αὐτὸν ἐπαΐστος ἐγένετο προσενεχθέντος ἐξαπίνης τοῦ πυρός Anton. Lib. c. 34. pro φανερά.

13) Sic. Schol. Mosq. pro vulgato γένος ἀντὶ γένους. Vossius grammatici sermonis immemor scribi volebat εἶδος ἀντὶ φέγγους. Nec satis apte confert Pindari verba ἐν Τροίᾳ Ἐκτωρ Ἄαντιος ἤκουσε, hoc est οὐ μόνον παρ' ἄλλων ἤκουσε ἀλλὰ καὶ τῇ πέτρᾳ ἔγνω v. Nitzsch. ad Odys. VI. 185. Longe diversa est ratio verbi compositi Pind. Ol. III. 42. ὁ κῆπος ὑπακούει αὐγαῖς ἡλίου — μεταληπτικῶς ἀντὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι Schol. quomodo Latini interdum obedire id est obaudire de rebus inanimatis usurpant; ἐπαΐουσιν αἱ μήτραι τῶν ζευμάτων Hipp. Mul. I. 647. T. II.

II. IV. 343. πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἔμεῖο — Schol. τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπαισθάνεσθε, ἐπεὶ ἡ ἀκοή εἶδος ἐστὶν αἰσθήσεως, sed sententia haec est: vos primi ad coenam invitamini et invitationem accipitis, id quod Athenaeus dixit τῷ δείπῳ ὑπακούειν, et sic etiam Aristarchus statuit sed adhibita ellipsi ἀκούετέ μου περὶ δαιτὸς. Plus dubitationis habet Od. VI. 185. ἀνὴρ ἡδὲ γυνὴ ὁμοφρονέοντε (παρέχουσιν) ἄλγεα δυσμενέεσσι, χάσματα δ' εὐμενέτῃσι, μάλιστα δὲ ἔκλυον αὐτοί. Hic enim apprime convenit illud αἰσθάνονται καὶ ἀπολαύουσι, quod et Nitzschius probavit. Sed non necesse est ad hypallagen confugere. Nam conjuges non solum tacita mutui amoris conscientia laetantur sed etiam se invicem felices praedicant et ab aliis praedicari audiunt, χαίροντες κλύουσι vel χαίρουσι κλύοντες. Haec igitur sunt exempla, quibus Grammatici efficere conantur εἶδος ἀντὶ γένους poni, aliud alio infirmius. Jam videamus de altera hujus figurae specie. Igitur in Arat. 405. θνητοῦ ὀλίγον μὲν ἐπὶ χρόνον ὑπόθ' ἕόντος πύσαι, non εἶση, quod proximum erat, vel γνώση significari, sicut idem poeta stellas inobservabiles ἀπευθέας dixit v. 648. sed sensum pro sensu sumtum dicunt ἀντὶ τοῦ θεάσῃ, quod confirmare videtur Avieni interpretatio: *Aram satis arcto tempore suspicies mundo rutilante referri*, sed necessarium non est; nam audies dici potuit ἐκ τοῦ παρεπομένου, quia arae exortum sequuntur e vestigio gravissimae procellae sic ut auribus percipi possit. Et πεπύθοιο καθυπνέας Nic. Al. 433. minus quidem proprie dictum quam ὄψει vel ἴδοις ἄν, nec tamen improprium est. 14) Hinc transgrediar ad verba videndi. Ad Eur. Hec. 175. quum pro ἄνε ὡς εἰδῆς olim scriptum esset ὡς ἴδῃς, hoc acceperunt ἀντὶ τοῦ ἀκούσης, αἰσθησις ἀντ' αἰσθήσεως δ' καὶ μεταλήψις λέγεται. At apertum est sic non sensum pro sensu summatum esse sed adspectum pro intellectu, quod facile fieri posse concedimus et probatur Theocriti exemplo III. 12. θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὴν ἄχος, ubi apposite Scholiographus:

14) Πιφράσκειο Alex. 410. Schol. pro ἄκουε positum putat sed est proprie dictum *lass dir sagen*; alibi aliis verbis utitur πείθεο 700. φράξω 438. εἶρε 359. τεκμαίρου 396.]

ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄρατῶν ἐπὶ τὰ νοούμενα, ὡς παρ' Ὀμήρῳ ὁσσομένος πατέρ' ἐσθλόν. Et vicissim rem oculis subjectam ad animi intellectum transtulit Oppianus Hal. I. 709. ἤδη τις κατ' ὄρεσφιν ἐριβρύχην ἐνόησε θηρητῆρ τεκέεσσιν ὑπερβεβαῶτα λέοντα. Hic nihil aliud adnotandum erat nisi νοεῖν more homerico positum esse pro ἰδεῖν. Sed ille ad armillum redit: ἀντὶ τοῦ εἶδεν, αἴσθησις ἀντ' αἰσθήσεως, quod nomen huc prorsus non convenit. Et in ejusdem poetae loco I. 236. quo echemeidis cursum navium inhibentis miraculum depingitur ναῦται τρομέουσιν αἰδέελα δεσμὰ θάλασσης δερκόμενοι, non αἴσθησις ἀντ' αἰσθήσεως, ut in Schol. dicitur, posita est sed verbum ex circumstantia ductum *cernunt navem coeco remorae vinculo repente consistentem*; ut in Orph. Arg. 1154. ἐπιφρίσσοντα γὰρ ἤδη ἀκραῆ Ζέφυρον καταδέρκομαι hoc est video undas vento insurgente crispari, et Propert. I. 17, 6. *adspice quam saevas increpat aura minas*. Exemplorum quae Grammatici pro hac causa afferunt, ultimum suppeditavit Nicander Ther. 164. serpentem somnolentum excitari dicens ὅταν ἢ δοῦπον νέον ἢ ἐτιν' αὐδὴν ἀθρήση, de quo sic loquuntur αἴσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως ὡς ἐπὶ τοῦ ὄρατος οἷα λέγεις. Nec video quo pacto hoc expugnari possit nisi mutata scriptura αὐδὴν in αὐγὴν, quod Eutecnius hoc loco legisse apparet ex paraphrasi ὅταν θεάσῃται φῶς. Hoc autem recepto res ad zeugma redit ut ὄψει φῶς κάλλιστον καὶ κρότον χειρῶν Arist. Rann. 157. et similiter juncta (v. ad Aj. p. 430.) quae designat Aristoteles Rhet. III. 5. p. 1407. b. 20. *σολοικίζειν ποιεῖ τὸ μὴ ἀποδιδόναι, ἐὰν μὴ ἐπιζευγνύης ἀμφοῖν ὃ ἀρμόττει, οἷον ἢ ψόφον ἢ χρωμα ἰδῶν, τὸ μὲν ἰδῶν οὐ κοινόν, τὸ δ' αἰσθόμενος κοινόν*. Sed quod Scholiographus ille subjicit ὄρατος οἷα λέγεις, non aliter enuntiatum est quam Soph. Aj. 785. ὄρα ὅποι' ἔπη θροεῖ, *ecce quae ille ait Plaut. Most. II. 2, 64. (484.) in quibus nemo ne tantillum quidem haeret quia non de sono vocis agitur sed de sententia verborum, quam νόσος ὄρα καὶ νόσος ἀκούει*, ut Epicharmus loquitur.

§. 3. Expensis Grammaticorum testimoniis deinceps videndum est num forte in praeteritis plus roboris insit quam in allatis. Hic primum occurrit Pindarus Fragm. CL. 639.

σαρκῶν τ' ἐνοπῶν ἢ δ' ὁστέων στεναγμὸν βαρὴν εἶδον, *cujus loci scriptura non prorsus explorata est. Sed si ita scripsit, verbum ab adspectu traxit tanquam a primaria actionis parte: vidi quum Hercules carnes bovis et ossa stridentia frendens gluttiansque contereret. In plurimos locos convenit quod Donatus dicit ad Eunuch. III. 2, 1. omnes sensus visa dicuntur ab eo qui est certissimus. Itaque fit ut res, quae tactu cognitae sunt, cerni dicantur, ἐὰν προσαγάγῃς τῷ στέρνῳ τὴν χεῖρα, τὸ πῆδημα τῆς καρδίας ὄψει* Aristaeon. II. Ep. XI. 150. similiterque Hippocrates de Nat. Mul. 534. T. II. ἦν ἀψη, ὄψει, Muliebr. II. 836. T. II. ἦν ἐπαφήσῃ τῷ δακτύλῳ, ὄψει σκληρόν, qui alibi verbo minus discordi usus est, ἦν ἀψη τῷ δακτύλῳ, εὐρήσεις κεχηγὸς τὸ στόμα de Nat. Mul. p. 542. ¹⁵⁾ Et quae auribus percipiuntur: ἰδὲ μάλα μέγας κτύπος ἐρείπεται Oed. Col. 1463. *loca vidi reddere voces* Lucret. IV. 581. *tingere videbis terram et descendere montibus ornos* Virg. Aen. IV. 491. quanquam hic etiam zeugma intercedit. Nec tamen omnia verba videndi eodem jure sunt, acrioremque abusiois sensum praebet *θεῖσθαι* ad odorem translatum a Theocrito I. 149. *θᾶσαι ὡς καλὸν ὄζει, et ad auditum vel intellectum* XI. 41. *θᾶσαι τὰ τοῦ θείου λιτνέου*, sed tamen defendi potest similitudine imperativorum ἴδε et ὄρα, quibus etiam coeci compellantur Oed. C. 1695. 1694. qua ratione caret illud e Nicandro allatum ἀθρήσαι αὐδῆν. Nec raro poetae verbum dirigunt ad antecedentia et adjuncta ut Orpheus Lith. 699. de serpentibus loquens qui odore lapidis cujusdam suffiti alliciuntur ὀσμῇ τὴν ἄρα κείνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες—*ῥῶνται ἐφερπύζοντες αὐτμῆν*, cum voce ὀσμῇ comprehendit notionem fumi, solumque hoc mirabile est quomodo serpentes fumo alicubi conspecto scire possint odorem sibi suavem exoriturum esse. Simile est Aristoph. Avv. 1710. ὀσμῇ δ' ἀκωνόμαστος ἐς βάθος κύνκλον ¹⁶⁾ χωρεῖ καλὸν θέαμα, quod ad schema πρὸς τὸ συνώνυμον referri

15) *Spectillum* vocatur instrumentum quo chirurgi explorant quae conspiciere non possunt, graece *Κάτοπτρον ἢ μελωτρὶς* Erotian. 234.

16) Schol. εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. Sic Eur. Med. 1294. ἐς βάθος αἰθέρος.

potest. Breviloquentiae condonatur Aesch. Agam. 987. (961.) *πεύθομαι ἀπ' ὀμμάτων*, nam qui ita loquitur, animum ad illud tempus refert, quo auditis fidem derogaverat, *nunc jam non auditu solum sed ipso adspectu cognosco*. Diversorum sensuum vocabula latenter copulavit Sophocles Phil. 485. ubi chorus Neoptolemum admonet ne Philoctetam somno captum vociferando excitet *βαιάν μοι πέμπε λόγων φάμαν ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς ὕπνος ἄπνος λεύσειν*, quae si ad brevem summam redigere coneris, resultabunt quasi collisa *εὐδρακῆς τῶν φωνηθέντων*, sed obscuratur repugnantia intervallo. Alium ejusdem poetae locum Trach. 693. *ἄφραστον δέρκομαι φάτιν* interpretes sic expediunt ut *φάτις* pro synonymo quodam, *ἔπος*, *μῦθος*, *λόγος*, positum sumant. At haec quoque a verbo *δέρκομαι* discordant. Convenienter vero dictum est *δέδορκα φάσμα* El. 1458. nec dubito quin poetae licuerit ad eundem intellectum transferre nomen *φάτις* praeeunte etymo *φάω*, quod duas significationes complectitur *τοῦ φάναι καὶ τοῦ φῆναι*. Atque huc pleraque illa inconsequentiae exempla redeunt ut aut verbum aut nomen ab eo, quod vulgo significat, traducatur ad illud, quod significare potest vel ex proprietate etymi vel *ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος*. Neque alia ratio magis convenit Aeschyleo isti, unde hic sermo defluxit; nam *κτύπον* et *πάταγον* nemo videt sed mulierculae illae vident vel sibi videre videntur *τοὺς κτυποῦντας*. A nostra tamen consuetudine alienum est rerum, quas natura discrevit, consociare vocabula, nuperque risum movit praedicator aulae germanicus, qui quum in ephemeride narrasset principem serenissimum typhlocomio nescio cui summulam pecuniae donasse, jactanter addidit nunc coecos illos gratis animis muneris auctorem *suspicere*. Et poetarum nostrorum germanissimus Uhlandius id quod olim in carmine quodam scripserat *der blinde Koenig sieht sich um*, postea huc mutavit *kehrt sich um*. Haud dubie talia multa scribuntur impune, sed si semel animadversa fuerint, nota haeret. Quare opera danda est non solum ut censurae occurratur sed etiam ut calumniae, quae quam facile obrepat ostendit Bentleji criminatio, qui adversus Horatium I. 14. *nonne vides ut nudum remigio latus antennaeque gemant*, sic insurgit: „placetne illud vides ut

„gemant, oculisne percipi poterit gemitus? crediderim gemitum „auribus potius sentiri.“ Et illud tamen zeugmate lenitur, vixque advertit lectores durioribus assuetos. Veteres enim non omnia ad hanc curam et diligentiam scripsere sed ingenio freti nonnulla abjecerunt negligentius tanquam μέλιπηθρα Criticorum. Jam, ut res consummetur, hoc amplius adijciam verba, quae rebus attributa sunt sensus moventibus interdum ab altero sensu ad alterum transire, non omnia sed praecipue φαίνειν et λάμπειν, ut φαίνειν γήρῳμα Agam. 202. Eum. 539. προῦφάνη κτύπος Philoct. 202. γῆρος λάμπει Oed. T. 137. canorum illud in voce splendescit etiam in senectute Cic. de Senect. IX. 28. populo romano vox et auctoritas consulis in tantis tenebris illuxit Agr. I. 8, 24. sed hoc lenius quia interjectum est auctoritas; et metaphora excusatur ejusdem locus de Orat. II. 44. ad id, unde aliquis flatus ostenditur, vela do; illud vero homericum Od. IV. 360. οὔροι πνέοντες φαίνοντο eodem referri potest quo Propertianum prius allatum adspice quam saevas etc. Verbi πρέπειν quum etymon ignotum sit, non possumus judicare num, si πρέπει βοή dicitur Pind. Nem. III. 18. et ἀτμός ἐκ τάφου πρέπει Agam. 1284. species cum specie commutata an hoc verbum natura sua omnibus sensibus aequaliter aptum sit sic ut αἰσθάνεσθαι, quod interdum a generali significatione traducitur ad definitam, αἰσθάνεσθαι βοῆς vel ὄσμῆς, sentire sonitum Plaut. Curc. I. 2, 69. Hinc emergit illa μεταφορὰ ἀπὸ γένους ἐπὶ εἶδος ut Aristoteles vocat Poet. c. XXI. a Grammaticis praetermissa nec magnopere animadversione digna.

§. 4. Verbis sensuum adjungenda sunt adjectiva, quibus res sensibiles significantur; nam et haec interdum inter se permutari hypomnematae affirmant. Schol. XIV. 172. ἐλαίῳ ἐδανῶ — τῷ εὐδαί. οἱ δὲ ἡδεῖ γνίκαις θνείσαντι αἰσθήσεως, ubi in syllaba γνικ vel γενικῶς latet vel γλυκεῖ, in proximis αἰσθησις, sententia autem aperta est, alios ἐδανῶ accepisse pro ἡδεῖ, alios pro ἐδανῶ, sensum pro sensu sumtum ratos hoc est oleum saporum dici sed intelligi odorum. Vulgo quidem ἐδανόν edule significat, neque sermo graecus

habet adjectivum quod *sapidum* exprimat (nam ἡδύς latius patet) ac ne verbum quidem rebus gustum habentibus aptum praeter specialia *πικράζειν*, *γλυκάζειν*, *άλμυρίζειν* etc. sed apud Romanos constat *sapere* et *sapor*, quod cognatum est cum *sucus* ὀπός, ¹⁷⁾ idem valere quod *olere* et *odor*, quia utrumque nascitur e rebus succulentis vel liquefactis et diffluentibus, eademque fere est narium et palatus affectio. ¹⁸⁾ Quare non praecise negem ἔδανόν transferri posse ad olfactum, sed probabilius videtur ἔδανόν aspiratum ab ἡδύς derivatum. Olfactus et visus confusionem notavit Sch. Aesch. Prom. 115. ὀσμὴ ἀφεγγής — αἴσθητον ἢ ὀσμὴ οὐχ ὄρατῆ, quo declarat speciem pro genere appellatam esse. Schuetzius vero accipit de odore, qui ab aliquo, quem nondum oculis conspicerent, veniret. Verum is qui non conspicitur, non ἀφεγγής dicitur sed ἀφανής. Mea sententia significatur odor sine flamma, ὀσμὴ ἄπυρος καὶ ἄνευ θυμάτων ἐπιγενομένη ἢ οὐκ ἐπιβώμιος. De Virgil. Aen. XII. 591. odor ater Servius nove, inquit, nam in odore quis est color? sed hoc dicit odor atrae rei id est fumi, quod verum est; nam epitheta, ut supra dixi, interdum non ad id conveniunt, quod dictum est, sed ad vicinum quiddam et cohaerens, cuius notio cum illo tacite gliscit. Quod in Geopp. X. I, I. aer odoribus colorari dicitur ὁ ἀῆρ συναναχρωζόμενος ταῖς ἀπὸ τῶν φυτῶν ἀναφοραῖς haud mirum videbitur reputantibus verbum χρώζειν haud secus atque conjugatum χρωτίζειν non tingendi solum sed etiam tangendi significationem ab origine nominis χρώς insitam habere; χρώζει προσάπτει ψηλαφᾷ Hesych. Epitheti a re adspectabili ad auditum translati exemplum est οὐλον κεκληγόντες II. XVII. 436. si veteres id recte interpretantur συνεστραμμένον, πυκνόν, quomodo Germani nostri

17) Hinc ductum est ὀπώρα et ὀπωρίζειν, quo Hesychius interpretatur συφαρίζειν. Huic autem praecedit Σύφαξ γλεῦκος id est mustum sive sapa a suavitate dicta. Labialis hujus familiae fluitat: σοφός sibus, persibus, nesapus, insubidus, sagus (*sage*, *saggio*, *sabio* hispanicum).

18) Sic etiam proavi nostri *schmecken* dicebant pro *riechen* et flores in olfactorium collectos (*Blumenstrauss*) etne *Schmecke*.

clamorem confusum vocant *ein verworrenes Geschrei*.¹⁹⁾ Aliud offert Schol. Π. III. 152. ὅσα λειριόεσσαν — ἀπὸ τῶν ὀρωμένων ἐπὶ τὰ ἀκούμενα, sed veri simile est lilia ipsa nomen accepisse ἀπὸ τοῦ λείρου hoc est a gracilitate et teneritudine foliorum.²⁰⁾ Neque enim vox suavis ῥοδόεσσα, rosea vel ἰοειδής vocatur sed modo φωνή θαλερά, ἀνθηρά Sch. Plut. 589. sonus viridis, quorum alia est ratio. Nihil tamen certius constat quam rerum splendidarum epitheta de voce usurpari, nec solum jure poetico ut ὄψ φαεινά Pind. P. IV. 504. sed adeo in sermone vulgari φωνή λαμπρά, vox clara, candida, quibus congruit verbum λάμπειν supra memoratum, et contrarium φωνή ἀλαμπής Paul. Aeg. I. 65, p. 18. quam metaphoram tangit Sextus c. Mus. 40, 365. φαιάν τινα καὶ μέλαιναν καὶ λευκὴν φωνὴν ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν ὄρασιν αἰσθητῶν κεκλήκαμεν. Per contrarium luna silens dicitur ἡ ἀφανής, ἡ ἄσημος, sicut in auspiciis silentium τὴν οὐκ ἐπισημασίαν significare videtur. Denique non ignotum habemus in aliis quoque linguis vocabula lucis, coloris et soni inter se commutari v. Grimm. Gramm. T. II. 86. Veram illa de λειριόεσσα dubitatio pertinet ad alia non pauca, quorum origo evanuit. Quis enim decernat quid magis proprie dictum sit μέθυ λαρόν an ὀδμη λαρός an quod Hesiodus dixit λαροὶ πόδες hoc est οἱ κατ' ὄψιν ἠδεῖς Schol. Apoll. I. 456. cf. Hecker. ad Anthol. p. 41. Quippe latet etymon nominis; quod si a λῶ, ut Scholiastae placet, derivatum est, nullius sensus proprium dici potest sed generale ut ἠδύς, quod latius patet quam γλυκός, nam πόδες γλυκεῖς nemo dixerit. Μῶρος si cum ἀμαυρός et ἀμυδρός cognationem habet, proprie obscurum significat, sed idem ad gustum refertur: μῶρον καλοῦσι καὶ τὸ ἀμβλὸν βρῶμα Photius a Meinekio correctus Fragm.

19) Homerus αἶον αὔτειν et καρφολέον αὔσεν usurpavit, non quod in sonis sentiat siccatas sed epitheton a corporibus siccis mutuatus, quae collisa inter se fragorem edunt; Lucretius sonum aridum et fragilem nominat.

20) Schol. Lucian. Lexiph. §. 9. λείρον — πόσμον γυναικείον, καὶ Ὀμηρος λειριόεσσαν φησί. Alter Suidas λειριόεντα ἀπαλὰ παρὰ τὴν λειότητα.

T. IV. 658. ἀμυδρός ad vocem ut ἀμυδρὸν βοῶν Aelian. V. H. I. 15. cf. Diss. IV. 75. ἀμβλύ autem et latinum *hebes* in omnibus sensibus inest. Adjectivo ξουθός Hesychius tot tamque varias interpretationes subjicit ut de originatione desperandum sit: ἀπαλόν, ἐλαφρόν, ὑγρόν, ξανθόν, πυκνόν, ὄξύ· τινὲς δὲ ποικίλον, εὐειδές, διανγές. Et horum interpretationum nonnulla apta sunt cicadae epitheto τέττιξ ξουθαί λαλῶν Anth. IX. 373. sed quia cicadae ipsae vulgo ξουθαί vocantur, subit illa cogitatio epitheton a subjecto translatum esse ²¹⁾ ut λευκὴ γλουτῶν εὐαφίη Anth. V. 35. atque alia quae ad Aj. p. 73. apposui. Eademque Licentia Chaeremon Athen. XIII. 608. (Bartsch. de Chaerem. p. 30.) κόμαι κηρόχρωτες — ξουθοῖσιν ἀνέμοις ἐνετρώφων φορούμεναι, cum auris communicat comarum fluitantium gyros rutilantes, quod nos diceremus paullo verecundius: *die goldnen Locken spielen mit der Luft in blondem Wallen.* ²²⁾ Nec abhorret H. in Isid. v. 60. μελανθῆί ροίζῳ σπερχόμενος βαρὸν πόντος — μὲν κᾶται. Nomen *rauus* quum et de colore dicatur ut *gravastellus*, γραῖος, et de sono naturali, quem expriment *raucus*, *ravis*, βράγχος, in dubio relinquitur utrum *vox rava* a similitudine coloris dicta sit ut *φωνή φαία* an proprie sicut *rauca*. Quin etiam *clarus* si cum *calare*, κλεῖν, κλύειν comparatur, soni potius quam coloris proprium videbitur. Et Theocr. X. 33. *φωνή τρύχη* incertam utrum sit adjectivum stridulam significans a verbo τρύζω, an herbae strychni nomen a sapore traductum ad vocem ut saepissime *vox suavis* μελιτόεσσα vocatur sive μελισιδής Nonn. IV. 140. et in prosa μελιχρά, latine *mellea*. Πικρός quum communis consuetudo saporis atque odori proprie assignaverit, abusiois speciem praebet quod Epiphanius dixit σμάραγδος πικρὸς τῷ εἶδει καὶ σφόδρα χλωρίζων, sed ea tollitur si cum *pungere* cognatum est v. Prolegg. 113. simileque adjectivo ὄξύς *acutus*, quod pariter

21) Oppian. Hal. IV. 123. ὄρνις λίγα κλάζει ξουθὸν μέλος fortasse de luscina dictum est, quae saepius ξουθή dicitur; sed si Hesychium sequimur, intelligi potest μέλος ἀλόλον, nam hoc et ποικίλον crebrum *cantus* epitheton.

22) *Tenui vagus innatat unda cristis* Valer. Fl. III. 525.

tribuitur rebus oculos pungentibus, *πορφύρα* vel *φουινκίς ὀξεΐα*, hoc est *ὀξυφειγγής*, sed differt ea re quod etymon evidens et in medio positum habet. Neque hoc solum usus licentia a vero abstraxit sed alia multa, partim notabiliter, partim sic ut vix sensus discrepantiae moveatur. *Λόγος εὐπρόσωπος* neminem unquam offendit; at in Aristot. Polit. II. 8. p. 1268, b. 24. *περὶ τοῦ—οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι*, Schneiderus reprehendit ut inconcinne junctum. Lucretii verba I. 645. verba *lepido fucata sonore* non immodestius juncta sunt quam Plinii XXXVII. 24. *coloris in se redeuntis concentus*, sed hoc minus sentitur quia verbum *concinere* graecumque *συμφωνεῖν* et his respondens germanicum a significatione primitiva jam dudum descivit. Verum ab his abeo ut pauca addam de adjectivis, quae sensus alicujus vitium indicant. Omnium longissime patet *κωφός*, namque non solum sic vocatur qui sonos non clare accipit sed etiam qui non claros sonos edit et pariter res quae sonum gravem acutoque contrarium mittunt (*dumpe Toene*), deinde odores surdi coloresque a Romanis contra ponuntur argutis, similiterque Hippocrates hebetationem oculorum dixit *κώφωσιν τῶν ὀφθαλμῶν*. Postremo Homerus *κωφὸν βέλος εἶπε κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἀκοὴν ἐπὶ τὸ κατὰ τὴν ἀφῆν* Schol. II. IV. 390. significans *ἄλιον*. Verum quae nativa vel naturae ordine prior fuerit significatio, cognosci non potest nisi invento etymo, quod adhuc ancipiti quaeritur conjectura. Coraes quidem ad Heliod. p. 152 *κωφός* nihil diversum putat a *κοῦφος*. Valckenarius vero Animady. ad Ammon. p. 133. a *κόπτω* repetit quod magis consentaneum est veterum opinioni qui *κολόκνμα* interpretati sunt *κωφὸν κῆμα*. Quod si probamus, *κωφός* idem valet quod *κόλος*, *κολοβός* hebes, obtusus, naturaque sua omnibus sensibus convenit. Angustioribus finibus continetur *τυφλός*. Nam quod Hesychius scribit *Τυφλός τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ κωφός*, non me permovet ut homines, qui audiendi facultate carent, *τυφλοῦς* vocatos credam. Sed si haec nomina a propria significatione transferuntur ad res, discrimen saepe tollitur. Sic pro homerico *πορφύρει πέλαγος μέγα κύματι κωφῶ*. Sisenna substituit *Subito mare perhorrescere caecos-*

que fluctus in se provolvere coepit, 23) cui loco Jacobsius Comment. ad Anth. Gr. T. IX. 340. et Adnot. ad Anth. Pal. p. 314. minus apte componit quod Virgilius dixit *caecis erramus in undis*, 24) nam hic epitheton a nautis traduxit ad undas, 25) sicut Euripides *τυφλὸς πούς*, *τυφλὴ χεὶρ* ab homine ad membrum; quibus exemplis Elmslejus ad Med. 1152. non commode defendit *ἀναυδὸν ὄμμα* moribundi cujusdam; non enim oculi hominis tacentis significantur sed qui ipsi extincto vigore tacent hoc est nullum animi vitaeque indicium faciunt, quales et nos dicimus inanimos atque mutos. Ex contrario vero *κωτίλον ὄμμα* Anth. *oculi loquaces* Tibull. v. Schrader. Animm. ad Mus. p. 207. Et non solum oculi arguti, quemadmodum animo affecti simus, loquuntur sed totus vultus, gestus, habitus corporis; unde crebrum illud *σῖγα λέγειν tacendo dicere* et alia oxymora v. Jacobs. ad Anth. Vol. II. P. III. 82. Nec modo loqui dicuntur oculi sed etiam ligurire ut *λίχρον ὄμμα*, de quo idem Vol. I. 58. Haec igitur metaphora est a simili. At *τυφλὸς πούς* non est similis *τυφλῶ* sed pes hominis luminibus capti. Eodemque modo Virg. Aen. IV. 364. *Aenean Dido pererrat luminibus tacitis* hoc est ipsa tacita intuetur oculis minime tacitis sed animi motus prodeuntibus; et *ἀνάκτων αὐτόματοι κήρυκες ἀναυδέες εἰσιν ὀπωπαί* Nonn. III. 225. *σιγαλέοι σοο πένθος ἀπαγγέλλουσιν ὀπωπαί* XVIII. 361. Ceterum quid *τυφλός* proprie significet non inepte conjectare videtur Schol. ad Aristot. Categ. p. 85. b. 40. ubi allata quadam Herodiani sententia addit *καὶ ἡ τυφλωσις παρὰ τὸ τυφειν καὶ τυφλός οἰονεὶ τυφός ὁ ἐπισκευυμένος τὰς ὄψεις ἔχων· κενεαὶ γὰρ, φησὶν ὁ ποιητής, ὑποσμύχονται ὀπωπαὶ ὡς καὶ ὁ πηρός παρὰ τὸ πήθω*

23) Eadem vocabula etiam alibi commutari possunt; Theophrastus *τυφλὰ βλαστήματα* vocat quae ad maturitatem non perveniunt, sed Moschio Stob. Ecl. I. 8. p. 242. *ἀκύμων κωφὰ τ' ἐκφύουσα γῆ*.

24) Sic et *caecus clamor* dicitur agrestium qui feram non visam vociferando abigere student Valer. Fl. II. 461.

25) Apud Nonnum est camelus amputato capite *τυφλοῦσι πόδεσσι περισκαίρουσα* XIV. 371.

πήσω.²⁶⁾ Illa sunt Apollonii verba II. 445. quo loco Schol. ὑποσμίχονται interpretatur ὑποτύφονται, ὑποκέκωνται id est extaruerunt. Πηρός, quod ille addit, non minus vagum et infinitum est quam σιπαλός sive σιφλός, quod qui proprie caecum significare affirmarunt, sequuti sunt etymologiam futilem ὁ σεσινωμένος τοὺς ἴλλους Orion. 150, 14. ubi Herodianus nominatur auctor. Ἀλαός usu magis quam ratione quadam perspicua in una notione caeci defixum est; namque etymon parum claret. Ad significandum mutum Graecis vox simplex non suppetit praeter glossematica ἔλλός, μυττός et μυνδός, nam ἐνεός dicitur ὁ ἐκ γενετῆς ἅμα τε κωφός καὶ ἀδιάφθρωτον φθειγγόμενος Galen. T. XVIII. P. II. 750. et nonnunquam stupidus. Hujus vocabuli origo jam pridem evanuit; illa non a verbo μύω derivata videntur, quod pariter de oculis labiisque dicitur, sed a sono, quod μυτι, ut Varro ait, non amplius quam tu dicunt.

§. 5. Verum non solum vocabula diversis sensibus assignata interdum copulantur violentius sed aliorum quoque reperiuntur concursus disjuncti atque hiantes, quod Rhetorici partim elegantiae partim necessitati datum esse decernunt. Etenim acyrologiae duas ponunt species, metaphoram, quae ad ornatum spectat, et abusionem, quae non habentibus nomen accommodat ex proximo sumtum vel ut Trypho dicit de Trop. c. II. 731. T. VIII. et Gregor. c. III. 766. λέξιν μετανηγεμένην ἀπὸ τοῦ πρώτου κατονομασθέντος κυρίως καὶ ἐτύμως ἐφ' ἕτερον ἀκατονόμαστον, πνξίς χαλκῆ, ἀνδριὰς γυναικός, νέκταρ ἐφροχόει, cui Schol. Phoenn. 28. aequiparat compositum ἵπποβούκολος, Eustathius vero p. 159, 38. p. 1205, 50. Ἴπποι βουκολέοντο et herodoteum τοῖς σκέλεσι ἐχειρονόμησε hoc est pedum gesticulatione chironomiae quandam similitudinem effecit. Hoc modo dicere nemo unquam noluit neque potuit quin ita diceret. Perinde tritum est pantomimos *manibus loqui*, histriones ineptos *τῇ χειρὶ σολοικίζειν*, agricolas *sarculis arare*. Sed reliquorum alia ratio est.

26) Πωρός ὁ τυφλός, Πεπώρωται τετύφλωται Suid. πωρός ὅθεν τὸ ταλαίπωρος παρὰ τὸν πήσω μέλλοντα πηρός καὶ παρός τροπῆ ὡς ἀρήγω ἀρωγός EM. cf. θημῶν θωμός, βλήμα βλωμός boletus.

Quaerentibus cur Homerus νέκταρ ἐφροχόει et Ἴπποι βουκολέοντο dixerit, nihil responderi poterit nisi quod ipse olim a sciole quodam ex inferis excitatus, ut de quibusdam insolite dictis rationem redderet, respondisse dicitur breviter et regaliter ὅτι οὕτως ἔδοξεν αὐτῷ. Nam aequè aptum erat νέκταρ ἐνέχευε et Ἴπποι βόσκοντο vel νέμοντο, quibus alibi usus est; τὸ γὰρ νέμεσθαι καὶ τὸ βουκολεῖσθαι καὶ τὸ βόσκεισθαι ταυτὸν τι σημαίνει Eust. ad Dion. 185. Sed fortasse jam tum in sermone quotidiano audiebantur, quae apud posteriores saepe legimus, βουκόλοι ἵππων, βουκολεῖσθαι ἵππους v. Jacobs. ad Aelian. p. 437. seu quia βούς pro etymo suo πᾶν βόσκημα significare potest sicut πρόβατον πᾶν τετράποδον Schol. II. XIV. 124. v. Dietz. ad Hippocr. de Morb. Sacr. p. 137. seu quia placuit pastores quoslibet appellare bubulcos ἀπὸ τοῦ ἐπιφανεστάτου ζώου Schol. Androm. 281. Item ἀνδριάς dicitur non solum mulieris simulacrum sed etiam τῶν ἄλλων ζώων Anecd. Bekk. 395. etsi praesto erat εἰκὼν dicere v. Siebelis. ad Paus. I. 8, 5. et nonnunquam ἄγαλμα, ex quo patet nullam causam fuisse cur ad significandas mulierum et animalium imagines fictas nomine abuterentur alieno. Sed quum semel increbuisset ἀνδριάς, facilis fuit a potiore speciem ad inferiorem translatio καθ' ὑπεροχὴν, ut Grammatici loquuntur, vel κατ' ἐπικράτειαν. Quintilianus quoque VIII. 6, 35. πυξίς χαλκῆ inter exempla catachresis non necessariae refert. De quo non quaeram numne certum sit vocem per diversas linguas divulgatam²⁷⁾ a buxo derivatam esse, sed dubito num necessitatis causa assumpta sit; nam pyxides medicorum et pigmentariorum vel uno nomine appellari possunt ἀγγεῖδια vel pluribus specialibus κυλιχνίδες πυξίδες ἰατρικαί Hes. μυροθήκαι, ἀλάστροι et a simili materia οὐγα id est vasculum unguentarium. Eiusdem generis est ἄλιεύς, quod Apollonius Synt. III. 23, 247. huic adiungit: τροπικώτερον μετῆλθεν εἰς κοινὴν ἐπίτασιν²⁸⁾ ὡς

27) Μπούσουλα hodie vocatur pyxis sive capsula, praecipue nautica la boussola id est buxula.

28) Τὰ δὲ εἰσὼν ἐπιδιατετακώτα οἷον ζωγράφος ὁ καὶ τὰ φρικὰ γράφων Anecd. Bekk. 1164. Procl. in Crat. p. 45. ed. Boiss.

τὸ ἄλιεύς, καὶ ποτάμιος ἦ, καὶ ἡ πύξις, καὶ διαφόρου ἕλης τύχη. Namque nominum quibus piscatores significantur tanta abundat copia ut Graeci nunquam coacti sint improprio uti: ἀσπαλιεύς, γριπεύς, δικτυεύς, δειλαστρεύς, ἔπακτῆρ, θαλασσεύς, ἰχθυοθήρας, καλαμεντής et καλαμοθήρας ὁ καλάμῳ θηρῶν Procl. in Crat. p. 44. ed. Boiss. κυρτεύς, λαρινευτής, ὀρμιευτής, πορκεύς, σαγηνεύς, ὕδροθήρας, quorum compluribus uti poterant quum de piscatione fluviali loquerentur. Sed quia omnibus usitatus erat ἄλιεύς, non veriti sunt εἶδος ἀντ' εἶδους ponere. Viam huic licentiae aperuit Homerus. Plutarchus de V. Hom. XVIII. 489. κατὰχρησις, ἢ ἀπὸ τοῦ κυρίως δηλουμένου μεταφέρει τὴν χρῆσιν ἐφ' ἕτερον οὐκ ἔχον ὄνομα κύριον, ἐστὶ παρὰ τὸ ποιητῆ σειρῆ χρυσεῖη, σειρὰ γὰρ κυρίως ἐπὶ τοῦ σχοινίου τάσσεται, καὶ αἰγείην κυνέην etc. Illud non satis evidens exemplum est, nam σειρὰ per se consertum quiddam indicat subtracta materia et omnino illa aurea catena, qua deorum summus terram et maria suspendit, non scrupulosius disputanda est. Sed αἰγείη κυνέη, χαλκείη κυνέη et ταυρεῖη κ. Schol. Od. XXIV. 231. merito καταχρηστικῶς dicta esse iudicat auctore Aristarcho, qui postremo Il. X. 257. diplen apposuit. Poterat poeta κόρυς substituere vel κράνος, nisi hoc recentioris est memoriae, sed vix illud quinque iterasset nisi femininum adjectivi κύνεος a significatione propria, quae in ceteris generibus remansit, jam diuturno usu fuisset abstractum, quem Herodotus quoque sequens κυνέην χρυσεῖην usurpavit. In his igitur, quae Grammatici proferunt, nullum est quod inopiae causa ἐπὶ τὸ ἀκατονόμαστον translatum esse appareat. Sed tegulae plumbeae, quibus opulentiorum domus conteguntur, non aliter nominari poterant quam κεραμίδες μολύβδιαι, et nos illas aureas et argenteas soleas, quas Nero et Poppaea jumentis suis induebant, si germanice appellare volumus, cogimur dicere goldne Hufeisen. Nec Cicero evitare potuit quin clepsydram vocaret solarium ex aqua, ²⁹⁾ quod non minus repugnat quam illud ab Epicharmo fictum τριπλους τετραπλους

29) Si res suum nullum habet nomen, docendi causa, non ludendi, sumtum videtur Cic. Orat. c. XXIV. Pro vindemia mellis

Athen. II. 49. C. ³⁰) sed defenditur necessitate ut ὁ ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος ἵππεύς v. Jacobs. ad Anth. p. 700.

§. 6. Quomodo clepsydrae recens Romam translatae antiquo nomine *solaria* appellatae sunt, sic et aliis rebus specie mutata mansit vetus appellatio. Et ad hoc genus referri possunt τὰ καθ' ἱστορίαν λεγόμενα οἷον ὀβολός καὶ δραχμή Schol. Dion. p. 1164. δέλτοι ἀπλῶς οἱ βίβλοι λέγονται ἀπὸ παλαιᾶς χρήσεως Eust. ad Dion. p. 132. χάλκεα συνήθως τὰ ὄπλα καὶ τὰ ἐκ σιδήρου ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως Apollon. Lex. ³¹) Eodem loco sunt ἑκατόμβη, βίβλος (βύβλος) liber (λόπος) tetrarcha, centurio, tribus, quae diversam ab etymo significationem habent. Schol. Pind. Ol. VII. 116. μῆλα, inquit, καταχρηστικῶς πάντα τὰ ἄλογα, τουτέστιν ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, sed catachresin tollit Photius Μῆλα πάντα τὰ τετράποδα ³²) ὄθεν καὶ πᾶν δέρμα μηλωτή, quod solum in usu communi retentum est primitivo obsoleto. ³³) Itaque sicubi αἰγείη μηλωτή legeremus, nihil morae afferret. Et homericum μάρψε ποσί permulti, opinor, Graecorum legerunt inoffensi, donec Aristarchus scrupulum injecit ὅτι τὸ μάρψαι ἐπὶ ποδῶν ἔταξε Schol. II. XXII. 201. id enim proprie significare τὸ χερσὶ συλλαβεῖν· μάρη γὰρ ἡ χεὶρ Sch. XV. 137. Sed hoc nomen num Homerus cognitum habuerit, per dubium est; ineruditus certe poetae lectoribus ignotum fuit v. Parall. p. 74. Multo autem plus reprehensionis habet conjunctio vocabulorum, quae usus vulgaris insignite discrevit. Qualia sunt

Columella dicere poterat *mellatto*, sed nominis origo non ita manifesta est ut omnibus statim occurrat.

30) Τρίτουν τράπεζαν in rerum natura inveniri negat Aristophanes I. c. non serio sed jocans; nec Cratinus nefas duxit τραπέζας τρισκελεῖς usurpare Vol. II. 117. etymo oblitterato.

31) Χαλκεὺς πᾶς τεχνίτης καὶ ὁ ἀργυροκόπος καὶ ὁ χρυσοκόπος Hes. χαλκεὺς καλεῖται καὶ ὁ τὸν σίδηρον ἐργαζόμενος Schol. II. XIX. 283. cui posteriores proprium nomen substituerunt σιδηρεὺς.

32) Schol. Lysistr. 189. μηλοσφαγούσας ἀντὶ τοῦ ταυροσφαγούσας· εἰ μὴ ἄρα μῆλα πάντα τὰ τετράποδα.

33) Τὸ μῆλον ἀσύνηθες ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τοῦ προβάτου, οὐ μὴν τὸ ἀπ' αὐτοῦ παράγωγον, λέγω τὸ μηλωτή Apoll. Synt. II. 31, 191.

vocabula sensuum diversorum et diversarum corporis partium ut κύνων δεδραγμένος ὀδμῆς Oppian. Cyn. I. 511. quod multo durius est quam si quis δράττεσθαι ἐλπίδος, καιροῦ, σοφίας dicitur, quia nomine olfactus e vestigio propriae verbi significationis memoria excitatur. Sic qui πίστις et ἡδονῇ πρόχειρος sine ulla haesitatione legerit, paullum resistet ad illud Lucian. Asin. §. 25. τὴν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον ἔξει, caput ejus e pelle asini prominebit. Sic et ἀελλόποδες νεφέλαι Tryphiod. 189. multo lenius videtur quam ποδῶκες ὄμμα Aesch. Sept. 625. ³⁴⁾ Nec miraculo exemptum ἐπίλλειν στόμα Soph. Ant. 506. etsi synonymon σαίνειν saepissime dicitur de hominibus; namque hujus celebratissimi verbi vis propria delitescit; illud quum legimus, statim subit proprium ἐπίλλειν οὐράν. Minus offendet κεκαφηότι ταρσῶ Agath. Anth. IX. 653. κεκαφηότα γυῖα Oppian. Hal. III. 115. quia verbum priscum et significatio minus manifesta; sed anhelantem alam vel pedem dicere pro fesso nemo sustineat. Quod Cicero in Fragm. p. 471. T. IV. P. II. ed. Orell. de philosophis quibusdam dixit quaerunt quem incomitis manibus discernant, speciem quandam inconcinnae juncturae affert, sed prorsus intolerabile foret si quis convivam incomitis manibus et illotis crinibus ad coenam venisse diceret. At sermo incomitus et illotus extra culpam est. ³⁵⁾ Nos quidem, qui vocabulorum significationes grammaticis rationibus examinare solemus, in his rebus fortasse acutius cernimus quam plerique veterum, quibus usus pro magistro fuit. Itaque non illicitum habuerunt pulvinos, quibus remiges insident, nominare ποτίκρανα id est προςκεφάλαια Phot. et eadem ὑπαγκώνια Id. s. Ὑπερήσιον, harpagonem autem, quo caducae puteis extrahuntur, κρεάγραν Arist. Eccl. 994. limam vel unicum ferreum λχθύαν. Sed nonnunquam factum est ut diu

34) In Anth. Plan. 283. mimae cujusdam praedicantur ὄμματα καὶ ταρσῶ ποδήνεμα, quod Pauwio et Toupio intolerabile visum est, sed excusatur zeugmate.

35) Haec et cetera, quae antea attuli, non attigit Handius in libro perutilli *Lehrbuch des lateinischen Stils* §. 51. p. 281. sq. ed. II. ubi de metaphorae usu disputat.

tolerata repente in reprehensionem incurrerent. Sic Aristophanes Ach. 551. intertrigines manuum, quae παρατρίμματα et τύλοι vocari solent, non dubitavit ὑπώπια dicere primitivo ὄπες jam pridem in oblivionem adducto v. ad Phryn. 461. Sed Athenaeus narrat III. 97. F. quum aliquis pede offenso se ὑπώπιον habere dixisset pro πρόσκομμα, non mediocrem risum consequutum esse, quippe quia τούνομα δηλοῖ ὅτι ὑπὸ τοὺς ὄπας γέγονε Galen. de Comp. sec. Locc. V. 1, 804. T. XII. His accedit illud acyrologiae genus quod ex mixtura imaginum existit. Dura est, si nostrum sensum consulimus, duplicata metaphora Eur. Med. 188. Μήδεια ἀποταυροῦται δέργμα λεαίνης, quia non ex quo coepit genere, hoc desinit; quod et veteres dicendi magistri fieri vetant et nostri. Horatianum male tornatos incudi reddere versus notum est quanta vi Bentlejus exterminare conatus sit; alii negligentiae incustoditi sermonis assignant. Haud modestius est quod in eadem Euripidis fabula legitur νέφος οἰμωγῆς ἀνάπτειν, sed tamen quia et nomen illud³⁶⁾ et verbum a proprio intellectu frequenter transfertur, minus offensionis habet quam illa tauri et leaenae in unam imaginem conclusio. Verum ut hanc similitudinis inobservantiam, cujus multi et non contemnendi auctores argui possunt, certis definiam regionibus, nunc a me postulari non puto. Neque desiderabit quisquam enarrationem vocabulorum copulatorum, quorum pars altera alteri repugnat, quo ex genere sunt theologorum portenta ἀνθρωπόθεος (θεὸς βροτός Maneth. I. 280.) et μητροπάθεος, triangulo quadrato, quod in scholis dialecticorum proponitur, haud dissimilia. Verum etiam natura ipsa saepe contraria contrariis miscet γλυκύπικρα (dulcis amarities Catull. LXXVII. 19.) μεγάλομικρα, ὑψηλοτάπεινα v. Parall. 368. μωρόσοφα et δξύμωρα, quae artificii loco celebrantur. Ebano apte tribuitur nigror splendidus et sanguis recens effusus vocatur νασμὸς μελαναυγῆς Eurip. lumenque, quod ex Horae hiemalis facie renidet, κελαινεφέος σέλας αἴγλης Nonn. XI. 489. noctis umbra sublustris ὄρρη μελαναυγῆς Orph. Δνόφος νυκτιλαμπῆς, quod Schneidewinus ad

36) Νέφος γόνων dixit P. Silent. Anth. VII. 604.

ad Simon. p. 72. verissime adversus Schaeferum defendit, non prorsus idem valere puto atque ἀλαμπής, sed ex luce et tenebris mistum, ut nos dicimus *dunckelhell* et *Helldunckel*, similiterque Angli et Francogalli. *Μελαμφαῆς ἔρεβος* Euripidis et *μελαμφαεῖς μυχοί* Carcini v. Jacobs. Lectt. Stobens. p. 5. ³⁷⁾ comparari possunt cum caligine visibili, quam Miltonus Orco tribuit — *darkness visible serod only to discover sights of woe*, et cum luce invisibili sive latente, quae a physicis nostris tractatur. *Μέλαινα αἴγλη*, de quo dixi in Diss. de Antiphr. p. 310. dupliciter intelligi potest, vel lumen tenebris circumfusum vel languidum et emorienti simile ut *λαμπτήρες ἐκτυφλωθέντες σκότιω* Aesch. sed *lux atra* Senec. Hipp. 1217. metonymia est pro vita lugubris. Haec fere sunt quae de partibus enuntiationis insolentius junctis deque repugnantia notionum quae est quaeque esse videtur dicenda haberem. Cujus generis nomen cuncta complectens si quis desideret, mutuandum erit a theologis, qui quum a se impetrare non possent ut scriptores sacros sibi contraria dixisse concederent, *ἐναντιοφανείας* commenti sunt.

37) Ad hoc exemplum in H. in Is. v. 43. pro *μελάμφαρον τε βερέθρων φυλακήν* scribendum videtur *μελαμφαῶν*. *Ψεφανγής σκοτεινός* Hes. *φόβοι νυχανγεῖς* in Orph. H. nihil aliud quam *νύχιοι* significare potest.

Addenda et corrigenda.

- P. 4.** *ltn.* 19. Adde *Συνδέσαι συγκοιμηθῆναι* Hes. scrib. *συναέσαι*. — l. ult. *ἄται* Ranckius ad Hes. Scut. 101. futurum esse defendit sed quomodo ex *ἄσεται* fieri possit *ἄται*, non demonstrat.
- P. 5.** *not.* 5. adde *Κλεί συγκοπή ἀντὶ τοῦ κλείδα* EM. 518, 5. id est *ἀποκοπή* et sic ille compluribus locis quos Sylburgius indicat in *Ind.*
- P. 7.** *l.* 18. pro *δαίτης* scrib. *δαίω* *Δαίτης*.
- P. 11.** *l.* 3. *βώλακα ναιομένην* id est *νάουσαν* Nic. Al. 515. praestat scripturae codicis Goett. *νειομένην*, quam Schol. dupliciter interpretatur *πατουμένην* a verbo *νέομαι* et *ἠροστρωμένην* a *νεῖν* novare agrum; ergo pro *νεωμένη* putavit *νειομένη* positum esse adhibita metathesi quantitatis. *Νειός γῆ ἠρομένη* Sch. Od. V. 127.
- P. 13.** *l.* 2. *ἐνάζειν* (*ἐννάζ.*) et *ἐναύειν* (*ἐνν.*) Suidas et Hes. interpretantur *ἰκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς*.
- P. 15.** *l.* 3. Hesychius *Ἐκεία ἐσκέδασα* post *Ἐκέχειρον*.
- P. 16.** *l.* H. addi poterat *σπέω* nisi in Nicandri loco plerique codd. *ἐπισποῖ* praeberent, ex quo ad Butt. p. 175. *πότιμον ἐπισπᾶ* scribi posse suspicatus sum ut homericum *πότιμον ἐπίσπη* Hesychius interpretatur *ἐπισπάσθαι*. Anth. IX. 215. *μοῖραν ἐπεσπάσατο*.
- P. 17.** *l.* 1. pro *epstlon* scrib. *ypstlon*.
- P. 17.** *not.* *κατεδήου ἐνεπύριζε κατέφθειρε* Cram. II. 485, 1.
- P. 18.** *l.* 1. Aristarcheam scripturam *ξύνειν* revocavit Bekkerus; *ζει* pro *ησι* Apollon. IV. 634.
- P. 22.** *l.* 22. Posteriores *ἀμέλγειν* pro *βλίττειν* dixisse apparet ex Hesychii glossis *Ἔτεμεν ἤμελγεν*, *Τέμνοντα ἀμέλγοντα* ut Latini dicunt alvos apum castrare, demetere favos id est *ἐξαιρεῖν τὸ μέλι*. Hinc *ὕριατόμος ὁ τὰ κηρία τῶν μελισσῶν ἐκτέμνων* Hes.
- P. 26.** *not.* 42. Hesychius *Ἐμασάμην εὐρον* et *Ἐμήσατο εὐρον* ἐξήτησε, sed hic ordo literarum *ἐμώσατο* poscit.
- P. 27.** *l.* 8. pro *mulcendo* scrib. *et mulcendo*.
- P. 33.** *l.* 1. *κατατρύσαιω* Nic. Al. 606. Schol. *τρίβοις*. *Ib.* *l.* 16. pro *καμπτή* scr. *καμπή*.
- P. 40.** *l.* 26. indidem translatum *ἐκ λέξεων κείρειν μελιηδέα ποίαν* Pind. P. IX. 64.
- P. 44.** *l.* 7. ante ultim. pro *σκολώνεται* scr. *σκολύνεται*.
- P. 48.** *l.* 4. *νίπτεσθαι* Hippocr. Muliebr. II. 678. T. II. sed idem saepius *νίξεσθαι* p. 738. 742. 748.
- P. 50.** *l.* 3. pro *φύγω* scrib. *φάγω*.
- P. 56.** *not.* 12. *l.* 1. pro *στύφα* scr. *στυφά*.

- P. 61. l. 24. adde φράζονται pro λέγουσι Nic. Ther. 491.
- P. 66. l. 26. λέχος παρά τὸ λέγω τὸ κοιμῶμαι Etym. Gud. 367, 35.
- P. 66. l. 30. v. Ranck. ad Hes. Scut. v. 160.
- P. 67. l. 22. pro φξ scr. ψξ.
- P. 71. l. 4. post τείχος adde παρο.
- P. 75. l. 3. proprie dixit Apollonius IV. 510. σμερδαλέαις ἀστεροπῆσι id est ἀμαυρούσαις τὰς ὄψεις. Τὸ γὰρ λαμπρὸν φάος μαρτυρίαν περιείδησι τοῖς ὀφθαλμοῖς Archyt. Stob. Serm. I. 8. p. 47, 19.
- P. 76. not. echii plantae capitulum Nicander Ther. 642. σφεδαρόν vocat, quod Schol. σφιγκτόν explicat id est pressum, adstrictum.
- P. 78. l. 10. pro εἰς τὸ ε̄ scr. εἰς τὸ ζ̄.
- P. 81. l. ult. pro φυγή scr. φυγῆ.
- P. 86. l. 18. post κνυζῶ tolle punctum.
- P. 94. l. 15. pro ut κρῑ a κριθῆ scrib. ut κριθῆ a κρῑ.
- P. 101. l. 6. ante ποταμόν omissum est afferunt.
- P. 107. l. 29. Apollonius III. 322. de naufragis, qui tabula arrepta enatant, ὑπὸ δούρασι πεπιτηῶτες.
- P. 117. not. 16. post εὐλαί adde αἰόλαι et pro XX. 7. scr. XX. 27. — not. 18. confer Apollon. III. 281. ubi Cupido Medeam jaculaturus sub Jasonem subreptit ὑπ' Αἰσονίδῃ βαιῶς ἔλυσθεις et H. H. in Merc. 239. ubi Mercurius parvulus, ut Apollinem fallat, ἀλλεῖνε ἔαυτὸν ἐς δ' ὄλιγον συνέλασσε, pro quo dici poterat συνελεῖνε.
- P. 122. l. 9. pro factitivam scr. activam.
- P. 123. l. 12. In Arcadii l. c. σσημέλιωται τὸ ὑνὼ περισπώμενον scribendum est βυνῶ. Lin. 27. ex Etym. Gud. 499, 88. addendum est χάλω.
- P. 129. l. 13. pro ἐκλέμεναι scr. ἐλέμεναι.
- P. 134. l. 14. pro ἔργω scr. ἔρω.
- P. 136. l. 7. pro subiecta scr. subiectae.
- P. 137. l. 3. ante ultim. post Callimachi adde locum.
- P. 148. l. 5. adde Schol. II. V. 798. ζητεῖται πότερον ἰσχωρ ἢ ἰσχωρ' εὔρηται γὰρ ἰσχηκα, quo praesens perispomenon minime probatur.
- P. 155. not. 6. Hesychii locum Ἐλκανῶσα ἐλκομένη (sic enim editum est) Blomfieldius ad Choeph. 830. aliter corrigit ἔλκανοῦσα ἐλκομένη.
- P. 156. l. 12. pro μάσασθαι scr. μαῶσθαι.
- P. 159. l. 20. Hic quod dixi de derivatis primitiva praecedentibus confirmat Schol. A. ad II. XVI. 548. κατὰ κρήθεν Ἀρίσταρχος· οὐκ ἐπίσταται μὲν ὁ ποιητὴς τὸ θηλυκὸν κρη, ἀλλ' οὐδὲν θαυμασιόν· καὶ γὰρ ἄλλας παραλόγους (παραγώγους) φωνὰς ἐπίσταται ἀγνοῶν τὰς πρωτοθέτους αὐτῶν λέξεις. Ad l. 2. adde Πηδάλια οἱ κύβερνοι Etym. Gud.
- P. 162. l. 3. Suidas Ἀναυπῶσαι ἀνατρέψαι Ἀντίμαχος (p. 94. ed. Stoll.) Sed ἀναυποῦν heroico metro repugnat. Quare reponendum est quod Bernardus suavit ἀνακνυῶσαι v. Schneider. ad Ther. 705. Ἰμεροῦσθαι Hippocrates de mulieribus concubitus appetentibus et cupiditatem expletibus.
- P. 164. l. 8. de Antimachi versu varias doctorum conjecturas collegit Stollus p. 59.

- P. 168. l. 18.** pro ἐρᾶ scr. ὄρᾶ. *Ltn.* 23. memoriae exciderat dualis ἀμώμω Aesch. Pers. 181. pro quo tamen nonnulli dativum ἀμώμω scribunt.
- P. 175. l. 27.** pro κεδώνται scr. σχεδώνται.
- P. 178. l. 4.** post *circumflexi* adde *primae conjugationis* (ἀριαμέω).
- P. 181. not. 7. l. 3.** pro ἐριότητες scr. ἐρωταίεις. *Ltn.* 18. δειδρωταίεις, δινωταίεις, ὑλώταίεις in dubitationem vocavi ad Aj. 1218. nec satis explorata θνώταίεις et πετρώταίεις quippe semel lecta.
- P. 184. l. 22.** οὐρον ἀπηθῆσαι πλαδῶν λαεργεῖ μάκτρη Nic. Ther. 708. Schneiderus perperam edidit pro πλαδάον, quod in codd. Par. et Goett. legitur; eodem redit scriptura Edd. vett. πλαδάοντι.
- P. 185. l. 22.** post *omnem* omissum est *copiam*.
- P. 187. l. 10.** χολῶν Nic. Th. 140. pro χολούμενος positum participium est verbi χολάω. In Adnot. ult. pro *vaiatāw* scr. *vaietatāw*.
- P. 189. l. 9.** ἡγορώωντο Herodotum Dindorfius de dial. Herod. p. XXX. ab Homero sumsisse, κομῶντες ap. Arrian. librarios intulisse censet.
- P. 198. l. 5.** ante ult. post ματηρεύειν dele punctum.
- P. 200. l. 25.** δινεύσας in omnibus codd. Apollon. III. 310. quod Lehrsius Quaest. 321. adnot. a δινήσας significatione differre censet.
- P. 201. not. 6. l. 3.** pro οἱ scr. ὅς. Si Empedocles δαλερόν δαλερῶ δ' ἐπεχεῖτο scripsit, Macrobio reddendum est θερμῶ δ' ἐπεχεῖτο θερμῶ.
- P. 202. l. 4.** ante ult. adde *γειτονεύειν*.
- P. 210. l. 2.** pro *dicitur* scr. *dicimus*. Phrynichum Schneiderus ad Plat. Civ. T. I. 111. aut errasse putat aut ἀποτινύναι scripsisse; κτινύναι adversatur regulae cujus mentio facta est in Parall. p. 37. adnot. apposita Hermanni sententia. Ab ἄνω ἀνύω ἄνωμαι differt τίνω τίνυμαι, quod huic adest primitivum τίνω, deest vero paragogum τινύω. Ἐλινύω sive ἐλινύω ad Butt. 68. not. 1. non recte composui cum ζωνύω. — Paulo inferius l. 14. post αἰρέω delendum est comma.
- P. 213. l. 11.** *μνωμένη* Quintus V. 362. fortasse non ex *μνωμένη* produxit sed ab integro μνώομαι, cujus certum documentum est μνώεται Nonn. Par. XVI. 76. Imperativo μνώεο post Apollonium idem usus Dion. XLVII. 544. optativo μνώοιο Maximus 74. In H. H. in Ap. 209. ὑμνήσω ὀππὸς ἄνωόμενος ἔκιες Ἀτλαντίδα κούρην nescio an μώόμενος scribendum sit.
- P. 215. l. 20.** pro *primae* scr. *secundae*.
- P. 216. l. 7.** συνεφάξεν εἶα, ἐκάλει, ὀνόμασται καὶ συνεφώρμα Hes. scribendum puto συνεπεύαξεν εἶα ἐκάλει vel συνεπέαξεν εἶα ἐκάλει ut alio loco Εἰάων εἶα ἐπιχλεῖων.
- P. 219. l. 27.** pro *masculinis* scr. *masculino*.
- P. 224. l. 6.** ante ult. pro *addit* scr. *addidit*.
- P. 225. l. 3.** ante ult. scribe πλοῖζω pro πλωῖζω.
- P. 227. l. 13.** pro *praesente* scr. *praesenti*.
- P. 228. l. 27.** sic etiam Ἀταρβίζεται Ἀταρβῆς φαίνεται Hes. sed ἀνδρίζεσθαι Ἀμιστοφάνης εἶπε (τὸ) ἀνδρούσθαι Poll. II. 20.
- P. 230. l. 26.** adde νεῖν νεάζειν et νεοῦν agrum novare.
- P. 234. de verbis in ἀνω exeuntibus obscurior est Arcadii praeceptio**
p. 161. ἡ διὰ τοῦ ἀνω παραγωγῆ τῶν βαρυτόνων οὐκ ἔχει κα-

τάρχον τὸ ἰ ἐκτεταμένον διὰ τὸ ἰσχω, ἢ τὴν εἰ διαδογγον διὰ τὸ δεικω τὸ δεικνύω καὶ δικάνω (cod. δεικάνω), quae sic explananda videntur: οὐκ ἔχει τὸ ἰ ἐκτεταμένον· τὸ γὰρ ἰσχάνω συνισταμένον ἔχει κατὰ τὸ πρωτότυπον ἰσχω, hoc enim brevem habere ancipitem et Grammatici tradunt Drac. 53, 4. et ostendit paroxytonesis imperativi ἰσχε, eodemque accentu nunc notatur imperativus ἴξε Il. XXIV. 533. Od. XXIV. 393. ante Wolfium vero ἴξε scribebatur, quod sequitur Draco p. 49, 6. τοῦ ἴξω ἐπὶ τοῦ ἐνεσιῶτός ἐστι φύσει μακρὸν τὸ ἰ sed rejicitur a gravioribus v. Prolegg. p. 406. et non convenit parago ἰξάνω· nam de hoc idem valere necesse est quod de ἰσχω ἰσχάνω, idque fortasse addi debet Arcadii praecepto. Quod sequitur ἢ τὴν εἰ διὰ τὸ δεικω — δικάνω scribendum videtur δεικανῶ, quod ille significat regulae non repugnare quia non barytonum est sed perispomenon.

P. 235. l. 13. pro *attenuatum* scr. *attenuatam*.

P. 237. l. 11. pro *ἀλαλυκταίνω* scr. *ἀλυκταίνω*.

P. 239. l. 3. *ἀκαχύνω* injuria addubitat Stollius ad Antimach. p. 102.

P. 243. l. 18. pro *θρυλλίχθη* scr. *θρυλίχθη*.

P. 258. l. 16. *τρύγειν* cum *φρύγειν* componitur *τρούγη πᾶς καρπός* Hes. cum latino *frux*; ὁ καρπός ἀπὸ τοῦ κάρφω τὸ ξηραίνω Eust. 576, 12. alii a *κείρειν* carpere. — In Eupolidis Fragm. I. 426. *μελίαν, συκὴν, ἄλλαν, δρῦν, κιστόν, ἐρέιαν*, pro *ἄλλαν* scribendum est *ἄριαν* quod est quercus nomen. — Pro *εἶδη* I. 27. Hesychius fortasse *εἰδώ* scripsit.

P. 259. not. l. 2. pro *ἦδη* scr. *ἡδή*.

P. 261. l. ult. pro *verbum* scr. *verborum*.

P. 262. l. 4. pro *νη* scr. *νῦ*.

P. 266. not. 22. Draco p. 61. *κνίδη* τὸ *κνι* συστέλλεται· sed ex apposito Theocriti versu apparet illum *μηκύνεται* scripsisse. *Κνίδη* in Arcad. l. c. pro *κράδη* irrepsisse apparet ex EM. 465, 55.

P. 268. l. 3. ante ult. adde *ἄσκη ἄσκησις, τόλμα τόλμησις, δίκη δίκησις*.

P. 270. l. 2. ante ult. pro *sepultarum* scr. *sepulturam*.

P. 274. not. adde *Σύννοιος σύννοικος* Hes. quod mutandum videtur.

P. 279. l. 3. adde *ἐλαίνω ἔλκανον*.

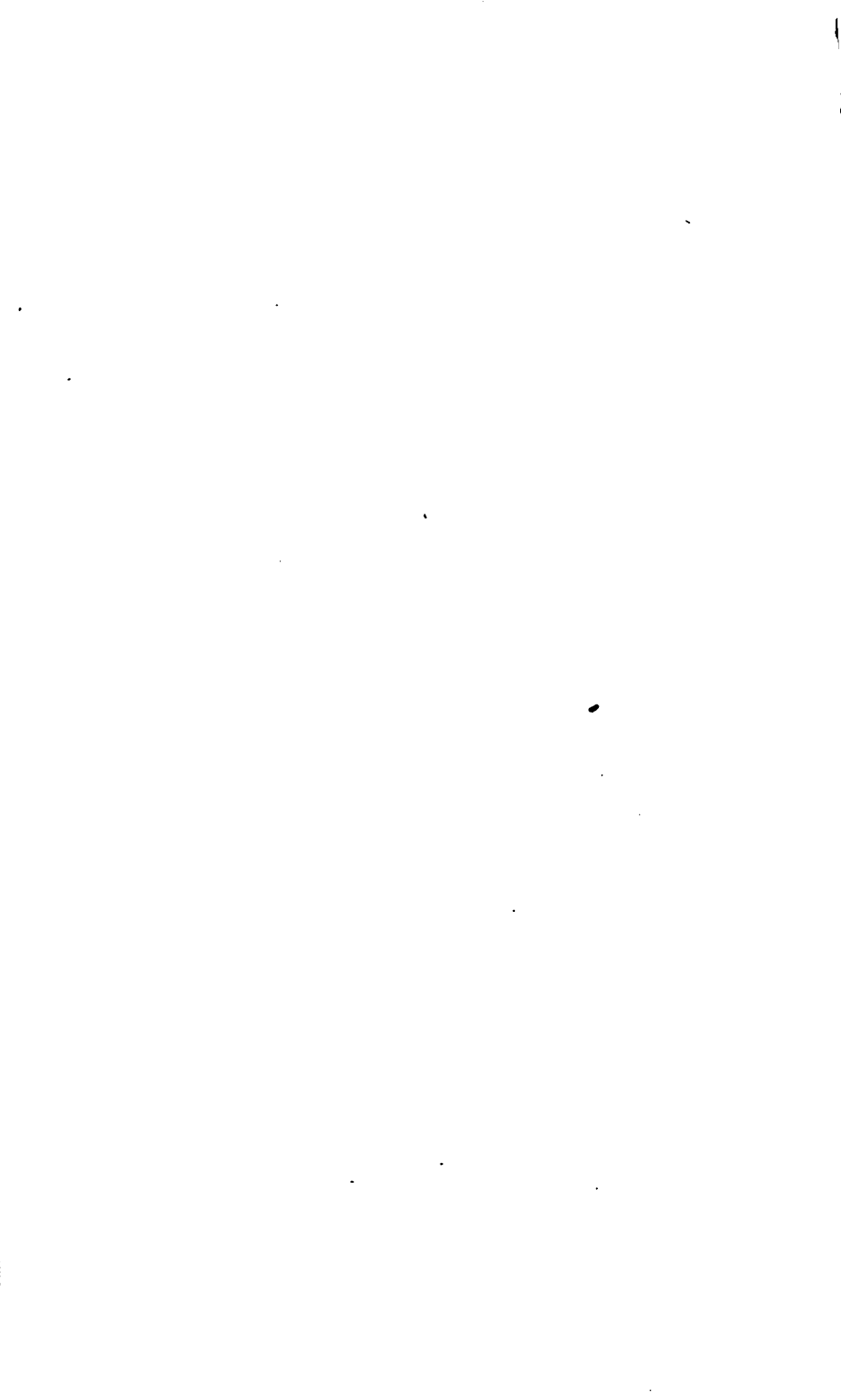
P. 280. l. 6. pro *εἴλλω* scr. *εἴλω*.

P. 287. l. 11. pro *ὄλφος* scr. *ὄλβος*.

Leviora menda non adnotavi; vocabula aliquot ab operis omissa restituere non potui destitutus Manuscripto. Postremae dissertationis plagulas recensere non potui.

I N D I C E S. *)

***) Dissertationis ultimae paragraphos ex Manuscripto indicare cogor pro paginis, quia haec pars nondum ad me pervenit.**

I. Index graecus.

A.

- $\bar{\alpha}$ insert. p. 43. 44.
 $\bar{\alpha}$ prosthet. p. 33. 34. 74. 75. 105.
109. 123. 134. 222.
 $\bar{\alpha}$ et $\bar{\eta}$ in verb. commut. p. 108.
 $\bar{\alpha}$ et $\bar{\upsilon}$ commut. nomin. p. 303.
 $\acute{\alpha}\alpha$, aqua p. 286. n. 28.
 $\acute{\alpha}\alpha\varsigma$ p. 253.
 $\acute{\alpha}\acute{\alpha}\omega$ pro $\acute{\alpha}\omega$ p. 153.
 $\acute{\alpha}\beta\alpha$, $\acute{\alpha}\beta\omega\rho$ p. 11.
 $\acute{\alpha}\beta\rho\omega\mu\alpha$ p. 304.
 $\acute{\alpha}\beta\omega\rho$ p. 253.
 $\acute{\alpha}\gamma\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\nu$ p. *συνάγειν* p. 138.
 $\acute{\alpha}\gamma\acute{\epsilon}\rho\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ proparoxyt. p. 132.
 $\acute{\alpha}\gamma\eta$ p. 83.
 $\acute{\alpha}\gamma\eta\mu\alpha$ p. 49. n.
 $\acute{\alpha}\gamma\iota\nu\acute{\epsilon}\omega$ p. 250.
 $\acute{\alpha}\gamma\kappa\acute{\alpha}\lambda\alpha\omicron\nu$ p. 85.
 $\acute{\alpha}\gamma\kappa\omicron\nu\iota\acute{\alpha}\nu$ p. 153.
 $\acute{\alpha}\gamma\kappa\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\gamma\omicron\sigma\tau\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\gamma\kappa\acute{\omega}\nu$ p. 300.
 $\acute{\alpha}\gamma\rho\acute{\iota}\omega\nu\gamma\tau\alpha$ p. 186.
 $\acute{\alpha}\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\eta$ *κράφα* p. 39.
 $\acute{\alpha}\gamma\rho\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ p. 210.
 $\acute{\alpha}\gamma\chi\alpha\upsilon\rho\omicron\varsigma$ p. 253.
 $\acute{\alpha}\gamma\chi\alpha\upsilon\rho\omicron\varsigma$ p. 276. μ
 $\acute{\alpha}\delta\epsilon\upsilon\kappa\acute{\epsilon}\varsigma$ p. 60.
 $\acute{\alpha}\delta\epsilon\upsilon\kappa\acute{\eta}\varsigma$ p. 64.
 $\acute{\alpha}\delta\acute{\eta}$ p. 259.
 $\acute{\alpha}\delta\mu\alpha$ p. 71.
 $\acute{\alpha}\delta\mu\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\iota\nu$ — *εύειν* p. 237.
 $\acute{\alpha}\delta\omicron\varsigma$ p. 71.
 $\acute{\alpha}\delta\omicron\varsigma$ an $\acute{\alpha}\delta\omicron\varsigma$ p. 306.
 $\acute{\alpha}\epsilon\acute{\iota}\delta\epsilon\lambda\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\acute{\iota}\delta\omicron\gamma\omicron\varsigma$ p. 64.
 $\acute{\alpha}\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ p. 138.
 $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\alpha$ p. 264.
 $\acute{\alpha}\epsilon\sigma\alpha\iota$ p. 153.
 $\acute{\alpha}\epsilon\sigma\kappa\omega$ p. 4.
 $\acute{\alpha}\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\alpha}\eta\mu\iota$ p. 144. 191.
 $\acute{\alpha}\theta\acute{\epsilon}\lambda\beta\omega$ p. 115.
 $\acute{\alpha}\theta\eta\acute{\nu}\alpha\iota$ Florentia p. 300.
 $\acute{\alpha}\theta\rho\acute{\epsilon}\omega$ p. 153.
 $\acute{\alpha}\lambda\gamma\iota\delta\omicron\varsigma$ p. 115.
 $\acute{\alpha}\acute{\iota}\epsilon\iota\nu$ sentire, intelligere. diss. XX.
§. 2.
 $\acute{\alpha}\lambda\upsilon\nu\mu\alpha\iota$, $\acute{\alpha}\nu\alpha\acute{\iota}\nu\omicron\mu\alpha\iota$ p. 124.
 $\acute{\alpha}\lambda\omicron\lambda\acute{\alpha}\nu$ p. 124. n.
 $\acute{\alpha}\lambda\omicron\lambda\acute{\alpha}\nu$ $\acute{\alpha}\pi\alpha\iota\omicron\lambda\acute{\alpha}\nu$ p. 170.
 $\acute{\alpha}\lambda\omicron\lambda\omicron\varsigma$ *ελλείν* p. 124.
 $\acute{\alpha}\lambda\omicron\nu\acute{\alpha}\nu$ p. 124.
 $\acute{\alpha}\lambda\omicron\nu\acute{\alpha}\omega$ p. 156.
 $\acute{\alpha}\lambda\rho\epsilon\iota\nu$ et $\acute{\alpha}\lambda\rho\epsilon\acute{\iota}\nu$ p. 135.
 $\acute{\alpha}\lambda\sigma\theta\acute{\alpha}\nu\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ *βοῆς*, *ὀδμῆς* diss. XX.
§. 2.
 $\acute{\alpha}\lambda\sigma\theta\eta\sigma\iota\varsigma$ *ἀντ'* $\acute{\alpha}\lambda\sigma\theta\acute{\eta}\sigma\epsilon\omega\varsigma$ diss. XX.
§. 3.
 $\acute{\alpha}\lambda\sigma\mu\nu\acute{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$ p. 158.
 $\acute{\alpha}\lambda\sigma\chi\omicron\varsigma$ et $\acute{\pi}\acute{\alpha}\sigma\chi\epsilon\iota\nu$ p. 300.
 $\acute{\alpha}\lambda\omega$ p. 97.
 $\acute{\alpha}\lambda\omega\pi\alpha$ p. 283.
 $\acute{\alpha}\lambda\omega\rho\alpha$ p. 125.
 $\acute{\alpha}\lambda\kappa\acute{\omega}$ p. 325. sq.
 $\acute{\alpha}\lambda\kappa\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\omicron\varsigma$ p. 275.
 $\acute{\alpha}\lambda\acute{\eta}$ et $\acute{\alpha}\lambda\kappa\omicron\varsigma$ p. 298.
 $\acute{\alpha}\lambda\kappa\rho\acute{\alpha}\sigma\mu\alpha\iota$ p. 156.
 $\acute{\alpha}\lambda\kappa\rho\acute{\omega}\sigma\sigma\omega$ p. 248.
 $\acute{\alpha}\lambda\kappa\upsilon\delta\omicron\varsigma$ p. 96.
 $\acute{\alpha}\lambda\kappa\upsilon\mu\omega\nu$ sterillis p. 96.
 $\acute{\alpha}\lambda\alpha\pi\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$ *λαπάζ*. p. 222.
 $\acute{\alpha}\lambda\alpha\lambda\kappa\acute{\epsilon}\iota\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\acute{\epsilon}\xi\epsilon\iota\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\upsilon\sigma\alpha\iota$ p. 109.
 $\acute{\alpha}\lambda\alpha\omicron\varsigma$ diss. XX. §. 4.
 $\acute{\alpha}\lambda\lambda\theta\eta\sigma\kappa\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\theta\eta\sigma\kappa\omicron\varsigma$ p. 73.
 $\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\alpha$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\upsilon\kappa\rho\acute{\omicron\varsigma}$ p. 37.
 $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\upsilon\rho\acute{\omicron}\tau\eta\sigma\iota\varsigma$ p. 8. 130.

- ἀλῆναι p. 117.
 ἀλής p. 117.
 ἄλθεεις p. 242.
 ἄλταστος p. 77.
 ἀλίνδομαι p. 250.
 ἀλισγέω p. 123. 250.
 ἀλιφή συναλιφή p. 260.
 ἀλλοφάσσω p. 105.
 ἄλματα rami p. 292. n.
 ἀλοῶ p. 206.
 ἀλόω p. 163.
 ἄλοςος p. 292. 300.
 ἀλιόν p. 74.
 ἀλωόμενος p. 213.
 ἀλῶναι ἔλειν p. 163.
 ἀλώω p. 213.
 ἀμαλάτιτω — ἀπιω p. 250.
 ἀμαρύσσω p. 75.
 ἀμαρύσσω μαρμαρ. p. 247.
 ἀμβλίσκω — ὄσκω p. 248.
 ἀμβλώσσω ἀμβλυώσσω p. 249.
 ἄμε age p. 34.
 ἀμειβῆ improb. p. 258.
 ἀμέλγειν mel p. 14. Addend. ad p. 22.
 ἀμέλω ἀμέρω p. 54.
 ἀμερεῖν p. 116.
 ἀμηχανῶν p. 170.
 ἀμμάξαι ἀμμιάξαι p. 10.
 ἀμπάζω p. 12. 78.
 ἀμυδρός de voce diss. XX. §. 4.
 ἀμφιάζω p. 77.
 ἀμφιέζειν p. 223.
 ἀμφιπλέξ p. 106.
 Ἄμφιρῶ p. 327.
 ἀνά signif. in contrar. mutat p. 43.
 ἀνάγκη p. 266.
 ἀναδύειν p. 43.
 ἄναλτος p. 74.
 ἀναμύειν p. 43.
 ἄναξ orifex p. 121.
 ἀνάπτειν νέφος diss. XX. §. 6.
 ἀνασφάλλειν p. 43.
 ἄναυδον ὄμμα diss. XX. §. 4.
 ἄναυρος p. 27. n.
 ἄνη p. 265.
 ἀνδραφάσσω p. 106.
 ἀνδριάς γυναικός diss. XX. §. 5.
 ἀνδροκόνος p. 121.
 ἄνθεια τὰ p. 303.
 ἄνθη p. 270.
 ἄνθος ἄνωτος p. 300.
 ἄνωιτο ἄνωτο p. 120.
 ἀντέσθαι παροxyt. p. 98.
 ἄντη ἄντην p. 259.
 ἀντιάζω p. 77.
 ἀντιᾶν ἀντιοῦσθαι p. 172.
 Ἄντινῶ p. 328.
 ἀντιφάρα p. 132.
 ἀντιφερρῶειν p. 132.
 ἄνω αἴνω p. 120.
 ἀορτής p. 125.
 ἄος οὖς p. 313. 314.
 ἄος p. 290.
 ἀπαιολή accent. p. 256.
 ἀπατέω — ἄω p. 168.
 ἀπαυρῶν p. 136.
 ἄπελος p. 311.
 ἀπεσσούα p. 22.
 ἀπλακεῖν ἀμπλ. p. 88.
 ἀπόερσον p. 138.
 ἀποδυκεῖν p. 58.
 ἀποσφαλμῆσαι p. 152.
 ἀπίτροπος οἶνος p. 148.
 ἄραρος p. 277.
 ἄργος τὸ p. 305.
 Ἄρεθουσα p. 73.
 ἀρέσθαι aorist. p. 132.
 ἀρήγειν, ἀλαλαῶν, ἀρκεῖν p. 52.
 ἀρήρυγμαί p. 244.
 ἀρόης p. 183.
 ἀρνύω p. 204.
 ἄρος p. 53.
 ἄρος ἀρήγω p. 233.
 ἀρόσσω ἀρώσω p. 162.
 ἀρώσει p. 187.
 ἄρηη ὄρηη p. 259.
 ἀρῶ ἀρηάμενος p. 259.
 ἄρῆατος p. 105.
 ἀρύω ἀρύω p. 244.

ἀρύω ἐρύω p. 206.
 ἄσαι satiare p. 74.
 ἄσαντο p. 154.
 ἄστανειν p. 237.
 ἄστιμφής p. 33.
 ἄστράγαλος p. 54.
 ἄστραπή p. 41.
 ἄσυρής ἀσάρωτος p. 136. 138.
 Ἄταρπώ Ἄτροπος p. 322.
 ἀτασθάλω p. 234.
 ἀτάω p. 231.
 ἄτη iambic. p. 11.
 ἄτραπος ἄταρπος p. 38.
 ἄτραπος οἶνος p. 148.
 ἀτρεκής p. 285.
 ἄττεισθαι p. 78.
 αυαν non contin. p. 283.
 αὔγος τὸ p. 310. n.
 αὔγω p. 109.
 αὔειν αὔειν p. 11 sq.
 αὔη p. 253.
 αὐθέντης p. 121.
 αὐλή αὐλησις p. 268.
 αὐληρον p. 118. n.
 αὐξή accent. p. 267.
 αὐξειν mactare p. 104. n.
 αὔον αὔτειν diss. XX. §. 4.
 αὐσός p. 283.
 αὐτόμολοι stolonēs p. 206.
 ἄφαρ p. 283.
 ἄφαρος p. 300.
 ἀφλοισμός ἀφλυσμός p. 24.
 ἀφόρδιον p. 47.
 ἄφω ἀφή p. 272. n.
 ἀφράσσω p. 106.
 ἀφράσσω ἀφράζω p. 241.
 ἀχνάσθημι p. 189.
 ἀχέριες p. 292.
 ἀχραής p. 128.
 ἄψοδος p. 134. 327.
 ἄω, ἄέω, ἄημι p. 4.

B.

β̄ insert. p. 33.
 β̄ et δ̄ commut. p. 116.
 β̄ et μ̄ commut. p. 116.
 β̄ et φ̄ commut. p. 30.
 β, π et φ commut. p. 34.
 βάβαλον p. 326.
 βάθος p. 287.
 βάθος pro ὑψος diss. XX. §. 3.
 βαλιός αλόλος p. 118. n.
 βαλλίζω p. 225.
 βῆν p. 5.
 βάνασσος p. 283.
 βαρυνέω suspect. p. 146.
 βαρύς βραδύς p. 300.
 βάρος φέρω p. 300.
 βασιλώ p. 317. 319.
 βατεῖν p. 150.
 βάσσος p. 297.
 βαυνός p. 11.
 Βαυβώ Βαβιά p. 326.
 βδόλος p. 74.
 βδευλυχρός, βδόλος p. 247.
 βέβαα, γέγαα improb. p. 129.
 βέβλεσθαι p. 116.
 βεβρωθούς p. 91.
 βέκος p. 299.
 βειέλοπες p. 117.
 βελάσσω p. 240.
 βέλτερον p. 110.
 βεῦδος p. 299.
 βήλημα p. 118.
 Βίδος p. 305.
 βινέω p. 152.
 βλάξ p. 76.
 βλάσκειν p. 61.
 βλαστή acc. p. 269.
 βλαστός p. 115.
 βλειός p. 115.
 βλεμεαίνω p. 237.
 βλετύς p. 14.
 βλίμη, βλιμάζω p. 85.
 βλωμός p. 282.
 βοάουσα improb. p. 176.

βολβός p. 117.
 βολβός vulva p. 287.
 βοραίζω p. 82. 222.
 βόρβορος βούρα p. 232.
 βορσός p. 283. n.
 βοτειν p. 152.
 βοσκή acc. p. 268.
 Βούτος Βουτώ p. 322.
 βράκανον βράσκη p. 49.
 βρακειν, βράξι p. 48.
 βρατάνειν p. 237.
 βραχειν p. 152.
 βρέφος ξμβρον p. 300.
 βριάω p. 153.
 βριμάω p. 119.
 βρούχος p. 280.
 βρουκανάται p. 185.
 βρῦν p. 5. n. 5. p. 131.
 βρῦτος ὁ et τὸ p. 302.
 βύζα p. 86.
 βυζός p. 277.
 βύπιτης p. 100.
 βύλλαρος p. 286.
 βυλλός p. 101. 286.
 βύβδος fallo p. 286. n. 30.
 βωμός, βουνός p. 133. n.
 βωστρεῖν p. 150. 197.

Γ.

γ̄ insert. p. 34. n.
 γ̄ insert. verb. p. 52.
 γ̄ et ζ̄ commut. p. 81.
 γ̄ et χ̄ in verb. p. 50.
 γκ et κκ commut. p. 46.
 Γαλακῶ p. 323.
 γαγαλίειν p. 237.
 γαμψός p. 47.
 γανώσι p. 187.
 γάσσα p. 71.
 γαυρός p. 134.
 γέα p. 129.
 γέγαμεν p. 129.
 γεγωνεῖν p. 146.

γελάει p. 174.
 γέλη p. 51.
 γέλις p. 137.
 γέλλαι p. 113.
 γελλίζειν p. 118. 225.
 Γελλῶ p. 326.
 γελώων p. 184.
 γελοίων γελώων p. 215.
 γεμέωσι p. 147.
 γενειῶν p. 157.
 γένος ἀντὶ εἰδους diss. XX. §. 3.
 γέσμα p. 30.
 γέρα p. 316.
 γέω p. 129.
 γήρεσθαι p. 118.
 γίγας p. 129.
 γλαυκός p. 285.
 γλιᾶσθαι p. 79.
 γλήνεα p. 294. n.
 γνυπειν p. 22.
 γνύθος γνάθος p. 303.
 γνωρίζω narro p. 132.
 γνωρίζω p. 226.
 γόνυ, κνήμη, κνημός p. 46.
 γογγυρίζειν p. 231.
 Γοργῶ p. 318.
 γουνοῦμαι p. 160.
 γραβά γραῖα p. 269.
 γρίπισμα p. 39.
 γρομφεύς p. 42.
 γύπη acc. p. 267.

Δ.

δ̄ insert. nomin. p. 300.
 δ̄ insert. verbal. p. 293.
 δ̄ prosthet. p. 109.
 δ̄ et β̄ commut. p. 116.
 δ̄ et δ̄ commut. p. 96.
 δ̄ et λ̄ commut. p. 300.
 δαδύσσεσθαι p. 247.
 δάη p. 253.
 δαιταλώμενος p. 157.
 δαλλῶ p. 320.

δᾶλος pro ζῆλος p. 28.
 δάλα p. 255.
 δαμᾶ p. 158.
 δάνη p. 264.
 δάνος mors p. 124.
 δανελῶ unicum p. 223.
 δατέασθαι p. 199.
 δατεῖν p. 28.
 δαῦκος δαυχμόν p. 265.
 δέατο p. 64. 192.
 δέα τὰ p. 312.
 δεδάομαι δῆω p. 86.
 δεδάημαι p. 171.
 δεδάεσθαι p. 5.
 δέελον p. 28.
 δεῖδλα nox p. 254.
 δεικανάω p. 155.
 Δειῖμος p. 282.
 δεῖλαρ p. 110.
 δευτή p. 110.
 δεξιῶντο p. 187.
 δέρεσθαι κτύπον diss. XX. §. 2.
 δέρῃς p. 134.
 δέρῃος p. 291.
 δεύω δέφω p. 109.
 δεύω διαίνω p. 124.
 δέψω δέφω p. 284.
 δηῖω δηῖώω p. 161.
 δηοῦν δηῖᾶν p. 172.
 δῆλη p. 255.
 διάει διάη p. 144.
 διαίρεσις παρένθεσις p. 187.
 διασμα p. 78.
 διατιτᾶν p. 93.
 διερός διαίνω p. 124.
 διέω p. 190.
 δίξω, δίξημαι p. 193.
 δίημι p. 144.
 διῆσαι p. 90.
 δικελλα p. 116. n.
 δίνω δινεύω δινέω p. 145. et Add.
 ad p. 200.
 δισκος p. 58.
 διφρέω p. 169.
 διχᾶω improb. p. 176.

διχῶσα p. 187.
 διψᾶων longo α p. 212.
 διψεῦσαι p. 169.
 δμ insert. p. 237.
 δῶκος p. 287.
 δολφός δελφός p. 287.
 δορυξός p. 327.
 δρακέεσι p. 291.
 δράκος p. 291.
 δραῖνος p. 307.
 δράξ δραῖν p. 103.
 δρατοί p. 63.
 δρατοί oculi p. 284.
 δράττεσθαι ὀδμῆς diss. XX. §. 6.
 δρέπανον Δράκανον p. 49.
 δρῖς δρῦς p. 302.
 δριάουσα p. 153.
 δρῖος δρῖον p. 298.
 δρω δρασκάω p. 5.
 δροός p. 302.
 δῦα fons p. 22.
 Δυναμένη p. 256.
 δυνατεῖν p. 151.
 δύνω aorist. ἔδυνα p. 256.
 δυνάσι p. 186.
 δυσβράκανον p. 49.
 δῶς Δωσῶ p. 322.

E.

ε̄ epenthet. p. 147. 188.
 ε̄ insert. dativ. plural. p. 291.
 ε̄ insert. verbal. p. 294. n.
 ε̄ prosthet. p. 97. 206. 255.
 ε̄ et ο̄ commut. in derivat. p. 280. n.
 ε̄ et ο̄ commut. in nomina. p. 260.
 ε̄ et ο̄ commut. in verb. p. 149. 216.
 ἐάλη ἐλιχθεῖς p. 117.
 ἐανόν εἰανόν p. 191. n.
 ἐάφθη p. 137. n.
 ἐάω satio p. 153.
 ἐάων p. 253.
 ἐγγυᾶν ἐγγυοῦν p. 172.

- ἐγείρω ἐγρῶ p. 239.
 ἐγκαπῆς p. 47.
 ἐγκάλλος p. 117.
 ἐρηγοροῶν p. 186.
 ἔδανόν ἔδανόν diss. XX. §. 4.
 ἔδνάσομαι p. 172.
 εἰ et ι commut. p. 39.
 εἰ et ι commut. in verbal. p. 284. n.
 εἰ insert. verbis p. 92.
 εἰ in ο et οἰ mutant verba p. 279.
 εἰαμένη p. 194.
 εἶδος ἀντι εἶδους et ἀντι γένους
 diss. XX. §. 2.
 εἶεν ibat. p. 191.
 εἰκότερον p. 221.
 εἰκαθῶ p. 147.
 εἰκῶ εἰκῶν p. 324.
 εἰλεα p. 117. n.
 εἰλυτο p. 209.
 εἰλω εἰλω p. 111. 117.
 εἰλω εἰρω p. 137.
 εἰλωτέων p. εἰλώτων p. 198.
 εἰξασι p. 284.
 εἰπεῖν p. 137.
 εἰρη ῥήτρα p. 138.
 εἰρημός p. 282.
 εἰς καθ' εἰς diss. XX. §. 1.
 ἐπιδιάστρα p. 78.
 ἐκθυμα ἐκφυμα p. 24.
 ἐκκαλάζει p. 85.
 ἐκλιχάζειν p. 77.
 ἐλάιατε p. 184.
 ἐλαστρεῖν p. 150. 197.
 ἐλαττονέω p. 152.
 ἐλιάνθη p. 30.
 ἐλλατε p. 137.
 ἐλλίζειν p. 118.
 ἔλλοψ p. 117.
 ἔλλω p. 225.
 ἐλμίνς p. 117.
 ἔλσαι p. 118. n.
 ἐλύω ἐλύσω p. 245.
 ἔμβρονον p. 132. n. 275.
 ἔμπάζομαι p. 78.
 ἔμπάζεσθαι p. 8.
 ἔμπασιος p. 8. 78.
 ἔμπεδῶ Πεδῶ Ions p. 323.
 ἔμπυράναι p. 190.
 ἐναύρω p. 253.
 ἐνδατύσσεσθαι p. 247.
 ἐνδιαίειν — ἀπ̄ p. 175.
 ἐνδίδς p. 22.
 ἐνδυκῆς p. 59.
 ἐνεός diss. XX. §. 4.
 ἐνεικέμεν p. 59.
 ἐνεξίς et composit. p. 57.
 ἐνεον ἐννη p. 28.
 ἐνοσις p. 191. 233.
 ἐνοργισκάνω p. 234.
 ἐν σχερῶ p. 288.
 ἐντελές, ἐντέλεια p. 7.
 ἐντροχῆς p. 69.
 ἔνωα p. 325.
 ἔξανύω occido p. 121.
 ἔξαῦσαι p. 12.
 ἔξαφάζω p. 106.
 ἔξούλη p. 261.
 εὐοιάζω p. 221.
 εὐόλητο p. 124.
 εὐορται p. 124.
 εὐορτή p. 263.
 ἐπαϊστός pro φανερός diss. XX.
 §. 2. not.
 ἐπαύρεσθαι accent. p. 132.
 ἔπειν ἄπειν p. 137.
 ἔπεσον unicum p. 98.
 ἐπέτοσσε p. 100. 101.
 ἐπιθυάζειν p. 246.
 ἐπιζηνον p. 278.
 ἐπιμλεσθαι rarum p. 112.
 ἐπιπροσθεῖν unicum p. 152.
 ἐπίσφατος p. 106.
 ἐπιτροπεῖν dub. p. 203.
 ἐπρωσε p. 91.
 ἐπτῆν p. 107.
 ἐπωάζω ἐπόζω p. 82.
 ἐπωάζειν p. 229.
 ἐπώζω p. 232.
 ἐραστεύειν p. 197.
 ἐραστριῶν p. 155. n.

ἔρατειν p. 151.
 ἔργον p. 76.
 ἔρδω ῥέδδω p. 138.
 ἔρεβος ὄρφνη p. 301.
 ἔρεβοδιφᾶν p. 170.
 ἔρεικη p. 258.
 ἔρετωῶ p. 214.
 ἔρευνᾶν p. 156.
 ἔρευνῶ ἔρω p. 261.
 ἔρέω ἔράω p. 169.
 ἔριγνύειν p. 305.
 ἔριθδήσασθαι p. 81. 152.
 ἔρισμα p. 237.
 ἔρικεα p. 305.
 ἔρσαι p. 283. n.
 ἔρση p. 73.
 ἔρουκανᾶω p. 155.
 ἔρουσπίτελας p. 312.
 ἔρυτο p. 190.
 ἔρχατόωντο p. 185.
 ἔρωή p. 255.
 ἔρωιᾶν p. 156.
 ἔσέρθη improb. p. 35.
 ἔσθος p. 293.
 ἔσσήμαι p. 171.
 ἔσθή p. 293.
 ἔστιχώωντο p. 186.
 ἔστρατόωντο p. 185.
 ἔσιώ p. 318.
 ἔσχατόεις dub. p. 181.
 ἔσχατόωντα p. 185.
 εὔ et ὕ commut. in verbal. p. 285. n.
 εὐδιόω, non ἐνδιόω p. 175.
 εὐκέατος p. 15.
 εὐκηλος p. 15.
 εὐκομόων p. 170.
 εὐλή p. 117. 261.
 εὐληρα p. 117.
 εὐροίζον pro ὄβρουζον p. 82.
 ἐφάται p. 113.
 ἐχυρός ὄχυρός p. 280. n.
 ἔχρα ἔχρη p. 165.
 ἔψω εὖω p. 109.
 ἔω impleo p. 153.

Z.

ζ̄ et σ̄ commut. p. 89.
 ζ̄ et τ̄ commut. p. 88.
 ζάει p. 4.
 ζέβυται p. 86.
 Ζεὺς ναῖος p. 274. n.
 ζήσεας p. 26.
 ζυῶσαι p. 27.
 ζῦθος ὀ et τὸ p. 302.
 ζῶοις optat. defect. p. 25.
 ζωρός p. 286.

H.

ἡγεῖσθαι pro ἄγειν p. 151.
 ἡγερέεσθαι p. 148.
 ἡγερέθοντο p. 97.
 ἡγηλάζω p. 222.
 ἡδ̄ non antè conson. p. 29.
 ἡδος p. 296.
 ἡδ' ὄς de femin. diss. XX. §. 1.
 ἡθέω p. 93.
 ἡθμός p. 92.
 ἡλακάτη p. 118.
 ἡλακάτη — ατον p. 95. n.
 ἡπᾶν p. 158.
 ἡπιᾶν p. 185.
 ἡτορ acclit. p. 316.
 ἡχάνα p. 235.
 ἡχος et ἡχώ p. 319.
 ἡώς p. 253.

Θ.

θ̄ prosthet. p. 37.
 θ̄ pro θ̄ p. 90.
 θ̄ et δ̄ commut. p. 96.
 θ̄ et χ̄ commut. p. 70.
 θάα pro θέα p. 253.
 θᾶκος p. 285.
 θαλπωρή τέρψις p. 37 sq.

θαλύσσω — ὑπτω p. 250.
 θάμβος ὁ et τὸ p. 298.
 θανή p. 259.
 θάρσος p. 292.
 θάσσω τάχος p. 302.
 θάω p. 5.
 Θεανώ p. 327.
 Θεᾶσθαι pro νοεῖν diss. XX. §. 2.
 θέειον p. 188.
 θεείω p. 144.
 θειοῖο p. 144.
 θελκτώ p. 318.
 θέλω periphras. futuri p. 116.
 θεμῶσαι p. 161.
 θεοκλυτεῖν p. 19.
 θεραπεύειν excusare diss. XX. §. 2.
 θέραψ p. 64.
 θερμάστρα p. 121. n.
 θέρωσ p. 109.
 θέσσεσθαι p. 99.
 θέσφατος p. 128.
 θήγη p. 258.
 θηλή p. 115.
 θήπη p. 258.
 θῆσαι p. 5.
 θῆσω pro αἰτήσω p. 90.
 θήμι p. 191.
 θιμβρός p. 136.
 θοάζειν p. 23.
 θοάζω sedeo p. 216.
 θοάσσω, θαάσσω p. 241.
 θοηρός θοῦρος p. 23.
 θοώ p. 23.
 θόω θοίγη p. 108.
 θόωκος p. 188.
 θραλεῖν p. 9.
 θραμβός p. 12.
 θρανεύω θρανώω p. 246.
 θραῖνος θρησασθαι p. 5.
 θραυρός p. 12. n.
 θρησικός θρησκειά p. 65.
 θριμμός p. 86.
 θροῦς θρυλος p. 24.
 θρυλῆθη p. 243.
 θυῖα p. 255.

θύμενος pro σύμενος p. 23.
 θύμος θυμός p. 23.
 θῦνος p. 276.
 θύνω θυνώω p. 145.
 θῦσα p. 282.
 θυσανός p. 101.
 θῶξαι p. 108.
 θῶσασθαι p. 108.

I.

ι insert. p. 244.
 ι insert. nominib. p. 181.
 ι pro ε̄ in verbis consona auctis
 p. 127.
 ι pro ει in Hesych. p. 67.
 ι et ῡ commut. p. 87.
 ιαίρειν sanare p. 157.
 ιάομαι ιαίρω p. 157.
 ιαχνός p. 125.
 ιάχων — ιαχών p. 148.
 ιγκατάπαον p. 8.
 ιδνώθη p. 161.
 ἴδοι oculi p. 278.
 ἴδροῡν p. 160.
 ἴδρω̄ω p. 213. sq.
 ἴεμαι ἴεμαι p. 191.
 ἱεροφουῖτῆρ p. 171.
 ἱέω pro ἴημι p. 144.
 ἱηδών p. 125.
 ἱήτης p. 191. n. '
 ἴω breve ι Add. ad p. 234.
 ἰθῆ p. 125.
 ἱελος ἴσος p. 64.
 ἱκταίνεσθαι p. 237.
 ἱλέομαι p. 169.
 ἱλαώς p. 193.
 ἱλυσπάομαι p. 156.
 ἱμάω — ἴσω p. 241.
 ἴμι p. 290.
 ἱμπάταον p. 8.
 ἱνῆν ἱνεῖν p. 172.
 ἱξον p. 284.

ἰξός, viscus p. 32.
ἰός p. 125.
ἰότης p. 191.
ἱπποβούκολος diss. XX. §. 4.
ἱρήτειρα p. 197.
ἰσοφαρίζειν p. 132.
ἰχνέω p. 201.
ἰσχω breve $\bar{\iota}$ Addend. ad p. 234.
ἰχαρ p. 313.
ἰχωρ p. 125.
ἰω pro *ἰημι* Addend. ad p. 18.

K.

$\bar{\kappa}$ prostheth. p. 205.
 $\bar{\kappa}$ exemt. p. 285.
 $\bar{\kappa}$ insert. verbalibus p. 292.
 $\bar{\kappa}$ et $\bar{\pi}$ commut. p. 117. 153.
 $\bar{\kappa}$ et $\bar{\chi}$ commut. p. 63. 70.
 $\bar{\kappa}$ et $\bar{\chi}$ commut. in verb. p. 58.
καβλίει p. 115.
καθίγγυσθαι p. 207. 209.
κατατα κύαρ p. 315.
καίνυμαι p. 209.
κάκη imperat. p. 14.
καλιστρεῖν p. 150. 197.
κάλλος unicum p. 291.
Καλυψώ p. 323.
καμψός p. 283.
κανάξαι defect. p. 241.
κάπετις καπίθη capis p. 85.
καπνοπάται p. 31.
κάπος p. 307.
κάπος κάρος p. 46.
κάπτω χανδάνω p. 84.
κάπτυρος p. 12. n.
κάπυς p. 244.
καρκώ p. 320.
κάρος κάρον p. 298. n.
καταμηλώσαι p. 26.
κατανδραφάσσειν p. 106.
καταπάτης p. 116.
κατασφυράσσω p. 240.

κατεμπάζειν p. 78.
κατηπιύωντο p. 185.
κατουλάς p. 261.
καύχη p. 269.
κέαρνον p. 15.
κεδαίω p. 194.
κέδμα p. 15.
κεῖαι p. 14.
κεῖον p. 274.
κεκαδήσω p. 152.
κέκλομαι p. 127. n.
κέκλω p. 111.
κέλαδος, κέλωρ p. 115.
κέλευθος p. 117.
κέλης p. 117.
κέλλω appello p. 116.
κέλυφος p. 44. 294.
κενοῦν discedere p. 84.
κεντάννυμι p. 208.
κέντωρ p. 98.
κέομαι p. 192.
κέραμαι p. 132.
κεραμῖς μολυβδίη diss. XX. §. 4.
κερκίς p. 63.
κέρνα p. 264.
κέρνος ὀ et *τό* p. 298.
κερτομεῖν σκερβόλλειν p. 114.
κερώεις improb. p. 181. n.
κεστός p. 121.
κέστρα p. 98.
κέστρον p. 121. n.
κέστωρ p. 121.
κέχλαδα p. 28. 77.
κῆθειον χεῖτιον p. 84.
κηκαδεῖν p. 81.
κῆλεον p. 294. n.
κημός p. 85.
κῆτος p. 84. 301.
κίατο p. 117. 192.
κίειν κέλλειν p. 117.
κιλλαμαρίζειν p. 232.
κίλουρος p. 117.
κινεῖν κίειν p. 117.
κίνυγμα p. 244.
κινώ p. 318.

- κίω κινέω* p. 192.
κιάδες p. 293.
τὸ κιάδος p. 293.
κληθῶν κληθῶν p. 188.
κλέθος p. 79.
Κλείτωρ p. 293.
κλείω κλίνω p. 131.
κλεύθωμαι p. 92.
κλεύσομαι p. 92.
κλέω κλύω p. 19.
κλήδεα p. 293.
κλήθρα p. 293.
κλήτος p. 292.
κλίτος p. 293.
κλωστήρ p. 94.
κναίειν pro φθείρειν p. 124.
κνή p. 165.
κνή κνέε p. 27.
κνημός p. 282. n.
κνημός γναθμός p. 46.
κνίζος κνίζη p. 277.
κνῖσος p. 297.
κνίφος p. 293.
κνῦ p. 287.
κνύζα p. 258.
κνύζαω p. 86.
κνύος p. 290.
κοιᾶσθαι p. 172.
κοίης p. 156.
Κοκκυμῶ p. 325.
καλάζω κολούω p. 206.
κόλλος p. 291.
κολωῖν p. 164.
Κομμαγεηνος p. 188.
κομφός p. 283. n.
κονή p. 121. 260.
κονεῖν p. 153.
κόνις χνοῦς p. 29.
κοντός p. 98. 121.
κορμός p. 282.
κόρνοψ p. 117.
κορυνιώντα p. 180.
κράγος p. 280.
κράν p. 83.
κράνα p. 128.
κράσσεια p. 130.
κράτος p. 128. 302.
κραυγαῖν p. 235.
κράω p. 5.
κρεάγρα putei diss. XX. §. 5.
κρέας unicum p. 316. n.
κρέμαισθε p. 127.
κρεμύω p. 158.
Κρεσφόντης p. 128.
κρέω p. 128.
κρήνη πηγή p. 128.
κρησέρα p. 93. 130.
Κρησίλας p. 128.
κρί κριδή p. 94.
κρίνος κρίνον p. 299.
Κρίτος p. 130.
κροκόωσι p. 186.
κρούμη p. 281. n.
κρούπαλον p. 63.
κρωβλον κρωπιον p. 37.
κρωμαξ grumus p. 281. n.
κτιᾶν p. 6.
κτείνυμι κτίνυμι p. 210.
κτεῖς p. 129. 130.
κτεῖς dens p. 15.
κτίνυμι κτιννυμι p. 210.
κύαρ κύος κύτος p. 96.
κύβερνος gubernum p. 159.
κυδιάουσα p. 177.
κυδοιδυπᾶν p. 159.
κύδος ὁ et τὸ p. 298.
κύθος p. 293.
κυκλώω p. 215.
κύλα κοικύλλω p. 114.
κυνώ p. 319.
κυρβάσαι p. 134.
κύρβις p. 302.
κυρτιώντες p. 215.
κύτος κύσθος p. 301.
κώληψ p. 117.
κώτιλον ὄμμα diss. XX. §. 4.
κωφός de oculis diss. XX. §. 4.

A.

$\bar{\lambda}$ insert. p. 52. 105. 112.
 $\bar{\lambda}$ insert. verb. p. 114.
 $\bar{\lambda}$ et $\bar{\rho}$ commut. p. 73. 116. 137.
λαία λεία p. 83. 254.
λαῖδος p. 311.
Λαιμώ p. 326.
λαϊρός p. 246.
λαίω p. 6.
λάκκος lacus lacunar p. 237.
Λάμια Lamiae p. 326.
λάμπειν de auditu diss. XX. §. 3.
λαμπρός λευκός p. 37.
λαρός diss. XX. §. 4.
λαρός λιαρός p. 29.
λαῖσθαι p. 79. 83.
λαχή fossa p. 237.
λάω p. 6.
λέγειν λήγειν p. 57.
λειριόεσσα vox diss. XX. §. 4.
λέκος p. 295. n.
λελάσθαι p. 94.
λελιχμότης p. 119.
λέπας λέπος p. 315.
λεπτυνέω suspect. p. 146.
λέων λεύσσω p. 109.
λεχώς p. 325.
ληκώ ληκῶν p. 320.
λητο p. 94.
Λητώ p. 317. 325.
λιάζειν p. 77.
λιάζω p. 131.
λιαίνω χλιαίνω p. 30.
λιλεῖν p. 194.
λιμβός λιχνός p. 69.
λινοπιτῶν p. 218. n.
λίξ p. 77.
λιπόως p. 183.
λίπτω διψάω p. 300.
λιτέσθαι paroxyt. p. 98.
λν non juncta p. 209.
λοῦσος p. 22.
λούω λουεῖω p. 145.
λόχος λεχώς p. 325.
 Lobeck. Technol.

λύγος λύγη p. 297.
λῶν et λιῶν p. 154.
λῶπος λόπος p. 301.
λωφῶν λόφος p. 158.

M.

$\bar{\mu}$ insert. p. 42. sq.
 $\bar{\mu}$ insert. verbalib. p. 288.
 $\bar{\mu}$ et $\bar{\beta}$ commut. p. 116.
 $\bar{\mu}$ et π commut. p. 31.
μαδῶν μαδῶζειν p. 24.
μαδῶν et μυδῶν p. 301. n.
μαίεσθαι p. 130.
μαῖρα p. 205.
μάκελλα p. 116. n.
Μακκώ p. 326.
μάκκη μακκίειν p. 205.
μᾶμα p. 156.
μᾶμα cibus p. 31.
μαματίς p. 10.
μανδάκης p. 10.
μάνη μανία p. 260.
μανός p. 278.
μαράσσω p. 240.
μαργάς p. 10.
μαρμαίρειν p. 74.
μάσασθαι p. 130. 156.
μάσασθαι tangere p. 47.
μάσσαι p. 10.
μάσταξ p. 156.
μαστιαρῶζειν p. 231.
μαστιγεῖν — οὖν p. 171.
ματέεσθαι p. 26.
ματεῖν p. 150. 202. n.
μάτος p. 284.
μαχέομαι p. 148.
μέγαρος τὸ p. 299.
μέζα p. 296.
μελανανγῆς diss. XX. §. 6.
μελάνω μελαίνω p. 234.
μελετιῶν μέλλειν p. 116.
μελισσα sacerdos p. 257.

μέμαε μέμονε p. 129.
 μέμβλομαι p. 127. n.
 μέμνοιο p. 127.
 Μενεσθῶ p. 322.
 μενοιένω — άω p. 164.
 Μέντης μνήμων p. 129.
 μερμῆς p. 137.
 μεσόψηρος p. 286.
 μεσόψηρον p. 32.
 μηχή accent. p. 267. n.
 μηλῶσαι p. 26.
 μηρυκῆσθαι p. 159.
 μήστωρ μήστωρ p. 7.
 μηχανάται p. 185.
 μῆχος p. 294. 296.
 μιάστωρ p. 121.
 μίνθος p. 125.
 μινυθῆσαι p. 147.
 μιργῶσαι p. 125.
 μίρμα p. 125.
 μῖσος p. 308.
 μνάομαι μάομαι p. 7.
 μνάριον p. 29.
 μναρός μνιαρός p. 29.
 μνάσθαι μαλεσθαι p. 129.
 μνηστήρ μῆστωρ p. 129.
 μνοῖός p. 29.
 μνοῦς μνιον p. 29.
 μνώομαι μνάομαι p. 213.
 μνώομαι vid. Addend. ad p. 213.
 μοῖος σμοῖος p. 274.
 μοῖος μύω μύσος p. 301.
 μολύνω θολύνω p. 245.
 μόρα acc. p. 267.
 Μορμῶ p. 328.
 μορμῶ p. 320.
 μόρυχος p. 245.
 Μορφῶ p. 319.
 μοσχύνω p. 238.
 μουκίω p. 285.
 μυᾶν p. 114.
 μυδάω p. 81.
 μυζάω p. 86.
 μυθοῦσθαι p. 171.
 μύκη p. 263.

μυκός p. 285.
 μυκός μύξα p. 301.
 μύλη μύλλω p. 114.
 μύλλα p. 286.
 μυλλός p. 114.
 μυνδός diss. XX. §. 4.
 μύσκος μύσος p. 301.
 μυχθίω p. 226.
 μύω μνάω p. 154.
 μωμέομαι — άομαι p. 168.
 μωραίνω pro άφροδισιάζω p. 326.
 μῶρος de cibo diss. XX. §. 4.
 μῶσθαι p. 26.

N.

ἄν insert. p. 131.
 ἄν insert. verb. p. 149.
 ἄν post μ insert. p. 129.
 ἄν omissum ante σ p. 121. n.
 νάερέβα p. 7.
 νάειν νήγεσθαι p. 69. n.
 ναιετιάω, non ναιετιώ p. 173.
 ναιτεῖρα p. 7.
 νάος p. 274.
 νάρω gnario p. 132.
 νᾶσαι p. 132. n.
 ναστός p. 104.
 ναύειν p. 13.
 ναυσίπους p. 27.
 ναυστήρ p. 13.
 νάω νάω p. 7.
 νάω νάω νήγω p. 11.
 νείν pro πλείν p. 27. n.
 νηγάτεος p. 129.
 νητός p. 104.
 νήγεσθαι fluere p. 69. n.
 νίκος p. 297.
 νόα fons p. 27.
 νοεῖν pro ιδεῖν diss. XX. §. 2.
 νόστιος νόστιμος p. 16.
 νότος p. 27. 86. 284.
 νοῦς fluvius p. 27.

νυκτιλαμπής diss. XX. §. 6.
νωθής νώκαρ p. 109.

Ξ.

ξ̄ terminat. adverbior. p. 63.
ξ̄ et σ̄χ̄ commut. p. 32.
Ξανθωῖ pro Ξανθώ p. 327.
ξηρίς ξυρίς acc. p. 293 sq. n.
ξίφος p. 294.
ξουθός de sono diss. XX. §. 4.

O.

ο̄ prosthet. p. 44. 98. 100. 109. 239.
ο̄ et ε̄ commut. in verb. p. 149. 221.
οῖ pro φ p. 127.
ὀθύλλομαι p. 90.
οἶδος p. 311.
οἶκος locus p. 59. n.
οἶομαι opinor p. 108.
οἰχεῦμαι p. 148.
οἰῶ p. 145. n.
ὄλβος p. 287.
ὀλιβρός ὀλιβράζει p. 98.
ὀλίγη p. 280. n.
ὄλμος p. 282.
ὄλος p. 123.
ὀλός θόλος p. 245.
ὀλολυγών p. 324.
ὄμβρος a βρύω p. 69.
ὀμοκλέω — ἄω p. 164.
ὀμοσιυχῆν p. 171.
ὀμοτροχῆν p. 170.
ὀμοῦμαι ὀμεῖται p. 163.
ὄμπνη p. 42.
ὀμφή ὄσσα ὄψ p. 42.
ὀμφύνω p. 114.
ὀνέω ὀνελαρ p. 193.
ὀνίναμαι p. 162.
ὄνοισθε ὄναισθε p. 162. n.
ὄνομαι p. 162.

ὄνοματοθηρῆν p. 170.
ὄνος onus p. 163.
ὄξος ἀκή p. 301.
ὄξύς de colore diss. XX. §. 4.
ὄπεαρ p. 159. n.
ὄπήτιον p. 159.
ὄπός sapor succus p. 30.
ὄπυῶ p. 41.
ὄράατε p. 184.
ὄργάζειν p. 280. n.
ὄρεχθέω p. 97. 152.
ὄρμενος p. 283. n.
ὄρμος p. 282.
ὄρνιδοθηρῆν p. 170.
ὄρογκος ὄροχθος p. 133. n.
ὄρομαι ῥώομαι p. 138.
ὄρος ὄρος p. 301.
ὄρος p. 288.
ὄρη Furia, ὄρηαξ p. 259.
ὄρηξ p. 283.
ὄρσοδάκη p. 283.
ὄρσος p. 283.
ὄρσότης p. 283.
ὄρταλίω p. 133.
ὄρτός p. 133. n.
ὄρχεῖσθαι ὄρχος p. 153.
ὄρχος p. 280. n.
ὄρωομένη p. 213.
ὄρώρυγον p. 262.
ὄσμη ἀφεγγής diss. XX. §. 4.
ὄσσα ὄμφη p. 108.
ὄσσεσθαι ὀτενέσθαι p. 257.
ὄσσομαι ὄομαι p. 108.
ὄσσος p. 291.
ὄσφρομαι p. 257.
ὄτρηρός p. 239.
ὄυλαμός p. 117.
ὄυλάς οὐλαμός p. 261.
ὄυλε macte p. 111.
ὄυλή p. 111.
ὄυνεσθε p. 162.
ὄυρός ὄρυγμα p. 100.
ὄυρος ὄρῆν p. 158.
ὄυρος αὔρα p. 276. n.
ὄυς οὔας p. 313. 314.

οὐται οὐτάναί p. 167.
 οὐτος de femin. diss. XX. §. 1.
 ὀφέλλειν p. 16. n.
 ὀχθέω ὀχθομαι p. 149.
 ὀχθαίειν p. 227.
 ὄχνη p. 264.
 ὄψ vox et visio p. 257.
 ὄψε p. 283.

II.

π̄ insert. p. 47.
 π̄ insert. nomín. p. 283. n.
 π̄ insert. verb. p. 36.
 π̄ prosthet. p. 247.
 π̄ et x̄ commut. p. 117. 153.
 π̄ et μ̄ commut. p. 31.
 πάγος πηγάς p. 281. n.
 πατεῖν μάζαν p. 10.
 παῖλλος p. 113.
 παῖω παῖω p. 130.
 παλάσσω παλύνω p. 104.
 παλινόρθος p. 134.
 παλινόρσος p. 283.
 παλλέω p. 145.
 παλύνειν de liquid. p. 104. n.
 παμφαλύζω p. 232.
 παμφρανάω p. 155.
 πανόμφραιος p. 42.
 πᾶνος τὸ p. 306.
 παός p. 274.
 παπταίνω p. 7.
 παπταίνω παμφραλάω παπταλάω
 p. 8.
 παραπάσσω p. 105.
 παρένθεις ἐπενθ. p. 187.
 πάροψ p. 117.
 πᾶρος τὸ p. 306.
 πᾶσκος p. 104.
 πατάνη πλάστιγιξ p. 52.
 παφών p. 9.
 πειδῶ p. 290. n.
 πεινάω longo ᾱ p. 211.

πελεκῆν p. 159.
 πελεμίζω p. 226.
 Πελεός p. 311.
 πέλος πέλλη p. 311.
 πέλω πελεμίζω p. 107.
 πέλω πελεμίζω pello p. 116.
 πέπαλακα p. 149.
 πεπιτηώς p. 107.
 πέρθω πορθέω p. 149.
 περιρῥήσῃς p. 36.
 περισπερχέω p. 152. n.
 περιφυλείν — φλεύειν p. 24.
 περώων ambig. p. 178.
 πέσκος p. 314.
 πεσσός p. 283. n.
 πετάω p. 193.
 πετεηνός p. 188.
 πέτιη casus p. 259.
 πέτω πτήσσω p. 107.
 πεύδομαι πόθος p. 261.
 πέφη p. 9.
 πέφιμαι p. 113.
 Πεφρηδῶ p. 325.
 πεφυζότες μεμυδότες p. 81.
 πῆ et πῆν p. 104.
 Πήγασος p. 207.
 πηγασίμαλλος p. 103. n. p. 294.
 πηγός πάγος p. 281.
 πηθῆν πούς p. 159.
 πηλοπλάθος p. 105.
 πηλός p. 104.
 πῆμα p. 70.
 πηρός p. 70. diss. XX. §. 4.
 πῆθαξ p. 65.
 πῆθαξ πηθαίω p. 207.
 πιμπλεῦσα p. 169.
 πινυμένη p. 190.
 πινύσκω πινύσσω p. 248.
 πιπράσκω p. 158.
 Πῆσα p. 308.
 Πῆσα Βῆσα p. 131.
 πῆσος τὸ p. 308.
 πιστός p. 131.
 πλάγος p. 307.
 πλαγκτός p. 88.

πλακερός p. 57.
 πλατυγίω p. 247.
 πλατύς latus p. 52.
 πλείν pro νεῖν p. 276. n.
 πλέω πλεῖω πλώω p. 25.
 πλέω πελάω p. 107.
 πληγάδες p. 88. n.
 πλημαθῆναι p. 157.
 πλημύρα p. 149. 264.
 ποδῶκες ὄμμα diss. XX. §. 6.
 πόθος et πεύθομαι p. 156.
 ποιά ποιός p. 310. n.
 ποιπνύω p. 25. 129.
 πολύκυνθος p. 96.
 Πολυξώ p. 327.
 πόρκης p. 273.
 πόρπη p. 264.
 πορσύνω p. 284.
 πορφυρέω brevi ypsil. p. 149.
 ποτέομαι πωτάομαι p. 167.
 ποτίκρανον cubital diss. XX. §. 6.
 ποτιόμφει p. 41.
 πρέπειν de odore diss. XX. §. 3.
 πρημαίνω p. 237.
 πριάσθην p. 192.
 πριάσθαι p. 192.
 προβάοντε p. 5.
 προϊχτης p. 99.
 προσαῦσαι p. 12.
 πρόσπαιος p. 78.
 πρόσφατος p. 106.
 πρόφατος p. 9.
 προχανή accent. p. 265.
 προχέα p. 254.
 π̄ insert. p. 64.
 π̄ et σ̄ commut. p. 49. 100. 108.
 π̄ et ψ̄ commut. p. 89.
 πταίω παίω p. 10.
 πταίτης p. 8.
 πτίσω pinso p. 130.
 πτοιά p. 138.
 πτόρος p. 279.
 πτύον p. 275.
 πτώ, καταπιτήην p. 107.

πτωκάω p. 217.
 πύελος πτύελος p. 131.
 πύη p. 255.
 Πυθόει p. 290. n.
 πυκνός p. 281. n.
 πυξίς χαλκή diss. XX. §. 5.
 πύον πύος πύος πῦαρ p. 309.
 πυρσός p. 284.
 πῶμα opercul p. 21.
 πωμάννυμι p. 208.
 πωρός p. 70.
 πωτάσκομαι p. 249.

P.

ρ̄ insert. p. 47. 106. 302.
 ρ̄ insert. in terminat. p. 42.
 ρ̄ et δ̄ commut. p. 73.
 ρ̄ et λ̄ commut. p. 116. 137.
 ραγέεσαι p. 291.
 ραίβος ραίψος p. 284.
 ραίλειν de siccis p. 104. n.
 ράκτος p. 284.
 ράμφος ρύγχος p. 303.
 ρασθαίνω p. 237.
 ράσσετε p. 128.
 ράχος ρήχος p. 281. n.
 ρεγεύς ρέγος p. 78.
 ρεμφάξαι p. 242.
 ρεούμενος p. 144.
 ρήνος ρίνος p. 298. n.
 ρήσκω p. 16.
 ρινῶν p. 157.
 ρόμβος στρόμβος p. 35.
 ρυβός γρυπός p. 48.
 ρύμβος στρόφαλος p. 35.
 ρύπος p. 288.
 ρύσκειν p. 61. n. 20.
 ρύτρος p. 299.

Σ.

- σ̄ prosth. p. 43. 84.
 σ̄ pro ὀ in compos. p. 128.
 σ̄ et τ̄ commut. p. 283.
 σάθων puerulus p. 326.
 σάινουρος p. 128.
 σάινουρος Σαννυρίων p. 113.
 σάιρειν σύρειν p. 136.
 σάπκος p. 285.
 σάλαγξ p. 93.
 σάλος p. 128.
 σάμεα p. 303.
 σάγγας p. 278.
 σαννίον p. 113.
 Σαπρώ Σαπρός p. 323.
 σαρκάζω σύρω p. 220.
 Σαυροπατίδες p. 31.
 σαυρωτήρ p. 285.
 σαφέω p. 152.
 σαῶς, σοῶς p. 183.
 σειρά p. 137. 256.
 σελάχεια p. 303.
 σελαχος p. 305.
 σέλμα σελμῖς p. 112.
 σελμῖς p. 117. 137.
 σηκός p. 285.
 σήλατο p. 112.
 σηπεύειν p. 196.
 σηπή p. 258.
 σήπω ὀπός p. 125.
 σῆστρον p. 93.
 σθ̄ insert. p. 64. 97.
 σθ̄, σθμ̄ insert. p. 237.
 σῖγα λέγειν diss. XX. §. 4.
 σινέομαι p. 146. 152.
 σινίον p. 93.
 σίφλος diss. XX. §. 4.
 σκαῖός, σκαμβός, σκιμβός p. 85.
 σκάλευθρον p. 115.
 σκάλοψ p. 115.
 σκαρδαμύσσειν p. 247.
 σκαρδαμύσσω p. 134.
 σκάρος p. 134.
 σκάτος, σπάτος, σκῦτος p. 303.
 σκεοθήκη p. 37. n.
 σκέπα p. 316.
 σκέραφος p. 114.
 σκευή σκιά σκιοός p. 37.
 σκιριτζῖν p. 134.
 σκιριτέω p. 169.
 σκιδνάω p. 193.
 σκνήφος p. 290.
 σκιοός σκιά p. 303.
 σκορόβυλος p. 286.
 σκοτόωσι p. 186.
 σκύδμανος p. 279.
 σκύλλα p. 276.
 σκῦλον spoliūm p. 115.
 σμερδαλέος p. 75.
 σμήνος ἔσμός p. 302.
 σμοῖος p. 301.
 σμῶδιξ σμῶνη p. 68.
 σῶβος p. 287.
 σολοικοφανές diss. XX. §. 1.
 σόλος p. 112.
 σοοῦσθαι p. 171.
 σοῦς p. 23.
 σοφός sibus nesapus diss. XX. §. 4.
 σπάλαξ p. 115.
 σπάλευθρον p. 115.
 σπαιών p. 32.
 σπαλύσσω p. 247.
 σπαργέω p. 169.
 σπαστρεύειν p. 136.
 σπέραδος p. 294.
 σπέω Add. ad p. 16.
 σπλεκοῦν σπεκλ. p. 161.
 σπυρθίζειν p. 134.
 σσ̄ et π̄ commut. p. 100.
 σταλαγεῖν p. 35.
 σταληθῶν p. 188.
 σταλώω improb. p. 175.
 στανύω p. 208.
 στείβη improb. p. 258.
 στείω στεύω p. 17.
 στελγίς στεργγῆς p. 55.
 στέλεχος p. 305.
 στεμβάζειν p. 33.
 στεναχή στοναχή p. 258.

στενάχων — αχῶν p. 148.
 στερεός στέριφος p. 56.
 στεροπή στοριτία p. 41.
 στέρωσ p. 41.
 στέριφος σιρέφος p. 302.
 στέρω στερῶ p. 146.
 Στεῦνος p. 305.
 στηθος p. 293.
 στηριζῶ p. 226.
 στιβῆσαι defect. p. 148.
 στιλβός p. 277.
 σιμφρός σιμφρός p. 55.
 στιχάει, στιχόωσι p. 186.
 σιλαγγίς p. 55. n.
 σιτόρη p. 55.
 σιραγγαλιά p. 55.
 σιράγῃ p. 54.
 σιρατάσθαι — οὔσθαι p. 185.
 σιρατός p. 284.
 σιρέφειν et κλάθειν p. 94.
 σιρήνος ὁ et τό p. 298.
 σιραγγύλος σιρεβλός p. 55.
 σιροφέω σιρωφάω p. 167.
 σιρύμοξ p. 55. n.
 στυλος p. 24.
 στυμνός p. 55.
 στυπη στύπος p. 297. n.
 στυφρός στυφελός p. 55.
 συγκοπή pro ἀποκοπ. p. 5. n.
 συλέω — ἄω p. 168.
 συνέντης p. 121.
 σύριγξ σήραγξ p. 136.
 συρφετός p. 294.
 σύρφος p. 294.
 σύραξ ὁπός sapa diss. XX. §. 4.
 σφεδανός p. 76.
 σφραδαίω p. 82. 222.
 σφάλαξ p. 247.
 σφαλός p. 276.
 σφαλλός p. 276.
 σφαλμῆσαι ἀποσφ. p. 157.
 Σφητιώ p. 323.
 σφοδρός p. 76.
 σφριαί p. 52. 119. 241. n.
 σφρίγος p. 308.

σφυδᾶν p. 52.
 σχαστήρια p. 85.
 σωκεῖν p. 151.
 σῶκος p. 285.

T.

τ̄ exemtum p. 285.
 τ̄ insert. p. 130.
 τ̄ insert. verb. p. 44 sq.
 τ̄ prosthet. p. 112. 118.
 τάω p. 130.
 τανθαρούζειν p. 231 sq.
 τανταλλῶ — εὔω p. 232.
 ταξιούσθαι p. 160.
 τάρφος p. 304.
 τάρχος p. 305.
 ταρσός p. 136.
 ταυτάζειν p. 222.
 τᾶω τητᾶω p. 293.
 τεχέσειπλήτης p. 89. 107.
 τεῖχος p. 70.
 τέκμαρ p. 70.
 τέκτων p. 70.
 τελάσσαι p. 115.
 τέλθος p. 294.
 τέμενος p. 295.
 τέμπεα p. 305.
 τέναγος p. 294.
 τένδη p. 259.
 τένδης p. 74. 96.
 τέννος p. 291.
 τεξελεσθε p. 92.
 τέρατα τέρεα p. 315.
 τεραίω p. 222.
 τέρετρον τόρονος p. 55.
 τερέω p. 136.
 τερηδών p. 136.
 τερδρεία p. 66.
 τερσήμεναι p. 109.
 τερύσκω p. 136.
 τέρχνος τρέχνος p. 302.
 τέτακα p. 130.

τετιμημένος p. 154.
 τευμᾶν p. 222.
 τευτάζειν p. 222.
 τέχνη τεύχω p. 222.
 τῆ p. 8. 28. 130.
 τῆθῃ p. 115.
 τηλία p. 8.
 τηλύγετος p. 129.
 τητᾶν p. 28.
 τιθαιβώσσω p. 248.
 τιθέναι pro ποιεῖν p. 191.
 τίλη p. 255.
 τίλλω p. 118.
 τινθός p. 136.
 τίνυμι τίννυμι p. 209.
 τιτύσχω p. 61.
 τίω ἀτίω p. 124.
 τλήναι τέλλειν p. 115.
 τμήγω p. 108.
 τμηῆσαι p. 108. n.
 τμώμενος p. 8.
 τοίχος p. 70.
 τολμᾶν ταλάσαι p. 115.
 τονθρύζειν p. 231.
 τορεῖν τετραίνειν p. 203.
 τόρμος p. 288.
 τόρνος p. 136.
 τόρνος τέρετρον p. 55.
 τόρνος τόρος p. 288.
 τορύνω, τορύνῃ p. 136.
 τρανῆς p. 136.
 τραπέω p. 148.
 τρασιά p. 136.
 τραυλός p. 286.
 τραυσανόν p. 136.
 τρήμη τρυμαλιά p. 53.
 τριάξαι p. 241.
 τρίβω p. 136.
 τριγός p. 87. 280.
 τρίζειν et τρύζειν p. 87.
 τρίπους τράπεζα diss. XX. §. 5.
 τριτόωσα p. 187.
 τριτώ p. 320.
 τροφιοῦσθαι p. 160.
 τροχέω τροχάω p. 167.

τρούος p. 310.
 τρυπᾶν obscen. p. 8.
 τρυσός p. 283.
 τρύχω τρυχώω p. 161.
 τρώγλη τρώμη p. 53.
 ττ et ζ commut. p. 99.
 τύκος p. 280.
 τύμβος p. 45.
 τυφλός diss. XX. §. 4.
 τωθάζω p. 221.

Υ.

υ pro υι in optat. p. 127.
 ὕδνον tuber p. 305.
 ὑλαῶν suspect. p. 175.
 ὑλλεῖν p. 72.
 ὑπερικταίνω p. 237.
 ὑπἄλλειν σιόμα diss. XX. §. 6.
 ὑπνώω p. 213 sq.
 ὑποδρασία p. 63.
 ὑποζοφώωσα p. 186.
 ὑπώπιον pedis diss. XX. §. 6.
 ὑριαιτόμος Add. ad p. 22.
 ὑφανάω p. 155.

Φ.

φ prosthet. p. 250.
 φ et χ commut. p. 31.
 φαεινά vox diss. XX. §. 4.
 φαικός p. 285.
 φαλίσσω p. 243.
 φαλός φαλίπτω p. 250.
 φαλύσσω p. 247.
 φάναι p. 265.
 φαρκάζω p. 222.
 φάρος aratrum p. 304.
 φάρσος p. 304.
 φαρῦναι φιαρ. p. 29.
 φάρω p. 304.

φάσαι p. 9.
 φασγάνω p. 235.
 φατός in composit. p. 106.
 φειδός p. 279.
 φέννος p. 276.
 φέρμα p. 35.
 φέρσαι p. 304.
 φήμη et φωνή p. 288.
 φηγός p. 278.
 φῆρ p. 304.
 φήρεα p. 294. n.
 φθανέω p. 120.
 φθύζω πτύω p. 32.
 φθύζω pro πτύω p. 89.
 φιαρός p. 29.
 φιδός p. 280.
 Φιλυτιώ pro Φιλυτώ p. 327.
 φιμός p. 54.
 φλάζω p. 9.
 φλᾶν p. 9.
 φλανύσσειν p. 246.
 φλεγμός p. 282.
 φλεγυᾶν p. 156.
 Φλειώ, Φλιοῦς p. 31.
 φλιαρός p. 31.
 φλιός p. 31.
 φλόη χλόη p. 31.
 φλοῖστος p. 287.
 φλυδᾶν p. 31. 72.
 φλυδέω p. 81.
 φλυδοῦν φλυδοῦ p. 24.
 φλυκίς p. 52.
 φοαί p. 24. n.
 φοιτέω — άω p. 164.
 φολκός p. 60.
 φολύνω μολύνω p. 245.
 φονεῖν p. 203.
 φόρβιον p. 304.
 φορέω p. φέρω p. 151.
 φορύνω μολύνω p. 245.
 φόρυς p. 245.
 φορυτός p. 245.
 φρεάφ ῥεός p. 315.
 φρεναπατιᾶν p. 171.
 φρήν φρασί p. 83.

φριμάσσω p. 119. 241. n.
 φρονέω unicum p. 152.
 φρυάσσω p. 119. 241.
 Φρυγέεσι p. 291.
 φυζάω p. 81.
 φῦκος p. 292.
 φυλλεῖν p. 72.
 φύλλω p. 113. n.
 φῦν p. 5. n. 5.
 φύος p. 290.
 φυσιοῦσθαι p. 160.

X.

χ̄ insert. nomin. p. 285.
 χ̄ et ϑ̄ commut. p. 70.
 χ̄ et κ̄ commut. p. 70.
 χ̄ et φ̄ commut. p. 31.
 χάβος p. 85.
 χαλέπιω χαλεπός p. 288.
 χαλκεύς abus. diss. XX. §. 6.
 χάννη προχάνη καταχάνη p. 260.
 χάννος p. 278.
 χάος p. 84.
 χάρυβδις φάραγξ p. 303.
 χάσις p. 84.
 χεεῖα p. 188.
 χεῖά p. 254.
 χειραπατάζω p. 106.
 χειρονομεῖν σκέλεσι diss. XX. §. 5.
 χελούειν p. 206.
 χέραδος p. 305.
 χηνῆσαι p. 260.
 χηνυστριεῖν p. 245.
 χῆτις p. 293.
 χίδρον χέδροψ p. 15.
 χλιαρός χλιαρός p. 30.
 χλίδος p. 308.
 χλώω χλιάω p. 154.
 χλοάω, non χλοόω p. 175.
 χλοδή p. 31.
 χλόη χολή p. 25.

χλοιδᾶν p. 31. 72.
χολή χόλος χέω p. 25.
χόλος p. 287.
χολώομαι p. 214.
χολῆτο p. 183.
χραισμε unicum p. 119.
χρείος p. 298.
χρώζειν tangere diss. XX. §. 4.
χυδαῖος futillis p. 21.
χυλός p. 24.
χυλός et χυμός p. 287.
χυμός saliva p. 30. n.
χυρβιάσαι p. 134.

Ψ.

$\overline{\psi}$ et $\overline{\pi\tau}$ commut. p. 89.
 $\overline{\psi}$ et $\overline{\varphi\theta}$ commut. p. 122.
ψαλίς p. 32.
ψατᾶσθαι p. 169 sq.
ψατᾶσθαι φθάνειν p. 89.

ψέφος dub. p. 314.
ψευστεῖν p. 150. 151.
ψιάζειν p. 122.
ψινάς φθινάς p. 122.
ψίω ψιάω p. 154.
ψούδιος p. 261.
ψυγός p. 277.
ψύθος p. 76.
ψυθών p. 91.
ψυττόν πιτελόν p. 32.
ψύχειν et ξηραίνειν p. 109.
ψῶσαι p. 27.

Ω.

ῶατοθήσω p. 314. n.
ῶκός ὄξός p. 284.
ῶνάμην p. 162.
ῶνος ὄνειαρ p. 163.
ῶπάζεσθαι p. 229.
ῶψατο p. 42.

II. Index latinus.

A.

Accentus aorist. in $\overline{\epsilon\sigma\theta\alpha\iota}$ p. 132.
accentus nomin. in $\overline{\eta}$ p. 271.
accentus nomin. in $\overline{\omega}$ p. 324.
acephala p. 190. 205. vid. derivata.
aclita in $\overline{o\varsigma}$ III. declinat. p. 312.
adjectiva in $\overline{\alpha\eta\varsigma}$ p. 6. n.
— — in $\overline{\delta\nu o\varsigma}$ p. 161.
— — in $\overline{o\varsigma} - \overline{i o\varsigma}$ p. 182.
— — in $\overline{o\varsigma} - \overline{o\epsilon i\varsigma}$ p. 182.
— — in $\overline{o\epsilon i\varsigma}$ et $\overline{\omega\delta\eta\varsigma}$ p. 181.
— — in $\overline{o\epsilon i\varsigma}$ et participia con-
fusa p. 180. sq.
— — in $\overline{\omega\epsilon i\varsigma}$ p. 181. et Addend.
adulor p. 113.
adverbia in $\overline{\epsilon\delta\eta\nu}$ p. 23.
ajo nego p. 124.
anadrome ex futuro p. 61. 98.
aorist. asigm. p. 35.
aorist. in $\overline{\mu o\nu}$ p. 119.
apocope nomin. p. 316.
apotrocta p. 316.
autumo pro dico et puto p. 61.
averta p. 125.

B.

brodium $\overline{\beta\lambda\acute{\iota}\delta\iota o\nu}$ p. 22.
bua p. 131.
bulga vulva p. 261.

C.

calatorius p. 85.
calvere p. 36. n.

cambio campso p. 48.
campus $\overline{\kappa\acute{\alpha}\mu\pi o\varsigma}$ p. 48.
carere carpere p. 37.
casteria p. 85.
catachresis quid? dissert. XX. §. 5.
catachresis liquid. et siccor. p. 104. n.
cibicida p. 10.
cillere procellere p. 117.
clepere p. 35. 47.
coloris, odoris, soni vocabula diss.
XX. §. 4.
colus glomus globus p. 94. sq.
compositio oppositor. p. 124.
conjunctiv. verbor. epic. in $\overline{\alpha\omega}$
p. 163.
contractio nomin. neglecta p. 166.
contractio verbor. neglecta p. 164.
167.
contradictio in adject. diss. XX. §. 2.
cremor cruor p. 261.
cribrum p. 93.

D.

dativ. nomin. in $\overline{\omega}$ p. 290. n.
degunere p. 30.
deminutiva in $\overline{\omega}$ p. 317.
derivata acephala p. 159.
derivata ante primitiva p. 146.
diaeresis et epenthes. p. 187.
diaeresis genit. et dativ. nominum
in $\overline{\omega}$ p. 290.
diaeresis accent. mutat. p. 188.
diectasis verbor. in prosa p. 169.
et Add.
diectasis verbor. epicor. p. 173. sq.

E.

epenthesis syllabica p. 44.

F.

fel $\chi\omicron\lambda\eta$ p. 21.
 fello p. 115.
 festra p. 121.
 fieri pro nasci p. 71. n.
 Flora Chloris p. 31.
 fodio fundo $\chi\acute{\epsilon}\omega$ p. 21.
 futura secunda p. 143.
 futura in $\alpha\sigma\omega$ p. 158. pro $\eta\sigma\omega$
 p. 172.
 futura in $\xi\omega$ p. 65.
 futura in $\upsilon\sigma\omega$ et $\upsilon\xi\omega$ p. 232.

G.

genus pro specie diss. XX. §. 2.
 genus mascul. et femin. confus.
 diss. XX. §. 1.
 gnarus p. 132.
 gustus p. 30.

I.

ilia p. 118. n.
 imperfect. in $\alpha\epsilon$ et η p. 165.
 infinitiv. in $\epsilon\iota\nu$ et $\epsilon\mu\epsilon\nu$ p. 165. sq.
 p. 168. n.
 insece inquam p. 137.
 iota mobile p. 29.
 iota subscript. infinitiv. in $\xi\nu$ p.
 188. n.
 iota subscript. nom. in ω p. 327.

L.

labial. et guttural. commut. p. 40.

M.

masculin. pro femin. diss. XX. §. 1.
 \overline{mn} non orditur syllabam p. 29.
 meo migro p. 34.
 mephitis p. 301. n.
 metaphorae repugn. diss. XX. §. 6.
 metathesis conson. p. 302.
 metathesis in verb. p. 138.
 metathesis in verb. epicis p. 213.
 mucidus p. 301.
 muffa p. 301. n.
 mutuo, mutuus p. 34.

N.

natare pro fluere p. 69. n.
 nomina urbium in $\acute{\omega}$ p. 322.
 nomina propria in $\acute{\omega}$ p. 321.
 nomina defectiva p. 312.
 nomina neutra in $\alpha\varsigma$ et $\omicron\varsigma$ p. 313. sq.
 — — in $\vartheta\omicron\varsigma$ p. 292.
 — — in $\nu\omicron\varsigma$ p. 294.
 — — in $\sigma\omicron\varsigma$ p. 292.
 nomina in $\alpha\rho$ p. 313. 315.
 — in $\beta\omicron\varsigma$ p. 287.
 — in $\gamma\eta$ p. 261. 262. 265. sq.
 — in $\gamma\omicron\varsigma$ p. 291.
 — in $\delta\eta$ p. 261. 266.
 — in $\delta\omicron\varsigma$ $\delta\eta$ p. 287.
 — in $\zeta\alpha$ p. 258.
 — in η et $\eta\sigma\iota\varsigma$ p. 266.
 — in η et $\iota\alpha$ p. 260.
 — in $\eta\varsigma$ I. decl. simpl. p. 272.
 — in $\vartheta\omicron\varsigma$ p. 287.
 — in $\kappa\eta$ p. 258. 260. 263.
 — — 266. 267.
 — in $\kappa\omicron\varsigma$ p. 285.
 — in $\lambda\eta$ p. 264.
 — in $\lambda\omicron\varsigma$ et $\lambda\eta$ p. 286.
 — in $\mu\eta$ p. 262.
 — in $\mu\omicron\varsigma$ p. 281. sq.
 — in $\nu\eta$ p. 269.

- nomina in $\overline{\nu\omicron\varsigma}$ et $\overline{\nu\eta}$ p. 286.
 — in $\overline{\pi\eta}$ p. 263. 267.
 — in $\overline{\pi\omicron\varsigma}$ p. 281.
 — in $\overline{\rho\omicron\varsigma}$ p. 286.
 — in $\overline{\sigma\omicron\varsigma}$ p. 282. sq.
 — in $\overline{\tau\eta}$ p. 263.
 — in $\overline{\varphi\eta}$ p. 258. 263.
 — in $\overline{\varphi\omicron\varsigma}$ p. 281.
 — in $\overline{\chi\eta}$ p. 258.
 — in $\overline{\chi\omicron\varsigma}$ p. 281.
 — in $\overline{\omega}$ et $\overline{\omega\nu}$ p. 324.
 — in $\overline{\omega\rho}$ p. 316.
 nominativ. absolut. diss. XX. §. 1.

O.

- optativ. verbor. epicor. in $\overline{\alpha\omega}$ p. 183.

P.

- \overline{p} latin. insert. p. 37.
 parare et parere p. 70.
 participia defectiv. p. 147. 160.
 participia verbor. epicor. in $\overline{\alpha\alpha}$
 p. 184.
 participia verbor. epicor. in $\overline{\omega\omicron\upsilon\sigma\sigma\alpha}$
 et $\overline{\omega\omega\sigma\alpha}$ p. 212.
 participia verbor. epic. in $\overline{\omega\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma}$,
 $\overline{\omega\omega\nu\tau\epsilon\varsigma}$ et $\overline{\alpha\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma}$ p. 211.
 piscator. nomina diss. XX. §. 5.
 pleonasmus accentum non mutat
 p. 188.
 pluo $\overline{\pi\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega}$ p. 131.
 plural. et singular. juncti dissert.
 XX. §. 1.
 plural. pro singular. p. 312. n.
 posca p. 21.
 pyxidum nomina diss. XX. §. 5.

R.

- religio a legendo p. 65.
 reor $\overline{\epsilon\iota\rho\omega}$ p. 61.

S.

- saltus p. 292.
 sapor $\overline{\delta\pi\acute{o}\varsigma}$ succus p. 30.
 sapor sucus diss. XX. §. 4.
 sc interpon. Latini p. 29.
 schema quid sit. diss. XX. §. 1.
 screo p. 119.
 sigma insert. aorist. p. 284.
 silens luna diss. XX. §. 4.
 soloecismi genera diss. XX. §. 1.
 soni coloris odoris vocabula ibid.
 §. 4.
 species pro genere ibid. §. 2.
 spondaicus exitus hexametri 290.
 n. 5. et 163.
 spurcus a spuo p. 47.
 stipulum p. 34.
 strigare p. 54.
 substant. et adject. accentu divers.
 p. 296.
 substantiva in $\overline{\epsilon\iota\rho\alpha}$ p. 7.
 substantiva in $\overline{\eta}$ et $\overline{\omicron\varsigma}$ p. 296. sq.
 substantiva in $\overline{\omicron\varsigma}$ II. et III. declin.
 p. 298.
 substantiva in $\overline{\omicron\varsigma}$ $\overline{\epsilon\iota\omicron\nu}$ p. 303.

T.

- tenus p. 291.
 tores, torcular, torques p. 55.
 trucidare ignem p. 135.

V.

- verba in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ $\overline{\alpha\sigma\sigma\omega}$ p. 241.
 — in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ $\overline{\epsilon\nu\omega}$ p. 230.
 — in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 229.

- verba in $\overline{\alpha\nu\omega}$ $\overline{\alpha\zeta\omega}$ $\overline{\omega\omega}$ p. 236.
 — in $\overline{\alpha\nu\omega}$ $\overline{\alpha\sigma\sigma\omega}$ p. 241.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ p. 194.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\alpha\zeta\omega}$ p. 218.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\epsilon\nu\omega}$ p. 204.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\epsilon\omega}$ p. 24.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\iota\omega\omega}$ p. 215.
 — in $\overline{\alpha\omega}$ $\overline{\omega\omega}$ p. 211. 213.
 — in $\overline{\epsilon\iota\omega}$ $\overline{\rho\omega}$ $\overline{\epsilon\omega}$ p. 92. 195.
 — in $\overline{\epsilon\nu\omega}$ $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 230.
 — in $\overline{\epsilon\omega}$ $\overline{\epsilon\nu\omega}$ p. 199.
 — in $\overline{\epsilon\omega}$ $\overline{\omega\omega}$ p. 171.
 — in $\overline{\epsilon\omega}$ $\overline{\nu\omega}$ p. 24.
 — in $\overline{\epsilon\omega}$ $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 227. sq.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{\nu\nu\omega}$ p. 239.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{\nu\zeta\omega}$ p. 232.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{\iota\alpha\zeta\omega}$ p. 229. sq.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 330.
 — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ $\overline{\iota\sigma\chi\omega}$ p. 249.
 — in $\overline{\iota\omega}$ $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 154. 172.
 — in $\overline{\omega\omega}$ et $\overline{\epsilon\nu\omega}$ p. 204.
 — in $\overline{\omega\omega}$ $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 230.
 — in $\overline{\omega\omega}$ $\overline{\alpha\nu\omega}$ p. 236.
 — in $\overline{\omega\omega}$ $\overline{\alpha\zeta\omega}$ p. 219.
 — in $\overline{\nu\omega}$ $\overline{\nu\mu\iota}$ p. 208.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\alpha\nu\omega}$ p. 235.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\alpha\omega}$ p. 154. sq.

- verba in $\overline{\omega}$ $\overline{\epsilon\omega}$ p. 143. sq.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\epsilon\nu\omega}$ p. 195.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 155.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\iota\omega}$ p. 205.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\iota\sigma\sigma\omega}$ p. 243.
 — in $\overline{\omega}$ $\overline{\omega\omega}$ p. 161. sq.
 verba desiderativ. in $\overline{\iota\alpha\omega}$ p. 155. sq.
 verba dicendi et opinandi p. 61.
 verba latina in $\overline{g\omega}$ p. 130.
 — — in $\overline{g\omega}$ $\overline{g\omega}$ p. 80.
 — — in quo p. 48.
 — — in po p. 48.
 verba legendi pro reputare p. 65.
 verba paragoga in $\overline{\alpha\zeta\omega}$ p. 216.
 — — in $\overline{\iota\zeta\omega}$ p. 223. sq.
 verba perficiendi et interficiendi
 p. 121.
 verba spirandi audiendi sentiendi
 p. 19.
 verba verrendi et augendi p. 16. n.
 verba videndi de olfactu et tactu
 diss. XX. §. 3.
 virus p. 125.

Z.

zeugma diss. XX. §. 2. et 3.

III. Index locorum emendatorum et explicatorum.

- Achill. Tat. IV. 14, 96. — p. 202. n. 8.
Aelian. Hist. Anim. IX. 41. — p. 87. n. 22.); XIV. 8. — p. 236. n. 4.
Aeschyl. Sept. diss. XX. §. 2. Prometh. ibid. §. 4.
Aëtii fragm. — p. 246. n. 11.
Alcaei fragm. LXVIII. — p. 71. n. 46.
Anacreont. fragm. LXIX. — p. 62. n. 21.
Anecd. Bekker. 171, 25. — p. 111.; 321. — p. 153. n. 1.); 368. — p. 275.; 464. — p. 12.; 1452. — p. 80.
Anecd. Cramer. I. 26. — p. 248.; I. 55. p. 145.; I. 69. — p. 155.; I. 268. — p. 119.; I. 316. — p. 113. n. 6.); I. 343. — p. 62.; I. 355. — p. 92.; I. 387. — p. 133. n. 38.); I. 411. — p. 134.; II. 291. — p. 282.; II. 372. et 385. — p. 278.; II. 312. — p. 160. n. 2.); II. 465. — p. 77.; IV. 200. — p. 132.; IV. 191. — p. 67. v. Theognost.
Antholog. Palat. V. 161. — p. 171. n. 9.); V. 236. — p. 70.; V. 254 — p. 69.; VII. 624. — p. 68. n. 36.
Antimach. p. 164.; Add. ad p. 162.
Apollon. de Adverb. 611. — p. 23.; 553. — p. 14.
Apollon. Rhod. III. 519. — p. 179; III. 394. — p. 9.
Arat. v. 169. — p. 182.; v. 240. — dissert. XX. §. 2.; v. 336. — ibid.; v. 405. — ibid; v. 746. — p. 206.
Arcad. 47. — p. 290. n. 17.) et p. 307. n. 26.); 68. — p. 279.; 72, 4. — p. 12. n. 19.); 81. — p. 51.; 84. — p. 278. n. 12.); 151, 5. — p. 49. n. 1.); 151. — p. 147.; 106. — p. 267.; 152. — p. 50.; 152, 3. — p. 51.; 152, 25. — p. 57. n. 13.); 153. — p. 67.; 155. — p. 71.; 159. — p. 120.; 160. — p. 122. et p. 123.; 161. — p. 125. et Addend.; 162. — p. 132.; 163. — p. 134.; 164. — p. 19. 165. — p. 210. et p. 290. n. 2.
Aretaens p. 120. et p. 293. n. 8.
Aristarch. ad Iliad. XII. 411. — p. 69.
Aristophan. Acharn. v. 869. — p. 303. n. 23.); Avv. v. 1090. — p. 149.; *Ἡρακλ.* fragm. (XVII.) — p. 36. n. 6.
Bion. Id. VII. 2. — p. 26.
Chaeremon. fragm. — diss. XX. §. 4.
Coluth. v. 57. — p. 85. n. 20.
Democrit. p. 21. n.

- Dioclis fragm. — p. 76.
 Dionys. Perieget. 1156. — p. 211.
 Dioscorid. p. 325. n. 11.
 Drac. 32, 7. — p. 122. Add. ad p. 266.
 Empedocl. v. 157. — p. 201. n. 6.); v. 411. — p. 201. n. 6.) et Add.
 Erotian. v. *λάμπη* — p. 271.
 Etymol. Gud. 187, 37. — p. 169.; 390. — p. 296. n. 14.); 576. — p. 28. n. 48.
 Etymol. Magn. 26, 19. — p. 254.; 78, 14. — p. 98.; 113, 50. — p. 212.; 120, 88. — p. 311.; 137, 36. — p. 151. n. 6.); 152, 30. — p. 171.; 174, 40. — p. 4.; 187, 43. — p. 5. et not. 5.); 237, 27. — p. 25. n. 39.; 270, 22. — p. 78. n. 11.); 516, 7. — p. 66.; 538, 51. — p. 88.; 601, 20. — p. 21. n. 33.); 637, 40. — p. 91.; 638, 54. — p. 313.; 639, 2. — p. 314.; 647, 21. — p. 194.; v. *ἀελλω* — p. 113.; v. *μάριτος* — p. 8. n. 11.); 575. — p. 296. n. 14.
 Euphorion — p. 104. n. 50.
 Eupolis — p. 237. n. 32.); Addend. ad p. 258.
 Eurip. Rhes. 312. — p. 13.
 Eustath. 217, 29. — p. 27.; 229, 25. — p. 87.; 621, 48. — p. 131.; 1746, 22. — p. 81.; 1792, 22. — p. 82.; 1837, 42. — p. 74. n. 5.
 Galen. p. 202. n. 7. — p. 294. n. 9. — p. 312.
 — Gloss. 26. n. 42. — p. 205.
 Helliodor. p. 97. n. 39.
 Helladius p. 126.
 Hermesianactis fr. II. 39. — p. 147.
 Herodian. π. *μονηρ*. 13. — p. 73. n. 4.); 22. — p. 125.; 23, 5. — p. 88. n. 24.); 24. — p. 123.; 35, 31. — p. 306.; 43, 20. — p. 17.; 43, 33. — p. 40.; 46. — p. 19.
 Herodian. d. dichron. — p. 19.
 — Epimerism. 15. — p. 118.; 110. — p. 263. n. 20.); 252. — p. 82. n. 18.
 Herodot. III. 16. — p. 171.; VIII. 21. p. 145. n. 2.
 Hesiod. Opp. v. 547. — 290. n. 3.); v. 610. — diss. XX. §. 2.; Scut. v. 255. — p. 153.; v. 289. — p. 181.; v. 392. — p. 211. n. 13.); fragm. CCLXII. p. 385. — p. 144.
 Hesych. v. *ἀδά* — p. 259. n. 12.); v. *ἄδεται* — p. 71.; v. *ἄιλῶ* — p. 113.; v. *αἰγων* — p. 123.; v. *ἀκαχήμεναι* — p. 239.; v. *Ἄκκος* — p. 326.; v. *ἀμύσχεσθαι* — p. 68.; v. *ἀπόσεσχεν* — p. 66.; v. *ἀρόχεται* — p. 67.; v. *ἀρόχεται* — p. 67.; v. *αὐχάττειν* — p. 88.; v. *βδέλεσθαι* — p. 112.; v. *βήζει* — p. 79.; v. *γεργιφώς* — p. 39.; v. *γέλλαι* — p. 113.; v. *δάειν* — p. 5.; v. *δεδεταί* — p. 254.; v. *δειμᾶσθαι* — p. 157.; v. *δειομένη* — p. 17.; v. *διαδέλλειν* — p. 112.; v. *διετέται* — p. 94.; v. *δύπτω* — p. 43.; v. *ἐβύλλων* — p. 113.; v. *ἐγελλασαν* — p. 219. n. 5.); v. *ἐγκάπτει* — p. 46. n. 27.); v. *ἐγοργοπίασκεν* — p. 250. n. 15.); v. *ἐζελον* — p. 116.; v. *εἶδη*

p. 258.; v. εἶεν — p. 191.; v. εἶημι — p. 191.; v. ἐθάμβη — p. 33.; v. εἰκαθέσοιμεν — p. 147.; v. ἐκηρησσῶν — p. 107.; v. ἐλκωνῶσα — p. 155. n. 6.); v. ἐμψιούσα — p. 154.; v. ἐνεγλαυκός — p. 12.; v. ἐνθρεῖν — p. 66.; v. ἐντραβίς — p. 36. n. 5.); v. ἐξαφάτων — p. 106.; v. ἐξημεύσαι — p. 34. n. 2.); v. ἐξίγει — p. 122.; v. ἐόρτας — p. 124. n. 23.); v. ἐπάλησε — p. 149.; v. ἐπικленύσας — p. 36. n. 5.); v. ἐπὶ λέαν — p. 254. n. 3.); v. ἐπιλήμι — p. 112. n. 3.); v. ἐσαδνύριζεν — p. 118. n. 8.); v. ἐψιδεν — p. 79. n. 13.); v. ἐψιονται — p. 29.; v. ζέβυσται — p. 86.; v. ἡρέτανε — p. 235.; v. θελκτώ — p. 318.; v. θήγη — p. 258.; v. θήσαι — p. 5. n. 6.; v. θραινομένη — p. 66.; v. θραῦμον — p. 12. n. 19.); v. θρησκος — p. 65.; v. θρώσκω γνώμα — p. 65. n. 31.); v. θρώσσει — p. 101.; v. ἴδονται — p. 72.; v. ἴτης — p. 191. n. 3.); v. ἱμπάταον — p. 8.; v. ἰνάρει — p. 132.; v. ἰννοειν — p. 207.; v. ἱππικὸν χλῖδος — p. 308.; v. ἰρητερα — p. 197.; v. καγκομένη — p. 60.; v. κάμμει — p. 118.; v. κάμπος — p. 48.; v. καπνοόν — p. 46.; v. κάπτει — p. 107.; v. καταβλέθει — p. 89.; v. κατέθυρας — p. 45. n. 24.); v. κατεῖλε — p. 125. n. 24.); v. κατώξα — p. 40. n. 13.); v. κεάσαι — p. 15. n. 24.); v. κέγνωται — p. 21.; v. κερνώσθαι — p. 21.; v. κελῖς — p. 116. n. 14.); v. κέω — p. 37.; v. κηκαδεῖ — p. 81.; v. κένκει — p. 60.; v. κήτος et v. κήτει — p. 84.; v. κίσσθαι — p. 192.; v. κίατο — p. 192.; v. κικλαίει — p. 15.; v. κλέζω — p. 79.; v. κλέθος — p. 79.; v. κλέπει — p. 35.; v. κρεῖ — p. 28.; v. κνίδοντες — p. 72.; v. κνιπεῖν — p. 35.; v. κοττεῖν — p. 49.; v. κτᾶν — p. 6.; v. κτάνειν — p. 120.; v. λάγκει — p. 60.; v. λαυφάσσω — p. 240.; v. λαπήναι — p. 37. n. 6.); v. λάπος — p. 277. n. 8.); v. λάσθαι — p. 83.; v. λεχοέσας — p. 181. n. 7.); v. λέχωντο — p. 187.; v. λεχῶεν — p. 181. n. 7.); v. μαδάλλει — p. 234. n. 2.); v. μάσσαι — p. 10.; v. μεταδεύσαν — p. 64. n. 27.; v. μεταδήα — p. 64. n. 27.; v. μήστο — p. 75. n. 7.; v. μναῖ — p. 7.; v. μοσσυνεῖν — p. 239.; v. μώχεται — p. 68.; v. νάρειν — p. 132.; v. ναρούς — p. 132. n. 35.); v. ναυσιήρες — p. 18.; v. νήτος — p. 104.; v. ὀλοεῖται — p. 111. n. 1.; v. ὄννοειν — p. 238.; v. ὄνοῦται — p. 162.; v. ὄρηχᾶται — p. 67.; v. ὄρτός — p. 133. n. 37.; v. οὐλιᾶσθε — p. 154. n. 4.); v. παγγάς — p. 88. n. 23.; v. παλήσειε — p. 149.; v. πεικός — p. 292.; v. πείσονται — p. 89.; v. περιτροπώνοντες — p. 167. n. 4.); v. πῆ — p. 104.; v. πιηλαι — p. 234. n. 1.); v. πίκειν — p. 58.; v. πλώσσειν — p. 102.; v. προστεῖ — p. 18.; v. προσκληθῆς — p. 36. n. 5.); v. πύθομαι — p. 91.; v. ῥέμει — p. 118.; v. ῥίψανεν — p. 234. n. 3.); v. ῥῶσται — p. 26. n. 43.); v. σάλουσα — p. 110.; v. σάσαι — p. 103.; v. σηπόωντο — p. 180. n. 4.); v. σία — p. 32. n. 55.); v. σινδούς — p. 324.; v. σινιάσαι — p. 93.; v. σκολῖν — p. 47. n. 30.); v. σκορόβυλος — p. 236. n. 30.; v. σμηλια

- p. 112.; v. *σύγει* — p. 51.; v. *συμφθεῖς* — p. 16.; v. *συνεφίαξεν* — Addend. ad p. 216.; v. *συνδέσαι* — Addend. ad p. 4.; v. *σχαλίδες* — p. 71.; p. *σφεδανῶν* — p. 124.; v. *σῶμαι* — p. 26. n. 42.); v. *τεθρᾶσθαι* — p. 8.; v. *τρούεται* — p. 22.; v. *τρουῶς* p. 324.; v. *ὑποσμυγῆ* — p. 69. n. 41.); v. *φαέναι* — p. 170. n. 8.); v. *φαίδει* — p. 73. n. 3.); v. *φεβέυει* — p. 196.; v. *φθεῖ* — p. 16.; v. *φθεῖη* — p. 28. n. 48.); v. *φθείης* — p. 16.; v. *φθῆσσονται* — p. 16.; v. *φῶα* — p. 24. n. 38.); v. *φῦξαι* — p. 81. et not. 16.); v. *χειμῶντα* — p. 157.; v. *χηνυστείς* — p. 245. n. 7.); v. *χνιαρώτερα* — p. 29.; v. *χρεῖ* — p. 28.; v. *ψέδω* — p. 72.
- Hippocrat. de Articul. p. 174. T. III. — p. 202. n. 7.); de Cord. p. 485. T. I. — p. 62. n. 22.); *ibid.* p. 491. T. I. — p. 9. n. 13.); *Diaet.* I. 10. 637. T. I. — p. 258.; *Epidem.* VII. 690. T. III. — p. 73.; de *Fract.* p. 147. T. III. — p. 167. n. 5.); de *Humor.* 129. T. I. — p. 207.; *Muliebr.* I. 674. — p. 270.; *Prorrh.* I. 171. T. I. — p. 39.; de *Septim.* p. 165. T. I. — p. 270. n. 32.
- Homer. *Iliad.* VI. 322. — p. 9. n. 12.); VII. 409. — p. 17. n. 28.); XIII. 315. — p. 152.; XVIII. 244. — p. 92.; XIX. 107. — p. 150.; XIX. 194. — p. 59.; *Odyss.* V. 209. — p. 152.; VI. 185. — *diss.* XX. §. 2. *Batrachom.* v. 300. — p. 292. n. 4.); *Hymn.* in *Apoll.* — Addend. ad p. 213.
- Leonidae epigr. XCV. — p. 54. n. 6.
- Lesbonax. — *diss.* XX. §. 1. not.
- Lycophron v. 244. — p. 241. n. 1.); v. 470. — p. 138.
- Maneth. — p. 196. n. 2.
- Melet. de N. Hom. p. 83. — p. 307.
- Medic. Mosquens. p. 274. — p. 93.
- Mosch. *Idyll.* II. 13. — p. 213.
- Moschopul. ad Hesiod. *Opp.* 99. — p. 26.
- Nicanr. *Alexiph.* v. 62. — p. 18.; v. 167. — Addend. ad p. 16.; v. 396. — p. 194.; v. 515. — Addend. ad p. 11.; *Theriac.* v. 81. — p. 183.; v. 229. — p. 44.; v. 164. — *diss.* XX. §. 2.; *Fragm.* II. 68. — p. 316. n. 43. — Addend. ad p. 184.
- Nonn. *Dionys.* VII. 185. — p. 214.; X. 151. — p. 275. n. 4.); XVI. 159. — p. 62. n. 21.); XLII. 297. — p. 184.; XLVII. 153. — p. 212.; XLVIII. 381. — p. 167.; XLVIII. 654. — p. 168. n. 6.); *Paraphras.* IX. 95. — p. 181. n. 7.); XIII. 127. — p. 181. n. 7.); XX. 13. — p. 175. n. 3.
- Oracul. — p. 290. n. 3.
- Oppian. *Cyneg.* III. 308. — p. 175.; *Halieut.* I. 642. — p. 303. n. 33.
- Orph. *Argonaut.* 292. — p. 44. n. 20.); 1206. — p. 26. n. 44.); *Lithic.* 492. — p. 181.; v. 699. — *diss.* XX. §. 3.
- Pausan. VIII. 38, 7. — p. 27. n. 46.
- Phot. v. *συνιάσαι* — p. 93.; v. *τέμμειν* — p. 118.
- Pindar. *fragm.* — *diss.* XX. §. 3.

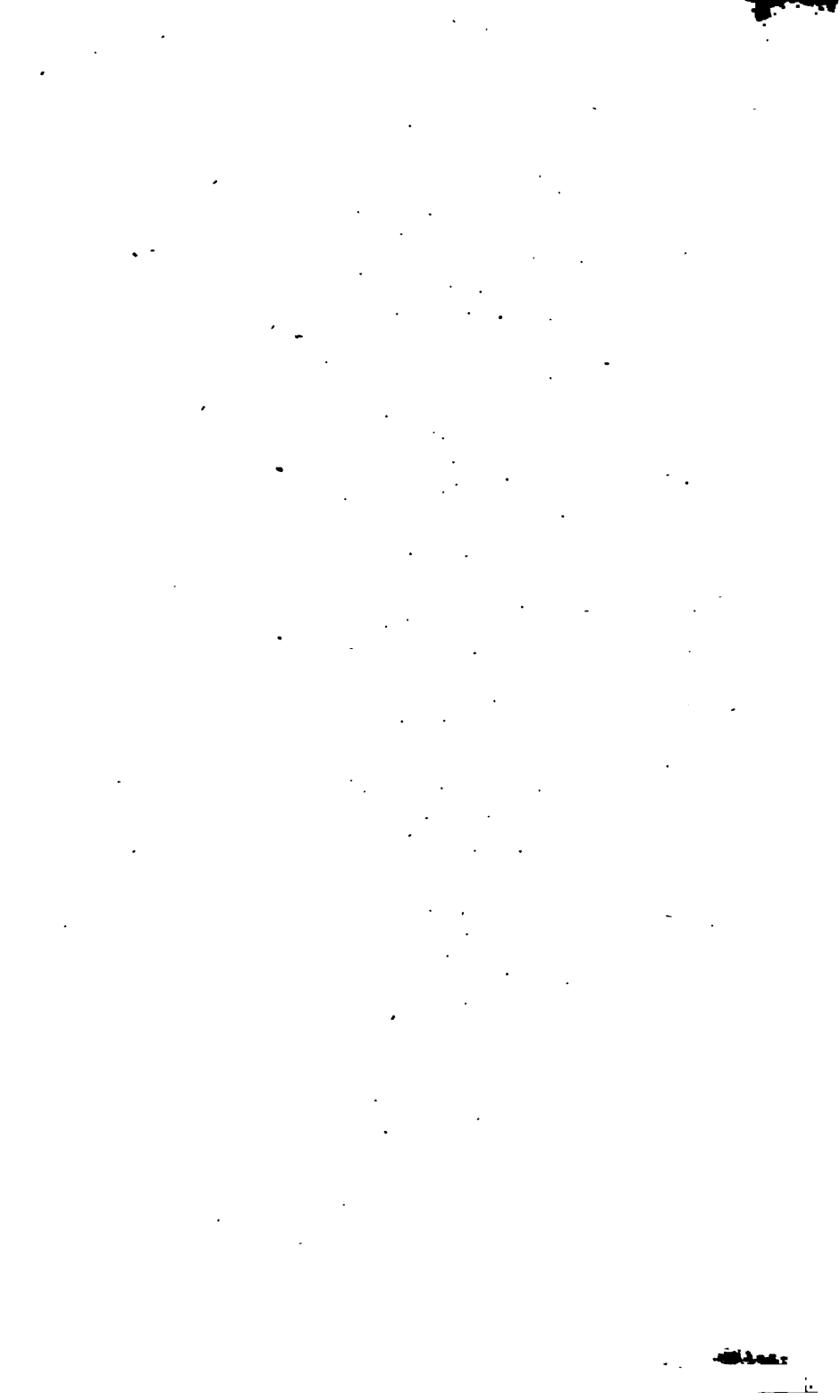
- Platon. Civit. X. 616. C. — p. 95. n. 35.
 Plutarch. Vit. — p. 95. n. 35.); Mor. — p. 22.
 Polluc. II. 90. — p. 154.; V. 145. — p. 202.
 Quint. Smyrn. I. 599. — p. 23. n. 35.); IV. 510. — p. 210. n. 12.)
 VII. 267. — p. 60.; IX. 470. — p. 23. n. 35.); X. 62. — p. 23.
 n. 35.
 Schol. Arat. v. 20. — p. 102.
 — Arist. Ach. 15. — p. 238. Rann. 382. — p. 220.
 — Eur. Andr. 536. — p. 308. n. 27.); Phoen. 878. — p. 307.
 — Il. II. 92. — p. 143.; IV. 1. — p. 187.; IX. 2. — p. 48.; XI. 461.
 — p. 11. n. 17.); XI. 601. — p. 320. n. 4.); XIX. 350. — p. 297. n.
 16.); XIV. v. 172. — diss. XX. §. 4.; XXIV. 168. — p. 15. —
 Odys. II. 67. — p. 49. n. 1.); V. 194. — p. 63.; VI. 98. — p. 109.
 n. 56.
 — Nicandr. Theriac. 382. — p. 205. n. 9.
 — Oppian. Halleut. I. 236. — p. 294. n. 11.
 — Pind. Olymp. VII. 56. — p. 88. n. 23.
 Sibyllin. Oracul. lib. III. v. 72. — p. 182.; lib. XIV. (ed. Mai.) v. 97.
 — p. 291. n. 4.
 Solon. fragm. XXVIII. 26. — p. 169.
 Sophocl. Electr. 480. — p. 4. n. 3.); Philoct. 455. — diss. XX. §. 3.
 Trach. 693. — diss. XX. §. 3.
 Soran. c. 88. p. 206. — p. 68.
 Stobaei Flor. Tit. 83, 25. — p. 280. 85, 18. — p. 249.
 Suid. v. ἀνατυπ. — Addend. ad p. 162.; v. ἀπάλλεις — p. 112.; v.
 μῶ — p. 7. n. 9.); v. πεφόνηκεν — p. 203.; v. τέμμειν — p.
 118.; v. ἀποδέξαντες — p. 79. n. 12.
 Themist. Oratt. XXXIII. 366. — p. 275.
 Theocrit. IV. 59. — p. 114.; XIV. 52. — p. 170.
 Theodos. 70, 40. — p. 68.; 72. — p. 120.
 Theognost. 11, 8. — p. 118.; 13, 11. — p. 72.; 137. — p. 42. n. 18.);
 138. — pp. 39. et 43.; 140. — p. 72.; 143. — p. 101.; 144. —
 p. 121.; 144. — p. 125.; 147. — p. 30. n. 51.); II. 11, 18. — p.
 248.; II. 24, 20. — p. 51.; II. 149. — p. 143.
 Tryphon. de trop. — p. 319.

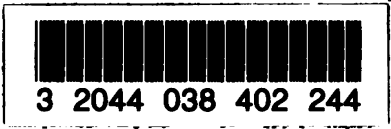
Bei den Verlegern erschienen ausser diesem Werke unter andern:

- Chr. A. Lobeck**, *Aglaophamus, sive de theologiae mysticae Graecorum causis libri III. Accedunt Poetarum Orphicorum reliquiae.* 2 Vol. 8 maj. 10 Thlr. —
- Apollonii Citiensis, Stephani, Palladii, Theophili, Meletii, Damascii, Joannis, aliorum Scholia in Hippocratem et Galenum e Cod. Mss. Vindob. Monac. Florentin. Medionalens. Escorialens. etc. primum graece ed. F. R. Dietz 2 Vol. 8 maj. 4 Thlr. 25 Sgr.**
- Arriani, Nicomed., de expedit. Alexandri Libri VII. Recens. et annot. max. part. crit. tum aliorum selectis, tum suis instruxit. J. E. Ellendt. 2 Vol. 8 maj. 4 Thlr. 25 Sgr.**
- v. Bohlen**, *das alte Indien, mit besonderer Rücksicht auf Aegypten* 2 Thle. gr. 8. 4 Thlr. 10 Sgr.
- Ciceronis, M. T., Brutus sive de claris oratoribus liber. Recens., emendavit, interpretatus est Friedr. Ellend. 8 maj. 2 Thlr. 7½ Sgr.**
- — *De Oratore libri III. Recens., emendavit, interpretatus est Friedr. Ellendt.* 2 Vol. 8 maj. 6 Thlr. —
- — *id. liber ex recensione O. M. Müller.* 8 maj. 1 Thlr. 10 Sgr.
- Drumann, W.**, *Geschichte Roms in seinem Uebergange von der republikanischen zur monarchischen Verfassung; oder Pompejus, Caesar, Cicero und ihre Zeitgenossen. Nach Geschlechtern und mit genealogischen Tabellen.* 6 Bände mit Registern. gr. 8. 20 Thlr. —
- Ellendt, Friedr.**, *Lexicon Sophocleum adhibitis veterum interpretum explicationibus, grammaticorum notationibus, recentiorum doctorum commentariis compositum.* 2 Vol. 8 maj. 10 Thlr. 25 Sgr.
- Lehrs, K.** *de Aristarchi Studiis Homericis, ad praeparandum Homericorum Carminum textum Aristarcheum.* 8 maj. 2 Thlr. 5 Sgr.
- — *Quaestiones Epicae.* 8 maj. 1 Thlr. 20 Sgr.
- Otfrid's Krist**, *das aelteste im 9. Jahrhundert verfasste hochdeutsche Gedicht, nach drei gleichzeitigen zu Wien, München und Heidelberg befindlichen Handschriften kritisch herausgegeben von E. G. Graff.* gr. 4. 5 Thlr. 20 Sgr.
- Schubert, F. W.**, *de Romanorum Aedilibus libri IV.* 8 maj. 3 Thlr.
- Struve, K. L.**, *über die lateinische Deklination und Conjugation, eine grammatische Untersuchung.* gr. 8. 1 Thlr. 25 Sgr.
- — *quaestiones de Dialecto Herodoti Specimina III.* 8 maj. 1 Thlr.

Wir bemerken hierbei noch zur Sicherheit der Käufer: dass wir die Preise unseres Verlages niemals herabsetzen.

3 2044 038 402 244

